

Giới thiệu Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly

Truyện Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly của tác giả Nga My vừa mang phong thái ngôn tình vừa mang chất tu tiên rất đặc sắc khi pha trộn hài hòa hai thể loại này với nhau.

Nàng là một tiểu bạch hồ ly rất dễ thương nhưng cũng lại ngây thơ bị một tên tu tiên đầy ma quái dụ dỗ lừa ăn sạch...

Nhưng thật sự thì tiểu hồ ly có dễ dàng bị ăn sạch như thế hay không? Hay là tên tu tiên bị chính nàng dụ dỗ mới đúng?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lo sợ trở thành kẻ nghèo hèn bị cướp sạch

Nội dung: Một con bạch hồ ly tinh siêu xinh đẹp, siêu ngây thơ, cũng siêu ngu T__T bị một tên tu tiên ác ma gian xảo dụ dỗ lừa ăn sạch. Cái gì mà “luyện song tu”, “trò chơi hôn nhẹ”...>.

Mặc Yểm liếc nhìn cũng nhận ra Bạch Bạch chính là một con hồ ly tinh, dù cho nàng ta chẳng có điểm gì khác biệt so với bạch hồ (cáo trắng) bình thường cả.

“Tuyệt Nhi, chúng ta đến khách sạn rồi...” Người đang nói chính là thiếu nữ áo xanh (lục y thiếu nữ) đang ôm con hồ ly tinh. Những lời này không phải đang nói với người thị nữ (người hầu) bên cạnh, mà là nói với con bạch hồ đang ôm trong ngực.

Bạch hồ ve vẩy lắc đuôi, cung kính hướng về thiếu nữ đang ôm mình, thay câu trả lời.

Thiếu nữ áo xanh vô cùng kinh ngạc mừng rỡ nói: “Liễu nhi, người xem, Tuyệt Nhi biết trả lời ta này! Thật là thông minh! Ta đã bảo mà, Tuyệt Nhi rất có linh tính, so với những con chó con ngựa mà đại ca nuôi thì thông minh hơn nhiều!”

Nàng bên cạnh là thị nữ Liễu nhi, rõ ràng cũng cực kỳ yêu mến con bạch hồ ly này, lại thêm hơi có ý muốn nịnh nọt tiểu thư nhà mình, nên nghe xong lời này vội vàng gật đầu đồng ý, khen ngợi bạch hồ ly vài câu. Tiểu thư áo xanh nghe rồi mặt mày hớn hờ, được người khác khích lệ còn vui sướng hơn nữa.

Mặc Yểm trong lòng khinh thường, cười nhạo: “Đương nhiên là có linh tính, con hồ ly tinh này hẳn phải có mấy trăm năm đạo hạnh.”

Bạch hồ có vẻ phát giác ra có một thế lực không thể trâu vào được đang ở gần bên, cái đầu nhỏ xinh trong ngực tiểu thư áo xanh ngóc lên, quay ra nhìn thoáng về phía Mặc Yểm.

Mặc Yểm không có ý định xen vào việc của người khác, hướng về phía bạch hồ kia mỉm cười, khẽ nâng chén rượu.

Bạch hồ cực kỳ nhất gan, phát hiện đối phương chú ý tới mình, sợ hãi tới mức nhanh chóng rút đầu lại, dúi vào ngực tiểu thư áo xanh.

Hành vi điển hình của loài đà điểu này khiến Mặc Yểm thấy rất vui vẻ. Nếu hắn muốn động vào nó, cả trăm thượng tiên trên Thiên giới cũng đều chẳng ngăn được, huống hồ chỉ là một thiên kim tiểu thư yếu đuối trời gà không chặt?

Nụ cười của hắn làm bạch hồ khiếp sợ, nó lại dúi sát hơn vào thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh nói với thú cưng của mình xong, liền ngẩng đầu nhìn trong sảnh khách điểm, thấy một nụ cười mê hoặc lòng người, nhất thời đã quên mất tiếng nói, ngo ngắc ngắm nhìn Mặc Yểm.

Một nam tử thật đẹp trai anh tuấn, toàn thân mặc y phục gấm đen, eo đeo ngọc bội, vóc dáng cao lớn, gương mặt sáng sủa, hài hoà ôn nhã và nam tính, đẹp trai tuấn mỹ khác hẳn tất cả nhân gian. Ánh mắt thâm thúy u ám, khoé miệng mỉm cười, càng dễ dàng khiến bất cứ con tim nữ nhân nào cũng phải xúc động.

Thật sự làm mất mặt phẩm nhân! (người thường)

Bộ dáng si mê thất thần như của thiếu nữ áo xanh, hiện Mặc Yểm đã gặp quá nhiều, nên trong thâm tâm cảm thấy quá phiền chán. Chẳng muốn lại để ý tới nữa, nên chủ quán đưa tới một bầu rượu, lại tiếp tục tự rót uống một mình.

Một lát sau, thiếu nữ áo xanh từ từ phục hồi lại tinh thần, lại trở nên e lệ quyến rũ, phải tới khi thị nữ Liễu nhi bên cạnh mở miệng nhắc nhở, lúc này mới đi vào khách điểm chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi.

Đi qua chỗ Mặc Yểm, thiếu nữ áo xanh nhìn không được phải đi chậm lại, nghĩ thầm muốn nhìn trộm hắn vài lần nữa.

Nhưng việc này lại khiến Bạch Bạch nằm trong ngực nàng ta sợ hãi, trong thâm tâm vừa lo vừa sợ! Người áo đen này chắc chắn đã nhìn ra thân phận của mình, ngàn vạn lần đừng có là người tu đạo nha! Nếu không, theo lời răn dạy của phụ thân, hẳn nhất định sẽ đem nàng đi thu luyện đan!

Mặc Yểm nhìn có vẻ như lơ đãng, nhưng vẫn lưu ý bạch hồ, xem nó giấu mình trong vòng tay thiếu nữ thoát ần thoát hiện, cặp mắt nâu nho nhỏ tràn ngập sợ hãi, trong lòng nhìn không được, thấy buồn cười.

Phải, thật không nghĩ rằng giữa chốn phồn hoa này của loài người, lại gặp một con hồ ly tinh tu luyện tiên đạo!

Trên thế gian, phàm là vật tu luyện nói chung đều theo hai đường lối. Tu luyện tiên đạo chẳng những cần có tài năng thiên phú rất cao, mà hơn nữa còn cần tự thân khổ luyện tu hành, quá trình tiến triển chậm chạp. Nhưng tới lúc tu luyện thành công, chẳng những có thể đứng hàng tiên ban bất tử, mà thực lực bản thân cũng hết sức kinh người.

Muốn tu luyện ma đạo lại đơn giản hơn nhiều. Phần nhiều đều là mượn nhờ ngoại lực, kể cả âm dương thái bổ để bổ khuyết, tiến triển cực nhanh, nhưng đến một trình độ nhất định, muốn tiến bộ hơn nữa lại rất khó.

Cùng là tu luyện ngàn năm, năm trăm năm đầu tiên, thực lực của tu tiên đạo tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ tu ma đạo, nhưng đến năm trăm năm sau, thực lực của kẻ tu tiên đạo sẽ đột nhiên tăng mạnh, còn kẻ tu ma đạo thì lại trở nên bất đầu tri trệ không tiến triển. Nếu so sánh về sau, sau ngàn năm, kẻ tu ma đạo lại tuyệt đối không phải là đối thủ của kẻ tu tiên đạo.

Tất nhiên, nếu như kẻ tu ma đạo có tài năng thiên phú kinh người, thì lại là chuyện khác.

Mặc Yểm lập tức hiểu rõ nguyên do con bạch hồ này lại sợ mình, chân nguyên của người thuần túy tu tiên chính là đại bổ vật trong mắt phần đông kẻ tu ma đạo.

Không khỏi có chút không biết nên khóc hay nên cười, tình cảnh hiện tại giống như một kẻ nghèo hèn có vài đồng tiền, đứng trước mặt tỉ phú mà thần kinh lại lo lắng sợ hãi đối phương cướp đoạt của hắn vài đồng tiền.

Con hồ ly này, chân nguyên của nó, cho hắn nhét kẽ răng cũng còn chẳng đủ nữa là!

Thiếu nữ áo xanh họ Lăng tên Thanh Ba, là thiên kim của Lại bộ Thượng thư tân nhiệm. Lăng Thượng thư có bốn người con, lại chỉ vẹn vẹn có một đứa con gái này, lại là con của chính thất, nên từ nhỏ đã được ngàn vạn cưng chiều sủng ái.

Lần này, nàng theo huynh trưởng đi về bái kiến quê quán Lão thái gia, không nghĩ tới trên đường trở về kinh đô, lại gặp được trong khách điểm một thanh niên thân tiên, tưởng chừng trái tim rung động không còn là của mình nữa.

Chỉ là, dù sao nàng cũng là xuất thân gia thế, dù cho có tâm tư như vậy cũng tuyệt đối không dám nói ra mồm. Liễu Nhi theo hầu hạ bên cạnh, vừa rồi cũng đã phát hiện tiểu thư không ổn... Phong thần tuấn kiệt nam tử như vậy, nàng nhìn thấy tim cũng đập thình thịch, tiểu thư bộ dạng thất thần, nhất định là xuân tâm động lòng.

Nghĩ đến trước kia đã từng mơ hồ nghe thấy, đợi sau khi tiểu thư trở về kinh, rất có thể sẽ bị triệu vào cung làm phi, vì thế lão gia cùng các thiếu gia đều rất hao tổn tinh thần, nhanh nhanh nghĩ hết cách để định một mối hôn sự thay tiểu thư, tránh khỏi vận mệnh phải vào cung.

Vừa rồi lại chứng kiến tên nam tử kia, ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, khí chất bất phàm, lại ở trong khách sạn xa hoa như vậy, hẳn là thân phận cũng sẽ không thấp. Nếu có thể trở thành cô gia nhà mình, là một chuyện cực tốt.

Có tâm tư này, Liễu Nhi liền tự quyết định, lên đi tìm tiểu nhị khách điểm hỏi thăm về lai lịch Mặc Yểm.

Đáng tiếc, tiểu nhị hỏi gì cũng không biết, nhưng cuối cùng cũng bảo sẽ đi tìm hiểu rõ ràng chuyện làm việc và nghỉ ngơi của Mặc Yểm.

Mắn mắn, tiểu thư lại muốn dừng lại hai ngày ở tại khách sạn, chờ Nhị thiếu gia đi thăm bạn bè thức bá quen biết ở đây rồi mới lên đường trở về kinh. Thừa dịp hai ngày này, sắp đặt tình cờ gặp mặt hẳn không khó.

Vậy nên Bạch Bạch thật không may, sợ cái gì liền gặp phải cái đó. Liễu Nhi trái lo phải nghĩ, nảy ra chủ ý, đánh đét một cái lên người.

Kế hoạch của Liễu Nhi là như vậy, khuyến khích tiểu thư buổi sáng Mặc Yểm ra khỏi phòng cũng ra luôn, trên hành lang “tình cờ gặp” hắn, sau đó làm bộ trượt tay đánh rơi Bạch Bạch, ném lên người hắn, tạo ra một tình huống hỗn loạn, tiểu thư và Mặc Yểm sẽ có nhiều cơ hội liên hệ với nhau.

Kế hoạch tiến hành cực kỳ thuận lợi, chỉ là Liễu Nhi đoán được mở đầu lại không đoán được kết cục.....

Cũng không may là, khi “cuộc tình cờ gặp mặt” với Mặc Yểm bắt đầu, thì Bạch Bạch rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ, tứ chi dường như bám chặt gát gao vào áo của Liễu Nhi, hận không thể chui vào ẩn nấp trong vạt áo Liễu Nhi.

Liễu Nhi âm thầm đẩy mạnh vài lần đều không thể đẩy nó ra khỏi, trong lòng quýnh lên, đẩy quá mạnh, chỉ nghe vài tiếng kêu, Bạch Bạch níu lấy bốn miếng vải rách bay rớt ra ngoài, đập bộp vào ngực Mặc Yểm.

Đầu Bạch Bạch bị đụng văng, còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị rơi xuống, trong tai nghe thấy giọng hai nữ nhân hoảng hốt kêu lên, còn cái tên áo đen kinh khủng kia thì thốt lên một tiếng cười buồn bực. Nàng có thể sử dụng pháp lực đem mình dừng lại giữa không trung, nhưng là đang ở trước mắt bao người nên không dám làm xằng bậy, đành phải chịu chờ đợi số phận rơi xuống sàn nhà, đau nhức kinh dị đến.

Trong lúc hỗn loạn, một đại chương vung tới tay đỡ lấy nàng, Bạch Bạch mở to mắt, trước mặt nhìn thấy một nụ cười ranh mãnh hé lên trên gương mặt người áo đen kinh khủng kia!

Bạch Bạch bối rối, quên mất chính mình đang nửa nằm trên tay người kia, cơ thể khẽ xoay và nghĩ “Cút đi”. Kết quả, bị kịch đã xảy ra. Lúc này đây, Mặc Yêm xấu xa không đỡ lấy nàng nữa, Bạch Bạch chổng vó lên trời, kêu một tiếng, rồi ngã xuống đất, trước mặt tối sầm, hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Con đực không tin tưởng đực

Bạch Bạch mê man tỉnh lại, phát hiện ra rõ ràng mình không phải đang ở trong phòng Lăng Thanh Ba. Mặc Yêm ngồi bên cửa sổ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ánh trăng bàng bạc chiếu lên người hắn, trong mắt Bạch Bạch, hắn giống như là mới từ Địa ngục xuất hiện, tạm thời tới đòi mạng vậy.

Cảnh giác quan sát một hồi lâu, Bạch Bạch phát hiện Mặc Yêm không hề có động tĩnh gì, chắc hẳn đang nhập định, vì vậy nàng quyết định len lén chuẩn đi tìm nữ chủ nhân hiện giờ của mình.

Chẳng quan tâm toàn thân đau đớn, Bạch Bạch cong lưng lên, cái lưng đáng thương tưởng chừng đã bị ngã gãy, rón ra rón rén nhảy xuống cái bàn, đi về phía cửa. Vốn là dùng lực thì đi nhanh hơn, nhưng sợ làm cho Mặc Yêm chú ý, đành phải vát vát đi từng tí một.

Vát vát đi đến cạnh cửa rồi, chợt nghe thấy một tiếng cười khê vẳng đến từ sau lưng.

Mặc Yêm khẽ cười nhìn hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: “Bỏ hồ ly, lại đây!”

Bạch Bạch thất kinh, chẳng quan tâm tới đau đớn, cũng quên mất có thể dùng pháp lực, tứ chi đập một cái chạy như điên, nhưng chạy được vài bước lại phát hiện ra mình đang chạy theo đường ngược lại, về phía Mặc Yêm, đây là pháp thuật lợi hại gì?!

Cố gắng dùng móng vuốt níu lấy sàn nhà để không bị kéo ngược về phía sau, phí công, kết quả chỉ là lưu lại vài đường cào kéo dài trên sàn nhà, còn gây mất hai cái móng, dùng sức quá mạnh nên cơ thể mất thăng bằng, theo quán tính bị lăn ngược đi, lăn một đường đến chân Mặc Yêm mới bị cản ngừng lại.

Mặc Yêm không nhịn được phá lên cười ha ha, rồi cũng không cúi xuống, tùy tiện phẩy tay một cái, đem Bạch Bạch đang nằm phịch dưới chân bay lên trên đầu gối.

Bạch Bạch nghĩ không chống đối lại được nữa, toàn thân đau đến sắp cắt ra thành từng khúc, yếu ớt nức nở nện ngào một tiếng, hai giọt nước mắt to đùng rơi xuống đầu gối Mặc Yêm.

“Hồ ly ngốc, ta sẽ không ăn ngươi, chạy cái gì?” Mặc Yêm thấy buồn cười, tay vuốt ve bộ lông xoả tung trên người Bạch Bạch, cái con hồ ly ngu ngốc này khiến tâm tình của hắn rất tốt.

Bạch Bạch háp hổi liếc nhìn hắn, ưu thương đắm chìm trong nỗi thống khổ của chính mình, không kêu tiếng nào.

Mặc Yêm cười nói: “Ngươi đã tu luyện mấy trăm năm, hẳn là có thể biến thành hình người, vì sao còn trung bộ dáng này. Yên tâm, đạo hạnh của ngươi, ta chẳng thèm để mắt đến đâu.”

Bạch Bạch tiếp tục giả vờ chết đáp lại!

Mặc Yêm không tức giận, ngón tay khẽ xoa nhẹ hai tai nho nhỏ, mềm mại của Bạch Bạch, được che phủ một lớp lông tơ mỏng, cảm giác rất thích, không nén được, phải xoa thêm mấy cái nữa.

Bạch Bạch vẫn tiếp tục giả vờ chết như trước.

Mặc Yêm cảm lấy cái đuôi xoả tung, khẽ vuốt vài cái, dường như cảm thấy còn không đã ghiền, lại lôi kéo hết bên này sang bên kia một lúc.

Hồ ly cũng có tự tôn! Bạch Bạch rốt cục không thể nhịn được nữa, giả vờ cố thoát khỏi.

Tình thế bất đắc dĩ phải đối phó với kẻ mạnh, niệm mấy lần thần chú, thân thể vẫn không thể nào đi khỏi gian phòng này, trở về bên cạnh Lăng Thanh Ba như ý muốn.

Bạch Bạch biết rõ, nếu không cho người nam nhân bên cạnh này vừa ý, thì mình sẽ không đi được. Nhưng muốn nàng biến hoá thành người, nàng lại

không muốn, đành phải ủy ủy khuất khuất mở miệng nói tiếng người: “Ngươi thả ta đi mà!”

Thanh âm trẻ trung, mềm mại, ngọt ngào, là giọng nói thiếu nữ.

Mặc Yểm trong mắt xuất hiện một tia hứng thú, hỏi: “Ngươi là con gái?”

Bạch Bạch nhẹ nhàng thốt lên một tiếng “Vâng”, im lặng nhìn Mặc Yểm có chút cảnh giác.

Mặc Yểm nói: “Biến thành hình người cho ta xem một chút, nếu như ngươi rất xinh đẹp, ta sẽ để ngươi đi.” (V: Điều quá đi >.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sủng vật của ta

Bạch Bạch đứng lên trên đầu gối hần, cái đuôi to run lẩy bẩy, giữa hai con mắt lúc đó bắn ra một luồng ánh sáng tuyết trắng bao phủ toàn thân thể, phạm vi hào quang càng lúc càng lớn, sau đó trong nháy mắt, hào quang rút đi, trên đầu gối Mặc Yểm chỉ còn có một Bạch y thiếu nữ.

Mặc Yểm không chút khách khí với tay đem nàng ôm vào lòng mà dò xét kỹ lưỡng từng chút một. Bạch Bạch biến thành người mở to cặp mắt nâu hiếu kỳ nhìn hần, đôi mắt về trẻ con khờ dại tinh khiết, không có đến nửa phần thái độ tình ý của mỹ nhân xấu hổ thẹn thùng.

Thật đẹp! Quả nhiên là một dung mạo tuyệt thế hơn cả cửu thiên tiên tử. Thực tế, thần sắc ngây thơ, chân thật, thuần khiết càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc có vẻ hết sức thanh lệ. Không phải là thần nữ tiên cơ lạnh như băng trong suốt, cũng không phải hoa yêu hồ tiên xinh đẹp mỉa mai, có một loại tươi mát ôn nhu nói không nên lời, làm cho người ta không kìm nổi phải tới gần, rồi lại sợ làm vậy bản sự trong trẻo của nàng.

Tuy tiểu hồ ly này hơi ngờ nghệch, nhưng với dáng vẻ bên ngoài thế này, đủ để trở thành thú cưng của hần.

Khó trách hồ ly Phụ thân của nàng bảo nàng không được lộ ra hình người trước mặt « con đực », bởi hần vốn nhìn quen tất cả các loại sắc đẹp cũng không thể ngăn mình nảy sinh tâm ý « không tin tưởng được » đối với nàng.

“Ta gọi là Mặc Yểm, ngươi tên là gì?” Vừa nói tay vừa sờ soạng khắp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà.

« Ta gọi là Bạch Bạch. .... » Bạch Bạch không quen biến thành hình người chút nào mà lại còn bị người ta sờ tới sờ lui như vậy. Thực tế nhìn thấy ánh mắt u ám của Mặc Yểm, không ngăn nổi cảm thấy tim đập rộn lên, cảm giác hơi khẩn trương hưng phấn một chút rộn trong lồng ngực.

Nhiu nhàu đầu lông mày, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên tránh khỏi những cái sờ sẫm liên tục không ngừng chạm đến. Bạch Bạch tránh khỏi ngực Mặc Yểm, định muốn nhảy xuống đất.

“Đừng cử động linh tinh. ....” Một tay Mặc Yểm ôm lấy Bạch Bạch mang lên giường khách điểm.

Bạch Bạch cảm thấy sẽ có những chuyện không ổn nào đó phát sinh, co người lại, định biến trở về hồ ly. Luồng ánh sáng trắng ở mi tâm (chỗ chính giữa 2 đầu lông mày) mới phát ra, đột nhiên đã bị Mặc Yểm chỉ một ngón tay tới đặt lên trên. Luồng ánh sáng trắng ở mi tâm đã bị ép đẩy lui về.

“Ôi!” mi tâm Bạch Bạch đau nhức dữ dội một lúc, biết rõ Mặc Yểm sẽ chẳng tốt đẹp gì với nàng mà. Lúc này một chút pháp lực đều không sử dụng được, dưới tình thế cấp bách liền ngửa mặt cắn đầu ngón tay Mặc Yểm một cái.

Loại phản kháng vô dụng này Mặc Yểm căn bản không thèm để tâm, chỉ là trong đầu lóe lên suy nghĩ đến một bí thuật nào đó, khẽ cười lạnh một tiếng, không tránh đi mà để kệ cho cắn, còn chủ động bỏ đi pháp lực bảo hộ cơ thể trên đầu ngón tay.

Đầu ngón tay đau xót, cảm giác vài giọt chất lỏng ấm áp trong cơ thể chảy vào trong miệng Bạch Bạch.

Rất nhiều năm chưa thử qua cảm giác bị chảy máu, Mặc Yểm hơi khẽ giật mình, sử dụng pháp thuật, vài giọt máu trong nháy mắt đã hóa thành máu phù dung đi vào trong cơ thể Bạch Bạch.

Bạch Bạch không nghĩ tới một cái cắn của mình lại khiến Mặc Yểm bị thương, ngay người nhanh chóng lui lại nhà ra. Nàng không biết rằng vừa rồi Mặc Yểm đã làm phép trên người nàng. Từ nay về sau, Mặc Yểm chẳng những có thể không chế nàng biến thành hình người hoặc hóa thành thân cáo, mà còn có thể do thám biết được tâm tư và hành tung của nàng, nàng tất thấy đều trong lòng bàn tay Mặc Yểm.

Loại bí thuật này từ trước đến nay là loại ma lực rất mạnh. Ma quân thu phục chiếm được đạo hạnh cao thâm của yêu ma vì chính là sử dụng phương cách này. Người có thể sử dụng nó tìm khắp tam giới chỉ có ba người, Bạch Bạch rất không may lại gặp phải một người trong số đó.

Lại nói tiếp, dùng loại bí thuật này lên người Bạch Bạch, cũng có chút giết gà dùng dao mổ trâu.

Bạch Bạch co người lại, một mạch đi dựa vào trong góc, rồi khỏi “Phạm vi ảnh hưởng” của Mặc Yểm, chưa từ bỏ ý định biến lại về thân cáo lần nữa. Nhưng nàng lại bị một tay Mặc Yểm túm lấy mắt cá chân, kéo trở về. Một lúc sau, nhức mõi ở chỗ bị túm nhanh chóng truyền khắp cơ thể, Bạch Bạch rốt cuộc không thể sử dụng được câu chú biến thân.

Mặc Yểm cười cười, tay giật vạt áo của nàng ra, khổng chế nàng giãy dụa, đem quần áo trên người nàng cởi hết không còn một mảnh, thu vào trong tay áo Kiên Khôn. (CT: Kiên khôn là trời đất, tay áo kiên khôn là tay áo chứa được tất thảy mọi thứ)

Dùng phép định thân (cố định cơ thể) tất nhiên là đơn giản hơn nhiều, nhưng hẳn muốn hưởng thụ khoái cảm tay chân cơ thể chà sát cùng với vật cứng mới. (V: Anh này BT quá nha __!)

Quần áo trên người Bạch Bạch là bộ phận tinh hồn biến thành, một khi rời khỏi người, nàng sẽ không cách nào biến lại thành hồ ly được. Hẳn không cần sử dụng pháp lực trên người nàng, cũng không cần lại dùng bí thuật khổng chế, lại có thể nhìn đã mất thân thể quyến rũ của vật cứng mới của mình.

Mặc dù đối với việc tình dục, Bạch Bạch hoàn toàn ngây thơ, nhưng cũng biết rằng thân thể lỏng lẻo trước mặt “con đực” thật sự cực kỳ không ổn. Nhưng mà quần áo bị lấy mất, không biến lại được, đành phải thuận tay kéo chặn qua bao phủ lên cơ thể.

Mặc Yểm nhìn nàng cuộn mình lại thành một đống, dùng chăn bao bọc về thực sự nghiêm nghị, chỉ còn khuôn mặt nhỏ nhắn hé lộ ra bên ngoài, vừa thất kinh vừa sợ hãi nhìn mình trừng trừng, cảm thấy hết sức buồn cười.

Người ta đều nói hồ ly có đặc điểm xinh đẹp, con hồ ly trước mắt này cũng vậy, nhưng lại là cái gì cũng đều không hiểu, bộ dáng hoàn toàn trẻ con, động tác ngốc nghếch buồn cười, chẳng lẽ lại là xử nữ chưa trải qua chuyện nam nữ?

Nếu thế, coi như mình nhặt được báu vật!

“Đưa ta quần áo! Ta không cần người phải giúp ta qua Thiên kiếp, người là người xấu!” Giọng tiểu hồ ly khê khóc nức nở, rất hối hận đã không nghe lời nói của Phụ thân, lộ ra hình người trước mặt con đực, quả nhiên là kết quả gặp phải người xấu.

Mặc Yểm đưa tay sờ lên mái tóc dài xoã trên chân của, sợi tóc và mắt của nàng cùng một sắc độ, tông màu nâu, trơn bóng mềm mượt, như thể gấm vóc: “Ta không phải muốn hại người, chỉ là muốn dạy cho người một loại phương pháp luyện công mới.” (V: Xạo quá đi, ko phải hại ng ta thì là gì a >.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vừa ngốc nghếch lại vừa hay khóc

Mặc Yểm mở to mắt, nhìn thấy đúng là một cảnh đẹp không ngờ — thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu hồ ly, được bọc trong áo khoác ngoài màu đen rộng thùng thình của hắn, dưới cổ áo màu đen lộ ra cả một khoảng lớn da thịt tuyết trắng, bộ ngực sữa đầy đặn nửa kín nửa hở, cần cổ mảnh khảnh. Mầu áo đen càng góp phần làm nổi bật làn da trắng mỏng bên dưới, như trăn châu trắng muốt vui trong gấm vóc đen, tản ra ánh sáng dịu nhẹ.

Quả nhiên là tiểu hồ ly quyến rũ trời sinh, dù không chủ tâm câu dẫn, cũng khiến người ta phải chết mê chết mệt!

Bạch Bạch ra sức đẩy mạnh Mặc Yểm, đột nhiên như thể hoàn toàn không tìm được lực trọng tâm, còn chưa kịp giật mình, thì thân thể đã không khổng chế được mà ngã về phía trước, vào trong lòng Mặc Yểm.

« Hồ ly ngốc, đừng lộn xộn! Ngoan ngoan ngủ một giấc với ta, tâm trạng ta thấy tốt, rồi cũng sẽ trả lại quần áo cho người. » Mặc Yểm cảm thấy như mình đang bắt nạt trẻ con, nhưng liếc mắt nhìn xuống hai đôi mắt nấn ná đang tì lên ngực mình, a ..... Cũng không quá nhỏ.

Ánh mắt của Mặc Yểm quá mức xâm chiếm, bị hắn nhìn, Bạch Bạch toàn thân sợ hãi, giãy dụa định rời xa cái ngọn nguồn nguy hiểm này.

« Còn cử động nữa ta sẽ không khách khí với người đâu. »

Giọng điệu rất bình thản, nhưng vì Bạch Bạch xuất thân từ loài động vật nhỏ có trực giác với nguy hiểm, nên vẫn có thể dễ dàng nhận ra trong lời nói chứa đầy ý tứ hàm xúc uy hiếp.

Nhẹ nhàng vuốt ve tiểu hồ ly bình tĩnh lại trong lòng, Mặc Yểm có chút tiếc nuối nghĩ: Con hồ ly ngốc này còn rất biết thân biết phận, không có lý do gì lại không nhân cơ hội này tạo ra cơ hội nha! Cứ thế đi!

Bạch Bạch ngoài phụ thân ra, chưa từng tiếp xúc gần gũi như thế với động vật giống đực. Mặc Yểm, đối với nàng mà nói, hoàn toàn là một người xa lạ, nàng rất sợ hãi mình không phản kháng được. Nhớ lại đại chương từ lòng bàn tay to lớn của hắn, thoáng cái đã phát ra nhanh gọn, càng làm cho nàng

kinh hồn khiếp đảm

Chỉ là thân kinh căng thẳng quá lâu, dần dần cũng sẽ giãn xuống. Hôm nay đối với Bạch Bạch mà nói, nàng đã phải chịu đựng đau đớn kinh hãi nhiều hơn cả so với mấy trăm năm cộng lại. Không thoát khỏi tình thần mỏi mệt, cặp mắt to từ từ lịm đi, rốt cục đã ngủ.

Trước khi rơi vào giấc mộng đẹp, điều cuối cùng nghĩ đến chính là, lồng ngực của người nam nhân này quá cứng chắc, không mềm mại thoải mái như của Lăng Thanh Ba, mùi hương cũng rất... kỳ quái, không giống mùi thơm của cơ thể Lăng Thanh Ba mang theo mùi son phấn thoang thoảng dịu nhẹ. Tuy vậy, dường như dựa vào cũng rất thoải mái, hương vị cũng không tệ...

Thật sự là một con hồ ly ngốc, ngu xuẩn đến đáng yêu !

Hắn nhớ lại những hồ tinh xinh đẹp quý quyết mà mình đã từng quan hệ, so với nó, quả thực như là một loài sinh vật khác, hoàn toàn không có điểm chung, dù cho bề ngoài đều là xinh đẹp mê hoặc lòng người. Cái con hồ ly trong lòng so với những con đã từng thấy phải nói là còn xinh đẹp mê người hơn.

Con tiểu hồ ly này cái gì cũng đều không hiểu, càng tốt, hắn sẽ một tay dạy bảo nó trở thành tiểu vật cưng hoàn toàn hợp khẩu vị của mình, hoàn toàn thuộc về mình... Tâm tình Mặc Yểm càng tốt hơn lên, ôm lấy tiểu hồ ly thơm thơm mềm mềm trong lòng, mỉm cười rồi chợp mắt thiếp đi.

Lúc Bạch Bạch tỉnh lại thì, trên người ngoài bộ đồ ngủ, cũng đều không có cái gì hết. Bộ đồ đen « đoạt được » lại bị kẻ cực kỳ xấu xa đoạt lại trong giấc ngủ. Trên người trơn bóng, không biết lại được thân cáo, lại không dám chạy đi khắp nơi. Con hồ ly nhìn quanh gian phòng trống rỗng, nhất thời thấy đau khổ, không kiềm chế được anh anh khóc ồ lên.

« Làm sao mà ngươi cứ động một chút lại khóc vậy? » Mặc Yểm từ bên ngoài trở về, chứng kiến Bạch Bạch nằm lý trên giường khóc.

Hắn đi ra ngoài là để xử lý êm thấm vài chuyện, ví dụ như thay đổi ký ức trong đầu Lăng Thanh Ba và Liễu Nhi. Hiện giờ, hỏi lại các nàng về việc của Bạch Bạch, cái các nàng nhớ chính là, trên đường tới khách sạn, con vật cưng Tuyết Nhi đột nhiên nhảy xuống đất, chạy trốn không thấy bóng dáng đâu nữa. Tìm khắp nơi không thấy, đành phải bỏ cuộc.

Bạch Bạch nghe thấy giọng hắn, ngẩng đầu lên nói: « Ngươi đưa ta quần áo, ta sẽ không khóc nữa! »

Mặc Yểm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nước mắt của nàng, trong lòng thấy buồn cười, tiểu hồ ly này là đang cò kè mặc cả với hắn?

« Ngươi tiếp tục khóc đi nha! » Mặc Yểm cố ý trêu đùa nàng một lát.

Bạch Bạch có thể nói như vậy, là vì trước kia đều dùng một chiêu này để đối phó với Phụ thân. Chỉ cần nàng vừa khóc, Phụ thân đều phải hoàn toàn chịu khuất phục. Lời vừa thốt ra khỏi miệng, nàng cũng có chút hối hận, lại nghe Mặc Yểm trả lời, nghĩ đến trước mặt không phải cha mẹ yêu thương của mình, mà là một « con đực » không an toàn tốt bụng, càng không nên nổi nước mắt rơi xuống đất.

Nàng không muốn mất mặt trước mặt Mặc Yểm, kéo chăn qua, bao phủ mình từ đầu đến chân, mặt núp vào bên trong lại càng khóc thương tâm hơn.

Mặc Yểm vỗ vỗ lên cái cục nhỏ « gì đó » trên giường, lập tức cái cục nhỏ né tránh, khẽ dịch vào bên trong một chút. Tiếng khóc vẫn y nguyên truyền đến đứt quãng.

Hắn chỉ định thuần dưỡng một con vật cưng mà thôi, vì sao hiện giờ lại như có một đứa bé uốn éo thích khóc ?

« Ta cho ngươi quần áo, nhưng ngươi phải không được khóc. » Mặc Yểm không muốn lãng phí thời gian để dành trẻ con.

« Thật chứ? » Bạch Bạch chần chờ một chút, mới hé đầu ra nhìn về phía Mặc Yểm.

Mặc Yểm không trả lời, điềm nhiên giương một tay lên, trên tay liền xuất hiện một xấp quần áo hồng nhạt.

« ... Đây không phải là y phục của ta..... » Bạch Bạch quyết liệt nói không nhân nhượng.

« Ngươi có thể không mặc, chẳng sao cả. » Mặc Yểm vứt quần áo xuống trước mặt Bạch Bạch, mỉm cười từ tốn nói.

Bạch Bạch hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc là hiện giờ nàng đang bọc lại co thành một đồng trên giường, thậm chí đầu cũng không dám lộ ra hẳn, nên thật sự rất khó để thể hiện ra khí thế tương xứng, chỉ khiến Mặc Yểm càng cười vui sướng thêm nữa.

Mặc Yểm đứng bên giường không hề có phong độ quân tử, rõ ràng có ý định quan sát toàn bộ quá trình Bạch Bạch mặc quần áo. Bạch Bạch vừa tức vừa hận, đành phải lấy tay kéo quần áo vào trong chăn.

Mặc Yểm thực cảm thấy không thú vị, xoay người đi ngồi xuống cạnh cửa sổ.

Bạch Bạch nhìn hắn đi khỏi, nhẹ nhàng với tay lên, tấm màn lụa cạnh giường rơi xuống. Tuy hiệu quả che được có hạn, nhưng có ít còn hơn không. Nhanh tay nhanh chân đạp chăn ra, quay lưng ra ngoài, lấy y phục mặc lên.

Ma nhân (mắt thần ư ?) mở ra, rất hứng thú thưởng thức hình dáng thân thể mảnh khảnh của Bạch Bạch qua tấm màn lụa, nhìn nàng tay chân loạn xạ mặc quần áo.

Hồ ly tình chính là hồ ly tình. Người khác đứng làm những động tác vụng về ngớ ngẩn như thế thì thấy buồn cười, còn trên người bọn nó lại khác, có một vẻ ưu nhã hấp dẫn ý nhị, cho dù hồ ly ngốc nghếch trước mắt này không hề biết chuyện nam nữ thì cũng cùng là như thế.

“Người nào, đi ra!” Mặc Yểm đột nhiên cảm giác được có một luồng khí lạ lẫm xuất hiện ở gần bên.

“Yểm quân, cho dù có người mới, cũng đừng hung dữ với người cũ như ta vậy chứ!” Thanh âm lười biếng kiêu mạn mang theo tà khí ở bên trong, là từ xà ngang trên đầu truyền đến. Theo tiếng nói, mỹ nhân áo xanh mềm mại không xương trên xà nhà trượt xuống, tới đứng ở trong phòng.

Bạch Bạch đã mặc xong quần áo, nhô đầu ra từ trong màn lụa, nhìn thấy mỹ nhân áo xanh không có xương cốt quần lên người Mặc Yểm, còn ném tới một cái nhìn mãnh liệt tràn đầy ý tứ khiêu khích, ánh mắt đáng yêu xinh đẹp.

Rõ ràng là một nữ nhân đẹp quyến rũ đến rung động lòng người, nhưng Bạch Bạch chỉ liếc nhìn nàng ta cũng đã cảm thấy cực kỳ kinh hãi, lại nhú mày nhìn cho rõ ràng hơn chút. Bạch Bạch đột nhiên mở miệng hỏi: “Người là... Xà tinh?”

Mỹ nhân áo xanh cười khanh khách vặn vẹo chà xát trong lòng Mặc Yểm, cũng không thèm để ý tới Bạch Bạch, rướn sát bên tai Mặc Yểm dùng giọng nói Bạch Bạch có thể nghe thấy được, nói một cách dụ dỗ: “‘công phu’ của Hồ tinh giỏi, xà tinh chúng ta cũng không kém, Yểm quân làm gì phải lãng phí thời gian cùng con tiểu nha đầu không hiểu phong tình? Để Thanh nhi hầu hạ người nha... Được không?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chụt miệng một cái

“Người muốn gì? Không cần quan co lòng vòng...” Đối với mỹ nhân, Mặc Yểm đứng yên không nhúc nhích, nhưng mùi trên người Thanh nhi tanh nồng quá mức làm hắn cảm thấy chán ghét, không biết con xà tinh này vừa đến chỗ nào để hút tinh nguyên của nam tử trần gian.

Liếc nhìn một cách lười biếng sang Thanh Nhi, một tay hắn kéo nàng ta ngồi sang bên cạnh.

Thanh nhi không ngờ hắn lại sớm vô tình như vậy, mặt hơi biến sắc, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt quyến rũ xinh đẹp, ủy khuất nói: “Vì có người mới rồi nên Yểm quân đối với Thanh nhi mới vô tình như vậy sao?”

Trong lòng âm thầm cắn răng chịu đựng. Nếu như Lăng Thanh Ba không phải quá khó đối phó thì lão nương chẳng chịu mất mặt thế này, để cho một tên tiểu hồ ly chết tiệt nhà người chế giễu!

Lời nói Thanh nhi hơi có ý ly gián. Nam giới bình thường nghe xong, để biểu hiện mình là đàn ông oai hùng thì sẽ thân thiết hơn với nàng một chút.

Đáng tiếc người nói cổ tình, người nghe lại vô tình ý, Bạch Bạch căn bản không hiểu nàng ta đang nói cái gì, còn Mặc Yểm thì khinh thường, dường như không thèm để ý đến lời nói nhảm của nàng ta.

Thanh nhi thấy hai người trong phòng đều thờ ơ hững hờ với nàng, vì vậy đi thẳng vào vấn đề, nói rõ ý đồ của mình: “Yểm quân, Thanh nhi muốn ngài giúp đỡ, mượn thể xác của ai đó dùng một lát.”

“Lăng Thanh Ba?” Mặc Yểm không cần nghĩ cũng đoán ra được

Thanh nhi không hề ngạc nhiên, thông thả nói nhỉnh hót: “Yểm quân thật sự rất anh minh, chẳng cần Thanh nhi nói nhiều cũng biết Thanh nhi nghĩ gì. Liệu có lòng giúp đỡ hay không?”

“Vì sao ta phải giúp người? Không hứng thú!” Mặc Yểm trơ mắt đóng cửa sổ lại.

Bạch Bạch thấy Mặc Yểm cự tuyệt, trong lòng rất vui sướng. Từng sống một thời gian cùng Lăng Thanh Ba, nên nàng cũng có chút cảm tình đối với nàng ta. Xà tinh xấu xa này thật nguy hiểm với nàng ấy. Nếu như Mặc Yểm giúp đỡ, tính mạng Lăng Thanh Ba chắc chắn sẽ không thể không xảy ra chuyện không may.

Vốn không hiểu biết nhiều lắm, trong suy nghĩ của Bạch Bạch, Mặc Yểm trở thành... kẻ xấu xa lợi hại nhất

Thanh nhi không nổi giận, đảo mắt, sát lại cạnh Mặc Yểm thấp giọng nói vài câu. Bạch Bạch căng tay ra cũng không nghe được, đoán chừng xà tinh xấu xa này chắc chắn đang dùng phép thuật để nói chuyện với Mặc Yểm.

Hai người dường như nhanh chóng đạt được thỏa thuận, đứng dậy không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Bạch, ánh mắt thật kỳ quái. Nhất là ánh mắt của Thanh nhi, oán độc, đố kỵ, đắc ý, mỉa mai cùng lúc trộn lẫn với những cảm xúc mà Bạch Bạch không hiểu, khiến Bạch Bạch giật nảy người, rung

mình một cái.

Xà tinh đứng bên cửa sổ, nhìn như có vẻ định rời đi. Trước khi rời đi, nàng ta nhìn triền miên không dứt về phía Mặc Yểm nói: “Yểm quân, Thanh nhi muốn đi mà ngài cũng không thêm giữ ta lại một chút sao?”

Mặc Yểm thờ ơ cười nhạt một tiếng.

Thanh nhi dậm chân, nhìn Bạch Bạch ở trên giường với vẻ khiêu khích, dịu dàng nói: “Nếu Yểm quân cảm thấy tiểu hồ ly này chất phác không thú vị, Thanh nhi lúc nào cũng nguyện ý ở bên cạnh hầu hạ ngài, Yểm quân ngàn vạn lần đừng quên Thanh nhi nha.”

Nói xong liền cười hi hi, thân thể mềm mại trượt ra ngoài cửa sổ, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mặc Yểm xoay người cất bước đi đến bên giường, Bạch Bạch thấy hân tột, té xuống giường co người lại.

“Ngươi trốn cái gì? Lại đây!” Mặc Yểm khó chịu nói.

Bạch Bạch chần chừ một chút, đưa mũi tới gần người hắn: “Ngươi ngửi rất hôi, đều là mùi của xà tinh xấu xa kia, thật là khó ngửi!”

Mặc Yểm dờ khóc dờ cười, hồ ly ngốc nghếch này mũi rất thính, chắc là do tu tiên đã lâu, không chịu nổi mùi vị tanh nồng.

Tiện tay phát một cái, Bạch Bạch dường như nhìn thấy một làn sóng đập dòn trước mắt, một luồng hương thơm xông vào mũi, mùi của xà tinh trên người Mặc Yểm rốt cuộc không còn mây may ngửi thấy nữa.

A! Loại hương vị này khiến cảm giác rất thoải mái, Bạch Bạch bất giác chuyển tới gần, dường như muốn tiến lại ngửi tới ngửi lui trên người Mặc Yểm như con chó con.

Mặc Yểm thấy buồn cười, kéo cổ áo nàng, ôm nàng vào trong lòng hỏi: “Ngửi thơm như vậy sao?”

Bạch Bạch vẻ mặt say mê gật đầu, nói hâm mộ: “Ngươi vừa dùng phép thuật gì vậy? Thật là lợi hại nha!”

“Ta đổ một giọt dương cảnh cam lộ ra mà thôi” Mặc Yểm thoải mái đáp. Mùi hương này nếu tiểu yêu tu ma đạo ngửi thấy thì sẽ là thứ độc hại tanh tưởi, nhưng đối với người tu tiên đạo thì lại là kỳ hương tuyệt thế, khó trách vì sao lại có thể dẫn dụ được tiểu hồ ly này lại. Sớm biết như vậy thì năm đó nên lấy cả bình đi chứ không phải chỉ lấy vài chén như này.

“Hả? Dương cảnh cam lộ trong bình Ngọc Tĩnh của Quan Âm Bồ Tát? Ngươi làm thế nào mà xin được?” Bạch Bạch hết sức tò mò, chẳng lẽ Mặc Yểm không phải là người xấu? Người xấu làm sao có thể xin được dương cảnh cam lộ của Quan Âm Bồ Tát?

“Cái này có gì kì lạ quý hiếm đâu, ngươi hôn nhẹ ta, ta sẽ đưa cho ngươi một ly, thế nào?” Mặc Yểm nói dụ dỗ.

Dương cảnh cam lộ là thánh phẩm vô thượng trong mắt những người tu tiên, bình thường hoa cỏ trần gian nếu được một giọt thì sẽ có linh tính, người tu tiên mà uống một giọt thì có thể giảm bớt nửa năm tu hành, uống một ly chẳng khác gì tự dung có thêm trăm năm đạo hạnh

Món quà lớn như vậy mà chỉ cần đổi bằng một cái hôn môi, quả thực đến người chết cũng phải nảy sinh ý muốn. Nhưng là trong lòng Mặc Yểm, Bạch Bạch đã là vật cưng của hắn, cho vật cưng của hắn uống một ly dương cảnh cam lộ thật chẳng phải là chuyện gì to tát

Dương cảnh cam lộ là trân bảo mà người bình thường cả đời đều chỉ có thể tưởng tượng đến, nhưng đối với hắn lại dễ dàng tìm được, mà tác dụng với hắn cũng không lớn, nếu không hắn làm sao lại tiện tay lấy ra làm nước hoa.

Bạch Bạch thấy thật vui sướng, nhưng nghĩ lại, nhớ đến xà tinh vừa rồi đề nghị Mặc Yểm giúp đỡ làm chuyện xấu xa, hắn dường như là đã đáp ứng. . .

“Ta không cần dương cảnh cam lộ, nhưng có thể đổi sang cái khác được không?”

“Ngươi muốn đổi lấy cái gì?” Mặc Yểm thấy rất ngạc nhiên, có vật gì có sức hấp dẫn lớn hơn so với có được cả trăm năm đạo hạnh sao?

“Ngươi không cần cũng xà tinh xấu xa kia đi hại Lăng Thanh Ba được không? Nàng là người tốt”

Hồ ly tinh ngu ngốc này thực sự rất có tâm. . . Mặc Yểm thầm cười trong lòng.

“Xà tinh xấu xa kia đáp ứng cho ta rất nhiều chuyện tốt” ngay lập tức lên giá luôn.

“Nàng đáp ứng ngươi cái gì?” Bạch Bạch quyết định trước hết tra rõ tình hình của địch, rồi sau sẽ nghĩ cách làm thế nào xóa đi ý niệm đồng lõa trong đầu Mặc Yểm

Mặc Yểm cười xấu xa, nói dối: “Nàng đáp ứng luyện phương pháp song tu hợp thể cùng ta”

“Cái này khó luyện lắm sao? Ta không thể luyện cùng ngươi sao?” Phương pháp song tu hợp thể là phương pháp tu luyện gì? Cho tới giờ phụ thân chưa hề nói qua, nhất định là môn pháp rất lợi hại.

“Có thể chứ, ta vừa rồi đã tính luyện cùng ngươi, nhưng là sợ ngươi không muốn.”

“... Ta đây sẽ luyện phương pháp song tu với ngươi, ngươi không cần đi hại Lăng Thanh Ba được không?”

“Đồng ý! Nhưng ta muốn thử trước xem ngươi có tuệ căn hay không.”

“Muốn thử thế nào?”

“Trước tiên ngươi hôn ta xem sao.”

Bạch Bạch nở nụ cười, chuyện này thật sự rất đơn giản nha. Nhớ lại ký ức vui vẻ, chụt miệng một cái lên mặt Mặc Yêm. Mỗi lúc gặp mặt, nàng thường xuyên hôn cha mẹ, mà những lúc được hôn như vậy bọn họ đều rất vui vẻ.

“Được lắm!”

Chỉ vậy thôi sao? Mặc Yêm trừng mắt nhìn Bạch Bạch, cảm thấy mình bị chơi xỏ.

Bạch Bạch vui vẻ nhìn hắn với vẻ mặt vô tội, không hề biểu lộ một chút chột dạ nào.

Đúng thật là hồ ly ngốc nghếch, một chút chuyện phong tình cũng không biết. Đến nửa điểm “tuệ căn” cũng không có!

Nhưng không sao, nàng không hiểu thì hắn có thể cẩn thận dạy bảo. Nghĩ đến điều kiện vừa rồi Thanh nhi đề cập đến, ... nếu như hồ ly ngốc nghếch này ngoan ngoãn nghe lời, hắn cự tuyệt Thanh nhi cũng không thiệt thòi gì.

Mặc Yêm xưa nay đều chỉ làm những việc mình thích, hại vài người vô tội, thậm chí khiến cho thiên hạ đại loạn, đối với hắn mà nói đều không có gì là không được. Chẳng qua, nếu làm thế mà khiến cho vật cưng mới của hắn muốn bỏ đi, thì so với chuyện phiền toái, mất mặt, cô lẽ hắn chẳng muốn đổ dành một đứa con nít hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Rất biết điều, rất nịnh nọt

Thanh nhi cầu xin Mặc Yêm giúp đối phó Lăng Thanh Ba, thật ra điều kiện thỏa thuận có liên quan tới Bạch Bạch.

Mặc Yêm tuy hiểu biết sâu rộng quảng bác, nhưng rất ít quan tâm tới chuyện yêu tình tu luyện như thế nào. Thanh nhi không giống thế, nàng ta đã tu luyện mấy trăm năm, tuy là tu theo ma đạo nhưng thật ra cũng hiểu căn cứ rõ ràng các loại môn pháp của tu tiên đạo.

Nàng ta liếc liền cũng nhận ra, căn cơ (cơ sở) tu luyện tiên đạo của Bạch Bạch chính là tám thân xử nữ (trinh nữ) của nàng. Loại phương pháp tu luyện này khác với song tu hợp thể là, sau khi nhập môn, người tu luyện có được quá trình tiến triển thần tốc, có thể so được với kẻ tu ma đạo, tuy nhiên không hề có khả năng tấn công, hơn nữa trước khi đại thành tu luyện xong (CT : tu luyện thành công) mà tám thân xử nữ bị hủy thì mấy trăm năm khổ công tu luyện sẽ bị vứt bỏ phân nửa.

Loại phương pháp tu luyện này, thường sẽ chỉ có tiểu yêu tinh một lòng truy tìm phi thăng, đứng hàng tiên ban mới sử dụng, mà lại thường phải có tiên nhân chỉ dẫn, cho nên trong số những người tu tiên cũng cực kỳ hãn hữu.

Nhìn qua Bạch Bạch bây giờ đạo hạnh thấp kém, nhưng thực ra chỉ cần độ quá (qua được) Thiên kiếp sẽ đạt được đại thành, mà xem ra Thiên kiếp sẽ tới trong vòng chưa đầy một tháng nữa.

Thanh nhi vốn thấy Mặc Yêm rất có ý che chở đối với Bạch Bạch, đã rất đồ kị rồi, lại phát hiện Bạch Bạch sắp đại thành tu luyện, nên càng ghen ghét sâu nặng hơn nữa.

Nàng dùng mặt ngữ cùng Mặc Yêm nói chuyện với nhau, mơ hồ dò thử thấy hắn cũng không chú ý tới việc này, vì vậy linh tính được cơ hội, liền nghĩ đến một độc kế.

Bạch Bạch mặc dù khờ dại không hiểu biết gì về phong tình, nhưng lại là một mỹ nhân hàng đầu, vẻ đẹp dung mạo ở Tiên giới cũng khó tìm thấy được. Mặc Yêm tính tình phong lưu, giai nhân tuyệt đẹp như vậy ngồi ngay trước mặt, trong lòng không thể không rối loạn. Hắn xuống tay với Bạch Bạch là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nếu đợi cho tới sau khi Bạch Bạch nghiệm qua Thiên kiếp mà cùng nàng hoan hảo (CT : ám chỉ chuyện ân ái), thì sẽ không hề ảnh hưởng tới nàng. Việc Thanh nhi muốn làm chính là đảm bảo Mặc Yêm sẽ ra tay nhanh chóng hơn nữa để hủy diệt hoàn toàn căn cơ của Bạch Bạch!

Nàng ta dâng tặng Mặc Yểm một bộ môn pháp song tu, nói là có thể khiến cho hai người càng thêm hứng tình. Nếu như Bạch Bạch là hồ tiên bình thường, bộ công pháp này quả thật có ích vô hại, nhưng nàng tu luyện chính là dùng căn cơ đồng thân (DN : đồng thân = thân thể trẻ con), dùng tới bộ công pháp này, tu vi của nàng sẽ bị hủy hết, đánh về nguyên hình.

~~~~^_~~~~ (đến lượt Mặc Yểm nói a)

Mặc dù Bạch Bạch là người tốt bụng nhưng không thể miễn cho nàng không bị đại hôi lang (sói xám) lừa gạt sắc. Thực ra không đến mức làm nàng cuối cùng thê thảm. Đương nhiên, hiện tại nàng cũng không biết trong lúc vô tình, chính mình lại tránh thoát được một kiếp nạn lớn nhiều gian khó.

Quá rối nhiễu nhưng một hồi, sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng rõ. Từ sáng sớm hôm qua, Bạch Bạch đã phải chịu đựng nhiều kinh hãi, chưa ăn chút gì hết cả, đói mắt – nhìn Mặc Yểm với vẻ trông đợi, nói: “Ta đói bụng, người lấy quần áo đưa ta được không?”

“Không phải người đã mặc xong quần áo rồi sao?” Mặc Yểm nói, ra vẻ không hiểu. Ánh nắng sớm mai tinh tế rơi vào mặt tiểu mỹ nhân, tựa như giọt sương tươi mới nhất đọng trên chồi lá cây cỏ trong sáng sớm, cực kỳ tươi mát ngon lành. ... Thấy thế hắn cũng có chút “đói bụng”.

“Ta muốn đi tìm ăn, như vậy..... không có tiện.....” Bạch Bạch cong miệng lên nói. Trước kia ở trong núi, bọn ta tự mình đi ra khỏi nhà để tìm quả dại mới lạ trên núi ăn. Sau này tới nhân gian, ở cạnh chỗ dựa « con cái » Lăng Thanh Ba, đi theo nàng mỗi ngày đều được ăn ngon, căn bản không cần ra ngoài kiếm ăn. Hơn một tháng gần gũi dường như đã được ăn tất cả mọi món ngon mỹ vị, điểm tâm ăn vặt, thế mới biết thì ra thế gian vốn còn có rất nhiều hương vị ngon lành như vậy.

Nhưng chỗ dựa « con đực » trước mặt này đây, rõ ràng là không hiểu được quan tâm bảo vệ động vật nhỏ là đức tính tốt đẹp quan trọng nhường nào, dạng như này khiến nàng càng hoài niệm nhớ về chỗ dựa « con cái » rất tốt trước đó.

Tuy nhiên Phụ thân đã nói, thân là một con hồ ly vĩ đại tu luyện tiên đạo, nhất định phải học được tự mình tự lập cố gắng! Nàng sẽ tự mình đi tìm ăn à nha. Cảm giác biến thành hình người, nàng cảm thấy có chút không quen, hơn nữa lại bất lợi cho việc kiếm ăn của nàng (Thực ra nàng có ý định lẩn vào bếp ăn vụng). Vì thế trước hết phải yêu cầu Mặc Yểm trả nàng quần áo, để cho nàng biến trở về hồ ly.

Mặc Yểm hiểu rõ tâm tư của nàng, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà căng mềm, cười nói: “Ta mang người xuống dưới ăn, người thích ăn gà?” đương như hơn phân nửa Hồ ly thích ăn gà.

Quả nhiên Bạch Bạch vui vẻ gật đầu lia lịa với hắn, cặp mắt to vụt sáng lấp lánh, chủ động ôm cánh tay của hắn, lúm đồng tiền như hoa dính lại bên cạnh hắn. ... Nếu bây giờ nàng là thân cáo, chỉ sợ giống như bộ dạng hưng phấn của con chó nhỏ, vẫy đuôi với hắn.

Thật biết nịnh nọt! Mặc Yểm cười thâm trong lòng, lại không kìm được có chút đắc ý—con tiểu vật cưng xinh đẹp biết điều như vậy là của hắn!

Đầu tiên cho nàng ăn no, nuôi cho béo, sau đó... ăn hết từng miếng từng miếng một! (V : BT quá a oa >.

Bọn họ ở khách điểm này, là xa hoa và lớn nhất quanh đây, là nơi các quan nhất phẩm ở kinh thành cáo lão về hưu đi qua, không phải phú thì quý. Phía trước là một toà lầu từ lâu (quán rượu) ba tầng, cách cái sân vườn nho nhỏ ở chính giữa, phía sau có... vài nhà ba tầng khác, kiến trúc đặc biệt chuyên để chiêu đãi những vị khách dùng chân ở lại đây. Thậm chí sườn đông còn có một cái tiểu viện chuyên dành cho vợ con gia quyến của những người phú quý.

Khi bọn họ ra khỏi phòng thì hầu hết những người khách đã không còn tụ tập trong quán rượu ở phía trước để dùng điểm tâm ăn sáng nữa. Mặc Yểm buông lỏng tay Bạch Bạch, đi qua hoa viên im ắng. Bạch Bạch nhìn vài toà nhà sân viên, thờ dài quyền luyện vô hạn – Chỗ dựa « con cái » Lăng Thanh Ba của nàng chính là đang thư thái, thoải mái ở một trong số các toà nhà cực kỳ tinh xảo trong sân. Đêm hôm trước, chính mình còn đang thiu thiu ngủ trên chiếc giường lớn mềm nhũn ngào ngọt hương thơm của nàng, đầu có nghĩ đến chỉ sau một ngày, đã bị bức chuyển qua chỗ dựa mới...

Đầu quay sang bên cạnh nhìn về phía kẻ tự xưng là « con đực » Mặc Yểm, Bạch Bạch đứng đó bất an, bản thân không nghe lời Phụ thân nói, chẳng những bị « con đực » nhìn thấy mình hoá thành đáng yêu con người, mà còn đáp ứng luyện công cùng một chỗ với hắn, không biết có thể xảy ra vấn đề hay không.

Mặc Yểm cảm giác thấy ánh mắt không yên của nàng, mỉm cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta không thể ở trong phòng chờ người sao, ta thấy sợ hãi. ... Trong lầu có rất nhiều « con đực ». » Bạch Bạch nhút nhát e lệ, ý đồ thuyết phục Mặc Yểm.

“Có ta ở đây, những « con đực » kia không dám có chủ ý gì với người đâu, mà cho dù có dám cũng không đụng được đến nửa sợi lông của người, người sợ cái gì chứ?” Mặc Yểm nửa không thêm đề ý, lại càng không cảm thấy mình cần phải đi nhân nhượng một « con vật cưng ».

Bạch Bạch mếu máo, nàng đã chứng kiến sự lợi hại của Mặc Yểm, không nghe lời của hắn, hắn sẽ không khách khí với mình.

Đều do Liễu nhi cả, nếu như không phải nàng ta, bản thân mình sẽ không phải không may gặp phải tay Mặc Yểm, hiện tại chắc hẳn vẫn còn đang thoải mái mà uốn éo trong lòng Lăng Thanh Ba, được nàng ta cho ăn điểm tâm ngọt ngào hương vị đến tận miệng.

Mặc Yểm đang đem theo Bạch Bạch hối hận đi vào lầu thì, căn phòng chính vốn âm ỹ tiếng người đột nhiên yên tĩnh trở lại, vài cặp mắt không tự chủ được nhìn về phía thanh niên đẹp trai tuấn mỹ khác biệt trước cửa, thậm chí không biết vì sao Vương Tôn công tử lại tới chỗ này, thật xuất chúng không ngờ? Một số người ngày hôm qua đã từng thấy qua Mặc Yểm, lúc này cũng không nhận được phải quay mắt ra nhìn.

Lần đầu tiên Bạch Bạch dùng hình dạng con người xuất hiện trước mặt con người, trong lòng cực kỳ không cam lòng. Nhưng là đối bụng không chống lại nổi, cũng không có khả năng thay đổi quyết định của Mặc Yểm, cho nên mới hải hùng lo lắng bị ép đi ra theo hắn. Nàng giấu mình sau lưng Mặc Yểm, nghe thấy sự tĩnh lặng quý dị, liền đánh bạo lên thò đầu ra từ sau lưng Mặc Yểm để nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Nghênh đón nàng là một loạt âm thanh liên tiếp trong không gian, mọi người trong đại sảnh đều trừng to mắt nhìn nàng, trên mặt tràn ngập vẻ không tin nổi và kinh ngạc. Bạch Bạch sợ hãi tới mức co rụt đầu lại giấu sau lưng Mặc Yểm, vội vàng cầm lấy góc áo của hắn thấp giọng nói: “Bọn họ..... Bọn họ tại sao lại nhìn ta như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Liếc nhìn thành quách xiêu (Nhất cố khuynh thành)

Mỹ nhân thoảng cái đã không thấy tăm hơi, mọi người cùng lúc đồng loạt thở dài từng đợt đầy thất vọng, nhưng không ai cam lòng chuyển ánh mắt từ trên người Mặc Yểm đi chỗ khác. Tuy nhiên lần này không phải là xem mỹ nam tử, mà là ngắm trông tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mặt mày rạng rỡ một lần nữa.

Mặc Yểm hừ nhạt một tiếng, duỗi tay ra kéo Bạch Bạch ôm vào trong lòng, vỗ vỗ vai nàng, an ủi nhẹ nhàng hiếm thấy: “Không có việc gì, chẳng qua bọn họ chưa từng thấy người con gái nào xinh đẹp như người vậy thôi”

Mặc Yểm trước nay đã quen làm theo ý mình, căn bản là không thèm để ý sự chú ý của người khác, cho nên đối với việc mang theo Bạch Bạch đi rêu rao khắp nơi cũng không biết là có điểm gì không ổn, chỉ là không nghĩ đến con tiểu vật cưng lại nhát gan đến như vậy... Cũng theo lời nàng nói thì hình như nàng mới lần đầu tiên rời khỏi nơi tu luyện đến trần gian.

Thật may mắn là mình được gặp nàng trước, nếu không tiểu hồ ly ngon lành này sẽ bị thần tiên yêu ma nào đó đi qua ăn tươi nuốt sống của anh sao __!)

Nửa ôm nửa dắt Bạch Bạch đi qua đại sảnh đến ngồi xuống trong một phòng trang nhã sau tấm bình phong. Mọi người đưa mắt nhìn bóng lưng của bọn họ dần biến mất, hận không thể nhìn được xuyên qua tấm bình phong kia để thấy mỹ nhân như thiên tiên kia thêm vài lần nữa. Thậm chí có vài người ra sức xoa nắn mắt, hoài nghi có phải do đêm qua mình ngủ không ngon cộng thêm lâu ngày không có ôm qua đàn bà ở bên ngoài, mà sinh ra ảo giác ... Trên thế gian thậm chí có cô gái xinh đẹp động lòng người như vậy sao! Đáng tiếc là nàng cứ nhất quyết giấu mình trong lòng tên công tử áo đen kia. Nếu như có thể liếc nhìn nàng thêm vài lần, được được! Đúng là vài ngày không ăn cơm cũng đáng giá nha!

Trên đại sảnh tổng cộng có 6 gã tiểu nhị chạy bàn hầu hạ, một gã tiểu nhị đã tỉnh hồn lại, quơ lấy ấm trà lớn một mình một ngựa xung trận trước, vượt qua tấm bình phong đi lên phục vụ trà bánh món ăn. Năm tên tiểu nhị còn lại vừa hồi hận, vừa ghen ghét, đấm ngực dậm chân, chỉ hận bản thân mình phản ứng chậm, để cho thằng ranh con hỗn láo kia đoạt được cơ hội trước.

Ngại là quy củ trong tiệm cực kỳ nghiêm khắc, nên bọn tiểu nhị không dám “làm theo tổ tiên”, xông tới mạo phạm, quấy nhiễu khách. Tuy vậy nguyên cả một đám đã xoa tay chạy vội đến bên ngoài tấm bình phong – không kịp tham dự mời trà, nhưng mang thức ăn lên bất kể thế nào nhất định cũng phải có ta!

Sau một lúc lâu, tên tiểu nhị đi vào lúc trước mới ra khỏi. Trên toàn sảnh mấy chục ánh mắt cực kỳ hâm mộ bắn tới, Vẻ mặt bừng sáng, rạng rỡ, vui sướng mang theo ấm trà “bay” về phía phòng bếp.

Sau tấm bình phong, Mặc Yểm tay kéo cổ Bạch Bạch vào trong lòng mình, cười nói: “Hai con gà quay, đủ cho người ăn!”

Bạch Bạch nghĩ đến sắp được ăn ngon, cười đến hai mắt híp lại thành hai vầng trăng non, không còn tính toán đến khoảng cách quá mức thân mật giữa hai người nữa.

Bên ngoài tấm bình phong, cả toà từ lâu dần dần khôi phục lại sự náo nhiệt ấm ỉ như trước, nhưng chủ đề không còn là trời nam đất bắc nữa mà tất cả đều thống nhất hoàn toàn xoay quanh đôi nam thanh nữ tú xinh đẹp khác thường sau tấm bình phong kia.

Xem mức độ thân mật giữa hai người, tất cả mọi người đều đoán tiểu mỹ nhân tuyệt đỉnh hầu như chắc chắn là tiểu thiếp bên ngoài của vị công tử áo đen. Nếu như là vợ chính thức thì tuyệt đối sẽ không bao giờ không chút đoan trang, ôm ấp 1 người đàn ông trước mặt mọi người như thế.

Tuy rằng thời đại bây giờ rất phóng khoáng, không kiêng kị chuyện con gái ra ngoài, nhưng ít nhất phải có nha hoàn tùy tùng đi theo. Hơn nữa, nam nữ đi cùng nhau, cho dù là vợ chồng cũng tuyệt đối không dám có những cử chỉ thân mật ở trước công chúng. Hai người này ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, nhưng bên cạnh không có một tên tùy tùng nào cả, lẽ nào là là tiểu tình nhân nhà giàu có thể lực nào đó bỏ trốn?

Mọi người không hèn mà cũng nghĩ đến trường hợp này, thần sắc trên mặt thể hiện nhiều phần khinh thường hèn mọn, nhưng trong lòng lại hết sức hâm mộ: Công tử áo đen có thể lừa gạt được tuyệt sắc giai nhân như thế, đúng là điểm phức khôn cùng nha!

Trong một phòng khác trên lầu, Lãng Thanh Giám đang nhệ lời khuyên nhủ muội muội vừa bị mất đi con vật cưng yêu quý bạch hồ – Lãng Thanh Ba. Quay đầu lại, phát hiện đã đợi nửa ngày mà chủ quán vẫn chưa mang đến chút gì, không khỏi có vài phần bức bối, phát phát tay áo ý bảo thư đồng tiểu nghiến (*thư đồng mài nghiến mực, ý là thằng nhỏ sai vặt của cậu chủ) đi thúc giục.

Lãng gia là đại gia tộc có thế lực mà cả triều đại này ai cũng biết đến. Trước mặt thư đồng, chường quày quát hai gã tiểu nhị đang đứng bên ngoài tầm bình phong “Mang thức ăn lên cho đúng lúc” rồi tát cho vài cái, cuối cùng xua đuổi mấy thằng nhãi gặp người đẹp quên mất công việc đi ra làm việc. Sau đó ông ta lại tự mình đi theo thư đồng lên nhận lỗi nhả nhặn. Xong xuôi lúc này mới quay trở lại ngồi ở quầy hàng.

Lãng Thanh Giám vừa ăn một chút cùng với tiểu muội muội đang tâm tình buồn bã, thấy vẻ mặt quái dị của tiểu thư đồng hầu hạ bên cạnh, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu thư đồng tuổi còn nhỏ, tính tình nhanh nhẹn hoạt bát, lại quanh năm đi theo Lãng Thanh Giám bốn tẩu khắp nơi, nên Lãng Thanh Giám cũng không quá áp đặt những quy củ nghiêm khắc đối với hắn, vậy nên đối với chủ nhân, thái độ của hắn cũng có vài phần thoải mái, nghe chủ nhân hỏi thì đem chuyện mới lạ vừa nghe được dưới lầu kể lại toàn bộ.

Cuối cùng vẫn không quên “vuốt mông ngựa” nhỉnh nọt: “Chẳng qua chỉ là chút hương hoa đại mà bọn tiểu dân chưa từng thấy, thế mà đã liên tụy tiện nói khoác một người tướng mạo thanh tú đoan trang là giống như thần tiên. Nếu để bọn họ thấy thiếu gia và tiểu thư, không biết bọn họ sẽ có dáng vẻ kinh ngạc như thế nào!”

Lầu hai và lầu ba của tửu lâu này đều dùng để chiêu đãi khách quý đặc biệt, có cầu thang khác chuyên biệt, cho nên mọi người dưới lầu đúng là chưa từng nhìn thấy tướng mạo của huynh muội họ Lãng.

Lãng Thanh Ba là mỹ nhân trứ danh ở kinh thành, thiếu gia nhà họ Lãng ai cũng phong lưu, tài giỏi lỗi lạc. Ngay như lấy Lãng Thanh Giám trước mắt ra mà nói thì đúng là một nhân vật đẹp trai lạ thường hiếm có. Tiểu thư đồng tuy có chút khoa trương nhưng cũng không đến nỗi quá buồn nôn.

Lãng Thanh Giám thân là nam tử, nên tự nhiên rất khinh thường chuyện so đo tính toán chi li về việc dáng vẻ với người khác, nhưng không tránh khỏi có chút tự tán thưởng về sự phong lưu của mình. Huống hồ nghe nói còn có mỹ nhân, trong lòng nổi lên chút hiếu kỳ.

Trong lòng Lãng Thanh Ba chỉ tràn ngập việc bản thân mình bị mất đi con bạch hồ cưng Tuyết Nhi, cho nên chủ yếu chỉ để ý tới chuyện này. Nàng và Liễu - hai người chủ tớ đều bị Mặc Yểm xóa sạch trí nhớ, thậm chí còn không nhớ rõ đã từng gặp qua người Mặc Yểm này.

Liễu nhi hầu hạ khuyên bảo mãi, Lãng Thanh Ba mới miễn cưỡng ăn một chút ít, dáng vẻ chau mày ủ dột. Thấy vậy, Lãng Thanh Giám đau lòng một hồi, mở miệng nói đồng ý: “Tiểu muội yêu mến bạch hồ ly như vậy, vì huynh (người làm anh) sẽ phân công giao phó cho người đi tìm về một con hồ ly khác tốt hơn cho muội. Cam đoan nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời hơn Tuyết Nhi!”

Đáng tiếc rằng mình lại tự cắn lưỡi mình (nguyên bản: “chấn ngựa lại chẳng may đá lên đứ”), Lãng Thanh Ba gắt giọng: “Trên đời này còn có bạch hồ nào ngoan ngoãn nghe lời hơn Tuyết Nhi sao? So với mấy con ngựa, chim chóc huynh nuôi, Tuyết Nhi hiểu chuyện hơn nhiều. Muội nói cái gì nó cũng đều nghe hiểu được hết, chưa bao giờ nghịch ngợm gây chuyện, lại thích sạch sẽ...” Vừa nói đến con vật cưng bảo bối của mình, giai nhân vốn dịu dàng đột nhiên biến thành bà ba hoa, thao thao bất tuyệt kể hết các loại “sự tích quang vinh” của Tuyết Nhi. Chỉ có Lãng Thanh Giám xanh cả mặt, trong lòng thầm phản bác: Thật sự ngoan ngoãn như vậy thì tại sao lại chạy trốn không thấy bóng dáng đâu cả?!

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng lại không dám nói ra miệng chuyện này, sợ xát muối vào vết thương lòng của tiểu muội muội. Đến lúc đưa tiểu muội trở về kinh thành, trước mặt phụ thân nàng tố cáo mách tội, dù phụ thân không trách cứ thì các huynh đệ khác cũng sẽ “sửa” hắn.

Lãng gia bọn họ tuy rất lớn nhưng chỉ có duy nhất một muội muội bảo bối như vậy, lại lúc phụ thân qua tuổi bốn mươi mới sinh ra, cho nên nàng chính là hòn ngọc quý trên tay của hết thảy cả nhà từ lớn đến nhỏ, nâng trên tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan. Nếu hỏi trong nhà ai là người chỉ nói một mà không nói hai lời, thì tuyệt đối không phải là ông chủ Lãng gia – Thượng thư Lãng đại nhân, mà chính là kiều nữ nhỏ bé vừa tròn 16 này. Nhà họ Lãng, từ trên xuống dưới, hận không thể dựng nàng lên chức nữ vương.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chưa từng thấy mỹ nữ hả?

Vất vả lắm cuối cùng Lãng Thanh Ba mới nói xong hết cho thật đã, nhưng thấy Nhị ca căn bản không hề chú tâm nghe nàng nói chuyện, nên càng buồn bức đau khổ, đứng lên nói: “Không thèm nói với huynh nữa, huynh không hề hiểu người ta đang rất đau khổ một chút nào. Liễu nhi, chúng ta trở về phòng đi.”

Dứt lời, nàng thất thểu bước ra khỏi cửa, cùng Liễu nhi đi xuống lầu, quay về ở tạm trong tiểu viện.

Đi ra ngoài, Lăng Thanh Giám dù gì không lớn không nhỏ cũng là quan ngũ phẩm, lại là dòng dõi danh môn (*nhà có danh tiếng). Ở bên ngoài, chỉ có người khác phải đoán xem sắc mặt của hắn, nhưng trước mặt tiểu muội lại chỉ được ăn nói khép nép chịu tội. Đợi đến khi tiểu muội đi xa rồi, mới dám vỗ bàn mạnh một cái cho hả giận.

Tiểu thư đồng thấy hắn tâm tình không tốt, con mắt lão liên nói: “Công tử, con vừa ra ngoài xem, thấy khách dưới lầu vẫn còn chưa đi, hay là chúng ta đi xem rốt cục đôi nam nữ đó có lai lịch gì?”

Lăng Thanh Giám vốn sớm đã quên sự việc con con xen vào vừa rồi, lại nghe tiểu thư đồng nhắc tới, cũng thấy hào hứng. Sáng sớm hôm nay, vốn hắn định đi thăm hỏi một vị thế thúc (*bác, anh của bố), nhưng đêm qua vị này cho người đưa tin, nói trong nhà có việc gấp cần xử lý mời hắn ngày kia tới, cho nên sáng nay liền không đi nữa. Không vội đi ra ngoài, nên hắn cũng không ngại đi xem “đôi thân tiên nam nữ” mà mọi người truyền miệng. Nói chung, so với việc trở về xem sắc mặt của tiểu muội còn tốt hơn nhiều.

Trong một gian phòng trang nhã dưới lầu, một tên tiểu nhị khách điểm khác đem tới hai con gà nướng cùng với cháo loãng, bánh bao ăn sáng. Như thường lệ lại ngăn người ra nhìn Bạch Bạch, hoàn toàn quên trên eo lưng của mình, vì vừa tranh giành bùng bẻ với tiểu nhị khác, mà động máu thâm tím, đau đớn. Mặc Yểm nhìn có ý đó tiểu nhị một cái, trong ánh nhìn kia có chứa nhiếp hồn thuật, khiến tiểu nhị瑟瑟, hai mắt ngây ngốc, xoay người đi ra ngoài.

Bạch Bạch nhìn thấy màu da vàng óng ánh của hai con gà, mùi thơm gà nướng xông vào mũi, hai mắt sáng lên, không tự chủ được liếm liếm đôi môi anh đào mịn màng nõn nà. Nhìn thấy cái lưỡi nhỏ nhỏ hồng nhạt, toàn thân Mặc Yểm nóng lên. Trong đầu liền nghĩ, cũng may tên tiểu nhị ở lại xem mỹ nhân trong chốc lát kia đã bị hắn dùng phép thuật khống chế, tự động lui ra ngoài. Nếu không, chứng kiến cảnh mê người này, không phun ra vài chén máu mũi mới là lạ.

Bạch Bạch căn bản không rảnh chú ý đến việc khác, tay với ra định sẽ trực tiếp cầm gà nướng lên ăn. Mắt thấy đã gần chạm đến rồi, thì bị một tay Mặc Yểm, lúc này đã khôi phục lại tinh thần, ngăn lại.

“Dùng đĩa ăn, không cho phép lấy tay bốc, rất khó nhìn!” Mặc Yểm không thể để tiểu mỹ nhân này tự hủy hình tượng như thế. Hơn nữa, từ nay về sau Bạch Bạch đều đi theo bên cạnh hắn, hắn không thể dễ dàng tha thứ cho con tiểu vật cưng của mình không hiểu quy củ như vậy.

Bạch Bạch mếu máo, nhìn hắn với vẻ rất đáng thương, nói: “Ta không biết dùng đĩa.”

”Không biết thì học!” Mặc Yểm không nói hai lời, dứt một đôi đũa vào tay nàng, đẩy ngón tay thon dài của nàng ra, dạy bảo nàng tư thế cầm đũa.

Bạch Bạch rất không cam tâm tình nguyện, đi theo Lăng Thanh Ba đã lâu, nhưng cho tới giờ không ai bức ép nàng dùng vật này. Hay là chỗ dựa “con cái” tốt hơn, nàng ấy còn có giúp nàng cắt rau củ thành miếng nhỏ đưa đến cạnh miệng nàng. ....

Mặc Yểm một bên dạy bảo, một bên mê muội cảm ngón tay ngọc ngà thon dài, sờ vào thật mềm mại của nàng. Dứt khoát ôm Bạch Bạch vào lòng, cùng tay nàng cầm đũa gấp thịt gà nướng. Biết sắp được ăn, Bạch Bạch không hề so đo chuyện gì, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, chuẩn bị ô a ăn hết một miếng thịt gà trên chiếc đĩa, nhìn qua đã thấy vô cùng ngon lành.

Ai ngờ chiếc đĩa lại thoáng qua một cái trước mũi, phụ lòng tràn ngập chờ mong của nàng, ngược lại, thịt gà lại được đưa vào trong miệng Mặc Yểm.

Bạch Bạch giật mình, biết mình bị mắc lừa, tức giận đến toàn thân phát run, rồi lại không biết như thế nào cho phải, đánh thì không tốt, mắng chửi người nằng cũng không am hiểu, một đôi mắt to màu nâu ừn ừ khuất, bị hơi nước sương mù che chắn.

Cái dáng vẻ này cũng xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi! Mặc Yểm rất hài lòng được chứng kiến thế, tâm tình thật tốt, cầm lấy tay Bạch Bạch, lại gấp một miếng thịt gà, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đang giương lên chuẩn bị mở miệng phản đối của nàng.

Bạch Bạch đói bụng cả ngày, chẳng thèm quan tâm đến việc buồn bực giận dữ, nuốt ngay thịt gà xuống, mắt thì chờ đợi nhìn Mặc Yểm, hoàn toàn là ánh mắt của con tiểu vật cưng nịnh nọt nọt chờ đợi được cho ăn.

Mặc Yểm tâm tình vui vẻ, một tay cầm đũa bón ăn cho con vật cưng mới của mình. Một lúc sau, hai con gà nướng đã bị ăn sạch, chỉ còn lại một đồng xương gà. Lúc này, sau khi việc đã xong xuôi, hắn mới phát hiện ra, kế hoạch dạy Bạch Bạch dùng đũa đã thất bại – từ đầu tới cuối đều là hắn dùng đũa gấp thức ăn cho con hồ ly ngốc này ăn!

Nhưng nhìn hồ ly ngốc ngếch vẻ mặt thỏa mãn nằm trong lòng mình, bộ dáng nhu mì ngoan ngoãn, hắn thầm tính: “Lần sau sẽ dạy tốt hơn”.

Đối với Mặc Yểm mà nói, có ăn gì đó hay không, thật ra đã không còn vị gì nữa. Tuy vậy, đã có mỹ nhân làm bạn, không ăn thật quá lãng phí.

“Vừa rồi ta cho ăn ngươi ăn gà, bây giờ đến phiên ngươi cho ta ăn.” Mặc Yểm đưa thìa cho Bạch Bạch, ý bảo nàng dứt cho hắn ăn cháo. Bạch Bạch ăn no rồi, thầm nghĩ sẽ biến trở về thân hồ ly, chạy vào trong sân phơi nắng cái bụng, có động đất cũng miễn cưỡng không muốn động đậy. Nhưng mà nàng không chống đối lại được cái chỗ dựa “đực” này, đành phải miễn cưỡng tuân theo.

Trước kia đều chỉ có Lăng Thanh Ba cho nàng ăn! Bạch Bạch không kim được, lại thoáng ai oán trong lòng lần nữa.

Tiểu hồ ly thân thể bóng bẩy, mềm mại, kiều diễm, mang theo hương hoa quả trẻ trung, mới lạ, ngọt ngào, thật quả đúng là nhuyễn ngọc ôn hương (*ngọc mềm mại, hương thơm dễ chịu). Mặc Yểm không để ý tới vẻ ừn ừ khuất không tình nguyện của nàng, mòi phần khoái ý dùng bữa ăn sáng.

Tay Bạch Bạch đều đã mòi nhừ, mòi cho ăn hết hai chén cháo, giấy dựa định nhảy xuống đất, bởi sợ Mặc Yểm lại muốn làm gì đó nữa trái với chủ đích

của nàng

Mặc Yêm ăn đủ đậu hủ non (*Ăn đậu phụ: lúc đầu thì là xâm phạm ngực con gái nhà người ta, còn bây giờ được dùng cho việc sờ... khắp mọi nơi trên người đối phương), cũng không lại làm khó nàng nữa, nắm tay nàng cùng đi ra ngoài.

Lần này Bạch Bạch đã có kinh nghiệm, chứng kiến một đám “con đực” tròng to mắt vây quanh xem nàng, cũng không lại cảm thấy sợ hãi như vậy nữa, mà khá bình tĩnh. Hơn nữa, nàng có chỗ dựa “đực” nha! Các “con đực” khác không dám vô lễ đối với nàng!

Lòng tin vừa mới tạo dựng lên, trước mặt lại xuất hiện thêm một “con đực”.

“Xin chào vị huynh đài này, tiểu sinh họ Lăng, tên Thanh Giám, nhân sĩ kinh thành. Huynh đài khí độ bất phàm (*DN: khí chất, đáng đáp không phải người thường), tiểu sinh trong lòng ngưỡng mộ không thôi, mong được có thể kết giao, có chỗ nào mạo phạm xin thứ lỗi.”

Lăng Thanh Giám nghe theo chủ ý của tiểu thư đồng, đặc biệt đi xuống lầu một để xem đôi nam nữ thần tiên trong truyền thuyết, vừa lúc hai người đang định đi khỏi. Vừa nhìn thấy mặt, hắn cảm thấy hồn phách mình không còn là của chính mình nữa. Tên nam tử kia đương nhiên là đẹp trai tuấn mỹ khó tả, song đều là nam nhân, hắn kinh ngạc thoáng cái rồi thôi. Thiếu nữ đi theo sau lưng nam nhân kia quả thật quá mức mỹ miều. Nếu như không phải đang ở chỗ phở xá trà lâu sầm uất, hẳn dường như muốn hoài nghi đây là cửu thiên tiên tử (*tiên nữ chín tầng mây) giáng trần!

Tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ qua nàng! Lăng Thanh Giám miễn cưỡng định thần trí lại, lúc này mới bước lên phía trước chào hỏi kết giao. Hắn không nói rõ mình là công tử của Lăng Thượng thư đương triều, thứ nhất là không muốn rêu rao ấn tượng xấu với tiểu mỹ nhân, thứ hai cũng là do tin tưởng tất nhiên đối phương có thể đoán được thân phận của mình. Họ Lăng ở kinh thành không nhiều lắm, có thể nhìn quần áo cùng tướng mạo xuất chúng mà đoán ra chỉ có người nhà phủ Thượng thư. Con cái nhà họ Lăng, trai hay gái gì cũng đều mang chữ lót là Thanh. Nơi này cách kinh thành không xa, trên đường nếu có ý đồ tìm người báo ra danh tánh, lập tức bọn họ đều đoán ra thân phận của hắn.

Sự thật chứng minh, sự tự tin của hắn cũng không phải là không hề có lý do. Tất cả mọi người đi đường gần đó dường như đều cùng lúc há hốc thở ra vì kinh ngạc, đoán được xuất thân, gia cảnh vô song của hắn, ngoại trừ hai nhân vật trước mặt.

Bạch Bạch thì không cần nói, Mặc Yêm đến cả ngày sinh thân của Phật còn rất ít quan tâm, huống chi một nhà gia thế quan lại nho nhỏ ở nhân gian. Hắn chỉ biết là, người này rất không tự lượng sức mình, lại đi chú ý tiểu vật cưng của hắn.

“Ngươi muốn kết giao với ta? Sao con mắt rớt cuộc cứ đảo quanh trên người nàng vậy?” Mặc Yêm không nề tình mặt mũi một chút nào, lên tiếng vạch trần bộ mặt háo sắc của đối phương.

Lăng Thanh Giám không hề nghĩ hắn lại làm khó mình ngay trước mặt, nhưng mình quả thật đuối lý. Trước mặt mọi người xung quanh không tiện gây hấn, trên mặt thoát đỏ thoát trắng, ngượng ngập nói: “Bị chê cười bị chê cười rồi, mạo phạm vị tiểu thư đây.”

Bạch Bạch đương nhiên sẽ không giận hắn, hơn nữa đây chính là ca ca của chỗ dựa “cái” của mình, vì vậy vừa cười vừa nói: “Không sao cả, người chẳng qua là chưa thấy người con gái nào xinh đẹp giống như ta mà thôi.”

Những lời này là Mặc Yêm vừa mới nói với nàng, hiện tại rất phù hợp để dùng an ủi Nhị ca “chưa từng thấy mỹ nữ” của chỗ dựa “cái” của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hương vị hôn môi

Lăng Thanh Giám không dám tin vào tai mình, quay sang nhìn Mặc Yêm, lại quay sang nhìn Bạch Bạch – bộ dáng không giống đang nói đùa. Công tử phong lưu, kiến thức rộng rãi, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt lúng túng trước mặt mỹ nữ.

Vô luận xét từ góc độ nào, tất cả lời Bạch Bạch nói đúng là sự thật. Chỉ là những lời nói, bình thường phần nhiều không được tự nhiên này, thốt ra từ miệng nàng, lại thân nhiên nói hết lần này đến lần khác với người ta hết sức tự nhiên, không thẹn thùng cũng không đắc chí, thái độ còn cực kỳ chăm chú, thành khẩn.

Bạch Bạch khiến Mặc Yêm phải nở nụ cười, bất mãn trong lòng hắn lập tức tan thành mây khói, liếc nhìn một cách đồng tình về phía gã đàn ông đáng thương bị rơi vào trận giao chiến với thiên nhân (*người trên trời) còn đang tự hỏi ý nàng nói là gì. Rồi hắn choàng lấy cái eo nhỏ của Bạch Bạch, tâm tình thật tốt nghênh ngang rời đi.

Cho đến khi Lăng Thanh Giám mất hồn tỉnh lại chạy ra ngoài cửa hi vọng đuổi theo phát hiện 2 người kia đã không biết đi đâu không khỏi một hồi uể oải

Bất quá xui xẻo của hắn ngày hôm nay không chỉ có thế, đang lúc hắn ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời định biểu đạt nỗi thống khổ vì sai sót khi gặp giai nhân của mình một người trẻ tuổi đi tới cho hắn lời nguyên ác độc:

“Công tử, ấn đường của ngươi biến thành màu đen, trong vòng 3 ngày tới chắc chắn sẽ có tai ương máu chảy.”

Lăng Thanh Giám vừa nghe xong, trên mặt liền đều biến thành màu đen hết cả, tuy nhiên dù sao cũng là công tử gia đình quyền thế, được giáo dục cẩn thận, không thể gây gổ tại đây được. Tiểu thư đồng bên cạnh giận dữ nói: “Yêu đạo từ nơi nào đến, dám tà thuyết mê hoặc người khác, nguyên rủa công tử nhà ta?”

Tiểu đạo nhân chỉ khoảng mười sáu – mười bảy tuổi, so với tiểu thư đồng cũng không lớn hơn là bao nhiêu, mi thanh mục tú (*lông mày thanh nhỏ, đôi mắt đẹp), diện mạo bất phàm, liếc nhìn lại, ngược lại còn thực sự có vài phần khí chất phong độ của tiểu tiên đồng. Nghe xong lời mắng của tiểu thư đồng, chỉ nhướn mày dương dương tự đắc: “Bản đạo cũng không nói bừa, vị công tử này xuất thân quý hiển, xem tướng mạo là người được hưởng toàn bộ cả ba phúc lộc thọ. Đáng tiếc tà tính (*sao xấu) nhập mệnh, lúc hai mươi ba tuổi nhất định có một kiếp nạn lớn, chắc hẳn sẽ ứng đến trong 3 ngày này. Nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, tự nhiên vận mệnh tiền đồ không ngại, từ nay về sau thăng chức rất nhanh, nhưng nếu không qua được.....”

Tiểu đạo sĩ vừa nói vừa lắc đầu, không qua được cái này sẽ có kết quả gì, Lăng Thanh Giám và tiểu thư đồng đều nghe hiểu rồi liền bỏ ngoài tai, không cho người trước mặt là đúng, nhắc chân bước đi – ở đây nghe tiểu đạo sĩ nói hươu nói vượn, còn không bằng quay về chỗ chủ quán tìm hiểu qua lai lịch của đôi nam nữ.

“Đại kiếp nạn cái gì, ần nói lung tung! Ngươi có chứng cứ gì?”

Tiểu thư đồng vốn không thường trở nên hung dữ cắn câu, nghe vị tiểu đạo sĩ này lại một câu nói toạc ra tuổi của chủ nhân, cảm thấy cũng có chút mờ hồ. Tuy vẫn trừng mắt ghé nhìn như trước, nhưng khẩu khí nói chuyện cũng không ít ôn hòa, điển hình ngoài mạnh trong yếu.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” Giọng điệu tiểu đạo sĩ vẫn phi thường, rất có thần côn phong phạm (*phong cách thần thánh), vừa nói một mặt lại vừa lấy ra lá bùa màu vàng từ trong lòng bàn tay, phía trên bùa vẽ một thứ có điểm giống con rùa đen, lại có điểm giống ký hiệu chim chóc cổ quái.

“Ngươi lập tức tìm hung hoàng (*một loại khoáng chất màu vàng) mài thành bột, hoà lẫn vào trong nước mực, vẽ theo lá bùa này, dán lên trên cửa ra vào và các cửa sổ ở nơi cư trú, ra ngoài thì nhớ mang theo bên người, chỉ cần qua ba ngày này, mọi sự sẽ đại cát!”

Tiểu thư đồng bán tín bán nghi nhận lấy lá bùa, hỏi: “Cái này muốn bao nhiêu ngân lượng?” Chủ động hỏi giá là nghĩ muốn thử đối phương có phải loại công phu sư tử ngoạm (mèo mửa), rao giá trên trời, nếu đúng vậy thì không cần hỏi, nhất định là loại lừa gạt tiền.

Tiểu đạo sĩ lập tức đoán được tâm tư của hắn, nhướn mày nói: “Thứ nhất, bản đạo không phải là loại chuyên đi lừa gạt tiền. Thứ hai, thời gian cũng không nhiều, hay là ngươi mau mau trở về chuẩn bị đi! Bây giờ ban ngày ban mặt, yêu ma quỷ quái còn không dám ra ngoài hại người, đến khi mặt trời lặn phía tây rồi mới chuẩn bị sẽ trễ!”

“..... Đa tạ đạo trưởng đã chỉ bảo ạ!” Tiểu thư đồng miễn cưỡng nói, trong thâm tâm thoáng tính toán thả rằng tin theo, định xin qua chỉ thị của công tử, sau đó sẽ đến tiệm thuốc trong trấn mua hung hoàng.

Vừa quay đầu sang, hắn đã thấy Lăng Thanh Giám đã tự mình quay về từ lâu, lại quay đầu lại muốn nói một tiếng từ biệt với đạo sĩ, đã thấy trên đường người đến người đi, không thấy tung tích vị tiểu đạo sĩ kia ở đâu nữa. Tiểu thư đồng trong lòng phát lạnh một lúc, dậm chân một cái xoay người đi tìm công tử nhà mình.

Mặc Yểm đem Bạch Bạch về phòng, lo lắng nghĩ cách phải làm thế nào mau chóng dạy bảo con hồ ly ngốc này về chuyện ân ái, hắn đã không còn đợi nổi nữa rồi, muốn đem nàng nuốt luôn cả da lẫn xương mất.

Đi qua tiểu viện nơi ở của Lăng Thanh Ba, Bạch Bạch đột nhiên giật nhẹ tay áo Mặc Yểm, ngửa đầu năn nỉ nói: “Nếu như Xà tinh xấu xa tìm đến gây phiền toái với Lăng Thanh Ba, ngươi có thể giúp đuổi nàng ta đi không?”

Mặc Yểm cười xấu xa một cách có dụng ý, nói: “Có thể à, nhưng mà ngươi muốn cảm ơn ta như thế nào đây?”

Bạch Bạch mở trừng hai mắt, đột nhiên vươn tay ôm cổ hắn, kiễng mũi chân chụm mạnh một cái lên mặt hắn.

“Như vậy cũng không thể được sao?!” Nhìn vào tròng mắt nâu sóng sánh ánh nước, thần sắc vừa hồn nhiên lại vừa chờ mong, khiến Mặc Yểm toàn thân nóng lên phát nhiệt, trong lòng âm thầm tự chế giễu: Chỉ là hôn một cái trên mặt, kích động gì chứ? Đúng là con bé tiểu hồ xinh đẹp chết tiết dụ dỗ mê hoặc người ta mà!

“Vậy thì rất đơn giản, trở về phòng ta sẽ dạy cho ngươi biết cảm ơn ta như thế nào.....” Trong giọng nói mang theo chút khàn khàn, vào tai Bạch Bạch cảm thấy như tiếng lòng bị người ta chạm rảnh thoáng gây một cái, dư âm lượn lờ, cũng lại làm cho nàng hơi không dám nhìn vào mắt Mặc Yểm, vô tình buông lỏng, rút cánh tay đang đặt trên cổ hắn về, thân thể trượt xuống đi một chút, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn.

“Ngươi đáp ứng rồi nha! Không cho phép bội ước!” Không dám kiểm tra lại điều đó, chính nàng cũng không hiểu rõ vì sao lại đột nhiên không dám nhìn Mặc Yểm.

“Được, không bội ước! Chúng ta trở về phòng đi, để ngươi thành tâm cảm ơn ta.....” Mặc Yểm cười nhẹ một tiếng, cũng không thấy hắn làm động tác gì, hai người trở về trong phòng khách sạn.

Ôm sát Bạch Bạch ngồi lên ghế bên cửa sổ, Mặc Yểm bắt đầu làm mẫu cái gì mới gọi là hôn môi lên miệng.....

Mỗi tiểu hồ ly nhỏ xinh, nõn nà, mềm mại đáng yêu, tựa như nào đậu phụ tốt mới làm, chạm hơi mạnh một chút sẽ vỡ nát nó mất. Mặc Yểm nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi lướt quanh vành môi một cách chậm rãi. Bạch Bạch cảm thấy trên môi ngứa ngứa. Mặc Yểm dùng chiếc cằm vẫn còn chân râu hơi lún phún của mình, khẽ chà lên cằm nàng, gò má nàng tự nhiên cũng thấy ngứa ngứa, nhưng cái trò chơi này hình như cũng rất vui vẻ. Nàng cảm thấy tim mình càng lúc càng đập nhanh, trong cơ thể dâng lên từng đợt sóng khô nóng kỳ cục, không tìm được bèn trừng to mắt nhìn người đàn ông chỉ cách mình có hơn một tấc, không bỏ sót một biểu lộ nào trên mặt hắn, nghĩ phải làm cho rõ rốt cuộc hắn đang chơi trò chơi gì với mình.

Một đôi mắt to, trong veo tinh khiết, hiếu kỳ “nhìn chằm chằm” vào mình, trong lòng Mặc Yểm lại nổi lên một cảm giác muốn phạm tội, ngả vào tiểu hồ ly, cái tay đặt trên ngực nàng có chút không cam lòng nên ấn mạnh xuống một cái, tuy phần nộ nhưng dừng lại việc “vô lễ” với thiếu nữ không biết gì đến hành động của con sói lang háo sắc cả.

Bất mãn nói về oán giận: “Mùi vị gà nướng.”

“Hả?” Bạch Bạch không rõ vì sao hắn đột nhiên dừng lại, càng không biết tại sao đột nhiên lại nhắc tới món gà nướng nàng yêu thích nhất.

“Trong miệng của ngươi đều là mùi vị gà nướng!” Mặc Yểm nói lên án.

Bạch Bạch không biết xấu hổ chút nào, cười tủm tỉm, thập phần đắc ý: “Rõ ràng là ngươi vừa cho ta ăn gà nướng xong, ngươi thích ăn gà nướng, sao vừa rồi không ăn?” Nàng cho rằng Mặc Yểm hôn lên miệng của nàng, là vì ngửi thấy môi nàng có hương vị gà nướng, thậm chí: chọn chỗ dựa “con đực” này cũng không phải sai lắm nha, hắn thích ăn gà nướng như vậy, lại đều tình nguyện tặng cho ta ăn, ta thật sự đã trách lầm hắn.

Mặc Yểm không chú ý nàng đang suy nghĩ gì, chăm chú dạy bảo nói: “Lần sau ta hôn ngươi, nhớ nhắm mắt lại!”

“Không được, nếu như ngươi không nhận được lại cắn ta thì làm sao bây giờ?” Chẳng may có lúc hắn biến nàng trở thành gà quay mà gặm, nàng sẽ đau lắm!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cửa hàng son phấn

Mặc Yểm ruột cục đã hiểu được ý tứ của Bạch Bạch, vừa buồn cười lại vừa tức giận, thật muốn hỏi không biết cha mẹ con hồ ly gốc này dạy dỗ con gái thế nào mà đối với chuyện ân ái nam nữ lại không hề biết gì

Bạch Bạch không hiểu suy nghĩ của hắn, ngược lại vì sự việc gà nướng nên nảy sinh vài phần cảm giác thân thiết đối với hắn. Vì vậy nàng đánh bạo, cọ xát vào trong lòng hắn, giọng nói dịu dàng khẩn cầu: “Ngươi trả quần áo cho ta được không, ta muốn luyện công à...”

“Luyện công thì có quan hệ gì tới quần áo?” Mặc Yểm thấy buồn cười, hỏi lại.

“Ta không có thói quen luyện công như này, được không được không?” Mắt mở to đầy ý cầu khẩn. Đàn ông bình thường cũng khó có thể cự tuyệt khẩn cầu của một tiểu mỹ nhân đầu khổ như vậy

“Được rồi!” Mặc Yểm dù pháp lực cao cường tới đâu, đối mặt với siêu cấp tiểu mỹ nữ cũng không có gì khác biệt so với đàn ông bình thường cả.

Bạch Bạch hoan hô một tiếng, từ trên đùi hắn nhảy xuống, vẫn không quên thơm môi một cái, tràn đầy hương vị gà nướng.

Mặc Yểm lấy bạch y của nàng từ trong tay áo đưa ra, trêu đùa một cách không đúng đắn: “Ngươi thay ở đây cho ta xem...”

Tiểu hồ ly ôm lấy quần áo bảo bối của mình, lập tức cảm thấy lo lắng, lớn tiếng phản bác: “Không được”. Nói xong người đã vọt đến núp sau màn che, e sợ Mặc Yểm đổi ý lại đoạt lấy quần áo của nàng.

Dù sao tiểu hồ ly này cũng không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay mình, Mặc Yểm cũng không vội vã ăn nàng vào bụng, liền cười cười để mặc tùy nàng đi.

Màn sa (*1 loại lụa mỏng, thưa) rung động, một bóng dáng trắng như tuyết lên đến bên người Mặc Yểm, đúng là Bạch Bạch đã hóa trở lại thân cáo.

Bạch Bạch nhảy lên bệ cửa sổ ngồi chồm hổm vững vàng, ve vẩy cái đuôi, hai mắt nhắm lại bắt đầu giờ luyện công như hàng ngày. Ánh nắng mặt trời sáng sớm chiếu lên nàng, lông trắng bông xù trên người, nhìn như là đồng tuyết thành tinh linh, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ôn hòa đáng yêu.

Mặc Yểm hào hứng nhìn một lúc, biết rõ tiểu hồ ly này đang hấp thu tinh hoa của ánh nắng mặt trời trong khi tu luyện. Tư thế này đích thực là môn pháp của dòng thật sự tu tiên chính tông. Cũng đang nhàn nhàn rồi rồi, hắn cũng liền nằm lên ghế, bắt đầu điều lý nội tức (*hơi thở và nghĩ dưỡng bên trong cơ thể). Pháp lực của hắn so với Bạch Bạch tất nhiên không cùng một bậc, từ lâu đã không cần chú ý đến tư thế và hình thức tu luyện. Chỉ cần hắn muốn,

ngủ, hô hấp, giờ tay nhắc chân cũng đều là tu luyện. Thậm chí tu luyện hay không, đối với hân mà nói cũng đã không khác nhau là mấy.

Một người một cáo, một đen một trắng, đắm chìm trong ánh mặt trời dưới song cửa sổ, yên lặng làm bạn, hình ảnh kỳ quái, lạ lùng và hài hòa một cách thần kỳ, phẳng phất như một bức tranh thủy mặc được vẽ nên bởi một ngòi bút tay nghề thần diệu, yên tĩnh và tao nhã.

Cùng lúc đó, dưới song cửa của 1 tiểu viện khác trong khách điểm, một người khác đang múa bút thành văn, y như hình bức tranh hồ lô..... Chính xác phải nói là y như hình vẽ lá bùa! Hình ảnh này hoàn toàn không giống Bạch Bạch, bên này điểm tĩnh mỹ hảo, ngược lại bên kia lại có vài phần dữ tợn cộng thêm gay mũi.

“Tiểu thư đồng, người đang làm gì ở đây, mùi thật là khó ngửi á!” Liễu nhi đi vào phòng, che mũi hỏi.

”Người thì biết cái gì?! Không phải hầu hạ tiểu thư sao?” Tiểu thư đồng lơ đãng trả lời, con mắt không rời tờ giấy vàng trên tay một giây, sợ có chỗ vẽ sai, ảnh hưởng tới hiệu lực của lá bùa.

“Không thấy Tuyết Nhi, tâm tình tiểu thư không tốt, một mình trong phòng tĩnh tâm thêu hoa, bảo ta ra ngoài, aiya.....” Liễu nhi vừa nhắc tới việc này, tâm tình phiền muộn, tiểu thư không vui, nằng nặc nha hoàn cũng nơm nớp lo sợ có một ngày không tốt lành.

“Hừ! Không thấy đúng lúc sao, bạch hồ ly kỳ quái tới, không biết có phải là yêu quái gì đó biến thành không!” Tiểu thư đồng bị vị tiểu đạo sĩ thần bí kia hù, giờ phút này đã bắt đầu sinh ra khuynh hướng hoài nghi hết thấy.

Tuy vậy, hân cũng không hoài nghi sai.

“Tiểu thư đồng thôi, nói hươu nói vượn cái gì?! Nếu tiểu thư nghe được, xem có lộ da người ra không, chính Nhị thiếu gia cũng sẽ không che chở được cho người đâu!” Liễu nhi thở phì phì mắng.

“Đàn bà và trẻ con đúng là không hiểu biết gì hết!” Tiểu thư đồng hừ một tiếng, không hề để ý tới Liễu nhi, chuyên tâm “làm đại sự”.

Vừa rồi Lăng thanh giám vừa truy hỏi chương quỳ được một chút lai lịch đôi nam nữ kia. Hân ở bên cạnh nghe được rành mạch. Hai ngày trước người đàn ông kia đến một mình, nói là họ Mặc, ra tay hào phóng, bởi tiểu viện riêng đều đã chật cứng người, nên bao luôn ba gian phòng cạnh nhau tầng trên, bản thân mình ở trong phòng, nói là muốn yên tĩnh, không muốn bị người khác quấy rầy. Cô gái bên cạnh hân từ trước tới giờ không có người nào gặp qua cả, buổi sáng hôm nay đột nhiên xuất hiện, cũng không biết là xuất hiện từ đâu.

Tiểu thư đồng vừa nghe lông tơ vừa dựng đứng, hân nói sao, ở đâu lại có cô gái đẹp như vậy? Chín mười phần là yêu tinh biến thành, mê hoặc Mặc công tử này, tiếp đến sợ sẽ có chủ ý muốn chinh phục công tử nhà mình! Hân bình thường hầu hạ công tử, cũng xem qua một ít sách giải trí giả tưởng. Trên sách viết, nữ yêu thích nhất dùng sắc dụ dỗ công tử từ sinh, hút cạn tinh nguyên (*tinh chất của nguyên khí) của bọn họ, sau đó hại chết bọn họ.

Càng nghĩ càng tin có chuyện như vậy, tiểu thư đồng nói với Lăng Thanh Giám những gì mình nghĩ, nhưng chỉ đổi lấy hân lại cười nhạo, cho là không đúng, nói hân bị thần côn dọa sợ vỡ mật. Hân khuyên công tử không được, đành phải tự mình đến tiệm thuốc mua bột hùng hoàng, lại đến hàng mã mua lá bùa màu vàng, vội vàng trở về mài mực vẽ bùa— Tiểu đạo sĩ đã nói, yêu quái buổi tối mới ra ngoài hại người, chỉ cần trước khi trời tối đen vẽ xong đúng lá bùa, sẽ không phải sợ!

Tán dóc vài câu, tiểu thư đồng đều lơ đi không thèm để ý, trong lòng tức giận, Liễu nhi dậm chân một cái đi ra khỏi cửa. Vừa đi vừa mắng: “Tiểu tử thôi, đắc ý cái gì chứ?! Phờnghệ nhuộm còn mờ không nhì, hừ!”

Nàng ta không muốn trở về xem sắc mặt Lăng Thanh Ba, đột nhiên nhớ ra chỉ thêu của tiểu thư dùng không còn nhiều lắm, quyết định thay tiểu thư đi mua chỉ thêu, tiện thể trên đường dạo chơi, nói không chừng sau khi trở về tâm tình tiểu thư lại tốt lên.

Cái thị trấn nhỏ này không lớn, nhưng bởi vì khá gần kinh thành, nhiều khách thương nhân đi qua, nên trên đường có rất nhiều cửa hàng. Liễu nhi chọn loại chỉ thêu tốt xong, nhớ lại hôm qua trên đường đến trấn có nhìn thấy một cửa hàng sơn phấn, thấy động lòng, liền đi đường vòng đến đó xem.

Cửa tiệm phấn sơn nằm tại cửa ngõ của một ngõ nhỏ, cửa tiệm hướng về hướng đông, ánh mặt trời buổi sáng vô cùng chói chang gay gắt, sợ sơn bị phơi nắng mà hỏng, nên đặc biệt treo lên một tấm rèm vải lớn hình hoa hồng để che ánh nắng, nhân tiện cũng dùng màu sắc xinh đẹp để thu hút khách hàng.

Liễu nhi đi vào trong tiệm, một người phụ nữ xinh đẹp đứng lên chào đón, cười nói: “Vị tiểu thư đây, vào chọn sơn chẳng?” Giọng nói pha chút biếng lười, miên man mềm mại, nghe vào tai khiến cho người ta cảm thấy xương cốt đều mềm nhũn ra.

Liễu nhi là một tiểu nha hoàn, cho tới giờ chỉ có nàng gọi người khác là tiểu thư, nghe người phụ nữ này xưng hô như thế, toàn thân thư thái, vui sướng, cười nói: “Đúng vậy, đại nương có cái gì tốt để cử không?”

Người phụ nữ mỉm cười, đôi môi đỏ thắm trong ánh nắng hồng diễm lệ giống như bôi máu tươi, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ồ đây đều là mặt hàng bình thường, trong kia có loại hàng đẹp mới nhất, tiểu thư theo ta vào xem thử nhé.” Giọng nói tuy vẫn dịu dàng, mềm mại, yêu kiều, nhưng thực sự có một loại lạnh lẽo âm hàn đáng sợ không sao tả nổi.

Liễu nhi như bị đầu độc, ngơ ngác gật đầu, đi theo sau lưng người phụ nữ vào phòng trong, lập tức, trong phòng vọng ra một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủi, trong thanh âm tràn đầy nỗi sợ hãi thê lương, giống như gặp phải việc gì cực kỳ đáng sợ, rồi ngay trong giây lát bị người bóp nghẹt cổ họng.

Một lát sau, Liễu nhi mở rèm đi vào trong tiệm, cầm lấy chiếc gương đồng trên quầy ngắm nghía, dương dương đắc ý nói: “Thật cũng không hoàn toàn uổng phí công sức, nhưng mà, có vẻ con tiểu nha hoàn này không.....”

Một trận cuồng phong thổi qua, tấm vải đỏ bên ngoài cửa tiệm bị thổi lên, mở ra một khe nhỏ, ánh nắng lóe lên rồi biến mất, Liễu Nhi nhíu mày lắm lắm oán hận: “Còn có hơn bốn canh giờ nữa là trời tối, ta thật sự phải nhanh nhanh lên thôi.”

Một trận gió nhẹ thổi qua làm tấm rèm vải trước cửa phòng trong mở ra, một mùi máu tanh người chết bốc ra, sau rèm vải có thể loáng thoáng thấy được hai người phụ nữ ngã trên mặt đất, phía sau cô có hai cái lỗ chảy ra một đám máu đen, một người là Liễu Nhi, một người là người phụ nữ vừa đón khách lúc nãy.....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ra tay với mục vụ già.

Bạch Bạch hết sức chuyên tâm tu luyện, không nhận ra ngày đã trôi qua hơn nửa, mở mắt ra thì bầu trời đã tối, cong người lên nhảy xuống ghế cạnh cửa sổ. Lúc này mới giật mình, Mặc Yểm đã không còn ở đó, vừa rồi rõ ràng cảm giác được hấn ở bên cạnh mình.

Chỗ dựa “đực” có một điểm tốt là trước mặt hấn không cần phải che giấu bản thân mình thật ra không phải là một con hồ ly bình thường. Lúc trước ở cạnh chỗ dựa “cái” Lăng Thanh Ba, Bạch Bạch thực sự không dám bày ra tư thế tu luyện không nhúc nhích như hôm nay. Lăng Thanh Ba nhất định sẽ cảm thấy nàng không bình thường, sau đó sẽ không ngừng chơi đùa trêu chọc nàng. Vì thế nên nếu nàng muốn luyện công, nhất định phải làm bộ đang ngủ hoặc là thừa dịp sau khi chủ tớ bọn họ đi ngủ mới vụng trộm luyện.

Ở cạnh Mặc Yểm, ít nhất không cần phải lo lắng bị quấy rầy. Hơn nữa, Bạch Bạch cảm thấy chỗ dựa “đực” này chắc hẳn sẽ bảo vệ được nàng, cho nên có thể phá lệ, an tâm chuyên chú tu luyện.

Đang so sánh ưu khuyết điểm của hai chỗ dựa mới với cũ, đột nhiên nàng nghe thấy giọng cười của Mặc Yểm vang lên bên tai “Xong việc chưa? Bạch Bạch, tiến độ tu luyện của ngươi thật chậm chạp”

Bạch Bạch không phục, trừng to mắt, thân thể nhỏ nhắn đứng dậy phản bác nói: “Chậm chỗ nào? Thần tiên sư phụ nói ta rất thông minh, học rất nhanh!” Nói xong đắc ý nhắc cái đuôi xù lông to đùng lên, mười một phần mười hi vọng được ca ngợi là tiểu động vật yêu kiều.

Mặc Yểm nhíu mày lại, hỏi: “Thần tiên sư phụ? Là ai?”

Hắn vốn không có cảm tình gì đối với thần tiên, nhất là khi con tiểu vật cưng của mình lại dùng tông giọng vừa thân thiết vừa sùng bái như vậy nhắc tới một người khác, càng làm cho hắn khó chịu kinh khủng.

Bạch Bạch không chú ý tới việc trong giọng nói của hắn có gì ác cảm, nửa đứng dậy tinh nghịch thò móng vuốt ra lôi kéo ống tay áo của hắn chơi đùa, nửa thuận miệng trả lời: “Thần tiên sư phụ chính là thần tiên sư phụ á.”

Mặc Yểm đương nhiên không hài lòng với đáp án như vậy, còn định hỏi lại thì đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ truyền đến, mà nơi phát ra loại cảm giác đó chính là từ hướng tiểu viện của Lăng Thanh Ba.

“Lăng Thanh Ba có chuyện phiền toái rồi.....” Mặc Yểm nói nhỏ.

Bạch Bạch thất kinh, vội đứng lên, tứ chi đập một cái định nhảy ra ngoài cửa sổ, đi đến tiểu viện của Lăng Thanh Ba cảnh báo để cứu người. Thân thể mới đến giữa không trung, lại bị một đôi tay lớn cản lại, kéo trở về.

Không cần phải hỏi, người ra tay chính là Mặc Yểm, hấn nhét Bạch Bạch một cái vào trong vạt áo trước, nói cảnh cáo: “Ngoan ngoãn đừng làm loạn thì ta sẽ cứu nàng ta.” Trong lúc còn đang nói thì người đã hóa thành một vệt sáng bay đi, vào trong tiểu viện của Lăng Thanh Ba.

Tiểu thư đồng mất nguyên cả một ngày trời mới vẽ xong được hơn sáu mươi lá bùa. Y theo như lời của tiểu đạo sĩ, tất cả cửa sổ trống đều dán một lá, hai lá còn lại thì muốn thỉnh công tử mang theo trên người.

Mặc dù Lăng Thanh Giám cũng có chút cảm động đối với hành động trung thành bảo vệ chủ nhân của tiểu thư đồng, nhưng cái mùi hung hoàng lại quá gay mũi. Đặc biệt, tiểu thư đồng e sợ thừa còn hơn thiếu nên trong nước mực vẽ bùa đã cho đủ “tiền vốn” (*cái thứ nồn ói ra đó >.

Tiểu thư đồng không có cách nào, chỉ còn cách chính bản thân mình phải mang theo trên người lá bùa vốn chuẩn bị cho cậu chủ. Sau đó quyết định ba ngày nay mặc kệ công tử ở đâu hấn đều theo tới cùng!

Lăng Thanh Ba ở trong phòng thêu đã hơn nửa ngày trời, lại thủy chung vẫn không thấy Liễu Nhi xuất hiện, thậm chí đến giờ cơm trưa cũng không về, chẳng nhẽ đến chính nàng lại phải đợi một đứa tiểu nha hoàn trở về, trong lòng thấy bức bối. Nhìn thấy mặt trời đã xuống núi hết, nàng ta cũng không khỏi có chút bận tâm, vì thế nên sai bà vú già đến tiểu viện của huynh trưởng hỏi thăm coi có ai gặp qua Liễu Nhi hay không.

Lăng Thanh Giám nghe nói chuyện này, tức giận đến nỗi mắng ầm lên là con nha đầu Liễu Nhi không hiểu chuyện, biết rõ tâm tình tiểu thư không tốt còn chạy loạn đi ra ngoài chơi. Rồi hắt xua vài tên người làm, tùy tùng lên trấn tìm người, lại tự mình đi đến nội viện của muội muội an ủi một phen.

Mấy tên người làm vừa mới xách đèn lồng đi ra đến bên ngoài cửa khách điểm thì gặp Liễu Nhi thướt tha duyên dáng xách rổ đi thẳng tới. Vài người vốn trong bụng tức giận, muốn trách cứ đe dọa đứa nha đầu không hiểu quy củ này một phen, nhưng lúc này thấy nàng ta phong thái cử chỉ đầy yêu kiều quyền rũ, đều tròn mắt há hốc mồm quên mất tiếng nói. Tại sao hôm nay con nha đầu kia lại đi câu dụ người như vậy?!

Liễu Nhi đi đến trước mặt mấy người bọn họ, cười dịu dàng nói: “Các vị đại ca vất vả rồi, Liễu Nhi này liền đi ngay đến chỗ tiểu thư thỉnh tội đây.” Từng lời từng từ một như là đang ngâm hát, nũng nịu nịu nịu, mềm mại miên man. Mấy tên gia đình vừa mới nghe thấy, tâm thần đều đã say đắm, cũng không còn nghe rõ được nội dung nàng nói cái gì, chỉ biết ngây ngốc gật mạnh đầu.

Liễu Nhi cười đắc ý, vượt qua bọn họ, đi qua tiệm ăn đến thẳng tiểu viện nhỏ mà Lăng Thanh Ba đang ở. Trước cửa tiểu viện, hai bà vú già vừa nhìn thấy nàng liền mắng: “Tiện nhân, đã đi đâu? Cả ngày nay không gặp này. Ý tiểu thư thương mày nên liền coi trời bằng vung phải không?! Thiếu gia đã dặn, mày tới chỗ ngài chịu phạt trước đi! Chớ có nghĩ đến chuyện tiểu thư cầu xin thay này!”

Bình thường Liễu Nhi ý vào sự sủng ái của Lăng Thanh Ba, từ trước đến nay đối với những người bề dưới khác cũng đều không hề khách khí nể mặt, nhất là những vú già trong tiểu viện của Lăng Thanh Ba, nên họ càng căm hận nàng ta đến nghiêng răng. Lần này khó khăn lắm mới có được cơ hội dạy dỗ nàng ta, làm sao mà còn phải khách khí?

Họ không biết rằng Liễu Nhi thật sự đã sớm ngọc vẫn hương tiêu (*chết), còn người trước mắt này thật ra là xà yêu Thanh Nhi biến thành!

Thanh Nhi không nghĩ giữa đường lại phải giết mấy đứa Trình Giảo Kim (*Giải thích: Trình Giảo Kim là một nhân vật có thật nổi tiếng trong lịch sử TQ, là một kẻ cướp, về sau trở thành tướng quân phò trợ Lý Thế Dân đời Đường; ở đoạn này có ý chỉ lũ cướp đường), nhay nhay cắn môi, cũng biết giờ phút này cho dù có ở gần Lăng Thanh Ba, cũng không có khả năng thành công được dễ dàng. Lăng Thanh Ba là chân mệnh Kim Phụng, bách tà không thể xâm nhập. Yêu tinh như nàng muốn ra tay phải đợi thiên thời địa lợi nhân hoà phối hợp mới có cơ hội. Nàng đã thỉnh cầu Mặc Yểm hỗ trợ, chỉ cần đợi đến giờ tý trong đêm nay, là lúc âm khí hưng vượng nhất, có hết sức động thủ thì có thể thành công. Nhưng hiện nay thì không thể dễ dàng dễ bại lộ.

Chỉ trách mị thuật của nàng đối với nam nhân thì hữu dụng, nhưng đối với cái lòng tràn đầy ghen ghét của mấy vú già này thì hết lần này tới lần khác nửa điểm tác dụng cũng không có, đành phải miễn cưỡng cười làm lành, nghĩ ra làm gì đó lúc trước để lừa dối.

Hai vú già nháy mắt ra hiệu, sau đó một người dáng vẻ to khoẻ trong số họ bước lên hai bước, một tay kéo Thanh Nhi lại một tay ra sức nhéo nàng một cái, cười lạnh nói: “Nhi thiếu gia đang cùng tiểu thư nói chuyện, tiện nhân, đừng hòng kéo dài thời gian mà mong tiểu thư đến cứu nhà ngươi”. Dứt lời, bà ta buông lỏng nàng ta ra, dẫn thẳng đến tiểu viện của Lăng Thanh Giám ở bên cạnh.

Thanh Nhi chậm chậm bị động đi theo, hai mắt lạnh lùng nhìn vào phần gáy của bà ta, thè đầu lưỡi ra liếm liếm môi, phát ra một tia cười lạnh lẽo âm ỉ, rùng rợn.

Mới bước vài bước vào tiểu viện của Lăng Thanh Giám, mới tới gần cửa sân, bị một mùi lạ nồng lên xông vào mũi, Thanh Nhi biến sắc, thâm kêu không may rồi! Đây rõ ràng là mùi vị của hùng hoàng, chẳng lẽ là có người nào đó mật báo trước cho những người này thiết lập bẫy để đối phó mình?!

Mụ vú già dẫn vào thấy nàng ta dừng bước không tiến, quay lại quát mắng: “Tiện nhân, cũng biết sợ sao? Đi mau!”

Thanh Nhi cứ ngỡ hành tung của mình bị bại lộ, bèn nổi trận lôi đình, há mồm cắn vào cổ mụ vú già vừa hung hăng đánh chửi nàng quá đáng. Mụ vú già kinh hoàng hét lên một tiếng thất thanh rồi liền trúng độc mà ngã xuống đất chết thẳng cẳng. Thanh Nhi đưa tay lau lau vết máu bên môi, đang muốn rời đi, thì trùng hợp thay, vừa mới an ủi muội muội xong, đang định quay lại tiểu viện của mình để thay muội muội xử phạt con nha hoàn, thì Lăng Thanh Giám nghe tiếng thấy tiếng kêu thảm thiết, liền chạy đến trước mặt nàng ta. Một mùi hùng hoàng đậm đặc hơn đến sắc mũi, đúng là từ phía của hắc pháp tới.

Thanh Nhi lại ngỡ rằng chính Lăng Thanh Giám bố trí sắp đặt để muốn đối phó với mình, bèn cười lạnh một tiếng. Hoặc là không làm, còn nếu đã làm thì phải làm cho xong, cánh tay phải hất lên, tay áo đột nhiên dài quá hai trượng, như có sinh mệnh, quấn Lăng Thanh Giám đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Hồ ly giáo dục xà

Tiểu thư đồng nhất định đi theo sát cạnh Lăng Thanh Giám, vừa nhìn thấy cảnh tượng hiện trường, chỉ biết là thật sự có yêu quái muốn tới hại bọn họ, lại thấy tay áo ống dài của Thanh Nhi quấn tới, dưới tình thế cấp bách, lấy lá bùa trong người ra che trước người mình và công tử.

Thanh Nhi vừa thấy lá bùa kia liền biết không ổn, tay áo thu lại không kịp, quét đến lá bùa trước mặt, vừa chạm vào đã bị đốt cháy. Ngọn lửa bùng cháy

dữ dội đốt lan dần theo hướng ống tay áo của nàng ta. Thanh nhi biết rõ lợi hại của việc này, cánh tay trái vung lên chặt đứt tay áo phải, lúc này ngọn lửa dữ dội mới ngừng tiến tới.

“Là cao nhân phương nào muốn làm hỏng chuyện tốt của ta?” Thanh Nhi cảm hận hỏi. Nhoáng một cái thân mình liền hiện nguyên hình, một con rắn dài màu xanh lục, to chừng cỡ khoảng miệng cái bát xuất hiện trước mặt hai người. Kinh khủng nhất chính là ở phía trên miệng rắn có một đôi răng dài trắng phớt chứa nọc độc, ánh sáng màu lam u ám lúc ẩn lúc hiện trên bề mặt sáng bóng, dù chỉ là cọ xước một chút da, cũng sẽ khiến người vong mạng.

Lăng Thanh Giám và tiểu thư đồng ngã xuống, thờ phi phò. Tiểu thư đồng vội vàng rút từ trong người ra lá bùa còn lại, đưa cho Lăng Thanh Giám. Lần này Lăng Thanh Giám tuyệt không kháng cự nữa điểm. Không phải nói, cái lá bùa này chẳng qua chỉ là có mùi gay mũi, chứ cho dù đưa cho hắn một đồng phân trâu mồi hân bung trên tay, chỉ cần có thể ngăn cản xà yêu, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Đôi mắt xà đen lạnh lẽo âm u của Thanh Nhi đảo qua trước mặt hai người, biết không chống chọi được, bèn uốn éo thân mình theo chân tường thoát khỏi hiện trường.

Lăng Thanh Giám bước lùi về phía sau, rùng mình lạnh run rẩy. Hắn và tiểu thư đồng nhìn nhau, nghĩ lại mà không hết sợ. Quần áo trên người cả hai đều thấm ướt đầm mồ hôi lạnh.

”Không xong rồi!” Lăng Thanh Giám nhớ ra hướng xà yêu bỏ đi lại không ngờ chính là hướng về phía tiểu viện của muội muội Lăng Thanh Ba, ngay lập tức hoảng sợ thất sắc.

“Tiểu thư đồng, người lập tức trở về, mang tất cả lá bùa đến, ta đi xem tiểu muội!” Vừa nói vừa nắm chặt lá bùa cứu mạng trên tay đi thẳng về phía chỗ ở của Lăng Thanh Ba. Tiểu thư đồng vốn đã hoang mang lo sợ, liền nghe lời, chạy như bay vào trong tiểu viện đi lấy lá bùa, cũng không dám liếc nhìn thi thể trên mặt đất.

Thanh Nhi tiến thẳng vào tiểu viện của Lăng Thanh Ba, đang thăm nghĩ tìm một chỗ kín đáo để ẩn nấp, chớ đến giờ tý xuống tay, thì đã thấy có một gã mặc y phục đen đứng trong sân, thân hình cực kỳ quen thuộc, nhìn kỹ chính là đồng lõa hiện thời – Mặc Yểm, không khỏi vui mừng quá độ. Người đàn ông này pháp lực mạnh đến nỗi lần khắp tam giới cũng khó tìm ra địch thủ. Nếu như hắn bằng lòng che chở mình, cho dù là Đại La Kim Tiên hạ phạm đến đuổi bắt nàng, cũng không cần phải lo lắng, chứ đừng nói tới chỉ là mấy đứa phạm nhân tầm thường bày ra cái bẫy hùng hoàng.

”Yểm quân cứu tiếp!” Thanh Nhi không nói hai lời, hiện ra hình người đi đến trước mặt Mặc Yểm, hai mắt đầm lệ, một dáng vẻ bộ dạng đáng thương, nửa điểm cũng không nhìn ra dáng vẻ hung tàn chỉ trong một ngày đã liên tiếp hại chết ba mạng người.

Mặc Yểm tùy ý nhìn nàng ta một cái, lạnh nhạt nói: “Người không nên động đến Lăng Thanh Ba, hãy đi đi.”

Như vậy đã muốn đuổi nàng đi rồi?! Thanh nhi thần sắc biến đổi, trong đầu nhớ tới chuyện vừa rồi. Hay là kế hoạch chiếm lấy thể xác của Lăng Thanh Ba chính là do hắn bí mật tổ cáo? Việc này cho tới bây giờ chính mình còn chưa từng nhắc tới với người khác.

Vì chuyện này nàng ta đã tốn hơn trăm năm tìm cách chuẩn bị, vất vả lắm mới đợi được đến lúc vật chủ thích hợp giáng thế. Mắt thấy đã sắp được việc, không ngờ lại bị đồng bọn hợp tác xuống tay phá hư! Thanh Nhi tức giận đến mắt đều đỏ ngầu lên, trong lòng tự oán trách mình. Nếu như không phải vì để bảo đảm không có sai sót gì, nàng sẽ không tìm tới Mặc Yểm, tìm yêu ma khác có pháp lực cao cường như hắn hỗ trợ chắc chắn không thể không được việc. Bây giờ người đàn ông này tùy ý nói vài câu muốn nàng buông tha, nàng làm sao mà cam tâm được?!

Tuy vậy với Mặc Yểm nàng căn bản không thể đắc tội nổi.

“Yểm quân vì sao lại lật lọng?” Thanh nhi khàn giọng hỏi.

“Không vì sao cả.” Hai người mặc dù có lúc sương sớm nhân duyên, nhưng hắn đã giao hợp với nhiều tiên tử yêu nữ lắm rồi, chẳng qua chỉ là vì nhu cầu mà thôi. Do đó hắn không nghĩ bởi vì thế mà phải đối xử khách khí với các nữ nhân này. Chỉ cần hắn vui vẻ cao hứng, thích làm gì thì làm cái đó... Hoặc là con vật cưng mới của hắn vui vẻ cũng được.

Bạch Bạch làm ỏ trong ngực Mặc Yểm, tuy “hoàn cảnh” mềm mại ấm áp, nhưng vừa rồi bị nhét vội vàng vào trong vật áo, nên tư thế có chút vắn vẹo. Nín thở đến mức khó chịu, lại sợ mình không nghe lời mà lộn xộn cư xử xấu, cho nên một mực nhẫn nhịn. Nhưng lúc này rốt cục nhịn không được nữa, tứ chi đập đá vài cái lung tung, cuối cùng trở mình lật nhào trong không gian có hạn, mặt hướng ra vật áo của Mặc Yểm.

Thanh Nhi đứng đối diện Mặc Yểm. Trước ngực hắn “sóng lớn mãnh liệt”, pháp phòng bất định, quả là cảnh tượng quái dị. Đương nhiên cũng lọt vào mắt nàng ta. Đang kinh hãi thăm nhủ chẳng biết có phải trên người nam nhân trước mặt đang ẩn giấu cái gì đó bất lợi đối với mình hay không, thì đột nhiên nàng ta thấy một bên vật áo màu đen lòi ra, lộ ra một cái đuôi xù màu trắng và một cái đầu nhỏ thò ra. Một đôi mắt nâu trong trẻo đối diện với con mắt nàng ta, chớp mắt một cái liền khiếp đảm rụt trở về.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Nhi liền hiểu rõ cái mặt hồ ly đó chính là Bạch Bạch. Lập tức mọi chuyện đêm nay cần tìm hiểu đã tìm ra căn nguyên lý do.

“Yểm quân chính là vì tiểu hồ ly tinh này, mà phá hỏng chuyện tốt của Thanh Nhi sao?” Thanh nhi chỉ vào cái bọc trước ngực Mặc Yểm, tức giận đến nỗi đầu ngón tay phát run. Nàng sớm biết là con hồ ly tinh này có gian tình cùng Mặc Yểm, chỉ là không nghĩ tới gã đàn ông xưa nay cương nhu đều không thể lay chuyển nổi lại không ngờ vì con tiểu hồ ly miệng còn hôi sữa này mà phá hỏng đại sự của mình.

Mặc Yểm hào phóng gạt đầu nói: “Đúng!” Vừa nói vừa vỗ nhẹ hai cái vào bọc lông mao ấm áp trong ngực cách áo bào, bên môi nở một nụ cười tràn đầy sung ái.

Thanh nhi mặt lạnh lùng nói: “Tiểu hồ ly tinh người đừng đắc ý, hôm nay hấn có thể như vậy đối với ta, ngày khác cũng có thể đối với người như vậy, ta xem người có thể đắc ý được bao lâu?!”

Bạch Bạch nghe thấy nàng nói chuyện với mình, cái đầu nhỏ thò trộm ra, liếc mắt nhìn Mặc Yểm, xác nhận hấn không có ý trách cứ nàng không nghe lời, lúc này nàng mới thật sự giải thích: “Hấn không cho người làm chuyện xấu là vì muốn tốt cho người, làm nhiều chuyện xấu hơn sẽ tổn hại âm đức, sẽ có báo ứng.”

Hoàn toàn một câu râu ông nọ cắm cằm bà kia, khiến cho Thanh nhi ghen xanh cả mặt. Mặc Yểm cười ha hả, con vật cung nhỏ bé của hấn thật sự rất đáng yêu, có thể trêu chọc hấn vui vẻ.

Lăng Thanh Giám dẫn theo vài tên gia đình tùy tùng còn lại, vội vàng chạy vào tiểu viện của Lăng Thanh Ba. Nhưng không thấy bóng dáng xà tinh đâu mà chỉ thấy một nam một nữ ở trong sân giăng co. Trong đó một người chính là người con trai tuấn mỹ mặc áo đen mà ban ngày đã gặp ở tửu lâu, còn người kia là một người con gái thân thể thuần tha, dung mạo xinh đẹp, nhưng không phải là tiểu mỹ nhân ban ngày ở cạnh người con trai áo đen kia.

Giờ phút này hấn đã bị dọa đến nỗi tâm tư không nghĩ đến nỗi nửa điểm phong hoa tuyết nguyệt, xem ai cũng giống như yêu quái. Gặp hai người chẳng biết tại sao lại quái lạ xuất hiện ở trong tiểu viện của muội muội, âm thầm cảm thấy phải cảnh giác, lớn tiếng quát hỏi: “Các người là người hay là yêu? Tại sao lại tự xông vào khách viện của nữ quyến?!”

Thanh Nhi mắt thấy người càng ngày càng đến nhiều, biết Mặc Yểm ắt hấn sẽ không trợ giúp cho mình, chỉ còn cách phải dậm chân một cái hiện ra nguyên hình, lùi trên đầu tường tháo chạy, khiến cho đám người kinh hô, hét lên hoảng sợ.

Mặc Yểm thấy sự tình đã xong, liền nghênh ngang đi ra khỏi tiểu viện, Lăng Thanh Giám và bọn gia đình kinh hãi quá độ, hoàn toàn đã quên mất phải ngăn hấn lại. Tiểu thư đồng tử bên ngoài chạy như bay đến, ôm trong ngực hơn mấy chục lá bùa, thiếu chút nữa suýt dán lên người Mặc Yểm.

Mặc Yểm khinh miệt quét mắt liếc nhìn hấn một cái, nói: “Loại bùa này chỉ hù dọa xà yêu được nhất thời thôi.”

Tiểu thư đồng tử vừa mới gấp rút chạy đến một hồi, thở hổn hển, nghe nói như vậy thì không có cách nào làm gì được cả. Vừa đúng lúc hấn lại thấy Lăng Thanh Giám đứng ngay ra như phỗng ở trong sân thì nghĩ rằng công tử đã bị yêu quái hãm hại, liều mạng chạy tới ôm cổ, lớn tiếng kêu khóc nói: “Công tử! Công tử! Người không sao chứ?!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nụ hôn ngọt ngào

“Xà tinh còn có thể quay trở lại sao?” Bạch Bạch thấy Mặc Yểm đã đi khỏi sân tiểu viện của Lăng Thanh Ba, xung quanh cũng không có bóng dáng ai, vì vậy đánh bạo thò đầu từ trong áo hấn ra hỏi.

“Có lẽ vậy, Lăng Thanh Ba mệnh cách kí chủ như vậy, thực sự ít có.” Mặc Yểm giờ tay ra sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn của nàng, cảm giác sờ vào rất không tồi!

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Bạch rất lo lắng cho Lăng Thanh Ba bị xà tinh xấu xa kia theo dõi, thật sự là khó lòng phòng bị.

“Ta chỉ đáp ứng người không đi hại nàng ta, hỗ trợ bắt xà tinh kia đi khỏi, không đáp ứng sẽ một mực bảo vệ nàng ta.” Mặc Yểm cười nói.

Bạch Bạch ngửa đầu dò xét nhìn hấn một cái, tứ chi hơi dùng sức, trong nháy mắt liền từ trong ngực lên đến trên đầu vai hấn, cái mũi chọc nhẹ một cái lên mặt hấn, dịu dàng nói: “Người nhất định có biện pháp, ta hôn nhẹ người, người đáp ứng ta đi!”

Cái mũi cáo chọc nhẹ một cái vào mặt hấn mà tính là hôn nhẹ?! Mặc Yểm dờ khóc dờ cười. Nhưng tiểu hồ ly ghé vào trên đầu vai hấn, hết lần này đến lần khác cò cọ, lớp lông tơ mềm mại bông xù lần lượt xoa xoa trên cổ hấn, nưa ngứa âm âm, cảm giác hết sức thoải mái. Vì thế hấn lại phát hiện ra một tác dụng mới của con tiểu vật cung — khi ngủ gối lên người tên tiểu tử này, chắc hấn cực kỳ thoải mái. Tuy vậy, cũng không thoải mái như được ôm mỹ nhân ..... Không vội, dù sao con tiểu vật cung này cũng ở bên cạnh, không ngại thử từng dạng một.

Đêm đó, Mặc Yểm đương nhiên gối lên Bạch Bạch Xinh Xắn ngủ một giấc. Bạch Bạch tuy rất không cam tâm tình nguyện, nhưng mình có việc cầu người, đành phải ngoan ngoãn đáp ứng rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Yểm mở to mắt ra nhìn thấy chính là một mảng tuyết trắng. Cái mũi ngứa, là cái đuôi của Bạch Bạch trong giấc mộng quết đến trên mặt hấn. Hấn vừa động dậy, Bạch Bạch liền tỉnh, cặp đôi mắt hồ ly màu rằm nắng liếc nhìn hấn tràn đầy ủy khuất, trở mình cuộn tròn lại thành một cục, không rên một tiếng, dường như muốn tiếp tục ngủ.

Mặc Yểm không quen nhìn cái bộ dáng thừa chết thiếu sống này của nàng, một tay ôm lấy nàng, xoa xoa lỗ tai nhỏ của nàng, nói: “Còn chưa ngủ đủ

sao? Ta đem người đi ăn gà nướng được không?”

“Ta một đêm không ngủ!” Giọng nói của Bạch Bạch rõ ràng là tức giận. Thân mình bị Mặc Yểm dùng làm gối đầu, cả đêm ngoại trừ cái đuôi còn các chỗ khác đều không nhích động đậy được. Hiện tại cả người lẫn tứ chi đều cứng ngắt, mỗi lần cử động một chút thì vừa nhức mỏi vừa đau, khó chịu chết! Chỗ dựa “đực” này là người xấu, chỉ biết khi dễ bắt nạt nàng! Không biết trân trọng tiểu động vật một chút nào!

Mặc Yểm cười, đem nàng đặt lên đầu gối mình, lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ, mở nắp bình ra rồi quơ quơ trước mũi nàng.

“A?!” Bạch Bạch mở to mắt, hương vị này rõ ràng là nước cam lộ dương liễu!

“Có muốn uống không?”

Bạch Bạch nghĩ ngợi, rốt cục kháng cự không nổi mùi hương thấm vào ruột gan của nước cam lộ dương liễu, rất không chí khí “Có” một tiếng, hai mắt mở to tội nghiệp nhìn chỗ dựa “đực” trước mặt.

Mặc Yểm nhìn thấy thể tâm tình thật tốt, đưa cái chai tới miệng Bạch Bạch nói: “Uống đi!”

Bạch Bạch mừng rỡ, nâng chân trước mảnh khảnh lên, đã định ôm lấy cái chai kia, không ngờ các đốt ngón tay nhức mỏi, không có ôm lấy được mà thiếu chút nữa làm cả bình dương cảnh cam lộ bị đổ.

Mặc Yểm buồn cười đỡ lấy cái chai, cúi đầu lại nhìn thấy Bạch Bạch đang thè đầu lưỡi hồng hào mơn màng ra để liếm một giọt cam lộ rỉ ra ngoài miệng bình, tâm niệm liền động, nhắc cái chai rồi đi.

Bạch Bạch nghĩ rằng hấn đôi ý, định xoay người giành lại cái chai, lại nghe Mặc Yểm cười nói: “Người biến thành hình người, ta sẽ cho người uống.”

“Người không được lấy y phục của ta!” Bạch Bạch không tin lắm, dò xét nhìn hấn, nói rõ trước.

Mặc Yểm gật đầu, rất sáng khoái đáp ứng. Hiện tại hấn không định ăn tươi nuốt sống tiểu hồ ly này. Luồng ánh sáng trắng hiện lên, tiểu mỹ nhân áo trắng liền xuất hiện trong lòng hấn, giờ tay hướng hấn đòi nước cam lộ. Mặc Yểm không đưa cái chai cho nàng, ngược lại há miệng đem nước cam lộ dương liễu trong bình uống một hơi cạn sạch.

Bạch Bạch đang định kháng nghị, đôi môi liền bị bịt lại — Mặc Yểm cúi đầu hôn nàng, từng chút từng chút một mớm nước cam lộ ngọt ngào, thơm ngát đưa vào trong miệng nàng uống. .... Nước cam lộ dương liễu chẳng qua chỉ có một ngụm, trong nháy mắt đã cho uống xong. Nhưng Mặc Yểm cũng không cam lòng buông tha, dễ dàng đẩy răng Bạch Bạch ra, đuổi theo bắt lấy đầu lưỡi non mềm đáng yêu của nàng.

Quán quít hôn bên trong, Mặc Yểm giờ tay lướt nhẹ qua đôi mắt to đang trợn lên của Bạch Bạch, cười nhẹ trên môi nàng nói: “Nhắm mắt lại, ta sẽ không cắn nàng đâu, mà dạy nàng chơi một trò chơi nho nhỏ.”

Bạch Bạch đang say đắm trong hương vị ngọt ngào tuyệt đỉnh của nước cam lộ dương liễu, nghe vậy quả nhiên ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Mặc Yểm cũng không khách khí, ôm chặt nàng rồi bắt đầu triển miên trong trò chơi môi với lưỡi.

Lúc bắt đầu, Bạch Bạch chỉ bị động để hấn tùy ý liếm mút môi và đầu lưỡi của mình. Môi và lưỡi tê tê ngứa ngứa, đầu óc cũng bắt đầu có chút mơ màng. Trong tâm ồ bụng mê loạn lại nổi lên một loại hưng phấn chưa từng có, phảng phất có thứ gì đó mà nàng không biết bỗng nhiên xóc lên một góc, làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm lại vô cùng kích thích.

Bạch Bạch nhắm mắt lại, không thấy nhìn gì cả, chỉ cảm nhận được hơi thở của Mặc Yểm phả lên mặt nóng rực, trong mũi tràn ngập đều là hương vị của hấn xâm chiếm, còn môi hấn, lưỡi hấn, nhiệt tình mà cuồng bạo dẫn dắt nàng. .... dẫn dắt nàng dần dần phát hiện niềm lạc thú trong đó, vì thế cũng không chịu yếu thế mà bắt đầu có động tác “phản kích” trở lại.

Tiểu hồ ly tinh thật sự ngọt ngào đến mức làm cho người ta phát cuồng! Cảm giác được Bạch Bạch đáp lại, Mặc Yểm trong lòng vui mừng, nụ hôn lại càng trở nên xâm nhập. ....

Chẳng biết qua bao lâu, hai người mới thoảng tách ra. Trên môi ẩm ướt sang sảng, một sợi tơ bạc mỏng manh theo môi Mặc Yểm rời ra, nhanh chóng kéo dài. .... cho đến khi đứt hẳn. (*Cái tơ bạc này chính là nước dãi đó, eo kinh >.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Huỳnh gặp nạn, Muội cũng gặp nạn.

Trong khách sạn, các vị khách châu đầu rí tai nhau thì thầm, cũng có không ít người đã cầm sẵn trên tay bọc quần áo, chỉ đợi quan sai kiểm tra xong liền

“bôi dầu vào gang bàn chân” (*ý nói khởi động chuẩn bị sẵn sàng xuất phát) lập tức rời khỏi cái “địa phương quý quái” này. Sự xuất hiện của Mặc Yểm và Bạch Bạch, một đôi tuấn nam mỹ nữ tuyệt đỉnh vẫn làm không ít người nhìn chăm chú như trước, nhưng là vì bị cái chết uy hiếp trước mặt, hứng thú thường thức người đẹp của mọi người rõ ràng bị đã kích lớn.

Mặc Yểm kéo Bạch Bạch, nghênh ngang đi qua đại viện, hoàn toàn không bị không khí kinh hoàng trầm trọng ảnh hưởng. Đi qua tiểu viện của Lăng Thanh Ba, Bạch Bạch có chút không yên lòng, giật nhẹ tay áo của hắn, nhìn lên với một ánh mắt tràn ngập ý khẩn cầu, đơn giản là có ý tứ hy vọng hắn cứu Lăng Thanh Ba. Mặc Yểm một đêm ngủ ngon, lại vừa mới được “ăn ngon một bữa”, tâm trạng rất tốt, sáng khoải gật gật đầu, lập tức liền đôi lấy được một nụ cười ngọt ngào rộng mở của tiểu mỹ nhân.

Hai người đang “nắm đi mây lại”, cửa chính ở tiểu viện của Lăng Thanh Ba đột nhiên mở, Lăng Thanh Giám đem theo tiểu thư đồng đi ra. Bốn người dùng cái đối mặt nhau, đều khẽ giật mình. Tiểu thư đồng về mặt đề phòng, giờ tay phải sờ vào lá bùa trong ngực. Lăng Thanh Giám khoát tay ra hiệu hắn ngừng lại, bước vài bước lên phía trước nói: “Không biết huynh đài là cao nhân phương nào? Có biết xà yêu đêm qua lai lịch ra sao không?”

Đêm qua hắn tuy không nghe thấy Mặc Yểm cùng xà yêu nói gì, nhưng từ tư thế giằng co của hai người thì xem ra, hắn là hắn ta ngăn cản xà yêu đi hại tiểu muội của mình. Nói vậy, nên xem như là người đứng về bên mình. Hơn nữa, hắn thực sự là người có năng lực bản lĩnh, tất nhiên muốn lôi kéo mượn sức.

Mặc Yểm quét mắt liếc nhìn hắn một lượt, tỏ ra không kiên nhẫn trả lời lại: “Lai lịch của nó là gì không quan trọng, xem trọng muội muội của ngươi đi, mục tiêu của xà yêu là cô ta. Về phần ngươi..... e là chạy trời không khỏi nắng.”

Nói xong cũng không để ý sắc mặt Lăng Thanh Giám thế nào, buông lỏng Bạch Bạch bước đi.

Trong vòng hai ngày nay, đã là người thứ hai nói mạng nhỏ của hắn khó bảo toàn, trải qua kinh hãi đêm qua, Lăng Thanh Giám không dám lại coi đó là nói chuyện đe dọa nữa.

Tiểu thư đồng đi đến gần hắn nói: “Công tử, người này chẳng biết lai lịch ra sao, lại thêm người con gái kia bên cạnh hắn, vẻ đẹp quá tà dị, không lẽ lại cái gì tinh quái. Tốt nhất chúng ta hãy tìm vị tiểu đạo trưởng hôm qua nhờ hỗ trợ.”

Lăng Thanh Giám ngừng lại thấy cũng có đạo lý, vì vậy xoay người đi tìm quan chức trên trấn, xin họ giúp đỡ, phái sai dịch hiệp trợ đi tìm vị đạo sĩ hôm qua. Vị quan cười lấy lòng nói: “Vừa rồi cũng đã phái người mời tất cả hòa thượng, đạo sĩ trên trấn đến. Hiện giờ chắc là đã đứng trước cửa chờ, hay là Lăng đại nhân đi xem tiểu đạo sĩ kia có thể có trong số đó không?”

Con cái nhà quan gia quyền thế với dân chúng bình dân đúng là khác xa nhau. Nhà họ Lăng chết một đứa nha hoàn, một bà vú già, trong trấn một bà chủ tiệm son phấn đã chết. Án mạng chết người lớn như vậy, nếu dân chúng bình thường dính vào, không tránh khỏi bị kéo đến quan phủ thẩm tra, tiện thể bị lừa gạt vùi vĩnh.

Nhưng án mạng lần này là đệ tử gia quyền của Thượng thư đương triều Lăng đại nhân, do vậy không giống với lúc trước, quan chức sai nha trong trấn tự mình đến thăm hỏi ân cần, sau đó thỉnh tội, biểu lộ sự đau lòng cùng áy náy đối với tình hình trị an dần dần xấu đi của bản trấn, giờ tay thế sẽ nhanh chóng phá án, còn xuất hết lực lượng, bảo vệ nghiêm mật tiểu viện trong khách sạn mà người họ Lăng cư trú.

Sau khi nghe Lăng Thanh Giám nói hung thủ giết người chính là xà tinh, quan viên trong trấn hai mặt nhìn nhau, một người tương đối lạnh lợi trong số đó phản ứng: “Chúng ta sẽ tìm tất cả hòa thượng đạo sĩ trong trấn tụ tập đến để trảm yêu trừ ma!”

Một câu quan nói ra, không đến một canh giờ, ngoài khách sạn đã tụ tập mấy chục vị hòa thượng, đạo sĩ. Lăng Thanh Giám cùng tiểu thư đồng đi ra ngoài cửa, liếc nhìn liền bắt gặp tiểu đạo sĩ, ở khách điểm hôm qua đã chỉ ra tai họa, đang bị hai gã sai dịch xô xô đẩy đẩy đuổi tới trước cửa, vội vàng bước đến cho gã sai dịch lui đi. Lăng Thanh Giám cúi người hành lễ với tiểu đạo sĩ nói: “Tiểu tiên trưởng, hôm qua có nhiều mạo phạm, xin thứ tội thứ tội!”

Tiểu đạo sĩ thờ dài nói: “Cũng không phải là ta không muốn giúp đỡ, nhưng thật sự là đạo hạnh không đủ. Hôm qua bản đạo mở miệng cảnh cáo, đã là tiết lộ thiên cơ.....”

Nếu như đối thủ là người, cho dù là cao thủ lực lâm (*lâm tặc) hung ác nhất, sát nhân cuồng ma, Lăng Thanh Giám tin tưởng dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của nhiều người như vậy, mình cũng có thể bình an vô sự. Nhưng hiện tại, trên chọc phải chính là yêu quái đến vô ảnh đi vô tung (*tôi không có bóng, đi khỏi không để dấu vết). Hôm qua xem ra yêu quái này còn có thể biến hóa thành nhiều hình dáng khác nhau, yêu thuật thật sự lợi hại, quả thực khó lòng phòng bị.

Đối phó yêu quái, đương nhiên tốt nhất là phải tìm người tu đạo có pháp lực hỗ trợ! Lăng Thanh Giám nhìn lướt qua hơn mười hoà thượng, đạo sĩ cao thấp, béo gầy, già trẻ, đẹp xấu khác nhau đứng đầy trước cửa, âm thầm lắc đầu. Những người này, nguyên một đám, nếu không phải ánh mắt dò dẫm thì cũng chính là thân sắc kinh hoàng, bình thường ngồi chồm hóm trong miếu thờ, đạo quán đề lừa gạt kiếm tiền còn có được, còn thật muốn trảm yêu trừ ma, thì sợ chi là tằm chần bằng thịt người.

Người tiểu đạo sĩ bên cạnh này tuy nói tuổi còn trẻ, nhưng ít ra có thực tế chứng minh, bản lĩnh vẽ bùa vượt trội, chính là hắn!

Lăng Thanh Giám thay đổi quay ngoắt hoàn toàn, thần thái càng thêm cung kính, có thành ý hơn. Hắn hạ bỏ dáng vẻ kiêu ngạo, liên tục thờ dài nói: “Tại hạ chỉ cầu tiểu tiên trưởng từ bi cứu mạng, đồng hành cùng ta trong mấy ngày, đợi trở về kinh ngày, tất sẽ tạ ơn hậu hĩ!”

Thấy vẻ mặt tiểu đạo sĩ không vui, vội vàng sửa lời: “Tiểu tiên trưởng tất nhiên là thấy chương mắt đối với tiền tài vật tục, là tại hạ đường đột. Tiểu tiên trưởng tha thứ cho.”

Tiểu đạo sĩ kia lần đầu tiên hành tẩu trên thế gian, nên cũng có chút lòng háo thắng, được hai người chủ tớ Lăng Thanh Giám khen tặng, khăn cầu, rút cuộc gặt đầu đáp ứng lưu lại.

Lăng Thanh Giám mừng rỡ, vội vàng mời tiểu đạo sĩ đến tiểu viện của mình nghỉ ngơi. Vì chết người trước cửa tiểu viện của hắn, hơn nữa vì muốn tạo tư tưởng an toàn, nên cũng bắt chấp các loại tiểu tiết nam nữ khác biệt, tất cả mọi người đều chuyển sang tiểu viện của muội muội Lăng Thanh Ba ở. May là tiểu viện này khá rộng rãi, có 6 gian có thể ở lại. Hai huynh muội nhà họ Lăng mỗi người một gian, lại dọn ra một gian cho tiểu đạo sĩ ở lại, còn lại hết thảy tới tở đều ở trong ba gian kia, cũng là chấp nhận được.

Ở trong phòng, tiểu đạo sĩ chính thức chào Lăng Thanh Giám, tự xưng đạo hiệu là Vân Hư, đối với việc sư thừa nơi nào lại mơ mơ hồ hồ không muốn đề cập đến. (*sư thừa nơi nào: theo mình hiểu là đồ đệ tu luyện kế tục ở đâu).

Hai người thương nghị một hồi, đều nghĩ một khi đại kiếp nạn của Lăng Thanh Giám là trong vòng ba ngày, mà hiện tại đã qua một ngày, nay chỉ cần bình an qua hai ngày, là được vô sự, so với mạo hiểm lên đường trở về kinh, chẳng thà lưu ở lại đây, phòng bị cẩn thận còn tốt hơn.

Thương nghị đã định, Lăng Thanh Giám chợt nhớ tới một chuyện, đánh mắt về phía tiểu thư đồng. Tiểu thư đồng ngẫm hiểu, xoay người đi ra cửa. Một lúc sau, Lăng Thanh Ba cùng hai bà vú già làm bạn đi vào trong phòng “Bái kiến tiên trưởng”.

Vân Hư vừa thấy nàng, thần sắc biến đổi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra là thế, khó trách, khó trách!”

Lăng Thanh Giám và tiểu thư đồng liếc nhau, nói với Vân Hư: “Tiểu tiên trưởng xin cứu hai huynh muội ta!”

Vân Hư khê giạt mình, hiểu rõ trong giây lát, nói: “Người làm sao mà biết được Lăng tiểu thư cũng sắp gặp nguy?”

Lăng Thanh Giám cười khỏ, đem chuyện hôm qua tại tiểu viện của Lăng Thanh Ba nhìn thấy Mặc Yểm ngăn cản xà yêu, sáng nay gặp nhau, lại mở miệng nói thẳng cảnh báo. Vân Hư gật đầu nói: “Xem ra vị công tử áo đen này cũng là cao nhân. Hắn nói không sai, về phần xà yêu vì sao lấy Lăng tiểu thư làm mục tiêu, ta cũng không thể nói rõ..... Aiz, ta cũng là thấy Lăng tiểu thư mới biết vì sao xà yêu sẽ tìm tới các người.”

Lăng Thanh Giám biết rõ có hỏi lại thì quá phân nửa là chỉ tìm được một câu trả lời “Thiên cơ không thể tiết lộ”. Vì thế, dù trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng đành phải miễn cưỡng nín nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không hài hòa

Từ khi đã biết là xà yêu quấy phá, Vân Hư liền ghi ra những đồ dùng để chuẩn bị đối phó xà yêu, cho tiểu thư đồng đi mua sắm. Sau khi an bài mọi thứ sẵn sàng, Vân Hư đứng lên nói: “Ta đi thăm hỏi vị công tử áo đen kia một cái. Lúc trước ta từng có cảm giác ở trong khách sạn này có đồng môn tu luyện tiên đạo với ta, nói không chừng lại chính là vị công tử này.”

Lăng Thanh Giám hận là không thể giúp đỡ người bảo vệ tính mạng hai huynh muội mình nhiều hơn, nên tất nhiên sẽ không ngăn cản. Hôm qua hắn từng tìm hiểu qua chỗ ở của hai người kia, liền lập tức nói cho Vân Hư biết.

Vân Hư càng đi đến gần chỗ ở của Mặc Yểm càng lúc càng cảm nhận rõ khí tức (*hoi thờ) của người tu tiên. Hắn hầu như trăm phần trăm xác định Mặc Yểm cũng là người trong tiên đạo. Tuy nhiên, lại không biết rằng cái tiên khí này thật ra là phát ra từ trên hồ thân (*thân cáo) của người thiếu nữ áo trắng xinh đẹp mà tiểu thư đồng khẳng định là yêu quái.

Bạch Bạch nghĩ đến chuyện Mặc Yểm đáp ứng bảo vệ Lăng Thanh Ba bình an vô sự, trong lòng cất bỏ được tảng đá lớn, tâm trạng vui vẻ nên ăn được nhiều hơn, trở lại phòng cùng với Mặc Yểm liền hóa thành hồ ly, ngồi phịch dưới cửa sổ phơi nắng cái bụng.

Một cục lông xù mềm mượt nằm ườn trên án rồi đánh ợ một cái. Bộ dạng thật sự quá mức buồn cười, đáng yêu. Mặc Yểm ôm nàng đặt lên gối, sờ sờ đầu nàng, gây gây móng vuốt của nàng mà chơi đùa với nàng. Bạch Bạch lúc mới đầu còn thoáng có ý chống cự lại kẻ quấy rầy kia, nhưng càng về sau lại dứt khoát nằm im giả chết mặc cho người ta đùa giỡn.

Mặc Yểm loay hoay phá Bạch Bạch rồi mù một lúc, cảm giác cực kì thú vị. Nhìn nàng ôn thuận nằm trên đầu gối hắn, đôi mắt hồ ly sóng sánh gọn nước rheo lại, trong lòng sinh động, muốn bắt nàng hóa thành hình người đến chơi trò hôn nhẹ với hắn.

Đang định mở miệng thì truyền đến một loại hoi thờ khác thường, Mặc Yểm biết có người đến, hơn nữa hình như là một tên tiểu tử tu luyện tiên đạo, tặc tặc (*tiếng tặc lưỡi đó = chẹp chẹp?)... Cho tới giờ thế gian hiếm thấy người tu tiên đắc đạo, chẳng hiểu sao mấy ngày nay bản thân hắn lại gặp phải hai người?

Lễ phép gõ cửa vài cái, âm thanh trong trẻo trẻ trung của Vân Hư vọng tới: “Bần đạo Vân Hư, xin mạo muội cầu kiến, không biết đạo hữu có thể nể mặt...”

“Vào đi!” Mặc Yểm mở miệng ngắt lời, chẳng muốn nghe hần khách khí hàn huyên nói nhảm.

Cửa phòng từ từ bị đẩy ra, trong cửa và ngoài cửa đối mặt với nhau, Vân Hư chính là ngân ngơ. Vị công tử áo đen trước mặt này tuấn mỹ tuyệt luân, cũng không ngờ dung mạo so với sư phụ lại có năm sáu phần giống nhau!

Chỉ khác là sư phụ hần thì thanh bạch mà lạnh lùng cao ngạo, dáng dấp tiên nhân, ở trên Thiên cung được tôn sùng là hình mẫu điển hình quy phạm. Còn vị công tử áo đen trước mặt thì lại có vẻ thờ ơ tản mạn, toàn thân toát ra tà khí mê hoặc, gần giống như khí chất của ma quỷ.

Mặc Yểm hơi thờ mông, khiến người khác không nhìn ra được lai lịch của hần. Vân Hư nhìn bạch hồ ly nằm trên đầu gối hần, hiếu kì ngẫm đánh giá. Vừa rồi ở bên ngoài hần cảm nhận được tiên khí, dĩ nhiên là phát ra từ trên người tiểu hồ ly này.

Không biết người áo đen kia địa vị như thế nào mà lại ở cùng một con bạch hồ tu luyện tiên đạo? Cặp này đúng thật là kỳ quặc...

Vân Hư cũng nhìn ra đạo hạnh của Bạch Bạch vẫn chưa chính thức đại thành, cho nên ý định mời Bạch Bạch cùng bàn tính trừ ma liền thất bại. Còn về phần Mặc Yểm, tuy không biết lai lịch, nhưng hình như đạo hạnh cực kỳ cao siêu, chỉ là không biết là chính hay tà, cho nên không mở miệng với hần được.

Đang do dự, Mặc Yểm đột nhiên hỏi một câu khẳng định: “Sư phụ người là Minh Át?!” Hơn nữa lời nói này nghe ngữ khí không có thiện ý.

Vân Hư sững sờ chưa kịp phản ứng. Hần tu luyện trên thiên cung nhiều năm như vậy mà chỉ nghe người khác xưng hô với sư phụ là Minh Át đại tiên, Minh Át chân nhân, khắp nơi trên trời chưa từng có ai gọi thẳng kỳ danh, cho nên đột nhiên nghe đến hai chữ “Minh Át” thì không tỉnh ra đây chính là danh hào của sư phụ hần.

Sững sờ sau lại giận dữ, tên công tử áo đen trước mặt này dựa vào cái gì mà gọi thẳng danh hào của sư phụ hần? Quả thật là quá bất kính!

Mặc Yểm chỉ cần liếc mắt liền biết hần đang suy nghĩ cái gì, cười lạnh một tiếng nói: “Chính sư phụ ngươi gặp ta cũng muốn gọi một tiếng đại ca, sắc mặt này của ngươi bày ra cho ai xem?”

Vân Hư trong lòng sinh nghi không chắc, cũng chưa từng nghe nói sư phụ có “đại ca” gì. Nhưng nhìn thần thái của vị công tử áo đen này lại không giống kẻ nói bừa. Tuy nhiên nếu chỉ vì câu nói mới đầu của đối phương mà đi lên bái kiến sư bá, nhờ đầu gối phải đứng cái thẳng lưá đảo, chẳng phải mất mặt nhà bà mụ sao?

“Chưa thỉnh giáo, các hạ là...?” Hỏi cho rõ ràng tước rồi tính sau.

“Ta gọi là Mặc Yểm, ngươi không ngại thì quay về hỏi rõ ràng sư phụ ngươi.” Mặc Yểm cúi đầu vuốt ve cái đầu nhỏ của Bạch Bạch, thấp giọng nói: “Đừng nhìn, một tên đạo sĩ nho nhỏ mũi trâu thì có gì đẹp mắt chứ?”

Vân Hư bị người trước mặt gọi là đạo sĩ mũi trâu thì cảm thấy bức mình, nhưng lại không dám dễ dàng nổi giận, lại nghe được giọng nói thanh nhã ngọt ngào của bạch hồ ly: “Mũi hần không giống mũi trâu nha, cái mũi của ngươi với của hần cũng không khác lắm, vậy mũi ngươi cũng là mũi trâu sao?”

Lời nói này rất khờ dại chứ không có ý mỉa mai, Vân Hư nghe được lời nàng như vô tình mà nói thay hần, trong lòng cười thầm. Mặc Yểm vừa bức mình vừa buồn cười, đưa tay vỗ nàng một cái rồi nói: “Mũi ta đẹp hơn mũi hần nhiều! Hần với sư phụ hần đều là đồ mũi trâu cả!”

Bạch Bạch bị đánh vô cớ, tuy là không đau, nhưng vẫn cảm thấy ủy khuất, không phục mà nói: “Tự ngươi nói, ngươi là đại ca của sư phụ hần...” Ngụ ý là đại ca của mũi trâu cũng là mũi trâu mới đúng.

Mặc Yểm ghen lời, trong lòng bất mãn vì Bạch Bạch nói thay đối phương, thấp giọng khiển trách một tiếng: “Không được nói nhiều!”

Về mặt thâm vui sướng của Vân Hư làm cho lòng hần thêm khó chịu: “Nếu ngươi vì chuyện xa yêu mà đến thì ta nói cho ngươi biết, Lăng Thanh Ba sẽ không có việc gì, nhưng mà về Lăng Thanh Giám... hừ hừ, tùy vào vận mệnh của hần đi! Ngươi có thể biến được rồi!”

Vân Hư cũng không muốn ở lâu cùng cái vị trưởng bối hư hư thực thực trước mặt này, miễn cưỡng thi lễ một cái rồi lập tức xoay người đi, trước khi đi còn không nhịn được quay lại liếc nhìn Bạch Bạch đang nằm trên gối bị Mặc Yểm vuốt ve.

Nếu như hần không nhìn nhầm thì bạch hồ ly này không chỉ... mà còn tu luyện chính là tiên đạo, hơn nữa hình như có cùng nguồn gốc với hần. Nhưng mà hần cũng chưa từng nghe đến chuyện sư phụ lại có thu nhận một nữ đồ đệ tại trần gian. Mà bạch hồ nghe đến danh hào của sư phụ thì không có đến cả một phản ứng nhỏ, hiển nhiên là cũng không biết đó là sư phụ. Không biết chuyện này là sao đây?

Mặc Yểm tuy là không rõ sư môn tu đạo của bọn họ, nhưng khí tức (*hơi thở) Bạch Bạch và Vân Hư cực kỳ gần giống nhau. Nếu không phải thái độ lạnh lùng của Bạch Bạch đối với Vân Hư và Minh Át thì hần hầu như cũng cho bọn họ là đồng môn.

Chẳng qua cũng vì cái loại tiên khí giống nhau này mà Mặc Yểm chán ghét Vân Hư gấp bội. Hần không muốn con vật cưng nhỏ bé của hần lại có gì liên quan đến tiên nhân cả, nhất là cái tên Minh Át kia, luôn ra vẻ đạo mạo nhưng lại là tiểu tử âm hiểm xảo trá.

Mặc Yểm tàn nhẫn xoa nhẹ Bạch Bạch vài cái, chỉ thấy nàng nước mắt lưng tròng, bộ dáng ủy khuất vô cùng đáng thương, trong lòng mềm nhũn, ôm

nàng vào ngực, nhẹ nhàng an ủi : « Đừng để ý đến mấy đứa đạo sĩ thói mũi... kia, nghe lời chưa ! Ngoan ngoan, ít ngày nữa ta lấy cho nàng hai chai cam lộ dương liễu được không? »

Bạch Bạch chôn trong ngực hắn, cự tuyệt dụ dỗ. Nàng tức giận. Vừa rồi nàng không có nói sai gì cả, hắn dựa vào cái gì mà có thể tùy tiện khi dễ bắt nạt nàng?! Phụ thân nói, thân là một con hồ ly theo đuổi lý tưởng, thì phải nói thật, không hiểu thì phải hỏi.

Mặc Yểm vuốt ve thuận chiều lông của nàng, cười nói : “Tại sao không nói chuyện?”

“Ta bực mình! Người không nói đạo lý!” Bạch Bạch nói giọng buồn bực.

Thật là con tiểu vật cứng khó chiều! Mặc Yểm tất nhiên không bao giờ hạ mình mà đi theo xin lỗi con vật cứng, cười cười đặt lại Bạch Bạch xuống gối, lấy một quyển sách ra chậm rãi lật xem.

Bạch Bạch thấy hắn không để ý tới nàng cũng không mắng nàng, càng thêm bực mình, cong người nhảy lên bệ cửa sổ nhắm mắt luyện công. Vẫn là một người một cáo, nhưng mà không khí hôm nay có điểm... không hài hòa!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hồng Hồng – Bạch Bạch

Buổi chiều, Bạch Bạch luyện công xong, đứng dậy giãn gân cốt, phát hiện ra hôm nay chân nguyên bỗng tiến triển mãnh liệt thần tốc. Nghiêng đầu nghĩ ngợi, thì biết là do bình dương liễu cam lộ kia ban tặng, ít nhất phải gần bằng cả trăm năm công lực của mình!

Nghĩ như vậy, nàng lại không biết xấu hổ mà đi làm mình làm mẩy với Mặc Yểm – chỗ dựa “đực” hào phóng với nàng như vậy, mình cũng không thể quá nhỏ nhen được đúng không?

Mặc Yểm không ở trong phòng, không biết chạy đi đâu rồi, sắc trời tối dần rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu cả. Bạch Bạch quyết định đến chỗ chỗ dựa “cái” tiền nhiệm coi xem lúc này thế nào. Dù sao người ta cũng đã chiều cố nàng mấy tháng, hiện giờ người ta gặp nguy hiểm mà nàng lại không ở bên cạnh. Tuy là Mặc Yểm đáp ứng bảo vệ tính mạng nàng ta, nhưng có trời mới biết xà yêu kia có thể có âm mưu quỷ kế gì nữa hay không. Vẫn phải đi ngó qua một chút thì mới có thể an tâm được.

Ý vào một chút pháp lực của mình, Bạch Bạch không làm kinh động bất cứ ai, chạy đến bên ngoài tiểu viện chỗ Lăng Thanh Ba ở. Căn nhà này hiện giờ đã bị tiểu đạo sĩ gọi là Vân Hư kia vừa bày trận. Không cần biết là tiên hay yêu cũng không thể tùy ý tiến vào. Bạch Bạch không hiểu trận pháp, chỉ có thể dựa vào cảm giác tìm được một chỗ tường cao mà pháp lực tương đối yếu kém để bò vào.

Không lường trước là Vân Hư cũng biết pháp lực của trận pháp ở chỗ tường cao này yếu kém, vì thế đã tìm người đổ một lượng lớn bột hùng hoàng đuổi xà lên trên bờ tường. Bạch Bạch dựa vào cây cao bên cạnh nhảy lên đầu tường, chân đứng chưa vững thì đã dẫm phải mấy viên thuốc nhỏ chưa kịp nghiền nát, lắc lư trên bờ tường một hồi, rốt cục mất cân bằng mà rơi xuống dưới.

Thân là một con hồ ly có tiếng khéo léo nhanh nhẹn, vậy mà bị rơi từ trên bờ tường xuống thì thật là mất mặt cực độ. Nhưng mà điều này cũng không nên trách Bạch Bạch. Từ nhỏ nàng đã ở trong núi tu luyện, loại kinh nghiệm đi trên bờ tường như mèo này, đây là lần đầu tiên của nàng.

Đang định thi triển pháp thuật để tránh ngã chổng vó lên trời, đột nhiên lưng đập lên cái “gì đó” lông mềm mại như nhung, trong lòng cả kinh đến mức quên cả làm phép.

Lạch cạch một tiếng, Bạch Bạch rơi xuống đất, may mà vừa rồi đập xuống cái gì đó nên không bị thương chút nào.

“Ồi da!” Bạch Bạch không kêu mà cái cục “gì đó” phía dưới kia lại kêu thảm thiết một tiếng.

“Á?” cúi đầu xem xét, nàng liền thấy mình đang ngồi phịch lên sinh vật có ngoại hình rất giống mình, chỉ là thân thể to hơn, màu lông đỏ rực, là một con Hồng Hồ ly?! (*cáo đỏ)

“Đồ ngu! Người dè chết ta!” Hồng hồ ly miệng nói tiếng người, đầu đón nói trách cứ. Nghe giọng nói thì hình như là thiếu niên.

“Người cũng là hồ ly tinh?” Bạch Bạch rất ngạc nhiên vui sướng. Không ngờ ở chỗ này cũng gặp được đồng loại. Ngoại trừ phụ thân, mẫu thân, nàng chưa từng nhìn thấy một hồ ly tinh nào khác cả!

“Ta là hồ tiên! Là hồ tiên, có hiểu hay không?! Người mới là hồ ly tinh!” Hồng hồ ly cảm thấy bị sỉ nhục.

Bạch Bạch thật ra không hiểu được hồ tiên và hồ ly thì có gì khác biệt, thấy gặp được đồng loại thì cực kì vui sướng, cũng không so đo thái độ ác liệt

của đôi phương, nhảy lên đi quanh hồng hồ ly một vòng rồi nói : “Ngươi không sao chứ? Làm sao ta lại rơi đập xuống ngươi? Ngươi leo lên tường để làm gì?”

“Ta đến cứu người!” Hồng hồ ly bò dậy, cử động tứ chi một cái, may mà không hề bị thương. Cũng tự trách mình do quá hưng phấn khi tìm được lỗ hồng của trận pháp, chưa nhìn kĩ đã xông lên, kết quả là bị một tên quỷ liễu lĩnh khác đập cho đầu óc choáng váng.

“Ngươi quen biết Lăng Thanh Ba sao?” Bạch Bạch thấy vui mừng vì có thêm một người... là một con cáo đến bảo vệ chỗ dựa “cái”.

“Người ta muốn cứu chính là Lăng Thanh Giám. Ngươi cũng quen biết huynh muội bọn họ?” Hồng hồ ly ngờ vực nói.

Lắc lắc đầu cho hết nỗi đom đóm trước mắt, cuối cùng hắn cũng nhìn được rõ ràng tướng mạo của tên “quỷ liễu lĩnh”. Trước mặt hắn chỉ có một con bạch hồ ly, bộ dạng còn thật là đẹp mắt á! Hắn chưa từng thấy con hồ ly cái nào xinh đẹp như vậy!

Chỉ cần là đực, đối mặt với mỹ nữ, thái độ đều từ tế hơn nhiều. Con tức giận của hồng hồ ly giảm đi không ít — thấy bị một con tiểu hồ cái xinh đẹp đụng phải, hắn sẽ không so đo.

Bạch Bạch gật đầu, nhưng nghĩ ngợi rồi lại nói thêm: “Nhưng mà bọn họ không biết ta ... À, cũng không thể tính là không biết...”. Huynh muội họ Lăng đã gặp nàng trong thân cáo, cũng đã gặp nàng trong hình dạng con người, nhưng mà không biết hai người thực ra cùng là một mà thôi.

Hồng hồ ly nhìn Bạch Bạch một cách thông cảm, xinh đẹp thì đúng là xinh đẹp, đáng tiếc là đầu óc có chút vấn đề, nói chuyện không rõ ràng gì cả. Nhưng mà xem thái độ của nàng ta thì cùng một đường với mình. Bản thân mình mới đến, có thể nghe được một ít tin tức từ nàng ta.

“Ta tên là Hồng Hồng, còn ngươi thì sao?” Hồng hồ ly vừa nói vừa giơ móng ghi tên mình lên đất, sợ đôi phương hiểu lầm mình bị gọi là “hồng hồng”

“Khéo quá, ta gọi là Bạch Bạch”. Bạch Bạch cười cong đôi mắt hồ ly, vui vẻ nói.

“Hừ!” Hồng Hồng tức giận, tên của hắn không biết đã bị bao nhiêu người hiểu lầm. Từ nhỏ bị các huynh đệ hồ ly khác chế nhạo tên hắn như con gái, hắn biết! Nhưng mà dựa vào cái gì, một con tiểu hồ cái mới quen cũng đùa giỡn hắn?!

Bạch Bạch không rõ vì sao hắn vừa vui vẻ mà đột nhiên lại nổi giận, nhìn hắn với vẻ mặt vô tội.

Hồng Hồng nghĩ chuyện đại sự của mình quan trọng hơn, vì vậy kìm nén cơn tức giận hỏi: “Ngươi biết vì sao lúc này lại bày trận không?”

Bạch Bạch gật đầu: “Bởi vì có kẻ xấu xa muốn hại Lăng Thanh Ba.”

Vừa dứt lời, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói của Vân Hư từ phía sau: “Sao ngươi lại ở đây?”

Hồng Hồng cảnh giác nhìn tiểu đạo sĩ trước mặt, lại thấy Bạch Bạch ngửa đầu nói với hắn ta: « Ta định đến coi Lăng Thanh Ba, nhưng mà không thể để cô ấy thấy ta. »

Hiện giờ mình đã theo chỗ dựa “đực”, mà lại để chỗ dựa cái nhìn thấy, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Chẳng hạn như chỗ dựa cái sẽ đi tìm chỗ dựa đực đòi nàng về. Tuy trong lòng nàng rất nguyện ý, nhưng mà chỗ dựa công sẽ mất vui... Bạch Bạch có cảm giác, đắc tội chỗ dựa đực, hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Vân Hư tuy không biết nguyên do, nhưng nhớ tới sớm nay Bạch Bạch nói chuyện thay hắn trước mặt Mặc Yểm, hơn nữa theo khí tức (*hơi thở) của nàng, dù không phải là đồng môn của mình thì cũng có chút liên hệ với sư môn, cho nên hắn rất có ấn tượng tốt với nàng, nghe vậy liền chủ động đề nghị: “Ta giấu ngươi trong tay áo, mang ngươi vào coi nàng ta, thấy sao?”

Bạch Bạch vui vẻ gật mạnh đầu, Hồng Hồng ở bên cạnh thấy vậy cũng nói chen vào: “Cũng mang luôn ta nhé! Ta có thể hỗ trợ bảo vệ huynh muội nhà họ Lăng!”

Một cặp cáo đỏ – trắng đường đường chính chính ngồi chồm hổm trước mặt Vân Hư, tình cảnh này ngược lại cực kỳ thú vị, Vân Hư mỉm cười nói: “Lai lịch của ngươi là gì?” Hiện nhiên cũng là một hồ ly tu tiên, chẳng qua cách tu của hắn không giống với Bạch Bạch.

Hồng Hồng liếc nhìn Bạch Bạch, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Lăng Thanh Giám hồi bé đã từng tình cờ cứu mạng ta một lần, hiện tại ta đã tu luyện đại thành, biết rõ hắn gặp kiếp nạn lớn nên muốn tới cứu hắn báo ân.”

Vân Hư nghe xong cảm thấy khâm phục, thầm nghĩ: Chả trách vì sao sư phụ một mực nói trong lòng chúng ta không thể có thành kiến, chính trong yêu mà tình quái cũng không thiếu những loại người có tình có nghĩa. Trước mắt đã có hai người: một người trong sáng khờ dại, một người thì ân oán rõ ràng. So với những thân tiên ở trên trời thì phẩm chất còn có phần hơn.

“Hay là ngươi hoá thành hình người theo ta đi nhé, nếu không, không tiện hành động.” Vân Hư hành tẩu ở nhân gian đã mấy ngày nay, phát hiện người phạm trần đều có một loại cảm giác sợ hãi bản năng đối với những động vật hoa cỏ tu luyện thành tinh, mà không biết trong những loại thành tinh này cũng chia ra tốt xấu, cũng có những người một lòng tu tiên hướng thiện.

Nếu mình đem con hồ ly này đến trước mặt huynh muội họ Lăng, rất có thể lập tức trong miệng bọn họ từ “tiên trưởng” bị biến thành “yêu đạo”, nhất là khi bọn họ vừa mới được chứng kiến trường hợp “xà yêu” kinh dị giết người.

Đạo hạnh của Hồng Hồng cao hơn Bạch Bạch, kiến thức cũng nhiều hơn nàng, lập tức liền hiểu rõ bản khoả của Vân Hư.

Sau khi một luồng hồng quang (*ánh sáng màu đỏ) qua đi, một gã thiếu niên anh tuấn mặc áo đỏ nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thiếu niên này lấy từ trong tay áo ra một cái quạt xếp, lắc mở ra. Đôi mắt phượng với đôi lông mày dài nhếch lên, đứng là phong lưu lởi lạc, ngọc thụ lâm phong. Vân Hư khẽ giật mình, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ đến hai chữ – tai họa!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tắm cho Bạch Bạch

Hồng Hồng bên này không có vấn đề gì, Bạch Bạch rướn người lên, hướng về phía trong tay áo bảo của Vân Hư mở ra nhảy tới, đang ở giữa không trung đột nhiên trước mắt tối sầm lại!

“Người nào?!” Đây là giọng nói của Hồng Hồng.

“Các hạ đây là.....?” Đây là giọng nói của Vân Hư.

Bạch Bạch có cảm giác mình đụng vào cái gì đó, trong mũi lại ngửi được mùi quen thuộc — là Mặc Yểm!

Nàng dùng sức dón vào chân trước, vén ống tay áo màu đen đang che trước mặt lên, ngửa đầu ra trông thấy đúng là Mặc Yểm đang nhìn mình với vài phần ghét bỏ.

“Làm sao mà lại bẩn như vậy?!”

Bạch Bạch cúi đầu nhìn trên người mình. Vừa rồi vừa bò tường lại vừa lăn đất, bộ lông hồ ly trắng như tuyết dính không ít tro bụi, bùn đất, quả thật là do bẩn. Bốn cái móng vuốt lưu lại trên áo đen của Mặc Yểm vài dấu bụi bẩn. Bạch Bạch từ trước đến nay rất là sạch sẽ, chứng kiến bộ dạng của mình thì cực kỳ xấu hổ, đã định nhảy ra đi chỗ khác để trốn.

Một tay Mặc Yểm đề nàng lại, nói lạnh nhạt: “Trở về tắm lại thôi.” Nói xong cũng không hề để ý Vân Hư và Hồng Hồng, liền ôm Bạch Bạch xoay người đi khỏi.

Bạch Bạch vội vàng nói: “Ta muốn đi gặp Lăng Thanh Ba, trông thấy xong rồi mới trở về có được không?”

“Không được!” Mặc Yểm cảm thấy bất mãn khi tiểu vật cứng suốt ngày nhớ thương chủ cũ quá mức, trả lời với ngữ khí cứng rắn, không có đến nửa điểm thương lượng.

Bạch Bạch cảm thấy rất ủy khuất, nhưng là không dám phản kháng chính sách tàn bạo, chỉ biết từ trong khuỷu tay hất thò mình về phía đám bạn bè mới là Hồng Hồng và Vân Hư phát phát móng vuốt nói lời từ biệt. Mặc Yểm phát hiện nàng mờ ám, tay duỗi ra đem nàng nhấn mạnh trở lại trong ngực, rồi cảnh cáo nói: “Trung thành với ta một chút đi!”

Cặp mắt hồ ly ngập nước long lanh nhìn nhìn hấn, Bạch Bạch cặp đầu không nói gì.

Hai người vòng qua sân một cái liền không nhìn thấy bóng dáng nữa, Hồng Hồng có chút thắc mắc hỏi Vân Hư: “Người kia là gì của bạch hồ ly hả?”

Vân Hư cười khò: “Ta cũng không biết, hình như hấn lại lịch không nhỏ, tự xưng là đại ca của sư phụ ta chứ.”

“Sư phụ của người?”

“Ừ!” Vân Hư trước khi hạ phạm, sư phụ Minh Ất chân nhân đã từng dặn dò không được tùy ý đề cập sư môn với mọi người, cho nên hấn cũng không tiện đáp lại, vậy nên phải nói sang chuyện khác, mời Hồng Hồng cùng đi vào khách viện, chỗ ở của huynh muội nhà họ Lăng.

Người trong khách viện nhìn thấy mặt trời lặn phía tây, thần kinh bắt đầu căng thẳng. Cả một đồng đèn lồng, cây đuốc chiếu tiểu viện sáng như ban ngày. Bên trong bên ngoài gian phòng Lăng Thanh Ba, Lăng Thanh Giám dần đầy lá bùa màu vàng, mùi hương hoàng đặc quánh có thể hun người bình thường đến chóng mặt.

Tiểu thư đồng đứng trong viện trông thấy Vân Hư trở về thì thở phào nhẹ nhõm. Tất cả mọi người trong viện hiện giờ đều xem Vân Hư là người cứu lấy cái mạng nhỏ rom rạ, một khắc không nhìn thấy hấn tâm thần không yên.

Nhìn thấy sau lưng Vân Hư có thêm một vị công tử áo hồng, tiểu thư đồng không khỏi sùng sốt đôi chút, hỏi: “Tiểu tiên trưởng, vị này chính là.....?”

Vân Hư cười giới thiệu: “Vị này chính là đạo hữu tục gia của bản đạo (*bạn cùng đạo nhưng tu tại gia), họ Hồng, các người có thể gọi hần là Hồng cư sĩ.”

Hồng Hồng mỉm cười, gật đầu nhẹ về phía tiểu thư đồng.

Tiểu thư đồng hai mắt sáng ngời, đạo hữu? Thế thì hần cũng phải biết pháp thuật? Thì ra tiểu tiên trưởng đi ra ngoài để tìm người đến giúp đỡ á! Chỉ là cái vị giúp đỡ này bộ dạng quá đào hoa, đôi mắt dường như muốn câu dẫn người khác.

Lăng Thanh Giám ở trong phòng nghe được tiếng người, cao giọng hỏi: “Tiểu thư đồng? Có phải tiểu tiên trưởng đã trở lại?”

Tiểu thư đồng lên tiếng, liền thấy Lăng Thanh Giám từ trong phòng đi ra.

Vân Hư lại một lần nữa giới thiệu Hồng Hồng, Lăng Thanh Giám liên tục gật đầu, hết sức vui sướng, nhưng trong lòng có chút chua xót: Một Mặc công tử áo đen tướng mạo khí chất đã hơn xa mình, đạo mắt lại đây đã thấy một Hồng công tử cũng không kém hơn nhiều. Nếu mình đứng giữa hai người họ thoảng chốc không ít âm đạm. Như vậy là ở cái thị trấn nhỏ này, nhân vật tuấn tú không phải là quá hiếm có.

Hồng Hồng kết bạn với Vân Hư kiểm tra lại trận pháp bố trí xung quanh viện một lần nữa, cảm thấy không bỏ sót gì cả. Hồng Hồng cười nói: “Ta còn có Phục ma giới của sư phụ đưa cho, có lẽ trong lúc nguy cấp cũng có thể phát huy công dụng.”

“Phục ma giới? Cái thứ phép này đối phó với yêu quái hành động chậm chạp có lẽ khá tốt, nhưng nếu muốn đối phó xà yêu, chỉ sợ có chút khó xử.” Vân Hư bàn luận.

Phục ma giới uy lực cực lớn, một khi nhốt chặt yêu quái, mặc cho đạo hạnh cao tới đâu cũng không thể gãy dựa, một canh giờ sẽ bị hồn phi phách tán mà chết. Điểm yếu duy nhất chính là sử dụng không được linh hoạt thuận tiện, gặp phải những yêu quái động tác nhanh nhẹn liền bất lực.

Hồng Hồng cười nói: “Ai nói ta muốn dùng nó để đối phó xà yêu? Ta đem huynh muội họ Lăng để trong Phục ma giới, coi xà yêu còn dám tiến vào trong vòng hại người không?”

Vân Hư vỗ tay cười nói: “Xem cái đầu gỗ của ta này, lại không nghĩ tới biện pháp tài tình tuyệt diệu như vậy. Như thế rất tốt, chỉ cần qua ngày mai, xà yêu kia cho dù lại đến, cũng không đến gần được người Lăng tiểu thư.”

Đêm qua tìm hiểu về Thanh nhi, tất nhiên hần hiểu rành mạch từng điểm này. Nó sở dĩ vội vàng ra tay trong vòng ba ngày nay, là vì mấy ngày nay đúng lúc âm khí thịnh nhất trong cả ngàn năm. Lăng Thanh Ba mặc dù là chân mệnh Kim Phượng, nhưng lúc này sức chống cự đối với tà khí yêu ma lại xuống đến thấp nhất. Ba ngày nay chính là cơ hội duy nhất để bọn yêu ma thực thi các biện pháp đoạt xác đối với nàng. Một khi bỏ lỡ, nàng liền khôi phục lại thành thể chất yêu tà khó có thể đến gần, đến lúc đó việc sẽ khó thành.

Nhưng mà cho dù là ba ngày nay, muốn chiếm dụng thân thể nàng cũng không phải là đơn giản, hoặc cần phải có người pháp lực cao cường tương trợ. Thanh nhi đầu tiên tìm tới Mặc Yểm, kết quả là hần lâm trận đảo ngũ. Hiện tại chỉ còn hai ngày, nàng cần rằng dặm chân một cái, cảm hận nói: “Không thể được, hay là mình phải đi mời Kim Hoàn Nhi xuất thủ!”

Kim Hoàn Nhi mà Thanh nhi vừa nhắc đến, thực ra thân chính là một con rắn cạp nong vàng vô cùng kịch độc, đã có mấy trăm năm tu luyện, thực lực so với Thanh Nhi cũng không kém bao nhiêu.

Đây cũng chính là nguyên nhân Thanh Nhi một mực không muốn Kim Hoàn Nhi hỗ trợ, ai biết đến lúc đó nàng ta có thể có tâm địa đen tối hay không, một cước đá văng mình ra? Người chân mệnh Kim Phượng cũng không phải là mỗi ngày đều có thể tìm được. Một khi đoạt xác thành công, mẫu nghi thiên hạ hưởng hết phú quý nhân gian. Còn điểm tiếp theo, điểm quan trọng nhất chính là, sau khi đoạt xác nàng ta, có thể thụ hưởng mệnh cách, tiến trình luyện công sẽ nhanh gấp trăm lần bây giờ. Nói cách khác, tu luyện mười năm có thể sánh với ngàn năm đạo hạnh!

Cho dù thân thể này chỉ sống lâu được một giáp (*60 năm), có thể dùng tới bốn mươi năm, như vậy có thể tu luyện được bốn ngàn năm đạo hạnh! Việc này trong mắt yêu ma có lực hấp dẫn cực lớn à!

Chẳng qua là giờ phút này sự việc đã cấp bách nên chỉ có thể liều theo thời thế, Thanh Nhi muốn tìm người có thực lực tương đương giúp đỡ cũng chỉ có một Kim Hoàn Nhi, đành phải mạo hiểm.

Bên kia, trong lòng Mặc Yểm đơn giản là không hề nhớ đến xà yêu, trở lại gian phòng liền bảo tiểu nhị đưa tới một thùng lớn nước ấm. Hần không chút khách khí, trước mặt Bạch Bạch nới dây lưng cởi hết sạch, ngâm mình vào trong nước. Bạch Bạch cảm thấy hần đã từng nhìn thấy mình không hề mặc quần áo, mình nhìn lại hần cũng không sao..... Tuy vậy, bây giờ nàng thật sự cũng không có tâm trạng để nhìn.

Gian phòng bị Mặc Yểm làm pháp thuật, Bạch Bạch đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp đều không ra được, quay lại thấy Mặc Yểm nhắm mắt, thoải mái nhàn nhã ngâm mình trong nước, vẻ mặt hưởng thụ, trong lòng nổi oán giận, thầm nghĩ: Ngươi ghét ta bản, ta khiến cho ngươi bản theo ta!

Nhẹ tay nhẹ chân leo lên thùng gỗ lớn bên cạnh, Bạch Bạch đem chân trước dính đầy bùn đất của mình ngâm vào trong nước, nhẹ nhàng gầy gầy, thành công chứng kiến nước ấm vốn trong suốt giờ nổi lên từng vòng đục ngầu, không khỏi cảm thấy đắc ý. Lại quay người thay đổi, đem hai chân sau cũng thay phiên vươn vào trong nước rửa sạch.

Cho ngươi ngâm nước rửa chân của ta! Hi hi!

Khó khăn lắm mới có được trò đùa dai, Bạch Bạch đang lúc vui vẻ không thôi, đột nhiên móng vuốt bị xiết chặt, đuôi to ở đằng sau bị người ta nắm chặt

kéo một cái ra sau. Lúc này thành chó rơi xuống nước, còn sùng sục sùng sục uống vào vài ngụm nước chính mình vừa mới rửa chân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nóng vội, không ăn được tiểu hồ ly

Chờ Bạch Bạch giãy dựa trời lên mặt nước, nghênh đón nàng là tiếng cười to xấu xa của Mặc Yểm. Bạch Bạch tức giận đến phát run, lớp lông trắng bông xù bị dính nước, ẩm ướt ứ rũ dãn vào người, bộ dạng vừa chật vật lại vừa đáng thương. Hơn nữa, bên trong cặp mắt hồ ly xấu hổ giận dữ bị hơi nước che mờ đi, làm cho người ta vừa thương tiếc vừa lại thấy buồn cười.

Mặc Yểm một tay kéo nàng vào trong lòng, cạo cạo đầu mũi nàng, cười nói: “Cho người giờ trò xấu, chúng ta cùng nhau tắm nhé”.

Trong lỗ mũi Bạch Bạch cũng có nước không thể nhịn được nữa liên hắt xì thật to hai cái, rốt cục lại cất tiếng khóc. Cái chỗ dựa được này thật là xấu xa, vô cùng bại hoại. Hơn nữa lại thích khi dễ, bắt nạt nàng. Nàng không cần phải ở chung một chỗ với tên bại hoại này.

Dừng đầu gối, đặt Bạch Bạch lên trên, Mặc Yểm chậm rãi lấy tay vốc nước để rửa bùn đất trên người cho Bạch Bạch, mà không để ý tới tiếng khóc của nàng. Bạch Bạch khó một lúc, uất ức trong lòng cũng vơi đi một chút, thút tha thút thít muốn định đứng lên cách xa Mặc Yểm một chút.

Mặc Yểm làm sao chịu để con tiểu vật cứng mà hấn vừa mới vát và tắm rửa sạch sẽ lại ở trên mặt đất trở nên bẩn thỉu nữa?! Đưa tay lấy cái khăn vải ở bên cạnh, gói kỹ lưỡng tiểu hồ ly không an phận lại. Lúc này hấn mới ôm nàng bước ra khỏi thùng tắm, để nàng lên mặt bàn.

Bạch Bạch lắc người vòng quanh trong khăn vải một lúc, rốt cục cũng được tự do. Sau khi giẫy thoát khỏi khăn vải quấn quanh, việc đầu tiên chính là giữ mạnh người để bắn nước ra khỏi thân thể. Bỗng chốc nửa gian phòng đều bị nàng vẩy nước mấy lần. Cái động tác đặc trưng của con chó sau khi rơi xuống nước lên bờ này khiến cho thân thể mới vừa mới lau khô của Mặc Yểm lại lần nữa ẩm ướt.

Hành động trả thù thành công ngoài ý muốn, làm cho Bạch Bạch vừa có cảm giác mừng thầm lại vừa cảm thấy sợ hãi không hiểu. Mặc Yểm sẽ chinh sửa nàng như thế nào.

Mặc Yểm dường như cười mà không phải cười, liếc nhìn Bạch Bạch. Bạch Bạch sợ tới mức lùi lại tại chỗ hai bước, vì lùi quá nhanh nên suýt chút nữa là ngã lật mặt, lại thêm lần nữa rước lấy một trận cười to của Mặc Yểm.

Sau khi bị dọa, cái con tiểu hồ ly vừa ngu lại vừa dốt này thật sự là không tao nhã.

Vừa mới nổi giận một chút, hấn lập tức bị cử động ngốc nghếch của nàng biến thành vui vẻ. Mặc Yểm tùy tiện giữ giữ quần áo mặc bên trong và áo khoác ngoại bào đen tuyền. Bụi bậm, cẩu bẩn trên quần áo liền tự động rơi xuống đất, một lần nữa biến thành mới tinh, trơn bóng, so với được giặt ủi còn sạch sẽ hơn.

Tâm trạng Bạch Bạch không yên, nhìn hấn thông thả ung dung mặc quần áo chỉnh tề. tuy biết rõ là không trốn thoát khỏi gian phòng được, nhưng hay là cứ chuẩn bị sẵn tư thế chạy trốn khi bị hấn truy đuổi nhĩ.

Tất cả chuẩn bị trước mặt Mặc Yểm đều là dư thừa, chỉ thấy hấn đưa tay rõ, rõ ràng tốc độ không phải nhanh, nhưng Bạch Bạch sừng sốt không tránh nổi, ngo ngắc đã bị một tay hấn nhấc lên. Bạch Bạch kinh hãi, cũng chẳng quan tâm mặt mũi, thê diện, đứng dậy cuộn mình ôm chặt lấy cái đuôi to, cúi đầu nức nở nghẹn ngào một tiếng, nheo cặp mắt hồ ly lại, chờ đợi số phận bị người ta ra sức đánh cho hả giận.

Bộ dạng vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, Mặc Yểm làm sao mà xuống tay đánh cho được, cười cười ôm nàng vào trong lòng, vuốt ve thân thể tám phần còn hơi chút ẩm ướt của nàng, lại xoa xoa đầu nàng, cảnh cáo không quá nghiêm khắc, nói: “Từ nay về sau phải ngoan ngoãn nghe lời, không cho phép chạy loạn, rõ chưa?”

Cứ như vậy thôi sao? Tên vô lại này không bắt nạt nàng sao?

Cho đến khi được nhẹ nhàng đặt lên giường, Bạch Bạch vẫn hơi chút không thể tin nổi Mặc Yểm lại đơn giản như thế này mà bỏ qua cho àmng. Vừa rồi lúc mang nàng trở về phòng, rõ ràng nàng cảm giác được là hấn cực kỳ cực kỳ không vui, ôm cánh tay của nàng cứng ngắc cứng ngắc, dường như chuẩn bị bóp chết nàng bất cứ lúc nào. Làm sao mà lúc này nàng vừa mạo phạm hấn, hấn lại đột nhiên không tức giận chứ?

Bạch Bạch nghiêng đầu vụng trộm dò xét, Mặc Yểm nằm vật xuống bên cạnh nàng, cảm giác tình hình là mình còn có thể bình an làm ổ trên chiếc giường lớn mềm mại, hơi không thực đúng lắm.

Mặc Yểm thật ra rất muốn tức giận. Thực tế trông thấy Bạch Bạch chẳng những cũng một tên đệ tử phái đi của Minh Át mà mình ghét nhất cười cười nói nói, bên cạnh còn kỳ quái chẳng biết tại sao lại thêm một con Hồng hồ ly tinh, quan trọng nhất lại là một con hồ ly đực, tâm trạng càng thêm tồi tệ.

Nhưng hành động ngốc nghếch, thành thực, và vẻ kiệt sức hổ thẹn của Bạch Bạch, làm cho hắn cũng không tức giận nổi, bỏ đi, nhìn nàng như vậy cũng làm cho hắn vui lên được một chút. Tạm tha cho nàng vậy. Dù sao mình có tức chết đi nữa, nàng ta cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận.

Trở mình qua, nhìn thấy tiểu hồ ly vẫn giữ một bộ dạng cảnh giác cẩn thận, hắn không khỏi tỏ ra dịu dàng nói: “Tôi nay xà tính lại đến nữa, nàng biến thành hình người ngủ cùng ta một giấc, nghỉ ngơi một chút nha!”

“Tại sao phải biến thành hình người?”

“Nhân tiện chúng ta cùng luyện tập phương pháp song tu”. Mặc Yểm hoàn toàn nói kiểu hợp tình hợp lý, hơn nữa còn tỏ ra thực sự nghiêm túc: “Đây là giai đoạn nhập môn song tu cần phải trải qua. Chúng ta phải giúp nhau quen thuộc thân thể của đối phương trước, thì lúc luyện công mới có thể phối hợp tốt được”.

Bạch Bạch cái hiểu cái không, miễn cưỡng nghe theo.

Ôm thân mình thiếu nữ yêu kiều, mềm mại vào trong lòng. Mặc Yểm thở dài thừa mẫn, cúi đầu tìm kiếm đôi môi anh đào của tiểu nữ nhân chơi trò hôn nhẹ. Bạch Bạch dường như cũng yêu thích trò chơi này, ngoan ngoãn như thuật phối hợp với hắn. Sau một lúc triền miên, càng chủ động đưa cái lưỡi dính hương ra, tìm vào trong miệng Mặc Yểm và đầu lưỡi ngọt ngào của hắn chơi đùa.

Tiểu hồ ly tuy ngây ngốc, nhưng lại thật là một thứ bảo bối tuyệt diệu mà đàn ông tha thiết mơ ước... Học được thực là, nhanh...

Mặc Yểm trong lòng vui mừng, tay chân bắt lương, thừa dịp Bạch Bạch ý loạn thần mê, hết sức nhẹ nhàng đẩy cổ áo của nàng ra, mở rộng phạm vi hôn từ môi nàng sang đến vành tai mềm mại đáng yêu, cắn cổ mảnh khảnh, bả vai, xương quai xanh... của nàng. Một đường đi xuống mở rộng biên cương đất đai.

Tiến công quá sức mãnh liệt nhiệt tình, rất nhanh kích thích dục tình của Bạch Bạch, đồng thời cũng làm cho nàng cảnh giác sợ hãi. Vì vậy, bị kịch đã xảy ra...

Đang lúc Mặc Yểm có ý định lấy tay gạt vạt áo của nàng ra, đột nhiên trước mắt một luồng ánh sáng trắng hiện lên. Dưới tay không còn, lại nhìn trước mắt, cũng không còn bóng dáng của tiểu nữ nhân tuyệt sắc đâu. Một cục tiểu động vật trắng như tuyết buông lỏng cái đuôi to, nhanh chóng lên đến trong góc phía cuối giường, quay người lại, dùng một đôi mắt nhỏ màu nâu sáng lấp lánh, nửa sợ hãi nửa nghi hoặc nhìn hắn, trong cặp mắt hồ ly long lanh nước còn có một chút vị dục tình còn sót lại. Con mắt thì quen thuộc, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần đã biến thành mặt hồ ly lông mềm như nhung.

Thoáng như bị một chậu nước đá dội xuống đầu, Mặc Yểm thất bại nhìn tiểu động vật trắng như tuyết trước mặt không thôi, vừa muốn giận dữ cũng vừa muốn cười to, thực... thực là chết tiệt con mẹ nó.

Cả người nóng như lửa đốt, trong nháy mắt đã bị nước lạnh gội không còn một tẹo nào, thật là chết tiệt, con hồ ly tinh khôn nạn không hiểu phong tình.

Mặc Yểm rút ra kinh nghiệm xương máu, đúc kết học được kinh nghiệm, về sau lần tới chuẩn bị ăn cái con hồ ly ngốc này, trước đó nhất định phải coi sạch quần áo nàng đem giấu đi, triệt để ngăn chặn khả năng nửa đường nàng định biến thân.

Không để ý gì đến hình tượng, tê liệt ngã xuống giường hít sâu hai cái, chậm rãi bình tĩnh lại sự nôn nóng và ham muốn tình dục, Mặc Yểm tạm thời không muốn nhìn thấy con hồ ly ngu ngốc tức chết kia nhắm mại lại, ngủ.

Bạch Bạch trốn kỹ ở góc phòng một lúc, xác nhận Mặc Yểm đã ngủ, lúc này mới rón ra rón rén đi tới. Từng bước từng bước một cẩn thận cò cọ lên người Mặc Yểm, xem hắn có phản ứng gì hay không, cuối cùng mới thoáng an tâm được một chút, liền chủ động đi tới cái gối bên cạnh Mặc Yểm.

Vừa rồi thật sự là hù dọa nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Rắn độc, lời nói cũng độc

Bạch Bạch cảm thấy chưa bao giờ tim lại đập nhanh như vậy, như là tim muốn rút ra ngoài. Một loại hơi nóng kỳ lạ rục lên thiêu đốt toàn thân nàng đến phát run. Dường như đã có một giọng nói cảnh cáo nàng, nếu lại tiếp tục đi xuống dưới nữa sẽ xảy ra chuyện, vì vậy nàng muốn mà lại cũng không muốn làm khôi phục lại chân thân... Chỗ dựa được hình như rất không vui!

Hừ hừ! Chỗ dựa được không phải là người tốt, không cần phải lo hắn có vui vẻ hay không!

Khuôn mặt Mặc Yểm trước mặt Bạch Bạch khiến nàng đột nhiên rất có thôi thúc muốn thừa dịp hắn đang ngủ để cào hắn hai cái, cào lên mặt hắn, xem

hắn lần tới có dám hù dọa nàng, khi dễ bắt nạt nàng nữa hay không! Nhưng mà điều này cũng chỉ có thể tưởng tượng thoáng qua mà thôi, nàng không có gan đó. Làm cho chỗ dựa được tỉnh dậy vì bị cào, không biết hắn sẽ muốn sửa nàng ra sao đây.

Bạch Bạch tiếc nuối nhìn xuống móng vuốt của chính mình, lại nhìn lên mặt Mặc Yểm, rất vô dụng phải buông tha cái cơ hội phản kích hiếm có này.

Nàng không ra khỏi phòng được, Lăng Thanh Ba không biết bây giờ như thế nào, Bạch Bạch nghĩ đi nghĩ lại, mí mắt cứ nhất định rơi xuống dưới, không biết có phải là lại lây bệnh sâu ngủ hay không. . . Sau một lúc, người Bạch Bạch nghiêng một cái, liền đã ngủ ngay.

Ánh trăng dần dần hiện ra từng chút một trên bầu trời, một đợt gió lạnh âm mang theo chút mùi tanh thổi cửa sổ phòng mở ra. Mặc Yểm đột nhiên mở to mắt, thấy thân thể Bạch Bạch co lại thành một cục, đang ngáy khò khò ngủ bên cạnh gối mình. Vốn bởi cảm thấy Thanh Nhi đã đến nên đáng lên cảm giác phiền chán lạnh lùng, nhưng trong khoảnh khắc tan biến không còn một chút nào.

Phía tiểu viện Lăng Thanh Ba hình như truyền tới một chút động tĩnh, Mặc Yểm không cam lòng bỏ lại con tiểu vật cưng đáng yêu vô địch của mình, nên liền cuốn một cái nhét nàng vào trong ống tay áo, đứng dậy đuổi theo. Bên trong tay áo khoác của hắn có Càn Khôn, Bạch Bạch ngủ trong đó giống như ngủ an ổn trên giường bình thường, không hề có cảm giác với các động tác của hắn, vẫn ngủ vô cùng say sưa.

Bên kia thì không có phúc như thế này, từ lúc mặt trời lặn, tất cả mọi người ở đó đều đang ở vào trạng thái khẩn trương đề phòng, đừng nói là chợp mắt ngủ, ngay cả mắt cũng không dám nhắm nửa.

Lăng Thanh Giám nghe theo lời đề nghị của Vân Hư, yêu cầu chương quầy khách sạn sơ tán các vị khách trong điểm đi. Trong đêm qua mới xảy ra vụ án chết người, tối nay còn nói sẽ có yêu quái đột kích tới, nên hầu hết khách trọ đều vội vàng trả phòng, chỉ còn lại có một bộ phận cực ít, hiểu kỳ mãnh liệt quá độ hoặc là kẻ tự cho mình tài cao lớn mật vẫn còn ở lại chỗ này.

Vốn trước thì ngựa xe đông nghịt như nước, giờ khách điểm trống rỗng, tuy rằng ở hành lang treo đầy đèn lồng, chiếu sáng rõ như ban ngày, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác gió lạnh từng cơn.

Dưới mái hiên lầu hai của quán rượu trước khách điểm, trong một góc ngọn đèn chiếu sáng không tới, âm ỉ vọng tới tiếng hai người con gái nói chuyện với nhau.

“Hi hi, Thanh nhi tỷ tỷ, người bên ngoài đều nói đánh rần động cỏ, tại sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, ngược lại, lại đi làm mấy tên quỷ không có can đảm này kinh hãi, khiến bây giờ người ta lại yểm bùa, lại làm trận pháp đề phòng ngươi thế! Vậy phải làm sao bây giờ hả. . .” Người con gái đang nói chuyện, giọng nói lạnh lạnh, bên trong mang theo tiếng khàn khàn rất nhỏ, da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mực, trên tóc cài trâm vòng vàng, mỗi khi nàng ta chuyển động lại phát ra tiếng va chạm rất nhỏ. Nàng ta đang cười tủm tỉm đánh giá một người con gái khác, áo xanh ở bên cạnh. Trên khuôn mặt diêm dúa lẳng lơ còn phảng phất dần theo vài phần khinh miệt.

Trên đường viền y phục đen trên người nàng ta còn có thêu hoa văn màu vàng hoàng kim, đồng màu với hoa văn trên chiếc đai lưng đang thắt chặt cái eo thon nhỏ, dưới thắt lưng là chiếc váy dài màu đen óm sát. Thân thể dường như không có xương cốt như bình thường, quán quanh trên cây cột màu đen, hình dạng hết sức kỳ dị.

Nàng ta chính là con yêu tinh rắn cạp nong – Kim Hoàn Nhi mà Thanh Nhi mời đến để giúp đỡ.

Thanh Nhi ở bên cạnh nghe thấy trong lời nói của nàng ta có sự châm chọc, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng biết mình cố tình quay về cầu xin nó giúp đỡ, nên chỉ đành phải giả bộ không nghe thấy, nói: “Ta nghe người trong trấn nói, huynh muội nhà họ Lăng mời một tên tiểu đạo sĩ rất có bản lĩnh giúp đỡ, còn nói bùa chú của tên đạo sĩ kia lợi hại như thế nào. Hiện nay xung quanh tiểu viện kia có bố trí trận pháp, chắc chắn quá nửa cũng là bút tích của hắn, xem chừng ngược lại, là tiên môn chính tông, chờ chúng ta đến động thủ, muội muội phải cẩn thận nha!”

“Ha ha ha! Đáng thương quá! Chẳng qua là cái tên tiểu đạo sĩ nhỏ nhoi, sao lại có thể dọa dẫm khiến cho tỷ tỷ vỡ mặt ra được chứ? Chớ không phải là tỷ tỷ từng ném qua đau khổ dưới tay hắn hay sao?” Kim Hoàn Nhi cười đến mức lão xược càn rỡ, trên mặt nghĩ khác, trong lòng lại thầm nhủ kinh hãi. Nàng ta tự biệt pháp lực của Thanh Nhi còn cao hơn của mình một chút. Nếu tiểu đạo sĩ kia thật sự lợi hại như vậy, việc có lẽ sẽ khó giải quyết đây.

Thanh Nhi oán hận nói: “Một tên tiểu đạo sĩ ta còn không thèm nhìn để vào mắt, ta là lo lắng Yểm Quân bị con nhỏ quyền rũ kia mê hoặc, lại đến phá hỏng chuyện tốt của ta!”

“Yểm Quân? Không phải là bạn cũ của tỷ tỷ sao? Tại sao lại cam lòng đến phá hỏng chuyện của tỷ tỷ?” Đôi mắt quyền rũ của Kim Hoàn Nhi nheo lại thành một đường, biết rõ rồi còn cố hỏi. Đại danh Mặc Yểm, nàng ta đã sớm có nghe nói, chẳng những pháp lực cao cường, hơn nữa còn được công nhận là người đàn ông đẹp trai tuyệt đỉnh, chẳng biết đã có bao nhiêu nữ yêu ngày nhớ đêm mong, ngóng trông mình có thể được hắn ưu ái. Nghe ý của Thanh Nhi, e là hắn kết đôi với tình yêu mới khác. Hừ hừ! Kim Hoàn Nhi nàng, đáng người dung mạo so với Thanh Nhi không hề thua kém chút nào. Nếu có thể nhìn thấy anh chàng đẹp trai này, nhất định phải làm cho hắn đoạt lấy mình, đến lúc đó sắc mặt của Thanh Nhi nhất định càng thêm thú vị hơn.

Nghe những lời nói của Kim Hoàn Nhi giẫm lên chỗ đau của mình, Thanh Nhi rốt cục không thể nhịn nổi được nữa, nói: “Muội muội tại sao lại châm chọc khiêu khích tỷ tỷ? Lúc này tỷ tỷ cầu xin ngươi, thế nhưng cũng không thiếu ngươi việc tốt. Nếu không có ý giúp đỡ, trả lại ‘Vạn Độc Kinh’, mời trở về liền đi!”

Nàng ta bỏ ra hết vốn, cũng lấy độc môn bí tịch “Vạn Độc Kinh” của mình ra trao đổi, mời Kim Hoàn Nhi xuất thủ tương trợ, không nghĩ nó nhận việc tốt, mà miệng lại vẫn không buông tha người ta, thật là đáng giận!

“Muội muội nói giỡn thôi! Tỷ tỷ làm sao lại không chấp nhận cho muội muội?” Kim Hoàn Nhi cũng biết Thanh Nhi thật sự nổi giận, lập tức chuyển biến tốt, không hề trêu chọc nàng ta nữa.

Thanh Nhi lạnh lùng nói: “Ngược lại là tỷ tỷ ta đây không đúng! Nhờ vả muội muội giúp ta cuốn lấy huynh muội nhà họ Lăng, đợi sau khi chuyện của ta thành công, muội muội được tự túc rồi đi. Sau này trên “Vạn Độc Kinh” có chỗ gì không rõ, thì muội muội đến Lăng phủ ở kinh thành tìm ta, tỷ tỷ nhất định sẽ biết gì nói hết, nói không sót giữ lại gì cả.” (*nguyên văn: tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.)

Kim Hoàn Nhi đột nhiên quay đầu đi, thè cái lưỡi dài ra, cuốn lấy một con chuột to mộng đi ra ngoài hành lang kiếm ăn, chu cái miệng nhỏ ra, liền nuốt sống toàn bộ con chuột vào miệng, ngửa đầu, yết hầu giật giật nuốt con chuột xuống, lấy tay áo xoa xoa khoe môi, lưỡi biếng nói: “Một lời đã định!”

Lúc gần đến giờ tí, hai nàng ta trượt trên mặt đất đến, đem đuôi rắn hoá thành người, nhấc cái đèn lồng tha thướt mềm mại đi đến bên ngoài tiểu viện của huynh muội họ Lăng đang ở.

Kim Hoàn Nhi nhú mày nhìn cảnh vật chung quanh nói: “Tỷ tỷ có thể có phương pháp phá trận không? Chúng ta làm sao để ẩn nấp đi vào?”

Thanh Nhi xuy tiếng cười lạnh nói: “Ai nói chúng ta muốn đi vào? Ta muốn khiến mấy đứa rùa đen này chính mình rút đầu ra chịu chết!” Dứt lời, nàng ta ném cái đèn lồng trên tay vào phía trong viện, đôi ống tay áo màu xanh vung lên một cái, nguyên một đám đèn lồng treo ở dưới hành lang gần đó lướt qua tường viện như sao băng, bay vào trong nội viện. Một toà khách viện trong nháy mắt đã biến thành một biển lửa.

Tôi tớ trong khách viện thần kinh siết chặt, mắt thấy xảy ra hoạ hoạn, dây thần kinh đương căng thẳng kia liền đứt đoạn, không biết là ai hét to một tiếng: “Xà yêu tới rồi! Giữ mạng chạy mau đi!” Mọi người trong cả tiểu viện xáo động đứng dậy, liền chen chúc đẩy cửa viện xông ra ngoài.

Vân Hư ở trong phòng bảo vệ cho huynh muội họ Lăng, lo lắng trúng kế diệu hồ ly sơn của xà yêu, nên nửa bước không dám rời. Hồng Hồng hiện đang làm phép dập tắt lửa, cho nên không rảnh ra tay ngăn bọn họ lại, gọi bọn hắn cũng không nghe, nên đành trơ mắt nhìn bọn họ lao ra khỏi khách viện, thoát ly khỏi phạm vi bảo vệ của trận pháp.

Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi cười ha hả, một đứa vọt đến trước cửa viện, chặt đứt đường lui của bọn họ, một đứa ở phía trước bắt đầu giết hại. Hôn mười tôi tớ người làm đáng thương, chưa kịp phản ứng gì đã bị răng nọc của hai xà yêu cắn thương, thi thể nằm trên mặt đất.

Thanh Nhi dòm mắt tập trung vào tường viện gần đó, bỗng nhiên phát lực đánh sụp tường viện, đá ngói bị một gốc cây to đè sập, uy lực của pháp trận tại chỗ đó giảm đi rất nhiều. Hai xà yêu nhìn nhau cười, nghênh ngang đi vào trong nội viện.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tọa sơn quan xà đấu.

Rất nhiều chuyện đoán được mờ đầu, mà lại không nhất định có thể đoán được kết cục.

Thanh Nhi dương dương đắc ý còn chưa cười xong, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh đập vào mặt, chưa kịp nhìn rõ cái gì bất ngờ đánh mình thì cái eo lưng nhỏ nhắn đã gặp lại, thân thể bẽ quặt một góc vuông không thể tưởng tượng nổi, né khỏi một bóng hồng quang trong gang tấc. Kim Hoàn Nhi bên cạnh phản ứng cực nhanh, môi đào khẽ mở, phun ra một đám khói độc đen sì, tấn công thẳng về phía nơi bóng sáng phát ra.

Ra tay tấn công Thanh Nhi chính là Hồng Hồng. Thứ hấn sử dụng chính là một cây trường thương màu đỏ sậm, một chiêu không thể thành công, thấy đám khói đen đánh úp lại, hấn vội vàng ngưng thở, rút lui ba thước. Xà yêu nhanh nhẹn, nên hồ tiền cũng không đủ thời gian để làm gì hơn nữa, một cặp giao đấu cũng chưa bên nào chiếm được thế thượng phong.

Thanh Nhi vừa suýt trúng phải chưởng của đối phương, trên mặt tối sầm, trong con giận dữ cũng chẳng muốn truy vấn lai lịch của hấn, huy động ống tay áo màu xanh quần về phía đối phương. Có câu “lựa gây mà đánh rắn” (*nghĩa tương đương: tùy cơ ứng biến), một khi tay áo của nó quần được tới, sẽ nhắm thẳng đến hai tay cầm thương của đối phương.

Đầu biết đối phương không né tránh, mà lại trực tiếp đưa trường thương lên, mặc cho nàng ta cuốn lấy, Thanh Nhi mừng rỡ cho rằng đối phương không có kinh nghiệm đối địch, không biết lợi hại của chiêu “Câu hồn thanh tự” (*gọi hồn cho tay áo màu xanh, chắc là tay áo trở nên có linh tính, có hồn, tự chuyển động đó), cuốn đến cán thương vịn nhanh kéo mạnh một cái.

Làm sao biết được vui mừng chẳng qua chỉ trong một lát, một đoạn tay áo xanh giao quần với cán thương đột nhiên cháy khét ra hơi nước. Bùm một tiếng liền bùng lên một đám lửa dữ dội, mãnh liệt đốt tới phía nàng ta. Tình cảnh này cũng tương tự y như ngày hôm qua, Thanh Nhi nhanh chóng quyết định xé đứt hai tay áo, nhảy ra xa vài bước, tức giận nói: “Yêu hồ hèn hạ vô sỉ, người giờ trở gì trên thương vậy?!”

Hồng Hồng cười ha hả rồi nói: “Dùng độc với người chứ sao? Ta vẽ lên thương loại bùa hùng hoàng chuyên để xử lý loại yêu phụ ác độc như người!” Dứt lời, nhoáng một cái, đồng thời đâm thương thành ba đường về phía đầu, ngực, bụng của Thanh Nhi.

Thanh Nhi chú ý thấy trên tay Hồng Hồng đeo một đôi bao tay màu trắng bạc, biết rõ đối phương là có chuẩn bị rồi mới đến, không khỏi âm thầm kêu

khô. Trên tay áo xanh của nàng ta có có kèm theo chất kịch độc, chỉ cần đụng vào da thịt đối phương và sẽ làm cho đối phương bị trúng độc, làn da thối rữa. Người ta hiển nhiên đã đề phòng đến chiều này của nàng, cho nên hai tay cầm thương còn đeo thêm cả bao tay, trên cán thương lại có bùa hung hoàng khắc chế mình. Động cũng không động vào được, khiến cho bản thân mình căn bản không thể đi tấn công đối phương ở cự ly gần. Vốn cũng không thể coi là binh khí xuất sắc, lại trở thành binh khí lợi hại khắc chế chiêu số phép thuật của mình.

“Từ khi nào hồ ly tinh lại trở thành tay sai của tiên môn đạo nhân vậy?!” Thanh Nhi một mặt lạnh lùng nói chế giễu, một mặt lại nháy mắt về phía Kim Hoàn Nhi, ra dấu ý bảo nàng ta tới hỗ trợ. Nàng chỉ cho là huynh muội họ Lăng tìm tên tiểu đạo sĩ giúp đỡ, mà không biết làm sao lại đột nhiên thêm một con hồ ly tinh nữa. Chẳng nhẽ lại là... do con bạch hồ ly tìm đến nhờ giúp?

Mấy đứa hồ ly này rốt cuộc có thù hận gì với nàng mà lại hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện của nàng?!

Kỷ thực Thanh Nhi chỉ biết oán hận người khác mà không ngẫm lại chính nó chẳng qua chỉ vì đồ kỵ với tiến bộ tu luyện của Bạch Bạch, mà trù tính muốn hại nàng ta bị đánh về nguyên hình. Tâm địa nếu so với sự cay nghiệt, âm hiểm của người ngoài thì vượt hơn nhiều.

Hồng Hồng xuất hiện giữa trời, làm rối loạn triệt để tính toán của Thanh Nhi. Một thằng Vân Hư nàng ta còn nắm chắc sẽ xử lý được, còn thêm một hồ tiên đạo hạnh cao thâm nữa, thì lập tức khó khăn tăng lên không ít. Nàng ta lo lắng đêm dài lắm mộng, thầm nghĩ phải tốc chiến tốc thắng.

Kim Hoàn Nhi lại đã có chủ ý, ánh mắt hướng tới gian phòng Lăng Thanh Ba phía sau lưng Hồng Hồng, cười duyên nói: “Không phải còn có một vị tiểu đạo trưởng? Tại sao hai tỷ muội chúng ta lại không được trông thấy?”

Hồng Hồng không giống Bạch Bạch, thân là một con hồ tiên bình thường, hẳn trong đầu quanh co khúc khuỷu mấy cũng không thể so được với xà yêu trước mắt, nghe vậy lớn tiếng nói: “Các người không cần nói nhảm, cũng không cần nhất định phải thử nói thế, qua quan ải của ta rồi hẵng nói sau!”

Kim Hoàn Nhi chớp chớp mắt nói: “Tiểu huynh đệ còn trẻ lại anh tuấn, ta vừa thấy liền yêu mến, làm sao cam lòng động thủ với người được?” Vừa nói vừa lắc cái eo nhỏ nhắn đi tới hai bước, tư thái mềm mại đáng yêu động lòng người, phong tình vạn chủng, nửa điểm cũng nhìn không ra đáng về muốn đánh nhau đến sống chết với người khác.

Hồng Hồng liếc sang nàng ta, chỉ thấy nàng ta sóng mắt mê ly, trong lòng không tự chủ được mà mềm nhũn, tay cầm thương liền buông lỏng, mũi thương chậm rãi rủ xuống đất.

“Cẩn thận mị thuật (*phép thuật quyến rũ) của xà yêu!” Vân Hư ở trong phòng một mực chú ý cẩn thận tình thế bên ngoài, thấy Hồng Hồng có vẻ khác thường, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Hắn hét lớn một tiếng phát ra từ đan điền (*1 tâm huyết ở bụng), chú thêm pháp lực của mình vào, nên tiếng hét như là một tiếng chuông tinh khiết giáo hoá, khiến Hồng Hồng bừng tỉnh ngay tức khắc.

Hồ ly có đặc tính mị (*vừa đẹp lại vừa yêu mến cái đẹp), nguyên là cực kỳ dễ dàng động tình động dục, thiếu chút nữa Hồng Hồng gặp phải cái trên đầu chữ sắc chỉ bởi lời nói của đối phương (*trên đầu chữ sắc là con dao đó). Trước mặt bạn bè lại bị ôi mặt, da mặt không nhìn được, thẹn quá hoá giận, đưa mũi thương lên nhằm hướng Kim Hoàn Nhi đâm tới.

Thanh Nhi thấy Kim Hoàn Nhi thất thủ, vừa cảm thấy tiếc nuối nhưng cũng hơi mừng thầm vì bản thân bị thằng hồ ly này tấn công đến chật vật. Nhưng nếu để Kim Hoàn Nhi xử lý hắn dễ dàng thì chính mình sẽ thật sự mất mặt, sau này rốt cuộc không bao giờ dám xưng tiền bối Đại tỷ trước mặt nó nữa.

“Muội muội, chúng ta liên thủ xử lý hắn đã rồi nói sau!” Thanh Nhi rất muốn nhân cơ hội này mà châm chọc Kim Hoàn Nhi đôi câu, nhưng mà trong lúc này đại sự vẫn quan trọng hơn.

Kim Hoàn Nhi hừ lạnh một tiếng, mắng Hồng Hồng: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Nàng ta phất tay áo dài, lộ ra một khoảng cánh tay trắng như tuyết, trên cánh tay đeo tầng tầng lớp lớp trên dưới một trăm cái vòng vàng bé tí. Cả một đám vòng vàng này theo động tác vung tay của chủ nhân mà rời khỏi tay, bay vọt về phía Hồng Hồng.

Vòng vàng bay lượn vòng vòng đi đến, mọi quỹ đạo đều không giống nhau, có vài cái bắn thẳng đến, có vài cái lại quán thành đường vòng cung, tấn công về phía Hồng Hồng ở cả hai bên, cũng có cái thậm chí vòng một vòng từ sau lưng đánh úp lại. Hồng Hồng mặc dù động tác nhanh, nhưng nhất thời cũng bị đánh đến mức tay chân luống cuống.

Vòng vàng vừa rời khỏi hai tay của chủ nhân, bên cạnh nó liền sinh ra những cái răng bé tí, một khi đụng vào da thì tuyệt đối sẽ chảy máu tại đó. Hơn thế, Kim Hoàn Nhi và Thanh Nhi đều là yêu vật toàn thân kịch độc, dính vào vũ khí của chúng nó đều gặp nguy hiểm, chứ không chỉ chảy máu không thôi.

Thanh Nhi nhìn thấy cơ hội khó thành, vội vàng tiến lên tấn công bên hông. Không thể dùng chiêu câu hồn thanh tỵ, nàng ta còn có “Vây độc”. Một miếng vải nho nhỏ màu xanh gần như không thể nhận ra dưới ánh trắng, bay đi chỉ tạo ra tiếng gió cực nhỏ, thường thì tới gần sát rồi mới có thể phát hiện ra.

Vây độc không giống loại thanh thế quanh co uy hiếp người khác của vòng vàng, nhưng không thể nghi ngờ là sự âm độc hung hiểm còn nhiều hơn.

Vân Hư thực sự biết nếu mình không ra tay thì Hồng Hồng nhất định sẽ gặp bất trắc. Tuy độc xà yêu không thể lập tức đưa hắn vào chỗ chết, nhưng chắc chắn sẽ làm cho bản thân Hồng Hồng bị trọng thương. Vì thế, lập tức không do dự nữa, bèn lấy phục ma giới mà hắn ta để lại, niệm câu thần chú để trên đất, trong nháy mắt phục ma giới lớn thành một vòng tròn khoảng 3 thước.

Quay đầu, hắn nói với huynh muội họ Lăng: “Các người đứng ở trong vòng này, bất luận phát sinh chuyện gì, thấy hay nghe được gì, đều tuyệt đối không được đi ra!”

Lăng Thanh Giám và Lăng Thanh Ba tuy không nhìn được tình hình chiến đấu ở bên ngoài, nhưng nghe tiếng động cũng biết là vạn phần nguy cấp, trước đây Hồng Hồng đã từng nói cho bọn họ về công dụng của phục ma giới, biết rõ đây là bảo vật cứu mạng cuối cùng trong lúc nguy cấp, nên vội vàng đứng vào trong.

Vân Hư giương tay cầm phát trần lên, xuyên qua cửa sổ đi ra ngoài, ngăn lại trước mặt Thanh Nhi, một phát quét hạ bảy tám mảnh vảy độc đang bắn về phía Hồng Hồng. Áp lực được buông lỏng, Hồng Hồng chuyển tâm đối phó với cuộc tấn công của Kim Hoàn Nhi. Bốn người trên sân càng đấu càng khó phân thắng bại.

Mặc Yểm đã vào đến trong viện của Lăng Thanh Ba từ sớm, nhưng nhất định không ra tay, chỉ ngồi ở trên nóc nhà nhàn nhã xem xà yêu quát tháo giết người, đấu một trận với Hồng Hồng và Vân Hư.

Hắn chỉ đáp ứng Bạch Bạch bảo vệ tính mạng Lăng Thanh Ba, về phần những người khác sống chết thế nào, hắn nửa điểm cũng không để tâm. Thực ra, nếu kẻ gặp xui xẻo chính là đệ tử của Minh Át và con hồ ly được là lời làm bậy trước mặt con vật cưng nhà mình, thì hắn căn bản càng thấy vui mừng. Chỉ hận hai nữ nhân vô dụng Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi, lâu như vậy mà còn không xử lý được hai đứa bọn họ.

Mặc Yểm nhìn bọn họ đấu pháp mà cảm thấy nhàm chán – tổ chất quá kém, xem không hay một chút nào!

Đang không kiên nhẫn, bên ống tay áo phải lay động một hồi, một cái đuôi cáo trắng như tuyết thò ra ngoài tay áo. Trong tay áo động đập nhiều hơn, như thể có đồ vật gì đó ở bên trong đang quay cuồng. Sau một lúc, cái đuôi rút lại, một cái đầu nhỏ trắng như tuyết thò ra – Bạch Bạch rút cuộc cũng tìm được lối ra trong ống tay áo đen sì.

Mặc Yểm không chút khách khí, ôm nàng vào ngực, búng búng cái mũi nhọn của nàng, nói cười nhạo: “Ngươi là heo hay là hồ ly vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đồ bại hoại.

Bạch Bạch tỉnh dậy, phát hiện bốn phía đều một màu đen kịt, hơn nữa rõ ràng không phải đang ở trên chiếc giường lớn trong phòng kia. Vốn đã bị hoảng sợ, vừa mới kịp phản ứng nhận ra mình đã bị Mặc Yểm nhét vào trong tay áo, nàng lại bị hắn chế nhạo một trận không chút thương xót. Thù mới hận cũ lập tức phun trào trong lòng, tức giận đến nỗi tạm thời quên đi sự sợ hãi đối với hắn, nàng vừa oán hận cãi lại, mắng: “Đồ bại hoại!”, vừa cố gắng giãy dụa muốn cách xa hắn một chút.

Mặc Yểm chưa bao giờ là một quân tử nhún nhường, tốt tính cả. Trong mắt hắn, Bạch Bạch chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mới, trêu đùa rất thú vị. Tuy hắn cực kỳ yêu mến, nhưng không có nghĩa là sẽ để mặc nàng tức giận chống đối, mắng lại mình. Phản ứng của Bạch Bạch lúc này khiến cho sắc mặt của hắn trầm xuống, trở tay đem nàng đặt xuống đầu gối, giật mạnh cái đuôi to của nàng một cái, nói với vẻ uy hiếp: “Xin lỗi đi!”

Bạch Bạch bị đau, kêu ỉ xèo hai tiếng. Nàng tuy rất dễ bị bắt nạt, nhưng tính tình lại hết sức quật cường, nửa điểm cũng không muốn khuất phục. Không thèm đếm xỉa, nàng khóc to lên, những giọt nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống trên quần áo của Mặc Yểm, một lát sau đã thấm ướt cả một mảng lớn.

Mặc Yểm vừa nhìn thấy nàng khóc, lập tức cảm thấy đau đầu. Nếu đổi là đứa yêu tinh khác thì hắn đã sớm khiến cho nó cút đi không chút thương xót. Hết lần này đến lần khác, hắn đúng là cảm thấy cực kỳ hứng thú với tiểu hồ ly này, căn bản không nỡ vứt bỏ.

Hắn cũng có thể dùng pháp thuật để làm cho nàng lập tức ngừng khóc, nhưng mà cũng không thể cứ một mực làm như vậy, vì một khi bản thân mình thu hồi pháp lực lại, tên tiểu tử này chắc chắn sẽ khóc đến long trời lở đất (*nguyên gốc: băng sơn địa liệt), càng không thể cứu vãn được.

Chẳng qua hắn chỉ là nuôi một con tiểu vật cưng, tại sao cuối cùng lại cảm thấy như mình đang chăm lo cho một đứa trẻ con?! Hơn nữa lại là một tiểu cô nương không biết xấu hổ, đặc biệt thích khóc!

Lại đánh nàng vài cái nữa không cho phép nàng khóc? Không được! Nhìn bộ dạng này của nàng, nếu muốn đánh nàng nữa, nàng chắc chắn sẽ càng khóc càng lớn hơn.

Dễ dàng nàng, bảo nàng đừng khóc? Càng không được! Rõ ràng là nàng không nghe lời, chẳng lẽ còn muốn hắn phải nhận sai, nhận đã hành xử không thỏa đáng? Mặt hắn còn để đâu được chứ! Hơn nữa, ngộ nhỡ nàng nuôi thói xấu, từ nay về sau hơi có chút không thuận ý là khóc náo lên không ngừng thì phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Mặc Yểm vòng vo mấy phương pháp, nhưng đều cảm thấy không phải tốt lắm, cúi đầu một cái, trông thấy ở dưới sân Vân Hư và Hồng Hồng đã bị Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi làm cho tay chân luống cuống, đã rơi vào thế hạ phong... Có rồi!

“Người xem tên đạo sĩ thú và Hồng hồ ly kia, sắp bị xà yêu xấu đánh bại rồi.” Mặc Yểm cười, xoay người Bạch Bạch lại về phía đó, để cho nàng có thể chứng kiến được rõ ràng tình hình chiến đấu ở dưới sân.

Bạch Bạch bận việc... tức giận khóc, cho nên cũng không còn chú ý mấy đến sự tình bên ngoài, lúc này bị Mặc Yểm nhắc nhở, đôi mắt mông lung dần lẹ mới mở ra, quả nhiên trông thấy Vân Hư và Hồng Hồng đang bị Thanh Nhi và một con xà yêu khác chưa từng thấy qua, đánh đến tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Hồng Hồng và Vân Hư đều là người tu luyện tiên đạo, thực ra pháp lực so với hai con xà yêu kia cũng không kém là bao, nhưng mà năng lực tấn công và kinh nghiệm đối phó với địch so với loại yêu tinh ma đạo các nàng kia quen hại người giết người, tàn nhẫn tranh đấu cơm ăn, hoàn toàn không ở trên cùng một trục ngang.

Hai người y vào uy lực của binh khí và lá bùa, ngay từ đầu còn khắc chế được xà yêu, nhưng sau khi đánh hơn mười hiệp, Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi đã thăm dò được nước cờ của bọn hắn. Hai con yêu hợp lực lại, thế công càng ngày càng mãnh liệt, hai người chỉ còn sức chống đỡ.

Bạch Bạch nhìn chăm chú, liền hiểu rõ cho dù mình xuống dưới cũng không giúp được việc, chỉ khiến bọn họ thêm phiền phức. Mặc Yểm nhàn nhã vuốt ve bộ lông hồ ly dày rậm trên lưng nàng, kéo dài giọng có chút đắc ý: “Muốn ta giúp đỡ hay không...”

Tuy rằng hắn thấy khó chịu với hai tên tiểu tử không biết tự lượng sức mình, đang phải chịu khổ bên dưới, nhưng nếu như Bạch Bạch nguyện ý ngừng khóc, mở miệng van nài, cầu xin hắn, thì hắn có thể lo việc cứu hai cái mạng nhỏ bọn họ.

Bạch Bạch có ngu dốt cũng biết đây là Mặc Yểm đang áp chế mình. Quả thật nàng không muốn Vân Hư và Hồng Hồng bị thương. Khịt khịt mũi dừng khóc lại, có nên cầu xin cái đồ bại hoại hay không? Trong thâm tâm đấu tranh vật lộn.

Mặc Yểm thấy nàng không khóc, càng yên tâm bình tĩnh, chờ nàng cúi đầu cầu khẩn, lại còn ra vẻ lơ đãng bình luận: “Bọn họ còn có thể chống đỡ được trong khoảng thời gian nửa nén hương nữa...” Như thể ứng theo phán đoán của hắn, ở bên dưới Hồng Hồng hô nhỏ một tiếng, đầu trường thương trên tay sau nhiều lần tấn công với Kim Hoàn Nhi rốt cục đã bị bẻ gãy.

Kim Hoàn Nhi dương dương đắc ý trêu đùa: “Tiểu huynh đệ, còn đánh nữa hay thôi? Ngoan ngoan kêu ta một tiếng Hào tỷ tỷ, ta sẽ bỏ qua cho người lần này, thế nào?” Hồng Hồng dung mạo tuấn tú, hơn nữa ai cũng đều biết hồ tinh tính mị, bất luận nam hay nữ đều là người đẹp hiếm có, giỏi chuyện giường chiếu hạng nhất. Kim Hoàn Nhi hiếm khi gặp được một mỹ nam tử mê người như vậy, nàng ta liền có lòng muốn kết một đoạn sương sớm nhân duyên.

Hồng Hồng mặt tối sầm, mắng: “Không biết xấu hổ, ai để ý tới loại người như ngươi chứ, đồ rắn vừa già vừa xấu, vừa bản vừa thô nát!” Hắn thích thân mật với nữ yêu có dung mạo xinh đẹp, nhưng không phải ở kiểu tình huống này.

Thanh Nhi ở bên kia nghe thấy tiếng kinh ngạc của Kim Hoàn Nhi, thì điệu đã cười rộ lên phì phì. Cười đến mức khiến Kim Hoàn Nhi thẹn quá hoá giận, mắng với giọng căm hận: “Muốn chết sao!” Vòng vàng trên tay tấn công càng nhanh hơn.

Bạch Bạch nhìn thấy mấy chiếc vòng vàng nguy hiểm xẹt qua bên người Hồng Hồng, chỉ sợ chút nữa là sẽ làm hắn bị thương, nàng không khỏi khẩn trương, quay đầu sang, cặp mắt như long lạnh nước, tràn đầy ý cầu khẩn nhìn Mặc Yểm, nhưng lại vẫn không muốn mở miệng.

Mặc Yểm toàn thân chấn động, ánh mắt như thế, rất nhiều năm trước đây hắn đã từng nhìn thấy, giống như sầu như oán, trong bi thương lại mang theo ý khẩn cầu... Vốn đã định nói ép buộc, mà rốt cuộc lại không nói nữa câu nên lời.

Đưa tay vuốt ve đầu Bạch Bạch, nhẹ nhàng khiến nàng không nhìn với ánh mắt khiến tâm hắn rối loạn nữa, hắn miễn cưỡng phải bình thản nói: “Nàng ngoan ngoãn nha, ta đi cứu bọn họ.”

Ở trên sân, ống tay áo của Thanh Nhi quần lấy phát trần của Vân Hư, Vân Hư cố gắng muốn thu hồi lại, nhưng đột nhiên thấy trong tay áo có một luồng ánh sáng trắng xanh (*xanh lam) đang bay về phía tay cầm phát trần của mình, kèm theo một mùi tanh nồng sặc sụa.

Vân Hư biết rõ hung hiểm, vội vàng buông tay tránh đi. Luồng ánh sáng trắng kia trát một tiếng lên trên tay áo đạo bào (*đạo bào: áo của người tu đạo), lúc này mới nhìn thấy rõ nó chính là một cái ranh nanh dài phát ánh xanh!

Đây chính là một kỹ năng độc đáo của Thanh Nhi, răng nọc giấu trong tay áo màu xanh. Tay áo nhìn như mềm mại không có lực, nhưng kỳ thật chẳng những trên tay áo có kèm theo chất kịch độc, mà sau khi quần lên mục tiêu, trong tay áo liền bắn ra răng nọc ám toán địch thủ. Tuy không thể nói rằng bách phát bách trúng, nhưng cho dù đối phương may mắn đào thoát được, thì cũng lưu lại chút gì đó.

Vân Hư né được một kiếp, nhưng phát trần dùng làm binh khí lại bị Thanh Nhi cuốn đi mất, trên người ngoại trừ lá bùa thì không còn vũ khí hộ thân nào nữa. Thanh Nhi thấy một chiêu đã thành công, cười lạnh một tiếng, ống tay áo quần về phía cổ Vân Hư.

Hồng Hồng vừa mới né được hơn mười chiếc vòng vàng liên tục tấn công, vì vậy không rảnh tay đi cứu giúp Vân Hư được, trong lòng lo lắng, lọn tóc bị một chiếc vòng vàng vừa xoay trở lại từ phía sau cắt đứt một đám tóc.

Sinh tử treo trên một đường chỉ!

Lúc Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi cho rằng sắp thành công, đột nhiên cảm thấy đằng sau căng thẳng, thân thể không tự chủ được bị kéo lui về phía sau, như là mây mưa ập đến (*đăng vân giá vũ), còn chưa kịp phản ứng nhận thức được chuyện gì xảy ra, thì thân thể đã ngã mạnh xuống đất.

Trong sân thêm một bóng người màu đen – Mặc Yểm một tay ôm Bạch Bạch, lẳng lẳng đứng chắn trước Vân Hư và Hồng Hồng

Thanh Nhi giao chiến với Vân Hư và Hồng Hồng đã lâu mà không thấy Mặc Yểm ra mặt, đang âm thầm mừng rỡ, không nghĩ đến vui sướng chỉ trong một chốc lát, chuyện lo lắng nhất đã xảy ra.

Kim Hoàn Nhi chưa từng nhìn thấy Mặc Yểm, chỉ biết người trước mặt này chắc chắn là kinh địch, nàng ta miễn cưỡng cười cười nói: “Các hạ là ai vậy? Thật sự là cực kỳ lạ mặt.” Đẹp trai như vậy, nếu như trước kia từng gặp, nhất định sẽ không bỏ qua, lại càng không quên được.

Mặc Yểm không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, trực tiếp nói với Thanh Nhi: “Ta đã bảo là ngươi không nên động vào Lăng Thanh Ba rồi, ngươi nghe không hiểu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhấn tâm tàn bạo.

Vừa rồi Mặc Yểm dùng thủ thuật che mắt kẻ khác, cho nên đôi bên trong trận ác đấu đều không nhìn thấy hắn và Bạch Bạch, cũng không nghe được tiếng của bọn họ, nếu không Bạch Bạch khóc rống một hồi lâu như vậy, bọn họ không thể không nghe thấy.

Vân Hư và Hồng Hồng vốn đã tính tới trường hợp xấu nhất, không nghĩ tới trong giây khắc nguy cấp nhất lại tìm được con đường sống trong chỗ chết. Nhìn bóng dáng tiêu sái của Mặc Yểm, hai người tuy may mắn nhưng lại có không ít suy nghĩ. Cái tên tiểu tử áo đen này rốt cục có lai lịch thế nào? Vừa ra tay liền đánh lui hai xà yêu, pháp lực so với hai người bọn họ không phải chỉ là cao hơn một hai phần.

Thanh nhi cố gắng dựa đứng lên, tức giận nói: “Ta đã chuẩn bị hơn trăm năm, chẳng lẽ chỉ vì câu nói của ngài mà cúi ba năm thiêu trong một giờ?” (*ý nói trong phút chốc từ bỏ ý định mà mình tốn công chuẩn bị đã lâu)

“Vậy tính sao?” Mặc Yểm từ trước đến giờ đều cho rằng thực lực quyết định tất cả, không mạnh bằng người ta thì nên phục tùng, cho nên hắn không nghĩ mình làm như vậy là không thỏa đáng.

“Ngài... ngài khinh người quá đáng! Vô tình vô nghĩa...” Thanh Nhi biết mình không đánh lại Mặc Yểm nhưng cũng không cam tâm bỏ cuộc giữa chừng.

Mặc Yểm nhìn lướt qua Kim Hoàn Nhi đứng bên cạnh, lãnh đạm nói: “Mang theo con rắn vàng cạp nong này, lập tức cút đi.”

Tới tình cảnh này, ai có lý trí hẳn đều sẽ biết rõ cách xử lý tốt nhất là xoay người rời đi, rồi ung dung bày mưu tính kế sau. Nhưng Mặc Yểm khiến Thanh Nhi tức giận đến đã không còn lý trí, lại tận mắt chứng kiến Mặc Yểm ôm Bạch Bạch trong lòng như là bảo bối, nên trong lòng đồ kỵ đến đồ con mắt. À dùng mặt ngữ nói với Kim Hoàn Nhi: “Tên đàn ông này vô tình vô nghĩa, người cùng ta liên thủ đánh bại hắn, Lăng Thanh Ba cũng sẽ thuộc về người.”

Kim Hoàn Nhi nghe bọn họ nói chuyện cũng mơ hồ đoán được thân phận của Mặc Yểm, bắt đầu nảy sinh ý muốn rút lui, nhưng nghe điều kiện đặt ra của Thanh Nhi thì không khỏi sinh lòng tham, thầm nghĩ. “Mặc Yểm đã từng có quan hệ xác thịt với Thanh nhi, nàng ta nhất định đã phải hoàn toàn biết rõ pháp lực của hắn rốt cuộc thế nào nên mới dám bảo mình liên thủ tấn công, chúng ta hợp lực chắc hẳn không phải không có phần thắng. Lăng Thanh Ba là chân mệnh kim phượng khó gặp, nếu như mình nhập được vào thân xác nó, bốn mươi năm sau yêu giới còn không mặc ta tung hoành sao? Chính Đại La Kim Tiên có đến cũng không làm khó ta được!”

Thanh Nhi nhìn thần sắc biến đổi của Kim Hoàn Nhi biết rõ nàng ta đang dao động, lại dùng mặt ngữ nói tiếp: “Tỷ muội chúng ta cùng đi đến bên cạnh hắn, đồng thời bất ngờ tập kích, cho dù bản lĩnh hắn cao đến đâu cũng không tránh được!”

Ả nói như vậy không phải không có lý, bình thường tuy loài rắn hành động thông thả nhưng lúc tập kích con mồi tốc độ lại cực nhanh, các động vật khác khó bì kịp. Hai xà yêu đồng thời tấn công ở hai bên, thỉnh thoảng không kịp phòng bị rất khó mà không bị trúng độc. Hai ả không trông mong là có thể hạ độc ngay được Mặc Yểm, chỉ cần trì hoãn động tác của hắn một chút cũng đủ để các ả thi triển các loại độc chiêu tấn công vào chỗ hiểm của hắn.

Không thể để lộ bản thân mình gần đây đã luyện được chiêu “Sương vàng mưa độc” (*Kim vụ độc vũ)... Kim Hoàn Nhi lúng liếng đôi mắt mị hoặc, vận eo lắc mông đi đến bên cạnh Mặc Yểm, ôn nhu ủy khuất nói: “Công tử đối với tỷ muội ta như vậy, thật khiến người ta đau lòng. Thanh Nhi tỷ tỷ dù có làm sai, công tử giáo huấn là được, ta thay mặt tỷ tỷ nhận lỗi với công tử.”

Thanh Nhi cũng điều chỉnh sắc mặt, nước mắt lã chã chực khóc, nói với Mặc Yểm: “Yểm quân, chàng thật nhẫn tâm! Thiếp không gây phiền toái cho Lăng Thanh Ba là được, chàng ngàn vạn lần đừng không để ý tới Thanh Nhi nhé.”

Hai ả thần thái bộ dạng gầy yếu thể thảm, nhưng mị thuật (*kỹ thuật quyến rũ) ngầm trong mắt đã phát huy đến cực hạn. Vân Hư và Hồng Hồng mới vừa rồi suýt nữa mất mạng vì hai ả mà trong lòng không kim được cũng phải mềm nhũn.

Trong nháy mắt, hai á đã tiếp cận thành công được Mặc Yêm, hai bàn tay ngọc thon thon khoắc lên tay của hắn. Bạch Bạch bị mùi tanh nồng trên người hai á làm cho đầu óc choáng váng buồn nôn, không tự chủ được giãy dụa muốn rời khỏi ngực của hắn nhưng lại bị hắn siết chặt ngăn lại không thể động đậy, đôi mắt lại bị bàn tay hắn che lấp.

Hai xà yêu đắc ý vì thực hiện được gian kế, hai mắt lóe sáng dữ tợn, móng tay trong bóng tối biến thành thanh sắc đen, gần như đồng thời đâm tới cánh tay Mặc Yêm. Kim Hoàn Nhi chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn, thối một làn khói độc màu vàng bao trùm cả ba người, còn Thanh Nhi thì cắn một cái lên đầu vai Mặc Yêm.

Vân Hư và Hồng Hồng đứng sau lưng Mặc Yêm thấy cảnh tượng như vậy, quá sợ hãi xông lên định giải cứu, thì lại chứng kiến một màn khủng khiếp hơn. Hai bên trái phải của Mặc Yêm phụt ra hai mảng lớn huyết dụ màu đỏ đen, đồng thời Kim Hoàn Nhi và Thanh Nhi cụt một đoạn lớn. Phốc phốc hai tiếng, hai cái đầu người dữ tợn mạng theo máu đen tanh nồng lăn tròn trên mặt đất vài vòng rồi dừng lại – không ngờ Thanh Nhi và Kim Hoàn Nhi chỉ trong khoảnh khắc đã bị chém đầu.

Mất đi mạng sống, hai thân thể rốt cục không cách nào đứng thẳng được, mỗi cái nghiêng một bên té xuống đất. Hai cái xác vốn đã không còn nhận rõ, máu thịt lẫn lộn, cánh tay trong nháy mắt đã bị vỡ thành từng mảnh, vô cùng xấu xí mềm oặt rũ xuống hai bên người.

Đứng chính giữa hiện trường “huyết án”, toàn thân Mặc Yêm dường như hiện lên một luồng lân quang bàng bạc. Một chút máu đen khói độc cũng không dính được vào người hắn, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái như một quý công tử vừa mới tắm rửa xong, thay y phục ra ngoài đi dự tiệc, tao nhã xoay người lại, đối diện với Vân Hư và Hồng Hồng đang trợn mắt há hốc mồm không biết phải phản ứng thế nào.

Hai mắt Bạch Bạch bị che kín, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy mùi máu tanh lại càng đậm đặc hơn lúc nãy. Nàng khó chịu muốn chết, giãy dụa mãi không được nên mở miệng nói: “Thả ta ra, thả ta ra! Thật là khó chịu! Buồn nôn...”

“Dám nôn trên tay ta, ngươi cứ thử xem!” Mặc Yêm phát hiện nàng không ổn, liền hung dữ đe dọa.

“Ta... ta không nhịn được...” Giọng Bạch Bạch yếu ớt. Lập tức nàng phát hiện mình bị một luồng sáng bạc bao quanh, lại không nghĩ thấy mùi khó chịu nữa nên vội vàng hít sâu, cảm giác buồn nôn được áp chế.

Mặc Yêm thấy nàng không sao nên buông tay cho nàng thấy lại ánh sáng. Lúc này hai thi thể đã hiện rõ nguyên hình trên mặt đất, hai cái đầu xà như hai trái bóng cao su nhỏ, dưới ánh trắng cái xác cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt chỉ còn nhỏ như cái gậy bình thường.

Trong sân máu đen vương vãi khắp nơi, gió âm u thâm, Vân Hư lấy lại bình tĩnh, tiến đến thành tâm tạ ơn Mặc Yêm: “Đa tạ Mặc tiên sinh cứu mạng.” Hắn từ trước đến giờ đều ân oán rất rõ ràng, tuy mấy lần gặp mặt Mặc Yêm đều có thái độ kiêu căng nhưng tối nay thật sự đã cứu mạng hắn và Hồng Hồng.

Mặc Yêm tiện tay vuốt ve Bạch Bạch nằm trong ngực, bước thẳng qua Vân Hư, đẩy cửa phòng ra. Hắn chỉ vào huynh đệ họ Lãng đang hoang mang lo sợ co rúm lại thành một bọc: “Thấy chưa? Không có việc gì cả!” Nói xong, hắn không đợi Bạch Bạch trả lời, cũng không quay đầu lại, ôm nàng toàn thân lóe sáng biến mất ngay tại chỗ.

Hồng Hồng đứng dậy đi đến hỏi, “Hắn tên họ là gì vậy, thật quá lợi hại! Nhưng thủ đoạn như thế... như thế...” Người ta vừa mới vừa cứu mạng của hắn, hắn thật sự không dám phê bình thủ pháp chém giết xà yêu của người ta.

“Hắn tự xưng là Mặc Yêm, thủ đoạn tuyệt không phải là tiên môn chính tông, tàn nhẫn... ừm... cực đoan, ngược lại có vài phần... gần giống với yêu ma.” Vân Hư nói như vậy là muốn cho qua, thực tế trong lòng hắn muốn nói là thủ đoạn bạo ngược, tàn nhẫn, yêu ma cũng không bằng.

Nhưng hắn cũng không phải là không biết biến báo, hai con xà yêu này vốn là đáng chết còn việc chết như thế nào, chém đầu hay dùng pháp khí thu thập, cũng không có gì khác biệt, chỉ là thủ đoạn đẹp mắt hay không, đồ máu nhiều hay ít mà thôi.

Điều kỳ quái chính là, rõ ràng Mặc Yêm cũng không có hảo cảm đối với hai người bọn họ, cũng không quá để ý đến chuyện sống chết của huynh muội họ Lãng, vì lẽ gì trong lúc nguy cấp lại ra tay tương trợ?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Biến sinh bất trắc.

Hồng Hồng nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Vân Hư, hỏi hắn xảy ra chuyện gì. Vân Hư đem nghi hoặc của mình nói thẳng cho biết, khiến cho Hồng Hồng cười âm một trận.

“Ta tưởng là vấn đề gì, thì ra chẳng qua là như thế này, rất đơn giản à! Mặc yêm không phải muốn cứu chúng ta, mà chính là chỉ muốn lấy lòng bạch hồ ly kia.” Như vừa rồi, Mặc Yêm tỏ ra hung dữ với Bạch Bạch một trận, nhưng mà lại mang nàng đi xác nhận huynh muội họ Lãng bình an thì có thể thấy

được điều này.

Vân Hư là người tu tiên, bộ dạng nhìn trẻ tuổi, trên thực tế cũng có năm sáu trăm tuổi, đáng tiếc cũng đều uống phí giống nhau, từ nhỏ nhốt tại động phủ đệ tu luyện, hoàn toàn không hiểu việc sắc dục nam nữ, cho nên việc Mặc Yểm có ý đối với Bạch Bạch, hẳn cũng là không hề có cảm giác. Càng không biết đàn ông thế gian bất kể mạnh mẽ hay thấp kém, cũng thích trước mặt người khác phái ra vẻ ta đây, trong lòng đều tự giác vì người khác phái yêu mến trong lòng mà đi làm trâu làm ngựa.

Hồng Hồng thì không giống với Vân Hư, thân chỉ là một con hồ ly bình thường, số năm đạo so với vân hư còn nhỏ chút, nhưng mà trải nghiệm phong lưu đã đủ để bình thân lý giải, liếc mắt cũng nhận ra là Mặc Yểm đối có “dã tâm” đối với Bạch Bạch, trong lòng còn có chút hâm mộ, nàng hồ ly xinh đẹp như vậy, thế mà bị tên chẳng rõ lai lịch chiếm tiện nghi, rõ ràng hồ ly cùng hồ ly mới là tuyệt vời thôi...

Hồng Hồng đã từng quyến rũ hồ ly, cũng chưa từng tu luyện tiên đạo một mình, hoàng hôn gặp gỡ thì mới không uống phí, nếu như không phải trong lòng hẳn nhắc nhở phải lo việc báo ân, Mặc Yểm lại nửa chừng xuất hiện mạng nàng đi, thì hẳn đã sớm xuống tay với nàng, đáng tiếc, đáng tiếc. Hiện tại Mặc Yểm có thể nói là ân nhân cứu mạng đối với bọn họ, thì đã sớm cùng hẳn tranh đoạt nàng hồ ly xinh đẹp ngu ngốc kia.

Cho dù hẳn muốn cướp, cũng đánh không lại Mặc Yểm... Ai, người ta kia mới gọi là cao thủ à!

Hồng Hồng nghĩ ngợi một hồi ư ử, rồi nói với Vân Hư: “Ta trước kia vẫn nghĩ tu vi của mình không tệ, đấu pháp đánh nhau còn chưa từng có thua, sư phụ cũng nói về tư chất tiến bộ là nhân tài kiệt xuất trong trang lứa, hôm nay xem như biết ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, con người tài giỏi thì cũng sẽ có người giỏi hơn.”

Vân Hư gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta xem pháp lực vị Mặc tiên sinh này chỉ sợ còn hơn sư phụ của ta, có thể thật sự là huynh trưởng của sư phụ cũng không chừng.”

Hồng Hồng đang định hỏi sư phụ Vân Hư là ai, đột nhiên nghe được trong sương phòng truyền ra tiếng Lăng Thanh Giám gọi: “Tiểu tiên trưởng, Hồng cư sĩ, xà yêu đã trừng trị chưa?” Trong âm thanh tràn ngập sự hoảng sợ và thấp thòm, hai huynh muội bọn họ đêm nay thật sự sợ tới quá mức.

Hai người nhìn nhau cười, Vân Hư vỗ trán, bọn họ hoàn toàn đã quên hai người vẫn còn bị giữ trong vòng phục ma ở trong phòng.

Huynh muội nhà họ Lăng hoảng hốt còn chưa bình tĩnh lại, Vân Hư đã chỉ thị kéo vòng phục ma lại, Lăng Thanh Ba mềm nhũn hai đầu gối, thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mắn Lăng Thanh Giám đỡ được nàng. Đúng là một cô gái được chiều trong một nhà giàu có, bị dọa đến môi trắng bệch, rất đáng thương.

Lăng Thanh Giám đành phải trước tiên đỡ nàng đến bên giường nghỉ ngơi, rồi lại quay ra hỏi thăm với hai người Vân Hư tình hình cụ thể và tỉ mỉ cuộc đấu pháp với xà yêu. Vừa rồi huynh muội bọn họ tuy rằng không thể tận mắt nhìn thấy tình hình chiến đấu, nhưng mà cũng nghe được rõ ràng tất cả tiếng động, hiển nhiên cũng biết Hồng cư sĩ trước mặt thực ra chỉ có là hồ ly, lời nói liên thốt ra với vẻ mặt tự nhiên, ánh mắt nhìn đông nhìn tây, chính là không dám nhìn Hồng Hồng.

Hồng Hồng nhìn mặt đoán ý, thân nhiên nói: “Lăng công tử có nhớ rõ đã cứu một con cáo đỏ mười năm trước trong một tòa miếu đồ nát bên ngoài kinh thành hay không?”

Lăng Thanh Giám suy nghĩ một hồi mới chợt nói: “Hình như là có việc như thế, hình như con cáo đỏ kia bị thợ săn bắt được, định lột da đi đổi tiền. Ta khi đó tuổi còn nhỏ, nhìn ánh mắt con cáo kia cực giống như ánh mắt con chó đã chết của ta, thấy không đành lòng nên để cho quản gia bỏ tiền mua con cáo, rồi băng bó miệng vết thương của nó rồi thả đi.”

Hồng Hồng cười nói: “Ta chính là cáo đỏ kia, lúc ấy ta tu tiên sắp đại thành, đang gặp gỡ thiên kiếp, rất vất vả mới tránh được tính mạng, lại bị trọng thương, bị thợ săn trong núi thuận lợi nhặt được. Nếu không phải có người, ta chỉ sợ cũng chết trên tay hắn, năm trăm năm tu vi cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Ta vẫn nghĩ đến báo đáp ân đức của người, cho nên người có thể yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hại người.”

Lăng Thanh Giám thấy giọng nói của hẳn thành khẩn, hơn nữa vừa rồi hẳn quả thật đã liều mạng bảo vệ chính huynh muội mình, trong lòng cảm động, cũng tin lời nói của hẳn, thái độ thả lỏng không ít. Vân Hư và Hồng Hồng nói với hẳn về nguy hiểm vừa rồi, đều vẫn thấy nổi khiếp sợ, thẳng thắn mà nói nếu không có Mặc Yểm xuất thủ, chỉ sợ bọn họ cũng bỏ mạng trong tay xà yêu.

Vẫn trầm mặc không nói gì, Lăng Thanh Ba đột nhiên nói: “Vị Mặc tiên sinh kia ôm trên tay chính là con bạch hồ ly, rất giống Tuyết Nhi mà...” Vừa rồi kinh hãi quá độ, thấy Mặc Yểm đột nhiên đẩy cửa mà vào, chỉ nói là yêu quái muốn tới hại huynh muội bọn họ, trong lòng bối rối không dám nhìn kỹ. Lúc này chậm rãi bình tĩnh lại, lại nghĩ tới vừa rồi Hồng Hồng nói nguyên nhân báo ân, không khỏi sinh ra liên tưởng, liệu có thể là “Tuyết Nhi” nhờ nàng mà mời Mặc Yểm đến cứu huynh muội bọn họ hay không?

Bốn người đem thông tin của mình ra trao đổi một chút, đại khái liền đoán được chân tướng sự tình xảy ra, Vân Hư vui vẻ nói: “Lòng tốt sẽ được báo đáp, quả thực là lẽ trời.”

Hồng Hồng chú ý tới điểm quan trọng chứ không phải toàn bộ câu chuyện: “Người nói người gặp qua bạch hồ ly thành hình người, có phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành không? Chắc chắn, đáng tiếc ta không có được nhìn thấy... A! Người vẽ lại bức tranh sao? Cho ta được mở mắt xem bức tranh như thế nào?” Hẳn rất muốn đi tìm hiểu rõ “Người thật”, nhưng thái độ Mặc Yểm rõ ràng không để cho bất kỳ kẻ nào chাম müt nàng, đành phải nhìn bức họa cho khỏi thèm.

Lăng Thanh Giám vốn cũng không phải là quân tử đoạn trang gì, Hồng Hồng và hẳn ở trên phương diện nam nữ quả thực là ngu ngốc ngu ngốc, mãi tầm mắt. Vì nghĩ nếu sợ hãi cảnh giác lùi lại thì rất có khả năng khiến yêu tinh khác loài sinh ý oán hận, nên hẳn vội vàng nói: “Ta đang có ý định như vậy, chỉ là sợ

tay ta vụng về, bức tranh không nhìn ra phong thái quyền rũ của mỹ nhân à.”

Vân Hư và Lăng Thanh Ba nghe hai người này nói chuyện không đứng đắn thì cực kỳ xấu hổ. Lăng Thanh Giám biết vậy nên dừng câu chuyện giữa chừng, quay sang nói chuyện chính sự. Lần này hai huynh muội ra ngoài gây ra sóng gió lớn như vậy, tùy tùng theo hầu sống sót ước chừng cũng không còn mấy, trở lại kinh thành phải giải thích việc này như thế nào cũng là một vấn đề lớn.

Vì nghĩ đến danh dự của nhà họ Lăng, Lăng Thanh Giám quyết định trước tiên đem sự việc vừa qua bình tĩnh thông báo cho những người liên quan để họ có sự chuẩn bị tốt, bên ngoài đều tuyên bố giống nhau là cường đạo giả mạo yêu ma có ý đồ cướp giết huynh muội bọn hắn, may mắn là được cao nhân cứu giúp, cường đạo bỏ chạy không có tung tích.

Để cho người ta biết tới chuyện năm nay bị yêu quái làm phiền, chỉ sợ Lăng Thanh Ba rút cuộc dừng nghĩ đến việc lập gia đình, danh dự nhà họ Lăng cũng sẽ bị hao tổn, bởi trong mắt người bình thường, động chạm với yêu quái, thì bản thân nhất định không phải thứ gì tốt. Mà Lăng Thanh Ba lại là mệnh cách Kim Phụng, việc này càng thêm không nên thông báo, loại tin đồn này sẽ nhanh chóng mang quả biếu đến phủ Lăng thượng thư, rất dễ dàng sẽ bị dụng tâm kín đáo của đối thủ đối đầu bẻ cong thành thấy người sang bắt quàng làm họ.

Còn nữa, nhà họ Lăng không muốn nữ nhi vào cung, càng sợ khiến nữ nhi trở thành cái đích nơi đầu sóng ngọn gió cho mọi người chỉ trích, cho nên việc này là nhất định phải tuyệt đối giữ bí mật.

Mấy việc an bài này, Lăng Thanh Giám vốn không cần phải... nói cho Vân Hư và Hồng Hồng, nhưng bình thân nói cho biết thực ra là để nhờ bọn họ giúp che đậy. Vân Hư và Hồng Hồng đều là người tu đạo, rất ít giao tiếp với con người, đối với mấy việc này cũng không sao cả.

Vất vả một đêm, Lăng Thanh Ba không kháng cự được muốn nghỉ ngơi, mặt khác ba người ở lại trong phòng cũng không tốt, vì thế cùng nhau ra ngoài chuẩn bị các việc về sau.

Lúc này chính là thời gian đen tối nhất trước lúc bình minh, Lăng Thanh Giám đánh bạo giờ được lên xem xét hai xác xà yêu gần nắp trong viện. Xác đã biến trở về nguyên hình, vóc người hơi nhỏ, ngoại trừ trong sản có nơi có máu làm cho người ngoài hơi sợ hãi, còn thì thật sự không thấy có gì kinh khủng.

Lăng Thanh Giám nghĩ hai xà yêu hại rất nhiều người nhà mình như vậy, trong lòng buồn bực, đi đến bên đầu xà rắn xanh giờ lên bội kiểm đâm xuống một nhát, định chém loạn kiểm vào đầu thì thể hai xà yêu.

Không lường trước đầu rắn này có vảy trơn trượt, xương cốt lại cứng rắn, một kiếm chém xuống không đâm thủng được đầu rắn, mà ngược lại bởi vì chém mạnh nên làm đầu rắn bắn lên không nửa thước.

Cách đó không xa, Hồng Hồng nhìn thấy hành động của Lăng Thanh Giám, trong lòng chợt lóe lên một chút gì đó, không kim được hết to một tiếng:

“Không thể!”

Nhưng một tiếng này đã hơi muộn rồi...

Đầu xà yêu xanh đột nhiên mở mồm to ra hướng về chân Lăng Thanh Giám cắn một miếng, một miếng này vừa nhanh vừa chuẩn vừa hiểm ác, Thanh Nhi khi chết không cam lòng, thù hận ngưng tụ lại, nanh độc trong miệng xuyên qua giày, đâm trực tiếp vào chân Lăng Thanh Giám.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ăn cũng có rất nhiều kiểu

Bổng dung bị Mặc Yểm mang về phòng, Mặc Yểm vừa mới buông tay, Bạch Bạch bỏ chạy như một luồng ánh sáng trắng vào trong gầm giường. Nàng sợ Mặc Yểm Mặc dù chưa hề chứng kiến xà yêu xấu xa bị giết như thế nào, nhưng mà luồng máu hôi tanh kia xộc vào mũi là lần đầu tiên nàng người được trong đời, so với lúc con mèo cắn nuốt con chuột đồng ở trên núi cao còn kinh hơn.

Nàng không có can đảm nhìn kỹ lưỡng xác của Kim Hoàn Nhi và Thanh Nhi, chỉ có máu khắp nơi trên mặt đất trong viện cũng đủ làm cho nàng mấy tháng gặp ác mộng.

Mặc Yểm nhìn trên người nàng dính mấy đám mạng nhện, trên bộ lông hồ ly dính đầy một lớp tro bụi, còn khuôn mặt khóc tới rồi tỉnh rồi mù, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng tiêu tan hết, còn lại tràn ngập ý cười. Thật sự là con hồ ly đáng yêu mà ngu ngốc!

Đem nàng xách tới thùng nước tắm bên cạnh, nước lúc chập tối tắm rửa là nước ấm, giờ đã sớm trở thành nước lạnh, Mặc Yểm lấy khăn ướt ra, vừa thay nàng lau gương mặt nhỏ nhắn toàn là nước mắt kia, lại vừa lau mạng nhện dính trên người nàng.

Thật kiên nhẫn lau con vật cứng của mình tới khi trở lại hình dáng trắng như tuyết, sau đó ôm tiểu bạch hồ ly trở về bên giường thả xuống, nhìn nàng cảnh cáo nói: “Ngao ngao ngủ đi! Không được ằm ỉ, nếu không ta ăn ngươi!”

Chưa kịp hồi phục nỗi kinh hoàng, lại lần thứ hai bị Mặc Yểm khơi mào bằng một câu nói, đôi mắt tràn ngập nước mắt. Cặp mắt hồ ly mở to nhìn trừng trừng, bùng nổ giận dữ đi từng bước về phía giường, lui vào trong, giọng nói mềm mại sợ hãi nói: “Ta... Ta rất gầy, ăn không ngon.”

Mặc Yểm duỗi tay vuốt ve thân hình bé nhỏ của nàng, nửa là tiếc rẻ, nửa là cười trêu nói: “Ta cảm thấy, ngươi nhất định thích hợp khẩu vị của ta... Hồ ly ngu ngốc, không phải là loại ăn như ngươi nghĩ... Ngươi được mấy lạng thịt, không đủ nhét đầy kẻ răng của ta!”

Ăn cũng có rất nhiều loại sao? Nhưng cho dù là loại nào, xui xẻo vẫn nhất định là về mình! Nhìn Mặc Yểm lại lần nữa nghênh ngang nằm bên cạnh mình ngủ say, vội vàng nắm chặt thời cơ muốn chạy trốn. Đáng tiếc đã thử đi thử lại rất nhiều lần, nàng vẫn không có biện pháp đi ra khỏi phòng này như trước. Mỗi lần đi đến cửa sổ phía trước một chút, sẽ cảm thấy một áp lực vô hình đập vào mặt mà quay lại, cố hết sức đều không thể tiến về phía trước nhiều hơn một bước — phòng này đã bị Mặc Yểm làm phép thuật, không có hán cho phép, cơ bản không có khả năng đi ra.

Di chuyển nửa ngày không hề có kết quả, nàng mệt mỏi ghé vào bên bàn thờ hồng học, còn Mặc Yểm trên giường vẫn ngủ thật thản nhiên như trước, giống như không có cảm giác gì. Nàng buồn bực không nguôi, thầm nghĩ cách xa hán một chút, vì thế chọn giường nhỏ xa nhất, cuộn tròn lại ngủ.

Sau tiếng vận động dồn dập hỗn loạn là tiếng hít thở chậm rãi có quy luật, nàng nằm vững chắc trên chiếc giường nhỏ để ngủ mà tâm tư bất an. Mặc Yểm mở hai mắt, tay phải vẫy vẫy hướng về phía nàng, nàng liền bay đến bên cạnh gối của hán.

Thuận tay sửa sang bộ lông mềm mại bông xù bên ngoài, đột nhiên cảm thấy không cam lòng, mình vất vả nửa đêm, không ngờ một chút ngon ngọt cũng chưa được ăn đến, quả thực buồn cười! Tâm niệm vừa động, đưa đốt ngón tay âm thầm làm phép ở ấn đường (*điểm giữa hai đầu lông mày), một luồng sáng bạc hiện lên, con cáo trắng biến thành tiểu mỹ nhân sống động thơm mát.

Một tay đem tiểu mỹ nhân ôm vào lòng, Mặc Yểm thoải mái mà hít một ngụm hương thơm trong lành trên người nàng, trong lòng thấy tốt hơn, yên tâm ngủ.

Không hề có cảm giác trong giấc mộng, đầu hũ non nớt lại bị đại sắc lang (*con sói già háo sắc) suông sã mà ăn vài miếng.

Trong phòng rất yên tĩnh và an bình, bên ngoài đã sớm là ban ngày!

* * *

Lăng Thanh Giám bị đầu rắn xanh cắn một miếng, lúc này toàn thân biến thành màu đen, liền ngã về phía sau. Hồng Hồng và Vân Hư quá sợ hãi, vội vàng chạy tới đỡ hán, hơi thở hán đã trở nên mong manh.

May mà Hồng Hồng đột nhiên nhớ tới lúc trước khi xuất môn sư phụ tặng cho hán Kim Đan cứu mạng người, cũng không biết có thể thật sự cứu được người được hay không, lấy ra nhét vào trong miệng hán, Kim Đan vào miệng lập tức có tác dụng. Lăng Thanh Giám mở mắt, khuôn mặt đen ngay lập tức có vài phần sinh khí.

Vân Hư đưa tay ra xem mạch của hán, lắc đầu khổ sở nói: “Đan dược của ngươi quả thực là vật phẩm hiếm có, đáng tiếc chỉ có thể giữ hồn vía hán ở lại, khiến cho hán không bị quỷ sai câu đi. Nọc độc của xà yêu quá mức lợi hại. Hiện tại thân thể này của hán sẽ suy yếu, cơ bản không thể không chế được nọc độc, e rằng nửa đời sau sẽ luôn hôn mê bất tỉnh như vậy... So với người chết cũng không khác biệt mấy...”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện.

Lăng Thanh Ba nghe được thanh âm trong viện, lo lắng nhị ca xảy ra chuyện, cũng bất chấp sợ hãi, vội vàng từ trên giường đứng dậy bỏ nhào ra cạnh cửa phòng. Nàng vừa thấy tình hình trước mắt, lập tức hoảng hốt thét lên, chạy đến bên cạnh Lăng Thanh Giám, khóc ròng nói: “Nhị ca... nhanh, mau đứng lên. Ngươi còn phải đưa ta trở về kinh thành chứ... cha mẹ cũng đang chờ chúng ta mà!”

Tiếng khóc của nàng thảm thiết, hai người Vân Hư và Hồng Hồng nghe thấy cũng có cảm giác lòng chua xót, Hồng Hồng nói: “Vân Hư, ta nghĩ đến một biện pháp, không biết có được hay không...”

Vân Hư và Lăng Thanh Ba cùng nhìn về phía hán hỏi: “Biện pháp gì?!”

Hồng Hồng nói: “Ta đi vào bên trong người hán, dùng thân thể hán tu tiên trừ độc ra ngoài”.

Lúc này độc của xà yêu đã di chuyển khắp toàn thân Lăng Thanh Giám, thân thể hán đã suy yếu đến mức không thể nhận biết bên ngoài. Nếu muốn

mang chất động đưa ra ngoài chỉ sợ sẽ kích thích độc tố phát tác gây tổn hại đến cơ thể hơn nữa. Đến lúc đó ch dù mang chất độc hết ra ngoài, cũng sẽ trở thành người tàn tật.

Nhưng nếu Hồng Hồng dùng đạo pháp tu tiên môn chính tông để dẫn dắt thân thể hần tự thải trừ độc tố ra khỏi cơ thể thì đợi tới lúc hần khôi phục, chẳng những cơ thể không tổn hao gì mà còn lại được thêm một phần tu vi, thân cường tráng hơn trước.

Vân Hư kinh ngạc, phương pháp hoán đổi linh hồn này từ trước đến nay xem như là tà thuật, hần cũng không từng nghĩ có thể dùng loại phương pháp này cứu người, cân nhắc một hồi, cảm thấy dường như ngoài cách đó ra cũng không có biện pháp tốt hơn, vì thế gật đầu nói: “Phương pháp này khả thi đó, nhưng chỉ ủy khuất cho người”.

Hồng Hồng cười cười nói: “Ta không có gì là thiệt thòi cả, chỉ có thiệt thòi cho hần phải tạm thời làm một con cáo thôi”. Hần muốn đi vào cơ thể Lăng Thanh Giám, hồn phách Lăng Thanh Giám cũng cần một “nơi” thu xếp ổn thỏa, đương nhiên là cơ thể thực của Hồng Hồng.

Lăng Thanh Ba nghe thấy thì nảy sinh nghi vấn, rụt rè hỏi: “Tiểu tiên : “Tiểu tiên trưởng, Hồng cư sĩ. Ta, nhị ca ta được cứu rồi phải không?”

Hồng Hồng và Vân Hư nhìn nhau, đứng vậy! Rồi quay sang nàng nói ngắn gọn, vì nàng phải phối hợp mới được.

Một tràng tiếng gà gáy vang lên, bỗng dưng nghe thấy tiếng gáy, Bạch Bạch liền lập tức nghĩ đến món gà nướng thơm ngon, vịn vẹo người dụi mắt tỉnh lại, đột nhiên phát hiện tình hình có phần bất thường – trước khi đi ngủ rõ ràng là mình ở trong thân cáo, bây giờ vì sao lại nhìn thấy bàn tay năm ngón tay trong cơ thể con người?!

Trên vành tai thấy ngứa ngứa, dường như bị ai đó phả một luồng khí nóng tới. Vành tai bị người ta ngậm cắn, hơi giống như bị điện giật, trở nên run rẩy, đồng thời nàng cũng nhìn được rõ ràng người đang cắn tai mình là tên Mặc Yêm khôn nạn đêm qua tuyên bố muốn “ăn” mình.

“Đừng, đừng ăn ta! Ô ô! Cứu mạng!” Vô cùng hoảng sợ, Bạch Bạch cố hết sức giãy dụa vùng lên.

Sáng sớm chính là lúc nam nhân rất dễ động dục, ngay tức khắc đã bị Mặc Yêm đè dưới thân, tất cả động tác giãy dụa vịn vẹo xem ra càng kích thích tà hỏa trong lòng Mặc Yêm.

Buồng thùy tai mềm mại nồn nà trong miệng ra, Mặc Yêm thấp giọng khẽ cười nói: “Ta không phải muốn ăn nàng, chúng ta cũng luyện phương pháp song tu, nàng đã từng đồng ý với ta, nếu ta không hợp tác cùng xà yêu xấu xa đi hại Lăng Thanh Ba, nàng sẽ thay thế nó cùng ta luyện phương pháp song tu!”

Bạch Bạch nháy mắt mấy cái, đúng là nàng đáp ứng hần như vậy... nhưng mà dù sao trong lòng nàng cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Mặc Yêm không có ý định nhiều lời với nàng, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, nhay mút liếm liếm. Chẳng lẽ hần lại muốn chơi trò hôn nhẹ với nàng, đôi môi ngoan ngoãn mở ra nhiệt tình phản ứng lại.

Môi lưỡi triển miên bên trong, Mặc Yêm vừa hết lòng đùa nàng, vừa nhẹ nhàng nhanh chóng cởi bỏ vạt áo của nàng – lần này hần rất thông minh, trước tiên nhất định phải lột sạch sẽ quần áo của tiểu hồ ly, nếu không đang dở chừng mà mỹ nhân biến thành hồ ly thì mất hết cả hứng. Khi đó hần khó mà giữ được chính mình, liệu có kiên nhẫn dùng sức mạnh để ăn lấy tiểu hồ ly hay không, đó cũng không phải là không có khả năng.

Lúc hai đôi môi tách nhau ra, cũng là lúc quần áo trên người Bạch Bạch đã “không cánh mà bay”, chẳng qua nàng vẫn đang mơ màng ở một nơi khác nên cũng không phát hiện ra.

“Phương pháp song tu so với hôn nhẹ chơi thích hơn, ngoan ngoãn nghe lời ta, nàng nhất định cũng sẽ rất thích”. Mặc Yêm cười ôn nhu mà lại tà khí, trên mặt không tìm thấy chút xiu sự hung hăng bá đạo đêm qua, Bạch Bạch nhìn hần khẽ gật đầu, dù sao trước đây mình cũng đã đồng ý rồi, học thêm một phương pháp luyện công nữa cũng không phải chuyện xấu gì... Nàng vừa hiểu học, lại vừa giữ chữ tín, thật là hồ ly tốt!

Mặc Yêm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi, đôi mắt mở to của nàng, dùng môi, dùng tay bắt đầu triển miên sử dụng ma pháp mất hồn thực cốt (ý chỉ dẫn dắt vào trạng thái ngây ngất mê ly, quên mất cả hồn vía) đối với thân dưới của tiểu mỹ nhân.

tâm tư tuy vẫn là một đứa trẻ, nhưng thân thể lại đã sớm phát triển, là lướt quyến rũ, là thân hình của cô gái trưởng thành. Không hiểu về tình dục nhưng không có nghĩa là không có phản ứng đối với tình dục. Hồ ly tính nết (vừa đẹp vừa yêu mến cái đẹp, vừa giỏi sử dụng sắc đẹp), vốn ông trời đã phân cho khả năng về việc nam nữ siêu việt hơn hẳn những yêu tinh và tiên nhân khác.

Mặc Yêm nhẫn nại chỉ dẫn tỉ mỉ chu đáo, chỉ qua một hồi đã được báo đáp hậu hĩnh. Bạch Bạch dứt bỏ sự bất an trong lòng, toàn tâm toàn ý ngập chìm trong sự sung sướng khoái hoạt của thân thể, cánh tay mảnh khảnh chủ động ôm ngược lại trên người nam nhân, bất giác tự mình lôi kéo quần áo trên người hần ra.

Trong ánh bình minh, hắc bào (áo mặc ngoài) của Mặc Yêm rơi xuống giường, đôi môi Bạch Bạch phát ra một tiếng thờ dài ngọt ngào rên rì. Tấm màn lụa mỏng bên giường khẽ phấp phới gọn sóng...

Không hay biết gì, ngoài cửa sổ mặt trời đã mọc, trên giường hai người ôm nhau ngủ say, sự ồn ào bên ngoài bị ngăn lại từ xa xa. Sau một hồi điên loạn đảo phượng, trong đất trời nho nhỏ có hơi thở ướt át.

Mặc Yêm chỉ chớp mắt một lúc liền tỉnh táo lại, Bạch Bạch đang nhu thuận nằm ỏ trong lòng hần, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có phong thái yêu kiều biến hóa và quyến rũ như thường có sau khi mây mưa, ngược lại vô cùng trắng bệch.

Lúc triển miên vừa rồi, hấn đã cảm thấy có gì không ổn, hình như lúc hai người thực sự hòa làm một, sinh lực của Bạch Bạch bắt đầu biến mất rất nhanh, thế cho nên cuối cùng cứ thế hôn mê đi.

Đột nhiên nghĩ đến loại khả năng nào đó về mặt Mặc Yểm biến đổi, ngồi dậy nhanh chóng, hai tay cầm hai cổ tay của nàng chậm rãi nhập chân nguyên vào cơ thể hấn. Một lúc sau, suy đoán trong lòng được chứng thực – chỉ có con tiểu hồ ly ngu ngốc này mới không ngờ lại đi tu luyện pháp môn tu tiên lấy đồng thân (thân thể còn trinh) làm căn cơ!

Nàng bé con ngu ngốc này tại sao lại không nói?!

Một giọng nói lạnh lùng tự hỏi trong đáy lòng: nếu như nàng nói thì sao chứ?

Nói với ta thì...

Chẳng qua là năm trăm năm căn cơ, cùng lắm thì hấn đền nàng là được, vừa hay để nàng khỏi đi theo “sư phụ thần tiên” gì đó tu tiên nữa, ngoan ngoãn đi theo bên người hấn, cho dù không có một chút pháp lực nào, hấn cũng có thể bảo vệ nàng chu toàn.

Chỉ là một con tiểu hồ ly nho nhỏ mà thôi, dựa vào cái gì muốn hấn chờ, ai biết nàng đạt cảnh giới sẽ mất bao lâu?!

Mặc Yểm không phải là thiện nam tín nữ gì, lại càng không biết đến thương hoa tiếc ngọc.

Bạch Bạch mất đi hơn phân nửa công lực năm trăm năm tu luyện, trong mắt hấn chẳng qua chỉ là việc nhỏ, không ảnh hưởng tới đại cục, cùng lắm là chuẩn bị tiên đan, tiên thảo bồi bổ lại là được. Cho dù không bồi bổ lại được, cũng chẳng sao, chỉ cần nàng còn có thể tiếp tục biến ra hình người đến thân mật với hấn là tốt rồi.

Nhớ lại vừa rồi hai người thân mật đủ loại trên chiếc chiếu, Mặc Yểm trong lòng vừa đắc ý lại vừa thỏa mãn, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mịn màng như ngọc của Bạch Bạch. Tuy là sau đó nàng có “biểu hiện không tốt”, nhưng mà cái loại mùi vị sung sướng của da thịt thân thiết này hơn hấn so với các loại mỹ nhân muôn màu muôn vẻ hấn từng chạm qua trước kia. Cái con tiểu hồ ly này nhất định chỉ thuộc về hấn.

Bạch Bạch mê man rất sâu, công lực của nàng “sau khi hầu hạ” mất đi ít nhất ba phần năm, nếu không phải trước đó uống một bình nhỏ nước cam lộ dương liễu, chỉ sợ giờ phút này đã không còn duy trì được hình người.

Cảm giác vừa ngủ suốt một ngày một đêm, lúc tỉnh lại, người đầu tiên mắt nhìn thấy chính là Mặc Yểm, Bạch Bạch cử động thân thể rất khó khăn, nức nở nói: “Song tu đại pháp của ngươi không tốt chút nào, toàn thân ta không có khí lực, xương cốt cũng cảm thấy muốn rời ra từng mảnh...”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cướp!

Mặc Yểm nghe Bạch Bạch nói xong, thần tình trên mặt cứng đờ.

Khi thật! Hấn tung hoành bụi hoa hơn một ngàn năm, lần đầu tiên thấy thực mất mặt, sau khi mây mưa qua đi lại bị bạn gái phê bình “Không tốt một chút nào”! Quả thực chính là sỉ nhục nam tính tự tôn của hấn nghiêm trọng.

Tuy vậy, nghĩ đến trường hợp đặc thù của Bạch Bạch, Mặc Yểm miễn cưỡng phải ngưng nổi buồn bực đầy mình lại, tiện tay sửa sang tóc của nàng an ủi: “Đây là lần đầu tiên của nàng, có chút không thoải mái là chuyện bình thường, lần tới sẽ tốt hơn. Những ngày này nàng sẽ có cảm giác giống như công lực bị hạ thấp, qua mấy tháng sẽ khôi phục, càng mạnh hơn so với trước kia.”

Trong mấy tháng này, lấy tiên đan tiên thảo cho hồ ly ngốc bồi bổ, còn sợ mấy trăm năm công lực không bổ sung trở lại? Để tránh Bạch Bạch phát hiện mình không ổn tiến tới sinh ra nghi kỵ, Mặc Yểm che giấu chân tướng là việc trọng yếu nhất, tạm thời trấn an nàng trước.

Hấn còn chưa ngán tiểu hồ ly này để mà rời đi, không nghĩ cùng nàng vì một việc nhỏ “bé xíu không đáng kể” mà náo trở mình, lừa nàng trước đã.

Bạch Bạch rất dễ dàng tin lời Mặc Yểm, tuy trong nội tâm nàng hết sức e ngại đối với Mặc Yểm, nhưng biết rõ thực lực của hấn so với mình mạnh gấp quá nhiều lần, thật sự không cần phải để ý đến chút chân nguyên pháp lực này của nàng.

Tuy nhiên, lời của Mặc Yểm khiến nàng lo lắng một gánh nặng khác: “Khi Thiên kiếp đến thì làm sao bây giờ.....” Nếu như trong vòng mấy tháng thân thể của nàng đều kém như vậy, khi Thiên kiếp đến một chút cơ hội trốn tránh nàng cũng đều không có. Khó trách xa tình xấu xa kia muốn Mặc Yểm hỗ trợ mới bằng lòng cùng hấn luyện song tu phương pháp, thì ra luyện qua có thể trở nên như vậy!

Mặc Yểm không rõ lắm những suy đoán liên tiếp sai lầm trong lòng Bạch Bạch, nếu không hẳn không thể không tức giận đến thổ huyết! Không biết bao nhiêu mỹ nhân thân tiên yêu tình hàng đầu tự tiến cử việc giường chiếu với hắn, một con xa tình thì tính gì, nhớ ngày đó chính là Thanh nhi mặt dày mày dạn giờ hết công phu quyến rũ mới bỏ được lên giường của hắn.

“Không có việc gì, mấy tháng này nàng đi theo bên cạnh ta, kiếp gì cũng không hại được đến nàng!” Mặc Yểm mỉm cười hứa hẹn, một bên lấy quần áo Bạch Bạch ra, mặc vào cho nàng – hồ ly ngọc yêu mến thân cáo, trước hết để cho nàng biến trở về đã, nghỉ ngơi thật tốt một ngày, buổi tối lại. .... Đồng thân của nàng đã phá, căn cơ đã tổn hại, từ nay về sau sẽ không bị cái này hạn chế, tận tình hưởng thụ hoan lạc nam nữ.

Cởi áo nói dây lưng cho nữ nhân còn tính là sở trường của hắn, còn việc hầu hạ nữ nhân mặc quần áo là lần đầu tiên của hắn, loay hoay nửa ngày mới miễn cưỡng mặc xong, tình cờ phát hiện ra, chiều cổ việc ăn mặc cho tiểu súc vật của mình như vậy, dường như cũng thật thú vị.

Bạch Bạch mặc quần áo xong, quả nhiên luồng ánh sáng lóe lên, đã biến trở về hồ ly, chỉ là lần này ánh sáng rõ ràng đã âm đậm đi không ít. Mặc Yểm vuốt ve bộ lông trên người nàng, cảm giác dường như không sáng bóng mềm mượt bằng hôm trước, lại nhìn thấy bộ dạng ủ rũ phờ phạc của nàng, trong lòng hắn ngẫm hạ quyết định, phải chuẩn bị nhanh một chút nguyên liệu tốt hơn cho nàng bồi bổ.

Chính hắn cũng không ý thức được rằng động tác của mình thật ôn nhu dịu dàng. Ôm lấy Bạch Bạch để vào bên trong túi tay áo, xác định tư thế của nàng thoải mái thích hợp để ngủ, Mặc Yểm vuốt ve nhẹ nhàng cái đầu nhỏ của nàng, nói: “Ngoan ngoan ngủ, ta chuẩn bị cho nàng được ăn ngon!”

Vùng Đan Hà gần đây hình như có vị Đan Hà đại tiên gì đó, nghe nói trên tay có vài loại đan dược luyện mấy trăm năm, bình thường phạm nhân ăn vào có thể khôi phục từ hồi sinh, cải lão hoàn đồng, người tu đạo ăn một viên có thể gia tăng một giáp (*60 năm) công lực, dù yêu tinh hay là tiên nhân ăn vào cũng đều rất có ích lợi, vừa vặn muốn cho con tiểu vật cưng của hắn ăn!

Cách xa đó vài trăm dặm, Đan Hà đại tiên, sáng sớm vừa tỉnh dậy mũi liền giật giật, tự mình bói một quẻ, khám thượng tôn hạ (*một quẻ gồm 2 phần: trên và dưới – trên khám dưới tôn), xem xét tỉ mỉ chính là quẻ tình trong phệ hạp quẻ! Đan Hà đại tiên không thể nhịn được nữa lại hít xì to một cái.

Quẻ này giống như có điềm đại xấu, đúng là ám chỉ hắn trong mấy ngày tới tất sẽ tổn thất lớn tài vật!

Đan Hà đại tiên lúc này tâm tình bất hảo, gương giọng gọi tiểu thư đồng đến, muốn kiểm kê những vật đáng giá trong động phủ để cất chứa cẩn thận trước rồi nói sau.

Kêu vài tiếng không thấy ai trả lời, Đan Hà đại tiên dậm chân một cái, một tay nhấc chòm râu bạc dài đến mắt cá chân, ngày ngày bảo dưỡng, đi ra sảnh muốn giáo huấn đồng tử tình nghịch, chỉ biết chơi đùa lười biếng, không biết sự phụ phản ưu lam việc.

Vừa đi đến trước đại môn (*cửa lớn ra vào), đột nhiên một thân đồ rực rỡ tới trước mặt, đụng thẳng vào ông ta đến mức lão đảo. Kẻ đồ rực kia ngẩng đầu lên, hô to gọi nhỏ nói: “Sự phụ sự phụ, không hay rồi, bên ngoài có một yêu quái áo đen đến đây, rất lợi hại!”

Đan Hà đại tiên trụ vững thân thể đang lung lay, tức giận nói: “Vô liêm sỉ! Nôn na nôn nóng, sự phụ nói với ngươi bao nhiêu lần rồi mà không được, thân là tiên nhân, đáng vẻ phải luôn bình tĩnh hiểu không?! Có Thái Sơn sụp trước mặt cũng phải không thay đổi sắc mặt!”

“Có thể, chính là. .... Yêu quái kia. ....” Thư đồng cảm thấy ủy khuất, đều lúc nào rồi mà sự phụ còn ở nơi này ra đáng vẻ thượng tiên.

“Câm miệng! Ban ngày ban mặt, một tiểu yêu quái mà cũng dám đến động phủ của thần tiên làm nháo hay sao?” Đan Hà đại tiên vừa trừng mắt quát mắng đồ nhi, vừa đưa mười ngón tay lên, thừa dịp “yêu quái áo đen” còn chưa đến, nhanh chóng vuốt lại chòm râu có phần hơi toát loạn vì vừa mới bị đụng.

Thân là một vị thần tiên vương giả, đức cao vọng trọng được tôn sùng, phải bảo trì hình tượng ưu nhã đoan nghiêm trong từng thời khắc, thế mới không phụ lòng chúng sinh kính ngưỡng hâm mộ đối với ông ta. Đối với loại quỷ quái ngu ngốc dám can đảm tìm tới cửa, càng muốn cho chúng nó lâm vào tự ti mặc cảm trước hình tượng chói lọi của mình, hoàn thành bước đầu tiên – đã kích tâm lý đối với bọn chúng.

Thư đồng vừa mới nghe hết ý, đang định học theo gương, làm y chang đáng vẻ nghiêm túc, thì đã nghe thấy một giọng nam dễ nghe vọng đến từ tiểu viện trước cửa: “Đan Hà lão đạo?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại khẳng định. Đan Hà đại tiên hình dáng tướng mạo quá mức đặc biệt, ngoại trừ thọ tinh công bên ngoài, thần tiên có râu bạc dài như vậy cũng chỉ có ông ta.

Đan Hà đại tiên nghe thấy giọng nói ấy thì toàn thân liền chấn động, vừa mới chuẩn bị tốt bảo tướng trang nghiêm, trong nháy mắt sụp đổ, biến thành như cha mẹ chết.

“Yểm, Yểm quân?!” Muốn chết mất, sát tinh này tại sao lại tìm đến trên đầu hắn?!

“Phải, khó tin được ông còn nhớ rõ ta, hôm nay đi ngang qua, vừa vặn có chuyện quan trọng với ông.” Mặc Yểm liếc mắt nhìn ông ta, đối với dạng lão nhân có tiếng yêu thích giả bộ này, hắn một chút ý tứ quanh co lòng vòng, hàn huyên khách khí đều không có.

Đi ngang qua? Làm sao lại đi ngang qua? Minh ở phương viên này năm mươi dặm xung quanh không có danh lam thắng cảnh, cũng không có động phủ của thần tiên, sào huyết yêu quái khác, dùng một từ hình dung thì phải nói là hoang tàn vắng vẻ, nếu như nhất định phải dùng ý thơ miêu tả, thì là “Chúng điều cao phi tẫn, cô vân độc khứ nhàn” (*Chim bay cao đến vô tận, mây nhàn nhàn trôi một mình) cũng đúng, nói trắng ra chính là gà không sinh đẻ, điều không sót thì, con rùa đen không được bờ.

Gương mặt Đan Hà đại tiên vốn căng trẻ bóng loáng không tìm được một vết nhăn giờ phút này xanh mét giống như khổ qua (*quả mướp đắng nhăn nhúm đó) bình thường, có thể chảy xuống vài giọt nước khổ qua bất cứ lúc nào. Vị Đại Sát tinh này, lại lịch các vị thần tiên trên Thiên giới có người nào

không biết a! Trận chiến hơn nghìn năm trước ấy, nếu như không phải có Minh Ất đại tiên, chỉ sợ cả Tiên giới đều bị hấn quẳng đi, trình độ khủng bố so với Tôn hầu tử (*chính là Tôn Ngộ Không a) cũng không kém.

Đáng sợ nhất chính là, Tôn hầu tử còn có Phật Như Lai trấn áp được, vị trước mắt này, Như Lai Phật Tổ chẳng những không quản, mà còn khiến cho Quan Âm Bồ Tát nói ngon ngọt khuyên bảo, khiến cho đến bây giờ cũng không có người dám trông nom, mà cũng không người nào có thể trông nom nổi.

May mắn hấn cũng không có dã tâm gì, chỉ cần không trêu chọc, hấn cũng sẽ không chủ động khiêu khích. .... Hôm nay đến tìm tới cửa, thật sự chỉ là “chuyện quan trọng” gì đó? Đơn giản như vậy? Vậy không phải là chỉ. .... cái kia ư!

Đan Hà đại tiên không dám so sánh Mặc Yêm với thổ phi, không có lí do thoái thác, run giọng nói: “Không biết Yêm quân định muốn cái gì?”

“Cửu diễm đan.” (*loại linh đan đã trải qua 9 lần luyện trong lò lửa)

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 27: Nuôi lên lại ăn tiếp.

Đồng! Đan Hà đại tiên ngửa mặt té xuống, chết ngất, tiểu thư đồng bên cạnh chẳng quan tâm đến “yêu quái áo đen” gì nữa, ôm lấy sư phụ lên tiếng khóc lớn, ai không biết sẽ cho rằng đó là gia đình đang khóc tang.

Mặc Yêm hoàn toàn không kiên nhẫn, đi lên phía trước vài bước, một tay nắm chặt nắm râu bạc của đan hà đại tiên, kéo hấn lên. Lão thần tiên ôi chao một tiếng tỉnh lại, giấy dựa nghỉ đoạt lại râu mép bảo bối của mình, chẳng còn quan tâm gì mà đáng về phong phạm, đau khổ cầu khẩn nói: “Yêm quân, râu mép cùng cửu diễm đan, là căn mệnh nhỏ của lão hủ a (*lão hủ = lão già vô dụng), cầu xin Yêm quân xuống tay lưu tình. ....”

Mặc Yêm cười lạnh một tiếng nói: “Muốn râu mép hay là cửu diễm đan, tùy ngươi chọn.”

Đan Hà đại tiên mặt trắng dã, suýt nữa lại hôn mê, nhưng mà hấn lại không dám hôn mê. Lần này mà lại té xui, Mặc Yêm tuyệt đối sẽ nhổ sạch râu mép của hấn sau đó xông đan phòng, lấy toàn bộ cửu diễm đan đem đi hết!

“Tiểu đồng, ngươi. .... Ngươi đi đan phòng lấy ba viên cửu diễm đan ra đưa cho Yêm quân. ....” Đan Hà đại tiên nghiêng đầu ra, vừa phân phó tiểu đồng tử, vừa nháy mạnh mắt ra dấu với hấn.

Hấn tổng cộng có mười viên cửu diễm đan, chuyện này trừ hấn ra chỉ có tiểu đệ tử thư đồng này biết rõ, hấn phải lấy ra đương nhiên là không muốn, cầm ba viên để đuôi ôn thần trước mặt, hấn đã cảm thấy rất đau lòng.

Mặc Yêm là ai?! Không phải tốt như vậy hồ lộng?

“Cửu diễm đan một viên không được thiếu, lấy hết ra cho ta, chỉ cần thiếu một viên, râu mép dài này của ông liền lấy xuống làm cái chổi đi.” Lời nói Mặc Yêm vô cùng ác độc nhưng thần khí thì lại nhân nhã.

Gương mặt trẻ trung của Đan Hà đại tiên thoáng chốc u sầu, hiện ra mấy cái nếp nhăn lớn đủ để kẹp chết ruồi bọ, run giọng nói với thư đồng: “Đều. .... Đều lấy ra đi. ....” Một câu nói xong, hai mắt khế đảo, lần này là thật sự ngất đi.

Thư đồng nom nóp lo sợ buông sư phụ ra, chạy vội đến phòng cất cửu diễm đan sau động phủ lấy ra mười viên cửu diễm đan, rất không cam lòng đưa cả hộp đến tay Mặc Yêm.

Mặc Yêm mở ra kiểm tra, không chút khách khí đem cất cái hộp trong tay, xoay người nhanh chóng rời đi, cũng không quay đầu lại.

Thư đồng đem sư phụ cứu tỉnh, Đan Hà đại tiên mở mắt, câu nói đầu tiên là: “Cửu diễm đan của ta!”

“Đều đưa cho người kia.”

Oa! Đan Hà đại tiên phun ra một ngụm máu tươi, râu bạc lúc này đỏ một nửa.

“Ngươi. .... Đồ nghiệt đồ ngươi! Ai bảo ngươi đưa hết cho hấn!” Vừa nói vừa nhấc tay đánh mạnh vào trán thư đồng.

Thư đồng nhảy dựng lên vài bước chạy đi, ủy khuất nói: “Rõ ràng là sư phụ ngài phân phó mà!”

” Phi! Con mẹ nó! Bình thường ta bảo người cần cù chăm chỉ học tập, sao không thấy ngươi nghe lời như vậy?! Ngươi là nghiệt đồ! Nghiệt đồ a! Ta tám

kiếp móc meo mới có đồ đệ ngu ngốc như ngươi!” Đan Hà đại tiên do thương tâm bị phần, đã sớm đem cái gì đáng về phong phạm quảng tới tận chín tầng mây, nổi trận lôi đình giống một người đàn bà chanh chua điên cuồng.

Thư đồng chạy nhanh như chớp ra ngoài cửa tiểu viện, xa hẳn tầm bắn nước miếng của ông ta, tránh ở ngoài cửa thăm dò nhắc nhở: “Sur phụ, bình tĩnh! Bình tĩnh! Ngài nói thân là tiên nhân phải để ý đến dáng vẻ, phải có khả năng núi Thái Sơn đổ trước mắt mà sắc mặt không thay đổi! Chỉ là vài viên cừu diễm đan, lại luyện là được! Làm sao so ra mà vượt sur phụ ngài mấy ngàn năm mới tu thành phong phạm của tiên nhân?” Sur phụ mỗi lần phát giận, chiêu này cơ hồ chính là vạn lần thử vạn lần linh, là pháp bảo tiêu trừ hỏa khí.

Đan Hà đại tiên sắc trên mặt cứng đờ, theo quán tính run rẩy áo bào, rút khăn ra lau sạch máu đen trên râu bạc bảo bối, vừa thì thảo lâm bầm: “Bình tĩnh, bình tĩnh. ....”

Thư đồng thấy sur phụ khôi phục thái độ bình thường, lúc này mới bạo gan lại gần một lần nữa, mới bước đến cửa sân, lại thấy Đan Hà đại tiên sắc run rẩy một hồi, quăng khăn ra, lại nhảy dựng lên: “Bình tĩnh bình tĩnh! Bình tĩnh con mẹ nó !” Vừa tức giận mắng, ông ta vừa dùng sức di dời kỳ thạch trang trí trên sân, ném về phía thư đồng. ....

Bên này gà bay chó sủa, bên kia kẻ đầu sỏ tạo thành hết thảy chuyện này đã xuất phát về hướng một thị trấn phồn hoa khác cách đó trăm dặm— Trấn Hà Loan. Bạch Bạch trong tay áo hắt ngủ chống vó, không biết gì về kiếp án vừa mới xảy ra cả.

Trên đường đi, Mặc Yểm đưa tay vào trong tay áo sờ soạng, vừa vắn sờ lên da bụng mềm mại của nàng. Bạch Bạch trong mộng thấy chính mình về tới động phủ, Phụ thân trêu chọc đùa cợt cùng nàng, vui vẻ đưa bốn chân ôm chặt lấy bàn tay trên bụng, cái đầu nhỏ còn cọ xát vào đầu ngón tay của đối phương, vẻ mặt hạnh phúc.

Mặc Yểm phát giác động tác của nàng, tay bị thân thể mềm mại của Bạch Bạch cuốn lấy, lông trắng bông xù cọ xát vào lòng bàn tay và ngón tay của hắn, một thứ tình cảm âm áp theo tay truyền đến nội tâm, lòng hắn bất giác mềm nhũn.

Đúng là đồ hồ ly ngốc nghếch không biết đề phòng người khác!

Thử đưa tay thu hồi, lại phát hiện Bạch Bạch ôm càng chặt hơn, lâm lâm vô ý thức khẽ gọi hai tiếng, giống như đang làm nũng. Bên môi Mặc Yểm hiện lên một nụ cười ôn nhu, cũng không có ý đồ thu bàn tay về, mặc cho nàng ôm tùy ý giống như ôm gối.

Thị trấn Hà Loan cũng là một nơi phồn hoa nổi danh gần kinh thành, Mặc Yểm đến trấn liền chọn khách điểm tốt nhất, thuê một tiểu viện độc lập, lại sai tiểu nhị đưa tới một bàn tiệc rượu thượng đẳng, đặc biệt chỉ rõ muốn ăn hai con gà quay, đợi đến khi tiểu nhị rời đi mới lấy Bạch Bạch trong tay áo nửa xách nửa ôm đặt lên trên giường.

Sở dĩ là nửa xách, cũng là bởi vì Bạch Bạch vẫn không buông ra, gắt gao ôm lấy tay Mặc Yểm không tha. Vừa này làm cho tiểu nhị và chương quầy liên tiếp liếc mắt nhìn động tác quái lạ của Mặc Yểm vì tay phải hắn cứ cầm trong tay áo bên trái suốt.

Tay khẽ vuốt ve da bụng nhỏ của nàng, tay trái sờ sờ lông xù trên lỗ tai nhỏ, Mặc Yểm cười nói với Bạch Bạch đang ngủ không biết trời đất: “Hồ ly lười biếng, rời giường ăn gà nướng.”

Bạch Bạch mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn rõ ràng Mặc Yểm trước mặt, một lúc sau mới kịp phản ứng lời hắn nói, cái mũi chun lại khịt khịt, quả nhiên ngửi thấy được hương vị gà nướng thơm lừng, vội vàng buông tứ chi lật người lại ngồi xuống, hai mắt sáng ngời hiện lên vẻ hưng phấn vui vẻ, tứ chi đập một cái muốn nhảy đến trên mặt bàn.

Bạch Bạch vì hưng phấn nên hoàn toàn quên thân thể hiện giờ của mình không lớn bằng lúc trước, cũng không có đủ pháp lực hồ ly phòng thân, làm sao có thể nhảy một cái được hơn một trượng? Kết quả, thân thể vừa rời giường chiếu bay đến giữa không trung đã hết lực, rơi xuống. May mắn là Mặc Yểm nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ được nàng, nếu không thì không thể không té đến bị thương.

Mặc Yểm ôm Bạch Bạch về mặt vô tội, trong nội tâm thầm kêu: nguy hiểm thật, hiện giờ mà té bị thương, đêm nay hắn muốn cái gì cũng không làm được! Cạo cạo cái mũi Bạch Bạch, hắn cười mắng một câu, “Thực ngu ngốc”, đem nàng Bạch phóng tới tiểu sảnh trên mặt bàn.

Bạch Bạch cảm thấy ủy khuất, thầm nghĩ: Nếu như không phải luyện song tu phương pháp gì đó với ngươi, ta cũng sẽ không như vậy a! Bại hoại!

Tuy vậy, chỉ cần nhìn đến gà nướng vàng óng thơm nức trước mặt, tất cả ủy khuất kinh hãi, toàn bộ trở nên chẳng còn quan trọng.

Mặc Yểm thầm nghĩ để cho nàng bảo tồn càng nhiều thể lực càng tốt, cũng để tối nay tận hưởng, cho nên cũng không yêu cầu nàng phải hóa thành hình người, lại càng không bắt buộc nàng phải dùng bữa ăn, trực tiếp đem chén đĩa để sang một bên, tận tình giúp nàng “cắn xé”.

Bạch Bạch không dám tin tưởng sống chung với Mặc Yểm lại tốt như vậy lắm, cặp mắt hồ ly nhút nhát e lệ nhìn hắn vài lần, thấy hắn ăn com, rốt cục an tâm đề lên con gà nướng, a ô một ngụm cắn vào đùi gà.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đầu tiên hồi sinh, sau đó thành thực chín muồi.

Sau khi ăn xong Mặc Yểm bảo tiểu nhị mang tới một bồn nước ấm, tự tay đem Bạch Bạch cả người đầy mùi gà nướng và dầu mỡ đi tắm rửa sạch sẽ. Bạch Bạch hôm nay rất nghe lời cũng rất biết điều, sau khi leo ra khỏi chậu nước ráng nhịn, không có vẩy lông, tự động tự giác chạy đến bên cửa sổ rung rung nước bám trên người, chỉ sợ làm cho tên đáng ghét bị ướt rồi đến đây gây sự với nàng.

Ngược lại, thái độ Mặc Yểm cũng ôn hòa khác thường, ôm nàng đến bên giường còn lấy hai viên thuốc đỏ rục cho nàng ăn, nói là có thể bổ sung nguyên khí thân thể cường tráng, Bạch Bạch cẩn thận hít hà xác định không phải là đồ giả, lúc này mới bán tín bán nghi há mồm nuốt vào.

Thuốc vừa mới nuốt vào bụng liền cảm giác có một luồng khí nóng từ đan điền chậm rãi truyền hơi ấm lên, làm cho Bạch Bạch thoải mái đến nỗi suýt chút nữa ngồi phịch xuống giường lăn lộn hai vòng.

Mặc Yểm rất nhẫn nại vuốt ve nàng từng chút một, chậm rãi giúp nàng dẫn thuốc đến xương cốt tứ chi, bởi vì rất thư thái nên Bạch Bạch không hề lưu ý mà ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ mơ nàng thấy lỗ mũi, lỗ tai ngứa ngứa, giống như có vật gì quấy nhiễu. Không thể chịu nổi sự quấy rầy, nàng mơ mơ màng màng duỗi chân trước ra quẹt qua lỗ tai, cái này không đời nào được quấy nhiễu nàng.

Nhưng mà cái mũi rất ngứa, nàng không thể nhịn được, hắt xì hai cái, rốt cục mờ hai mắt ra.

Trước mặt, Mặc Yểm đang mỉm cười nhìn nàng, trong tay đang cầm hung khí, chính là cái đuôi to của nàng. Bạch Bạch vốn muốn cự nự nhưng nhìn thấy đôi mắt của Mặc Yểm lại quên mất là định nói gì. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt phảng phất một ngọn lửa thiêu đốt, làm cho người ta cảm thấy còn chói mắt hơn so với ánh sáng mặt trăng chiếu trên mặt đất bên giường.

“Biến thành hình người đi, chúng ta cùng luyện phương pháp song tu...”. Trong đêm tối, giọng nói của Mặc Yểm trở nên trầm thấp, cực kỳ mê người, Bạch Bạch toàn thân chấn động. Quái. Sao lại cảm thấy trong người còn nóng hơn với khi vừa mới uống thuốc? Không phải nóng trên da, mà là sức nóng từ sâu trong thân thể tản ra, nhiệt lượng trong người hết lần này đến lần khác mang đến một loại cảm giác không diễn tả được.

Sáng hôm nay, Bạch Bạch đã nếm được mùi vị nam nữ cá nước thân mật, tuy đoạn sau vì công lực yếu kém nên bị hôn mê, nhưng cũng hiểu được loại tiếp xúc nào có thể “giải quyết” được cảm xúc nóng bỏng bất an quái dị rồi lại khẩn trương sung sướng này.

Nhưng nàng có tính hay cự tuyệt nên biểu đạt ý kiến của mình: “Không cần!” Thấy sắc mặt của Mặc Yểm trong nháy mắt trầm xuống nên Bạch Bạch có chút sợ hãi, bất giác lùi ra sau, ủy khuất nói: “Thật là khó chịu...”.

“Ta rõ ràng thấy ngươi cực kỳ sung sướng, ngươi tự nhìn xem... trên lưng ta cũng có...”. Mặc Yểm cười xấu xa kéo tay áo của mình, trên cánh tay lộ ra ba vết cào nhàn nhạt.

Bạch Bạch ngẫm nghĩ không hiểu buổi sáng vì sao mình lại kích động như vậy mà lại để trên người hán vài dấu cào, hơi thẹn thùng, thấp giọng lầm bầm phản bác: “Đó là bắt đầu à...”.

“Đúng vậy, sáng nay là lần đầu tiên, ngươi không quen mà thôi, đêm nay thử lại lần nữa, cam đoan sẽ không khó chịu... từ đầu đến cuối ngươi sẽ đều cảm thấy sung sướng...”. Mặc Yểm dụ dỗ. Căn cơ của Bạch Bạch có thể bị hủy thì sáng nay đã hủy đi rồi, hiện tại nàng đã ngủ được nửa ngày, lại được ăn uống no nê, quan trọng nhất là hán còn đặc biệt cho nàng uống hai viên Cửu Diễm Đan, đêm nay vô cùng thích hợp để hưởng thụ, và tiện thể rửa sạch “sỉ nhục”, làm sáng tỏ “hiếu lâm”.

Bạch Bạch xưa nay không giỏi ghi thù, vừa rồi được ăn hai con gà nướng, với lại công lực tăng tiến rõ ràng nhờ hiệu quả của đan dược, trong lòng chán chờ một chút nhưng cuối cùng quyết định tin tưởng hán một lần.

Trong ánh mắt chờ mong của Mặc Yểm, Bạch Bạch lần nữa biến thành hình người, chỉ là lần này hình như có chút sợ cổ...

Bạch Bạch cảm thấy là lạ có chút không ổn, nhưng nhất thời không suy nghĩ ra là không ổn chỗ nào, ngẩng đầu xem xét. Ánh mắt đang nhìn nàng cũng rất quái lạ. Nàng bất an đang quỳ muốn ngồi dậy, hai chân dường như đụng phải một đám lông mềm như nhung, nàng giật mình đưa tay sờ sau mông, lại mò trúng cái đuôi của mình.

Nàng rõ ràng hóa thành hình người mà. Sao lại còn cái đuôi? Bạch Bạch thấy ánh mắt Mặc Yểm đang chăm chú nhìn đỉnh đầu nàng, vội vàng đưa tay lên sờ, cũng là lông mềm như nhung phủ đầy tai. Tại sao lại có thể như vậy?

Mặc Yểm thấy ánh mắt khiếp sợ của nàng, trong lòng có chút không ổn, căn cơ của Bạch Bạch bị tổn hao quá mức nghiêm trọng làm cho nàng không cách nào biến thành hình người đầy đủ, tai và đuôi cũng vẫn là hình dáng của hồ ly, tuy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn vẫn như cũ nhưng rõ ràng cũng không phải là dáng vẻ của thiếu nữ bình thường.

Từ sau hai trăm năm tuổi Bạch Bạch đã có thể hóa thành hình người đầy đủ, ba trăm năm tiếp theo nàng chưa từng thấy bộ dáng nửa hồ nửa người của mình, lúc này sợ hãi cùng xấu hổ nên quần trí, co lại thành một bọc muốn hóa thân thành hồ ly.

Mặc Yểm lấy tay ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Nàng như vậy cũng rất xinh đẹp, đừng biến thành hồ ly”. Vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ vai Bạch Bạch vài cái an ủi.

Bạch Bạch vừa khóc vừa nói: “Ngươi gạt ta, ta hiện giờ không ra người, không ra cáo, xấu hổ chết đi được. Hu hu hu... đều tại ngươi... đều tại ngươi!” Nếu như mình không cùng hắn luyện phương pháp song tu cái gì đó, làm sao biến thành cái dạng này hiện giờ?

Nàng vừa khóc vừa muốn tránh khỏi lòng hắn biến trở về hồ ly, hoặc tìm một chỗ nào kín đáo trốn đi.

“Bạch Bạch không xấu chút nào, Bạch Bạch xinh đẹp nhất!” Mặc Yểm không biết tại sao mình lại ngu xuẩn như vậy, ăn nói khép nép nịnh nọt đàn bà, lại còn dễ dàng mở miệng nói ra. Cảm thấy hối hận, Bạch Bạch ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, đáng thương nói: “Ngươi gạt người!”

“Không lừa ngươi, là thật!” Mặc Yểm không hề nghĩ tới sẽ nói ra những lời ngu xuẩn như vậy, nhưng rốt cục thấy tâm tình Bạch Bạch khá lên một chút, hắn không hiểu sao lại không hối hận.

“Chẳng qua chỉ là vài câu nói nhảm, để làm cho con hồ ly này đừng khóc, ngoan ngoãn để cho ta ăn hết nên mới nói như vậy!” Trong lòng Mặc Yểm tìm lời bào chữa cho hành vi thất thường của mình. Hắn cúi đầu xuống hôn nàng, dùng hành động để chứng minh rằng dù nàng có cái đuôi hay cái tai tai đây lông đều rất đẹp, đều làm cho hắn động lòng.

Nước mắt Bạch Bạch mang theo vị mặn, vẫn rất nhanh chóng ngọt như mật đường, Mặc Yểm một mặt dụ hoặc nàng, một mặt cẩn thận cởi bỏ áo của nàng.

thân thể là lướt của Bạch Bạch hiện ra dưới ánh trăng, mịn màng trơn láng như trân châu, cái đuôi hồ ly trắng như tuyết vì hưng phấn mà khẽ khàng run rẩy, thỉnh thoảng đảo qua đôi chân thon dài thẳng tắp của nàng, sống lưng bóng loáng như ngọc, cái mông mướt mà vênh lên như ẩn như hiện. Nhìn thấy thế, Mặc Yểm miệng lưỡi khô đắng cảm thấy tiểu hồ ly so với sáng nay càng mê người hơn.

Sự thật chứng minh, Bạch Bạch không hề ngu ngốc về phương diện tình dục. Mặc Yểm thậm chí cảm thấy nàng còn thông minh tuyệt đỉnh hơn bất cứ cô gái nào, chỉ cần khiêu khích một chút là thân thể của nàng triển miên đáp lại. Những thủ đoạn tán tỉnh thi triển người nàng rất nhanh được thông suốt, sau đó một hồi báo lại gấp đôi trên người hắn.

Cả hai đều không nhớ rõ một đêm triển miên mấy lần, trước lúc ôm nhau thỏa mãn mà ngủ, Mặc Yểm sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng thanh lệ của Bạch Bạch, trong lòng vô cùng thỏa mãn, thậm chí cảm thấy bộ dạng nửa người nửa cáo này của Bạch Bạch cũng không tệ. Cứ như vậy, Mặc Yểm dạy hư Bạch Bạch. Hư đến người chết mê chết mệt không cần đèn mạng. Thời gian này hắn tự cho là mình chiếm tiện nghi nhưng không biết rằng ngày hắn bị hồ ly hư hỏng làm cho mê mệt không phải là một ngày quá xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nam đi cướp, nữ hưởng thụ.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày, ba ngày này dùng lời người phạm để nói thì phải là cuộc sống giống như thần tiên. Nhưng đối với Mặc Yểm à nói, trong tận đáy lòng hắn khinh thường thần tiên nên cũng không cho rằng thời gian bọn họ trải qua có gì đáng hâm mộ. Hắn chỉ biết mấy ngày nay cuộc sống rất hài lòng, thực thỏa mãn với Bạch Bạch, nếu thời gian cứ như vậy trôi qua dường như cũng không tệ, ít nhất hắn cũng không có một chút ý chán ngán.

Mỗi sáng thức dậy ôm Bạch Bạch như em bé, mặc quần áo trang điểm một phen, sau đó ôm tiểu mỹ nhân đã hóa thành tiểu hồ ly, đọc sách, phơi nắng ở bên cửa sổ. Bạch Bạch thật dễ dụ, nếu ngẫu nhiên bị hắn chọc tức, chỉ cần lấy gà nướng đưa đến trước mặt nàng, nàng có thể không ghi thù, cùng hắn bắt tay thân thiện một lần nữa.

Thân thể Bạch Bạch đã lâu chưa hồi phục, cho nên không có cách nào mỗi ngày tu luyện tiên môn đả pháp giống như trước. Mặc Yểm cũng không bằng lòng cho nàng tiếp tục tu tiên cho nên lúc nào cũng cố tình đánh lạc hướng không để cho nàng có cơ hội nghĩ đến chuyện tu luyện.

Về phần phương pháp đánh lạc hướng ra sao... thì ngoại trừ gà nướng còn có sắc dụ.

Bạch Bạch tuy tính tình khờ dại đơn thuần nhưng về phương diện tình dục lại là một báu vật vô cùng nhiệt tình hiếu học. Từ sau khi thường thức hương vị trái cấm, đối với việc “song tu” có khi còn nóng lòng hơn Mặc Yểm. Về điểm này, Mặc Yểm vô cùng hưởng thụ, cho nên bình thường đối với Bạch Bạch tự giác nhân nhượng đi rất nhiều.

Tỷ như hiện tại...

“Ngựa lưng!” Bạch Bạch nũng nịu cõ lên đùi Mặc Yểm, mắt hắn không rời quyển sách trên tay, tay kia tự nhiên đưa xuống nhẹ nhàng gãi sống lưng Bạch Bạch, tiểu hồ ly thoải mái thả lỏng thân thể, hưởng thụ sự phục vụ cẩn thận nhẹ nhàng, mắt nhắm lại, cổ họng phát ra một tràng âm thanh cầu nhàu

mông lưng, cái đuôi to rủ xuống bên chân Mặc Yểm thong thả đứng đưa.

Lại qua một hồi...

“Đói bụng!”

Đối tượng đang được nhắc đến mãi vui đầu vào trong quyển sách không để ý đến nàng, tiểu sủng vật được nuông chiều mấy ngày nay quên cả sợ hãi, bò dậy, nín lấy tay áo Mặc Yểm, hai ba bước nhảy lên cánh tay cầm sách của hắn, một bên dựa vào cái đuôi để duy trì sự cân bằng, một bên dùng bốn chân đập nhẹ quấy nhiễu hắn, làm cho hắn không cách nào tiếp tục chăm chú đọc sách, chủ động ưu tiên giải quyết nhu cầu no đói của nàng.

Lúc này Mặc Yểm bất đắc dĩ phải lắc đầu, xoa cái mũi của nàng, sau đó theo yêu cầu của nàng, lớn tiếng gọi tiểu nhị dưới lầu chuẩn bị gà nướng mang lên.

Trong khách sạn, bọn tiểu nhị đều duy trì thái độ phục vụ Mặc Yểm rất nhiệt tình chu đáo, nguyên nhân chỉ vì hắn khen thưởng rất nhiều, nếu mang cho hắn chút gì đó thì đều có được một hai lượng bạc, gần nửa tháng tiền lương của bọn họ. Cho nên khi hắn đến ở trong mấy ngày nay bất luận là đi đâu đều có người theo sau phục vụ.

Chỉ là trong khách sạn từ chương quỹ cho đến tiểu nhị đều thấy hết sức kỳ quái, trên đời này sao lại có người khách thích ăn gà nướng đến thế? Một ngày ít nhất thì hai ba con nhiều thì năm sáu con, sức ăn như vậy bằng với người vạm vỡ có thể lực làm việc nặng suốt ngày, còn công tử đây rõ ràng hào hoa phong nhã, bộ dạng thư sinh, khẩu vị lại tốt như vậy. Hơn nữa theo như lời của tên tiểu nhị thu thập chén đĩa thì vị công tử này ăn gà cực sạch sẽ, một chút xương gà cũng không tìm thấy, giống hệt A Hoàng và Vương Tài ở trong sân

Nói đến A Hoàng và Vương Tài, cũng không biết hai con chó này bị cái gì kích thích, từ khi Mặc công tử vào ở trong khách sạn, chúng nó mỗi ngày đều đánh huyết gà rồi sủa to làm cho các vị khách không được yên giấc, cuối cùng đành phải bắt bọn chúng chuyển ra sân trước mới yên tĩnh được một chút.

Bọn họ không biết, hai con chó này thật ra là gọi Bạch Bạch, đối với huynh đệ giống chó đi săn kiếm hộ vệ này thì Bạch Bạch không phải trước kia đã cùng bọn họ mãnh liệt truy đuổi con mồi sao? Người khác không phát hiện được bóng dáng của Bạch Bạch nhưng mũi chó còn không ngửi được mùi vị của nàng hay sao?

Đáng tiếc bọn chúng không có cách nào nói ra tiếng người, đành phải oan ức bị mang tiếng là làm ồn quấy nhiễu người khác, ảnh hưởng đến hình tượng con vật giữ nhà của mình.

Bạch Bạch ăn xong phần gà quay hôm nay, thỏa mãn ngồi phịch lên cái bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ, phơi nắng cái bụng. Mặc Yểm chợt nhớ tới hôm nay nếu cho nàng uống hai viên Cửu Diễm đan thì sẽ không còn thuốc nào cho Bạch Bạch tắm bổ cả. Bạch Bạch hết lần này đến lần khác dùng thuốc, tình trạng đã khá hơn một chút. Xem ra những thuốc tiên này cũng có ích, nếu như lười nhác không dùng nữa thì xem ra không khá nổi.

Chính vì hắn suy nghĩ thế cho nên những động thần tiên yêu quái trong phạm vi năm trăm dặm đều bị hại.

Có thuần âm ngàn năm, Từ Cực Thái Quân Thiên hoàn đan, Diêu mộc đại tiên mộc tủy tương, Ngọc hồ long thần kim đan ngàn năm, Bách hoa đồng tử ngàn năm... trong phạm vi năm trăm dặm, chỉ cần Mặc Yểm nghe qua hoặc tình cờ thấy được “thuốc bổ”, đều bị cướp sạch! Đáng thương cho những tiên nhân và yêu tinh bị cướp đều chỉ biết ôm đầu khóc ròng, vốn là không có nơi để kiện cáo.

Tìm Thiên để ư? Đừng nói giỡn! Hơn nghìn năm trước thiên đình bị đại loạn, chúng tiên và yêu tinh nhỏ tuổi không được chứng kiến tận mắt nhưng cũng được nghe kể lại hàng trăm phiên bản. Chi tiết, quá trình tỉ mỉ tuy có chút không giống nhưng duy nhất có thể khẳng định chính là Tôn Hạo từ sau khi đại náo Thiên đình, tai họa cực kỳ nghiêm trọng mấy ngày liền để đồ thiếu chút nữa bị dời đi xây dựng lại. Nếu như không phải nhờ Mặc Yểm và huynh đệ cùng mẹ Minh Ất đại tiên kịp thời ra mặt nói giúp thì sự việc còn ồn ào đến mức độ nào, chỉ e rằng Thiên đế cũng phải thay đổi người.

Chuyện cũ này ở Thiên đình đều bị nghiêm cấm nhắc tới, tiên nhân bình thường đã ít người biết, yêu tinh lại càng ít hơn. Nếu có biết được cũng chỉ là mơ hồ từng đoạn thông qua lời kể của những lão tiên ngàn năm tuổi tự mình đã trải qua hào kiếp của thiên đình. Nhưng những tiên nhân, yêu tinh ít tuổi này làm sao mà luyện được “thuốc bổ” vừa ý Mặc Yểm.

Một tháng ngắn ngủi, trong vòng phạm vi năm trăm dặm, những hang động thần tiên, yêu quái có chút danh tiếng đều bị gió mưa lạnh lẽo, bị đánh cướp thì khỏi phải nói, cả những nơi còn chút ít chưa bị cướp đều rất khẩn trương dọn nhà tránh họa.

Bạch Bạch mỗi ngày đều được tắm bổ nhưng không biết lai lịch của số thuốc kia. Mặc Yểm mỗi lần đi đánh cướp đều thừa dịp lúc Bạch Bạch ngủ, bắt nàng bỏ vào ống tay áo mang đi hành sự. Thiên kiếp chẳng biết lúc nào lại đến, hắn đã hứa là sẽ bảo vệ nàng, để nàng một mình ở lại trong khách điểm cũng không ổn.

Nhưng hắn cũng biết rõ tính tình Bạch Bạch, cái con hồ ly này tâm địa rất tốt, nhất định sẽ không vui khi thấy những tiên nhân, yêu quái kia khóc sụt sùi, đáng về khổ sở, nói không chừng còn mềm lòng nghe lời bọn kia, vậy hắn còn cướp đoạt gì nữa?

Bạch Bạch tuy cũng có chút thắc mắc vì sao Mặc Yểm có nhiều linh đan diệu dược như vậy, lại có loại vô cùng giống nhau, nhưng nghĩ đến dương liễu cam lộ của Quan Âm Bồ Tát mà hắn còn có nên không hoài nghi gì nữa cả.

Chỉ có điều khiến cho người ta khó hiểu chính là sau mỗi lần Bạch Bạch uống thuốc bổ một hồi, liền khôi phục lại bộ dạng lúc trước, pháp lực một chút cũng không tăng tiến. Thay đổi duy nhất là dùng tiên đan đến ngày thứ bảy, Bạch Bạch có thể hóa ra thân người đầy đủ. Vì thế Bạch Bạch vô cùng vui vẻ, chỉ có Mặc Yểm nghĩ đến việc không nhìn thấy bộ dạng thanh thuần nửa người nửa hồ đáng yêu của nàng, trong lòng bất giác có chút tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Dự Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khúc mắc của đại hôi lang.

Lo lắng của Mặc Yểm qua đi, hắn liền quyết định đem Bạch Bạch về động phủ của mình. Trong phủ của hắn có rất nhiều sách vở về tu luyện tiên môn, đều là do phụ thân hắn vì vợ mà tìm về, nghĩ đến mẫu thân, trong lòng hắn lại dâng lên niềm bi phẫn hậm hực, xông lên làm chua xót cả hai mắt, muốn xông tới Thiên đình giết chóc lần nữa cho thống khoái!

Tâm niệm vừa động, trên người hắn đã phát ra một luồng sát khí đậm đặc, khiến cho tên tiểu nhị tham lam đang đứng bên cửa định vào xin thưởng cảm thấy tim mình như bị ai bóp nghẹt, làm cho toàn thân hắn không thờ nổi, cảm giác hoảng sợ tràn ngập khắp người, không tự chủ được mà xoay người chạy ra ngoài.

Luồng sát khí đáng sợ này cũng khiến cho Bạch Bạch đang nằm mê man trên đầu gối Mặc Yểm cảm nhận được, hơn nữa còn mãnh liệt hơn so với tên tiểu nhị đứng ngoài cửa sô lúc nãy nhiều! Trong lúc ngủ mơ màng, người nàng liên run lên một cái, vận vẹo người một cách bất an.

Mặc Yểm đang đắm chìm trong tâm trạng kích động, phát giác trên đầu có động tĩnh, cúi đầu nhìn, thấy Bạch Bạch ôm đuôi co người thành một đồng, ngủ không an ổn, bộ dạng thật buồn cười, một luồng khí âm áp nhẹ nhàng như làn gió xuân chậm rãi xua tan u uất oán hận trong lòng hắn, sát ý như một khối băng bị đặt trong lửa, trong nháy mắt đã bị tan chảy, biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hắn đưa tay vuốt ve thân thể mềm mại mát mẻ của nàng. Bạch Bạch cảm nhận được không còn bị uy hiếp nữa, mơ màng há miệng cắn tay áo Mặc Yểm, nghiêng răng kéo kẹt, rồi lại an tâm mà thiếp đi.

Tiểu nhị vừa mới bị dọa chết khiếp đứng dưới lầu cũng cảm thấy toàn thân buông lỏng, cảm giác sợ hãi hít thở không thông vừa rồi đảo mắt đã không còn nữa, dường như chỉ là một giấc ác mộng ảo giác.

Một trận gió thổi tới, tiểu nhị rung mình hắt xì một cái thật to, lúc này mới phát hiện quần áo mình từ trong ra ngoài đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Trên ót mồ hôi cũng chảy ròng ròng, sờ đến trái tim nhỏ của mình, đập rất bình thường, gãi gãi đầu nửa ngày cũng không hiểu được vừa rồi mình bị cái gì, không biết bị cái bệnh lạ nào... Nghĩ vậy, cuối cùng chẳng cần quan tâm đi nịnh nọt mấy vị khách lớn nữa, tiểu nhị quyết định chạy nhanh đi kiểm đại phu. Hắn còn trẻ, còn có mẹ già con thơ, không thể cứ như vậy mà chết vì một cái bệnh không rõ ràng.

Mặc Yểm tính toán kỹ càng, hôm sau liền trả phòng cùng Bạch Bạch rời đi. Bạch Bạch cũng không có ý gì, chỗ dựa cái đã không biết đi nơi nào rồi, chỗ dựa được này đối với nàng cũng không tệ, trước mắt cứ ở bên người hắn cũng được.

Hơn nữa, cùng luyện phương pháp song tu với chỗ dựa được rất vui vẻ nha! Lúc mới đầu thấy có điểm giống mấy động vật hàng xóm trên chân núi trước kia giao phối, về sau lại cảm thấy hình như không phải, động tác giao phối của các bạn động vật đều rất đơn giản, hơn nữa lại rất nhanh là xong, không giống như nàng và hắn ở chung một chỗ như vậy, động tác thì thật nhiều, thật là đa dạng, hơn nữa lại thường xuyên luyện vào lúc nửa đêm.

Nhưng mà cái phương pháp song tu này ngoài cái thú vị bên ngoài thì chả có ích lợi gì! Bạch Bạch “cần cù chăm chỉ ngày ngày không ngừng” luyện, cũng đã hơn một tháng mà công lực cũng không có tăng lên nửa điểm.

Chỗ dựa được của nàng luôn an ủi, nói qua một chút thời gian nữa thì mới nhìn thấy được hiệu quả, cũng đúng! Nàng biết luyện công không thể nào một lần là được. Nàng ở trong động tu luyện gần năm trăm năm, hiện tại mới chỉ hơn một tháng thì đã là cái gì! Quả thật là không nên nóng vội.

May mắn là Mặc Yểm không vận dụng pháp lực tìm hiểu Bạch Bạch suy nghĩ gì, Bạch Bạch cũng không có nhắc đến những tâm tư này với hắn, nếu không đoán chừng hắn sẽ dở khóc dở cười, tức muốn chết, có lẽ... sẽ có một chút cảm thấy áy náy, chỉ là có lẽ vậy.

Mặc Yểm định trên đường kiếm một ít cỏ tiên làm thuốc bổ cho Bạch Bạch, tiên đan thì trực tiếp cho ăn là ổn rồi, cỏ tiên thì để lúc về động phủ luyện thành thuốc cho Bạch Bạch dùng. Vì vậy, hành trình bị chậm đi rất nhiều.

Việc này chỉ khổ cho những chỗ thần tiên yêu quái bị đi qua, có rất nhiều tên Mặc Yểm vốn không quen biết, lại càng không rõ bọn chúng có dính dáng đến tiên đan tiên thảo hắn cần hay không, nhưng mà chẳng sao, tự nhiên có người tự đến “mách báo” lấy lòng.

Chuyện hắn gần đây cướp đoạt tiên đan tiên thảo khắp nơi, không ít thần tiên yêu ma cũng đã được nghe đồn, ai có bảo vật tự nhiên cảm thấy lo lắng. Đúng thật là có không ít tên tâm địa xấu xa nhân cơ hội này mà lợi dụng Mặc Yểm để kích đối thủ, nhằm báo thù riêng, chủ động báo cho hắn “tình hình tồn kho” của đối thủ. Những tên đã gặp phải tổn thất tất nhiên cũng sẽ không cam chịu, cũng muốn người khác phải chịu tội như mình, liền báo cho hắn tình trạng của cái của tên khác, trong chốc lát đủ loại tin đồn bay đầy trời, dọa những thần tiên yêu quái khác.

Sự kiện đơn thuần lúc đầu trở nên ngày càng phức tạp, tình thế còn ngày càng lan rộng hơn. Mặc Yểm cũng mặc kệ những thần tiên yêu quái kia náo loạn thành bộ dạng gì, chỉ cần hắn đạt được mục đích là tốt rồi.

Bạch Bạch mỗi ngày ăn “thuốc bổ”, càng ngày càng nhiều, ăn uống cũng thật tốt, công lực thì không thấy thêm, ngược lại thân thể thì mập ra nhiều. Trong đêm, Mặc Yêm ôm một tiểu nữ nhân xinh đẹp ngày càng đầy đặn, cũng thấy rất vừa lòng thỏa mãn – chỗ nên béo thì béo lên không ít, chỗ nên gầy thì vẫn rất gầy như trước. Tiểu hồ ly tinh trời sinh đã là một thứ mê người, làm sao đẹp lâu như vậy chứ!

Một người một hồ tiếp tục sống tiêu dao vui vẻ, cuối cùng cũng có một ngày họ gặp phải chuyện xấu. Việc này cũng là do hành vi cướp bóc tùy ý của Mặc Yêm mà ra...

Mặc Yêm xưa nay dầu muối không vào, người có thể lọt vào mắt hán cũng rất ít, chẳng có mấy khi hán muốn thứ gì đấy. Có một ít tiểu tiên, tiểu yêu đều tính toán cho mình, đều muốn chủ động dâng vật quý để thiết lập mối quan hệ với hán. Có hán che chở, từ nay về sau, trong tam giới không cần e ngại gì cả, thân tiên yêu ma khác muốn động vào cũng phải suy nghĩ một lần xem có dám trêu chọc vào chỗ dựa thế lực hay không.

Nhưng mà muốn biết được hành tung của Mặc Yêm thật sự rất khó, Mặc Yêm không thích bị người ngoài nhìn mò, cũng không hề có liên hệ với bất cứ thân tiên yêu quái bình thường nào, chỉ đến lúc chỗ nào đấy có tin bị Mặc Yêm cướp đồ thì mọi người mới biết được hán ở chỗ đó, lúc đó thì Mặc Yêm cũng đã rời đi.

Tuy nhiên, những yêu tinh thông minh cũng có thể dựa theo trình tự hành động của Mặc Yêm mà đoán được hướng đi của hán, đặc biệt là một yêu tinh xinh đẹp đa tình mà thông minh phi thường.

Ngày hôm đó, Bạch Bạch làm nũng đòi ăn gà nướng, Mặc Yêm liền đưa nàng vào tửu lâu tốt nhất trong một cái trấn nhỏ nghỉ trọ. Mặc Yêm chọn lựa một phòng tốt để ngồi xuống. Đội tiểu nhị đem món ăn lên lui ra, Bạch Bạch mới từ trong tay áo Mặc Yêm chui ra, nhảy lên mặt bàn, hướng về phía đĩa gà nướng mà cắn một miếng.

Mặc Yêm nhanh tay nhanh mắt, khẽ vươn tay ôm nàng trở về.

Hy vọng cắn được một miếng gà nướng của Bạch Bạch thất bại, liền ở trong lòng hán mà dùng sức vụn vụn, làm nũng nói: “Ta muốn ăn gà nướng, thả ta ra!”

“Biến thành người, quy củ ngồi xuống, dùng bữa đi ăn!” Mặc Yêm không cho nàng thương lượng. Lúc trước là lo nàng căn cơ đã bị hao tổn, thân thể suy yếu nên nàng thể nào cũng đc, hiện tại nàng mỗi ngày đều được ăn thuốc bổ như vậy, nguyên khí dư thừa, nhất định phải làm cho nàng học được quy củ. Hơn nữa hán không muốn chỉ những lúc thân mật với nàng ban đêm mới nhìn thấy hình dạng con người xinh đẹp của nàng, phải làm cho nàng nhanh quen với cách sống của con người.

Bạch Bạch mấy ngày nay được nuông chiều nên đã sớm quên đi nỗi sợ hãi với Mặc Yêm, nghe vậy ngẩng cái đầu nhỏ lên, lớn tiếng phản kháng: “Không muốn! Ta muốn cứ ăn như thế này!”

Mặc Yêm giận tái mặt: “Vậy thì đừng ăn!”

Bạch Bạch đã lâu rồi không bị hán hung, chớp chớp mắt như muốn khóc. Mặc Yêm nhìn thấy thế có chút mềm lòng, trong chốc lát một người một cáo cứ giằng co như vậy mãi.

Cửa phòng bỗng vang lên mấy tiếng gõ nhẹ nhàng, một giọng nói của nữ nhân từ bên ngoài truyền vào, ôn nhu mà còn có linh hoạt, kỳ ảo, ưu nhã: “Trong phòng có phải là Yêm quân không?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cùng nhau chơi đùa.

Dung mạo U U thua xa Bạch Bạch, nhưng mà người cũng như tiếng, trên người đều tràn ngập một loại khí chất kỳ ảo tao nhã, dịu dàng khéo léo đi vào giữa phòng, nhún mình thì lễ một cái với Mặc Yêm, cử chỉ giờ tay nhắc chân tao nhã trong lúc đó đủ để làm say đắm lòng người. Gió nhẹ thổi qua, một hồi như có như không hương khí, càng làm cho lòng người thoải mái.

Mặc Yêm tuy đã gặp nhiều mỹ nhân, nhưng nhìn thấy nàng ta cũng không tránh khỏi được trước mắt sáng ngời, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên không hổ là có ngàn năm tu vi, yêu tinh U Lan, còn hơn nhiều hoa yêu bình thường.

Vốn dĩ hán mang theo Bạch Bạch, tạm thời không lòng dạ nào đi trêu chọc mỹ nhân bên cạnh, chẳng qua vừa rồi Bạch Bạch không nghe lời, hán mới cố ý gọi yêu tinh hoa lan này đến, để làm cho Bạch Bạch có chút “cảm giác nguy cơ bất trắc”.

Công lực của Bạch Bạch kém, không biết ngoài cửa tới là người hay là yêu, nghe nói Mặc Yêm mời người đó vào đây, phản ứng đầu tiên chính là trốn vào trong tay áo của hán... Trước đây ở khách điểm cũng là như vậy, một nam nhân cao lớn mang theo một con bạch hồ sẽ dễ dàng khiến cho người ngoài chú ý. Mặc dù không có gì có thể đủ uy hiếp được Mặc Yêm, nhưng Bạch Bạch không muốn bị người ta chỉ trích chú ý, hơn nữa mặc dù nàng mới

ở xã hội loài người có mấy tháng, nhưng vẫn có cảm giác lạ lẫm, bình thường có thể không gặp người cũng không thấy người.

Trước khi U U vừa đi đến nghe thấy tiếng người, nhưng lại chỉ thấy Mặc Yểm đang ngồi một mình, ngược lại đưa bát lại có hai đôi, trong thâm tâm cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà tốt nhất là không nên hỏi nhiều.

Ngay từ lúc nhìn thấy Mặc Yểm, nàng đã cảm thấy mình không hề sai, đàn ông khôi ngô như vậy, tài giỏi như vậy đáng cho mình bỏ đi rụt rè chủ động thân thiết.

Một đôi mắt phượng kín đáo đưa tình như vừa nhìn thấy đức lang quân như ý, môi anh đào của U U khẽ mở, mở miệng nói: “Nghe nói mấy ngày gần đây Yểm Quân tìm kiếm tiên thảo linh đan bốn phía, trong động phủ thiếp vừa vận có một loại cây u lan tiên thảo, chính là thiếp thân năm trăm năm trước gieo xuống, không biết Yểm Quân còn có hứng thú đến trong động phủ thiếp thân một chuyến?”

Mặc Yểm nhếch môi cười cười, đứng dậy hai bước đưa tay nhẹ nhàng một chút, đem U U ôm vào trong lòng, cúi đầu ngửi mùi thơm phảng phất trên cổ nàng, lười biếng nói: “Nàng tới..... cũng chỉ là muốn mời ta đến trong động phủ của ngươi xem một cây tiên thảo?”

Khuôn mặt U U đỏ bừng, đã có chút oán giận Mặc Yểm khinh người cốt nhục, lại lên lút vui vẻ với đối phương hình như cũng giống ý mình, ừm một tiếng ừm ở nằm trong lòng Mặc Yểm, nhỏ giọng nói: “Yểm Quân nghĩ muốn cái gì, thiếp nào dám không vâng lời sao?!” Ngụ ý, ngươi muốn tiên thảo cũng được..... Muốn ta cũng được!

Nữ yêu tinh không giống con gái loài người bị lễ giáo gò bó, xưa nay đều là chủ động đa tình, U U như vậy đã xem như vô cùng kín đáo. Một tiểu mỹ nhân đưa tới tận miệng như vậy đến quân tử cũng phải ngất lịm, chắc chắn có thể làm tự ái đàn ông của một người nam nhân hải lòng. Dưới loại tình huống này rất ít đàn ông không làm gì, ít nhất Mặc Yểm không phải là một thành viên thuộc về số ít nam nhân.

Tay khẽ vuốt ve đôi môi anh đào mềm mọng của U U, Mặc Yểm trầm giọng cười nói: “Như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Ngay lúc hai người liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp, thời điểm sắp quyến rũ thành công, đột nhiên từ trong tay áo vai nam chính thò ra một cái đuôi trắng ôi ôi! U U bỗng nhiên trông thấy trong tay áo tình lang toát ra vật thể không rõ, lòng dạt dào khao khát phơi phới lập tức bị dọa lên đến chín tầng mây, thét a lên một tiếng kinh hãi, đột nhiên đẩy Mặc Yểm lui vài bước, nói lắp bắp: “..... Đó là cái gì?!”

Bạch Bạch không chú ý tới Mặc Yểm trong nháy mắt cứng ngắc, rất lễ phép kêu lên: “Ta tên là Bạch Bạch, xin chào Hoa lan tỷ tỷ!” Nàng ở trong tay áo ngửi thấy mùi thơm gà nướng tình thần đã sớm không tập trung, hết lần này tới lần khác U U một chút hứng thú rồi đi cũng không có, không thể nhìn được nữa, đành phải chủ động đi ra chào hỏi, sau đó..... ăn cơm! Dù sao tỷ tỷ trước mắt này chính là hoa lan tu thành yêu tinh, mọi người xem như đồng loại, vậy không cần phải che dấu tung tích.

U U cảm thấy rất thất lễ trước mặt Mặc Yểm, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không biết nên khóc nên cười, lúng túng nói: “Ngươi, chào ngươi, thiếp thân tên là U U.” Hồ ly tinh này và Mặc Yểm là quan hệ như thế nào?!

“Bọn ngươi chờ một chút rồi đi tới nhà nàng được không?” Bạch Bạch nhảy ra khỏi tay áo Mặc Yểm, ôm lấy cánh tay của hắn năn nỉ nói.

Trong nội tâm Mặc Yểm âm thầm hải lòng..... Tiểu hồ ly ghen tị! Biết lo lắng thì từ nay về sau nên ngoan ngoãn nghe lời. Đáng tiếc còn chưa có hết hứng thú, chợt nghe Bạch Bạch tiếp tục nói: “Gà nướng còn chưa có ăn, thật là lãng phí á!”

Trong nháy mắt, hình như có cái gì đó trên mặt cặp đôi nam nữ vừa thiếu chút nữa thông đồng dụ dỗ nhau kia bây giờ vỡ vụn, hai kẻ “người lớn” đồng thời bị tiểu hồ ly chọc tới.

Động phủ U U đương nhiên ở bên trong u cốc, không có lầu gác đẹp để nghỉ chân, cũng không có vườn để cây giả, tất cả dường như đều là điều khắc tự nhiên đẹp đẽ mà thanh tịnh không hề nhờ nhân tạo, cỏ thơm mọc thành bụi rất tự nhiên, hoa và cây cảnh sum suê, suối chảy trong veo..... Mỗi một vật đều ở đúng nơi của nó, ở bên đường có một khối đá lớn tùy ý yên vị, cũng sẽ cảm thấy hình dáng tảng đá vừa vận, chỗ ngồi bằng phẳng thoải mái, dường như cố ý để cho người thuận tiện nghỉ ngơi mà sinh.

Bạch Bạch không hiểu những bố trí đẹp đẽ, khéo léo này, nàng chỉ cảm thấy trở lại rừng núi một lần nữa, nhìn thấy đâu đâu cũng hiện ra hoa hoa thảo thảo còn có ong mật bướm bướm thật sự là làm nàng rất vui vẻ sung sướng. Không đợi chủ nhân tiếp đón, lại reo hò một tiếng nhảy trên mặt đất đuổi theo con bướm.

U U thăm thò phào, đi khỏi vừa đúng lúc, chuyện của nàng không phải e ngại!

Mặc Yểm cũng không phải là người không hiểu tình cảm, hai người bốn mắt đối diện nhau, tất cả đều không nói nên lời nào!

Bạch Bạch chạy một đoạn ngắn, phát hiện chỗ dựa được chưa đi cùng đến, cảm thấy trong lòng nhột nhạt, gần đây nàng luôn gặp ác mộng, trong mộng thấy Thiên kiếp đến, là một đạo sâm sét đánh nàng tới hồn vía lên mây, trong lúc này lại liếc thấy bốn phía im ắng, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng cũng giống như có gì đó nguy hiểm đang chờ nàng..... Không nên không nên, hay là trở về bên chỗ dựa được tương đối an toàn thì hơn!

Vì vậy, ngay lúc một đôi uyên ương hoang dã đang cời được nửa quần áo, cuốn tròn một vòng tìm chỗ thoải mái trên giường để nằm, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra lần nữa!

“Ta cũng muốn chơi hôn nhẹ!” Bạch Bạch đồng thời sử dụng bốn chân, thoáng cái nhào tới trên hai người hét lớn. Chỗ dựa được vì sao có thể thừa dịp nàng đi mất mà vụng trộm cùng người khác chơi đùa chứ? Nàng cũng muốn chơi!

U U không biết nên dùng vẻ mặt gì đối mặt với việc xấu hổ như vậy, sắc mặt Mặc Yểm trầm xuống, quát: “Chính ngươi đi chơi, không được làm loạn!”

Bạch Bạch vô tội lại oan ức nhìn hắn, không biết vì sao mình lại làm mất lòng hắn, vì sao hôm nay đối với nàng hung dữ như vậy?

Mặc Yểm đang trong lúc tình cảm mãnh liệt, bực bội gạt mớ tóc rối loạn, nói: “Nhìn ta như vậy làm gì? Ta muốn cùng nàng ấy luyện phương pháp song tu, ngươi cũng phải nhìn sao?!”

Bạch Bạch nghe vậy hấp háy mắt, nhìn về phía U U ở bên cạnh hắn đang yên lặng không nói gì, thu lấy đám quần áo tán loạn cúi đầu không nói, nàng lo lắng nói: “Lần đầu tiên rất không thoải mái.”

U U ngạc nhiên ngẩng đầu, ít dám tin lỗi tại mình, thầm nghĩ: Hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh, thật là không biết cảm thấy rất nhục nhã, chuyện như vậy cũng dám nói ra!

Nghĩ vậy có chút hứng thú hài lòng: Ta thoát nhìn qua trong trắng ngây thơ như vậy sao? Làm sao nàng ta lại bảo là lần đầu tiên..... Ta rõ ràng đã sớm không phải là.....

Nàng ta lại không biết trong suy nghĩ của Bạch Bạch, lần đầu tiên căn bản không hề liên quan tới trinh tiết xử nữ. Trên thực tế, Bạch Bạch hoàn toàn không hiểu trinh tiết là vật gì — nếu không cũng sẽ không bị Mặc Yểm dễ dàng lừa gạt sắc, nàng vẫn cho là lần đầu tiên chính là lần đầu tiên hai người luyện phương pháp song tu cùng nhau. Lần đầu hợp tác, phối hợp có chút không thoải mái cũng là không bình thường thôi..... Ít nhất là nàng nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hồ ly lưu lạc nơi chân trời.

Sự việc cuối cùng kết thúc là Mặc Yểm mang Bạch Bạch rời đi.

Đôi mắt phượng của U U dường như đánh giá một người một hồ trước mặt mình, hiện nay biết rõ chuyện nhất định không thành, rất có phong cách mà để ý quần áo, giả vờ thì lễ nói: “Yểm Quân có việc nhưng có thể tự mình sắp xếp chứ, tôi nay đến tìm thiếp cũng không sao.....”

Dứt lời tao nhã xoay người rời đi, để lại cho Mặc Yểm một cử chỉ, bóng hình thướt tha. Đáng tiếc lúc này Mặc Yểm đã không còn lòng dạ nào thương thức!

Hắn thầm nghĩ nuôi con vật cưng ở bên cạnh giết thì giờ giải buồn, sao biết tên tiểu tử này lại phá hỏng “chuyện tốt” của hắn nhiều lần, nếu không dạy dỗ thì từ nay về sau phải làm thế nào?!

Bạch Bạch thấy sắc mặt Mặc Yểm u ám, ngây thơ cho rằng U U bởi vì sợ “không thoải mái”, cho nên quyết định tạm thời không cùng hắn luyện phương pháp song tu, hắn bị cự tuyệt cho nên mất hứng..... Minh đường như đã “hợp tác đồng bọn” với nàng ta, phá hỏng ngay trước mặt hắn mà!

Chỗ dựa được mấy ngày này đối xử với nàng tốt lắm, hiện tại tâm tình hắn không tốt cần an ủi, coi như mình báo đáp hắn một chút là được rồi, để hắn mời mình ăn thật nhiều gà nướng.

Nghĩ tới đây, Bạch Bạch rung đuôi biến ra hình người, chủ động ôm lấy Mặc Yểm, nói nịnh nọt: “Nàng ấy không luyện phương pháp song tu với ngươi, ta luyện cùng ngươi được không.” Nói xong cọ một cái trên người hắn, kiễng mũi chân hôn mạnh lên trên môi hắn một cái, cười tít mắt nhìn hắn.

Hơn một tháng sống chung thân mật gắn bó, thân thể hai người đã sớm quen thuộc lẫn nhau, hương thơm hoa quả ngọt trên người Bạch Bạch xông thẳng vào trong mũi, thân thể xinh đẹp là lướt dán chặt lấy hắn, trong nháy mắt Mặc Yểm liền có phản ứng.

Mặc Yểm tự nhiên cảm nhận được thân thể của mình thay đổi, mới vừa rồi bị yêu tinh hoa lan quyến rũ nồng nhiệt, lúc này lại cháy lên, “khí nóng” mãnh liệt hơn trước gấp trăm lần.

Nhưng nghe được lời nói của Bạch Bạch, chân mày hắn cau lại, hít thở sâu một hơi, miễn cưỡng dè dục vọng xuống, tay đẩy Bạch Bạch ra không lưu tình chút nào. Bạch Bạch lùi vài bước mặt mũi khó hiểu nhìn hắn, vẻ mặt vô tội lại đáng thương.

“Ta muốn luyện phương pháp song tu với ai, chẳng lẽ cần ngươi đồng ý sao?!” Mặc Yểm cười lạnh nói. Không nghĩ tới hồ ly ngu ngốc này nhìn tương như không hiểu tình hình, cũng đã ý lại được cung chiều mà kiêu, muốn độc chiếm hắn, quả thực là làm trò cười! Lần này quyết không thể lại tiếp tục thả lỏng nàng.

Bạch Bạch nháy mắt mấy cái, cũng bị tính tình Mặc Yểm không sao nói được chọc giận, đầu võ mồm nàng không am hiểu, dậm chân một cái giận rồi: “Bại hoại! Ta chán ghét ngươi!” Nói xong xoay người bỏ chạy, trong lúc nhất thời, sợ hãi đối với Thiên kiếp sắp đến cũng tạm thời để sau đầu.

Càng ngày càng không có phép tắc! Mặc Yểm đi lên hai bước muốn đem nàng quay trở về dạy bảo cho tốt, nhưng là phải dạy bảo như thế nào?

Có nói, tiểu hồ ly sẽ khóc long trời lở đất, mắng, cho dù nàng không cãi, cũng sẽ không nghe lời. Nhìn bóng dáng xinh đẹp của Bạch Bạch biến mất trong rừng, Mặc Yểm hất tay áo lên, thầm nghĩ: Vì nàng mà hao tâm tổn tứ nhiều như vậy để làm gì, chẳng qua chỉ là con tiểu hồ ly ngu ngốc. Chẳng bằng tìm yêu tinh hoa lan hưởng thụ một đêm.

U U hiển nhiên là vô cùng hoan nghênh hẳn đến, tiểu hồ ly tinh phá phách không ở bên cạnh nữa, hai người cũng không nhiều lời, cởi quần áo dặt tay cùng nhau đi vào Vu Sơn.

Mặc Yểm nằm trên thân thể thơm mát của U U mây mưa triển miên, tiểu mỹ nhân nũng nịu nhẹ nhàng nguyện ý hầu hạ. .... Vốn đáng nhẽ nên hết lòng hưởng thụ, nhưng hết lần này tới lần khác hẳn vẫn không thể nào chuyên tâm được, trước mắt lúc ẩn lúc hiện đều là vẻ oan ức khó hiểu của Bạch Bạch trước khi đi, chọc ghẹo phiền muộn nóng nảy trong hân.

Chuyện nam nữ coi trọng nhất là cùng nhau tập trung tư tưởng, chỉ có U U nóng lòng mong mỏi, tự nhiên cảm giác so với trước kia cùng Bạch Bạch ở một chỗ chênh lệch rất nhiều. Mặc Yểm vốn muốn phong lưu với mỹ nhân khác, đến trên giường rồi lại cảm thấy hứng thú tẻ nhạt, làm qua loa cho xong rồi vút gối ra bên cạnh, khoác hắc bào lên, ngay nói một câu âu yếm cũng không, liền xoay người đi khỏi.

U U phẫn nộ trừng mắt nhìn bóng dáng hẳn đi xa, âm thầm phi nhỏ: “Nhìn thì thấy phong lưu thức thời, mới bắt đầu, đã mất thăng bằng chẳng khác tăng đá thổi thông thường! Đồ đàn ông thôi!”

Chẳng có lòng dạ nào, nên dù cảnh trí trong động U Lan tiên tử vốn được trang trí tỉ mỉ, rung cảm lòng người cũng làm Bạch Bạch thấy thực không vui, xông ra ngoài đung loạn lên, đi ra khỏi sơn cốc một cách không ý thức. Sắc trời dần tối, Bạch Bạch tức giận vội vàng đi xuống dưới, cũng không chú ý phân biệt đường. May là loài cáo cùng loài chó là họ hàng gần, đi về cũng không phải khó, chỉ là trong lòng nàng thấy buồn bực, không muốn ảo não như vậy, lại nhớ tới lúc bên cạnh chỗ dựa được bị hẳn bắt nạt.

Cứ đi như vậy một hồi mà chẳng có mục đích gì, trên núi chợt nghe có tiếng người, Bạch Bạch biến thành người trốn phía sau cây, nghe hai giọng nói từ xa lại gần có vẻ quen thuộc.

“Ngươi nói độc này trên người của ta khi nào thì có thể tan? Hồng huynh đệ, không phải ta giục ngươi, nhưng thật sự là như bây giờ, ta cực kỳ không quen a!” Giọng nói than thở nghe như là Lăng Thanh Giám! Vì sao hẳn lại chạy đến vùng núi hoang đất hoang này?

“Ít nhất phải hai ba tháng, hiện giờ ngươi bộ dạng này, không quen cũng là bình thường, ta không phải mang ngươi đi gặp mỹ nữ giải sầu sao.” Cái giọng nói này cũng rất quen thuộc! Là hồng hồ ly Hồng Hồng !

“Hắc hắc! Hồng huynh đệ, U Lan yêu tinh thực sự xinh đẹp như ngươi nói sao? Có thể xinh đẹp bằng bạch hồ ly sao?” Từ giọng nói của Lăng Thanh Giám có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt say đắm của hẳn.

“Ngươi nghĩ khá lắm, bạch hồ ly đẹp như vậy, ngay cả tiên nữ trên trời cũng chưa chắc vượt được, chẳng qua U Lan yêu tinh này cũng không kém, ngươi thấy sẽ biết. Rất xinh đẹp không nói, trên người còn có mùi tử lan hương tuyệt thế mới thực là mắt hồn a! Hơn mười năm trước, trước khi ta gặp Thiên kiếp đã từng gặp qua nàng một lần, chẳng qua tu vi nàng so với ta cao hơn, khinh ghét ta chỉ là một tiểu hồ tiên. Ta khi đó thì rằng, chờ ta vượt qua Thiên kiếp, tu vi thành công, nhất định phải tìm một cơ hội cùng nàng thân thiết.” Vừa nói đến mỹ nhân, giọng nói Hồng Hồng cũng hưng phấn lên.

Hai giọng nói sột sắng thảo luận kể sách theo đuổi mỹ nhân, hứng thú nói chuyện càng tăng vọt.

Đột nhiên Lăng Thanh Giám một tiếng thở dài, nói: “Thấy thì như thế nào, nhiều lắm là chỉ có thể giương mắt nhìn, ta như bây giờ, ôi ôi, xấu hổ khi gặp người a! Ách, hồng huynh đệ ta không phải ghét bỏ thể xác ngươi, nói sai, nói sai rồi!”

Hồng hồng nghe xong thật là không cam lòng: “Hừ, nếu không phải ngươi một câu khẩu quyết cũng học không thông, thì sẽ không cả ngày chỉ có thể đội lấy thân hồ của ta đi khắp nơi, ta đây lúc biến thành người, trên đời lại có mấy người đàn ông có thể so sánh với ta?!”

Lăng Thanh Giám cười gượng vài tiếng, trong nội tâm có chút thất lễ, thực sự không phải không thừa nhận, hình dạng của mình không thể so sánh với Hồng Hồng, thực sự là kém một chút. Chỉ có điều, ai bảo là người ta là hồ ly tinh?!

“Ai ở đó?!” Hồng Hồng đột nhiên hướng tới Bạch Bạch ẩn thân trong chỗ bóng tối của cây rừng quất.

Bạch Bạch thò người ra, vừa lúc nhìn thấy Lăng Thanh Giám đứng ở giữa con đường trên núi, nằm sấp trên vai chính là Hồng hồ ly, đúng là Hồng Hồng!

“Hồng Hồng, ta là Bạch Bạch! Vì sao ngươi lại tới nơi này?” Bạch Bạch rất vui vẻ đi ra phía trước, gặp lại đồng loại xúc động có thể so với đang ở đất khách nhìn thấy đồng hương! Nhất là trong thời gian tâm tình nàng đang suy sụp.

Trên núi một người một cáo bỗng nhiên nhìn thấy dưới ánh trăng trong bóng tối của rừng cây có một người bạch y thiếu nữ đẹp đến nỗi khiến người ta choáng váng đầu óc đi ra, ban đầu kinh ngạc sau lại vui vẻ!

“Nàng là bạch hồ ly?!” Âm thanh của Hồng Hồng dĩ nhiên là từ trong miệng Lăng Thanh Giám vọng lại.

“Chính là nàng, chính là nàng! Hồng Hồng, nàng chính là tiểu mỹ nhân ở cùng chỗ vị hắc y công tử kia mà ta đã nói đến!” Hồng hồ ly hưng phấn mà đứng lên trên vai Lăng Thanh Giám để nói.

Bạch Bạch lấp bắp kinh hãi, tròn tròn đôi mắt hỏi : “Các người..... Các người ai là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hồng Bạch thành đôi.

Hai người Hồng Hồng và Lăng Thanh, mỗi người một câu giải thích một hồi, Bạch Bạch cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng sự việc.

Lăng Thanh Giám bị con rắn chết cắn một cái, trúng độc quá sâu, bảo vệ được tính mạng nhưng lại thành toàn thân là độc chết người. Để cứu hần, Hồng Hồng mời Vân Hư trợ giúp hai người hoán hồn. Bây giờ là hồn phách Lăng Thanh Giám bám vào chân thân của Hồng Hồng, hồn phách Hồng Hồng nhập vào thân thể Lăng Thanh Giám. Hồng Hồng giờ dựa vào pháp lực để điều khiển thân thể Lăng Thanh Giám hoạt động, vừa dùng thân thể của hần tu luyện tiên thuật, vừa đem chất độc của rắn từ từ loại bỏ ra bên ngoài cơ thể.

Quá trình này cần thời gian ít nhất mấy tháng, cho nên sau đó Hồng Hồng dùng thân phận của Lăng Thanh Giám để trở lại kinh thành cùng Lăng Thanh Ba, sau đó tìm lấy cơ rồi đi, mang theo thân thể Lăng Thanh Giám trở về trong động phủ của mình an tâm tu luyện trừ độc, còn hồn phách Lăng Thanh Giám chính là tạm thời “ở nhờ” trong chân thân Hồng Hồng, nên hiển nhiên phải đi cùng nhau.

Động phủ Hồng Hồng ở gần đây, tính tình hai người đều là hướng ngoại, phong lưu không chịu gò bó, tu luyện gần một tháng, liền kết bạn đi ra hít thở không khí. Vốn là muốn đi thăm hỏi U Lan tiên tử, kết quả đụng phải Bạch Bạch ở chỗ này.

Hồng Hồng nói xong chuyện của mình, lại hỏi Bạch Bạch: “Vì sao nàng lại ở chỗ này? Cái vị công tử áo đen kia đâu?”

Bạch Bạch buồn bã trả lời: “Hắn tên là Mặc Yểm, Hoa lan tỷ tỷ mời chúng ta đến chơi, hần muốn cùng Hoa lan tỷ tỷ chơi hôn nhẹ, luyện phương pháp song tu. Hoa lan tỷ tỷ không muốn, hần phát giận mắng ta, ta bực mình bỏ chạy đi.” Bạch Bạch không hề biết, Hoa lan yêu tình thật ra là ngàn lần nguyện ý, chẳng qua là bị nàng ba phen bốn bận phá tình hình mà thôi, khiến điều gì muốn làm đều tụt cả hứng.

Hồng Hồng nghe thấy vậy, lòng đầy căm phẫn, càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi! U Lan tiên tử hần đã gặp qua, dung mạo kém xa Bạch Bạch xinh đẹp. Bạch Bạch lại là hồ tiên, không phải hần mèo khen mèo dài đuôi, nhưng công phu giường chiếu của hồ tộc so với hoa yêu tốt hơn rất nhiều! Cái lão Mặc Yểm này không nhìn được hàng sao?!

Đây không phải chuyện tình của mỗi Bạch Bạch, Mặc Yểm như vậy quả thực là sỉ nhục sức quyến rũ của toàn bộ hồ tiên!

“Vậy bây giờ nàng định đi đâu?” Lời này là Lăng Lăng Thanh Giám hỏi, hần chính là thèm thường Bạch Bạch đã lâu, khó có được tiểu mỹ nhân bị bỏ rơi, hắc hắc hắc.....

Nếu như là từ trước, hần nhìn thấy yêu tinh đã sớm sợ tới mức hồn vía lên mây, hoàn toàn không dám đem mong muốn lên trên người yêu tinh. Nhưng lúc trước đã trải qua kiếp nạn sinh tử, lại ở chung với Hồng Hồng một thời gian dài, đối với loại yêu tinh khác loài này, đã sớm thân nhiên chống đỡ.

Huống chi hồ ly tinh a..... Thân là một nam nhân háo sắc bình thường, ai không từng ảo tưởng đụng tới hai con hồ ly tinh đa tình này chứ, ai không muốn thử xem hồ ly tinh trong truyền thuyết hút hồn, hao mòn nguyên khí thủ đoạn mấy nưà ra sao?! Được chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu a!

Hơn nữa, Bạch Bạch xinh đẹp như vậy, đơn thuần chỉ là thiếu nữ, cũng thật sự không nhìn ra có gì nguy hiểm.

Bạch Bạch cúi đầu nói: “Ta cũng không biết, ta muốn vượt qua Thiên kiếp, ta muốn đến kinh thành tìm Lăng Thanh Ba.....”

Lăng Thanh Giám nghe nàng nhắc tới tên muội muội, không khỏi “a” lên một tiếng, tạm thời dẹp suy tưởng về tình dục trong đầu xuống, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện nàng vượt qua Thiên kiếp với tiểu muội của ta thì có quan hệ gì?”

Trong thâm tâm lộ vẻ sợ hãi cả kinh, sẽ không giống xà yêu chứ, muốn hại chết muội muội của hần sao?!

Hồng Hồng biết hần dè chừng và sợ hãi, thay mặt Bạch Bạch giải thích nói: “Muội muội của người là chân mệnh Kim Phụng, quý nhân thể gian khó gặp. Bạch Bạch ở bên cạnh nàng để được nàng ấy che chở, tránh được Thiên kiếp.”

Lăng Thanh Giám lúc này mới yên lòng, nói nhiệt tình: “Tốt tốt, ba chúng ta cùng đi, các người đã cứu tính mạng huynh muội chúng ta, muội muội nhất định sẽ đồng ý bảo vệ nàng.” Thầm nghĩ: Người đến nhà của ta, thì phải là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, chờ độc rắn trên người ta được loại bỏ sạch sẽ, chúng ta vừa lúc thân thiết nhiều hơn.

Hơn nữa, Bạch Bạch xinh đẹp như vậy, đơn thuần chỉ là thiếu nữ, cũng thật sự không nhìn ra có gì nguy hiểm.

Bạch Bạch cúi đầu nói: “Ta cũng không biết, ta muốn vượt qua Thiên kiếp, ta muốn đến kinh thành tìm Lăng Thanh Ba. ....”

Lăng Thanh Giám nghe nàng nhắc tới tên muội muội, không khỏi “à” lên một tiếng, tạm thời dẹp suy tưởng về tình dục trong đầu xuống, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện nàng vượt qua Thiên kiếp với tiểu muội của ta thì có quan hệ gì?”

Trong thâm tâm lộ vẻ sợ hãi cả kinh, sẽ không giống xà yêu chứ, muốn hại chết muội muội của hắn sao?!

Hồng Hồng biết hắn dè chừng và sợ hãi, thay mặt Bạch Bạch giải thích nói: “Muội muội của ngươi là chân mệnh Kim Phụng, quý nhân thể gian khó gặp. Bạch Bạch ở bên cạnh nàng để được nàng ấy che chở, tránh được Thiên kiếp.”

Lăng Thanh Giám lúc này mới yên lòng, nói nhiệt tình: “Tốt tốt, ba chúng ta cùng đi, các ngươi đã cứu tính mạng huynh muội chúng ta, muội muội nhất định sẽ đồng ý bảo vệ nàng.” Thầm nghĩ: Nàng đến nhà của ta, thì phải là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, chờ độc rắn trên người ta được loại bỏ sạch sẽ, chúng ta vừa lúc thân thiết nhiều hơn.

Bạch Bạch chưa kịp phiên não chuyện Thiên kiếp, lại nghe Lăng Thanh Giám nói vậy, lập tức trở nên vui vẻ, có hai người quen làm bạn đi cùng, một người là đồng loại của mình, một người là ca ca của chỗ dựa cái, tuy đều là đực, nhưng đều là người quen, vừa vặn cho nàng thêm bạo dạn!

“Chỉ có điều, các ngươi không phải muốn tìm hoa lan tỷ tỷ sao?”

Hồng Hồng và Lăng Thanh Giám trăm miệng nói một lời: “Không có, không có, chuyện của nàng quan trọng hơn.”

Bạch Bạch so với U Lan tiên tử gì đó còn mê người hơn nhiều, khó được có lúc ở bên cạnh nàng mà “không có đại nhân”, không nhân cơ hội thân thiết thì đúng là thẳng góc, về phần U Lan tiên tử, sau này còn có rất nhiều cơ hội.

Sắc trời đã tối, ba người quyết định tới trước động phủ hồng hồng nghỉ ngơi một đêm, sáng mai ra lại đi lên kinh thành tìm Lăng Thanh Ba.

Lăng Thanh Giám ý vào mình là ngoại hình hồ ly, nhắm đúng hướng trong ngực Bạch Bạch nhảy vào, Bạch Bạch kịp thời phản ứng thò tay ra đỡ được hắn, Lăng Thanh Giám mới được một tác lại muốn tiến một thước, khế dựa vào trước ngực mềm mại của nàng, nói: “Hồng Hồng hắn mệt rồi, Bạch Bạch nàng ôm ta một chút được không?”

Hồng Hồng thêm muốn đồ con mắt lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi cũng biết ta mệt mỏi sao! Sao ngươi không xuống đất đi? Muốn một người con gái như Bạch Bạch ôm, ý tứ ngươi cũng tốt ghê!”

Tên tiểu tử sắc lang, cho là ta không biết ngươi muốn nhân cơ hội chấm mút sao?!

“Được!” Bạch Bạch hào phóng đáp ứng, tay vuốt ve bộ lông đỏ trên người hồng hồ ly, cảm thấy rất thú vị, bình thường đều là người khác sờ nàng, hóa ra lông mềm như nhung sờ vào lại thoải mái như vậy!

Lăng Thanh Giám cực kỳ đắc ý, ngày một tảo tợn on, hưởng tới trong ngực Bạch Bạch cọ xát, oa! Sờ được rồi, đúng là tiểu mỹ nhân a!

A? Trong lỗ mũi nong nóng, ẩm ướt, đó là cái gì?!

Hồng Hồng ghen ghét vô cùng nhìn cái tên hỗn đản kia lợi dụng chân thân của mình để chiếm tiện nghi, thấy hắn lại hưng phấn đến nổi chảy cả máu mũi “mình”, cái tên công tử nhà giàu bỉ ổi này! Không thể nhịn được nữa, một tay vươn tới xách hắn trở về, giọng nói lạnh lùng: “Ngươi tảo hỏa công tâm, hay là nghỉ ngơi một chút nhé!”

Dứt lời, không đợi hắn phản kháng, trong miệng niệm chú, cường chế làm cho Lăng Thanh Giám ngủ mê một đi. Hừ! Dám cùng hắn đoạt tiểu mỹ nhân, coi như là đã từng là ân nhân nhưng cũng đừng mơ tưởng đi!

Động phủ Hồng hồng ở bên cạnh một tòa núi nhỏ trong thạch động, tuy không tinh tế tao nhã bằng U Lan tiên tử, nhưng thực sự cái gì cần có đều có. Bạch Bạch lần đầu tiên đến viếng thăm nhà đồng loại, bản chất tò mò khiến oan ức, tức giận tạm thời bỏ qua một bên.

Hồng Hồng đem Lăng Thanh Giám đã ngủ mê một ném qua một bên, sát đến bên người Bạch Bạch, cười nói: “Mặc Yểm hắn cùng U Lan tiên tử song tu, chúng ta cũng song tu được không?”

Bạch Bạch nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Không tốt! Lần đầu tiên rất không thoải mái!”

Hồng Hồng giật mình nói: “Ngươi là lần đầu tiên sao?”

“Trước kia chúng ta chưa từng luyện qua với nhau à!”

Hồng Hồng bị đánh bại, bàn tay mạnh dạn nắm lấy eo nhỏ của Bạch Bạch, nhẹ nhàng thổi khí nóng vào tai nàng nói: “Hồ ly chúng ta mới là trời sinh một đôi, vì sao lại không thoải mái chứ?”

Bạch Bạch cảm thấy có chút ngượng ngịu, cười hi hi né tránh sang một bên, nói: “Ngươi bây giờ không phải là hồ ly!”

Hồng Hồng nhớ tới vấn đề này, cảm thấy thất bại, thân mình bây giờ toàn là độc, thực sự không thích hợp cùng Bạch Bạch thân thiết, hơn nữa cái “thân

xác” này là Lăng Thanh Giám, hắn cũng không quen dùng. Nhưng lại không cam lòng vô duyên vô cớ buông tha cơ hội tốt như vậy, vì vậy nói: “Chúng ta thử xem, nếu như nàng cảm thấy không thoải mái chúng ta sẽ dừng lại!”

Bạch Bạch nhăn nhó, nhớ lúc Mặc Yểm lợi dụng khi mình không ở cùng, chơi hôn nhẹ với hoa lan yêu, luyện phương pháp song tu, mình cũng có thể á! Hừ hừ! Chỗ dựa xấu! Từ nay về sau không cùng hắn chơi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đạp đổ chuyện tốt.

Thực ra Mặc Yểm muốn tìm được Bạch Bạch không phải là chuyện khó. Do trước đó, hắn đã yểm bùa chú trên người Bạch Bạch, vì vậy dù cho hai người ở cách xa ngàn dặm, nhưng thông qua bùa chú, hắn vẫn cảm nhận được tâm tư của nàng một cách dễ dàng, và lại càng dễ dàng hơn nếu hắn muốn biết chỗ ở của nàng

Cho nên hắn cũng không vội vàng nóng nảy., rời khỏi gian phòng của U Lan Tiên Tử, từng bước đi của hắn dường như cũng chậm lại. Lòng hắn có chút không yên, trong đầu lộn xộn những cảm giác khác nhau, cảm thấy tâm thần có chút không tập trung.

Hắn không muốn thừa nhận nguyên nhân của những cảm xúc này đều là do Bạch Bạch rời đi.

Chẳng qua chỉ là do hắn nhất thời cao hứng tiếc nuối tiểu vật cưng đã được thuần dưỡng lại đi khỏi mà thôi.

Nếu nàng rời đi, thì nàng cứ đi

Trên thế gian này, hồ ly tu luyện tiên đạo tuy không nhiều, nhưng không phải là quá hiếm đến độ không tìm thấy. Nếu thật sự hắn muốn, thì nhất định sẽ tìm được, vì có gì mà hắn phải phiền não vì nàng

Tuy vô số lần Mặc Yểm tự thuyết phục chính mình, song dường như đều không có hiệu quả, tâm tình hắn càng ngày càng đấu tranh dữ dội và ác liệt hơn

Mặc Yểm oán hận, dùng một quyền đánh vào thân một gốc cây già. Đáng thương cho thân cây già, tuy đã là một gốc cây to lớn, tráng kiện trăm năm tuổi, nhưng khi trúng một quyền của Mặc Yểm, thân cây không khỏi nghiêng ngả. Mặc dù không lập tức đổ xuống, nhưng cành lá trên cây lại nhanh chóng héo rũ đi, mất hết sinh lực, còn thân cây chắc sẽ không tiếp tục sinh trưởng được nữa

Mặc Yểm không thể hiểu nổi nguyên nhân sự hận thù này của mình, vội vàng đi vài bước

Trong thâm tâm cảm thấy nhất thời bức bối, bỗng có một giọng nói vọng tới:

“Bạch Bạch là con vật cưng của ngươi, làm sao ngươi lại có thể để cho nàng muốn đi thì đi như thế được. Ngươi là người đàn ông đầu tiên của nàng, đương nhiên nàng sẽ thuộc về ngươi. Ngươi vì nàng mà hao tổn khí lực đi tìm tiên thảo giúp nàng tu luyện, chẳng lẽ ngươi lại nỡ lòng buông tay sao. Tốt nhất ngươi nên đi tìm nàng trở về, sau này nếu hai người có tách ra, nguyên nhân duy nhất chỉ có một: Là do ngươi đuổi nàng đi.”

Giọng nói này nói rõ ràng rất có lý, rất dễ nghe, do đó Mặc Yểm cho rằng mình đã tìm được lý do chính đáng để mang vật cưng Bạch Bạch trở lại bên mình. Ngay lập tức cảm thấy tâm tình thư thái sáng sủa hơn rất nhiều

Được! Ta sẽ đi ngay bây giờ, mang hồ ly trở về bên mình. Nàng rất dễ bị lừa, chỉ cần chuẩn bị vài con gà nướng nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Chẳng những không hề tức giận, càng không hề giận dữ với hắn.

Hạ quyết tâm, Mặc Yểm lập tức huy động pháp trụ ngưng thần truy tìm tông tích, chỗ ở của Bạch Bạch. Chỉ mất một chút công lực hắn đã tìm ra được nơi ẩn náu của nàng. Là về phía đông phủ của Hồng Hồng.

Nhưng trong quá trình làm phép, Mặc Yểm thấy có chút bất thường, hình như cảm giác được tâm tư Bạch Bạch có chút kỳ quái,

Tâm tình của nàng ba phần là mãnh liệt, chẳng lẽ có cái gì đó ngoài ý muốn sao? Trong thâm tâm Mặc Yểm rung rinh, lại nhớ tới thiên kiếp của Bạch Bạch, liền cấp tốc thi triển phép thuật, ngay lập tức xuất hiện trước mặt Bạch Bạch.

Nhưng nghiêng đón hắn không phải là một Bạch Bạch đang chịu ủy khuất mà là hình ảnh chương mắt của Bạch Bạch đang cùng một nam nhân khác ôm ấp

Cái này có thể coi như là bất gian tại trận.

Tuy nhiên, mọi chuyện đều êm đẹp, không có gì xảy ra đối với Bạch Bạch, chỉ là quần áo cời hơn phân nửa, đang cùng nam tử quần áo không chỉnh tề

ôm ấp nhau cùng ngã xuống giường.

Đôi tay của tên nam tử kia còn để trên người “Bạch Bạch của hân”, không ngừng di chuyển trên người nàng, trong khi đó một mặt chôn ở vai nàng hôn mãnh liệt.

Bạch Bạch sợ ngứa, thân thể vặn vẹo né tránh, sức kháng cự thực sự không lớn, tình cờ còn phát ra tiếng cười thanh thúy.

Trong suy nghĩ của Bạch Bạch, hành động đó của nàng và Hồng Hồng chẳng qua chỉ là một trò chơi tiêu khiển mà thôi.

Tuy nhiên khi hành động đó rơi vào trong mắt Mặc Yểm, suy nghĩ của hân lại không đơn giản như vậy, trong nháy mắt nhen nhóm trong lòng hân một ngọn lửa bùng bùng giận dữ ngập trời

Chẳng qua hân chỉ rời xa nàng 1, 2 canh giờ mà thôi, vậy mà con hồ ly chết tiệt này đã không chịu nổi sự tịch mịch. Đã đem đầu mình dựa vào ngực người khác, uống công hân đã lo lắng xem có điều gì không hay xảy ra với nàng không.

Bạch Bạch là người đầu tiên phát hiện ra sự có mặt của Mặc Yểm trong căn phòng, đi kèm với hân là một vẻ mặt không mấy thân thiện.

Bất giác Bạch Bạch cảm thấy có chút rối bời, đầu óc ù ù, cạc cạc, lại cảm thấy hơi chột dạ, trong suy nghĩ lại có chút không tự tại: Ta có gì không tốt sao? Tuy tìm một chỗ dựa khác là không đúng, nhưng mà còn hơn “cái người” thừa dịp ta không có mặt mà lại vụng trộm tìm người khác chơi đùa.

Hồng Hồng cũng phát hiện Bạch Bạch có chút không bình thường, theo ánh mắt của nàng nhìn sang, liếc thấy hai mắt phóng ra lửa của Mặc Yểm, ngăn ngợ buồng khuôn mặt của Bạch Bạch ra khỏi lồng ngực mình, ngượng ngùng nói: “Đêm khuya đến tìm, không biết có việc gì?”

Tự sâu trong đầu Hồng Hồng suy nghĩ: “Rõ ràng người này xông vào động phủ của mình, thế nhưng hết lần này tới lần khác bản thân mình lại không có dũng cảm lớn tiếng quát nạt hân, thật sự là..... Nhưng ai bảo hân pháp lực cao cường, lần trước khi hân ra tay giết xà yêu thật gọn gàng linh hoạt, nhẫn tâm tàn ác. Đến giờ hân vẫn còn chưa hết sợ hãi, với tài nghệ không bằng người khác, thì nên khách khí một chút.

Mặc Yểm lạnh lùng nhìn hai người, lửa giận đã lên tới cực điểm, nhưng càng giận lại càng tỉnh táo.

“Tới đây” Mặc Yểm nhìn Bạch Bạch, trầm giọng ra lệnh

Bạch Bạch chần chờ một chút, lắc đầu nói: “Không cần phải như thế đâu.”

Đứa ngốc cũng nhận ra được tâm trạng Mặc Yểm cực xấu, chỉ có đứa đại ngốc mới tới cửa để cho hân dễ dàng bắt nạt.

Mặc Yểm nhếch miệng quay đầu dò xét, ánh mắt thoáng lướt qua Hồng Hồng, Hồng Hồng bị hân nhìn, toàn thân rét run, rung mình một cái, gượng cười vài tiếng, muốn nói một điều gì đó, nhưng lại không biết có thể nói được gì.

Thầm nghĩ: Bạch Bạch không phải thê tử của hân, tại sao hân lại trưng ra bộ mặt như thế ta chính là người đi vụng trộm với vợ của hân vậy.

“Tự phế hai tay, ta sẽ tha ngươi khỏi phải chết” hai tay Hồng Hồng đã chạm qua thân thể “Bạch Bạch của hân”, đôi tay này tuyệt đối không thể lưu lại!

Vốn hân nghĩ trực tiếp giết nam nhân trước mặt là xong việc, nhưng hiện tại chủ ý của hân đã thay đổi, hân muốn nam nhân này phải còn sống, thân mang tàn tật thê thảm vô cùng nhưng vẫn phải sống!! Đây là cái giá phải trả cho hân khi nam nhân này dám can đảm động vào “Đồ đạc của hân”. Một cái giá đắt!!!!!!

Hồng Hồng nghe vậy chấn động, không tự chủ được rút lui hai bước. Lời của nam nhân áo đen này nói ra quả thật không phải đang nói bỡn. Tại sao hân lại trở lên hung ác như vậy? Chẳng lẽ bởi vì mình và Bạch Bạch thân thiết như vậy ?

Nhưng chính hân đã từng thân mật với Hoa Lan Tiên Tử không phải sao?

Bạch Bạch tuy chưa từng thấy thủ pháp của Mặc Yểm ngày đó ra tay giết chết xà tinh ra sao. Nhưng lại khác sâu ẩn tượng hân là một người khôn ngoan, lắm mưu mẹo, nhiều thủ đoạn. Nếu như hân đã nắm được chỗ hiểm của Hồng Hồng, nhất định Hồng Hồng sẽ không trốn thoát.

Nghĩ tới đây, không màng sợ hãi, Bạch Bạch nhảy dựng lên tới chắn ngang trước mặt Hồng Hồng và Mặc Yểm, lớn tiếng nói: “Không cho phép ngươi tổn hại tới Hồng Hồng.”

Sắc mặt Mặc Yểm khó coi mất vài phần, lạnh giọng nói: “Không cho phép ta?! Ngươi dựa vào cái gì mà có quyền không cho phép ta? Hay bởi vì ngươi ăn nằm với ta nên ngươi cho rằng giống hồ ly tinh dâm đảng vô sỉ như ngươi, có thể dựa vào kĩ năng giường chiếu mà làm ta mê đảo, dễ dàng khiến ta nghe theo lời ngươi nói?!”

Bạch Bạch bị chửi tuy rất ủy khuất, nhưng vẫn dậm chân nói: “Hồng Hồng ngươi đi mau!”

Hồng Hồng lắc đầu nói: “Không đi! Ta đi ngươi làm sao bây giờ?”

“Hân sẽ không giết ta, ngươi đi mau đi” Bạch Bạch cũng không hiểu lòng tin của mình bắt nguồn từ đâu, trong khi trước đây Mặc Yểm đã ra tay giết chết Xà Yêu, cũng đã cùng song tu với hân y như thế, một cái chết nhanh chóng chỉ trong tích tắc mà thôi.

Hồng Hồng chần chờ một chút, thầm nghĩ: “Bạch Bạch xinh đẹp mê người như vậy, rõ ràng Mặc Yểm có ý đối với nàng, làm sao hấn lại cam lòng ra tay giết nàng? Nghĩ như vậy hấn liền không chần chờ, một tay kéo Lăng Thanh Giám đang mê man trong góc chạy như bay rời đi, thậm chí không quay đầu lại.

Mặc yểm muốn truy đuổi, nhưng lại bị Bạch Bạch nhảy đến ôm gắt gao, tức giận đến mức sắc mặt chuyển màu xanh lét, mà hấn tức giận nhất chính là khi thân thể mềm mại của Bạch Bạch dán vào trong lồng ngực của hấn, thì khiến hấn tự dừng này sinh suy nghĩ cô quá muốn gắt gao ôm lấy thân thể nàng.

Hấn thật sự là quá coi thường con tiểu hồ ly chết tiết này, cho rằng nàng chỉ khờ dại đơn thuần, thể mà vừa quay đi một cái nàng đã liền vui duyên mới.

Cho rằng nàng thuần khiết không biết gì cả, hết lần này tới lần khác nhất cử nhất động của nàng làm cho tâm thần hấn lay động, có nị lực hấp dẫn cực lớn, quả thật không phải yêu tinh bình thường nào cũng có khả năng làm được.

Lấy lại bình tĩnh, bắt buộc chính mình phải một tay hung hăng đẩy ngã Bạch Bạch trên mặt đất, hấn lạnh giọng quát mắng: “Ngươi chẳng qua chỉ là con hồ ly không biết thẹn, ai cũng có thể lấy làm chồng. Thực cho rằng chỉ dựa vào khả năng dụ dỗ thủ đoạn là có thể câu dẫn ra lệnh cho đàn ông sao?! Cút đi! Cút được thì cút cho xa ?! Nếu một lần nữa ta gặp lại ngươi thì đừng trách ta xuống tay vô tình!”

Bạch Bạch không hiểu tại sao hấn lại chửi mình, ủy khuất, tức giận, thương tâm hết thấy bỗng chốc dâng lên trong lòng, nước mắt không nghe lời mà lăn chã rơi xuống không ngừng, nghẹn ngào lớn tiếng phản bác nói: “Ngươi là đồ bại hoại! Trước đây rõ ràng là ngươi cùng tỷ tỷ Hoa lan tiên từ chơi đùa không để ý tới ta! Ta chán ghét ngươi! Ta cũng không muốn gặp đến ngươi! Ô ô ô ô!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thiên kiếp.

Bạch Bạch khóc chạy tới bên cạnh 1 gốc cây, trong đêm tối không phân biệt được phương hướng, mệt mỏi liền ngã vào dưới gốc đại thụ ngủ. Nàng không rõ lời Mặc Yểm mắng nàng là có ý gì, nhưng chứng kiến rất rõ ràng trong mắt Mặc Yểm là hèn mọn ghét bỏ cùng lạnh lùng khinh thường.

Tại sao phải nhìn nàng như vậy? Nàng không có làm sai cái gì, rõ ràng là chính Mặc Yểm đi tìm người khác chơi trước, nàng cũng tìm người khác chơi có cái gì không đúng? Chỗ dựa đực xấu xa không công bằng!

Phụ thân nói rất đúng, con đực quả nhiên thực không tốt bụng an tâm được! Chỗ dựa đực đúng là không đáng tin cậy! Hiện giờ pháp lực của mình không biết khi nào thì mới có thể khôi phục, chỗ dựa cái lại ở tận kinh thành xa xôi, bên cạnh không có người nào có thể nương dựa được cả.

Đồng bọn vốn hứa hẹn sẽ giúp lại bị chỗ dựa đực đuổi đi, mình cũng bị chỗ dựa đực đuổi đi, không biết phải làm sao mới có thể tìm được Hồng Hồng.....

Bạch Bạch trong lúc ngủ mơ tất cả đều thấy cảnh tượng từng đạo thiên lôi (* tia sét) đánh vào người nàng, đánh nàng hồn bay phách tán, một đêm ác mộng liên tục, sáng sớm miễn cưỡng tỉnh lại thấy hoa mắt chóng mặt, miệng đắng lưỡi khô.

Nàng chạy đến bên dòng suối nhỏ uống chút nước, lại tìm vài thứ quả dại ăn hết, lấy tinh thần để phân biệt phương hướng, rồi liền tiến về phía kinh thành, hy vọng trước khi Thiên kiếp tới, nàng có thể đến kịp kinh thành, hy vọng Lăng Thanh Ba còn nhớ rõ nàng, nguyện ý thu nàng lưu lại bên cạnh.

Nàng không muốn chết, nàng rất nhớ Phụ thân, mẹ mẹ, chỉ cần có thể bình an vượt qua Thiên kiếp, nàng nhất định ngoan ngoãn trở lại động phủ trên núi, Phụ thân má má còn chờ nàng trở về đoàn tụ, sau này không bao giờ muốn chia lìa nữa.

Chỉ cần ở cùng 1 chỗ với Phụ thân mẹ mẹ, à, còn có thần tiên sư phụ, thì sẽ không có người lại bắt nạt nàng nữa!

Dựa vào lòng tin này an ủi, Bạch Bạch một đường gian nan xuất phát về phía kinh thành.

Không còn có tiền đan tiên thảo để bồi bổ mỗi ngày, thể lực của Bạch Bạch tiêu hao cực nhanh, trở nên giống một con hồ ly bình thường, căn cơ nàng bị hao tổn, pháp lực không còn được mấy, cũng không dám đi đường lớn, mà đều chỉ dám đi qua rừng núi hoang dã, mệt mỏi thì nghỉ ngơi trên đất hoang, đói bụng thì nhờ quả dại ăn đỡ đói. Cứ đi như vậy vài ngày, cuối cùng khi tới gần đến kinh thành, thể lực Bạch Bạch cũng đã tiêu hao nhiều, cất bước một cách khó khăn.

Suốt mấy đêm liền trời mưa, chân trời lúc hoàng hôn tràn đến một đường mây đen, trong nháy mắt liền che kín hết bầu trời màu cam. Trong mây đen ảm hiện, lộ ra ánh sáng màu tím hồng, bầu trời u ám trở nên vô cùng quỷ dị.

Bạch Bạch còn chưa ra khỏi rừng rậm, chỉ là trong rừng nghe thấy tiếng gió gào thét trở nên ngày càng sắc nhọn chói tai, dường như đang phát ra lời cảnh cáo nào đó, chim thú lớn nhỏ bốn phía trước sau cơ hồ đều đang chạy trốn tán loạn, tình hình cực kỳ khả nghi. Lại ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời,

trong lòng nàng nổi lên một dự cảm điềm xấu — Thiên kiếp! Thiên kiếp đến rồi!

Bạch Bạch còn chưa kịp sợ hãi, ánh chớp lóe lên, một tia sấm sét nổ vang bên tai nàng, có tiếng một cây đại thụ bên cạnh bị đánh gãy, rầm rầm đổ xuống về phía nàng, chỗ thân cây đứt gãy một mảnh cháy đen, tỏa ra cả trận khói đặc.

Bạch Bạch khó khăn mới né được khỏi chỗ thân cây đại thụ nên xuống, lại liền thấy trước mắt một tia chớp, tiếng sấm cực đại át hẳn tiếng kinh hét của Bạch Bạch, đám bùn cách một bước trước mặt đã biến thành một mảnh đất khô cằn, nếu như vừa rồi nàng không kịp thời dừng thế xông tới mà nói, thì giờ phút này nàng đã bị sét đánh trúng.

Không cần nhiều lời, Bạch Bạch đã biết Thiên kiếp mà mình đang gặp phải chính là “Ngũ lôi oanh đỉnh” (*5 lượt sấm sét đánh xuống đầu), may mắn tránh được hai lần, ít nhất còn có ba lượt nữa, chỉ cần chút vô ý, nếu mình may mắn không chết thì cũng sẽ trọng thương. Trong khu rừng hoang tàn vắng vẻ này, kết quả của trọng thương cũng chẳng có gì khác biệt so với chết!

Không có người có thể nhờ cậy, chỉ có thể dựa vào chính mình, Bạch Bạch bé nhắm mắt, bản năng cầu sinh khiến nàng tạm thời quên đi mệt mỏi, hết sức chăm chú ứng phó đại kiếp nạn sinh tử trước mắt.....

Bên kia, Mặc Yểm đuổi đi Bạch Bạch, tức giận làm phép đem động phủ của Hồng Hồng đập bể thành phế tích, nhưng vẫn không nguôi hận, thiếu chút nữa định đuổi theo Hồng Hồng để giết hấn cho hả giận, đuổi một đoạn lại dần tỉnh táo lại, rồi lại cảm thấy nản lòng thoải chí.

Vì một con vật cưng nhỏ chạy trốn mà giống như đánh trống khai chiêng, đuổi theo giết “gian phu”, thật sự hết sức nhàm chán! Nhưng vừa buông tha việc đuổi giết, xoay người quay lại động phủ, trong thâm tâm hấn lại cảm thấy vắng vẻ, dường như thiếu vật gì đó.

Cứ đi không có mục đích như vậy mấy ngày, Mặc Yểm tình cờ dừng lại phân biệt phương hướng, phát hiện mình không hề hay biết, lại đi theo quay về kinh thành!

Trong lòng hấn rất rõ ràng, ly khai khỏi mình, Bạch Bạch hơn phân nửa sẽ quay lại đi tìm Lăng Thanh Ba che chở, chỉ cần đến kinh thành, nhất định có thể tìm lại nàng.

Nhưng là tìm được rồi thì sao?

Đem bắt nàng mang theo trên người? Hay là nhìn nàng rúc đầu vào lòng Lăng Thanh Ba, rốt cuộc không thèm liếc mắt nhìn hấn? Ngày đó hấn mắng nàng hung dữ như vậy, nàng nhất định sẽ giận dữ với hấn à.....

Mặc Yểm xuất thần nhìn dòng nước suối, trong nước tựa hồ hiện ra đôi mắt xinh đẹp của Bạch Bạch tràn đầy ủy khuất, khó hiểu cùng tức giận. Hấn lắc đầu, thật sự là điên rồi! Chẳng lẽ mình thật sự vì một con tiểu hồ ly không có ý nghĩa mà thần hồn điên đảo?!

Đang trong lúc lo lắng, đột nhiên trái tim kịch liệt đau nhức một trận, loại đau đớn đột nhiên tới này, lúc đó làm hấn đau đến gần như không thở nổi..... con đau đớn này có liên quan tới chỗ pháp chú trên người Bạch Bạch..... Bạch Bạch đã xảy ra chuyện!

Mặc Yểm trong lòng run lên, tăng pháp lực lên tới cực hạn, người lóe lên, xuất hiện ở chỗ của Bạch Bạch. Tình cảnh xuất hiện trong mắt cơ hồ làm hấn đau tận xương tủy, một loại cảm giác có thể gọi là sợ hãi nhanh chóng lan ra khắp người.

Trước mắt cách đó không xa, một cây tên dài bắn xuyên qua Bạch Bạch, dòng máu đỏ tươi từ trong cơ thể nàng cuộn cuộn tuôn ra không dứt, theo cây tên rơi xuống mặt đất. Đầu ngọn tên đâm vào một cành trên cây đại thụ, Bạch Bạch cứ như vậy bị giữ ở trên cây tên, thân thể hơi run rẩy, dường như sau một khắc sẽ ngừng run rẩy, vĩnh viễn bất động.

Thân thể nhỏ bé của Bạch Bạch bị máu tươi nhuộm đỏ trước mắt, làm ngực hấn buồn bực đau nhức một hồi, tựa hồ như trái tim bị người khác dùng lực đập mạnh một cái trong tình huống không hề phòng bị!

Bóng dáng hấn che khuất trong bóng cây cối cao lớn, trong rừng cây hai kẻ thợ săn cũng không phát hiện ra đột nhiên lại có thêm một người, nên không kiêng nể gì cả, lớn tiếng cười nói, đi về phía con mồi.

“Con mẹ nó, đêm qua sét đánh vang như gõ quý, địa phương này súc sinh đều sợ tới mức đến một cái bóng quý cũng không nhìn thấy! Không biết vậy rồi cái cục màu trắng là con gì, khả khả, nếu là một con thỏ, vừa vặn cho đại gia nhét kẽ răng!” Một gã ngốc lớn tiếng nói oán giận.

“Chắc, người bắn một phát như vậy, bộ lông nó sẽ bị phá hủy, mụ vợ nhà ta luôn ăm ỉ muốn lấy da lông làm mũ, để tên hỗn đản nhà người bắn hai phát tới, còn làm được cái gì?!”

“A! Tên tiểu tử người muốn làm gì? Súc sinh là ta bắn!” Gã ngốc đột nhiên lớn tiếng hét to nói.

“Là do người bắn? Được lắm!” Dưới cây đại thụ, một công tử áo đen tuần ný đến cực điểm, trong ngực ôm một con động vật màu trắng toàn thân nhuộm máu, lạnh lùng mở miệng nói.

Sáu chữ vô cùng đơn giản, nhưng vào đến tai, hai tên thợ săn lại cảm thấy cả người phát lạnh, không tự chủ được rút lui hai bước, rút dao đi sẵn bên hông ra, bộ dạng sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Hết thấy chuẩn bị đều là phí công, hai người đang định mở miệng, chợt phát hiện dao sẵn đang cầm trong tay không theo sự khống chế, chém về phía người bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tiểu hồ cái, sao mà khó nuôi vậy!

Hai tên thợ săn đang kinh hãi cố gắng muốn đưa tay rút dao lại, nhưng không còn kịp nữa rồi, ánh đao lóe lên, máu phun tóe ra khắp nơi, trên người cả hai đều lưu lại một vết đao rất sâu! Ac mộng cũng chưa chấm dứt, khi ý thức hai người trở về, giống như gặp phải kẻ thù không đội trời chung, bản thân điên cuồng múa đao hướng tới người đối diện chém giết, chém thẳng vào đến khi máu thịt bay tứ tung mà động tác vẫn không ngừng. Lúc đầu bọn họ muốn cố gắng thu tay lại, sau vài đao lại thăm nghĩ chém ngã đối phương trước, cố gắng bảo vệ tính mạng của bản thân, không còn biết là bị tà thuật khống chế hay là do chính mình chủ động vùng đao.....

Rất nhanh chóng, hai người thợ săn bị thương nặng ngã xuống, trước khi chết vẫn cố gắng suy nghĩ rõ ràng xem mình đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trong rừng trống không, chỉ còn bạn của mình bị mình chém nằm cạnh trên mặt đất, mũi tên đâm đĩa vết máu trên cây, con mồi bị bắn trúng và bóng dáng tên công tử khôi ngô khác thường kia đã không thấy đâu.

Đêm qua Bạch Bạch cố sức tránh thoát sấm sét nổ ầm ầm, cuối cùng kiệt sức ngã xuống đất, buổi sáng hôm nay vừa mới tỉnh dậy lại nghe thấy tiếng người ở gần đó truyền tới, Bạch Bạch bị dọa thành chìm sợ cảnh con, nghe thấy tiếng đã muốn chạy trốn, không biết do tình trạng kiệt sức nên động tác chậm chạp, cuối cùng không tránh nổi mũi tên vừa mạnh vừa chuẩn của người thợ săn kia.

Khoảnh khắc mũi tên dài đó xuyên qua, đau đớn dữ dội làm nàng chết ngất đi, những chuyện xảy ra sau đó cũng không biết, trước khi hôn mê hình ảnh cuối cùng hiện lên trong đầu, có Phụ thân, mẹ, có vị thần tiên sư phụ mà đến nay vẫn chưa biết dung mạo, và Mặc Yêm toàn thân hắc y..... Phụ thân mẹ chắc chắn sẽ rất đau lòng thương tâm, sư phụ chắc sẽ thất vọng, còn Mặc Yêm.....không biết có đau buồn vì mình hay không?

Chỗ dựa xấu, rõ ràng đã nói sẽ bảo vệ nàng..... Gạt người! Không, là lừa gạt hồ ly!

Khi Bạch Bạch tỉnh lại một lần nữa thì đã là bảy ngày sau, cố gắng mở mắt ra một cái khe hẹp, không nhìn thấy rõ gì cả, mù mịt trong chốc lát làm nàng không rõ lắm, mình là đã xuống địa phủ hay là vẫn còn đang ở nhân gian. Chân tay hoạt động một chút lại thấy toàn thân đau nhức một trận, nhin không được kêu lên một tiếng yếu ớt.

“Tỉnh rồi sao?” trong giọng nói khàn khàn lộ ra sự vui mừng, có chút quen quen, Bạch Bạch hí hóp mắt thấy dường như có một bóng đen trước mắt, muốn nhìn lại rõ ràng một chút cũng hoàn toàn không có sức lực, một lần nữa ý thức lại chìm vào một khoảng không mù mịt.

Trong lỗ tai hình như nghe thấy giọng nói trầm thấp mà bản thân rất quen thuộc “Không có việc gì chứ?”, “Không có việc gì chứ”, nàng rất muốn lớn tiếng phản bác: “Làm sao mà lại không có việc gì chứ? Ta đau chết đi được!”

Nhưng không thể phủ nhận, khi nghe thấy giọng nói ấy, nàng dường như không còn sợ hãi.

Lại qua vài ngày, tuy vẫn không có sức lực mở to mắt, nhưng đã có thể nghe được rất nhiều âm thanh. Giọng nói có vẻ quen thuộc kia không ngừng vang lên bên tai.....

Có khi rất ôn nhu: “Ngủ đủ thì tỉnh dậy nhanh đi, chăm sóc thân thể cho tốt, mỗi ngày ta cho nàng ăn gà nướng.”

Gạt người, ta không hề thấy có một chút mùi thơm của gà nướng nào, không có thành ý gì cả!

Có khi rất hung ác: “Chừa không được sao?! Chừa không được thì ngươi cũng không cần sống nữa!”

Chừa không được ư? Là nói ta sao? Không thể hù dọa đại phu, ngộ nhờ hấn sợ hãi cho ta dùng sai thuốc, ta sẽ thảm hại hơn!

Có khi rất bức bối: “Vì sao nàgcòn chưa tỉnh, đã ăn hơn mười viên tiên đan, cũng đã uống vài bình dương canh cam lộ.....”

Còn nữa không? Nước cam lộ dương liễu uống rất ngon à! Thêm một lọ nữa!

Cuối cùng vào sáng sớm một ngày nào đó, Bạch Bạch vì Phụ thân mẹ, vì gà nướng, vì nước cam lộ dương liễu, đem hết toàn bộ sức lực cố gắng mở mắt ra, nhưng thứ đầu tiên nhìn thấy lại không quan hệ với người thân và đồ ăn ngon, chỉ là một gương mặt khôi ngô tuấn tú — Mặc Yêm?!

Toàn thân Bạch Bạch cứng ngắc, ánh mắt miễn cưỡng chuyển qua chỗ khác, chua xót đánh giá hoàn cảnh. Thấy mình đang ngủ ở trên một chiếc giường lớn, phía dưới là một chiếc đệm dày, mềm mại như áng mây, nằm trên đó vô cùng thoải mái. Mặc Yêm đang gối đầu trên chiếc chiếc đệm bên cạnh giường, hấn nằm ngửa cách nàng không đến nửa thước, gần gũi đến nỗi có thể nhìn thấy rõ đôi lông mi dài xinh đẹp của hấn.

Là hấn đã cứu ta sao? Bạch Bạch mơ mơ màng màng tự hỏi, thực sự không nhớ ra chuyện gì đã xảy ra sau khi mình tránh khỏi Thiên kiếp lại bị thợ săn

bắn trúng. Thân thể không khỏe trầm trọng làm nàng không có cách nào nhớ được quá nhiều, từ thất lung truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, sau đó thần trí dần dần thư thái mà càng thêm rõ ràng.

”Aa.....” tiếng kêu yếu ớt, nhẹ giống như thở dài, thế nhưng vẫn đánh thức Mặc Yểm đang ngủ bên cạnh.

Mặc Yểm mở mắt, trông thấy lông hồ ly trên mặt Bạch Bạch mềm như nhung, con mắt màu nâu nửa khép nửa mở, ngập nước thống khổ, trong nội tâm đầu tiên là vui mừng, sau lại đau lòng.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ đang ủ ỉu của Bạch Bạch, thở phào một cái thật dài nói: “Người cuối cùng cũng tỉnh rồi.....” Hắn trông coi nàng đã đến mười tám ngày đêm, cách một lúc lại xem hồ hấp của nàng một chút, kiểm tra thân thể nàng, dùng cách này an ủi mình: Nàng còn sống, sẽ có một ngày sẽ tỉnh dậy.

Trong mười mấy ngày nay, hắn không chỉ một lần đối với Bạch Bạch đang hôn mê nhớ lại các cảm giác từ trước cùng nàng vui vẻ, tưởng tượng thấy giờ phút này nếu nàng có thể đứng lên, dù là khóc lớn với hắn, ầm ĩ, tức giận, giận dữ cũng tốt.

Cuối cùng,..... cuối cùng nàng đã tỉnh lại, mười mấy ngày qua dài, buồn chán dường như đã qua mấy trăm năm.

Mặc Yểm thả lỏng tâm tư, không khỏi vui vẻ cười rộ lên.

Bạch Bạch lại đau đến phát khóc, nàng không còn sức lực khóc thành tiếng, chỉ có thể nhắm mắt không ngừng rơi lệ, Mặc Yểm thấy trong nội tâm có chút khổ sở, như bị dao chọc mạnh, chợt nhớ ra cái gì, từ trong ngực biến ra một bình bạch ngọc nhỏ, nhẹ nâng đầu Bạch Bạch lên, từng chút từng chút một cho ăn nàng nuốt chất lỏng trong bình.

Người thấy hương vị, Bạch Bạch cũng biết đó là nước cam lộ dương liễu, uống xong một lọ, trên người hình như không còn khó chịu như vậy, cũng tỉnh táo lại một chút, Bạch Bạch nức nở nghẹn ngào, sau khi ly biệt gấp lại, câu nói đầu tiên là:

”Ta còn muốn nữa!”

Mặc Yểm nghe xong lông mày lập tức thả lỏng ra chút ít, khó mà thấy được nàng muốn ăn gì đó, chẳng qua nước cam lộ dương liễu này đã không còn mấy, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn là rất sung sướng đem cái lọ còn lại cuối cùng mang ra cho tiểu hồ ly tham ăn.

Tiểu hồ ly tinh thần không tồi, khóc lên cũng có chút khí lực: “Đau quá, rất đau, ô ô ô!”

“Ngoan ngoan, nhắm mắt lại ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ không đau nữa.....”

Mặc Yểm sợ nàng tiêu hao quá nhiều thể lực ảnh hưởng đến việc phục hồi, chỉ hướng nàng thi chú làm cho nàng một lần nữa mê man đi.

Mặc Yểm đứng dậy gọi một tên tiểu đồng tử tới dọn dẹp gian phòng. Nơi này là động phủ của hắn, một ít việc vặt vãnh tự nhiên có người thay hắn lo liệu.

Tên tiểu đồng tử này tên là A Miếu, nhanh tay nhanh chân đẩy cửa tiến vào, vừa thấy trên bàn nhỏ bên giường tùy ý đặt hai cái bình bạch ngọc nhỏ, liền phát ra một tiếng kêu khê, âm thanh tuy nhỏ, nhưng bên trong bao hàm cảm xúc vô cùng phong phú, rõ ràng đúng là đau lòng!

Nước cam lộ dương liễu a! Đó là nước cam lộ dương liễu a! Không phải là loại nước trà súc miệng bình thường gì nha! A Nghiêu chạy đi bảy ngày đường mới đưa vật quý về, thế mà chủ nhân lại tùy tiện tiện rót vào miệng con bạch hồ ly này! Giật chân giận dữ nha!

Bạch hồ ly gì mà được chiều chuộng như vậy, ăn tiên đan tiên thảo như cơm, uống nước cam lộ dương liễu như trà! Rõ ràng nhìn cũng không có gì đặc biệt!

Lời là nói như vậy, A Miếu vừa dọn dẹp gian phòng, vừa vụng trộm dò xét Bạch Bạch đang ngủ say như chết giống đứa trẻ con, trong thâm tâm bị kích thích muốn sờ sờ lông hồ ly trắng xoá tung trên người nàng. Không biết có phải là sờ cũng tốt như được nhìn như vậy hay không..... Mấy ngày nay lão trông thấy chủ nhân hết sờ lại sờ, thích thú không buông tay, chắc là cảm giác rất thích a!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Khoảng cách vô tình.

Động phủ của Mặc Yểm là do cha hắn – tên là Mặc Đàm – để lại, bản thân hắn cũng ít khi để ý tới mấy chuyện trong phủ, trong phủ chỉ còn lại những người cũ. Mấy người hay hầu hạ bên người có 5 đồng tử A Hâm, A Sâm, A Miếu, A Diễm, A Nghiễm. Dưới quyền bọn họ còn có khoảng hơn 10 tiểu được đồng cùng quê. Không biết Mặc Yểm đã dạy dỗ bọn họ như thế nào nhưng trong ý nghĩ của những người này, trên trời dưới đất chỉ có duy nhất

Mặc Yêm là Lão Đại của họ, còn lại Phật tổ, Quan Âm, Thiên Đế, Diêm Vương đều là cái rắm! Bảo bối yêu quý trên tay chủ nhân thì chính là nhân vật quan trọng mà tất cả mọi người đều phải hầu hạ chu đáo, cho nên ở trong này Bạch Bạch rất được quan tâm, dùng từ tỉ mỉ cẩn thận cũng không đủ để hình dung được. Chẳng qua, mọi việc lớn nhỏ đều do một mình Mặc Yêm lo hết, nên cơ hội thể hiện của mọi người thật sự rất ít.

Mà như trong lòng A Miếu thực sự rất muốn sờ thử Bạch Bạch xem cảm giác như thế nào nhưng lại không thể xuống tay, cũng không dám xuống tay. Nhìn thấy sự sốt sắng của chủ nhân với Bạch Bạch, không nghi ngờ rằng nếu thử sờ một lần thì chắc chắn tay mình sẽ bị chặt bỏ.

Vết thương chuyển biến tốt, mỗi ngày Bạch Bạch lại thấy tỉnh táo hơn, nhưng mà rất ít khi mở miệng nói chuyện, hơn nữa lại không muốn nói chuyện với Mặc Yêm. Mỗi lần Mặc Yêm ở bên cạnh nàng, nàng không phải là giả vờ ngủ thì cũng sẽ dùng ánh mắt vừa nghi ngờ vừa đề phòng nhìn trộm hắn.

Sự thay đổi thất thường của Mặc Yêm để lại trong Bạch Bạch một bóng ma rất lớn, nàng còn nhớ rõ những lúc Mặc Yêm dạy nàng hôn nhẹ, những lúc kích thích triển miên khi hắn cùng nàng luyện phương pháp song tu, nhớ rõ sự ôn nhu che chở của hắn trong 1 tháng cùng hắn luyện phương pháp song tu, nhớ rõ cảm giác an tâm khi Mặc Yêm ôm nàng nói sẽ bảo vệ.

Nhưng là nàng cũng nhớ rõ chuyện Mặc Yêm tùy tiện giết chóc tàn nhẫn vô tình, cùng với chuyện tình cờ xảy ra tranh chấp khi thì đã man ngang ngược, còn có trong đêm hôm đó tại động phủ Hồng Hồng thì lạnh lùng khinh thường mắng nàng— dường như nàng giống cái gì đó bẩn thỉu, nhìn nhiều cũng sợ làm bẩn con mắt.

Nhưng mà nàng cũng không biết là mình đã làm sai chuyện gì nữa, tại sao hắn lại đối xử với nàng như vậy?

Cứ như thế thay đổi thất thường, vui vẻ, bực tức thất thường của Mặc Yêm làm cho Bạch Bạch cảm thấy không thể nào thích ứng.

Lần này là hắn cứu mình, những ngày qua hết lòng chăm sóc, cho dù trong lúc nàng hôn mê cũng có thể cảm nhận được, nàng không phải không muốn có thể làm nũng hắn cho thỏa thích, nhưng là lại sợ ngay sau đó sắc mặt hắn lại thay đổi, coi nàng cũng như rác rưởi đem ném đi xa. Cho nên nàng lựa chọn im lặng.

Lúc đầu, Mặc Yêm khiến nàng yếu ớt bị thương nặng, cho nên không nói chuyện, từ từ cũng phát giác thái độ tránh né của nàng, muốn biết tâm tư của nàng cũng không khó, chỉ cần hắn muốn, Bạch Bạch nghĩ gì hắn đều có thể thông qua pháp chú để biết được.

Nhưng là hắn thậm chí có chút ít lảng tránh đi tìm hiểu nàng chân thật nghĩ gì, hắn không muốn chứng kiến Bạch Bạch oán hận, lại càng không nghĩ xác nhận Bạch Bạch có hay không ý định muốn ly khai.

Hắn vô cùng hối hận, hiếm có người nào khiến hắn sinh ra áy náy, có thể do ngày đó chứng kiến Bạch Bạch hấp hối bị mũi tên nhọn xuyên qua, bị treo ở trên cây, hắn thật sự hối hận.

Bạch Bạch chỉ là một con tiểu hồ ly ngu ngốc cái gì cũng đều không hiểu, là cách làm của mình khiến nàng hiểu lầm, là cái tên nam nhân chết tiết kia lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nói lời ngon ngọt lừa gạt nàng. .... Bạch Bạch không phải là vì quá ngây thơ không biết gì nên bản thân mới bị lừa gạt dễ dàng như vậy?

Hắn nên mang nàng theo trên người, không cho nam nhân vô liêm sỉ khác có cơ hội tiếp cận nàng mới đúng. Là hắn cho nam nhân khác cơ hội ra tay, vì sao lại có thể trách mắng con hồ ly ngu ngốc này chứ?

Nếu như không phải hắn nhất thời tức giận đem nàng đuổi đi, nàng chắc sẽ không bị thương như vậy. .... Chính mình đã từng một lần đồng ý bảo vệ nàng bình yên vượt qua Thiên kiếp, hơn nữa lợi dụng lời hứa hẹn này chiếm hết tiện nghi của nàng, cuối cùng đến lúc quan trọng lại nhờ hèn.

Hồ ly ngu ngốc nhất định rất tức giận hắn nha! Chẳng qua nàng không thù hận lâu, qua thời gian này từ từ chọc ghẹo nàng, tự nhiên có thể làm cho nàng nở nụ cười. Hắn đã có chút cảm giác quen thuộc mang con tiểu hồ ly này bên người.

Cúi đầu kiểm tra Bạch Bạch, Mặc Yêm tự mình quyết định từ nay về sau sẽ đối xử với nàng tốt một chút, khiến nàng nhanh chóng tươi cười với hắn, lại là vật cưng của hắn.

Mặc Yêm, người này, bởi vì những chuyện thời niên thiếu từng trải qua, cho nên tính tình cực đoan, làm việc cực đoan, không phân biệt thiện ác, tất cả các việc đã làm đều là do nhất thời yêu thích, phong lưu lại vô tình. Đổi lại là người khác, đừng nói chỉ là bị trọng thương, có chết ở trước mặt của hắn, hắn cũng sẽ không có cảm giác gì.

Nhưng Bạch Bạch thì không giống vậy, Bạch Bạch tuy ngu ngốc, không thông hiểu chuyện nhân tình thế thái, nhưng lại giống như một trang giấy trắng mới tinh, mở ra không hề che giấu chút nào với người khác, không đề phòng hay chống cự chút nào trước mặt hắn, có thể nói không hề có tính công kích, lại càng không tạo thành nửa điểm uy hiếp, khiến cho hắn lơ đãng mở trái tim ra không hề phòng bị, cứ như vậy mà không hề hay biết, khiến cho nàng để lại bóng dáng trong lòng hắn, bóng dáng càng ngày càng sâu, cuối cùng trở thành dấu ấn in đậm trong tim.

Đương nhiên, cái này cũng do dung mạo đẹp tuyệt trần cùng phản ứng nhiệt tình dâng trào lúc mây mưa của Bạch Bạch. .... Mặc Yêm nhìn hình dáng Bạch Bạch thờ dài, nàng tổn thương như vậy, muốn cùng nàng thân mật dự đoán phải đợi rất lâu nữa. .... Thật là đáng chết! Quá thuận tiện cho hai gã thợ săn bẩn bị thương thương Bạch Bạch rồi, đáng lẽ phải đục mấy trăm lỗ trên người bọn chúng, sau đó ném lên tổ kiến, để cho bọn chúng chịu trăm vạn con kiến gặm nhấm, chịu đựng khổ sở rồi mới từ từ chết đi.

Vết thương của Bạch Bạch dần dần ổn định, Mặc Yêm bắt đầu mang toàn bộ bí kíp tu tiên cất chứa trong động phủ ra nghiên cứu. Trị thương là cần thiết, nhưng quan trọng nhất là phải tìm được đáp án trong lòng nghi vấn .

Từ ngày tám thân trinh nữ của Bạch Bạch bị hủy, nàng đã ăn rất nhiều tiên đan tiên thảo, Quỳnh tương ngọc lộ nhiều đến mức không đếm nổi, cho dù là thần tiên yêu quái tu luyện đan dược bình thường cũng không được dùng, nước cam lộ dương liễu của Quan Âm Bồ Tát cũng không phải là hư danh, những ngày qua Bạch Bạch đã uống đến bảy tám bình nhỏ, tính được ít nhất cũng tăng lên gần ngàn năm pháp lực.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều không thấy pháp lực của nàng có bất kỳ thay đổi rõ ràng nào, thậm chí ngay cả một chút dấu hiệu khôi phục như ban đầu cũng không được. Nhiều vật đại bổ tăng trưởng pháp lực tu vi như vậy, vào bụng Bạch Bạch, đều chỉ có thể làm nàng khôi phục lại tinh thần sau nửa canh giờ uống thuốc, rất nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng. Tất cả thuốc bổ dường như ném xuống một cái hồ sâu không đáy bình thường. Một hoa sóng nho nhỏ cũng không nhìn thấy động tĩnh gì.

Hiện tượng kỳ quái này làm cho Mặc Yểm hoàn toàn không cách nào nghĩ thông suốt, trước đây hắn đã từng nói bóng nói gió hỏi qua cách Bạch Bạch tu luyện, Bạch Bạch thật không hề cố ý giấu diếm, chỉ là nàng nói lộn xộn, làm cho người ta hoàn toàn không hiểu được. Tiếp tục hỏi đến cùng, nàng chỉ nói mỗi khi đến lúc gay go khi luyện công, thân tiên sư phụ sẽ truyền âm nghìn dặm dẫn đường nàng phá tan quan ai, về chuyện làm thế nào để trôi qua thì nàng không có ấn tượng.

Lại hỏi nàng thân tiên sư phụ là ai, nàng mơ mơ màng màng nói cho tới bây giờ chỉ nghe thấy giọng nói của hắn, chưa từng thấy qua một lần. Chỉ thấy Mặc Yểm tức giận nghiêng răng kèn kẹt, trong lòng âm thầm thề, vị thần tiên sư phụ có bản lĩnh này đừng để hắn biết, để hắn điều tra ra là ai, chắc chắn hắn sẽ ra sức đánh cho!

Bây giờ không có cách nào, đành phải tự mình đọc sách nghiên cứu.

Thật ra còn có một biện pháp, là phải tìm tới cha mẹ của tiểu hồ ly, dù sao bọn họ cũng phải biết chuyện gì xảy ra trên người tiểu hồ ly. Nhưng mà Mặc Yểm không muốn nghĩ tới chuyện này, thậm chí không muốn tiểu hồ ly nhớ tới cha mẹ của nàng — tiểu hồ ly bây giờ là của hắn! Người ngoài đừng mong đoạt với hắn!

Thời gian này cứ ngày lại ngày trôi qua, cho đến khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, phá vỡ tình hình bế tắc lúc này của một người một hồ.....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bị giẫm.

Bạch Bạch cảm thấy mình nhất định con hồ ly xui xẻo nhất thiên hạ ! Vô cớ lại bị thương không rõ lý do, ai trông thấy cũng có thể giẫm đạp.

Hôm nay, thật vất vả lắm vết thương mới đỡ hơn một chút, cơ bản là có thể hoạt động được, Bạch Bạch nhìn quanh không thấy Mặc Yểm ở trong phòng, vội vàng giữ thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo của mình chạy quanh sân, nhìn một mảnh vườn trồng hoa, nàng nhìn mà thêm thủng

Bạch Bạch rất yêu hoa, thích nhất là loài hoa hồng, trước kia khi ở trong núi tu luyện, gần động phủ trái khắp đồi đều trồng hoa hồng, loại nào cũng có, khi hoa nở nàng còn rất thích nằm ngủ dưới khóm hoa, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cành lá chiếu vào cơ thể, trong không khí đều là hương hoa, thứ cảm giác này thật là tốt!

Tuy ở cùng Mặc Yểm thật tốt, giường chiếu mềm mại thoải mái, nhưng Bạch Bạch lại càng tưởng nhớ quá khứ, nhớ mùi hoa hồng khi vẫn còn ung dung tự tại, hương hoa quen thuộc của loài hoa đó cũng làm cho nàng càng có cảm giác an toàn, giống như được trở về mấy trăm năm trước khi mình vẫn còn là con hồ ly tu luyện ở động phủ

Ôm cái đuôi bông xù, Bạch Bạch cuộn tròn nằm ở dưới cây hồng hoa, thoải mái hít một hơi thật sâu, mơ mơ màng màng đã ngủ mất.

Trong mơ nàng thấy mình về tới động phủ, Phụ thân mụ mụ làm gà quay đang chờ nàng, mụ mụ dịu dàng, ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng che chở cho nàng, Phụ thân đưa tay ra vuốt ve bộ lông trắng mềm mại trên người nàng, từng chút, từng chút, thật thoải mái!

Trong con mơ Phụ thân xé một miếng gà quay đưa đến miệng nàng, nàng há to miệng ý định a ô một miếng ăn hết, bỗng nhiên thấy vô cùng đau nhức khiến nàng tỉnh lại từ trong mộng đẹp, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã nghe thấy “Chi” một tiếng kêu thảm thiết từ trong cổ họng nàng phát ra

Đau quá..... đau quá!.....

Bạch Bạch mở to mắt mơ màng nhìn chung quanh, thấy mình vẫn đang ngủ bên cạnh khóm hoa hồng, chỉ khác là bây giờ bên cạnh khóm hoa hồng xuất hiện một đoạn váy áo màu phấn trắng cùng với đôi giày nhật thêu chân màu hồng, cái đuôi đau nhức làm cho nàng phản ứng lại rất nhanh — nàng bị người ta giẫm mạnh một cước.

Ô ô ô! Người ta đang ngủ ngon lành ?! Vì sao lại chạy tới giẫm nàng một cái? Đi không nhìn đường sao!

Thương thể của Bạch Bạch vẫn chưa hoàn toàn bình phục vì vậy không có khả năng nhảy dựng lên chạy đi, chỉ có thể miễn cưỡng cuộn thân mình ôm

đuôi, đau đến toàn thân run rẩy.

Đúng lúc này nghe được tiếng Mặc Yểm đề nén tức giận nói: “Đã xảy ra chuyện gì?!”

Sau đó đôi bàn tay quen thuộc đi tới cẩn thận bế nàng lên.

Một giọng nói của nữ tử vừa úy khuất vừa sợ hãi giải thích ” Yểm Quân đại nhân, nô tỳ..... nô tỳ không biết phía dưới hoa có người.....”

Mặc Yểm cúi đầu nhìn xem, thì thấy trên người Bạch Bạch dính đầy bùn cát, thấp giọng ô ô khóc, bộ dáng nhếch nhác biết bao, vừa lo lắng lại có chút buồn cười, con hồ ly này đúng là gặp xui xẻo mà.

Cái đuôi bị thương của Bạch Bạch có chút nhọt nhọt bần thiêu, chắc là bị giẫm một cái, Mặc Yểm cẩn thận sờ cái đuôi lông bông xù của nàng thì thấy xương cũng không bị gãy, chỉ bị thương không nặng, vì vậy lấy khăn ra lau sạch sẽ nước mắt trên mặt và vết bầm bầm cát trên người của Bạch Bạch, dịu dàng an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, ta đã ở đây rồi! Đừng khóc, sẽ nhanh chóng không đau nữa mà.”

Hoa hồng ở đây có rất nhiều gai nhọn, bình thường hoàn toàn không có người để ý đến nó, nếu có người thưởng hoa cũng chỉ đứng ở ngoài bụi hoa xem xét, hầu như không ai chạy vào để hái hoa, vườn hoa lớn như vậy mà Bạch Bạch lại không may bị giẫm phải, ngoài trừ Bạch Bạch xui xẻo chắc không còn cách giải thích nào hơn.

Người vừa giẫm phải Bạch Bạch là một thị nữ của Quỳnh Nguyệt tiên tử, tên là Vân nhi, hôm nay nàng đi cùng chủ nhân viếng thăm Mặc Yểm, vì Mặc Yểm đang luyện thuốc cho Bạch Bạch, thế nên nàng không có cơ hội gặp mặt chủ nhân, các nàng chỉ được thuộc hạ của Mặc Yểm tiếp đón.

Quỳnh Nguyệt tiên tử tướng mạo xinh đẹp, dưới chân có rất nhiều thần quan, vì thế sinh ra bản tính kiêu căng, lại khẳng khái vô cùng hăm dọa đối với Mặc Yểm. Mỹ nữ, Mặc Yểm đương nhiên hào phóng thu nhận – theo người xưa mà nói, thì hai người đã sớm có gian tình, vì vậy Quỳnh Nguyệt tự cho mình là nữ chủ nhân, Mặc Yểm dù sao rất ít khi dùng lại ở động phủ, cũng lười để ý tới.

Hai ngày trước thật khó khăn lắm mới nghe nói Mặc Yểm trở về động phủ, Quỳnh Nguyệt tiên tử mang theo thị nữ vội vàng chạy đến thăm hỏi người, không nghĩ là Mặc Yểm lại tùy tiện phái một tiểu được đồng đuổi các nàng đi, trong lòng tức giận, cho tiểu được đồng hai cái tát, xông thẳng vào tiểu viện của Mặc Yểm.

Mặc Yểm hết lần này tới lần khác không có trong phòng, Quỳnh Nguyệt tiên tử tức giận đứng ngồi trong phòng chờ hán, thì nhìn thấy ở cửa sổ có một cây hoa hồng đang nở rộ, chính giữa lại có vài nhành hoa màu xanh hiếm có, phỏng đoán đây chính là cây hoa trong truyền thuyết mà Mặc Yểm tự tay trồng có tên ” Lục Ngạc”, vì vậy sai thị nữ Vân nhi đi hái, có lẽ sẽ gặp được Mặc Yểm.

Mặc Yểm đang luyện dược, đột nhiên cảm giác được trong nội tâm kinh sợ, trực giác mách bảo cho hán rằng Bạch Bạch xảy ra chuyện, vội vàng chạy đến, Quỳnh Nguyệt tiên tử trong phòng chứng kiến, hán thực sự xuất hiện, trong lòng vui vẻ, vội vàng ra khỏi phòng nghênh đón.

“Hừ! Quả nhiên chỉ cần chạm nhẹ vào cây hoa bảo bối của chàng thì chàng sẽ chịu bỏ thời gian ra để gặp thiếp! Oan gia, chẳng lẽ thiếp còn không bằng cây hoa bảo bối của chàng ư???” Người chưa tới âm thanh đã tới trước, Quỳnh Nguyệt tiên tử nũng nịu trách mắng.

Lúc này trong lòng Mặc Yểm tràn đầy thương tâm cho vết thương của con vật cưng, nghe Quỳnh Nguyệt tiên tử nói, chớp mắt trông thấy tiểu thị nữ bên cạnh cầm trên tay vài đoá Lục Ngạc đang sợ run rẩy, càng không kiên nhẫn mà tức giận.

Còn dám tùy ý động đến các thứ của hán, nữ nhân này xem mình là ai chứ?!

Không để ý đến dáng vẻ đang hờn dỗi của Quỳnh Nguyệt tiên tử, Mặc Yểm ôm Bạch Bạch ở trong lòng, vượt qua các nàng đi tới gian phòng nghỉ.

Từ trước tới giờ, mặc dù hán đối với Quỳnh Nguyệt tiên tử không có nhiều nhiệt tình, nhưng cũng không bao giờ tỏ ra lãnh đạm như vậy? Quỳnh Nguyệt tiên tử quen với việc người yêu mến nàng, bây giờ Mặc Yểm lại có thái độ lãnh đạm như vậy, đối với nàng mà nói, đó là một hình thức khiêu chiến. Những tiên nhân khác trước mặt nàng đều nịnh nọt để mong hấp dẫn được nàng, tuy vậy nàng cũng không dám chắc có thể vì Mặc Yểm mà biến thành một nữ nhân dịu dàng, ngoan ngoãn nhẫn nhục chịu đựng.

Trước mặt thị nữ mà nàng phải chịu mất mặt như vậy, không khỏi giận dữ, một tay túm lấy đoá hồng Lục Ngạc trên tay Vân nhi ném trên mặt đất giẫm đạp một hồi, một tay quạt cho Vân nhi hai cái bạt tai, mắng: “Đồ vô dụng!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Minh Át Chân Nhân.

Quỳnh Nguyệt tiên tử hấp tấp vọt tới trước cửa phòng Mặc Yểm, đang muốn đẩy cửa xông vào, đột nhiên cảm giác được một luồng lực mạnh đập tới,

chân đứng không vững liền thối lui ra sau vài thước thì mới miễn cưỡng ổn định được cơ thể.

“Mặc Yểm! Chàng..... đây là ý gì?!” Quỳnh Nguyệt tiên tử giận dữ như điên.

Trong cửa nhẹ nhàng vọng ra một chữ: “Cút!”

Quỳnh Nguyệt tiên tử nổi trận lôi đình, tức giận đến nỗi giọng nói đều phát run lên, chỉ vào cửa phòng nói: “Được ! Được ! Chàng được lắm!” Nàng ta dậm chân một cái lên đám mây bay về Thiên cung để tìm Thiên đế cáo trạng.

Nếu như là từ trước, nàng bức tức xong rồi cũng chỉ có thể nằng vãi câu rồi đi, nhưng bây giờ không giống với lúc trước, nàng hiện giờ đã có gia thế rồi.

Việc này phải bắt đầu kể từ chuyện mẹ ruột của nàng ta.

Mẫu thân của Quỳnh Nguyệt tiên tử vốn là một tiên tỷ ở Nam Hải Long cung, tên là Nam Đình, là mỹ nhân nổi danh Nam Hải. Có lần nàng theo long vương đến Thiên cung dự tiệc, trong lúc chơi đùa ở Thiên cung bị lạc đường một mình, vừa đúng lúc Thiên đế say rượu, mơ hồ kết thành một đoạn nhân duyên sương sớm với nàng. Sau khi Thiên đế tỉnh rượu đã quên mất việc này, Nam Đình thấp cổ bé họng, ngay có nói nhẹ cũng không dám mở miệng. Sau khi quay lại Long cung với Long vương, nàng ta lại phát hiện mình có bầu, sự tình rốt cuộc không cách nào dấu diếm được, Nam Đình đành phải đối mặt với Long vương nói ra sự tình.

Long vương gặp rất nhiều khó khăn, ngày đó sự việc thế nào Thiên đế cũng không nhớ rõ lắm, nên cũng không biết ông ta có thái độ thế nào đối với Nam Đình, ngộ nhờ lèm nhèm đã vội báo lên, Thiên đế cảm thấy mất mặt thì sự việc sẽ không đơn giản đi chút nào. Nhưng bụng Nam Đình ngày càng nổi rõ, im đi như vậy cũng không phải biện pháp, vì vậy liền lấy cớ nàng đi lấy chồng xa, thực tế đem nàng đưa đến Nam Hải, chờ ngày sanh trên một hòn đảo, không lâu sau thì sinh ra Quỳnh Nguyệt tiên tử.

Quỳnh Nguyệt tiên tử ngày một lớn lên, hai đầu lông mày của nàng với Thiên đế càng nhìn càng giống nhau, Long vương nghĩ nàng cùng Thiên đế có quan hệ, cũng dụng tâm chiều chuộng, đem bọn họ trở lại Long cung, đối đãi dụng lễ như với khách quý, nơi chốn nào cũng dung môi. Vì lo lắng cho thanh danh hai người, còn nhận Nam Đình làm nghĩa muội, nuông chiều Quỳnh Nguyệt tiên tử hơn cả con gái bình thường.

Quỳnh Nguyệt tiên tử ý vào dung mạo xuất sắc, lại là con cưng của Long cung, tính tình càng ngày càng tỏ ra kiêu căng ngạo mạn, có quan hệ không rõ ràng với nhiều tiên nhân yêu tinh tuấn mỹ, trong đó người mà nàng yêu mến nhất đương nhiên là Mặc Yểm.

Nàng cũng không biết thân phận thực sự của Mặc Yểm, chỉ là cảm thấy người nam nhân này thật anh tuấn và tuyệt vời, không giống những nam tử khác chỉ biết tuân lệnh, cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Lần này nàng ta tới tìm Mặc Yểm, ngoài việc là do quá lâu không được gặp hấn, trong lòng tưởng niệm nhưng nhớ, nàng ta còn muốn chia xẻ, hay nói chính xác hơn là khoe khoang một việc vui vẻ — nàng ta đã được Thiên đế thừa nhận, bây giờ nàng là đứa con mà Thiên đế sủng ái nhất trong mười bốn công chúa!

Vài ngày trước Long vương đã tìm được cơ hội phù hợp để lên bẩm báo việc của mẹ con Nam Đình với Thiên đế. Năm đó Thiên đế say rượu loạn tính, không nhớ thân phận của đối tượng, nhưng sau bao năm gặp lại Nam Đình vẫn xinh đẹp như trước, lại thập phần hợp ý, lập tức phong nàng làm phi tử, và còn thừa nhận Quỳnh Nguyệt tiên tử.

Thiên đế nghĩ mấy trăm năm qua đối với các mẹ con nàng có chút thiệt thòi, nên đối với con gái nhỏ vừa mới thừa nhận lại càng dịu dàng sủng ái hơn ngàn vạn lần, chỉ hận không thể mở hết cõi lòng ra được. Quỳnh Nguyệt tiên tử vốn trên danh nghĩa là con gái nuôi của Nam Hải long vương, cũng đã vênh mặt nhìn quá đỉnh đầu (*nguyên văn : mắt cao hơn đỉnh), bây giờ trở thành công chúa Thiên cung, lại càng kiêu căng tốt độ hơn.

Đúng là hết sức phong quang vô hạn, mà lại bị Mặc Yểm làm cho nhục nhã, nàng ta lập tức quyết định đi đến trước mặt Thiên đế để hùng hăng bày tỏ cáo trạng, đến lúc đó mang thiên binh thiên tướng đến Mục Đâm, nhất định phải dạy hấn không kịp hồi hận, quỳ gối dưới chân mình cầu xin tha thứ!

Vân Nhi vội vàng đuổi kịp Quỳnh Nguyệt tiên tử, trước đó nhìn thoáng qua, đúng lúc trông thấy bên trong cửa sổ rộng mở, Mặc Yểm vẻ mặt nhu tình, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi bạch hồ đang nằm trên gối hấn, trong lòng nàng vừa có một hồi ai oán, lại có một hồi hâm mộ.

Tuy mình là một tiểu tiên, nhưng lại không bằng một con vật cưng tốt số, được người ta thương tiếc..... Ai!

Quỳnh Nguyệt tiên tử vội vàng chạy thẳng một mạch đến xoay chuyển trời đất, cũng không đợi tiên đồng thông báo liền xông thẳng vào ngự thư phòng của Thiên đế, nhào vào ngực Thiên đế lên tiếng khóc rống.

Thiên đế có phần xấu hổ, khẽ quát : « Quỳnh Nguyệt, con thân là công chúa Thiên gia, lại không biết lễ nghi, cũng không sợ quấy rầy vị khách hay sao ??? »

Lại quay đầu gượng cười hai tiếng với một người khác trong ngự thư phòng, nói lấp liếm: “Tiểu nữ hài nhi ngang ngược hồ đồ, để Minh Át chân nhân chê cười rồi.”

Quỳnh Nguyệt lúc này mới phát hiện trong ngự thư phòng còn có người ngoài, vừa rồi mình khóc lóc, lại làm trò hề đều bị người ngoài nhìn thấy, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa nghe khẩu khí Thiên đế, thì hình như đối với vị “Minh Át chân nhân” đó còn coi trọng hơn mức bình thường, nàng kiêu căng là thế đối những người khác, nhưng mà đối với những vị khách của phụ hoàng lại rất biết rõ đúng mực, nghe vậy vội vàng lau nước mắt đi, sửa sang quần áo xoay người thi lễ.

Trò diễn hai mặt nàng ta đã sớm « xe đi quen đường », dịu dàng thì lễ đến nỗi khiến người ta cảm thấy sự kêu khóc thất thố lúc trước đều là ảo giác.

Vị gọi là Minh Át chân nhân vui vẻ nhận lễ, thân nhiên nói: “Công chúa đa lễ.” Giọng nói như thanh tuyến chảy xuôi, như ngọc sáng mây quang, nghe êm tai không kể xiết.

Quỳnh Vân tiên tử trong lòng vừa động, giương mắt nhìn lên chỉ gặp một chàng thiếu niên áo xanh, ý thái thanh thần ngồi ở một bên, vẻ đẹp dung mạo và khí chất có dùng hết thảy từ ngữ trong thiên hạ để hình dung đều vẫn cảm giác chưa đủ, vô số minh châu chiếu sáng trong ngực thư phòng ở trước mặt hẳn đều trở nên giống như cát đá tầm thường, âm đạm không ánh sáng.

Thế gian lại có mỹ nam tử xuất sắc như thế, hoàn toàn không thua Mặc Yểm sao?! Chỉ là dung mạo tại sao lại càng nhìn càng thấy quen mắt?

Thiên đế thấy con gái mình nhìn chằm chằm gất gao vào Minh Át chân nhân, cho dù bộ dạng người ta đẹp cũng không cần làm như vậy! Cảm thấy trên mặt âm đạm đi rất nhiều, nhưng lại không thể lên tiếng quát bảo ngưng lại, chỉ đành phải ho khan to tiếng, hy vọng Quỳnh Nguyệt tiên tử chú ý rút rề một chút. Đáng tiếc cuồng hống đều nhanh chóng khủi, mà Quỳnh Nguyệt tiên tử vẫn là vẻ mặt si mê nghi hoặc, không biết hồi cải.

Minh Át chân nhân đã quen bị người vây xem, cũng không thấy bức bối, giọng điệu vẫn nhàn nhạt nói: « Thiên đế đã có việc, Minh Át hai ngày nữa lại đến quấy rầy. »

Vị mỹ nam tử phải đi sao?! Quỳnh Nguyệt tiên tử bừng tỉnh tới đi đến phía trước vài bước, nghĩ phải làm thế nào để vị chân nhân chuẩn bị dời đi kia lưu lại. Thiên đế không thể nhìn được nữa, làm phép cố định Quỳnh Nguyệt tiên tử tại chỗ, làm cho miệng nàng ta không thể nói được, cơ thể không thể cử động, không thể tiếp tục để cho mất mặt thêm. Đợi cho Minh Át chân nhân đã đi xa, Thiên đế mới gỡ bỏ thuật định thân trên người Quỳnh Nguyệt tiên tử.

Quỳnh Nguyệt tiên tử trong lòng tức giận, song cũng không dám phát tác đối Thiên đế, nghĩ đến nỗi nhục nhã với Mặc Yểm, cùng với sự thất thố vừa rồi ở trước mặt vị Minh Át chân nhân kia, tâm tư nhất thời rối loạn u tối, dứt khoát khóc to thảm thiết bị ai.

Thiên đế cả nửa ngày mới nhận ra là con gái nhỏ thấy thẹn trong lòng, hơn nữa trong tất cả đám con gái, đứa con gái này là có dung mạo giống mình nhất, nên không khỏi yêu thích hơn vài phần, thấy nàng khóc đến thế lương, thái độ ông ta mềm nhũn đi, vươn tay đặt lên đầu vai của nàng, dịu dàng trấn an: « Chớ khóc chớ khóc, phụ hoàng không phải giận dữ với con, thật sự là hôm nay con quá mức đường đột, đừng phải khách quý, ai..... Phụ hoàng vốn đang muốn cho con bái Minh Át chân nhân làm thầy..... »

Quỳnh Nguyệt tiên tử vừa nghe thấy, trong nội tâm liền trở nên lạnh lợi, dịu dàng nói: “Là do nhi thần không tốt, đã để phụ hoàng bị mất thể diện..... Vị Minh Át chân nhân kia lại lịch gì? Đường như Phụ hoàng rất kính trọng hắn.”

Một phen mềm giọng làm nũng, khiến tâm tư Thiên đế nở rộ hoa, liền khen vài tiếng “Con gái ngoan”, nhưng nói đến lai lịch của Minh Át chân nhân lại có chút suy đoán hăm hồ, chỉ nói hắn là năm đó trên trời có một vị thượng tiên rất danh tiếng, một mực tu luyện cách biệt, rất ít hành tẩu trên tam giới, pháp lực cao cường ít có địch thủ, hơn nữa từng cứu vãn Thiên kiếp của thiên đình hơn nghìn năm trước, là đại ân nhân của khắp thiên đình...

Quỳnh Nguyệt tiên tử nghe xong, trong lòng mừng rỡ, nếu như có thể trở thành đồ đệ người này, sớm chiều ở chung, dựa vào vẻ mỹ mạo của mình, muốn có được mỹ nam tử này dễ như trở bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thiên Đình lo lắng gặp quỷ

Thiên đế nói chuyện với Quỳnh Nguyệt tiên tử một lúc, chợt nhớ tới lúc nàng mới đến thì khóc sụt sùi, dường như bị ủy khuất gì đó, hiện giờ cũng không có người ngoài, liền hỏi: « Quỳnh Nguyệt, vừa rồi con xông vào tìm phụ hoàng để làm gì? » Quỳnh Nguyệt tiên tử vốn một lòng nghĩ tới mục tiêu mới, nghe Thiên đế nhắc tới, lập tức nhớ lại một mối hận nhục nhã mà Mặc Yểm gây ra cho nàng ta, nước mắt lưng tròng, đứng dậy, lôi kéo tay áo Thiên đế, khóc lóc kể lể nói: « Trước khi con gái chưa gặp được phụ hoàng, ở thế gian có quen biết một người đàn ông, con và hắn ái mộ lẫn nhau, mấy ngày nay con thăm nghĩ bồi đắp tình cảm cha con với phụ hoàng, nên tạm bỏ quên hắn, hôm nay đi động phủ của hắn để tìm hắn, thì kẻ bạc tình này lại mượn cớ làm con phải nhục nhã chạy đi! Phụ hoàng, người nên làm chủ cho con gái! »

Quỳnh Nguyệt tiên tử biết rõ Thiên đế mang áy náy trong lòng đối với mẹ con mình, cho nên trong lời nói cố ý khiến Thiên đế phải xuống nước, ám chỉ mình vì tận hiếu mới đưa đến chuyện chịu nhục, làm cho ông ta càng hết sức đòi lại mặt mũi cho mình.

Mặc dù Thiên đế có chút cưng chiều con gái nhỏ, nhưng cũng nghe thấy không ít điều tiếng xấu về tình yêu qua lại của nàng ta, thăm nghĩ hơn phân nửa là người đàn ông kia chịu không nổi nàng đáng vẻ kiêu căng, phóng túng buông thả nên mới chia tay nó. Tuy vậy xưa nay ông ta đều bao che khuyết điểm, cảm thấy con gái nhà mình thân phận cao quý, cho dù làm việc thiếu thỏa đáng cũng không tới phiên người ngoài làm cho nó phải chịu nhục nhã, cho nên cũng có tâm ý xuất đầu giúp con gái. Liền hỏi

« Người đàn ông kia là người phương nào? Đợi phụ vương phái người đi giáo huấn hắn một chút. »

Quỳnh Nguyệt tiên tử chỉ chờ một câu nói đó, vội vàng trả lời: « Hắn tên là Mặc Yêm, động phủ tại Mặc Đàm. »

« Con nói cái gì?! » Thần sắc Thiên đế biến đổi khôn cùng, quát hỏi.

« Hắn..... Hắn tên là Mặc Yêm, ở tại Mặc Đàm..... Phụ hoàng, người, người làm sao vậy? » Quỳnh Nguyệt tiên tử bị thái độ thay đổi chóng mặt của Thiên đế làm cho sợ hãi tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Thiên đế đánh mạnh một chưởng trên bàn, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói: « Làm sao con lại trêu chọc vào hắn?! Cũng tốt, cũng tốt! Các ngươi đều không có quan hệ gì mới tốt! Bây giờ con lập tức trở lại hương quán cùng với mẹ con, trong vòng ba tháng không được xuất môn nửa bước! »

Từ khi Quỳnh Nguyệt tiên tử từ quen biết với Thiên đế tpwos nay, chưa từng thấy qua Thiên đế có thái độ cường ngạnh không lưu tình như vậy. Nàng không rõ Mặc Yêm và Thiên đế rốt cục đã xảy ra chuyện gì, lại làm cho ông ta căm tức như vậy, trong nội tâm ủy khuất không thôi, oa một tiếng khóc ồ lên.

Thiên đế cũng không lập tức trì hoãn sắc mặt, nhẹ lời an ủi giống như lúc trước, ngược lại nghiêm mặt hỏi: « Đi đi! Nếu như con không nghe lời, cũng đừng gọi trẫm là phụ hoàng nữa! » Dứt lời, ông ta phát tay áo không hề để ý tới Quỳnh Nguyệt tiên tử, bước ra khỏi ngự thư phòng.

Quỳnh Nguyệt tiên tử xưa nay cả gan làm loạn, ngang ngược tùy hứng, nhưng đây là chuyện có liên quan tới địa vị của mình sau này, nên cũng không dám cãi lời, cắn nát mấy cái khăn tay cuối cùng cũng thuận theo ý Thiên đế, trở lại hương quán căm tức ba tháng.

Dù sao mình cũng được mẫu thân sủng ái, đến lúc đó chờ Thiên đế hết giận, mềm giọng khấn cầu vài câu, tự nhiên sẽ không việc gì. Tưởng tượng như vậy, trong lòng Quỳnh Nguyệt tiên tử bớt đi phiền não. Ra khỏi cửa lại gặp Vân Nhi đang sợ hãi rụt rè ngoài cửa, trong lòng con tức dồn lên, xông lên trước tát vài cái thẳng vào mặt cô ta, mãi đến khi tiểu nha hoàn bị đánh đến sưng đỏ cả hai má, mới cảm giác voi bớt chút bực tức.

Đang kia, Minh Át chân nhân trở về động phủ của mình, mới tới cửa liền gặp một thiếu niên kích động ra, miệng cao hứng nói: « Sư phụ, đồ nhi đã trở về! »

Thiếu niên đạo nhân này không cần phải nói cũng biết, đó chính là Vân Hư vừa hạ phàm thu thập kinh nghiệm. Minh Át chân nhân rất coi trọng người đồ đệ này. Minh mới xuất quan không lâu liền gặp được hắn bình yên trở về, tự nhiên tâm tình cũng thập phần vui vẻ, lập tức đem hắn tới chỗ thiên điện mà mình dùng để luyện công, để nghe hắn kể về kinh nghiệm thu thập được sau mấy tháng.

Chỉ là khi Vân Hư nói đến chuyện ngẫu nhiên gặp Mặc Yêm tại khách điểm, bên môi Minh Át chân nhân vốn đang mang theo chút ý cười lạnh nhạt vui vẻ, nhưng sau đó mi tâm (*khoảng giữa 2 đầu lông mày) chậm rãi nhíu lại.

Vân Hư nhận thấy diện mạo bên ngoài của người kia phỏng chừng chỉ hơn vài tuổi so với sư phụ thập phần sùng kính của mình, nhưng nhớ tới lời nói của Mặc Yêm, bèn hỏi áp a áp ứng: « Sư phụ, vị Mặc..... Mặc tiên sinh kia nói, hắn, hắn là huyên trưởng của sư phụ, việc này..... việc này..... »

Minh Át chân nhân chậm rãi gật đầu nói: « Lời hắn nói là sự thật »

Vân Hư vốn đã tin sáu bảy phần lý do thoái thác của Mặc Yêm, giờ phút này nghe sư phụ chính miệng chứng thật, nhưng vẫn là cảm thấy bất ngờ, trong lòng hiếu kỳ nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Minh Át chân nhân xoa xoa mi tâm nói: « Sự tình giữa vi sư với hắn sau này sẽ nói cho con biết, con nói tiếp sự việc xảy ra đằng sau nữa đi. »

Vân Hư đáp ứng một tiếng, tiếp tục kể chuyện xà yêu hại người, mới nói vài câu, đột nhiên khuôn mặt xưa nay vốn bình tĩnh của sư phụ, tự nhiên đổi sắc, miệng không khỏi ngưng lại, ngậm lại chính mình vừa mới nói điều gì khiến sư phụ... khiếp sợ như vậy.

Nhưng mà không có! Chẳng qua hắn chỉ nói rằng ở bên ngoài tiểu viện của Lăng Thanh Ba có gặp được hai con hồ ly là Hồng Hồng và Bạch Bạch mà thôi. Chẳng lẽ..... chẳng lẽ là sư phụ trách cứ mình tùy ý kết giao với yêu tinh sao? Không đúng, rõ ràng sư phụ một mực dạy bảo hắn phải đối đãi ngang hàng với chúng sinh, không thể vì đối phương là phạm nhân hoặc yêu tinh, mà trong lòng lại có thành kiến.

« Con nói là, hồ ly tinh tên Bạch Bạch hiện đang ở cùng Mặc Yêm?! » Giọng nói của Minh Át chân nhân khó dấu nổi bao hàm rất nhiều cảm xúc.

“Vâng.....” Vân Hư phỏng đoán rằng, chẳng lẽ Bạch Bạch cùng sư phụ cũng có quan hệ gì đó không thành?

Minh Át chân nhân còn đợi hỏi lại, chợt nghe ngoài cửa có tiếng tiên đồng thấp giọng bẩm báo: « Vợ chồng Bạch nguyên ở bên ngoài xưng có việc gấp cần cầu kiến chân nhân. »

Minh Át chân nhân giật mình: « Mau mau mời bọn họ vào gặp. » Quay đầu rồi nói với Vân Hư: « Mặc Yêm ở cùng Bạch Bạch là việc nhất thiết không được nhắc đến với bất kỳ ai hết. Con lui ra trước đi. »

Trong lòng Vân Hư chứa đầy nghi vấn, nhưng cũng phải nghe lời phân phó của sư phụ, rồi đi theo cửa hông của thiên điện, lúc đi đến ngưỡng cửa của điện thì lơ mơ nghe được một giọng nói lạ lẫm tràn đầy lo lắng: « Chân nhân, ngài cuối cùng cũng xuất quan, Bạch Bạch được cứu rồi..... »

Bạch Bạch? Lại là Bạch Bạch? Bạch Bạch mà chủ nhân của giọng nói này đang nói và Bạch Bạch mà mình đã từng gặp gỡ là cùng một người sao? Tại sao sư phụ lại không cho hắn nói chuyện của Bạch Bạch ra ngoài?

Mà « cặp vợ chồng Bạch Nguyên » dường như trước đây mình chưa bao giờ nghe nói qua, trong trí nhớ cũng chưa từng thấy bọn họ tới cửa thăm hỏi, tại sao đáng về của sư phụ lại có vẻ hết sức quen thuộc thân với bọn họ? Tuy Minh Ất chân nhân nhìn có vẻ là người hiền hoà, nhưng bình thường rất ít có thâm giao với người nào, tiếp kiến khách cũng đều là tại chính điện, ngoại trừ những người có quan hệ cực kỳ thân thiết bên ngoài, thì đều không mời người khác đến thiên điện ngai dùng để luyện công, cặp vợ chồng Bạch Nguyên và sư phụ rốt cục là có quan hệ như thế nào?

Về phía Mặc Yểm, người làm cho hai đại nhân vật trên Thiên đình bàn luận, thì hẳn đang bận rộn trấn an con vật cưng đáng thương của mình đang kinh hãi vì bị thương.

Hắn nửa điểm cũng không thêm đề ý mình đắc tội người nào, lại càng không có e ngại những người kia có ý nghĩ gì về hắn, dù sao hắn cũng không có ấn tượng tốt đối với vị tiên nhân nào trên trời cả, và lại hắn cũng không dư thời gian mà đề ý.

Quỳnh Nguyệt tiên tử cũng không biết là hôm nay may mắn cho nàng ta, chưa kịp khoe khoang thân phận mới, nếu không thái độ của Mặc Yểm còn không chừng có thể ác liệt gấp mười gấp trăm lần.

Bỏ qua một bên không đề cập tới các loại ân oán giữa hắn với Thiên đình, xét theo tính tình của hắn, cho dù hôm nay người giẫm lên Bạch Bạch chính là Thiên đế, hắn cũng sẽ không bởi vậy mà có vài phần khách khí, huống chi chẳng qua chỉ là một tiên nữ phóng đàng? Nói thật, đối với hắn, người đàn bà kia giờ trở thành bộ dáng gì hắn còn chẳng nhớ rõ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bích Bích.

Bôi thuốc mỡ giảm đau tiêu sưng lên đuôi của Bạch Bạch xong, Mặc Yểm xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng giáo huấn: “Sao không ngoan ngoãn nằm trong phòng dưỡng thương, lại chạy loạn ra ngoài? Hiện giờ nàng không thể như lúc trước, cũng may là giẫm lên đuôi, nếu như giẫm lên người, lên vết thương thì làm sao. Chỉ thoáng không nhìn nàng, nàng liền gặp vấn đề!”

“Ta nhớ nhà, nhà của ta có rất nhiều rất nhiều hoa hồng, còn có ong bướm chơi với ta..... Chúng nó sẽ không giẫm ta..... Ô ô ô!” Bạch Bạch hữu khí vô lực nói ai oán, trong giọng nói đủ mười phần ủy khuất thương tâm.

Ngụ ý là trách người nhà hắn chạy đến giẫm nàng! Tự dung bị thương làm cho tâm tình nàng kém đến cực điểm, tâm lý phòng ngự giảm xuống rất nhiều, khó có thể mở miệng nói được với Mặc Yểm một câu đầy đủ. Mặc Yểm tuy bị phản nản, nhưng trong lòng vẫn âm thầm kinh hãi (*ngạc nhiên hải lòng).

Khẽ cười xoa cái đầu nhỏ của nàng vài cái, theo sở thích của nàng hỏi:

“Nàng thích hoa hồng màu gì?”

“Tất cả đều thích!”

“Ta hái xuống trái trên giường nàng được không?” Khó có khi tiểu sủng vật của hắn nguyện ý nói chuyện! Mặc Yểm nửa điểm cũng không hề lo lắng trên giường của một đại nam nhân trái đầy hoa hồng là chuyện đùa người cỡ nào.

“Không cần! Hái xuống, các nàng ấy sẽ rất đau!” Bạch Bạch hơi chống người lên, nói khản trương.

“Được! Vậy không hái, nàng ngoan ngoãn uống thuốc, ta cùng nàng đến cạnh cây hoa hồng ngủ.” Mặc Yểm chợt nhớ tới thuốc trong phòng mới luyện một nửa, Bạch Bạch ghét nhất uống thuốc, những tiên thảo tiên hoa kia muốn luyện thành đan dược mất thời gian quá lâu, thương thể của nàng căn bản không chờ được, cho nên đành phải tạm thời sắc thành thuốc đen sì, khổ sở cho nàng uống. Mỗi lần đều là hắn vừa đắp vừa xoa, nàng mới miễn cưỡng bằng lòng uống hết, không phối hợp như vậy, không biết tới khi nào mới có thể phục hồi vết thương, mới có thể lại biến thành hình người.

Mặc Yểm nhẹ vỗ về thân thể nhỏ nhắn xù lông của Bạch Bạch, không nhìn được nhớ tới dư vị thân thể xinh đẹp tuyệt diệu mê người khi nàng hóa thành người, trong lòng nhộn nhạo.

Bạch Bạch lại không nghĩ nhiều như vậy, bàn tay ấm áp của Mặc Yểm nhẹ nhàng vuốt ve trên người nàng thật sự quá thoải mái, rất có hiệu quả thôi miên, so với Phụ thân cũng không kém, làm nàng hỗn loạn lại muốn ngủ..... Có hắn bên cạnh, liệu có người nào thừa dịp nàng ngủ đến giẫm nàng một cước không?!

Bạch Bạch ôm lấy cái đuôi to bị thương của mình, an tâm uốn éo xoay mình, chìm vào mộng đẹp trong mùi thuốc nhàn nhạt.

Được Mặc Yểm cẩn thận điều trị, thương thể Bạch Bạch khôi phục rất nhanh, một tháng sau, miệng vết thương chỉ còn lại một vết sẹo hồng hồng, hơn nữa trên vết sẹo, lông hồ ly tuyết trắng đã bắt đầu dài ra.

Bạch Bạch rất yên tâm, nàng từng gặp qua một con mèo lớn đánh nhau trong núi, bị cắn thương một miếng, miếng vết thương mặc dù tốt, nhưng vẫn có một mảng nhỏ không mọc lại lông nữa, không duyên có thiếu một mảng lông, thật rất khó coi!

Mặc Yểm nhìn nàng ngày ngày khỏe lên, bắt đầu tính toán dự nàng biến thành hình người, gần gũi thân mật một cái, nhưng hắn lại không muốn vận dụng chú thuật trên người Bạch Bạch để khống chế nàng, tình nguyện cùng chậm rãi xoa xoa cho tiểu hồ tiên này, hơn nữa rất hưởng thụ niềm vui thú trong đó.

Tuy không thể ném tư vị nam nữ ân ái mất hồn, nhưng có một tiểu động vật đáng yêu ôn hòa như vậy bên người, cảm giác cũng cực kỳ vui vẻ.

Những ngày tiếp theo, ban ngày Mặc Yểm trong phòng luyện đan, chuyên tâm luyện được, buổi chiều ôm Bạch Bạch đến ngủ gần bụi hoa hồng — nói chính xác là Bạch Bạch ngủ trên gối hắn, hắn dùng pháp thuật khoanh chân huyền phù trên không trung, bình thường hắn sẽ mang đến một vài bí tịch tu luyện tiên đạo để xem, xem một thi ôm Bạch Bạch cùng ngủ trưa một chỗ.

Vết thương trên thân thể Bạch Bạch tuy đã tốt lên, nhưng căn cơ bị hao tổn vẫn không có dấu hiệu khôi phục chút nào, hơn nữa thời gian trong một ngày đều là hỗn loạn trong mộng, Mặc Yểm có chút bận tâm đối với loại tình hình mơ hồ này, cho nên đều tận lực cố gắng đem mang nàng theo trên người. Nhanh chóng từ trên xuống dưới trong Mực đầm đều biết tiểu hồ ly này là tâm can bảo bối của chủ nhân.

Sáng sớm hôm nay Bạch Bạch bị chim chóc ngoài cửa sổ đánh thức, phát hiện Mặc Yểm không ở bên cạnh, không nhìn được lại chạy tới bên ngoài bụi hoa hồng chơi. Mặc Yểm nói, từ nay về sau sẽ không cho người nào tùy tiện đến Mực đầm, cho nên, nàng cảm giác mình có thể yên tâm mà chiếm lĩnh một mảnh lớn vườn hoa hồng này.

Bạch Bạch một thân hồ ly, vui vẻ chậm rãi đi dạo trong vườn hoa, nàng rất cẩn thận né tránh rễ cây hoa, để tránh giẫm chúng bị thương, tình cờ đứng người dậy liếm liếm giọt sương đọng trên cánh hoa, hù dọa mấy con ong đang hút mật, phi thường cao hứng, không hề hay biết càng chạy càng sâu, chợt nghe bên trái văng đến một hồi tiếng khóc nỉ non.

Bạch Bạch lại càng hoảng sợ, cẩn thận từng tí một, đẩy cành lá ra hướng bên kia nhìn tới, chỉ thấy trên mặt đất rải rác có vài đóa hoa hồng bị tàn phá kinh khủng đã không còn nhìn thấy được vẻ đẹp nữa — đây đúng là nơi nàng bị giẫm lên hôm đó! Hoa này là do tiểu cô nương giẫm lên nàng hái xuống, về sau bị một nữ nhân rất hung dữ đoạt lấy ném trên mặt đất giẫm loạn lên. ....

Nghiêng đầu lắng nghe, tiếng khóc hình như là từ một cây hồng màu xanh vắng đến từ không xa, ở đây có hoa yêu ư? Bạch Bạch nhanh chân đi qua, mới đi vài bước, chỉ nghe thấy từ chỗ cây hồng màu xanh vang lên một tiếng quát khóc thanh thúy: “Hồ ly ngu ngốc, không cho phép tới đây!”

Bạch Bạch dừng bước lại, ủy khuất nói: “Vừa rồi ta không có đắc tội ngươi, tại sao ngươi lại mắng ta?”

Cây hồng màu xanh run run vài cái, từ đỉnh một bông hoa cực đại chui ra một tiểu cô nương áo xanh to như ngón tay cái, tay chống nạnh nói với Bạch Bạch: “Hừ, sao lại không đắc tội ta? Từ khi ngươi đến đây, chủ nhân đều quần lay ngươi mỗi ngày, nhìn cũng không thèm nhìn ta! Ngay cả ta tu thành hình người hắn cũng không để ý. .... Đồ hồ ly ngu! Hồ ly thôi! Hồ ly xấu xa!”

Người nàng ta nhỏ tí nhưng giọng lại không nhỏ, nhưng đến về sau, trong giọng nói càng ngày càng lộ rõ tiếng khóc nức nở.

” Ai là chủ nhân của ngươi?” Tuy Bạch Bạch cảm giác mình rất vô tội, nhưng là tiểu cô nương người ta thương tâm như vậy, nàng cũng không nên lại khắc khẩu với nàng ta.

” Hừ! Mỗi ngày hắn đều ngủ ở đây cùng ngươi!”

” Là. .... Mặc Yểm?”

“Hả? Hắn gọi Mặc Yểm ư? Sao ta lại nghe người khác gọi hắn Yểm quân?” Lục y tiểu cô nương một bên lau nước mắt, một bên hỏi.

“Ta cũng không biết. .... Ta cùng chơi với ngươi, ngươi đừng giận ta được không?” Bạch Bạch rất muốn có một bằng hữu! Bằng hữu này là cây hoa hồng nàng thích nhất biến thành, như vậy rất tốt!

Về phần Mặc Yểm. .... Hắn mới không phải bằng hữu của nàng! Nhưng mà hiện giờ mình cùng hắn là quan hệ gì? Bạch Bạch ngẫm nghĩ không hiểu, cũng không miễn cưỡng, chuyên tâm tranh thủ thiết lập tình hữu nghị với Tiểu Hoa yêu trước mặt.

Tiểu cô nương áo xanh vừa mới tu luyện thành hình người, trong trí nhớ có hạn chỉ có Mặc Yểm trước thường xuyên đến chăm sóc nàng, đối với chuyện thiên địa nhân thế, đều là từ vài câu do người đi qua lưu lại. Bạch Bạch chủ động đề nghị chơi cùng nàng, trong lòng nàng ta cực kỳ vui vẻ, nhưng trên mặt lại cố làm bộ, nói: “Được rồi! Thấy người biết mình sai rồi nên bỏ qua.”

“Ta gọi là Bạch Bạch, ngươi tên là gì a?” Bạch Bạch không so đo nàng yếu ớt, đầu tiên tự giới thiệu.

Cây hồng màu xanh này mới thành tinh không lâu, đây là lần đầu tiên nói chuyện với người (kỳ thật cũng không tính là người), làm sao biết tên mình là gì được. Nhưng nàng ta lại không muốn yếu đi khí thế trước mặt đồng bọn mới, vắt óc suy nghĩ một hồi, nhớ lại đã từng có người rất nhã nhặn tán thưởng nàng, nói hoa của nàng “sắc như ngọc bích”, vì vậy thốt ra : « Ta gọi là Bích Bích, sắc như ngọc bích! »

« Tên của ngươi rất êm tai!” Bạch Bạch thành tâm khích lệ.

Bích Bích hận không thể dài ra một cái đuôi giống như của Bạch Bạch, để làm cho nó vênh lên một cái, dương dương đắc ý nói: « Đó là đương nhiên! »

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Buồn bực không nói nên lời.

Không đến nửa ngày, Bạch Bạch cùng Bích Bích, hai tên tiểu tử vừa ngu vừa khờ dại liền trở thành tri kỷ. Bích Bích trước sự cổ vũ của Bạch Bạch đánh bạo lần đầu tiên rời khỏi đại bản doanh của mình, từ trong cây hoa hồng nhảy lên trên lưng của nàng, để cho nàng mang đi du ngoạn trong bụi hoa một hồi. Bích Bích mặc dù đã sinh sống trong vườn hoa này hai ba trăm năm, nhưng bởi vì chân thân là cây hoa hồng, không thể tùy tiện chuyển ồ, mấy ngày gần đây mới vừa vận tu thành hình người, cho nên trong năm dài tháng rộng buồn chán chỉ có thể nhìn thấy vài bông cây hoa trong tầm mắt, hôm nay đi theo Bạch Bạch nhìn được rất nhiều màu sắc khác nhau, tâm tình kích động khó có thể nói hết, chỉ kém không có đứng dậy hoa chân múa tay vui sướng ở trên lưng Bạch Bạch.

Mặt trời chậm rãi lên tới đỉnh đầu, Bạch Bạch cảm thấy hơi mệt chút, bụng cũng đói rêu âm ỉ. Thương thế của nàng mới tốt lên không được bao lâu, thân thể vẫn rất suy yếu, đang muốn nói với Bích Bích, trước đưa nàng ta trở về, bản thân ăn no và nghỉ đủ lại rồi sẽ đến tìm chơi với nàng ta, trước mặt liền đột ngột xuất hiện một chiếc hắc bào quen thuộc — Mặc Yểm đến.

Bích Bích ngồi trên lưng Bạch Bạch ngửa đầu nhìn lên cùng một lúc, vừa vận công thấy khuôn mặt Mặc Yểm thật khó coi. Bạch Bạch hơi chột dạ, lùi lại hai bước, trọng tâm không ổn suýt chút nữa ngã một cái. Bích Bích trên lưng nàng một hồi xóc nảy, bị dọa đến oa oa kêu to.

Mặc Yểm hơi miễn cưỡng một tay đem Bạch Bạch ôm lấy rồi nói: “Tại sao lại lên ra ngoài? Thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, nàng càng ngày càng không nghe lời.”

Nghe khẩu khí hình như không phải rất nghiêm trọng. .... Bạch Bạch cúi đầu làm bộ thành thật nhận lỗi, quả nhiên Mặc Yểm không cam lòng tiếp tục trách cứ nàng, xoa xoa đầu của nàng coi như xong.

Mất nhìn thấy người ngồi trên lưng Bạch Bạch – Bích Bích đang cố gắng thò đầu ra nhìn để “đoạt màn ảnh”, Mặc Yểm có chút kinh ngạc nói: “Người có thể biến hóa?”

Sau khi Bích Bích biến thành hình người, đây là lần đầu tiên ở gần chủ nhân như vậy, hưng phấn tới mức muốn lớn tiếng hét lên, nhưng lại sợ để lại một ấn tượng xấu với chủ nhân, cuối cùng giọng run run nói: “Vâng. .... Đúng vậy! Ta. .... Ta gọi là Bích Bích.”

Âm thanh như muỗi vo ve, khuôn mặt nhỏ nhắn khuôn trương cúi xuống, tựa như muốn đâm đầu vào lòng Bạch Bạch, hoàn toàn không còn giống vẻ hoạt bát ngang ngược khi ở cùng Bạch Bạch, mà giống một tiểu nữ sinh thẹn thùng hướng nội.

Bạch Bạch nhân cơ hội vui vẻ nói với Mặc Yểm: “Bích Bích là bạn tốt của ta, ta có thể mang nàng về phòng chơi được không?”

Mặc Yểm nghe xong, trong lòng khó chịu, Bạch Bạch chưa từng nhiệt tình như vậy đối với hắn.

“Để lần tới nói sau, nàng trước theo ta trở về uống thuốc đã.” Dứt lời, hắn cầm Bích Bích nhỏ bé lên, tiện tay ném đi, Bích Bích sợ tới mức “oa” một tiếng sợ hãi, thân thể không tự chủ được mở đường vân giả vũ bay đi.

Phốc một tiếng, Bích Bích rốt cục đụng vào một vật thể mềm nhũn nào đó mà bị ngừng lại, mở mắt xem xét, đã đập vào mắt màu xanh quen thuộc, lại vừa vận về tới chân thân của mình, phía trên gốc cây Lục Ngạc cực lớn.

Chủ nhân thật là lợi hại nhaa! Tiện tay mà có thể chuẩn xác đưa nàng về nhà như vậy! Bích Bích trong nháy mắt đã quên nỗi sợ hãi vừa rồi, chìm đắm trong tình cảm mãnh liệt mù quáng, không thể tự kiềm chế đối với thân tượng sùng bái trong lòng mình.

Xa xa nghe thấy tiếng Bạch Bạch lo lắng kinh hô: « Bích Bích, người ở đâu? Người. .... người không sao chứ?! »

Bích Bích leo lên đĩa mặt (*nhụy hoa), lớn tiếng kêu lên: « Bạch Bạch, ta về đến nhà rồi! Không có việc gì! Nhớ rõ ngày mai tới tìm ta chơi! »

Bạch Bạch nghe được nàng ta trả lời, mới biết được vừa rồi mình đã trách lầm Mặc Yểm, còn tưởng rằng hắn khi dễ Bích Bích. Bạch Bạch nằm trong khuỷu tay Mặc Yểm, rướn cổ lên định trả lời một tiếng, thì bị Mặc Yểm đang trong lòng khó chịu, một tay ấn trở về.

Tại sao chỗ dựa được mặt lúc nào cũng luôn cau có? Bạch Bạch lên dò xét một chút, rõ ràng đang Mặc Yểm rất không vui, nàng rút đầu lại không lên tiếng, miễn cho hắn khỏi chứng nào tật nấy, lại đi bắt nạt nàng.

Để tranh thủ cơ hội ngày mai đi tìm Bích Bích chơi đùa, hôm nay Bạch Bạch nhu thuận không chút phản kháng, uống ực một ngụm cạn thuốc, rất có thành ý biểu hiện lần này thái độ của mình rất hài lòng hợp tác.

Mặc Yêm thấy nàng nghe lời có chút kỳ quái, cứ như thường lệ cho nàng ăn một miếng mứt mơ, trong miệng Bạch Bạch chứa hương vị mứt ngọt ngào thơm lừng, thò chân trước cào cào vạt áo Mặc Yêm, cả thân thể lần qua lần lại làm nũng, nịnh nọt cọt xát vài cái lấy lòng.

Mặc Yêm bởi động tác thân cận này của nàng mà tâm tình vui vẻ, mặt vốn căng thẳng liền trầm tĩnh lại, thậm chí còn có chút cười cười. Thời gian Bạch Bạch ở chung cùng hắn không tính ngắn, tuy nàng ngu ngốc nhưng cũng biết mình đã làm nũng thành công, vội vàng nuốt ực mứt vào, nhân cơ hội xin xỏ ngắn gọn vào đúng trọng điểm: « Ngày mai ta đi tìm Bích Bích chơi được không? »

Nếu chỗ dựa được quyết tâm không cho nàng ra khỏi cửa phòng, nàng tuyệt đối không ra được đến nửa bước. Nếu như không nghe lời hắn mà chuồn êm, dù cho thành công thì hậu quả cũng có thể rất nghiêm trọng, bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc tính tình chỗ dựa được quá đáng thì thần sắc đáng sợ. Cho nên tốt nhất là trực tiếp xin xỏ hắn đáp ứng.

Mặc Yêm vừa bực mình vừa buồn cười, nói người này ngu ngốc, hiện giờ ngược lại giáo hoạt lên, biết rõ muốn đối phó hắn phải làm nũng nịnh nọt! Nhưng mà bộ dạng nàng ý lại phục tùng như vậy thật đúng là đáng yêu! Dù sao cũng không phải đại sự gì, nhớ rõ thời gian chính xác xách nàng trở về là được, đương nhiên vẫn phải đưa ra điều kiện với nàng: « Có thể được, nhưng là, từ nay về sau nàng phải giống hôm nay ngoan ngoãn uống thuốc. »

Bạch Bạch nghĩ nghĩ ngời ngời một chút liền đáp ứng.

Gặp lúc Mặc Yêm tâm tình không tệ, lại thuận thế tranh thủ quyền lợi cho chính bằng hữu mới của mình: « Bích Bích rất thích người, người hòa khí một chút đối với nàng được không. »

« Ừ. »

” Ta mang nàng trở về chơi được không?”

“Nàng không lo lắng một chút nào sao? Bích Bích rất đẹp.” Hồ ly ngu ngốc này một chút ý thức nguy cơ đều không có! Vừa rồi liếc qua, diện mạo tiểu hoa yêu hình như cũng không tệ, hoa yêu, hơn nữa rất hiếm có cây hoa hồng loại Lục Ngạc tu thành hoa yêu, muốn bộ dạng khó coi mới là kỳ quái.

“Bích Bích rất xinh đẹp, ta rất yêu mến, tại sao phải lo lắng?”

« Ta chơi hôn nhẹ cùng nàng ta, không chơi với nàng thì sao? » Mặc Yêm cười đùa nói.

Bạch Bạch nhớ lần trước trong động phủ U Lan tiên tử phát sinh sự kiện không thoải mái, rụt rè nói: « Vậy các người chơi đi, ta..... Ta sẽ không quấy rầy các người. »

Mặc Yêm chỉ cảm thấy mình khó được khi tâm tình tốt, như một quả bóng cao su phình lên liền bị người đâm rách, trong lòng tự dung chẳng hiểu tại sao lại mọc lên một nỗi buồn bực cầu kinh. Lẽ ra hiện giờ tiểu hồ ly biết điều như vậy, thì bản thân mình hẳn phải vui vẻ mới đúng, vì sao hết lần này tới lần khác tâm tình lại tệ hại muốn mắng người?

Bạch Bạch thấy lòng mảy mảy chậm rãi dựng thẳng lên, chỉ biết hắn chắc đã nổi giận, nhưng lại không biết mình chọc hắn chỗ nào, kinh sợ xoay người nhảy xuống thăm, vài bước chuồn đến chỗ ngõ ngách trong phòng cách xa Mặc Yêm nhất, co lại thành một cục đánh giá hắn.

Ma nhãn nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy thì lại càng tức giận, không biết nên giận nàng hay nên giận chính mình! Cố gắng hít sâu mấy lần, cố tỏ vẻ mặt ôn hoà nói với Bạch Bạch: « Chạy xa như thế làm gì, ta gọi người làm cho nàng gà nướng ăn. »

Giống như cảnh báo được giải trừ! Bạch Bạch chậm rãi thả lỏng thân thể, đến trước mặt Mặc Yêm, nói nhỏ: « Ta nghe lời, người không nên tức giận. » Điều bộ giống như một đứa trẻ con không biết nên làm sao.

Mặc Yêm làm sao còn có thể tức giận, trong lòng lại thương tiếc, ai! Vật nhỏ đáng thương bị hành động của hắn dọa sợ hãi, đến giờ vẫn chưa nguôi ngoai. Từ nay về sau không có việc gì thì ít hung dữ với nàng một chút, tiểu hồ ly nom nớp lo sợ sẽ không chịu chủ động thân cận hắn nữa, may nha!

Mặc Yêm ôm Bạch Bạch phân phó A Miếu đến phòng bếp lấy một con gà nướng đưa tới, cảm thấy nỡ mẫn cho nàng ăn từng miếng từng miếng một, không hề phát giác ra chính mình trong lúc không hề hay biết đã bắt đầu chủ động khống chế đề nện tính tình của mình để nhân nhượng trấn an đối tượng đặc biệt nào đó. Điều này trong quá khứ, căn bản là chuyện không thể có.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nổi danh mà không hề hay biết.

Mặc Yêm tính tình tuy có kiêu ngạo, bất khuất nhưng dù gì cũng đã sống một, hai ngàn năm, thần tiên hay yêu quái đều biết đến. Khi rảnh rỗi động phủ đều có đủ loại khách đến bái phỏng, Bạch Bạch tự nhiên rất được họ để tâm lưu ý.

Trong những lượt khách viếng thăm này, có rất nhiều người tận mắt thấy bên cạnh Yểm Quân đại nhân kiều ngạo bất khuất có thêm một con bạch hồ. Hơn nữa, con bạch hồ được Yểm Quân đại nhân hết sức yêu quý.

Một vị tinh quân dám thề độc rằng ông ta chứng kiến con bạch hồ tinh nghịch leo lên đầu, vòn tóc của Yểm Quân đại nhân. Vậy mà Yểm Quân chỉ cười bẻ nó xuống, nhẹ nhàng xoa đầu nó hai cái, tuyệt nhiên không hề tức giận !

Phải biết rằng Yểm Quân đại nhân thực chất là người vô cùng chú trọng đến hình tượng của bản thân. Mấy trăm năm trước có một nàng hoa tiên dung mạo mỹ miều được hán sủng ái, trong lúc chơi đùa làm vãi phần hoa lên đầu hán, lại còn cười lấy đó làm trò vui. Kết quả là hán trở mặt ngay lập tức, không chút lưu tình đem nàng ta ném ra khỏi động phủ, nàng ta đau khổ van nài như thế nào đi chăng nữa hán cũng không thèm liếc mắt nhìn.

Lại từng có tên thượng tiên không chịu được vẻ ngang ngược, kiêu ngạo, ương ngạnh của Yểm Quân, liền lôi kéo một vài tên cường đạo chuyên gây gỗ đánh nhau trên tiên giới, lập kế hoạch móc tay áo của Yểm Quân vào một con ngựa rồi cho ngựa kéo đi. Lúc này Yểm Quân trở thân uy, đánh trọng thương tên thượng tiên kia. Nếu không phải do những tên khác chớp thời cơ lúc Yểm Quân không để ý, đem tên thượng tiên trốn đi, thì hán còn bị Yểm Quân đánh đến chết.

Người khác mạo phạm đến hán nửa điểm còn không được, vậy mà hán lại để cho con bạch hồ kia mặc sức giương oai trên người hán, vậy có phải thật sự là kỳ quái không ?

Không lâu sau lại có tin đồn nói rằng Yểm Quân đến các động phủ của thần tiên lần yêu quái cướp sạch bảo vật là vì hán lo lắng cho thương thể của con bạch hồ, vơ vét tiên đan linh dược cho bạch hồ chữa trị vết thương.

Tin tức truyền qua truyền lại, thanh danh của Bạch Bạch càng ngày càng lớn. Chỉ là số người được thấy dung mạo của Bạch Bạch khi biến thành người là rất ít, cho nên mọi người không nghĩ đến quan hệ nam nữ, mà đều cho rằng tuyệt đại cao thủ Yểm đại nhân trong lúc nhăm chán thì nuôi bạch hồ giết thời gian, không biết con bạch hồ may mắn này từ nơi nào đến và có điểm gì đặc biệt mà được Yểm đại nhân ưu ái như vậy.

Chuyện của Mặc Yểm được các lão tiên nhân truyền qua truyền lại trên thiên đình, nên tin tức đến được tại Thiên Đế cũng không ít.

Quỳnh Nguyệt tiên tử vừa được mẫu thân xin cho giải trừ cảm tức, nghe được tin này thì tức giận, đập vỡ không ít bình hoa lẫn chén trà trong phòng. Tiên tỷ Vân Nhi cũng không tránh được mấy cái tát, nước mắt cứ là chảy ròng. Vừa thu dọn xong đồng bừa bọn thì Thanh Hạc – tiên đồng bên cạnh Thiên Đế đến gọi : « Vân Nhi tỷ tỷ, Thiên Đế cho gọi tỷ tỷ, mời tỷ tỷ đi theo ta một chuyến nào »

Vân Nhi chân động, lo lắng hỏi : « Thiên Đế... Thiên Đế gọi nữ tỷ đến, là, là... ». Chẳng lẽ tại nàng không chăm sóc tốt cho Quỳnh Nguyệt tiên tử nên triệu nàng đến trách phạt ? Vân Nhi ai oán nghĩ, Quỳnh Nguyệt tiên tử tính tình vốn đã như vậy, một nữ tỷ nhỏ nhoi như nàng làm sao có thể khuyên bảo được, nàng cùng lắm chỉ là chịu tội thay mà thôi. (*giận cá chém thớt)

Thanh Hạc hiểu được điều nàng ta đang lo lắng, mỉm cười an ủi : « Yên tâm, không phải chuyện xấu đâu. »

Vân Nhi hơi hơi an tâm, lau khô nước mắt, sửa sang lại đầu tóc, đi theo Thanh Hạc đến ngự thư phòng của Thiên Đế.

Trong ngự thư phòng của Thiên Đế, ngoài Thiên Đế thì còn có một thanh niên tuấn mỹ mà lần trước nàng đã gặp qua là Minh Át chân nhân. Vân Nhi tiến về phía trước hành lễ, nom nớp lo sợ, cúi đầu chờ câu hỏi.

Minh Át chân nhân thấy trên mặt Vân Nhi hiện rõ dấu tay thì nhú mày một hồi, không cần hỏi cũng biết đây là kiệt tác của ai. Thiên Đế thì nét mặt sa sầm, than thầm trong bụng. Tiểu nữ nhi của ông ta dung mạo xuất sắc, tư chất cũng coi như thông minh, duy chỉ có tính tình thì không ai dám nhận xét.

Ông có ý định tiếp tục thuyết phục Minh Át chân nhân thu nhận Quỳnh Nguyệt làm đồ đệ, giúp nữ nhi của mình mở mang kiến thức, đổi nhân xù thế. Không ngờ Minh Át chân nhân lại yêu cầu gặp tỷ nữ thân cận của Quỳnh Nguyệt tiên tử. Hiện giờ, khi thấy tình cảnh của nữ tỷ này, ông ta lại ngượng ngùng không biết phải nói như thế nào.

« Ngươi là Vân Nhi ? » Minh Át chân nhân cất giọng hòa nhã, làm cho người nghe thấy có thiện cảm. Vân Nhi cũng không ngoại lệ. Nàng ở bên cạnh chủ nhân đã quen bị ngược đãi, chưa từng được nghe một người có địa vị cao như vậy nói chuyện ôn hòa với mình. Mấy ngày hôm nay Thiên Đế lại còn đối đãi với vị Minh Át chân nhân này như một thượng khách.

Gánh nặng trong lòng được gỡ bỏ, Vân Nhi vội vàng gật đầu xác nhận.

Minh Át chân nhân cũng không vòng vo, tiếp tục hỏi :

« Nghe nói vài ngày trước ngươi hộ tống công chúa đến Mục đầm, có chuyện này không ? »

Vân Nhi chân chừ một thoáng, rồi gật đầu đáp : « Đúng là có việc này ạ »

« Ngươi có thể nói cho ta biết tại Mục đầm ngươi và công chúa đã gặp gỡ ai và phát sinh chuyện gì không ? »

Vân Nhi nhìn Thiên Đế, không dám mở miệng, đem chuyện ở Mục đầm ra kể thật làm mất mặt công chúa, cũng là làm mất mặt Thiên Đế nên không thể tùy tiện kể.

Minh Át thấy nàng khó xử, liền quay sang nói với Thiên Đế : « Việc này vô cùng hệ trọng, kính xin Thiên Đế bỏ qua cho Vân Nhi thì Vân Nhi mới dám nói

thăng »

Thiên đế còn có thể nói gì nữa, đành phải gật gật đầu đồng ý. Trong thâm tâm, ông đang tính toán xem phải xử lý rắc rối của nữ nhi mình như thế nào để không cho chuyện này lan rộng ra, kéo lại bởi do trát trấu vào mặt.

Vân Nhi được Minh Át chân nhân nói đỡ với Thiên đế, trong lòng thầm than một tiếng, rồi đem sự tình ngày đó ra kể. Nàng cố gắng kể chuyện sao cho thật khéo, thật uyển chuyển, nhưng trước mặt nàng là hai nhân vật thông minh, vậy nên có thể hiểu được tường tận cả những chi tiết khúc mắc trong lời kể của nàng.

Thiên đế quả thật có chút tức giận khi biết nữ nhi của ông không biết tốt xấu như thế nào, chủ động ngã vào lòng của đại ma đầu Mặc Yểm. Nhưng chi vì một con hồ ly tinh thấp kém mà Mặc Yểm đối xử không chút dung tình với nữ nhi của ông, nên không trách nữ nhi của mình cảm thấy thiệt thòi, tức giận.

Minh Át chân nhân hiển nhiên không chú trọng đến khúc mắc gian tình giữa Quỳnh Nguyệt tiên tử và Mặc Yểm, mà chỉ té nhị hỏi về mối quan hệ của Mặc Yểm và bạch hồ kia.

Thiên đế nhớ lại gần đây có nghe thấy một vài tiên nhân đề cập đến Mặc Yểm nuôi một con bạch hồ bên mình, còn hết sức nuông chiều, yêu quý bạch hồ, bây giờ nghe Vân Nhi nói, trong lòng thầm nghĩ : « Xem ra con bạch hồ cũng chỉ ở bên cạnh Mặc Yểm có một thời gian ngắn, đây cũng không phải là chuyện gì to tát. So với sự việc ở Địa phủ thì việc này hoàn toàn không đáng để lưu tâm »

Minh Át chân nhân hỏi xong thì cho Vân Nhi lui xuống, sau đó ngồi trên ghế không nói một lời, gương mặt động vẻ trầm tư suy nghĩ, dường như trong lòng đang có việc gì đó nan giải.

Thiên đế ho khan một tiếng, nghiêm mặt hỏi : « Minh Át, ngày trước trăm nhờ ngươi giải quyết việc náo loạn Địa phủ, chẳng hay ngươi đã có phương pháp nào giải quyết chưa ? »

Hắn đã phải kiên nhẫn chờ đến ngày Minh Át xuất quan, ba ngày hai lần phái người đến mời. Chỉ vì đây là một việc hệ trọng, tình hình đã không thể kiểm soát, cả Địa phủ loạn, yêu ma quỷ quái hoành hành ngang ngược.

Điện Diêm quân có mười vị, thì năm vị hy sinh khi làm nhiệm vụ, hai vị không biết tình trạng ra sao, ba vị còn lại bị thương nặng được người trên thiên đình cứu. Ông muốn phái thiên binh thiên tướng trên thiên đình xuống Địa phủ trấn áp yêu ma, nhưng trên thiên đình toàn một đám ăn hại, lúc cần đến thì viện có ốm, không có lấy một người nguyện ý ra trận giết giặc. Không còn cách nào viện trợ cho Địa phủ, ông ta đành phải mặt dày đi cầu Minh Át ra tay giúp đỡ.

Lần trước vất vả mãi mới mời được Minh Át đến, thì lại bị Quỳnh Nguyệt tiên tử phá hỏng. Lần này hân hữu lắm Minh Át mới chủ động tới, thì Minh Át lại hỏi đến chuyện nhỏ, làm cho Thiên đế gấp đến nổi như ngồi trên đồng lửa. Nói cho cùng, việc ông ta muốn Quỳnh Nguyệt tiên tử bái Minh Át làm sư phụ cũng là hy vọng muốn quan hệ song phương càng thêm bền chặt, không hề nghĩ đến đối phương cơ bản là không hề để tâm đến lời nói của mình.

« Địa phủ náo động thì đã có các vị Diêm quân dẹp loạn, Minh Át xin được cáo lui trước. » Minh Át tiện tay vung nhuyển tiên (*cái phát trần), không đợi Thiên đế đồng ý, đứng dậy chấp tay xoay người bỏ đi.

Thiên đế nhìn theo bóng lưng xa dần của Minh Át thì oán hận vô ngần, thấp giọng mắng : « Hai huynh đệ nhà này thật là không biết điều. »

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thời hạn một năm.

Minh Át quay trở về Thanh Lương Quan, tiểu đồng thân cận Huyền Thư đã đứng trước cửa, vừa thấy hắn về, liền vội vàng bẩm báo : « Vợ chồng Bạch Nguyên lại tới rồi, đang chờ ở điện bên cạnh ạ » Minh Át chân nhân thờ dài một tiếng, nói « Biết rồi. » Việc gì đến thì phải đến, có tránh cũng không được, chân bước về phía tòa điện bên cạnh, vừa đi vừa nghĩ không biết phải xử lý chuyện này như thế nào. Khi đến trước cửa điện, trong lòng đã sẵn có dự định, hắn liền thoải mái đẩy cửa tiến vào.

Bên trong điện, một đôi nam nữ đang ngồi ngay ngắn uống trà, nghe thấy tiếng động liền vội vàng đứng lên chào.

Hai người bọn họ đều mặc trang phục trắng như tuyết. Người đàn ông dung mạo hơn ba mươi, trong vẻ tuấn mỹ mang theo không ít mỉa mai, nhất là đôi mắt câu hồn, đến nam giới nhìn thấy người đàn ông này còn không nhận được mà tim đập rộn ràng, so với Minh Át chân nhân thì không hề thua kém.

Người phụ nữ tuổi cũng tương đương với người đàn ông, dung mạo của nàng với Bạch Bạch có nét tương đồng đến bảy, tám phần, một đôi mắt mở to làm cho người đối diện có cảm giác đây là một thực nữ khờ dại, tinh khiết. Đôi nam nữ này đứng cạnh nhau có thể làm cho hầu hết tuấn nam mỹ nữ trong thiên hạ mờ nhạt. Đây đúng là thân sinh phụ mẫu của Bạch Bạch, Bạch Nguyên và Vân Hạo Tuyết.

Bạch Nguyên tuy không được hàn huyên nhiều với Minh Át chân nhân, nhưng đối với Minh Át vô cùng ngưỡng mộ và kính trọng, cố gắng kiềm chế tính nóng nảy, mở miệng hỏi : « Minh Át đại tiên, vợ chồng chúng tôi đã đợi một tháng rồi, thật sự là mắt nhắm mắt mở, Bạch Bạch... tình hình con gái chúng tôi như thế nào ? Chẳng nhẽ chúng ta chỉ có thể trở mắt nhìn nó chịu thiên kiếp ư ? »

Vân Hạo Tuyết vành mắt đỏ hồng, xem chừng không kiềm chế được, những giọt lệ châu lã chã rơi : « Đều tại thiếp nóng vội, cứ thúc ép Bạch Bạch phải chăm chỉ tu luyện, nếu không nữ nhi cũng không phải trải qua thiên kiếp sớm như thế. Nếu nữ nhi có thể đợi đến lúc tiên xuất quan, có đại tiên che chở thì vợ chồng thiếp cũng an tâm »

Bạch Nguyên thấy ái thiếp đau buồn thì không chịu nổi, vội vàng cầm tay nàng trấn an nói : « Việc này không thể trách nằng được, chúng ta đều mong muốn Bạch Bạch có thể nhanh chóng đứng trong hàng ngũ tiên ban cùng chúng ta, lúc đầu chúng ta cũng không hề bàn bạc trước với đại tiên, haizz ! Thôi thì Bạch Bạch cũng nên trải qua thiên kiếp này. Nàng đừng khóc nữa, đại tiên nhất định sẽ có biện pháp giúp Bạch Bạch bình yên trở về đoàn tụ với vợ chồng ta mà. »

Minh Át chân nhân nghe xong những lời này, trầm ngâm giây lát nói : « Vài ngày trước ta nghe được tin tức rằng Bạch Bạch đã sống sót qua kiếp nạn, tính mạng không đáng lo ngại. Chỉ là kiếp số của nàng thì vẫn chưa vượt qua được. Nếu lúc này cố chấp đưa nàng về thì chỉ sợ kiếp nạn đến với nàng lại càng lớn thôi. Thật vô cùng có hại cho nàng. »

Hai vợ chồng Bạch Nguyên khi nghe nói Bạch Bạch trải qua thiên kiếp bình an thì trong lòng nhẹ nhõm. Nhưng lúc sau lại lo lắng đứng bật dậy, vẻ mặt đau khổ nói : « Lần trước đại tiên nói thời hạn một năm, hiện tại mới qua mấy tháng, tình hình Bạch Bạch như thế nào đến bây giờ vợ chồng chúng tôi hoàn toàn không biết, ngài bảo chúng tôi phải yên tâm như thế nào được đây ? »

Minh Át chân nhân khuyên nhủ : « Vợ chồng các người cũng đang trong giai đoạn tu luyện quan trọng, chỉ cần sống qua một năm này là gia đình sẽ được đoàn tụ, từ nay về sau sẽ sống yên bình trên Thiên đình. Ta cam đoan chỉ mấy tháng sau, Bạch Bạch có thể bình an trở về đoàn tụ với vợ chồng các người. »

Nghĩ đến thời hạn một năm, vợ chồng Bạch Nguyên rốt cuộc cũng thấy nhẹ nhõm, mặt pha chút vui mừng.

Tiền cha mẹ Bạch Bạch xong, Minh Át chân nhân thần sắc phức tạp, đứng dậy, đi ra ngoài hiên nhìn đăm đăm xuống cây hoa hồng mà tự tay mình trồng một lúc lâu, cuối cùng thở dài : « Ý trời, ý trời... Chỉ còn mấy tháng nữa thôi, mong rằng Bạch Bạch, người không làm cho ta thất vọng »

Minh Át xoay người gọi tiểu tiên đồng Huyền Thư lại, giao phó : « Người phải một thuộc hạ kha khá đi theo vợ chồng Bạch gia, tuyệt đối không để cho họ biết tin tức hiện tại của Bạch Bạch. » Huyền thư khom người lễ phép, nhanh chóng lui xuống sắp xếp thủ hạ.

Bạch Nguyên và Vân Hạo Tuyết rời khỏi Thanh Lương quan. Vân Hạo Tuyết nghĩ tới nữ nhi ở dưới nhân gian chịu khổ, kìm không được, khẽ bật khóc : « Nếu biết sẽ như thế này, thiếp tình nguyện không thành tiên mà làm một con hồ ly bình thường, vui vẻ sống ở nhân gian cùng với Bạch Bạch, bây giờ thành tiên lại phải nóng ruột nóng gan lo lắng... »

Bạch Nguyên nhẹ nhàng khuyên nhủ : « Tuyết nhi, nằng nói làm nhảm gì vậy... Haizzz, nếu để cho người ta nghe được... »

Vân Hạo Tuyết dậm chân nói : « Nghe thấy được thì đã sao nào ? Bạch Bạch từ khi sinh ra cho tới nay đã 500 năm, nhưng thời gian ở bên cạnh chúng ta cộng lại cũng chưa được 10 năm... Trước đây nữ nhi ở trên núi cũng khá tốt, ít nhất chúng ta cũng biết con gái được bình an. Nhưng còn hiện giờ thì sao ? Đến ăn cũng không biết con nó ăn uống như thế nào, có bị người ta bắt nạt không, có lạnh không, có khổ không ? Con người vô cùng xảo trá âm hiểm, Bạch Bạch của chúng ta khờ dại như vậy... Đại tiên chỉ nói là Bạch Bạch có thể bình an trở về chứ không nói con nó... »

Nói xong nước mắt lại tuôn rơi. Ở nhân gian thì thấy trên thiên đình vô cùng tươi đẹp, đến khi đứng trong hàng ngũ tiên ban mới biết cuộc sống trên thiên đình còn lâu mới bằng được cuộc sống dưới hạ giới tự do tự tại. Muốn xuống hạ giới nhất định phải xin phép mới được xuống, nếu không sẽ bị thiên đình trách phạt.

Bạch Nguyên nhẹ nhàng ôm nàng, an ủi : « Làm sao ta lại không lo lắng. Cũng may đại tiên nói Bạch Bạch đã vượt qua được đại thiên kiếp, còn lại tiểu thiên kiếp, chẳng lẽ lại không vượt qua được. Chỉ còn mấy tháng nữa là Bạch Bạch nhất định sẽ bình yên trở về. Chúng ta cố gắng chịu đựng thêm mấy tháng nữa rồi đầu sẽ vào đó thôi. Nếu bây giờ chúng ta cố tình xuống hạ giới thì sẽ bị thiên đình trách phạt, chỉ còn lại một mình, Bạch Bạch biết phải làm như thế nào ? Như vậy không phải càng đáng lo hơn sao ? »

Vân Hạo Tuyết biết phu quân nói có lý, mệnh trời không thể làm trái. Nếu như làm trái với mệnh trời, bọn họ sẽ bị phạt. Bọn họ không sợ chết, chỉ sợ để lại một mình Bạch Bạch làm sao bọn họ có thể yên tâm được.

Tại Mực đầm, Bạch Bạch thoáng thấy có ai nhắc mình, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mây trắng rộng lớn bao la đến ngẩn ngơ.

Bích Bích thấy vẻ mặt nàng không vui, từ bên trong cây hoa hồng nhảy lên đầu nàng, nói vào tai nàng : « Bạch Bạch, người làm sao vậy ? »

« Ta nhớ cha mẹ của ta. »

« Cha mẹ ? Ai, ta còn không biết hình dáng cha mẹ của ta ra sao nữa... » Bích Bích u buồn đứng dậy. Trước đây nàng thường nghe Bạch Bạch kể về cha mẹ, trong lòng vừa ngưỡng mộ lại vừa nghi hoặc là tại sao mình không có cha mẹ. Có người yêu thương chắc hẳn sẽ vui sướng hơn nhiều so với cứ lủi thủi cô đơn một mình.

Một bạch hồ, một tiên hoa cùng một lúc trầm ngâm suy tư, không có hứng thú để ý đến việc trêu ong thường hoa.

Không biết bao lâu sau, con đường đá cạnh vườn hoa vang lên tiếng bước chân. Bạch Bạch thò cái đầu nho nhỏ ngó xem thì thấy hai gã thư đồng. Ở bên Mặc Yểm, Bạch Bạch đã nhiều lần gặp hai gã thư đồng này. Người mặc áo xanh là A Sâm, người mặc áo đen là A Miếu.

Hai người này trên tay mỗi người bưng một cái khay, trên khay đựng ba bình sứ màu xanh, hình như là mang đến phòng của Mặc Yểm.

Chợt nghe thấy A Miếu hỏi : « A Sâm, kiến thức người rộng, người có biết đây là loại rượu gì không ? Mùi thật là thơm nha, mới ngửi một chút mà cả hồn vía đều muốn bay mất, nếu uống hết có khi phải say cả năm không tỉnh. »

A Sâm đắc ý nói : « Đây là Lục thoa tiên ông ở Nam Hải rừng đào đưa tới, rượu đào hơn một nghìn năm, không thơm mới lạ chứ. Nghe nói rượu này được cất từ những quả đào thượng hạng rồi đem chôn dưới đất bùn mà thành. Trên tay ta và người là sáu bình, có khi thần tiên trên thượng giới có muốn cũng không được uống đấy chứ. »

A Miếu liú lười nói : « Rượu trân quý như vậy sao Lục y tiên ông lại từ nguyện biếu cho Yểm Quân đại nhân ? Danh tiếng của Yểm Quân đại nhân thật lớn nha. »

A Sâm vênh mặt nói : « Còn phải nói nữa ! Nghe nói Lục y tiên ông trước đây từng chịu ơn lớn của Yểm Quân đại nhân. Mỗi lần cất được những bình rượu quý đều đem biếu Yểm Quân đại nhân nhắm nháp trước tiên. »

Hai người vừa đi vừa nói đã đến trước cửa phòng của Mặc Yểm, liền đẩy cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mộng đẹp trong men say.

Bạch Bạch ngửi ngửi, trong không khí tràn ngập mùi thơm của rượu, át cả mùi thơm của hoa hồng. Đảo mắt thấy A Sâm và A Miếu đã ra khỏi phòng, vừa đi vừa cười theo chẳng mấy chốc đã rời khỏi sân, nghĩ đến những lời trò chuyện của hai gã thư đồng, Bạch Bạch không dấu nổi tò mò. Bích Bích gõ vào lỗ tai của Bạch Bạch, hỏi : « Rượu là cái gì vậy ? Có vẻ như là uống ngon lắm đó »

« Ta cũng không rõ lắm, cha mẹ ta đã từng nói uống rượu nhiều sẽ gây tổn hại cho cơ thể... » Bạch Bạch cũng không chắc chắn.

« A Miếu và A Sâm nói đến thần tiên cũng muốn uống. Có phải cha mẹ người giấu người, lén lút đi uống rượu mà không cho người uống không ? »

« Không phải đâu. Cha mẹ ta rất thương yêu ta, có món gì ngon đều cho ta ăn hết. » Bạch Bạch lớn tiếng phản bác.

Bích Bích chép miệng có chút không phục, nhưng cuối cùng vì tính hiếu kỳ nên nàng chỉ còn trông cậy vào Bạch Bạch đi lấy chút rượu đến cho nàng nếm thử.

« Uống nhiều quá sẽ có hại cho thân thể, nhưng uống một chút chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Dù sao chủ nhân cũng không có ở đây, người đến đây nếm thử chẳng phải sẽ biết hay sao ? » Bích Bích nhiệt liệt khuyến khích.

Bạch Bạch ngẫm thấy cũng có lý, vậy nên lớn tiếng tuyên bố : « Được, để ta đi nếm thử xem sao, nếu rượu dễ uống, ta sẽ mang cho người 1 chút. »

Bích Bích vui vẻ nhảy trở lại cây hoa hồng, thúc giục : « Đi nhanh lên, ta chờ người. » Nếu như không phải cần có sự đồng ý của chủ nhân, nàng đã nhanh chóng đi theo Bạch Bạch đi uống trộm rượu, thuận đường ghé thăm phòng của chủ nhân luôn. Chủ nhân thật bất công, chỉ cho Bạch Bạch vào phòng mà không cho nàng vào, hừ hừ.

Bạch Bạch rời khỏi bụi hoa, ba chân bốn cẳng chạy về gian phòng. Sáu bình sứ men xanh chứa rượu hoa đào đường đường chính chính được đặt trên mặt bàn.

Bạch Bạch thè đầu lưỡi hồng nhạt liếm môi. Thì ra đây là rượu ! Lời cha mẹ dặn nàng không được uống rượu còn đọng trong ký ức của nàng. Đứng đây ngửi thấy mùi rượu thơm quá, hiếm khi có được cơ hội này, nàng phải thử một lần mới được...

Bình rượu rất thấp, Bạch Bạch dùng thân giữ bình rượu, một chân giữ cổ bình, một chân mở nắp bình. Một mùi thơm ngát xông vào mũi, đủ làm cho chưa uống đã say.

Mùi rượu này rất kỳ lạ, lúc trước chưa mở ra thì ở xa xa có thể ngửi thấy mùi rất nồng, lúc này khi mở ra rồi đứng ở gần thì ngược lại mùi thơm trở nên thoang thoảng.

Bạch Bạch thè đầu lưỡi từ từ nếm qua chút rượu, thấy rượu này hương vị còn ngon hơn kẹo nhiều, về sau vị ngọt nhạt dần, càng ngày càng trở nên cay

nóng rực. Hương vị kích thích này, cảm dỗ người uống phải nếm thêm nữa để thưởng thức vị thanh của nó.

Cứ như vậy, Bạch Bạch không tự chủ uống một ngụm rồi lại một ngụm nữa, thậm chí quên mất bên ngoài đang có đồng bọn Bích Bích thấp thòm chờ đợi.

Kết quả là khi Mặc Yểm trở về phòng thì chứng kiến tiểu hồ ly đang uống rượu.

Bạch Bạch ngồi phịch trên mặt bàn, vò rượu ở bên cạnh. Nàng lão đảo một lúc mới đứng dậy được, đôi mắt màu nâu nho nhỏ ngập lệ châu, long lanh mê ly nhìn Mặc Yểm, « chi » một tiếng không kịp suy nghĩ đã nhảy đến ngực hắn.

Say rượu làm cho động tác của hồ ly chậm đi không ít, nếu như không phải Mặc Yểm đã có chuẩn bị từ trước để đỡ nàng thì có khi nàng đã ngã chổng vó trên mặt đất.

Nghĩ đến vết thương của nàng vừa hồi phục một chút, nếu bị ngã thì thể nào cũng bị thương nặng, nghĩ đến việc nàng sẽ khóc, Mặc Yểm lắc đầu, bắt đắc dĩ ôm Bạch Bạch đặt lên giường.

Bạch Bạch cũng ngoan ngoãn chịu ngủ, đôi mắt lơ đãng, người lão đảo muốn đứng dậy, bước trên chân đệm mà cứ như bước trên mây, đi được hai bước thì người liền nghiêng một cái, ngã ngay trên chăn, tứ chi quấy đạp vài cái nhưng cũng không đứng lên được, ngược lại trông giống như bị ngã chổng vó, bộ dạng rất buồn cười.

Mặc Yểm nhìn thấy điệu bộ ngốc nghếch của nàng, cười ha ha. Loại hồ ly đúng là trời sinh đã đáng yêu, cả người được bao phủ bởi bộ lông trắng bông xù mềm mại, cái bụng ngửa lên cổ găng vận vẹo, làm cho Mặc Yểm không thể không đưa tay vuốt ve.

Mặc dù uống rượu nhưng Bạch Bạch lơ mơ nhận ra trước mắt là Mặc Yểm, vì vậy thoải mái gờ cái bụng cho hắn vuốt ve, còn tứ chi thì ôm lấy tay hắn chơi đùa.

Lông tơ trên bụng của Bạch Bạch so với các vùng khác thì mềm mại hơn làm cho Mặc Yểm vuốt ve không ngại tay. Bạch Bạch cũng tự động phát ra tiếng mèo con me hoặc giống như tiếng khóc nức nở nhen nhào. Những âm thanh đấy khi lọt vào tai Mặc Yểm, hắn không ngừng nhớ đến tiếng kêu trong những đêm triền miên mê loạn mà Bạch Bạch phát ra, hắn không tự chủ được, người nóng dần lên.

« Nàng hóa thành người đi, chúng ta cùng nhau luyện công được không ? » Mặc Yểm thấp giọng dụ dỗ.

« Không được, người muốn đánh ta... » Bạch Bạch mơ màng vừa nấc rượu vừa trả lời.

Mặc Yểm không hiểu, hỏi : « Ta đánh mắng nàng như thế nào ? » Từ lúc hắn cùng với Bạch Bạch luyện « song tu », khi ở trên giường hắn luôn ôn nhu, chưa bao giờ la mắng nàng ?!

« Ta muốn cùng Hồng Hồng luyện công, người nổi giận, người mắng ta ...ô ô ô ! » Bạch Bạch tuy đã say đến mềm cả người, nhưng trí nhớ lại y nguyên, đặc biệt khắc sâu trong tâm khảm của nàng là thái độ lạnh lùng, coi thường của hắn, nghĩ đến làm cho nàng thương tâm, ô ô khóc.

Mặc Yểm người cứng đờ, nhớ lại nguyên nhân chia tách lần trước liền thấy trong lòng pha chút áy náy, lại có cả chút tức giận. Nói cho cùng thì cũng chính hắn gây ra chuyện này, nàng vốn là một tiểu hồ ly trong sáng không hiểu chuyện, hắn đã lừa nàng, lại còn đột nhiên giận dữ với nàng, khó trách nàng không chịu biến thành người.

Mặc Yểm duỗi tay sờ sờ lông mày của Bạch Bạch, ôn nhu nói : « Từ nay về sau nàng chỉ luyện công với ta thôi, ta sẽ không nổi giận với nàng, không mắng chửi nàng, sẽ đối xử với nàng thật tốt! »

« Thật không ? »

« Thật. »

Đôi mắt hồ ly của Bạch Bạch nheo thành hai hình trăng non, tựa như rất vui vẻ, tứ chi buông bàn tay của Mặc Yểm ra, bắt đầu biến thân. Mặc Yểm kiềm chế, bình tĩnh chờ đợi mỹ nhân phong tình hiện thân.

Một luồng ánh sáng bao vây quanh người Bạch Bạch, hào quang so với trước đây có phần sáng chói hơn. Hào quang chậm rãi tan dần, nhưng tiểu mỹ nhân áo trắng thì không thấy xuất hiện trên giường, mà thay vào đó chỉ có một con hồ ly nho nhỏ trắng muốt.

Bạch Bạch hình như không hề hay biết, nấc lên hai cái, đầu nghiêng sang một bên ngủ liến.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Rốt cục ăn vào.

Bạch Bạch nửa đêm tỉnh lại, phát hiện cả người mình bị bao trong thân thể và cánh tay Mặc Yểm, trở mình cũng không dễ dàng, khó trách ngủ không được ngon! Vì vậy động động chân tay muốn bò ra, nằng vừa động, Mặc Yểm liền tỉnh. “Tại sao không ngoan ngoãn ngủ?” Mặc Yểm bắt mắt, ngữ khí tự nhiên cũng có chút bất thiện.

Bạch Bạch co rụt cổ nói: “Người đè nặng ta, ta khó chịu!”

Mặc Yểm phản nộ nói: “Khi luyện phương pháp song tu không phải ta cũng thường xuyên đè nặng người sao? Người rõ ràng rất vui vẻ cơ mà!”

Bạch Bạch nghe được hai chữ “song tu”, thân thể rõ ràng thoáng run rẩy, lập tức cứng ngắc. Mặc Yểm phát hiện nằng không ổn, lại cảm thấy có chút đau lòng, không còn tiếp tục chủ đề, buông cánh tay ra, ôm người nằng chuyển đến bên gối.

Một bên trợn mắt nói lời bịa đặt: “Vừa rồi nằng uống rượu, say khướt, níu lấy ta không tha.”

“A?” Bạch Bạch vẽ mặt mờ mịt, nhìn thì biết là đã quên tiết hết chuyện xảy ra khi say rượu, Mặc Yểm nhìn bộ dạng thanh thuần vô tội kia mà thấy buồn bực vô cùng.

Bầu không khí chớ má! Sau khi say rượu loạn tính chớ má! Đối phó với loại hồ ly ngu xuẩn không hiểu phong tình này thì nên dùng biện pháp trực tiếp, dù sao nằng cũng rất dễ bị lừa.

Bạch Bạch không biết trong lòng của hắn thay đổi chủ ý, nghe hắn nhắc tới rượu, xem xét sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi “A” một tiếng. Nguy rồi, chính mình lại ngủ đến hiện giờ, Bích Bích chờ nhất định cực kỳ tức giận! Mặc Yểm đã trở về, muốn trộm rượu là tuyệt đối không có khả năng! Làm sao bây giờ?

Bạch Bạch nhìn Mặc Yểm, lại nghĩ tới Bích Bích mà tức giận thì có thể so sánh với pháo trúc hỏa lực, rốt cục quyết định, chủ động nhảy đến trên ngực Mặc Yểm, nằm sấp trước mặt, về mặt chờ mong hỏi dò: “Người có thể đáp ứng ta một việc không?”

“Việc gì?” Mặc Yểm trả lời mà lòng không yên, trong đầu hắn bây giờ đều đầy chủ ý như thế nào ăn tươi được tiểu hồ ly, thầm nghĩ: Người biến thành tiểu mỹ nhân theo ta luyện phương pháp song tu, đừng nói một việc, mười việc, trăm việc ta đều đáp ứng người! Nhưng mà bây giờ tiểu hồ ly nghe đến song tu thì lông dựng đứng lên, đành phải chậm rãi an ủi vậy.

Hắn đã rất hối hận, lúc trước tại sao phải vì đứa U Lan tiền tử rõ ràng không tốt kia mà làm tổn thương lòng Bạch Bạch. Nếu như không có một ít sự việc xen giữa, Bạch Bạch sẽ không bị con hồ ly tinh được kia lừa gạt, càng sẽ không thiếu chút nữa bị lừa sắc! Mình cũng sẽ không nổi giận với nằng, dọa nằng chạy mất. Bạch Bạch cũng không đơn thân chịu hết thiên kiếp lại bị thợ săn bắn thành trọng thương. Hiện giờ cũng không khiến cho chính mình nhỏ dãi ba thước thêm thừng, mà lại có tình không ăn được.

Kỳ thật cũng không phải không ăn được. Nếu hắn cương quyết muốn, tiểu hồ ly hoàn toàn không có khả năng chống cự, nhưng hắn không nỡ, tiểu hồ ly đã bị thương tổn quá lớn. Hơn nữa bởi vì không thoát được quan hệ với hắn, nằng đã từng tin tưởng hắn như vậy, không hề đề phòng chút nào với hắn, mặc hắn ta cần ta cứ lấy, nhưng mà hắn lại không thể bảo vệ nằng được tốt, khiến cho cả thể xác và tinh thần nằng bị tổn thương. Đến hôm nay, hắn sao có thể nhẫn tâm vì nhất thời vui thích mà khiến nằng sợ hãi thương tâm được?

Có lẽ nuôi sủng vật gây nghiện, hắn thật sự đã quen có con vật nhỏ ôn hoà đáng yêu làm bạn bên cạnh như vậy, đã lâu hắn không chạm qua bất kỳ một người đàn bà nào. Nằng tinh khiết giống như tờ giấy trắng, hết thấy đều mờ ra đặt trước mặt hắn, thậm chí không biết cần phải phòng bị. Chỉ cần biểu đạt một chút thiện ý đối với nằng, nằng sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, ý lại vào hắn. Hắn không cần lo lắng bên ngoài lùm đông tiền xinh đẹp của nằng, sau lưng có âm mưu tính toán gì hay không, không cần lo lắng nằng sẽ phản bội hắn, bán đứng hắn. .... Mỗi lần nằng dùng cặp mắt hồ ly tràn đầy khờ dại vô tội chăm chú nhìn hắn, lòng của hắn lại không ngăn được liền trở nên mềm nhũn.

Bạch Bạch chưa bao giờ cố gắng che dấu ý nghĩ cùng yêu cầu của mình, tỷ như hiện tại.

“Cái rượu kia có thể cho ta một chút không?” Bích Bích đợi cả ngày không thấy mình quay lại, nhất định rất tức giận, nếu sáng mai mình tay không đi gặp nằng ấy, nằng ấy rất có thể giận quá mà không thèm để ý tới mình.

“Người muốn lấy rượu làm gì?” Mặc Yểm cảnh giác, không phải uống một lần thành nghiện, thành tiểu quỷ sâu rượu chứ?!

“Bích Bích cũng muốn thử xem. ....” Bạch Bạch làm nũng nói.

Hơn nữa đối bằng hữu rất có nghĩa khí.

“Hừ!” Mặc Yểm mất hứng, con hồ ly ngốc này làm sao lại luôn nhớ thương người khác? Đối với một hoa yêu mới quen còn để ý hơn so với hắn. Hắn hy vọng trong lòng tiểu hồ ly chỉ có hắn, không cần chia sẻ với bất kỳ kẻ nào, cho dù là một đỉnh điểm vị trí.

“Người đáp ứng ta đi.” Bạch Bạch cố gắng cọ không ngừng trong ngực Mặc Yểm.

“Được, nằng biến thành người, ta sẽ cho Tiểu Hoa yêu một vỏ rượu đào hoa.” Tốt nhất cho Tiểu Hoa yêu say chết, đừng đến trước mặt Bạch Bạch loạn lác.

Bạch Bạch chán chừ một hồi, rốt cục nói: “Được rồi!”

Luồng ánh sáng trắng hiện lên, Mặc Yểm cảm thấy hai tay đang ôm thật sự là tiểu mỹ nhân, không còn là một cục lông xù tiểu hồ ly nữa. Bạch Bạch xoay người đứng lên, nghĩ muốn lấy bình rượu đào hoa. Mặc Yểm vất vả lắm mới đợi được thời khắc này, đầu chịu dễ dàng buông nằng ra, hơi dùng sức một chút, đem Bạch Bạch đặt dưới thân mình.

“Rượu của ta.....” Bạch Bạch cho là hắn muốn đòi ý, vừa kháng nghị vừa giãy dụa đòi đứng dậy.

Mặc Yểm đã qua một thời gian dài không hề chạm qua nữ nhân, Bạch Bạch đối với hắn là mỹ nhân có sức hấp dẫn tuyệt đối, thân thể dầy dụa trong lúc này đơn giản chỉ khơi mào mãnh liệt dục vọng của hắn, hắn thuận miệng nói một tiếng: “Không thiếu của nàng được đâu, ta xem thương thể của nàng một chút trước đã.” Vừa nói vừa động thủ lột sạch sẽ quần áo của Bạch Bạch.

Bạch Bạch trước cùng hắn hồ thiên hồ đế hơn một tháng, đến lúc này đương nhiên biết rõ hắn muốn làm gì, nhưng là vừa nghĩ tới vẻ mặt hung ác lãnh khốc của hắn ngày ấy trong động phủ Hồng Hồng, trong lòng nằng sợ hãi, thừa dịp Mặc Yểm cởi áo bào vội co lại làm một cục trốn vào cuối giường.

Sau lúc say rượu đêm qua, Mặc Yểm đã biết vương mắc trong lòng nằng, bỏ áo bào ra, tỉnh tỉnh nhẩn nại trấn an, nói lừa gạt: “Bạch Bạch lại đây, để ta xem miệng vết thương của nàng đã khỏi chưa.”

Bạch Bạch không mắc mưu: “Ngươi đã sớm xem qua rồi! Ta không qua, ngươi sẽ hung ta!”

Mặc Yểm mỉm cười, thái độ lại càng ôn hòa đi không ít: « Ta sẽ không hung nàng đâu. Nàng xem hơn một tháng qua, có khi nào ta lại hung dữ với nàng chưa ? »

Bạch Bạch mỉa mai nói: « Ta không uống thuốc ngươi hung ta, ta đi ra ngoài chơi ngươi hung ta, ta đi tìm Bích Bích ngươi cũng hung ta. »

Mặc Yểm dở khóc dở cười, tiểu hồ ly yếu ớt này thật đúng là mang thù!

« Nàng không cần rượu đào hoa sao? Nàng tới cho ta nhìn xem, ta sẽ đem rượu đào hoa cho nàng. Nếu như miệng vết thương khỏi rồi, hôm nay có thể không uống thuốc, nàng có thể đi tìm Bích Bích chơi.” Theo lời của nàng, nói ra một loạt các điều kiện rất có sức hấp dẫn đối với Bạch Bạch.

Bạch Bạch bán tín bán nghi, Mặc Yểm xem đúng thời cơ, thân thủ bắt lấy mắt cá chân của nàng, một tay kéo nàng tới hung hăng ngăn chặn, không đợi nàng kháng nghị liền hôn lên đôi môi anh đào, một tay liền hướng đến nơi mẫn cảm trên người nàng..... Trong lòng Bạch Bạch có chút sợ hãi, có chút cô kỵ, có chút không muốn, nhưng là cơ thể lại vượt lên trước một bước mà đầu hàng.

Môi của Mặc Yểm, hai tay Mặc Yểm, thân thể Mặc Yểm đối với nàng mà nói, cũng có lực hấp dẫn lớn lao, Bạch Bạch trong mơ mơ màng màng thâm nghĩ, chơi hôn nhẹ và luyện phương pháp song tu cùng chỗ dựa được thoải mái hơn so với cùng Hồng Hồng.....

Sau khi bị thương, thể lực Bạch Bạch không tốt, Mặc Yểm cũng không muốn nàng mệt mỏi quá, càng lo lắng làm đau nàng, cho nên không tự giác khắc chế đi rất nhiều, nói chung, không tính là tận hứng. Nhưng là đối với Mặc Yểm đối bụng đã lâu mà nói, đã rất là thỏa mãn. Sau khi triển miên vẫn hào hứng dạt dào như cũ, ôm Bạch Bạch nhẹ nhàng hôn môi, theo khuôn mặt nhỏ nhắn, lỗ tai đến cổ, rồi đến vai, bộ ngực sữa, eo nhỏ..... Mỗi một tác đều không muốn bỏ qua. Bạch Bạch bị hắn hôn cho ngứa ngáy, ngọn lửa trong người cháy bùng lên, toàn thân như nhũn ra, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, mông lung nhẹ giọng nức nở nghẹn ngào, khó nhịn mà giãy dụa thân thể, hai ba cái càng trên chọc Mặc Yểm tăng thêm ba cấp đại hỏa.

“Tiểu yêu tinh!” Mặc Yểm vừa bắt đắc dĩ lại vừa tức giận. Làm một lần nữa, Bạch Bạch nhất định khó mà chịu nổi, còn cứ nhịn xuống như vậy hắn lại rất khó qua! Không cam lòng hôn liếm một hồi trên người nàng, cùng nhau mà xát mới miễn cưỡng tiêu tan một hồi hỏa, Mặc Yểm không cam lòng, ôm sát Bạch Bạch ngủ.

Dù sao cũng là cá trong nước, từ nay về sau có thể từ từ ăn, không vội không vội.....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hồ Ly phụ thân đến đây.

Trong mấy ngày này, Mặc Yểm đã xem đi xem lại hết đám sách vở về tu tiên mà phụ thân để lại, nhưng vẫn không tìm được phương pháp giải quyết đối với hiện tượng kỳ dị trên người Bạch Bạch, trong lòng cũng không khỏi bối rối.

Tỉnh tỉnh hắn kiêu ngạo, thực tế từ sau khi đại náo thiên đình hơn nghìn năm trước, trở mặt với Tiên giới, những năm nay đều là không thèm nhìn mặt lẫn nhau, các tiên nhân có quan hệ cá nhân cũng rải rác, không có mấy. Hắn thật sự không muốn vác mặt đi tới chỗ tiên nhân để lãnh giáo pháp môn tu luyện của bọn họ, hơn nữa công pháp sở luyện của Bạch Bạch, cùng tiên nhân bình thường cũng bất đồng, hỏi cũng như không.

Nhìn những bí tịch tu tiên chưa đọc càng ngày càng ít đi, Mặc Yểm nghiêng rằng nghiêng lợi quyết định, nếu như xem xong tất cả sách trong Mục đảm mà vẫn không thể tìm được phương pháp giải quyết, nói không chừng đành phải đi tìm “người kia”, hẳn là kỳ tài đệ nhất ở Thiên đình, cũng có đọc lướt qua các loại môn pháp tu tiên, tất nhiên sẽ biết rõ làm sao mới có thể điều trị tốt cho thân thể Bạch Bạch.

Hiện nay thương thế của Bạch Bạch đã khỏi hẳn, nhưng nhớ tới thời gian trước, ăn hết tiên đan tiên thảo mà hiệu quả chỉ thoáng qua tức thì, dấu hiệu khôi phục căn cơ năm trăm năm tu vi một chút cũng không có! Lúc bắt đầu còn có thể do ảnh hưởng của thương thế, cho nên tu vi khôi phục được tương đối chậm chạp, nhưng hiện giờ thương thế đã khỏi, qua một hai tháng nữa, nếu vẫn không khôi phục chút nào, Bạch Bạch nhất định sẽ rất khó qua.

Hắn không muốn lại lần nữa thất tín với Bạch Bạch!

Cho nên, mắt mặt thì mắt mặt, cứ để cho người nọ được đắc ý một hồi!

Kỳ thật còn có một biện pháp nữa, là đi tìm cha mẹ Bạch Bạch. Cha mẹ ruột của nàng hẳn phải biết nữ nhi luyện công pháp gì, mất đi đồng căn thì nên từ từ bổ cứu như thế nào, cho dù cha mẹ của nàng không hiểu, nhưng qua cha mẹ của nàng, nói không chừng có thể tìm tới vị thần tiên sư phụ mà Bạch Bạch thường nhắc tới.

Chỉ là Mặc Yểm một mực hoài nghi, thần tiên sư phụ của Bạch Bạch có quan hệ tới người kia, thậm chí còn hoài nghi bọn họ căn bản chính là một người. Nhưng người kia gần đây tự xưng là quang minh chính đại, không có đạo lý gì lại né tránh giấu diếm thân phận đối với đồ đệ của mình, cho nên bọn hắn có thể là trùng hợp mà cùng tu luyện một loại pháp môn, hoặc cũng có thể có loại quan hệ thầy trò họ hàng dây dưa liên quan.

Bất kể như thế nào, một khi cuối cùng cũng phải trông cậy vào người kia, thì không cần lại phải trải qua một lễ với cha mẹ Bạch Bạch. Trong lòng có lời nói lên tiếng, hẳn hại nữ nhân nhà người ta thất thân, lại bị mất tu vi, đối mặt gia trưởng cũng khó không chột dạ, hơn nữa hắn còn muốn Bạch Bạch làm của riêng nữa.....

Tốt nhất là chờ hết thầy đã thành kết cục đã định, thân thể Bạch Bạch điều dưỡng tốt lên nhiều, nguyên ý cả đời ở bên cạnh hắn rồi nói sau. Và lại, đương nhiên là thời gian gặp gia trưởng càng muộn càng tốt! Vĩnh viễn không gặp thì càng lý tưởng hơn.

Chỉ là, thế sự làm sao được như ý người?

Nếu như hắn nhớ không lầm, yêu tinh tu tiên được năm trăm năm sẽ một mình đến hồng trần trong lịch kiếp, kỳ hạn trong một năm. Bạch Bạch đến thế gian đã hơn nửa năm, nói cách khác, qua mấy tháng, nàng sẽ phải về nhà, cho dù nàng không quay về, cha mẹ của nàng cũng tới tìm nàng!

Sau ngày hai vợ chồng Bạch Nguyên Tùng và Vân Hạo Tuyết rời khỏi Thanh Hà quan, chẳng mấy chốc lại qua một tháng, cuối cùng không chịu nổi, bọn họ biết rõ nếu tìm Minh Át chân nhân cầu trả lời hơn phân nửa là thuyết phục tính mạng Bạch Bạch không có gì lo lắng, mấy tháng sau có thể bình yên quay lại, đại loại là làm cho bọn họ yên tâm chờ đợi.

Thân là cha mẹ, sao có thể thực sự yên tâm, mặc kệ nữ nhi? Nhất là bọn họ chưa bao giờ cùng Bạch Bạch đoạn tuyệt tin tức lâu như vậy. Vốn bọn họ đã từng nghĩ tới tìm bạn bè khác tại Thiên đình, xem bọn họ có cơ hội hạ phạm không, tiện thể nghe ngóng chút tin tức của Bạch Bạch. Kỳ quái chính là, những người này nếu không phải gần đây không thể hạ phạm thì căn bản là tìm khắp không thấy bóng người, hai ba người như thế còn không nói, nhưng tháng này bọn họ tìm đến, e là có tới hơn một hai chục bằng hữu như vậy, mà lại không thu hoạch được gì.

Hai người lại lo lắng cảm thấy có chút không ổn, mảy mui lại càng chặt hơn. Bọn họ không biết, Minh Át chân nhân đã âm thầm phái tiên đồng đưa thư đến, phạm là tiên nhân giao hảo với vợ chồng bọn họ, cũng đã bị thông báo trước một bước, yêu cầu giấu diếm tất cả tin tức về Bạch Bạch. Minh Át chân nhân bán linh hàng đầu, trong Thiên đình thậm chí cũng không kém Thiên đế, các phương diện lực lượng cùng lúc phát động, mà tư cách lại lịch hai vợ chồng tại Thiên đình quá mức bình thường, người giao hảo cũng không nhiều, thật đúng là làm cho bọn họ chẳng hay biết gì.

Chỉ là, Minh Át chân nhân đã đánh giá quá thấp lòng quan tâm ân cần của bọn họ đối với Bạch Bạch, hơn nữa việc phong tỏa tin tức cũng làm sự bất an trong lòng bọn họ ngày càng mạnh hơn, cũng càng làm họ kiên định quyết tâm tự mình hạ phạm xem xét đến tột cùng là thế nào.

Ngày hôm đó, hai vợ chồng họ thương định, thừa dịp thiên binh thiên tướng trấn thủ Nam Thiên môn đối canh, một mình Bạch Nguyên Tùng lén lút hạ phạm, kể cả vi phạm thiên quy bị phạt cũng phải liều mạng tìm hiểu rõ những ngày qua Bạch Bạch rốt cục có bình an hay không, vì sợ Bạch Bạch sau này không người chăm sóc. Một mình Vân Hạo Tuyết ở lại Thiên đình, để cho hai vợ chồng khỏi cùng nhau chịu phạt.

Vợ chồng bọn họ từ trước đến nay đều hạ mình đối nhân xử thế, lại là người mới trên Thiên đình, căn bản không ai ngờ tới bọn họ sẽ lớn mật dám lén hạ phạm như thế, cho đến một tháng sau Minh Át chân nhân phát hiện ra việc này, hết thầy đã muộn.

Bạch Nguyên Tùng xuống đến thế gian, đầu tiên chính là đến kinh thành đi tìm Lăng Thanh Ba. Ngày đó trước khi Bạch Bạch hạ phạm, ông ta đã từng nhiều lần dặn dò, nhất định phải đến bên cạnh vị quý nhân này né tránh tai kiếp.

Cũng không biết là Bạch Nguyên Tùng vận khí quá tốt, hay là Mặc Yểm vận khí quá xấu, ông ta không tìm được Lăng Thanh Ba, mà lại trước một bước gặp được Hồng Hồng cùng Lăng Thanh Giám đi về Lăng phủ!

Việc một người một hồ này hoàn toàn trừ độc, đến hai ngày trước rốt cục đại công cáo thành, tự đối quay về thân thể của chính mình, đều vô cùng vui sướng. Trải qua những ngày ở chung, bọn họ đã thành bạn bè sinh tử chí cốt, vì vậy Lăng Thanh Giám liền mời Hồng Hồng đến kinh thành du ngoạn một thời gian.

Hồng Hồng chính là sợ buồn chán, đồng thời nghĩ Bạch Bạch không biết có thể đi tìm Lăng Thanh Ba hay không. Hẳn đối Bạch Bạch nhớ mãi không

quên, ngày ấy chuyện tốt không thành, muốn có cơ hội tiếp tục tiền duyên, liền vui vẻ đồng ý. Hai tiểu tử phong lưu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã trên đường kết bạn mà đi, một đường treu hoa ghẹo nguyệt rất tiêu dao khoái hoạt.

Đến kinh thành, Lăng phủ hết thấy như thường, thân phận Hồng Hồng chỉ có huynh muội Lăng gia biết rõ, đối với tất cả những người khác trong phủ đều công bố là bằng hữu kết giao của Lăng nhị thiếu gia bên ngoài giang hồ. Lăng Thượng thư vì phiền não về việc con gái chưa kịp tiến cung, nên cũng không để ý tới.

Hồng Hồng không gặp được Bạch Bạch, cảm thấy mất hết hứng thú, trong lòng đoán bạch hồ ly xinh đẹp bắt phàm kia nhất định bị Mặc Yểm chiếm đi. Ngâm lại cũng đúng, mỹ nhân như vậy, người nào cam lòng buông tay, ngày ấy Mặc Yểm đến động phủ của hắn “bắt gian”, tình trạng khản trương nổi giận, rõ ràng là cực kỳ để ý Bạch Bạch.

Không nghĩ tới đang chuẩn bị buông tha, liền phát giác được ở gần Lăng phủ xuất hiện khí tức hồ tiên, hẳn cho là Bạch Bạch, âm thầm vui mừng trong bụng. Trên mặt cũng không lộ thanh sắc, nói với Lăng Thanh Giám: “Lăng huynh, ta nghĩ trong kinh thành còn có vài vị đạo hữu ẩn thế, vừa vận nhân cơ hội này bái phỏng một phen, ta sẽ đi gấp, nhanh thì một ngày, chậm thì ba bốn ngày.”

Lăng Thanh Giám ngạc nhiên nói: “Sao trên đường không nghe thấy ngươi nhắc tới? Chắc là hồng nhan tri kỷ rồi! Hồng huynh đệ, gấp sắc quên bạn hữu là việc tuyệt đối không được làm!”

Hồng Hồng trong lòng buồn cười, mũi người này ngược lại thực là linh, làm sao mà vừa đoán đã trúng liền? Miệng nói qua quít: “Lăng huynh nghĩ đi đâu vậy. Ta là người nhỏ mọn như vậy sao?”

“Ngươi không phải sao?” Lăng Thanh Giám đám một cái lên vai hắn, không quán lấy nữa. Nói đến phong hoa tuyết nguyệt, hồ bằng không chịu bồi hắn, còn sợ không tìm thấy cầu hữu sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hồ gặp hồ.

Hồng Hồng chia tay Lăng Thanh Giám ở trước cửa Lăng phủ, đi theo chân tường hơn mười bước, liền gặp một người mặc y phục trắng đi tới từ ngã ba trước mặt, khí tức hồ tiên đúng là do trên người hắn phát ra. Chẳng qua người áo trắng này chắc chắn là nam tử, Hồng Hồng vừa nhìn đã cảm thấy thất vọng, nhưng hắn cũng lập tức phát giác được người áo trắng này cùng tiểu bạch hồ xinh đẹp chắc có chút ít quan hệ. Những thứ khác không nói, nhưng gương mặt làm điên đảo hết thảy chúng sinh cùng phong độ khí chất và cử chỉ mị mà không yêu, nên biết rằng, hồ ly tinh có thể mỹ đến trình độ này, cũng là đã ít càng thêm ít.

Người áo trắng đúng là Bạch Nguyên Tùng, ông ta đứng lại trước mặt Hồng Hồng, mỉm cười nói: “Không biết có được vinh hạnh thỉnh Tiểu công tử uống cùng chén rượu?”

Người áo trắng này nói không chừng chính là người nhà Bạch Bạch, Hồng Hồng tự nhiên cung kính không bằng tuân mệnh. Hai người dắt tay nhau đến một lầu lầu gần đó, tìm một gian ngồi xuống. Bọn họ đối với thân phận đối phương thập phần hiểu rõ, Bạch Nguyên Tùng cũng không có tâm trạng quanh co lòng vòng, hỏi thẳng: “Công tử có từng gặp qua Bạch Bạch nhà ta không?”

Hồng Hồng sững sờ nói: “Nàng ấy thật sự gọi là Bạch Bạch?” Hắn vẫn nghĩ Bạch Bạch là nghe thấy hắn gọi “Hồng Hồng”, cho nên mới thuận miệng treu đùa hắn mà báo tên lung tung.

Bạch Nguyên Tùng nói: “Đúng, ta họ Bạch, trong tên của phu nhân ta cũng có chữ viết nhầm, cho nên nữ nhân liền đặt tên là Bạch Bạch. Ngươi có gặp qua nó ở trong Lăng phủ không, hiện giờ nó đang ở trong Lăng phủ sao?” Nếu như không phải sợ phá hỏng việc Bạch Bạch tu hành ở thế gian, ông ta đã sớm ân vào Lăng phủ xem xét đến cùng.

Hồng Hồng nói: “Thì ra là thế bá. Khi ta gặp được nàng, nàng cùng Lăng tiểu thư đã mỗi người đi một ngã.”

“Ngươi có biết bây giờ nó ở nơi nào không?” Bạch Nguyên Tùng khản trương, vợ chồng bọn họ dự cảm không sai, Bạch Bạch quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Hồng Hồng cũng không hoàn toàn biết rõ việc liên quan đến Bạch Bạch, chỉ có thể sẽ đem những gì mình mắt thấy tai nghe nói cho Bạch Nguyên Tùng biết, kể cả Bạch Bạch vốn đúng là ở bên cạnh Lăng Thanh Ba chờ đợi một thời gian, về sau vô cớ mất tích, sau đó lại ở bên một công tử áo đen tên là Mặc Yểm, về sau xà yêu muốn thương tổn huynh muội Lăng thì, hắn cùng với Vân Hư không đủ sức ngăn cản, may mắn có Bạch Bạch mời Mặc Yểm ra tay tương trợ.

Lại sau đó ở ngoài động phủ U Lan tiên tử nhìn thấy Bạch Bạch lẻ loi một mình, bởi vì muốn tách khỏi Mặc Yểm chạy ra, hắn đưa Bạch Bạch về động phủ của mình an trí, ý định đưa nàng đến kinh thành tìm Lăng Thanh Ba.

Trước mặt cha người ta, tất nhiên là không muốn nói mình có ý đồ làm loạn, hơi hốt sơ lược, chỉ nói Mặc Yểm tìm đến động phủ, hiểu lầm hẳn cùng với Bạch Bạch cấu kết, vô cùng nổi giận, hẳn ngăn cản không được liền bỏ chạy, Bạch Bạch ở lại giải thích hiểu lầm với hẳn ta. .... Sự tình sau đó cũng không biết.

Nói đến đây, Hồng Hồng vô cùng hồ thẹn, dù sao để một mình Bạch Bạch đối mặt Mặc Yểm, bất luận như thế nào đều là không thể nào nói nổi. Bạch Bạch nghe được, trên mặt lúc trắng lúc xanh, chuyện tình ông ta lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra, Bạch Bạch cùng người đàn ông kia ở cùng một chỗ, tình hình cụ thể Hồng Hồng tuy không rõ ràng lắm, nhưng từ một ít chi tiết, tỉ mỉ nghe được, Bạch Bạch tám chín phần mười bị người đàn ông kia lừa thân thể! Chỉ cầu việc đó là sau khi nó vượt qua Thiên kiếp, tu vi đại thành, nếu như là trước. .... Bạch Nguyên Tùng quả thực cảm thấy khó có thể tưởng tượng!

“Bạch Bạch cùng Mặc Yểm kia. ...., ở chung có tốt không?” Bạch Nguyên Tùng hỏi han một cách khó khăn.

Hồng Hồng có thể hiểu được ông ta đang lo lắng cho con gái, vì vậy an ủi: “Ách, hẳn có chút hung với Bạch Bạch, tuy vậy hẳn rất quan tâm Bạch Bạch, ông xem hẳn vì Bạch Bạch mà chịu ra tay giết xà tinh, lại không thích Bạch Bạch ở gần người khác, chắc là hẳn thích Bạch Bạch!”

Bạch Nguyên Tùng cười khổ một tiếng, ông ta nhớ vừa rồi Hồng Hồng từng nói, lần cuối cùng nhìn thấy Bạch Bạch, là vì Mặc Yểm bận chuyện yêu đương, để Bạch Bạch chạy đi. .... Nếu quả thật hẳn quý trọng Bạch Bạch, làm sao lại như thế được?!

Mặc Yểm. .... Mặc Yểm, hôm nay Bạch Bạch rơi vào trong tay người đàn ông này, ông ta nhất định phải mau chóng tìm được Bạch Bạch, nữ nhi đáng thương của ông, nhất định chịu rất nhiều ủy khuất!

Nếu như ngày đó không phải vì mau chóng làm cho con gái thành tiên lên thiên đình cùng vợ chồng bọn họ đoàn tụ, họ cũng sẽ không nghe theo đề nghị của Minh Át chân nhân, để Bạch Bạch tu luyện đồng tử công, hồ ly tinh trời sinh đa tình nặng dục, bọn họ chỉ nghĩ để nàng không biết đến chuyện nam nữ có thể khiến nàng tinh tâm tu luyện, tìm một nữ quý nhân trên thế gian che chở cho nàng để có thể bình yên vượt qua Thiên kiếp, không nghĩ tới chuyện xấu trăm trọng, hiện tại hối hận cũng đã muộn. ....

Lên tiếng hỏi e rằng Hồng Hồng cũng không biết Mặc Yểm giờ ở chỗ nào, Bạch Nguyên Tùng cũng không muốn chậm trễ một khắc nào, đứng dậy cáo từ định đi tới động phủ U lan tiên tử nghe ngóng hành tung của Mặc Yểm. Yêu tinh hoa lan này đã có quan hệ với Mặc Yểm, chắc hẳn biết rõ lai lịch của người này.

Đáng tiếc Hồng Hồng cũng không biết Vân Hư cùng Minh Át chân nhân là quan hệ thầy trò, nếu không kết quả rất nhiều chuyện có lẽ đã hoàn toàn khác.

Bên kia, Bạch Bạch cùng Mặc Yểm quan hệ tiến triển cực nhanh, thời gian qua luôn tiêu diêu tự tại. Mỗi ngày sáng sớm thức dậy, trước tiên cùng Mặc Yểm luyện đan đọc sách, buổi chiều đến vườn hoa tìm Bích Bích chơi, đến buổi tối lại cùng Mặc Yểm chăm chỉ luyện phương pháp song tu, thời gian thật vui vẻ.

Nàng cảm giác vận rủi của mình dường như đã kết thúc rồi, mỗi ngày có gà nướng thơm ngon để ăn, còn có hoa yêu Bích Bích cùng chơi đùa, mất thấy thời hạn trên thế gian chỉ còn ba tháng, nàng thường xuyên đến vườn hoa chơi, đợi không lâu nữa có thể lên Thiên đình gặp cha mẹ!

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là, căn cơ của mình so với trước hình như kém rất nhiều, mỗi ngày ngồi trụ luyện công đều không có lấy nửa điểm hiệu quả, xem ra phương pháp song tu tuy là rất vui vẻ, nhưng lại không thích hợp cho mình luyện lắm, chờ đến lúc lên Thiên đình nhất định phải thỉnh giáo cận kề thân tiên sư phụ, làm thế nào để khôi phục lại pháp lực.

Hôm nay Bạch Bạch đang ghé vào bên cạnh vườn hoa phơi nắng, Bích Bích như thường lệ ngồi trên người nàng đọc sách. Bích Bích là tiểu cô nương hiểu học, tuy bây giờ còn chưa thể rời khỏi chân thân của mình quá xa quá lâu, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự hiểu kỳ của nàng đối với thế giới rộng lớn bên ngoài cùng lý tưởng vĩ đại đi khắp thiên hạ, trước mắt biện pháp tốt nhất đương nhiên là đọc sách đã ghiền á!

Nàng bây giờ so với lúc mới biến thành hình người thì lớn hơn một chút, cũng đã cao hơn, nhưng là so với một quyển sách bình thường mà nói, thì thân thể của nàng vẫn là quá nhỏ, cho nên phương pháp đọc sách chính là đặt sách bên cạnh Bạch Bạch, mình ngồi trên người Bạch Bạch “quan sát” sách vở, xem hết một trang lại nói Bạch Bạch thay nàng giờ sang trang kế tiếp.

Tính tình Bạch Bạch rất tốt, cũng rất có tính nhẫn nại, chưa bao giờ ngại nàng phiền.

“Bạch Bạch, trong sách nói đi hết vùng đồng bằng phía đông chính là biển màu xanh lam, đó là một hồ rộng mênh mông, tuy nhiên nước đều rất mặn! Thật sự sao? Người gặp qua biển chưa?” Bích Bích tò mò hỏi. Trước đây nhất định Bạch Bạch sẽ trả lời vấn đề của nàng trước tiên, hôm nay đợi nửa ngày vẫn không thấy Bạch Bạch lên tiếng.

Bích Bích kỳ quái quay đầu xem xét, chỉ thấy Bạch Bạch đang vênh tai, có vẻ đang tập trung tinh thần nghe âm thanh gì đó, vì vậy cũng nghiêng đầu chú tâm đi nghe. Nghe nửa ngày, ngoại trừ tiếng gió, âm thanh cảnh lá bị gió thổi động sần sật, thanh âm kỳ quái gì cũng đều không có!

Nhìn không được lấy tay đi đâm đâm vào lỗ tai Bạch Bạch, Bạch Bạch đang hết sức chăm chú đột nhiên bị người quấy rầy, sợ tới mức nghiêng người nhảy dựng lên. Đáng thương cho Bích Bích còn chưa kịp phản ứng, liền rớt xuống từ trên người Bạch Bạch, cái đầu đập lên quyển sách.

“Á!” Tiếng kêu ai của Bích Bích cuối cùng làm cho tinh thần Bạch Bạch phục hồi lại.

Bạch Bạch cúi đầu duỗi chân trước đỡ Bích Bích đang đề lên trên sách dậy, hồ thẹn nói: “Hình như ta nghe thấy tiếng cái còi của Phụ thân, nhất thời

không chú ý, người không sao chứ?”

“Ta có sao! Ô ô, âm thanh gì vậy! Ta không nghe được gì hết!” Bích Bích ôm đầu ai oán nói.

“Thật sự có! Bích Bích, ta phải đi nhìn xem, nhanh chóng sẽ trở về!” Bạch Bạch lại lần nữa nghe được âm thanh quen thuộc vang lên trong tai vội vàng nói lại một câu, trong hưng phấn, chạy nhanh như chớp ra ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đi theo ta (P1+2)

Mục đầm có đại boss Mặc Yểm ngồi trấn, chưa bao giờ lo lắng có người nào không mở to mắt mà chạy tới quấy rối, hơn nữa một tên tới đó đồng tử vỡ vụn trong Mục đầm cũng không yếu tay yếu chân, cho nên muốn vô thanh vô tức (*không một tiếng động) lên vào Mục đầm căn bản là việc không thể. Hồ ly trời sinh cẩn thận cảnh giác, Bạch Nguyên Tùng cũng không ngoại lệ, ông ta đi quanh một vòng bên ngoài Mục đầm đánh giá, biết rõ không thể xông vào, linh cơ vừa động, liền lấy chiếc còi đặc chế mang theo bên người ra thổi. Cái còi này vốn là trước đây ông ta hay dùng để chơi đùa cùng con gái, người thường không nghe thấy được, nhưng là hồ ly, khuyến lại có thể tinh tường nghe được. Nếu như con gái mình thật sự ở trong Mục đầm, nó nhất định sẽ có phản ứng, nghĩ biện pháp đi ra gặp mặt mình, hoặc sẽ có phương thức liên lạc với mình.

Thổi liền ba hồi còi, Bạch Nguyên Tùng ngồi dưới cây đã thấy có chút nóng vội, tuy đã chuẩn bị sẵn sàng phải chờ đợi một thời gian, nhưng hắn vẫn mong có thể mau chóng nhìn thấy nữ nhi bảo bối đã hơn nửa năm chưa được gặp.

Mặc Yểm đã hạ pháp chú trên thân Bạch Bạch, cũng không lo lắng không tìm được nàng, hơn nữa hai tháng nay Bạch Bạch biểu hiện vô cùng hài lòng phạm vi hoạt động chưa từng ra ngoài Mục đầm, cho nên hắn cũng không quan tâm hạn chế việc gì.

Bạch Bạch theo hướng tiếng còi chạy đến, dễ dàng tìm được vị trí của Bạch Nguyên Tùng.

Bạch Nguyên Tùng chứng kiến xa xa thân ảnh tuyết trắng quen thuộc đang hướng về phía mình chạy đến, kích động không dám tin vào hai mắt mình.

Bạch Bạch so với ông ta cũng không khá hơn bao nhiêu, hận mình không thể có thêm được mấy chân, một giây nhanh chóng nhào vào ngực Phụ thân.

Nhìn thấy Bạch Bạch từng chút từng chút chạy tới gần còn mấy bước liền bỏ nhào về phía mình, Bạch Nguyên Tùng vội vàng chạy về phía trước một tay ôm lấy nàng, nghe thấy Bạch Bạch một tràng âm thanh hoan hỉ nói: “Phụ thân, Phụ thân, con rất nhớ người cùng mẫu thân! Người thật sự đến thăm con?”

“Nữ nhi ngoan! Nữ nhi ngoan! Bảo bối của Phụ thân, cuối cùng cũng tìm được con! Con không sao chứ! Nhanh để Phụ thân nhìn một cái.”

Bạch Nguyên Tùng vui mừng đến chảy nước mắt, ngồi trên mặt đất, đem Bạch Bạch đặt trên đầu gối mà đánh giá tỉ mỉ tường tận. Bạch Bạch rất phối hợp ngoan ngoãn ngồi xồm, ngóc đầu lên để phụ thân xem xét cẩn thận.

Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của Bạch Bạch, lại ôn nhu vuốt ve trên người nàng một hồi, xác định trên người nàng không thương không đau nhức, Bạch Nguyên Tùng mới buông nửa còi lòng.

Thoáng thờ phào, lại theo nửa còi lòng khác, hỏi vấn đề mình lo lắng rất nhiều ngày qua: “Bạch Bạch, con thành thật nói cho Phụ thân biết, con cùng Mặc Yểm kia có ..... có cùng làm chuyện nam nữ kia không?”

Bạch Bạch vui vẻ bỏ nhào vào ngực phụ thân thẳng lai thẳng khứ (*đại loại hành động của con chó lúc nhảy cẫng cẫng lên người chủ thì phải), nghe nói như thế ngẩng đầu hỏi: “Chuyện nam nữ gì cơ?”

Bạch Nguyên Tùng há mồm tròn mắt, trầm nghĩ nếu như lúc này là thê tử hắn tới, chắc sẽ tương đối dễ dàng nói rõ vấn đề này. .... Tự hỏi một hồi, mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Chính là một nam một nữ, hoặc là nói một đực một cái không mặc quần áo ở cùng một chỗ ôm ấp, ừm, cùng nhau hôn tới hôn lui, lần lượt lần lượt đi từ từ. ....” Đây là cực điểm hắn có thể biểu đạt trước mặt con gái, nếu như Mặc Yểm đã cùng nữ nhi làm tới bước này, đồng thân của nữ nhi nhất định là đã bị phá. Hắn quá biết rõ nữ nhi xinh đẹp thuần chân có sức hấp dẫn lớn đối với nam nhân, nếu vẫn chưa loạn loại chuyện này thì người đang ngồi trong lòng tuyệt đối không phải là nữ nhi nhà mình, trừ phi người nam nhân kia căn bản là bất lực.

Bạch Bạch hiểu được, rất thân nhiên gật đầu nói: “Đã làm a, đó không phải là song tu?”

Quả nhiên, chút hy vọng nhỏ bé trong lòng Bạch Nguyên Tùng cũng tan vỡ hết sạch, trầm mặt nói: “Các người. .... Các người song tu lúc nào? Trước hay sau khi con gặp Thiên kiếp?” Nghe Minh Ất chân nhân nói, nữ nhi đã vượt qua Thiên kiếp, chỉ trông mong vấn đề này phát sinh sau khi gặp Thiên kiếp.

Bạch Bạch nhìn thấy sắc mặt phụ thân, biết sự tình có phần nghiêm trọng, rụt rè nói: “Trước. ....”

Bạch Nguyên Tùng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, run giọng nói: “Con... con... con có thấy trên người có gì không tốt không?”

Bạch Bạch chần chờ một chút, trên người nàng quả thật có chút không tốt, ví như pháp lực trước kia biến mất, căn cơ tu vi rõ ràng hạ thấp, đến nay đều không có dấu hiệu khôi phục, ban đầu nàng tưởng bởi vì gặp Thiên kiếp bản thân lại bị trọng thương, nhưng hiện tại thương thế trên người đã khỏi hẳn, những ngày qua chính mình đã ăn rất nhiều tiên đan linh dược hiếm có, song tình hình vẫn như cũ không có một chút chuyển biến nào..... Nàng không thể không hoài nghi là do chuyện cùng Mặc Yểm tu luyện phương pháp song tu. Chỉ là ngoại trừ lần đầu tiên rõ ràng cảm thấy không khỏe, thì sau mỗi lần tu luyện cũng chỉ thấy hơi mệt, nói chung đều rất thoải mái rất sung sướng, chẳng lẽ Mặc Yểm lại lừa gạt nàng?

Chẳng may nói cho Phụ thân, ông nhất định sẽ cho là Mặc Yểm hại nàng. Nếu như Phụ thân đánh nhau với Mặc Yểm..... Bạch Bạch không dám tương tượng, chỉ lắc đầu một cái.

Không cần nhiều lời, trong lòng Bạch Nguyên Tùng minh bạch hơn phân nửa, Bạch Bạch lúc này còn muốn bảo vệ cho tên Mặc Yểm lòng dạ hiểm độc kia càng khiến ông vừa đau lòng vừa tức nảo.

Bạch Nguyên Tùng cố gắng bình tĩnh lại, vuốt ve Bạch Bạch, cười lớn nói: “Bạch Bạch, những ngày hạ phạm qua như thế nào, kể từng chuyện cho Phụ thân nghe được không?”

Bạch Bạch nghiêng đầu kỳ quái nhìn phụ thân, hình như không có vấn đề gì, lúc này mới thật vui vẻ vừa làm nũng vừa kể khổ, nói đến hơn nửa năm kinh nghiệm của mình. Bạch Bạch tính tình đơn thuần, Bạch Nguyên Tùng chỉ hơi dẫn dắt một chút, dễ dàng đem chuyện tình của nàng cùng Mặc Yểm kể hết, làm ông ta tức giận đến toàn thân phát run. Nếu như Mặc Yểm đang ở trước mặt, ông sợ sẽ không nhìn được tiến lên liều mạng với hắn! Truyện Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly Truyện Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly

Tuy vậy, cuối cùng ông ta vẫn còn lý trí. Tổng kết lại theo lời của Hồng Hồng và Bạch Bạch, thực lực của tên Mặc Yểm này rất mạnh, so với mình thật sự cao hơn nhiều, việc trước mắt là đem Bạch Bạch về Ngọc sơn đã, việc thành tiên chỉ sau này có thể nghĩ biện pháp. Về phần Mặc Yểm, chỉ sợ chỉ có Minh Ất chân nhân mới có thể đối phó được.

Suy nghĩ kỹ càng, Bạch Nguyên Tùng nói với Bạch Bạch: “Bạch Bạch, giờ con theo Phụ thân trở về Ngọc sơn đi.”

Bạch Bạch vui vẻ nói: “Được!” Rồi đột nhiên lại chần chờ nói: “Phụ thân, không phải nói mấy tháng nữa hoàn thành thời gian tu luyện ở thế gian xong thì có thể đến Thiên đình đoàn tụ với người cùng mẫu thân sao? Bây giờ trở về Ngọc sơn có thể xảy ra vấn đề gì không!”

Bạch Nguyên Tùng lòng đau như cắt, Bạch Bạch căn bản không biết, nếu như nó còn muốn thành tiên, chỉ sợ còn phải tu luyện cực khổ mấy trăm năm nữa! Đáng thương nó vô duyên vô cớ phải chịu Thiên kiếp, lại bởi vì căn cơ bị hao tổn, mất đi tư cách thành tiên..... Nhưng những việc này chỉ có thể đợi trở về Ngọc sơn chậm rãi nói rõ với nó, giờ phút này nói ra, nó chắc chắn sẽ đau lòng thương tâm! Truyện Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly

“Không sao, bây giờ con cùng Phụ thân đi thôi!” Bạch Nguyên Tùng cố giữ bình tĩnh nói.

“Con trở về cáo biệt một tiếng với Mặc Yểm và Bích Bích được không?” Bạch Bạch nghĩ đến lập tức phải rời khỏi Mực đầm, đột nhiên cảm giác có chút không muốn.

“Không cần, Phụ thân sẽ để lại tin tức cho bọn họ biết, bây giờ mau cùng Phụ thân đi thôi!” Bạch Nguyên Tùng trầm nghĩ lập tức mang Bạch Bạch rời xa “noi nguy hiểm”, lời nói đã có chút khàn trương, thần sắc nghiêm nghị.

Bạch Bạch còn định nói gì đó, đột nhiên sau lưng tiếng gió vừa động, giọng nói quen thuộc của Mặc Yểm từ phía sau truyền đến: “Nàng sẽ ở lại Mực đầm, không đi đâu cả!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chỗ dựa của hồ ly(P1+2)

Hôm nay Mặc Yểm ở trong thư phòng đọc sách, vô tình phát hiện được một quyển sách nhỏ mỏng, ở trong kệ một bộ tư liệu tu tiên bằng ảnh, bên trong ghi lại bí quyết tu tiên đồng thân cùng những điều cấm kỵ. Mặc dù không đặc biệt nói rõ lý do tình hình quái lạ của thân thể Bạch Bạch, nhưng dựa vào bộ công pháp kia, cũng có thể đại khái dự đoán được mấu chốt của vấn đề.

Mặc Yểm trong lòng mừng rỡ, mang theo quyển sách vội vàng đi tìm Bạch Bạch, lại phát hiện trong vườn hoa hồng mà nàng thường xuyên hoạt động, chỉ thấy một mình Bích Bích đang chán đến chết lẫn lộn chơi đùa trên quyển sách, vừa hỏi mới biết Bạch Bạch nói nghe được tiếng còi, liền chạy đi....

Trong lòng Mặc Yểm nổi lên một hồi nôn nóng khủng hoảng, không hiểu cũng không nói nên lời, phảng phất dường như bị mất đi một vật thật quan trọng, nén tâm ý hoảng loạn xuống, hắn mới ngăn ngại nhớ tới việc dùng pháp chú tìm kiếm bóng dáng Bạch Bạch.

Gần như dùng pháp lực lên tới đỉnh điểm, trong nháy mắt đuổi tới chỗ Bạch Bạch, còn chưa hiện ra thân hình, đã nghe thấy một câu của Bạch Nguyên Tùng: “Bây giờ con cùng Phụ thân đi thôi!” Dưới tình thế cấp bách, hoàn toàn không nghĩ đến lịch sự, hấn vội mở miệng ngăn cản.

Bạch Nguyên Tùng vừa nhìn thấy người này, liền đoán được hấn chắc chắn là ác nhân Mặc Yểm, kẻ lừa con gái mình thất thân, hại căn cơ của nữ nhi bị hao tổn, thiếu chút mất mạng dưới thiên kiếp.

Nếu đổi vào một hoàn cảnh khác, Bạch Nguyên Tùng thật muốn khen ngợi một tiếng đối với vị công tử áo đen tuần mỹ phi phạm này!

Nhưng vào giờ phút này, chỉ là gặp mặt cừu nhân (*kẻ thù), tức giận đến đỏ mắt! Bạch Nguyên Tùng hết sức kiềm chế mong muốn nhào tới cho hấn thiên đao vạn quả, giọng căm hận nói: “Bạch Bạch là nữ nhi của ta, đi hay không đi không tới phiên ngươi làm chủ!” Vừa nói vừa vội vàng ôm Bạch Bạch vào trong ngực.

Mặc Yểm coi như không nghe thấy, gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Bạch nói: “Bạch Bạch, theo ta trở về!”

Bạch Bạch nhút nhát e lệ nhìn thần sắc hung ác của Mặc Yểm một chút, lại nhìn Phụ thân như đang lâm đại địch, không biết làm thế nào cho phải. Nếu nói không có một chút động lòng đối với Mặc Yểm, tuyệt đối là gạt người, mấy tháng ở chung tuy từng có những lúc không thoải mái, nhưng nói tóm lại, Mặc Yểm đối với nàng chiều chuộng có thừa, nhất là mấy ngày sau khi nàng thiếu chút bị bắn chết, thật lòng sung ái thương tiếc, đã sớm xóa đi tất cả ấn tượng xấu của Bạch Bạch đối với hấn.

Nhưng bên kia lại là cha mình, từ khi nàng sinh ra tuy không thường gặp mặt, nhưng luôn quan tâm lo lắng nàng, coi nàng còn quan trọng hơn tính mạng, cho nên Bạch Bạch do dự một lúc, mở miệng nói: “Ta, ta cùng Phụ thân trở về thăm mẫu thân, từ nay về sau nếu rảnh tới thăm người, được không?”

Mặc Yểm vừa nghe nàng mở miệng nói phải đi, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, Bạch Nguyên Tùng lại lại thở ra một ngụm khí lớn, tuy ông ta không hy vọng nữ nhi sau này có quan hệ với tên hồn đản kia, nhưng chỉ cần đem nó về, chậm rãi nói cho nó biết rõ ràng sự tình, Bạch Bạch cũng sẽ không nguyên ý để ý tới tên hồn đản này.

Giờ ông ta thăm nghĩ mau mau mang theo Bạch Bạch rời đi, tên Mặc Yểm trước mặt này không biết có địa vị gì, khí thế cực kỳ kinh người, trong lúc phần nộ phát ra cảm giác áp bách cường đại, làm ông ta cảm thấy toàn thân phát run, cơ hồ ăn không tiêu! Rõ ràng là hồn đản này làm chuyện xấu, Bạch Nguyên Tùng lại thấy đối mặt hấn, trong lòng dâng lên một hồi e sợ khủng hoảng, giống như lúc ông còn chưa thành tiên, phải đối mặt với mãnh thú yêu ma hung ác cường hoành.

Dáng vẻ này của Mặc Yểm, cũng đồng thời dọa đến Bạch Bạch, nàng nhớ lại đêm đó Mặc Yểm che mắt nàng lại, không biết dùng thủ đoạn gì tàn nhẫn chém đầu hai xà yêu trong nháy mắt, nhớ lại trong động phủ của Hồng Hồng, tàn bạo muốn giết Hồng Hồng cùng về lạnh lùng đáng sợ quát mắng mình, cái đầu nhỏ rụt lại, chui vào trong ngực phụ thân, không dám liếc nhìn Mặc Yểm.

Mặc Yểm biết mình làm Bạch Bạch sợ, miễn cưỡng tỉnh táo lại, dưới tình huống như vậy cho dù cưỡng chế đoạt lại Bạch Bạch, cũng không biết nàng sẽ náo loạn với mình bao lâu. .... Không thể để Bạch Bạch không còn có một chút cảm tình nào đối với mình, chỉ cần thuyết phục Bạch Nguyên Tùng để Bạch Bạch lại, sau một thời gian ngắn, sẽ có biện pháp khiến Bạch Bạch vĩnh viễn trở thành của riêng mình.

Hít hai hơi thật sâu, Mặc Yểm rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nhìn Bạch Nguyên Tùng nói: “Ta có biện pháp khôi phục pháp lực căn cơ của Bạch Bạch, nhưng cần phải có thời gian, người để Bạch Bạch lưu lại, ba năm sau, ta sẽ cho nàng có tu vi gấp mười!” Bạch Nguyên Tùng cũng không chịu tin, cười lạnh hai tiếng nói: “Nào dám làm phiền, sự phụ Bạch Bạch sẽ có biện pháp giúp nó lại nhập vào tiên đồ!”

Bạch Bạch nghe xong Mặc Yểm nói, hiểu kỳ hỏi: “Tại sao phải ba năm? Không phải người nói mấy tháng pháp lực căn cơ của ta sẽ khôi phục? Ta không cần phải tăng gấp mười lần tu vi, như nguyên bản vậy là tốt rồi.”

Nàng mới mở miệng, ánh mắt Mặc Yểm lại chuyển đến trên người nàng. Bạch Nguyên Tùng e sợ nữ nhi của mình sẽ bị hấn nhìn mệ, liền đem tay áo che Bạch Bạch lại, thấp giọng nói: “Bạch Bạch ngoan, đừng đáp lời.”

Bạch Bạch quả nhiên rất nghe lời ngậm miệng, trong lòng Mặc Yểm nổi lên một con ghen tuông, Bạch Bạch đối với hấn cũng không thành thật như vậy! Nhưng cũng hiểu rõ, không thu phục được Bạch Nguyên Tùng, khó có thể giữ được Bạch Bạch trong tay.

Bạch Bạch rất dễ lừa gạt, nhưng phụ thân của nàng không phải dễ dàng xử lý ỏn thỏa được như vậy, hơn nữa trước mặt Bạch Bạch căn bản không thể động vào một sợi lông tơ của ông ta.

“Xin thỉnh giáo cao tính đại danh của sự phụ Bạch Bạch.” Đây đã là khách khí khó có của hấn, không thể phủ nhận, trong lòng hấn cũng có vài phần hiếu kỳ đối với vị “Thần tiên sự phụ” thần bí của Bạch Bạch. Truyện Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Minh Át chân nhân đã từng dặn không thể đề cập quan hệ của hấn với Bạch Bạch trước mặt người khác, nhưng Bạch Nguyên Tùng biết rõ Mặc Yểm trước mặt lợi hại, cũng chỉ có thể đem lão nhân gia của ông ta ra để trấn trụ tên hồn đản này! Truyện Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

“Sự phụ của Bạch Bạch, là Thiên đình đệ nhất cao thủ Minh Át chân nhân!” Một lời Bạch Nguyên Tùng nói ra, sắc mặt Mặc Yểm liền thay đổi, không phải sợ hãi, mà là một loại thần thái nói không nên lời, vẻ như phần nộ, vẻ như khinh thường, vẻ như oán hận, vẻ như không cam lòng. .... Nói tóm lại, chính là không có cảm tình thiện lương tốt đẹp.

Không ngờ lại là hấn? Quả nhiên là hấn? Mặc Yểm không biết nên giận dữ hay là cười to, người mình lưu luyến không rời không ngờ lại là đồ nhi của kẻ đại đối đầu?! Truyện nực cười! Truyện nực cười thiên đại! Nhưng là hấn cười không nổi, vốn cho rằng đã dẹp đi, oán hận không cam lòng lại cuộn cuộn

nổi lên trong lòng. Trong hỗn loạn, hắn phát hiện, một ý niệm chết tiệt vẫn y nguyên, vô cùng rõ ràng trong đầu — muốn giữ Bạch Bạch lưu lại! Truyện Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly

Bạch Nguyên Tùng thấy thần sắc hắn biến đổi bất định, liền muốn nhân cơ hội rời đi. Ông ta vừa động, Mặc Yểm liền cả kinh, theo trực giác vươn tay ra muốn đánh bại người đàn ông có ý đồ cướp Bạch Bạch đi này.

Hắn muốn ra tay, Bạch Nguyên Tùng còn có thể có đường sống? May mắn pháp lực của Mặc Yểm tự nhiên phóng ra đã sớm thu lại, bàn tay vừa chạm vào ông ta lại nghĩ lại, vội thu hồi đại bộ phận công lực, nhưng dù là thế, Bạch Nguyên Tùng vẫn bị đánh ngã xuống đất.

Bạch Bạch sợ hãi, lóe lên hiện ra hình người, ôm chặt lấy phụ thân, cả kinh nói: “Phụ thân, Phụ thân!”

Quay đầu lại nhìn Mặc Yểm lúc, trong mắt lộ vẻ sợ hãi không tin, khóc cầu nói: “Ta theo người trở về, người đừng giết Phụ thân ta!”

Bạch Nguyên Tùng nhả ra hai ngụm khí độc, liền cảm thấy thoải mái hơn không ít, biết rõ đối phương là xuống tay lưu tình, nhưng hôm nay chỉ sợ không cách nào mang Bạch Bạch đi được, khéo mắt quét đến trên mặt Mặc Yểm vừa lóe lên một chút hối hận rồi biến mất, tâm niệm thay đổi thật nhanh, cắn răng nói: “Bạch Bạch không cần cầu hắn! Phụ thân dù chết cũng không để cho người trở về với hắn! Ma đầu! Có bản lĩnh người đánh chết hai cha con chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Một Mình (P1+2)

Mặc Yểm trong lúc hỗn loạn, thuận tay phát ra một chưởng, trong lòng đã thấy hối hận, lại trông thấy bộ dạng này của Bạch Bạch, hắn càng thêm đau lòng. Hắn tiến lên hai bước định an ủi nàng thì Bạch Nguyên Tùng vọt lên đứng chắn trước mặt Bạch Bạch, cao giọng nói: “Bạch Bạch, con có biết pháp lực căn cơ của con bị hao tổn, đến nay không khôi phục được chính là do Mặc Yểm không? Hắn nói với con là cùng luyện cái phương pháp gọi là song tu gì đó, nhưng chính là đã lợi dụng thân thể của con, lừa con bị thất thân, nên pháp lực căn cơ đều đã bị hủy hết. Người dù có sống sót qua được Thiên kiếp cũng không thể thành tiên.”

Bạch Bạch không hiểu được cái gì gọi là “lừa gạt thân thể”, nhưng pháp lực căn cơ của nàng bị Mặc Yểm hủy hoại thì nàng nghe rất rõ. Nàng mở to đôi mắt nhìn Mặc Yểm, hy vọng hắn lên tiếng phủ nhận. Nàng không phải không từng hoài nghi hắn, nhưng Mặc Yểm luôn ôn nhu che chở cho nàng, nàng mà nghi ngờ hắn thì quá hẹp hòi.

Bạch Nguyên Tùng lạnh lùng nhìn chằm chằm Mặc Yểm nói: “Người sẽ không nói là người không biết việc này phải không. Nhưng người lại lừa gạt Bạch Bạch nói rằng chỉ mấy tháng sẽ khôi phục. Đáng thương cho nữ nhi của ta đã tin người như vậy!”

“Trước đó đúng là ta không biết!” Mặc Yểm định thốt lên như vậy, nhưng bây giờ nói điều này thì làm được gì? Sau này hắn biết rõ chân tướng sự việc, hắn vẫn cứ tiếp tục lừa gạt Bạch Bạch.

Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Bạch từ không tin dần dần chuyển thành hoài nghi, chuyển thành thất vọng rồi lại thành tức giận. . . Mặc Yểm cảm thấy lúc này những gì trân trọng quý báu nhất giữa hắn và Bạch Bạch đã vỡ nát, không cứu vớt được. . .

Bạch Nguyên quyết không buông tha, từng bước ép sát nói: “Bây giờ người còn nói có thể giúp Bạch Bạch khôi phục pháp lực căn cơ, còn bốc phét nói cái gì mà ba năm thôi tu vi của con ta sẽ tăng gấp mười. Haha. Người coi chúng ta là những đứa ngốc sao?!”

Bạch Bạch ôm phụ thân, ngơ ngác nhìn Mặc Yểm, trong lòng không ngừng hỏi: “Hắn lừa ta, hắn một mực lừa ta? Vì sao? Vì sao?”

Trái tim Mặc Yểm như bị người ta đâm cho vài nhát, muốn giải thích nhưng hết lần này đến lần khác đều không mở nổi miệng. Hắn đã tìm ra phương pháp, hắn thật sự có thể giúp Bạch Bạch khôi phục pháp lực căn cơ và còn khiến cho tu vi của nàng tăng gấp mười lần. Tất cả những điều này đều là thật, nhưng cho dù hắn có nói ra thì Bạch Bạch có tin không?

Mặc Yểm muốn kéo Bạch Bạch về phía mình, ôm nàng vào trong lòng, che đi đôi mắt đang làm lòng hắn đau như cắt, đưa nàng đến một nơi không có người, giải thích cho nàng hiểu. Bạch Bạch lương thiện, dễ mềm lòng, chỉ cần nói nhẹ nhàng với nàng, nhất định nàng sẽ tha thứ cho hắn. Hắn rất muốn được thấy bộ dạng như trước đây của nàng, tin cậy, nhu thuận tựa vào lòng hắn.

Khi hắn giơ tay về phía Bạch Bạch, thân thể nàng co rụt lại, thút tha thút thít nói: “Người xấu, người là người xấu. Vì sao người lại hại ta, lừa ta?”

Cánh tay hắn ngay lập tức cứng đờ lại, tai nghe thấy Bạch Nguyên Tùng quyết liệt nói thêm mắm thêm muối: “Người ham muốn dung mạo của Bạch Bạch, lừa gạt thân thể nó rồi lại không quý trọng, người trắng trợn trêu hoa gẹo nguyệt, sỉ nhục con ta, đuổi nó đi. Nếu như không phải công pháp căn cơ tổn thất hơn một nửa thì làm sao khi Thiên kiếp đến nó lại không tránh được mũi tên của một tên thợ săn bình thường? Bạch Bạch nghĩ rằng được người cứu, làm sao nó lại so đo với người. Kỳ thật tất cả đều là do người hại.

Nếu như không phải tại người thì nó có thể yên ổn ở bên cạnh Lăng Thanh Ba vượt qua Thiên kiếp, mấy tháng sau có thể đứng trong hàng tiên ban đoàn tụ với vợ chồng ta, không phải trải qua gian nan nguy hiểm như bây giờ. Đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Mỗi câu nói là một câu chỉ trích, Mặc Yểm không thể phản bác mà cũng không muốn phản bác. Hắn thấy Bạch Bạch lom lom quan sát mình như một quái vật tà ác thì một luồng tức giận không để đầu hết dâng lên! Khoảng thời gian này đích thân hắn quan tâm bảo vệ nàng đều là giả cả hay sao? Đúng là hắn làm cho nàng bị thương, nhưng hắn không hề cố ý, hắn đã quyết định từ giờ trở đi sẽ chuyên tâm yêu quý nàng, đền bù cho nàng gấp mười, gấp trăm lần tu vi mà nàng đã mất, nhưng vì sao nàng lại không chịu tin tưởng hắn? Tại sao lại dùng ánh mắt đầy nhìn hận?

Chẳng qua chỉ là một con hồ ly tinh nho nhỏ, không biết thế nào là tốt xấu, cần gì hắn phải chết đi sống lại cầu xin nàng tha thứ. Hắn muốn nữ nhân nào mà không có, chỉ cần hắn vẫy tay một cái thì Cửu Thiên tiên tử cũng sẽ ngoan ngoãn chủ động đến với hắn.

Nhưng là... Nhưng là những nữ nhân kia không phải là nàng, không hồn nhiên như nàng, không nhu thuận bằng nàng, không đẹp bằng nàng, không đáng yêu bằng nàng, không ôn hòa bằng nàng, không toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn như nàng... Từ đáy lòng hắn có một giọng nói nhỏ nhỏ phản bác lại.

Tuy nhiên trong lúc đó lòng kiêu ngạo cũng giãy giụa đòi lên tiếng, không tự chủ miệng đã phát ra: “Cùng lắm chỉ là năm trăm năm tu vi có gì mà ghê gớm? Cho dù người có đứng trong hàng tiên ban thì có ra sao, một con hồ ly tinh nhỏ so với tên thị đồng ở bên cạnh ta còn không bằng. Các người coi Minh Ất là cái gì, chẳng qua chỉ là một con chó dưới tay Thiên đế mà thôi!”

Bạch Bạch tức giận đến mức nước mắt chảy ròng ròng, nghẹn ngào nói: “Ta... Ta vô dụng, nhưng mà ta đã ở chân núi chờ đợi năm trăm năm, vất vả lắm mới luyện thành, ta muốn thành tiên, muốn sum họp cùng cha mẹ, tất cả đều tại người. Người là đồ bại hoại, ta chán ghét người! Ta chán ghét người!”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, Mặc Yểm đã thấy hối hận. Hắn cũng biết là hắn sai, hắn muốn an ủi Bạch Bạch, nhưng khi nói hắn lại nói ngược lại với những gì trong lòng nghĩ. Hắn nói: “Người ngoan ngoãn đi cùng ta, năm nghìn năm tu vi rất dễ dàng, thành tiên có làm được cái gì? Người ở bên cạnh ta, dù là thần tiên trên trời cũng phải cung kính với người.”

Bạch Bạch quát cường nói: “Người lừa ta! Ta không cần năm nghìn năm tu vi của người, ta muốn thành tiên. Thần tiên sư phụ sẽ dạy ta. Ta không đi theo người, ta chán ghét người!”

Nàng không đề cập đến Minh Ất thì thôi, nhưng khi nhắc đến lại khơi dậy trong lòng Mặc Yểm nỗi thù hận sâu sắc. Hắn nổi giận, phất tay áo, lạnh lùng cất tiếng: “Tốt, tốt lắm! Người cứ đi! Người xéo đi mà tìm thần tiên sư phụ của người! Chẳng qua chỉ là một con hồ ly tinh mà thôi, sau này cho dù người có cầu xin ta, ta cũng không thèm liếc mắt nhìn người!”

Nói xong, thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Bạch Nguyên Tùng vội ôm chặt Bạch Bạch, thấp giọng nói: “Bạch Bạch đừng khóc, chúng ta đi mau! Đã có cha đây rồi!” Không phải ông ta sợ nữ nhi không chịu đi, mà là ông thật sự sợ Mặc Yểm đòi ý, cướp Bạch Bạch về.

Bạch Bạch hai mắt nhắm nghiền, hóa thân thành hồ ly, xoay người xuất phát cùng phụ thân hướng về phía Ngọc sơn nhà mình. Trước khi đi, nàng quay đầu nhìn lại Mực đầm trong làn mây mù, quyết tâm chạy đi. Những giọt nước mắt ở dưới vòm cây bị gió thổi, thoáng một chút đã không còn dấu vết.

Tạm biệt, tạm biệt tất cả tất cả Mực đầm...

Bạch Bạch dứt khoát ra đi, nhưng Mặc Yểm lại vô cùng hối hận. Tại sao lại nói những lời nhảm nhí kia? Tại sao không thể nhẫn nhịn một chút? Bạch Bạch không chịu ở lại đây, vậy giữ cả phụ thân nàng ở lại. Nàng muốn thành tiên, cùng lắm thì hắn lên thiên đình, lời Thiên đế xuống ghi danh cho nàng. Nàng muốn cùng cha mẹ sum họp, hắn sẽ đón mẹ nàng đến Mực đầm.

Nhưng nàng là đệ tử của Minh Ất, tên gian tặc Minh Ất kia liệu có dễ dàng mà buông tay?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Một ngàn năm ngắn ngủi! (1+2)

Minh Ất... Minh Ất... Mặc Yểm từng sốt ruột, Minh Ất không phải định dùng Bạch Bạch làm quân cờ để đối phó với mình chứ? Con người Minh Ất trông có vẻ đạo mạo nhưng bên trong tâm địa quanh co khúc khuỷu khôn lường, không thể không đề phòng!

Nhưng Bạch Bạch chỉ là một tiểu hồ ly trong sáng, không có khả năng làm hại người khác, nàng không bị người ta làm tổn thương là đã may lắm rồi!

Mặc Yểm ngồi trong phòng, bao nhiêu tâm tư suy nghĩ pháp phòng trào dâng, không hề để ý thấy bên ngoài cửa sổ trời đã tối.

Trên giường trống rỗng, không hề có bạch hồ ly ngây thơ khờ dại, cũng không hề có tiểu mỹ nhân thướt tha thanh lệ. Ánh trăng sáng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ chiếu trên mặt đất, trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường, trên mặt đất chỉ có duy nhất hình bóng của hắn. Lại một lần nữa, chỉ có duy nhất một mình hắn!

Trước đây, lâu lắm rồi, cái thời kỳ đen tối đấy, hắn cũng có cảm giác tương tự như bây giờ. Khi đó phụ thân hắn thường xuyên ra ngoài tìm mẫu thân của hắn bị mất tích. Hắn cứ một mình ở trong Mực đầm chờ đợi, làm bạn với hắn chỉ có những mảnh hồi ức ngọt ngào ngấm ngấm.

Hắn nhớ đi nhớ lại những mảnh hồi ức kia, nghìn năm trước như hiện ra trước mắt hắn, vẫn y nguyên như trong trí nhớ của hắn, rõ ràng, tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất, đến mức hắn phải hoài nghi rằng đây có phải hoài niệm của hắn hay là hạnh phúc mà hắn chưa từng được nếm trải dư vị.

Trong trí nhớ của hắn, lúc nào cha mẹ hắn cũng rất thương yêu nhau. Mẹ hắn dịu dàng chải tóc cho hắn, cha hắn đứng đằng sau chải tóc cho mẹ. Trong gương đồng, hình ảnh ba người hạnh phúc sống chết bên nhau, gắn kết vĩnh viễn không chia lìa.

Cha hắn dịu dàng ôm lấy hắn, khen hắn còn nhỏ nhưng đã cực kỳ dễ nhìn, tương lai nhất định sẽ làm cho rất nhiều nữ nhi phải mê đắm. Cha hắn cực kỳ yêu mẹ hắn, gương mặt hắn có nhiều nét giống mẹ, cho nên cha hắn lại càng yêu thương hắn, ngắm nhìn hắn, khen hắn không ngớt.

Những lúc đấy, mẹ hắn đỏ mặt sắng giọng mắng: “Suốt ngày chỉ biết mề khen mề dài đuôi.”

Trong mắt mẹ hắn có nét ôn nhu cao quý, làm cho hắn cảm thấy mình là hài tử được yêu quý nhất trong thiên hạ.

Không biết từ khi nào, thế gian chỉ còn lại một mình hắn, mẹ hắn tự nhiên mất tích, cha hắn đau lòng gần chết, cả ngày ra ngoài tìm kiếm. Một năm rồi lại một năm trôi qua, có lẽ cha hắn cũng biết là không tìm được, nhưng cha hắn vẫn cứ nhất quyết lang thang ở bên ngoài, bởi vì cha hắn sợ nếu trở lại Mực đầm đối mặt với đứa con trai có nhiều nét giống ai thế của mình, sẽ vì thương nhớ quá độ mà phát điên.

Bỗng đến một ngày, cha hắn đột ngột trở về, Mặc Yểm mới giật mình phát hiện rằng hắn đã không còn là hài tử nhỏ bé ngày nào được cha bế trên tay và cha hắn cũng đã già rồi. Với tu vi của cha hắn thì có trải qua trăm ngàn năm cũng không thể già, vậy mà chỉ trong vài năm ngắn ngủi, khuôn mặt đã nhuốm đầy phong sương.

Phụ thân hắn rất vui mừng, rốt cuộc thì cũng tìm được tin tức của mẫu thân hắn. Phụ thân hắn kích động, cùng đứa con đến Thiên đình, nhưng phụ thân hắn lại phải chứng kiến một màn đau đớn đến đứt từng khúc ruột.

Phụ thân hắn chứng kiến thế tử mà mình yêu thương say đắm xem như tính mạng của bản thân, đang nép vào lòng của một nam nhân khác. Trong tay bọn họ nắm tay một thiếu niên nhỏ, thiếu niên này với Mặc Yểm có đến sáu bảy phần giống nhau, nhưng lại có nhiều nét giống mẹ hơn. Vợ của hắn bấy giờ đã là vợ của một kẻ khác.

Hai người bọn họ ngơ ngác nhìn vợ mình và mẹ mình đang ôn nhu mặc quần áo cho thiếu niên kia, dịu dàng nở nụ cười với nó. Thiếu niên kia không phải tên là Mặc Yểm, mà tên hắn là Minh Ất, cũng là con của nàng.

Phụ thân hắn không nói một câu nào, cũng không hề xông lên hỏi tại sao, chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như mất hồn mất vía, nắm tay Mặc Yểm quay trở về Mực đầm, từ đấy không hề bước ra khỏi Mực đầm một bước.

Mặc Yểm vẫn cô đơn một mình. Phụ thân hắn không còn bình thường như trước, ngày ngày lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến ngày chết. Phụ thân hắn mất đi, hồn phách không trùng nhập luân hồi, cứ luẩn quẩn bên thân xác.

Tâm nguyện cuối cùng của phụ thân hắn là đem phụ thân luyện hóa thành ngọc quý, rồi khảm lên một chiếc trâm, đưa đến tận tay cho mẫu thân hắn.

Mặc Yểm làm theo nguyện vọng, làm xong hắn mê hoặc một nàng tiên tử, khiến cho nàng mang trâm gài tóc để lẫn vào hộp đồ trang sức của mẫu thân hắn.

Cây trâm cài tóc không hề có gây hại cho người, nhưng nghe nói mẹ hắn khi nhìn thấy chiếc trâm liền không ngừng rơi lệ, lòng đau như cắt, cứ nhất quyết nắm chặt cây trâm không chịu buông tay. Tiên nhân phát hiện ra chiếc trâm gài tóc không có bất cứ loại độc được bùa chú nào, đành bó tay không cách nào giải quyết.

Một tháng sau, mẫu thân hắn xuất hiện ở Mực đầm, ngơ ngẩn lang thang tìm kiếm hình bóng của phụ thân hắn, nàng nói nàng nhớ lại hết rồi, nhưng đã quá muộn. ...

Mẫu thân hắn cũng qua đời, Mặc Yểm cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân tại sao mẹ hắn mất tích, tại sao lấy người khác, tại sao quên chồng, quên con. Tất cả, tất cả nguyên nhân đều do cha của Minh Ất đứng đầu khởi xướng.

Hắn lên Thiên đình, oán giận trong lòng cứ tự do phát tiết. Hắn chỉ có một mình, kết quả như thế nào đi nữa thì đối với hắn cũng không khác nhau. Các vị thiên tiên thần nhân không chịu nổi sự kích động của hắn, đến khi hắn chặn bị giết Thiên đế, Minh Ất bỗng xuất hiện trước mặt. ...

Cuối cùng, một mình hắn trở lại Mực đầm, dạo chơi nhân gian, thưởng thức cuộc sống nữ sắc, ngày ngày cứ như vậy trôi qua, cũng không phải là không tốt.

Một người không có gì để lo lắng, không có gì để phiền toái, không có gì để phiền não, không có gì để bi ai thống hận, không có gì để phẫn nộ. ... Chỉ có tĩnh mịch mà thôi. ...

Mặc Yểm không biết hắn đã xuất thần như thế trong bao lâu, tựa như nghe thấy tiếng khóc, là Bạch Bạch?! Trong lòng hắn bỗng tràn đầy hạnh phúc, thấm vào cả xương tủy, xua tan tất cả cô đơn tình mệnh. Mặc Yểm bật dậy chạy đến chỗ phát ra tiếng khóc.

Tiếng khóc từ sâu bên trong bụi hoa hồng vọng ra. Mặc Yểm tay run rẩy vạch hoa lá, nhưng không có hình ảnh bạch y quen thuộc, mà chỉ có một đóa hồng xanh rất to, Bích Bích đang co người trên đóa hoa, khóc nức nở.

Mặc Yểm thất vọng, tất cả khí lực trong người như tiêu biến hết. Hắn chậm rãi ngồi trên mặt đất, ngơ ngác nhìn Bích Bích đang khóc rống lên, im lặng không nói một lời.

Bích Bích đắm chìm trong bi thương, lúc nhìn lên mới phát hiện ra Mặc Yểm, Bích Bích nhanh chóng ngồi thẳng người, giọng chờ mong hỏi: “Bạch Bạch? Bạch Bạch đang ở đâu?”

Mặc Yểm thân nhiên nói: “Nàng đi rồi.”

Bích Bích sững sốt, dậm chân nói: “Nàng nói nàng sẽ nhanh chóng trở về. Ta đã chờ ở đây ba ngày rồi.”

“Nàng sẽ không trở về nữa đâu” Ba ngày? Không phải mới chỉ qua một đêm thôi sao?

“Ngươi lừa ta”

Mặc Yểm không nói, đứng dậy đi ra khỏi vườn hoa.

Chẳng qua chỉ là một tiểu hồ ly tinh! Trong lòng thầm nhủ những lời này, trở lại căn phòng, ngã đầu nằm lên giường, hắn muốn ngủ một giấc. Hắn khoát tay làm cho tiếng khóc của Bích Bích không thể lọt vào căn phòng.

Không biết hắn ngủ trong bao lâu, khi tỉnh lại, theo thói quen hắn sờ sờ vào gối, nhưng tay hắn chỉ thấy gấm hoa lạnh buốt, chứ không phải thân thể mềm mại ấm áp của Bạch Bạch. Tâm trí hắn lại trào lên cảm giác mất mát mãnh liệt, Mặc Yểm thấy thất bại vô cùng. Một tay hắn cầm chiếc gối gấm hoa bực tức ném xuống đất.

Chẳng qua chỉ là một tiểu hồ ly tinh thôi mà!

Hắn xuống giường, đi được hai bước, không chịu được lại nhặt chiếc gối lên. Đó là chiếc gối mà khi Bạch Bạch bị thương hay nằm ngủ. Hắn sợ vết thương của nàng bị đau nhức, liền kiên quyết đi tìm một chiếc gối hoa mềm mại nhất cho nàng. Sau khi thương thế lành, Tiểu Bạch đã thành thói quen giữ khư khư cái gối ở trên giường, mỗi ngày đều nằm trên gối mà ngủ.

Giường đệm tựa như còn vương vấn mùi sáp hoa ngọt ngào đặc biệt của Bạch Bạch... Mặc Yểm đột nhiên nhận thấy hắn không tự chủ mà đang vuốt ve giường đệm. Trong lòng hắn tức giận, muốn vứt bỏ gối đệm này đi... Khi thật! Hắn không làm được!

Chẳng qua chỉ là một tiểu hồ ly tinh thôi mà!

Lần đầu tiên Mặc Yểm cảm thấy pháp lực cao cường như hắn vẫn có thể bị trúng tà!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hậu quả rất nghiêm trọng!(P1)

Bạch Bạch gấp rút lên đường đi theo phụ thân, cuối cùng tới ngày thứ sáu thì về lại đến Ngọc sơn, thấy khắp núi đồi đã nở rộ hoa hồng, Bạch Bạch vừa vui mừng vừa đau lòng, bởi vì chưa kịp nói lời từ biệt với Bích Bích, không biết nàng ta sẽ tức giận đến thế nào!

Bích Bích là bằng hữu tốt nhất mà nàng quen biết khi tới trần gian. Hồng Hồng và Vân Hư tuy rằng cũng coi như là vậy, nhưng mà dù sao thời gian ở chung rất ngắn. Chỉ là, nàng không duy trì sự thương tâm được bao lâu, liền đã trở thành mừng như điên, bởi vì thân ảnh của mẫu thân nàng không ngờ đang ở dưới chân núi Ngọc sơn!

Trong khi Bạch Nguyên Tùng nửa mừng nửa lo, thì Bạch Bạch giống như phi nhào vào trong lòng Vân Hạo Tuyết, cố sức cọ cọ cũng cùng, hận không thể hoàn toàn dán lên người bà.

Vân Hạo Tuyết nhìn thấy Bạch Bạch thì vui mừng đến chảy nước mắt rờn rờn. Tuy Bạch Nguyên Tùng cũng vui vẻ, nhưng cũng càng nhiều kinh nghi bất định. Vào lúc này, bỗng nhiên thấy trên sơn đạo đằng sau Vân Hạo Tuyết có một người thiếu niên mặc y phục màu xanh đi ra, dung mạo tuấn mỹ không kể, thần sắc thân nhiên mờ ảo tựa như gió, khiến người ta không nắm bắt được suy nghĩ của hắn. Đó chính là Minh Át chân nhân.

Thấy Minh Át chân nhân đã đến, Bạch Nguyên Tùng biết việc chính mình lên hạ phẩm đã không giấu diếm được nữa rồi. Thế nhưng, nếu như thế từ là do ngài ấy mang xuống dưới, thì cho dù Thiên đình biết được, cũng sẽ không có mằm tai vạ gì. Minh Át chân nhân là nhân vật quan trọng mà ngay cả Thiên đế cũng phải nể mặt ba phần.

Một nhà ba người của mình có thể đoàn tụ bình an được hay không, toàn bộ đều phải xem ý tứ của Minh Át chân nhân. Vậy nên, Bạch Nguyên Tùng bất chấp xúc động được gặp lại thế tử, trước tiên đã tiến lên bái kiến.

Minh Át chân nhân hơi nhấc tay lên khua một chút, Bạch Nguyên Tùng đành cúi đầu không thể bái lạy được nữa, chỉ nghe hắn nói: “Bạch tiên sinh không cần đa lễ, đi vào bàn lại thôi.”

Bên kia, Vân Hạo Tuyết nhớ tới chính sự, sự tràn đầy xúc động trong lòng vội vã ngưng lại, ôm Bạch Bạch quay ra, nói đôi mặt với nàng: “Đây là thân tiên sư phụ của con, Minh Át đại tiên, mau gọi sư phụ đi!”

Bạch Bạch liếc mắt nhìn Minh Át chân nhân, thân thể rụt lại, tựa hồ lại càng hoảng sợ hơn, qua một hồi mới rụt rè mở miệng nói: “Sư phụ...” Hai chữ ngắn ngủn đó, ba người ở đây đều nghe được mà không cam lòng.

Sắc mặt Bạch Nguyên Tùng biến đổi, đã định chuyển sang tiến hành giáo dục đối với nàng vì tội bất kính với sư trưởng, nhưng Minh Át chân nhân lại hình như không thèm để ý chút nào, “Ừ” một tiếng, xoay người đi vào động phủ của nhà hồ ly trước tiên.

Bạch Bạch thừa dịp hắn không chú ý, tay giật nhẹ áo của cha mình, nói: “Con còn nhớ, Mặc Yểm nói, hắn là đại ca của Minh Át chân nhân...”

Bạch Nguyên Tùng thất kinh, nói: “Không được nói lung tung!”

Bạch Bạch cúi đầu thanh minh: “Cha không cảm thấy, diện mạo hắn cùng Mặc Yểm rất giống nhau sao?”

Bạch Nguyên Tùng vừa nghĩ, quả thực là như vậy, hình dáng của hai người chỉ ít có tới sáu bảy phần giống nhau, thế nhưng khí chất thì tuyệt nhiên bất đồng, chủ yếu chính là bọn họ đã sớm gặp qua Minh Át chân nhân nhiều lần, nghĩ dung mạo hắn vốn nên như vậy, cho nên không nghĩ tới người kia. Lúc này Bạch Nguyên Tùng mới nhớ lại ra, thảo nào lúc mới gặp Mặc Yểm lại nghĩ nhìn quen mắt như vậy!

Vân Hạo Tuyết không hiểu rõ nên hỏi: “Mặc Yểm là người phương nào?”

Bạch Nguyên Tùng nhớ lại cuộc tao ngộ với Bạch Bạch, không muốn nói ra bây giờ khiến thế tử thương tâm, huống hồ còn có Minh Át chân nhân đang chờ ở trong động phủ, chỉ đành thở dài một tiếng rồi nói: “Sẽ lại nói với nàng sau, trước tiên đi xem Minh Át chân nhân nói thế nào đã.”

Trong lòng hắn đã tin lời nói của Bạch Bạch rồi, thế nhưng bọn họ đã quen biết Minh Át chân nhân tới mấy trăm năm, chính là nhân vật quan trọng số một số hai trên Thiên đình, mặc kệ thế nào, chỉ ít về mặt nhân phẩm thì có thể tin được. Minh Át chân nhân nổi tiếng nhiều năm, thế nhưng chưa hề từng nghe nói hắn ta lại có một đại ca, sợ rằng việc này có ẩn tình gì khác.

Một nhà ba người tâm tình thấp thỏm quay về trong động phủ, đây là động phủ do bộ tộc bạch hồ truyền lại, cũng là nơi tu luyện trước đây của Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết, không lâu sau khi Bạch Bạch sinh ra, hai vợ chồng đã trở thành tiên lên Thiên đình, lưu lại Bạch Bạch ở đây một mình. Động phủ ở tại Ngọc sơn, tổ tiên của bộ tộc bạch hồ đã tùy ý dùng chính dòng họ của mình mà đặt tên cho động phủ, gọi là “Ngọc bạch động”. Nói đầy đủ một chút, chính là động phủ của nhà bạch hồ ly trên núi Ngọc sơn, bởi vậy có thể thấy việc đặt tên tùy ý của bọn họ là có truyền thống, tên “Bạch Bạch” như vậy cũng không kỳ quái một chút nào.

Minh Át chân nhân quan sát thoáng qua Bạch Bạch đang trốn trong lòng Vân Hạo Tuyết, lấp ló tới lui chăm chú nhìn trộm hắn, nói bình tĩnh: “Ta cùng Mặc Yểm quả thật là huynh đệ cùng mẹ khác cha.”

Một nhà Bạch Nguyên Tùng không nghĩ tới vừa mới mở miệng mà hắn đã nói điều này, nghĩ tới việc vừa rồi nói chuyện ở bên ngoài đều bị tai hắn nghe thấy, không khỏi ngượng ngùng không biết phải làm sao.

Chỉ nghe Minh Át chân nhân nói tiếp: “Từ nhỏ chúng ta đã tách ra ở hai nơi, tổng cộng số lần gặp mặt chưa tới năm lần. Chỉ là dù thế nào, chuyện Bạch Bạch lần này, ta cũng khó có thể miễn tội.

Thốt ra lời này, vợ chồng Bạch Nguyên Tùng đều đỏ mặt, cười khổ rồi nói: “Đại tiên tự trách mình như vậy, ngược lại, khiến phu thê nhà ta vô cùng xấu hổ, phải trách là chúng ta nóng lòng đoàn tụ với Bạch Bạch, thúc dục nó ngày đêm tu luyện, kết quả tiến cảnh lại vượt sớm trước mười năm so với thời gian đại tiên bề quan tu luyện, không cách nào có thể che chở nó vượt qua thiên kiếp... Cũng là mệnh Bạch Bạch đã định trước không tránh khỏi một kiếp nạn này.”

“Các người không phải là trách ta sau khi xuất quan lại chẳng quan tâm tới Bạch Bạch, thậm chí vẫn ngăn cản phu thê các người tìm hiểu tin tức của Bạch Bạch?” Minh Át chân nhân hoàn toàn nghiêm túc, đơn giản điểm ra nghi vấn trong lòng vợ chồng Bạch Nguyên Tùng, nói thẳng một hồi khiến bọn họ đỏ mặt tới tận mang tai, không thừa nhận, mà cũng không thể phủ nhận.

Nhất là Bạch Nguyên Tùng, sau khi cân nhắc, thấy chúng tiên trên thiên đình đều thoái thác tránh né, khi đến phạm trần lại thấy tình cảnh của Bạch Bạch không xong, giờ lại biết quan hệ giữa Mặc Yểm và Minh Át chân nhân, không thể không khiến hắn hoài nghi, tất cả chuyện này là do Minh Át chân nhân ở sau lưng trợ giúp thêm dầu vào lửa, cho dù không phải vậy, thì chỉ ít cũng không xóa được hiềm nghi về hành vi dung túng cái ác, căn bản là mong muốn Bạch Bạch rơi vào tay Mặc Yểm lâu hơn một chút!

Đương nhiên, ý nghĩ như vậy chỉ dám để ở đáy lòng, tuyệt đối không dám mở mồm tuyên cáo, ngay cả chính hắn cũng không thể nghĩ thông suốt, Minh Át chân nhân làm như vậy thì có thể có điểm gì tốt. Nếu như Mặc Yểm thực sự như lời hắn nói, thì quan hệ cùng hắn phải hơn là với người lạ.

Bạch Bạch cùng hắn có danh phận thầy trò, từ nhỏ đã nhận sự chiếu cố dẫn đạo của hắn, cho dù hắn không thích Bạch Bạch, thì cũng không có lý gì lại phải đi hại nó cả.

Cũng may Minh Át chân nhân lại làm như cũng không ngại bị phu thê bọn họ liên tưởng tới kẻ xấu văng lại, thần thái thong dong nói: “Yêu tinh thành tiên cần phải tới hồng trần trải qua lịch kiếp một năm trước đã, cần phải ném trái đu thiên kiếp một lần, để từ già nghiệt trái phạm trần, đồng thời lấy tâm theo chính đạo. Đối với Bạch Bạch mà nói, lịch kiếp của nàng chưa kết thúc mà chúng ta lại ngang ngược đi nhúng tay vào sửa mệnh trái ý trời cho nàng, thì hậu quả rất khó đoán trước. Lúc đầu ta phái người thỉnh các vị tiên hữu giấu diếm việc của Bạch Bạch, chính là vì không muốn các người mạo hiểm với nguy cơ xúc phạm giới luật của Thiên đình, hạ phạm sửa vận mệnh của nàng. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ta nghĩ để các người an tâm đợi, nhưng trái lại, lại khiến các người các thêm lo lắng. E đây cũng là thiên ý!”

Một hồi lời lẽ cực kỳ nghiêm khắc này, nếu nói từ miệng người ngoài, hai vợ chồng sẽ hơn phân nửa cho rằng đó là lời nói bậy, già mồm át lễ phải. Thế nhưng từ miệng Minh Át chân nhân thốt ra, thì bọn họ không thể không tin. Cần biết rằng, ở Thiên đình, Minh Át chân nhân chính là nhân vật nói một thì không thể là hai!

Bạch Nguyên Tùng và Vân Hạo Tuyết trên mặt lúc đỏ lúc trắng, Vân Hạo Tuyết nghe không hiểu rõ lời nói của hắn, run giọng hỏi: “Bây giờ mệnh đồ của Bạch Bạch đã sửa, liệu... liệu sẽ có hậu quả gì?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đã Xảy Ra Chuyện ....(P1 + P2)

Minh Át chân nhân lắc đầu nói: “Hiện nay ta cũng không biết nên thế nào, ta đã cầu xin với Thiên đế, đặc xá tội phu thê các người lên xuống trần gian, ngoài ra xin dùm các người được xuống trần gian một năm, các người ở đây làm bạn với Bạch Bạch, chỉ mong điều ta lo lắng chỉ là dư thừa.”

Vợ chồng Bạch Nguyên Tùng nghe được thì cảm thấy bất an, thế nhưng việc đã đến nước này, bọn họ không thể để Bạch Bạch ở bên cạnh Mặc Yểm chịu ủy khuất được, còn mấy tháng, bọn họ thực sự không nhẫn tâm như vậy, nhất là Bạch Nguyên Tùng, trong lòng biết cho dù Bạch Bạch có sống qua một năm cũng không có khả năng thành tiên, nhưng lại không muốn nữ nhi tiếp tục chịu ủy khuất nữa.

Hơn nữa có thể ở nhân gian làm bạn với nữ nhi một năm, thật sự là điều vui mừng bất ngờ, Vân Hạo Tuyết ôm Bạch Bạch, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười.

“Việc Bạch Bạch tu luyện uống phí, đợi qua mấy tháng xác định bình an, sẽ bắt đầu lại một lần nữa. Cái lục lạc này các người nhận đi, nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, chỉ cần mang nó vút vào trong nước, ta sẽ biết.” Minh Át đưa qua một cái lục lạc màu vàng, phản phất một phen rồi rời khỏi động phủ, cuối mây bay lên trời.

Vân Hạo Tuyết thương yêu nữ nhi, lúc này mang lục lạc đeo lên cổ Bạch Bạch. Bạch Bạch chạy liên tục vài ngày, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, lúc này trở lại bên người phụ mẫu, yên tâm ngủ ở trong ngực Vân Hạo Tuyết.

Ngủ một hồi, khi tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, trong mũi người thấy được hương thơm gà nướng ngào ngạt, so với mọi thứ khác có tác dụng lớn hơn nhiều, Bạch Bạch trở mình ngồi dậy, chỉ thấy mẫu thân cầm hai con gà nướng đi vào.

Đặt con gà nướng lên trên bàn, Bạch Bạch đã nhảy qua, Vân Hạo Tuyết đưa tay sờ sờ cái bụng nhỏ của nàng rồi nói: “Nhanh ăn đi! Chắc là con đói bụng lắm rồi!”

Bạch Bạch lấu linh cọ cọ vào tay bà, làm nũng nói: “Mẫu thân là tốt nhất!” Nói xong liền hài lòng đề con gà nướng ra, a ô cắn một ngụm vào chân gà.

Thấy tâm trạng nữ nhi tốt lên, Vân Hạo Tuyết cũng cười rộ lên, chỉ là nụ cười vừa lóe lên đã hóa thành bi thương, bà đã nghe từ miệng trưởng phu, biết Bạch Bạch đã trải qua những chuyện gì, nói không đau lòng đúng là gạt người.

Về việc đa tình trọng dục đối với hồ tiên mà nói, thất thân hoàn toàn không tính là chuyện gì to tát, thế nhưng nghĩ đến pháp lực căn cơ tu luyện năm trăm năm thanh thanh bạch bạch của nữ nhi lại bị một thằng đàn ông vô liêm sỉ hủy diệt trong chớp lát, thì không khỏi oán hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu như Bạch Bạch phải tu luyện một lần nữa, e rằng lại năm trăm năm nữa, sợ ngày phu thê bọn họ đợi được nữ nhi trở thành tiên phạm sẽ còn rất xa, đem qua bọn họ đã thương lượng rồi, từ nay về sau không bao giờ ép nàng tu tiên nữa, phu thê bọn họ cũng không phải người ảnh hưởng lớn tới trời đất gì, liều mạng để tiên giới xoá tên, thà rằng một nhà ba người vui vẻ cùng nhau sống ở Ngọc Sơn.

Nếu như có thể, ngược lại không ngại kén cho Bạch Bạch một người con rể biết thương yêu quý trọng đứa con ngoan của bà... Để nàng quên đi người

đàn ông ghê tởm vô liêm sỉ kia! Thấy nữ nhi trở nên như vậy, bởi do không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, cho nên cũng không biết đau lòng, rốt cuộc là bất hạnh hay may mắn đây.

Dựa vào khuôn mặt khả ái, dễ thương của nữ nhi bảo bối của bà, có thể đoán được người tới cầu thân có thể xếp thành mấy vòng quanh Ngọc Sơn!

Đợi qua mấy ngày nữa, kiếp số Bạch Bạch qua đi, cũng sẽ hoàn toàn quên đi người đàn ông thối tha kia, đến lúc đó phu thê bọn họ sẽ đưa Bạch Bạch đi thăm người thân, chỉ sợ khi đó sẽ có một đám hồ ly đực quần bên cạnh, cho dù đuổi cũng không đuổi đi được!

Nghĩ đến có thể chọn con rể, lòng mảy Vân Hạo Tuyết lại giãn ra lần nữa, nhìn nữ nhi mà cười híp mắt.

Bên trong cung Thanh Lương, Minh Át chân nhân ngồi một mình dưới mái hiên, nhìn một gốc cây hoa hồng trước mặt suy nghĩ xuất thần, nhìn bốn phía, mơ hồ than thở: “Chẳng lẽ là do ta nhúng tay mạnh quá, mới có thể phá hủy đoạn nhân duyên này?”

“Sur phụ?” Vân Hư từ xa chỉ thấy sư phụ quay mặt về phía cây hoa hồng thì thảo tự nói, chần chờ một chút mới tiến lên chào.

Minh Át chân nhân có chút yêu quý đệ tử này, vẫy tay cho hắn ngồi vào bên cạnh.

Vân Hư lén nhìn về mặt sư phụ một chút, lớn mật hỏi: “Sư phụ có tâm sự gì sao?”

Minh Át chân nhân bình tĩnh nhìn cây hoa hồng nói: “Sư phụ tự cho bản thân là thông minh, mà lại làm sai mọi chuyện...”

“Sư phụ sao có thể làm sai chuyện gì?” Những lời này của Vân Hư là rất thật tâm, trong cảm nhận của hắn, địa vị của sư phụ thậm chí Như Lai Phật tổ so ra còn kém hơn, việc này không quan hệ tới thực lực, chỉ thuần túy là vì từ nhỏ hắn đã theo bên cạnh sư phụ, hiểu rõ phẩm chất đối nhân xử thế của sư phụ, vì thế mà cảm phục sâu sắc.

Có thể nói là có chút mù quáng, hắn căn bản cảm thấy lời nói và việc làm của sư phụ đều là tuyệt đối chính xác. Cho nên trước đây sư phụ bảo hắn giấu điểm tin tức của Mặc Yểm và Bạch Bạch, mặc dù hắn thấy hơi kỳ lạ, thế nhưng vẫn giữ mồm giữ miệng không có đến nửa câu nghi vấn.

Minh Át chân nhân đối với đồ đệ tín nhiệm mù quáng này, mỉm cười, cũng không biết trong nụ cười mang vui vẻ hay chua xót nhiều hơn: “Ngàn năm trước, Vi sư đã từng phải trả giá đại giới mà tự tổn hại tu vi của mình, nhìn trộm thiên cơ, tuy rằng chỉ là thấy một ít việc vụn vặt, nhưng cũng đã biết trước một chút tin tức, làm một việc, để Thiên đình và thế lực khắp nơi duy trì cân đối, có thể khiến thế gian được hưởng thái bình lâu hơn. Không nghĩ tới...”

Vân Hư tròn tròn hai mắt, trong lòng sợ hãi than, sư phụ thông thiên triệt địa, có pháp lực nhìn thấy trước tương lai, lại hiếu kỳ muốn chết, sư phụ cuối cùng không nghĩ tới điều gì đây?

Thế nhưng sư phụ không nói, hắn cũng không dám hỏi nhiều, muốn nói lại thôi đến mức rất là khổ sở

May là Minh Át chân nhân tuy không nói rõ, nhưng lại nói ra vài câu bên dưới: “Không nghĩ tới thông minh bị thông minh hại, không chỉ tính toán không được, còn tự nhiên phá hủy một đoạn nhân duyên.”

Vân Hư nghe không hiểu, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở bên cạnh trở thành người nghe biết điều.

Minh Át chân nhân cũng không cần ý kiến người bên ngoài, thầy trò ngồi đối diện nhau không nói gì một hồi, bỗng nhiên trên mái đại điện đối diện có một hồi chuông không có gió tự kêu, một tiếng đinh đinh đang đang vang lên.

Minh Át chân nhân nhướng mày, đây chính là cái lục lạc mà mấy ngày trước hắn đưa cho nhà bạch hồ để báo nguy hiểm, hắn rời khỏi Ngọc Sơn không được mấy ngày, tiếng chuông vọng và như vậy không lẽ Bạch Bạch bên đó xảy ra chuyện gì sao?

Vội vã đứng dậy phát một ống tay áo, đi về phía Ngọc Sơn, một tay mới niệm pháp quyết, bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng... Có phải Mặc Yểm đã tìm thấy Bạch Bạch rồi hay không?

Vừa nghĩ như thế, động tác làm phép liền ngừng lại, nếu như loại khả năng này là thật, nếu lúc này chống lại Mặc Yểm, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện xấu...

Minh Át nhìn sang đệ tử Vân Hư ở bên cạnh đang không biết lý do, hơi trầm ngâm, phân phó nói: “Vân Hư, Ngọc Sơn ở dưới nhân gian có bằng hữu của vi sư, có thể đang gặp phải phiền phức. Lúc này vi sư đi trước thì bất tiện, người đi xuống xem xảy ra chuyện gì. Nếu như là Mặc Yểm muốn dẫn Bạch Bạch đi, người chỉ cần lập tức phụ trách bảo vệ vợ chồng Bạch Nguyên Tùng an toàn, không cần cản trở gì hết! Nếu như là chuyện khác, người có thể tự mình xử lý thì xử lý, không thể xử lý thì phá bỏ lục lạc vi sư để đó, vi sư sẽ hạ phàm giúp người. Chuyện vi sư phân phó, không được nói với bất kỳ kẻ nào, người đi nhanh đi! Đóa hoa hồng này sẽ mang người đến trên Ngọc Sơn.”

Cắt lời tiện tay bẻ một đóa hoa hồng trắng ném vào không trung, đóa hoa hồng bay về hướng tây nam, Vân Hư không dám chậm trễ, đáp mây đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vừa Lạnh Lại Vừa Nóng (P1+ P2)

Bạch Bạch trên Ngọc sơn xác thực đã xảy ra chuyện, nhưng lại hoàn toàn không giống với suy nghĩ của Minh Ất chân nhân.

Khi Vân Hư đuổi tới thì vừa lúc nhìn thấy Bạch Nguyên Tùng đang đứng trước động Ngọc Bạch, đầu lắc lư loạn lên, nhìn thấy hần thì vừa kinh ngạc lại khó nén nổi thất vọng.

Vân Hư đi lên trước hai bước tự giới thiệu mình: “Bản đạo là đệ tử Minh Ất chân nhân phái xuống, tên là Vân Hư, tiền sinh chính là phụ thân của Bạch Bạch?”

Bạch Nguyên Tùng lo lắng chưa xong tình trạng của Bạch Bạch, thấy Minh Ất chân nhân không tới, chỉ phái đến một đệ tử, rất thất vọng, nhưng mà giờ phút này ngựa chết cũng chỉ có thể nhờ ngựa sống, cũng bất chấp chú ý cấp bậc lễ nghĩa, kéo lấy Vân Hư đi vào trong động, một bên vội vàng nói: “Bạch Bạch chẳng biết tại sao trên người lúc lạnh lúc nóng, đã hôn mê hai ngày, cũng không biết là loại bệnh lạ gì.....”

Trong động Ngọc bạch, Bạch Bạch nằm trên giường, Vân Hạo Tuyết ngồi bên cạnh lặng lẽ rơi lệ, nhưng lại thúc thủ vô sách. Bà rất muốn ôm Bạch Bạch vào lòng an ủi, để nàng khá hơn một chút, nhưng trên người Bạch Bạch lúc này có khi bỏng đến mức như than lửa, có lúc lại lạnh giống như hàn băng, căn bản không cách nào ôm được.

Vân Hư đặt tay lên người Bạch Bạch kiểm tra, cũng thật hoảng sợ, trước vẻ mặt chờ mong của vợ chồng Bạch Nguyên Tùng nhìn hần, hần thật không nói nên lời một chữ “không”. Loại tình trạng của Bạch Bạch, hần cũng chưa từng thấy qua, ngay cả tẩu hỏa nhập ma cũng sẽ không có phản ứng kịch liệt như vậy.

Nếu giờ mời sư phụ đến ngay lập tức, không có đầy đủ dược vật cũng không thể ổn định bệnh tình, cho nên biện pháp tốt nhất là mình lập tức mang Bạch Bạch về Thanh Hà quan thỉnh sư phụ ra tay điều trị, muốn tìm loại dược liệu gì trên Thiên đình cũng thuận tiện hơn nhiều.

Nghĩ như vậy, cũng không dám kéo dài lâu, hần ngẩng đầu nói với vợ chồng Bạch thị: “Tình trạng Bạch Bạch nguy cấp, bản đạo muốn mang Bạch Bạch đến Thanh Hà quan chữa trị, không biết ý hai vị thế nào?”

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết đương nhiên liều mạng gật đầu ủng hộ, bọn họ được Thiên đình chấp thuận có thể ở dưới trần gian một năm, nhưng cũng vì vậy mà mất đi quyền tiến lên Thiên đình trong một năm, nếu không, bọn họ đã sớm đưa Bạch Bạch đến Thanh Hà quan rồi.

Việc này không nên chậm trễ, Vân Hư phát ồng tay áo, thu Bạch Bạch vào trong đó, từ biệt vợ chồng Bạch thị rồi vội vàng đạp mây trở về Thanh Hà quan.

Minh Ất chân nhân thấy hần trở về nhanh như vậy, quá mức kinh ngạc, vừa muốn hỏi, lại nghe Vân Hư vội vàng nói: “Sư phụ, Bạch Bạch nàng thân nhiễm bệnh lạ, thỉnh mau mau thi cứu.....” Vừa nói vừa bỏ Bạch Bạch từ trong tay áo ra đặt lên giữa bàn bát tiên trong đại sảnh.

Minh Ất chân nhân cúi đầu xem xét, không khỏi “A” lên một tiếng, phía tay áo Vân Hư vừa rồi đặt Bạch Bạch bị nướng cháy một mảng lớn! Cái áo choàng của Vân Hư chính là Thái Thượng lão quân ban tặng, nước lửa bình thường khó có thể xâm nhập, kể cả đề trên lửa một hồi cũng không có biến hoá gì, giờ lại do nhiệt độ trên người Bạch Bạch nướng cháy?

Bạch Bạch mềm nhũn nằm trên bàn bát tiên, trong nháy mắt, trên mặt bàn bát tiên màu đen lại nổi lên một tầng băng mỏng, giống như là vừa mới lấy ra từ trong đông băng đặt dưới ánh mặt trời gay gắt, những điểm xa hơn một chút thậm chí bốc lên cả hơi nước.

Minh Ất chân nhân đưa tay lên bụng Bạch Bạch dò xét, thân thể mềm mại lại lạnh như băng, có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim đang đập phập phồng, thậm chí máu trong huyết mạch di chuyển nhanh chóng, nhưng nhiệt độ rét băng như vậy tuyệt không thể có ở sinh vật bình thường.

Minh Ất chân nhân nhíu mày thử dùng pháp lực lên vào trong cơ thể của Bạch Bạch theo huyết mạch của nàng để quan sát xem rốt cục là nơi nào xảy ra vấn đề, thời gian từ từ trôi qua, lông mày hần cũng càng ngày càng cau chặt, Vân Hư đứng một bên cũng cả kinh, đợi tay hần vừa rời khỏi Bạch Bạch, liền nhện không được hỏi: “Sư phụ, Bạch Bạch như vậy..... có thể cứu được hay không?”

Minh Ất cúi đầu suy nghĩ kỹ một lúc, thở dài: “Hần cũng vẫn thế, không hỏi căn nguyên liền làm lung tung, vốn là có lòng tốt, lại thiếu chút nữa gây thành đại họa, nhưng cũng may...”

Vân Hư nghe thấy hình như có cơ hội, trong lòng cũng thả lỏng, hần cùng Bạch Bạch tuy không phải tình sâu nghĩa nặng, gặp mặt cũng không quá ba lần, nhưng hần cũng rất yêu mến tiểu hồ ly đáng yêu lại thiện lương này. Thực ra, hần hoàn toàn hiểu rõ động vật tu tiên so với người thường tu tiên càng nguy hiểm gian nan hơn nhiều lần, thật không đành lòng đứng nhìn tiểu hồ ly này thật vất vả tu luyện lại biến thành không dung gặp nạn.

Những người bên cạnh Bạch Bạch lo lắng đến mức bạc tóc, nhưng nàng lại không có một chút cảm giác gì, chỉ cảm thấy mình đã ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh lại phát hiện địa phương thay đổi, màn lụa màu xanh, đệm cũng màu xanh, ánh nắng sáng ngời chiếu qua cửa sổ lớn, không giống khách điểm, cũng không giống gian phòng bình thường.

Trên người mềm nhũn một chút khí lực đều không có, muốn quay đầu cẩn thận đánh giá gian phòng lạ lẫm này cũng không làm được. Tuy vậy, mấy tháng gần đây tình trạng hữu khí vô lực cũng xuất hiện nhiều lần, nên Bạch Bạch cũng không quá để ý, con mắt đảo lòng vòng, cổ hết sức thử mở miệng kêu: “Có..... có ai không?”

“Ngươi đã tỉnh?” có tiếng nhàn nhật từ phía sau truyền đến, cảm giác quen thuộc rất giống mỗi lần nàng luyện công đến điểm quan trọng, giọng nói kỳ ảo linh hoạt kia sẽ xuất hiện chỉ dẫn. Sau đó cảm giác có một đôi bàn tay mát mẻ nhẹ nhàng đặt trên bụng nàng, một luồng nhiệt lưu ấm áp theo bàn tay kia chậm rãi vào trong cơ thể, Bạch Bạch lập tức cảm thấy thân thể thoải mái lên không ít, tuy vẫn không có khí lực gì, nhưng tinh thần lại khá lên không ít.

“Thần tiên. .... sư phụ? Cha mẹ ta?” Bạch Bạch thoải mái cơ hồ muốn lăn hai vòng, đáng tiếc ngay cả khí lực quay người cũng không dậy nổi.

Trước mắt xuất hiện ống tay áo, một chiếc áo dài nguyệt sắc đập vào tầm mắt, trong mũi người thấy mùi hương ấm áp thoang thoang, không phải đàn hương cũng không phải hương vị cỏ cây, vô cùng đặc biệt, lại khiến người ta thấy yên bình an ổn.

Bạch Bạch không còn khí lực để ngẩng đầu, không nhìn thấy được mặt Minh Át chân nhân, nói thật, khuôn mặt này quá giống với Mặc Yểm, mỗi lần Bạch Bạch nghĩ đến đều cảm thấy rất khó xử, nghe thấy giọng nói này lại khiến nàng có cảm giác vô cùng an toàn. Từ nhỏ mỗi khi nàng luyện công gặp phải vấn đề khó, âm thanh xa xôi của thần tiên sư phụ luôn dẫn nàng vượt qua cửa ải khó khăn, giọng nói tín nhiệm này dường như đã xâm nhập vào xương tủy.

Trên đỉnh đầu lại lần nữa truyền đến giọng nói quen thuộc của thần tiên sư phụ: “Thân thể Bạch Bạch có chút vấn đề, cha mẹ ngươi nhờ Văn Hư đưa ngươi đến chỗ sư phụ chữa bệnh, bọn họ rất nhanh sẽ lên Thiên đình gặp ngươi.”

“Cám ơn sư phụ!” Không nhìn thấy mặt hán, Bạch Bạch nói chuyện lại thêm vài phần thân mật cùng ý lại: “Ta bị bệnh gì?”

Minh Át chân nhân chậm rãi ngồi vào bên cạnh Bạch Bạch, nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt thân thể nàng, vừa điều chỉnh các loại chân khí chạy loạn khắp nơi trong cơ thể cho nàng, vừa nhẹ nhàng giải thích: “Ngươi ăn quá nhiều tiên đan tiên thảo, dược hiệu của những tiên đan tiên thảo này chồng chất trong người, thời gian lâu mất đi không chế, chạy loạn trong thân thể ngươi, vì vậy trên thân thể ngươi lúc nóng lúc lạnh, may mắn là từ nhỏ ngươi tu luyện công pháp không giống người thường, tuy không có cách đem các dược liệu này dung hợp triệt để, nhưng lại có thể bảo vệ thân thể ngươi không bị chúng thương tổn, nhưng cũng vì vậy mà khiến ngươi hôn mê.”

Bạch Bạch cố sức nghĩ lại chuyện phát sinh trước khi ngủ, hình như là mình ở trong bụi hoa hồng chạy loạn, sau đó một chết đi được, liền ghé vào gốc cây hoa ngủ, ngoại trừ mệt không còn chút khí lực, một chút cảm giác khác thường cũng đều không có.

Bạch Bạch một thân lông hồ ly mềm mại bông xù, sờ vào cảm giác vô cùng thích, Minh Át thay nàng điều chỉnh chân khí, trong đầu liền xuất hiện một ý niệm: nếu không phải Bạch Bạch cùng Mặc Yểm đã chia tay, người lúc này thay Bạch Bạch chữa thương chính là Mặc Yểm đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tuyển người trấn ma.(1+2)

“Thật không nghĩ tới, nguyên lai ngươi là tiểu sư muội của ta! Mau gọi ta một tiếng sư huynh!” Trong phòng không có người ngoài, Văn Hư cũng thả lỏng, bó gối ngồi trên mặt thảm bên giường, vừa vận nhìn thẳng vào Bạch Bạch đang nằm lý trên giường.

Bạch Bạch nhìn thấy người quen rất là vui vẻ, đôi mắt hồ ly cười híp lại, nhu thuận nói: “chào sư huynh!”

Miệng Văn Hư cười há ra cơ hồ đến tận mang tai, hán là đệ tử quan môn (*đệ tử thu nhận sau cùng) của Minh Át, là người nhỏ nhất trong sư môn, một mực muốn có sư đệ hoặc sư muội, đáng tiếc sư phụ không có lấy nửa điểm muốn thu nhận đồ đệ, đến lúc hán sắp tuyệt vọng cam chịu số mệnh, rốt cục xuất hiện một tiểu sư muội đáng yêu, làm hán cao hứng đến nằm mơ cũng muốn cười tỉnh.

Nhìn không được đưa tay sờ sờ Bạch Bạch, hứa hẹn nói: “Từ nay về sau mọi việc đã có sư huynh, sư huynh nhất định sẽ chiều cố ngươi thật tốt!”

Hán đã nghe sư phụ nói qua về tình hình của Bạch Bạch, chỉ hận chính mình tu vi nông cạn, không thể thay tiểu sư muội đi tìm tên Mặc Yểm kia, nhưng mà từ giờ trở đi, hán nhất định sẽ chuyên tâm tu luyện, bảo vệ sư muội thật tốt, sẽ không để cho người khác khi dễ nàng.

“Hôm nay sao sư phụ còn chưa tới?” Trước đây vào tầm này, thần tiên sư phụ sẽ đến thay nàng điều chỉnh nội tức, đây là thời khắc Bạch Bạch thoải mái hưởng thụ nhất trong ngày, nửa tháng qua, mỗi ngày Bạch Bạch đều luôn chờ đợi thần tiên sư phụ đến.

Nếu như người tiểu sư muội nhớ thương không phải là sư phụ hán, Văn Hư thật sự sẽ ăn dấm.

“Hôm nay Thiên đế tự mình đến tìm sư phụ, sư phụ đang ở phía trước chiều đài, chỉ sợ phải đợi Thiên đế đi khỏi mới có thể tới đây được.” Văn Hư nhắc tới việc này cũng cảm thấy cùng có vinh dự, có thể khiến Thiên đế tự mình tìm tới cửa, trên Thiên đình, có mấy thần tiên có thể có vinh hạnh đặc biệt như vậy?!

Kỳ thật Thiên đế cũng không muốn tự hạ thấp địa vị đi tìm tới cửa, nhưng tình hình Âm ti địa phủ đã hoàn toàn mất đi không chế.

Diêm Quân trong mười điện âm ti địa phủ không phải là bị giết thì cũng là đang chặt vật trốn về Thiên đình, hiện tại quần ma loạn vũ, ma quỷ hoành hành, thiên binh phái xuống luôn không phải đối thủ của bọn chúng, may mắn những yêu ma quỷ quái dưới Âm ti địa phủ đều là đánh chiến tự phát, nhất thời còn không có năng lực phá tan Quỷ Môn quan, nếu không chẳng những hội họa ập xuống thế gian, mà còn rất có khả năng trực tiếp ảnh hưởng đến Thiên đình.

Cũng bởi vì thế, Lục đạo luân hồi bình thường cũng bị ảnh hưởng, không chỉ là quỷ hồn vừa xuống Địa phủ bị thế lực khắp nơi kéo đi làm quỷ tốt ma binh, chính bởi đường luân hồi khắp nơi bị ngăn trở, không cách nào đầu thai trở về nhân gian, mà còn có một ít đồ đệ thế gian vô cùng hung ác, đến âm phủ cũng không muốn đầu thai lần nữa, lợi dụng Âm ti đại loạn, tụ tập thành đội, tiếp tục ở lại âm phủ làm ác.

Thiên đình nhìn thì có vẻ độc lập với nhân gian và địa phủ, trên thực tế nếu như nhân gian bị loạn, phạm nhân sẽ giảm việc cung phụng thần tiên, căn cơ Thiên đình cũng sẽ bị hao tổn, hơn nữa những yêu ma quỷ quái kia hàng năm bị áp chế tại Âm ti địa phủ, một khi phá tan Quỷ Môn quan, làm loạn thế gian xong, tiếp theo đương nhiên là lên Thiên Đình làm loạn, đến lúc đó Thiên đế còn có thể ngồi yên ổn ở vị trí được hay không cũng là một vấn đề lớn.

Mấy tháng trước Thiên đế cũng vì thế sự mà ba lần bốn lượt muốn mời Minh Át chân nhân ra tay, nhưng Minh Át chân nhân hình như lại có thái độ không thêm để ý, Thiên đế đã từng phái sứ giả đến thế giới cực lạc phương Tây tìm Như Lai Phật Tổ, hy vọng kiếm được ngoại viện, giải cứu Thiên đình khẩn cấp, nhưng cuối cùng sứ giả trở về chỉ mang về một câu, Phật tổ nói: “Hết thầy là duyên, đều có nhân quả, cứ để nó qua thôi.”

Lời này nói trắng ra chính là: Chính người thận trọng, lão tử sẽ không đến tiếp tay làm việc xấu.

Thiên đế tức giận đến mức đưa cái tên sứ giả vô dụng kia khai trừ tiên ban, giáng xuống hạ phẩm. Nhưng sự tình còn chưa có kết quả, nhìn nhưng bản đạo bất tử trên Thiên đình chỉ lo tính đường sống, Thiên đế cũng hết cách, đành dày da mặt, bái giá tới Thanh Lương quan.

“Minh Át chân nhân, chính là còn ghi hận việc năm đó?” Thiên đế rất không muốn nhún nhường, nhưng lại không thể không nhún nhường, mỗi lần nghĩ đến chuyện năm đó, hần đều hối hận, không phải hối hận vì có lỗi với người khác, thuần túy chỉ là hối hận vì kết quả.

Trước đây nghĩ lấy lòng Thanh Lương quan là chuyện tốt, không nghĩ tới chẳng những người ta không lĩnh tình, còn gặp phải một tên siêu cấp đại ma đầu. (>>> Ôi Yểm ca)

“Thiên đế đã làm chuyện gì? Ta lại có gì có thể ghi hận?” Minh Át chân nhân thần sắc lạnh nhạt, không giận không vội, không hận không oán, làm cho người ta thực không hiểu rốt cuộc là hần thật sự không chú ý hay là cố ý châm chọc.

Thiên đế ngậm miệng, muốn hần liệt kê từng “tội trạng” của mình, mặt mũi hần còn đi đâu được, hơn nữa hần thật không thấy mình làm sai việc gì.

“Được! Không đề cập tới việc năm đó, nói chuyện Âm ti địa phủ hiện nay, những yêu ma quỷ quái kia một khi phá tan Quỷ Môn quan, thế gian sẽ máu chảy thành sông, cơ nghiệp Thiên đình cũng khó giữ được, Minh Át chân nhân chẳng lẽ nghĩ không đem xia đến sao?!” Thiên đế bắt đầu mang việc an nguy của thế gian cùng Thiên đình nói ra, hần cũng không tin nhiều thế hệ gia tộc Minh Át lấy sự thái bình của tam giới là nhiệm vụ của mình, mà đến thế hệ người Minh Át này lại có thể nhìn tam giới đại loạn mà coi như không thấy không để ý tới.

“Âm ti Địa phủ bây giờ không giống trước đây, tiên nhân bình thường không trấn áp được tất cả thần ma, ta cũng không thể. Nếu Thiên đế muốn giữ thái bình cho thế gian và Thiên đình, không ngại xin mời hiền minh khác (*người tài đức sáng suốt).” Minh Át chân nhân cúi đầu nhẹ nhàng vuốt nếp may trên vạt áo, làm như không đểm xia tới.

Thiên đế chần chờ nói: “Trong lòng Minh Át chân nhân đã chọn được người nào phải không?”

“Đúng vậy, người này, Thiên đế cũng biết.”

“Là ai?” Thiên đế điem qua tất cả các võ thần trên Thiên đình nhân gian một lần, Nhị Lang thần, Na Tra, Lý Thiên vương? Những người này đúng là lợi hại, nhưng muốn đối phó đám quỷ quái cực hung ác lại không sợ chết dưới Âm ti địa phủ kia, còn kém xa lắm! Thậm chí đem Ngưu Ma vương, Thiết Phiến công chúa, Long vương Thái Tử, cùng Hồng hải nhĩ đã bị Quan Âm Bồ Tát thu nhận kia mà cân nhắc, vẫn không có một người nào có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Hần biết người có pháp lực cao cường, ngoại trừ đám đại Phật môn ở thế giới cực lạc phương Tây kia, cũng chỉ còn lại Minh Át chân nhân trước mắt có đầy đủ thực lực đi trấn áp Âm ti làm loạn. Hần hoàn toàn không nghĩ ra mình còn biết một người tài ba nào khác có thể chia lo giúp khó vì hần.

“Mặc Yểm!” Minh Át cũng không vòng vo, trực tiếp chỉ cho Thiên đế một “hắc lộ” (*con đường đen tối).

Thiên đế vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi, tức giận không vui nói: “Minh Át chân nhân đây là cố ý trêu đùa trẫm?”

Minh Át chân nhân vẫn mang bộ dạng lão tiên tự tại, thần sắc điem đậm, thần nhiên nói: “Thiên đế hãy tỉnh táo ngẫm lại kỹ càng, sẽ biết ta nói không uổng, trong tam giới có mấy người có thể có pháp lực hơn Mặc Yểm? Hần làm việc tàn nhẫn quyết đoán tuyệt tình, đúng là người tốt nhất để đối phó được với yêu ma quỷ quái, hơn nữa..... nếu Thiên đế không thừa dịp bây giờ lôi kéo hần, vạn nhất hần đứng về phía Âm ti địa phủ, đến lúc đó Thiên đình mới chính thức có họa bị diệt.”

“Mặc Yểm hận không thể giết trẫm hả giận, làm sao có thể nguyện ý để trẫm sử dụng? Minh Át chân nhân ngày đó có thể ngăn cản hần đại náo Thiên đình, nhất định cũng có biện pháp làm cho hần cúi đầu nghe lệnh, có thể.....” Thiên đế nghiêm mặt nói, một câu còn chưa nói xong, đã bị Minh Át cười khê một tiếng lạnh lùng cắt đứt.

“Hắn muốn giết ngài, đối với ta cũng sẽ không khách khí, ngày đó ta dùng di vật của mẫu thân miễn cưỡng khuyên hắn rời đi, biện pháp này chỉ có thể dùng lần này thôi, Thiên đế cần gì lừa mình dối người?” Minh Ất đứng lên, hiển nhiên không muốn nói thêm nữa, cúi người hành lễ nói: “Thiên đế không thể rời khỏi Thiên cung lâu được, mời trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tiểu bạch hồ được đưa tới cửa.(1+2)

Gần đây bên trong Mực đầm đều bao trùm trong không khí áp suất thấp, tất cả sinh vật sống trong đó đều rất cẩn thận, e sợ vô ý một cái mà chọc vào tâm tình tồi tệ của đại BOSS Mặc Yêm, không khí căng thẳng khiến con chuột cũng không dám chạy lung tung, ruồi bọ cũng tự động kiểm đường vòng đến nơi khác kiếm thức ăn.

Công bằng mà nói, Mặc Yêm đối với sinh vật trong Mực đầm xem như có quý trọng, ít nhất sẽ không vì thấy không vừa mắt mà tùy tiện ra tay giết như xà yêu, nhưng là mọi người nhìn mặt hắn so với màu đen còn hắc ám hơn nên không tự chủ được cảm thấy sợ hãi, tâm tình hắn tệ đến mức ngay cả người trung thực đơn giản như tiểu yêu Bích Bích cũng đều phải buông tha hắn.

Nếu không có việc gì tất cả mọi người đều không dám tìm đến hắn, Mặc Yêm thường xuyên nhốt bản thân ở trong phòng, ngăn ngor cả ngày, không ai biết hắn đang làm gì, nhưng tình cảnh này, ngay cả lão nhân trong Mực đầm thấy cũng cảm thấy lo sợ — tình hình quá mức tương tự giống như lúc ba ngày trước khi hắn xông lên đại náo thiên đình, rõ ràng là lúc nào cũng có thể từ trầm mặc mà bạo phát!

Mặc Yêm cũng không biết bản thân làm sao vậy, rõ ràng ngàn năm trước cũng vậy, vì sao hiện giờ hắn nhìn cái gì cũng không thấy thuận mắt, làm gì cũng cảm thấy không có sức lực.

Mọi người bên cạnh dùng ánh mắt kinh sợ lên đánh giá hắn, hắn biết rõ, nhưng lại không khơi dậy nổi hứng thú thay đổi chút gì. Trong lòng dường như có một con quái vật, mỗi ngày đều tả xung hữu đột, vây khốn trong lòng, khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn bực, nhưng lại không biết làm thế nào để tiêu giải.

Mấy ngày nay hắn không nghĩ đến con tiểu hồ ly tinh chết tiết kia nữa, thật sự không có! Chính là cảm thấy phiền chán! Mỗi giờ mỗi khắc đều muốn phá hỏng cái gì đó để phát tiết, nhưng khi nhắc tay muốn lật đổ cái bàn trước mặt ở trong phòng, mà một chương lại không nở xuống tay! Muốn hung hăng ném mấy bình rượu hoa đào xuống đất, kết quả cầm lấy lại nhẹ nhàng buông xuống! Thậm chí nghĩ muốn hủy chiếc giường đi, vẫn là lần qua lộn lại không ra tay được!

Khi nào thì chính mình lại không nở phá đồ vật này nọ như vậy?

Đúng vậy! Bất cứ thứ gì trong Mực đầm, bản thân mình cũng không nên xuống tay!

Vì thế Mặc Yêm đi ra ngoài Mực đầm, vừa mới giờ tay đã dễ dàng san phẳng khắp cả triển núi, nhưng mà tâm tình của hắn vẫn là không thể vui lên được, chỉ cảm thấy càng thêm phiền! Lúc thấy sườn núi thì không vừa mắt, lúc không thấy sườn núi thì nhìn lại càng không thuận mắt!

Phần nọ trở lại trong Mực đầm, bỗng nhiên nghe được trong bụi cây hoa hồng có vài tiếng thét chói tai, bởi vì Mặc Yêm đã rất lâu không có nhớ tới con tiểu hồ ly chết tiết kia, cho nên hắn lập tức nhận ra đó là giọng của Bích Bích.

Trước mắt vài bóng trắng hiện lên, Mặc Yêm bỗng nhiên cảm thấy được tim đập nhanh lên, tập trung nhìn vào, không ngờ là mấy con tiểu bạch hồ ly!

Bạch Bạch? ! Phi Phi! Mặc Yêm tức giận ngăn chặn nhảy nhót trong lòng, cường điệu tự nhủ với chính mình: Bạch Bạch là cái gì? Ta đã không hề nhớ rõ con tiểu hồ ly chết tiết kia!

“Hồ ly thôi! Hồ ly hỗn đản! Ai cho các ngươi giả mạo Bạch Bạch! Ta đánh chết các ngươi!” Theo tiếng thét chói tai mạnh mẽ của Bích Bích, mấy nắm bùn đất từ trong cây hoa hồng bay ra, nhắm thẳng rơi xuống trên người mấy con bạch hồ kia.

Mấy con bạch hồ kia kêu một trận ì xèo sợ hãi, té ngã trôn bên Mặc Yêm, trong đó một con ngẩng đầu lên, mở miệng nói giọng con người: “Yêm Quân cứu mạng!”

Mặc Yêm chau đầu mày, chẳng những không có tiến lên, ngược lại rời sang bên, lạnh giọng hỏi: “Sao lại thế này? ! Ai cho các ngươi vào?”

Bên ngoài A Miếu nghe thấy tiếng ồn ào, lại nghe Mặc Yêm quát hỏi, bất chấp sợ hãi đi vào nói: “Khởi bẩm chủ nhân, các nàng là Thiên Tướng Tinh Quân phái người đưa tới, nói là để làm bạn với chủ nhân, Thiên Tướng Tinh Quân đem các nàng tới thả xuống liền đi khỏi, con thấy các nàng đáng thương liền để các nàng ở lại trước. Chủ nhân nếu không thích, con, con đuổi các nàng đi. . . . .”

Sự thật là, hắn nghĩ sau khi Bạch Bạch đi, chủ nhân mới biến thành bộ dạng quái gở, hiện giờ lập tức có người đưa tới năm con bạch hồ, nói không

chừng một hai con có thể làm cho chủ nhân yêu thích, bọn họ cũng không phải chịu khổ.

Mặc Yểm còn chưa mở miệng, Bích Bích đã từ bụi cây hoa hồng chạy ra, thân mình nàng bây giờ vừa cao tới cẳng tay người, đứng ở cạnh cây hoa hồng cũng chỉ có thể cao lưng chừng, dừng lại bên này, bên kia lại chỉ vào A Sâm mắng: “Đều là người! Thà bọn hồ ly thối này vào, chúng làm tổn thương hoa của ta! Đi tán loạn trong bụi hoa, giẫm lên, phá hủy rất nhiều tỷ muội hoa hồng, tên hỗn đản (*con hoang) nhà người này! Mau đuổi bọn nó đi nhanh lên!”

A Sâm cũng mới ở trong Mực đầm này, lại chỉ là yêu quái nhỏ nhỏ, ngu ngốc, hơn nữa A Sâm, thấy “tiểu cô nương” xinh đẹp như vậy liền yêu quý vài phần, nghe vậy lắp bắp, về mặt áy náy.

Bích Bích nhếch đầu lên đối với Mặc Yểm nói: “Chủ nhân chủ nhân, ta không cần đám hồ ly thối này, ta chỉ cần Bạch Bạch, ngài tìm Bạch Bạch trở về được không?”

A Sâm vừa nghe thấy, sắc mặt liền biến đổi, sau đó liền không ngừng ra hiệu không cần nói về phía nàng, hai chữ “Bạch Bạch” này ở trong Mực đầm đã trở thành cấm kỵ, Bích Bích hét to lớn tiếng như vậy, chọc giận chủ nhân có thể không xong rồi!

Mặc Yểm gất gao nhìn chăm chăm kia mấy con trong bộ dạng bạch hồ ly đang khóc thút thít nghẹn ngào trên mặt đất kia, trong lòng một chút cảm giác đều không có, chẳng qua khi đưa tay xách một con trong đó lên, con bạch hồ kia lập tức lấy lòng cọ cọ vào hân, về mặt tội nghiệp nhìn hân. Mặc Yểm đưa tay sờ sờ, cũng mềm như vậy, nhưng sao lông lại thô như thế? Tiện tay lại xách một con khác, rất béo! Lại đổi một con, lông sao lại bạc màu như vậy, dài quá không cùng độ dài! Lại đổi một con, gầy quá không ăn cơm no sao? . . . . .

Cứ như vậy kén cá chọn canh thử cảm giác, cảm giác phiền chán trong đầu lại nổi lên, hân ném một con hồ ly cuối cùng trên tay xuống, lạnh giọng nói với A Sâm: “Ném hết ra ngoài đi!” Nói xong cũng không quay đầu lại bước vào trong phòng.

Hân chính là không hề cảm thấy hứng thú đối với hồ ly, cũng không muốn lại nuôi dưỡng sủng vật nữa, được lắm! Như thế được rồi! Cái gì mà nuôi sủng vật? Phiền muốn chết!

Bích Bích giải tỏa nỗi lòng lần chót, nói với A Sâm: “Không có nghe thấy chủ nhân nói gì sao? Đuổi tất cả chúng nó đi!”

A Sâm không dám nói nhiều, đếm đếm, vừa vịn năm con, chỉ ra đại môn nói: “Đi nhanh đi, quay đầu lại để chủ nhân thấy, các người liền thăm!”

Năm con hồ ly vừa rồi đã bị ánh mắt khủng bố của Mặc Yểm dọa tới mức cả người sợ run lên, bộ dạng Mặc Yểm kia, giống như muốn xem các nàng gầy béo có vừa phải không để mang đi hầm ăn, hù chết hồ ly! Nghe vậy cũng không quay đầu lại, chạy trốn chết ra khỏi Mực đầm giống như hoảng sợ không phân biệt được đường đi, cho đến khi chạy ra được mấy chục dặm, rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng Mực đầm, mới dám dừng lại nghỉ ngơi.

Dưới ánh trăng, bạch quang chột lóe trên người đám bạch hồ, liền biến thành năm mỹ nhân áo trắng yếu điệu thướt tha, trong đó một người ít tuổi nhất cả kinh nói: “Làm ta sợ muốn chết, cái gã Mặc Yểm thật đáng sợ! Thiên Tướng Tinh Quân quả thực là muốn chúng ta đi tìm cái chết!”

Một người vỗ vỗ ngực nói: “Đừng nha! Nhưng mà chúng ta không hoàn thành xong việc, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

Hai cô gái cùng nhìn về phía cô gái cầm đầu lớn tuổi hơn, trông cậy vào quyết định của nàng ta, nàng kia nhăn mặt nhíu mày nói: “Thiên Tướng Tinh Quân nói Mặc Yểm kia thích bạch hồ, nhưng mà ta thấy không giống vậy nha. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đã không còn cần người (1+2)

“Hân không phải là thích ăn bạch hồ tiên đấy chứ. . . . .” Một cô gái trong số đó từ nãy giờ không mở miệng rụt rè lên tiếng.

Nàng nói ra rành mạch nỗi nghi hoặc trong lòng mọi người, năm nàng nghĩ ngợi rồi đưa mắt nhìn nhau hoảng sợ.

Lặng im một hồi lâu, một người dung mạo xuất sắc nhất trong đám giận dữ lên tiếng: “Cũng tại Thiên tướng Tinh quân kia, đáng lẽ không nên muốn chúng ta dùng thân hồ để đi tiếp cận hân, nếu có biến thành hình người đi nữa, thì cho dù là thép luyện tuyệt hảo cũng trở thành sợi chỉ mềm oặt quán quanh tỷ muội chúng ta!”

“Ai da, phải nói là dung mạo tên Mặc Yểm kia thật sự là quá đẹp nha, ta ở Thiên đình cũng chưa gặp qua tiên nhân nào anh tuấn như vậy!”

“Còn có tâm tư nhớ đến những điều ngu ngốc vậy sao, tốt hơn là nên nghĩ phải báo cáo kết quả nhiệm vụ với Thiên tướng Tinh quân như thế nào đi!”

“Hân đuổi chúng ta ra hết, chúng ta cũng không có cách nào a! Cái con tiểu hoa yêu chết tiết kia, nếu không phải Thiên tướng Tinh quân muốn chúng ta nương nhen mọi chuyện, nếu không ta nhất định nhổ tận gốc cái chân thân của nó, xem thử nó còn hung hăng cứng đầu đến đâu!”

“Các ngươi biết vì sao Thiên tướng Tinh quân lại đưa chúng ta tới đây hay không?”

“Ta nghe nói . . . . . Chỉ là nghe nói thôi nha! Thiên đế muốn lấy lòng tên Mặc Yểm này, nghe đồn hắn thích bạch hồ, cho nên đưa chúng ta đến lấy lòng, đồng thời cũng để tăng mối giao tình giữa Thiên tướng Tinh quân và hắn. . . . .” Một nữ hồ trong đó từng nghe qua tin tức ra về thần bí nói.

“Sao? Thiên đế cũng muốn lấy lòng người khác? Gạt người à!”

“Hừ! Chúng ta vất vả lắm mới tu tiên đắc đạo, đứng vào hàng ngũ chúng tiên, nhưng bọn họ vẫn không xem chúng ta là người mà, cao hứng lên muốn thì sẽ đến lập tức đưa đi, thật là đáng giận mà!”

. . . . .

Năm nữ hồ xì xào thì thầm một hồi, nghĩ đến phải đối mặt với những lời chỉ trích không chỉ của Thiên tướng Tinh quân mà còn cả Thiên đế nữa, trong lòng không khỏi ủ rũ, cứ như vậy kéo dài cho tới lúc sắc trời trở nên xám xịt, mới miễn cưỡng cười mây quay về thiên giới.

Thiên tướng tinh quân nghe các nàng hồi bẩm, thờ dãi phát tay cho các nàng trở về, bản thân lo âu khổ sở đi gặp Thiên đế.

Thiên đế vốn dĩ cũng không dám ôm hy vọng quá lớn đối với chuyện này, nhưng khi chính tai nghe được ngay cả phương pháp vất vả mới nghĩ ra lại bị phá hỏng, trong lòng lại cảm thấy oán hận không thôi, cho Thiên tướng tinh quân lui ra, người cứ như con thú khôn khổ đi tới đi lui trong ngự thư phòng, hết mắng Phật tổ tây thiên thờ ơ bàng quan, lại mắng Minh Át lạnh lùng làm khó dễ, tức giận nhất vẫn là cái tên Mặc Yểm ngang ngược không phép tắc kia.

Cứ oán tới oán lui cũng không phải là biện pháp, chẳng lẽ bản thân mình lại phải vác cái mặt già nua này đến chịu đòn nhận tội với Mặc Yểm sao? Chỉ sợ cho dù ông ta có làm như vậy, thì đối phương vẫn chỉ giữ vẻ mặt cười lạnh như cũ, khoanh tay đứng nhìn!

Tên Mặc Yểm này và Minh Át quả nhiên không hổ là huynh đệ, đều là cái loại không biết tốt xấu, không có lấy chút xấu hổ e thẹn của nữ nhân, đều là một loại như nhau vừa không biết điều vừa cứng đầu cố chấp khó thuần dưỡng !

Nhưng Thiên đế cũng không biết là vào thời điểm mà ông đang đau đầu nhức não, thì Mặc Yểm ở đầu kia cũng không có chút tiêu dao thoải mái nào.

Đuổi được năm con hồ ly tinh âm ỉ đi rồi, hắn một mình ngồi khô héo trong phòng, ngồi một lúc thoảng cái đã hơn nửa đêm, hắn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, hắn cần phải làm cái gì đó, vì thế liền đi đến thư phòng, tùy tiện tìm một vài thư sách giết thời gian.

Trên bàn bày một quyển sách nhỏ, đúng là quyển bí quyết tu tiên đồng thân kia, Mặc Yểm tự thuyết phục mình: ta chỉ là tò mò, chỉ là tò mò mà thôi, sách nơi này mười quyển thì tám chín đều xem qua, nên còn lại cuốn này, không xem nó còn xem cái gì? Chuyện này không liên quan tới tiểu hồ ly kia!

Nhưng khi mở quyển sách ra, hắn lại nghiêng cứu từng chữ từng chữ vô cùng nghiêm túc.

Đặc điểm lớn nhất đồng thân tu tiên là trước khi đạt thành chính quả thì thân thể nhất định phải bảo trì trong sạch với người ngoài, chính là từ thời điểm bắt đầu tu luyện, bên trong thân thể sẽ hình thành một ranh giới hư ảo, khi công pháp tăng lên, ranh giới hư ảo kia càng có khả năng nắm giữ nhiều chân nguyên pháp lực. Đồng thân tu luyện chẳng những tốc độ cao hơn so với người tu tiên bình thường, hơn nữa ở sau khi đại thành, nội lực sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi, bởi vậy pháp lực chất chứa trong cơ thể có thể đột nhiên tăng mạnh, cho nên ranh giới hư ảo này có thể nói là tương đương với một nhà kho tích tụ hình thành từ những bước đầu tu luyện, pháp lực dư thừa trong thân thể đều sẽ lưu trữ lại tại nơi này, sau khi tu luyện thành công chân nguyên từ nơi này sẽ xâm nhập và lan tràn khắp tứ chi xương cốt bên trong cơ thể.

Ngày đó Mặc Yểm đúng là nắm bắt được điểm này, hiện tại mới tỉnh ngộ vì sao Bạch Bạch ăn nhiều tiên đan tiên thảo như vậy mà không hề có hiệu quả, bởi vì tâm thần tinh nữ của Bạch Bạch bị phá, căn cơ bị hao tổn, linh dược này không thể phát huy tác dụng trong cơ thể, tất cả đều chảy về ranh giới hư ảo này, cũng bởi vậy Mặc Yểm mới dám khoa trương nói trong vòng ba năm Bạch Bạch sẽ khôi phục pháp lực căn cơ.

Chỉ là một quyển sách nhỏ, cho nên nửa canh giờ đã đọc xong, Mặc Yểm ném sách một bên, xuất thần nhìn ngắm viên dạ minh châu trên tường, trong lòng hắn luôn có một chút bất an nói không nên lời, lại nhất thời không biết được rõ ràng, rồi đứng dậy bước đi thong thả vài bước, lại ngồi xuống một lần nữa mở sách ra, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên tia sáng. . . . .

Căn cơ của Bạch Bạch quá thấp, chỉ có năm trăm năm đạo hạnh, ăn nhiều vị thuốc đủ chủng loại mang dược tính khác nhau như vậy, nếu tất cả thứ đó đều đi vào ranh giới hư ảo, thời gian lâu chỉ sợ sẽ xung đột với nhau, nhớ ra kích thích lẫn nhau, từ đó hiệu lực của thuốc phát tác, nhiều loại dược tính khác nhau mâu thuẫn tràn vào cơ thể, chỉ sợ tiểu hồ ly kia không tới ba ngày sẽ bỏ mạng!

Nghĩ đến đây, cả người Mặc Yểm bỗng dưng bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, tiểu hồ ly kia sẽ chết. . . . . tiểu hồ ly kia sẽ chết! Nàng không thể tiếp tục nung nấu yêu ốt yêu cầu hắn cái này yêu cầu hắn cái khác, không biết dùng cái mũi ngoe nguẩy hôn nhẹ, vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại nàng hóa thành hình người, ông ọ làm nũng ôm chặt lấy thân mình, thấp giọng nức nở động lòng người, thân thể mềm mại ấm áp của nàng rồi sẽ trở nên cứng ngắt lạnh như băng, ánh mắt khờ dại tín nhiệm kia dần mất đi ánh sáng và mãi không mở ra nữa. . . . . Không!

Trong nháy mắt, Mặc Yểm hoàn toàn quên việc bản thân đã quyết định loại bỏ hình ảnh Bạch Bạch ra khỏi đầu, vội vàng theo pháp chú trên người Bạch Bạch đi tìm chỗ ở của nàng, nàng không thể có việc gì được! Càng không thể chết!

Lên chín tầng mây, nhìn trong Thanh Lương, Bạch Bạch thoải mái co tròn người cuộn đuôi lại ngủ say sưa, bỗng nhiên cảm thấy được trong lòng đau nhói, một cảm giác lo lắng cùng hoảng sợ dâng trào, nàng thoảng run rẩy rồi tỉnh lại, phát hiện bản thân đang an ổn ngủ trong căn phòng mà sư phụ an

bài, bên tai dường như nghe được có tiếng người sốt ruột gọi tên mình, Bạch Bạch. . . . . Bạch Bạch. . . . . Một tiếng rồi lại một tiếng. . . . .

Rốt cuộc là sao đây hả? Bạch Bạch ngơ ngàng trở mình nhìn xung quanh, rõ ràng là không có ai à!

May mắn thay loại cảm giác kỳ lạ này tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh.

Bên trong Mực đầm, Mặc Yễm ngồi xuống ghế, con tức giận của hắn bỗng nhiên xẹp hẳn như bong bóng bị xì hơi, hắn đã tìm được Bạch Bạch rồi, Bạch Bạch ở trong phủ Thanh Lương trên Thiên đình — nơi mà cả đời hắn cũng không muốn lại đặt chân đến.

Minh Át. . . . . Hiện tại có lẽ đang ở bên cạnh nàng! Nếu Minh Át là sư phụ của nàng, như vậy đã quá rõ mối nguy hiểm tiềm ẩn trong người nàng. . . . . Đã không còn cần tới hắn nữa.

Ngay từ lúc đầu, trừ bỏ đùa bỡn, thương tổn và khủng hoảng, hắn đã cho nàng được cái gì đâu? Nàng hiện tại có sư phụ, có cha mẹ, nhất định rất sung sướng rất thỏa mãn, có lẽ sau đó không lâu, nàng sẽ hoàn toàn quên hắn, giống như mẫu thân năm đó quên đi phụ thân và hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ăn nhiều thần được

Mặc Yễm đứng lên, bắt giắc sờ sờ vật áo trước ngực. Trước đây khi Bạch Bạch chơi đùa mệt, sẽ chui vào vật áo của hắn nằm nghỉ, mặt áp vào ngực hắn, bộ lông mềm mại xù lên, xoa tung ra làm cho người ta sờ vào cũng cảm thấy thoải mái. Khi hắn vuốt ve vùng da trước bụng nàng, thì cho dù nàng ngủ hay thức cũng đều vô tư ôm lấy bàn tay của hắn, dụi dụi nấn ná không chịu buông.

Bây giờ chỗ này trống rỗng, hắn khẽ chạm vào con tim đang đập của mình, một nhịp rồi lại một nhịp, rõ ràng vẫn rất ấm, vậy mà hắn lại cảm thấy lạnh băng. Trái tim hắn vẫn đập trong sự trống rỗng đó, nó không còn cảm nhận được nhịp đập hòa điệu của một con tim khác, ngược lại thứ duy nhất nghe được chỉ là âm thanh thỉnh thoảng mất phương hướng của chính nó trong lồng ngực đầy cô đơn tịch mịch. . .

Hắn thả hồn về phía căn phòng, tất cả mọi thứ đều quen thuộc, giống như là tiểu hồ ly đang trốn ở nơi nào đó sẽ nhảy ra, giống như trước đây, lập tức bỏ nhào vào trong lòng hắn, nũng nịu thỏ thẻ kể cho hắn nghe hôm nay nàng đã khám phá ra những vật gì mới lạ.

Trên chiếc bàn bên dưới khung cửa sổ vẫn còn lưu lại một bình rượu hoa đào rỗng không, hương thơm trong chai hầu như đã tan biến hết. Chiếc gối gấm hoa trên giường lẳng lẳng nằm chờ tiểu hồ Bạch Bạch quay trở lại, nhẹ nhàng ngã đầu lên đó, lộ ra một vẻ mặt thuần khiết kiểu mỹ nhân đón chào hắn.

Hắn giật mình hiểu ra rằng vì sao hắn không thể phá căn phòng này đi, thậm chí bất tri bất giác cố gắng bảo giữ lại dáng vẻ trước đây của nó. . .

Bởi vì đây là cái bàn mà Bạch Bạch thường ngồi ăn gà nướng, đây là bình rượu hoa đào thơm nồng mà Bạch Bạch thích nhất, mà hắn và nàng đã từng say sưa trong hương vị ngọt ngào của rượu hoa đào đó, trên giường này vẫn còn lưu lại những đêm xuân ấm áp của hai người, thứ tình cảm mãnh liệt mà khi nhớ đến đều khiến hắn ngây ngổ mất hồn. . .

Hắn cứ tự ép buộc chính mình phải quên đi tiểu bạch hồ kia, nhưng tất cả những thói quen, những kỉ niệm về nàng mà hắn vẫn lưu luyến thì sao hắn có thể quên? Phải làm như thế nào để quên được?

Phải cướp Bạch Bạch về! Một âm thanh lớn vang lên trong đầu hắn. Suy nghĩ này đối với Mặc Yễm thật có sức hấp dẫn, hắn bắt giắc cân nhắc suy tính nghĩ mãi về ý tưởng này — hắn có thể không bước vào Thanh Lương, hắn chỉ cần dùng cách khiến cho Bạch Bạch tự động đi ra khỏi đó, sau đó hắn sẽ đưa Bạch Bạch về Mặc đầm, trên người Bạch Bạch vẫn còn pháp chú của hắn, chỉ cần hắn muốn, Bạch Bạch không thể đi đâu được, chỉ có thể ở lại Mặc đầm cùng hắn.

Có điều là hắn thực sự muốn làm như vậy sao? Hắn đã thảm hại đến mức cần phải nhờ đến pháp thuật để trói buộc tiểu hồ ly sao?

Hắn vẫn chưa quên ngày Bạch Bạch rời khỏi Mặc đầm*, ánh mắt kia mang theo bi thương xen lẫn thất vọng, ánh mắt đó chỉ cần nhìn một lần thôi cũng đã quá đủ, hắn thật không có dũng khí cả đời đối mặt với nỗi oán hận, thất vọng, thậm chí là căm thù của Bạch Bạch, nói cho cùng, nếu như vậy mà giữ được nàng ở bên mình thì còn có ý nghĩa gì sao?

(*trước điều đề là Mực đầm, nhưng Mặc đầm đúng nghĩa hơn nên từ giờ Mực đầm sẽ chuyển thành Mặc đầm nha cả nhà)

Trên Thiên đình, trong Thanh Lương Quan.

Mỗi ngày Minh Át đều truyền chân khí vào trong người Bạch Bạch. Thực ra hắn có thể giao cho Vân Hư làm, nhưng vì trong thâm tâm của hắn muốn bù đắp những tổn thương tâm lý cho Bạch Bạch nên hắn tự tay làm. Vậy nên trong Thanh Lương quan, ai ai cũng biết đồ đệ mà Minh Át quan tâm nhất không phải là Vân Hư mà là Bạch Bạch tiểu hồ ly.

Tin tức Minh Ất chân nhân thu nhận một tiểu bạch hồ làm đồ đệ tự nhiên sẽ lọt vào tai Thiên đế cùng với đông đảo các vị thần tiên. Tất cả đều hết sức lấy làm kỳ quái, chẳng nhẽ hiện tại các tuyệt đỉnh cao thủ không phân biệt là chính hay tà đều thịnh hành nuôi bạch hồ làm thú cưng?!

Thiên đế nhớ tới việc năm đó, bỗng rùng mình, lập tức nghĩ đến tin đồn gần đây – tiểu bạch hồ bên cạnh Mặc Yểm đã mất tích không thấy đâu. Hay là đồ đệ bạch hồ của Minh Ất chính là tiểu bạch hồ bên cạnh Mặc Yểm? Lịch sử lại tái diễn sao? Nhưng mà năm đó hai nhà là vì một nữ nhân phản bội, còn bây giờ là vì một con hồ ly tinh sao?

Ông không biết nên cao hứng hay nên lo lắng. Trong thâm tâm, thì ông hận không thể khiến hai huynh đệ này xảy ra việc càng không may thì càng tốt, nhưng trên thực tế, ông không thể nào mất đi cột trụ Minh Ất này, cũng không thể trêu vào ma đầu hung ác Mặc Yểm.

Hai người đánh nhau, đương nhiên sẽ tổn hại lan đến Thiên đình, hiện tại ông còn đang đau đầu bạc tóc vì chuyện dưới âm ty, làm sao có thể chịu nổi thêm chuyện Mặc Yểm đại náo thiên cung, ông tự biết không thể nắm chắc được việc này, đành phải tin tưởng vào Minh Ất hiểu được sứ mạng của gia tộc, mà biết đúng mực, biết tiến thoái.

Đối với việc Bạch Bạch được đãi ngộ, Vân Hư không hề tức giận, chính hắn cũng cực kỳ yêu thương vị tiểu sư muội này. Mỗi ngày hắn đều mang thức ăn ngon đến, chơi đùa cùng Bạch Bạch, nghe Bạch Bạch gọi hắn hai tiếng sư huynh thì cả người đều cảm thấy như có thêm sức lực, ngay cả đồng tử Huyền Thụ bên người Minh Ất chân nhân cũng phải lắc đầu nghĩ thầm một vị sư huynh hội tụ đầy đủ nhị thập tứ hiếu như vậy quả thật là khó thấy. Nếu như không phải chân thân của Bạch Bạch là một tiểu hồ ly lông xù thì mọi người trong Thanh Lương Quan đều cho rằng Vân Hư đã yêu sư muội, tính ra thì đối với người yêu cũng không thể săn sóc tốt đến như vậy.

Bạch Bạch được mọi người cẩn thận chăm sóc nhưng thân thể phục hồi rất chậm, Vân Hư lên đi thỉnh giáo sư phụ thì chỉ được đáp lại là một tiếng thờ dài của Minh Ất chân nhân.

Thân thể Bạch Bạch đúng như Mặc Yểm đã lo lắng, các loại dược liệu ở ranh giới hư ảo xung khắc lẫn nhau mà tràn vào trong cơ thể, tuy nhiên hiện tại vẫn chưa đe dọa tính mạng của nàng. Vì đồng thân của Bạch Bạch bị phá, căn cơ bị hao tổn, cho nên dược liệu không thể nào theo kinh mạch vận hành toàn cơ thể. Vốn dĩ căn cơ bị hao tổn là chuyện xấu nhưng đến lúc này lại hóa ra là điều may mắn cứu lại mạng nhỏ của nàng.

Nhưng cứ như thế này, dược tính của thuốc sẽ từ từ ngấm vào trong cơ thể của Bạch Bạch, gây tổn hại đến nàng. Nếu không tìm ra biện pháp thay đổi tình huống, Bạch Bạch khó thoát khỏi cái chết.

Hiện tại Minh Ất thử dùng biện pháp là dựa vào sự dẫn dắt của hắn có thể đưa dược tính đúng của mỗi loại thuốc từ từ đến từng bộ phận trong cơ thể nàng, nếu không chế được lượng dược này tốt, chẳng những không gây tổn thương đến cơ thể Bạch Bạch mà còn có thể tăng cường công lực của nàng.

Nhưng vấn đề bây giờ những loại thuốc này mang hai thuộc tính âm dương nóng lạnh không đồng nhất và cũng không phải loại dược liệu nào cũng có thể dung hợp với thân thể của Bạch Bạch. Đại bộ phận những loại dược này chỉ có thể dùng ngoại lực tác động từng chút ép nó ra ngoài hết.

May mắn là lần này dược lực tràn vào cơ thể không quá nhiều, còn nằm trong phạm vi Minh Ất chân nhân có thể xử lý, nhưng những thứ phức tạp khác còn tồn trữ tại ranh giới hư ảo của Bạch Bạch không biết lúc nào lại phát tác lần nữa, cứ như vậy thì chung quy đây không hẳn là biện pháp tốt.

Vấn đề này đến hiện tại Minh Ất chân nhân cũng không có cách nào giải quyết triệt để, trước mắt chỉ có thể ứng phó như vậy, đại khái khoảng nửa tháng nữa thì có thể giải quyết được hết lượng dược tính phát ra lần này, căn cơ của Bạch Bạch cũng nương nhờ số thuốc này dung hợp vào cơ thể mà khôi phục lại được năm sáu phần, về sau thì chỉ có thể tới bước nào thì đi bước đó.

Vân Hư nghe sư phụ giải thích thì liu lười nói: “Sư phụ chỉ có thể tạm thời giải quyết được lượng dược lan vào cơ thể lần này, nhưng cái ranh giới hư ảo trong người sư muội vẫn tồn trữ một lượng thuốc cực lớn chẳng phải rất đáng sợ sao? Rốt cuộc sao sư muội lại ăn nhiều tiên thảo tiên đan như vậy ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tam sư huynh và Tiểu Hắc(1+2)

Minh Ất chân nhân cười khổ nói: “Vị sư phái người tới điều tra hỏi thăm tất cả các nơi có tiên dược bị Mặc Yểm cướp về hay là tự nguyện chủ động dâng tặng, hiện tại tính toán lại những nơi đã biết thì cũng phải lên đến bảy mươi chín nơi. Nếu ta đoán không sai thì tiên dược của bảy mươi chín động phủ này đều nằm trong bụng sư muội người.”

Bảy mươi chín nơi?! May mà biết được rồi, nhưng nếu có không biết đi nữa, thì số lượng dược liệu kia cũng thấy đủ kinh người. Khó trách vì sao sư muội lại trở nên như thế.

Mặt Vân Hư thoáng cứng lại: “Không biết cái tên Mặc Yểm này thực lòng muốn cứu sư muội hay là muốn hại sư muội nữa!”

Suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: “Cây mạnh mà cuớp đoạt là không tốt, nhưng hẳn đối với sư muội quả thật tổn không ít tâm tư ...”

Nghe xong lời này, trong mắt Minh Át hiện lên điều gì đó, bỗng nghe thấy một giọng cười vang lên: “Cái gì mà tổn không ít tâm tư?”

Hai thầy trò quay đầu lại thì nhìn thấy một thanh niên mặc áo lam đang đứng bên cửa sổ, một đôi mắt sáng mây kiếm (*đôi lông mày lưỡi mác) làm cho dung mạo thoát nhìn thì không có gì đặc biệt kia lại mang thần khí thật khác người. Người thanh niên đó cười lại càng tăng thêm vẻ phong lưu và tao nhã!

“Tam sư huynh” Vân Hư vui vẻ gọi, liền đứng lên nghênh đón. Minh Át cảm thấy tác phong của tên đệ tử này thật không hợp với Thanh Lương quan một chút nào, y chỉ cảm thấy nhứt đầu thêm vì hắn.

Đệ tử này đứng hàng thứ ba, tên là Vân Cảnh, tư chất thông minh, lúc nào cũng chăm chỉ tu luyện, đạo hạnh của hắn đứng hàng thứ nhất, thứ hai trong số các đệ tử. Nhưng tính tình của hắn lại quá hướng ngoại, quá phong lưu, không có giới hạn, quả thật làm cho Minh Át không biết phải làm sao. May mắn thay ngoài việc yêu đương ong bướm ở ngoài, các việc khác thì coi như hắn cũng có chừng mực. Nếu không y thật lo lắng chỉ sợ danh tiếng của Thanh Lương quan bị hủy trong tay tên đệ tử này.

Từ trước đến nay ở trước mặt sư phụ Vân Cảnh tương đối bất phóng túng hơn, trước ngoan ngoãn vẫn an thăm hỏi sư phụ, sau đó mới nhìn Vân Hư hỏi: “Tiểu Lục, nghe nói chúng ta có thêm một vị tiểu sư muội phải không? Hình như đệ rất thích muội ấy!”

Lòng của sư đệ Vân Hư đối với sư muội đã quá rõ ràng, trên dưới Thanh Lương quan đều biết rõ.

Vân Hư gật đầu nói: “Đúng vậy! Nàng tên là Bạch Bạch. Đệ đệ đưa tam sư huynh đi gặp nàng”

Vân Cảnh nhìn về phía sư phụ, ánh mắt kín đáo xin ý kiến, tên đệ tử này đột nhiên trở về khiến cho Minh Át chân nhân vốn cũng không thắc mắc nhiều, vì vậy phẩy phẩy tay nói: “Các người đi đi! Sức khỏe Bạch Bạch còn chưa hoàn toàn bình phục. Các người là sư huynh đừng quấy rầy nàng lâu quá.”

Vân Hư, Vân Cảnh gật đầu đồng ý, Vân Cảnh lời Vân Hư đi, vừa đi vừa cười nói, Minh Át nhớ lại lời Vân Hư vừa nói, lẩm bẩm: “Tổn nhiều tâm tư sao? Thế vì sao lại để nàng ra đi dễ dàng như vậy... Mặc Yểm, đến tốt cùng người đối với Bạch Bạch là có tâm hay vô tình?”

Vân Cảnh đi ra ngoài khoảng sân nhỏ trước phòng sư phụ, lập tức lăm la lăm lét ghé vào tai Vân Hư hỏi nhỏ: “Tiểu lục, người nói xem, có phải tiểu sư muội của chúng ta rất xinh đẹp phải không?”

Vân Hư dờ khóc dờ cười, quan sát vẻ mặt đào hoa của sư huynh, nghĩ ngợi một lúc nói: “Bạch Bạch rất đáng yêu, huynh nhìn thấy sẽ biết. Nàng... nàng là hồ ly.”

“Chính vì ta nghe nói nàng nàng là hồ ly nên mới hỏi vậy a! Bất kì hồ ly tinh nào cũng đều thiên tiên tuyệt sắc, có thể khiến sư phụ nhìn trúng, phá lệ thu làm đồ đệ thì nhất định là so với hồ ly tinh thông thường phải xuất sắc hơn trăm lần!” Gương mặt Vân Cảnh tươi cười pha lẫn chút mê đắm.

Vân Hư trừng mắt nói: “Tam sư huynh, huynh cho rằng sư phụ háo sắc giống như người bình thường sao?”

Vân Cảnh hắc hắc cười mĩa vài tiếng, cho dù là từ nhỏ hay đến lớn, hắn vẫn không có lá gan nói xấu sư phụ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã tới gian phòng của Bạch Bạch, đột nhiên nghe thấy tiếng hét “Chị”. Vân Hư biến sắc. Đây là thanh âm của Bạch Bạch, chẳng lẽ nàng gặp chuyện ngoài ý muốn, hay tính thuốc trên người nàng phát tác?

Đây là chuyện lớn chứ không phải đùa, cũng không quan tâm đến việc phải báo cho Vân Cảnh đang đứng bên cạnh, giống như đi chữa lửa, hắn dốc hết pháp lực nhanh chạy đến hướng phát ra tiếng kêu, Vân Cảnh ít khi được chứng kiến vị Lục sư đệ luôn bình tĩnh được sư phụ yêu mến vì một chuyện gì đó mà lại có hành động lỗ mãng như vậy, vội vàng theo sát Vân Hư hiếu kỳ muốn biết chuyện gì.

Quả thật Bạch Bạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sáng sớm hôm nay, nàng rời giường cảm thấy tinh thần không tệ, liền chạy ra ngoài hoa viên chơi đùa, đang lúc cao hứng thì nghe thấy tiếng “Meo meo”, giương mắt lên nhìn thì chỉ thấy một con mèo đen lớn đang ngồi trên nóc đình gần đó, đôi mắt to xanh biếc như lưu ly của nó đang dán chặt nhìn chăm chăm vào nàng.

Bạch Bạch chưa bao giờ nhìn thấy một con hắc miêu oai vệ như vậy, nhưng nàng biết khả năng trèo tường của mình chỉ bình thường, thân thể hiện tại đã thay đổi còn thua cả lúc trước, vì thế chỉ có thể ngồi xổm xuống, ngửa đầu thân thiện vẫy gọi nó, “Chào người, ta tên là Bạch Bạch, người tên là gì? Xuống đây chơi với ta được không?”

Hắc miêu cong người, từ từ nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp trước mặt Bạch Bạch, dõi theo vẻ mặt cực kì hâm mộ của Bạch Bạch.

Hắc miêu dạo quanh Bạch Bạch một vòng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng một lần từ đầu đến đuôi, Bạch Bạch ngoan ngoãn ngồi xổm trên bụi hoa để mặc nó quan sát, dù gì thì nàng cũng đang nhìn nó, cả hai chẳng ai thiệt thòi gì.

Nàng rất thích bộ lông đen nhánh trên người hắc miêu, nhìn rất uy phong凛冽 lại thần bí khó lường. Nàng nhìn một lúc, không tự chủ được thò chân ra định sờ vào bộ lông của nó, sau đó thì bị kịch xảy ra...

Cái mặt trông rất nghiêm trang của hắc miêu đột nhiên nứt ra một “khe hở”, lộ ra một hàm san sát đầy răng nanh trắng nhọn, cắn phập vào chân trước của Bạch Bạch. Hàm răng của hắc miêu sắc bén dị thường, lập tức cắn xé lớp da bên ngoài của Bạch Bạch làm nàng chảy máu. Bạch Bạch đau đớn kêu

lên một tiếng, liền co chân lại thụt về sau.

Vân Hư chạy đến nơi thì thấy Bạch Bạch đang ngồi ôm chân trước, nước mắt rờn rờn, vẻ mặt hắc miêu khinh khỉnh coi thường, nhe nhe hàm răng nanh nhìn tình trạng thâm thương của Bạch Bạch. Vân Hư vội vàng ôm lấy Bạch Bạch hỏi thất thanh: “Có đau hay không?” Bạch Bạch thút thít, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, lòng thầm nghĩ mặc dù không quá đau nhưng nàng cảm thấy rất ủy khuất, nàng một lòng thật muốn kết bạn với hắc miêu, nhưng tại sao nó lại hung dữ với nàng như vậy?

Vân Hư quay đầu nhìn thấy hắc miêu đang ngồi trên mặt đất vẻ mặt khiêu khích không hề hối hận, nói: “Tiểu Hắc, tại sao ngươi lại hung dữ với Bạch Bạch như thế?”

Hắc Miêu hất đầu lên, thân nhiên phun ra mấy chữ: “Ghét nhất là chó!”

Bạch Bạch khóc giải thích: “Ta không phải là chó!”

Vân Hư một mặt lấy khăn tay băng bó vết thương cho Bạch Bạch, mặt khác giáo huấn Hắc Miêu: “Bạch Bạch là cáo, nhưng cho dù ngươi có gặp chó thật đi nữa thì vô có đã thương người cũng là không có đạo lý.” Vết thương không sâu, chỉ cần băng bó một hai ngày là sẽ không có việc gì. Nhưng tiểu sư muội của hắn bị thương là tại hắn không trông nom cẩn thận, làm cho hắn tự trách mình mãi.

Hắc miêu nhe răng cãi lại: “Nó cũng không phải là người!”

Vân Hư bị con hắc miêu nhe răng khéo mồm khéo miệng này cãi khiến không nói nên lời, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng cười lớn, suồng sã của Tam sư huynh, sức nhớ lại mình vừa cố hòa giải cho một con cáo và một con mèo thì có chút buồn cười, xoay người trừng mắt, liếc nhìn tam sư huynh nói: “Tam sư huynh, không phải huynh muốn gặp tiểu sư muội sao? Còn không qua đây.”

Nằm trong ngực Vân Hư, Bạch Bạch nghe có một vị sư huynh đến, nàng vội vàng dùng vạt áo trước mặt lau sạch những vệt nước mắt, thò đầu ra chào sư huynh.

Lần đầu tiên gặp mặt phải để lại ấn tượng tốt mới được!

Vân Hư trong lòng có chút buồn bực. Tam sư huynh đã trở lại, tiểu sư muội không còn là sư muội của riêng hắn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hồ ly cũng có mộng tưởng

Vân Cảnh nghĩ sắp sửa gặp mặt vị tiểu sư muội “xinh đẹp thiên tiên tuyệt sắc”, nên ngay lập tức đã thu hồi nụ cười mỉa mai kia, trở lại bộ dạng phong lưu phóng khoáng, đi đến trước mặt Bạch Bạch, chỉ chỉ vào chính hắn, ngừng đầu ưỡn ngực, tay khê hất tóc, cất cao giọng nói: “Bạch Bạch tiểu sư muội, trước mặt muội chính là vị công tử văn nhã nổi tiếng, ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, không chịu sự ràng buộc của bất kỳ một khuôn phép nào, mưu mô chước lược, người đó chính là ta, Tam sư huynh Vân Cảnh của muội – danh xưng ngọc diện kim kiếm lâm nguyệt phi tiên.” (chém bão cấp 12 rồi)

Vân Hư nghe xong thì vẻ mặt lập tức chuyển thành T__T, không ngờ Tam sư huynh xuất môn lưu lạc mấy năm ở bên ngoài, thói xấu tự mãn không những không được cải thiện mà còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Hắn thật muốn nói với tiểu sư muội rằng người này không phải là người của Thanh Lương quan, hắn ta chỉ là trùng hợp đến nhầm cửa nên hắn mới gọi sai người mà thôi...

Bạch Bạch rất lễ phép chào hỏi: “Tam sư huynh khỏe ạ!” Từ nhỏ đến lớn, nàng đều sống trong núi sâu, đã quen với cảnh sống cô đơn một mình, nay đột nhiên lại có sư phụ lẫn sư huynh, trong lòng rất vui sướng, tiểu hồ ly cười đến tít mắt lại, hoàn toàn quên mất vết thương đau đớn do móng vuốt gây nên.

Vân Cảnh xoa đầu nàng thầm nghĩ: quả thật là đáng yêu, nhưng mà với cái bộ mặt hồ ly này mà muốn tưởng tượng ra một mỹ nhân thiên tiên, thì quả là khó khăn nha!

Lần đầu tiên gặp mặt chẳng lẽ lại thẳng thừng yêu cầu tiểu sư muội biến hình cho hắn xem thì không hợp lý, quá lộ liễu, quá nóng vội sẽ để lại dấu vết, hành động đó không phù hợp với mẫu hình cao thượng phong lưu của hắn. Hắn đánh thờ dài, tự an ủi mình, tương lai còn dài, mình còn ở lại Thanh Lương quan nghỉ ngơi nhiều ngày nữa, trước sau gì cũng có thể nhìn thấy được!

Bạch Bạch nghiêng đầu bình tĩnh nhìn hắn một lúc, rồi rụt rè nói: “Tam sư huynh, muội có thể sờ vào mặt huynh được không?”

Câu hỏi này đúng là đã thỏa mãn được lòng tự tôn của một công tử phong lưu như hắn, nét mặt Vân Cảnh vui sướng khôn cùng cứ như trúng được giải thưởng lớn, tiểu sư muội thật là biết nhìn hàng nha, cũng rất chủ động nha! Lần đầu tiên gặp mặt mà đã quỳ gối trước vẻ mặt nam tính của hắn, yêu cầu được “tiếp xúc da thịt” với hắn, cũng không thể trách được, là do khuôn mặt của hắn quá mức anh tuấn làm cho tiểu sư muội không kìm lòng được! Oa

ha ha ha!

Không nên, không nên! Trước mặt tiểu sư muội hần muốn duy trì hình tượng phong độ tao nhã! Nghĩ như vậy, Vân Cảnh cố gắng kéo khóe miệng đang cong lên của hần xuống, làm ra vẻ rụt rè không để ý lắm, nói: “Muội là tiểu sư muội của ta, đương nhiên là có thể! Nhưng ta đây không phải là người tùy tiện, đôi lại là những nữ nhân khác, ta sẽ không cho phép đâu.”

Vân Hư thấy có chút kỳ quái không hiểu tại sao Bạch Bạch lại có yêu cầu như vậy. Nhưng nếu hần mở miệng ngăn cản thì sẽ làm cho Tam sư huynh thất vọng, không biết sẽ giận hần bao lâu đây. Cho nên hần rất phối hợp đưa Bạch Bạch đến trước mặt Vân Cảnh.

Bạch Bạch giọng chân không bị thương cẩn thận sờ lên mặt Vân Cảnh, thịt bàn chân mềm mại cùng với những sợi lông tơ nhỏ chạm vào khiến Vân Cảnh cảm thấy thoải mái lại say mê. Bạch Bạch sờ soạng một hồi, về mặt có chút kì quái, thất vọng cảm thán: “Sao không giống ngọc a?”

Vân Cảnh nháy mắt mấy cái, đang say sưa hưng phấn đột nhiên giật mình tỉnh lại, một lát sau mới kịp phản ứng lại câu nói của Bạch Bạch thì thấy Vân Hư đang cố nén cười đến nỗi toàn thân phát run, ngũ quan nhăn nhúm. Bạch Bạch tò mò nhìn mặt hần rồi nói tiếp: “Mềm, ấm áp, không lạnh cũng không trơn bóng, không trắng cũng không xanh a?”

Vậy tại sao lại gọi là “Ngọc diện” gì gì đó thế nhỉ?

Mặt Vân Cảnh co giật nhăn nhúm lại, hần tự cho mình là phong lưu tao nhã vậy mà rốt cuộc hình tượng sụp đổ, mọi người vây quanh cười ha ha. Tiểu Hắc cười đến nỗi lăn lộn trên mặt đất, thanh âm vang dội khắp nơi.

Bạch Bạch ngây thơ vô tội nhìn Vân Hư đang khom bụng cười, Hắc Miêu thì nằm ngửa bụng lên trời bốn chân quẫy đạp, sau đó nhìn lại về mặt lúng túng bức tức của Tam sư huynh, nàng thật không hiểu đã nói sai điều gì.

Sư huynh sư muội lần đầu tiên gặp mặt quen biết nhau, tình trạng song long giao đầu lúc này cũng vừa kết thúc, Vân Hư ngó thấy thời gian đã không còn sớm nữa, liền bế Bạch Bạch trở về phòng chờ đợi sư phụ đến tiếp tục chữa thương cho nàng.

Quả gặp mặt mà Vân Cảnh nhận được là trái tim đá quý của hần đã bị tổn thương, hần đành ai oán lê thân mình đi khắp Thanh Lương quan tìm kiếm vui đùa với nữ tử khác để tu bổ lại tự tôn của bản thân.

Theo thói quen, Vân Cảnh lúc nào cũng muốn làm nữ nhân vui vẻ, nên hần đã chuẩn bị một món quà độc đáo cho tiểu sư muội duy nhất của mình, là một chiếc phong linh (*chuông gió) dùng vỏ sò, san hô và trân châu kết thành.

Bạch Bạch chưa bao giờ ra biển, càng chưa bao giờ nhìn thấy các sinh vật biển, nhìn thấy phong linh thì thích thú vô cùng, loay hoay đùa nghịch với nó nửa ngày mới lưu luyến để cho Vân Hư treo lên cửa sổ trong phòng.

Gió nhẹ lướt qua làm cho các vỏ sò va vào nhau, phát ra những âm thanh rất dễ nghe. Bạch Bạch không cảm lòng được lại nhớ về ngày ấy khi rời khỏi Mực Đàm, Bích Bích đang ngồi đọc sách, đọc đến đoạn miêu tả về biển khơi. Nghĩ đến Bích Bích, nàng không tránh khỏi nhớ tới hết tất cả mọi chuyện trong Mực Đàm.

Ngày đó nàng rời Mực Đàm không hề báo trước, cũng không hề để lại tin tức gì, Bích Bích nhất định sẽ rất tức giận và thương tâm. Nhưng tình hình lúc đó như vậy làm sao nàng có thể không rời đi.

Từ ngày rời Mực Đàm đến nay, trừ bỏ lúc hôn mê, thì lúc nào bên người Bạch Bạch cũng quây quần bởi một đám người khác nhau, không là phụ thân mẫu thân, thì là sư phụ, sư huynh. Tình cờ mỗi khi bản thân có chút yên tĩnh, nàng cũng không nguyện nghĩ lại những chuyện đã xảy ra nửa năm nay, nói nàng vô dụng trốn tránh cũng được, mà nói nàng sợ người thân lo lắng cũng được, mỗi khi chỉ cần chạm đến đoạn kí ức kia, thì nàng lập tức cảm thấy bất an... cũng không hẳn là hoàn toàn khó chịu, chỉ là một cảm giác gì đó mà nàng không thể nói nên lời.

Mỗi lần nhớ đến Mặc Yểm là nàng nhớ đến những lần hần bắt nạt chọc ghẹo nàng, những lần hần thô bạo ngang ngược không nói lý lẽ, hi nộ vô thường, cả hình ảnh hần lạnh lùng cười nhạt, khinh thường nàng, nghĩ đến hần liên tục lừa gạt mình mà không hối hận, nghĩ tới hần tàn nhẫn độc ác đại khai sát giới.

Trải qua nhiều ngày lâu như vậy, nỗi hận, nỗi sợ của nàng đối với hần cũng từ từ vơi đi, có khi nàng nhớ đến hần, nhớ đến những lúc hần ôn nhu vuốt ve nàng, trìu mến, che chở, nhớ đến những lúc hần dung túng sủng ái ngắm nhìn nàng ngồi ăn gà nướng, lúc hần cùng nàng nằm trong bụi hoa hồng đọc sách, lúc vui vẻ cùng nàng chơi đùa, còn có lúc hần luyện song tu hủy đi căn cơ của nàng... Ngoại trừ lần đầu tiên không thoải mái, còn các lần sau lần nào nàng cũng cảm thấy vạn phần kích thích, ngây ngất mất hồn, dư âm vô tận.

Mặc Yểm không hề do dự mà lừa gạt nàng, làm cho tu vi năm trăm năm của nàng bị hủy mất phân nửa, nhưng nếu nói tâm địa hần thùy chung đều xấu xa hại nàng gạt nàng thì không đúng. Ít nhất lúc nàng bị thương, Mặc Yểm đối với nàng rất rất tốt, tuy hần có thường xuyên bắt nàng ăn mấy loại thảo dược đen sì đắng ngắt... nghe nói bây giờ nàng bị như thế này cũng là do ăn quá nhiều dược thảo đó, nhưng Bạch Bạch tin rằng hần không cố ý hại mình mà hần thực sự muốn cứu nàng, chỉ là hần đã dùng sai phương pháp mà thôi.

Rốt cục Mặc Yểm cũng không hoàn toàn là người xấu. Mặc Yểm đối với nàng thật sự là rất tốt hay là không tốt? Bạch Bạch không thể hiểu rõ được.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện này thì còn có ích gì? Trong lòng Mặc Yểm coi thường nàng, hần cũng không muốn đến gặp nàng. Làm một tiểu hồ ly có mộng tưởng để theo đuổi, nàng nhất định cũng sẽ không gặp hần nữa! Sau khi thương thế của nàng khỏi hẳn, nàng sẽ chăm chỉ tu luyện, sẽ trở thành một hồ tiên cực mạnh, người khác sẽ không bắt nạt được nàng nữa! Không để phụ thân, mẫu thân phải lo lắng cho nàng, nàng phải trưởng thành, phải tới phiên nàng bảo vệ ngược lại cho họ!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đắc Tiều Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Âm nhằm dương sai (1)

Khi Minh Ất chân nhân đến thì nhìn thấy vẻ mặt đầy quyết tâm của Bạch Bạch, nàng uy phong oai vệ ngồi xõm trên giường, bộ dạng không giống với vẻ ốm yếu, phờ phạc mấy ngày trước, làm y không khỏi cảm thấy quái lạ.

Chẳng lẽ bởi vì Vân Cảnh trở về đã nói gì đó gì với nàng? Đứa đồ đệ này từ trước đến nay cứ luôn lộn xộn như thế, dù thế nào cũng không được “day hủ” Bạch Bạch như thế chứ.

Bạch Bạch ngửi được mùi quen thuộc, biết thân tiên sư phụ đã đến, nàng an tâm đến bên cạnh y, cọ cọ người vào, ngẩng đầu lên khôn khéo chào hỏi: “Sư phụ.”

Minh Ất chân nhân thấy ấm áp trong lòng, đưa tay xoa đầu Bạch Bạch, khẽ cười và nghĩ: “Thật là một tiểu hồ ly luôn biết làm cho người khác cảm thấy ấm áp mà, khó trách Mặc Yêm giữ nàng lại bên mình lâu thế, đáng tiếc...”

Khi Bạch Bạch mới sinh ra không tới nửa năm, Minh Ất đã từng có ý tiếp cận vợ chồng Bạch Nguyên Tùng, chủ động trợ giúp bọn họ tu đạo thành tiên, còn thu nhận Bạch Bạch làm đồ đệ với hy vọng có thể giúp nàng cũng mau chóng thành tiên, sau đó gặp gỡ Mặc Yêm rồi luyện thương lẫn nhau, có như thế nhờ vào mối quan hệ giữa hai người họ, mà nhiều việc sẽ thuận tiện phát triển.

Không nghĩ tới âm nhằm dương sai, trước khi Bạch Bạch tu luyện viên mãn hóa tiên, thì vừa vặn lúc y bế quan cũng là lúc nàng gặp phải lịch kiếp hạ phẩm. Trước tiên nàng lại gặp phải Mặc Yêm, xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng kết quả là Bạch Bạch và Mặc Yêm chia tay, còn quá trình tu tiên của Bạch Bạch cũng kiểm cũi ba năm, thiếu rui một giờ. Tất cả tính toán của y đều thất bại, toàn bộ sai lầm đều đã bắt đầu, mà ngọn nguồn nguyên nhân chính là do thời gian dự tính sai lầm, thật khiến người không còn có thể làm gì được!

Có lẽ đây là kết quả của việc y cố ý nhúng tay vào thiên mệnh, dùng thiên mệnh để thực hiện mưu đồ cá nhân, rốt cuộc mối nhân duyên tốt giữa Bạch Bạch và Mặc Yêm đều bị phá hỏng.

Thôi được, trước hết y chú tâm chữa trị vết thương của Bạch Bạch đã, rồi sau đó sẽ xem xét liệu có cơ hội nối lại tiền duyên của hai người hay không.

“Bạch Bạch vừa suy nghĩ chuyện gì thế?” Minh Ất hỏi.

Bạch Bạch hưng phấn nói: “Đợi cho đến khi thương thế của đệ tử khỏi, sư phụ giúp đệ tử luyện pháp thuật lợi hại có được không ạ? Đệ tử muốn bảo vệ phụ thân và mẫu thân, không để cho người khác bắt nạt phụ mẫu của đệ tử!”

“Người... đang nhớ tới Mặc Yêm sao?” Minh Ất nói khẽ. Y và phụ mẫu của Bạch Bạch đều nhất trí, mấy ngày nay cố tránh không nhắc tới Mặc Yêm trước mặt Bạch Bạch, sợ làm cho nàng thương tâm. Hôm nay đột nhiên Bạch Bạch lại nói đến vấn đề “bắt nạt người khác”, mà trong Thanh Lương quan nàng chỉ tiếp xúc với y và Vân Hư, không người nào có dịp khi dễ nàng cả, như vậy nhất định nàng đang nghĩ đến những việc trước kia.

Bạch Bạch gạt đầu buồn bực nói: “Hắn xem thường đệ tử, thường xuyên trêu chọc cười cợt đệ tử, không biết đúng sai phải trái gì cả, lừa gạt đệ tử, lại còn đánh phụ thân đệ tử bị thương!”

Minh Ất hỏi: “Bạch Bạch chán ghét hắn, hận hắn lắm à?”

Bạch Bạch ủ rũ nhào người lên giường nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta sợ hắn...”

Minh Ất không biết đáp án này là tốt hay không tốt, sự việc thành như thế này đều là do Mặc Yêm tạo ra, không biết có phải do ảnh hưởng bởi sự việc thâm thương trước kia hay không? Nếu không phải từ lúc nhỏ Mặc Yêm đã lần lượt mất đi cha mẹ thân sinh, chỉ sợ ngày hôm nay hắn sẽ là một công tử nho nhã, phong lưu, kín đáo, cho dù tính tình có kém thì cũng không hi vọng vô thường, hành động cực đoan, tùy tiện đi khi dễ một tiểu bạch hồ.

Nếu như vậy thì cho dù không có việc trước kia Bạch Bạch phạm lịch kiếp hạ phẩm, gây ra những việc ngoài ý muốn, cho dù Bạch Bạch có tu luyện thành công rồi sau đó mới gặp gỡ hắn, không vì giao hoan thân mật với hắn mà phá hủy căn cơ, thì cũng chưa chắc rằng có thể thay đổi được mọi chuyện.

Mặc Yêm bây giờ đơn giản là không hiểu được thế tử là như thế nào, và phải làm sao để quý trọng người mình yêu mến.

Nhưng mà nếu không phải chính y nhúng tay vào, thì có lẽ tính tình của Bạch Bạch cũng không như ngày nay, cho dù nàng tu tiên cũng có thể sử dụng phương pháp khác, rất có thể là dùng tuổi trẻ quyến rũ xinh đẹp hấp dẫn của mình để dụ dỗ mê hoặc người...

Tuy trước đây y chưa từng gặp Bạch Bạch, nhưng năm trăm năm này đều là Bạch Bạch đều do y dẫn đường và giám hộ ngầm, như vậy cái sai này không phải do y sao?

Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 62: Âm thầm đương sai (2)

Dịch: Trương Bích Vân

Edit: Ms Moonlight

Chỉnh dịch: Vivian

Nguồn: VFICLAND.INFO

Tuy trước đây y chưa từng gặp Bạch Bạch, nhưng năm trăm năm này đều là Bạch Bạch đều do y dẫn đường và giám hộ ngầm, như vậy cái sai này không phải do y sao?

Thiên ý thật khó đoán, cho dù là nhân vật chủ chốt trên Thiên đình cũng khó có thể sáng tỏ mình bạch được trước mọi việc.

Tạm thời không suy nghĩ về vấn đề này, hai tay y đặt trên người Bạch Bạch, bắt đầu giúp nàng hấp thụ các được tính đang tràn lan khắp cơ thể, sau đó từ từ điều trị chân nguyên trong cơ thể nàng.

Bạch Bạch cảm thấy rất thoải mái, mặc cho Minh Át làm, những phiền não rất nhanh chóng bị vứt ra khỏi đầu.

Việc Minh Át chân nhân thu nhận nữ đồ đệ nhanh chóng lan ra bên ngoài khiến cho mấy tên đệ tử của hắn chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đều bị hấp dẫn mà quay trở về. Đại sư huynh Vân Sơ, Nhị sư huynh Vân Khởi, Tứ sư huynh Vân Lan, Ngũ sư huynh Vân Chỉ trước sau lần lượt đều về Thanh Lương quan, mục đích đương nhiên là muốn biết vị tiểu sư muội được sư phụ phá lệ thu nhận rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bạch Bạch thoáng chốc đã có rất nhiều các vị sư huynh, nhất thời cảm thấy hoa mắt. Các sư huynh tuy tính tình không giống nhau nhưng đối với vị tiểu sư muội này đều một mực yêu thương, quan tâm. Đại sư huynh Vân Sơ tính tình trầm ổn, đoan nghiêm, rất có phong thái của vị huynh trưởng, đối xử với các sư đệ đều rất nghiêm khắc, vẻ mặt ôn hòa hiếm thấy chỉ thể hiện trước mặt tiểu sư muội.

Nhị sư huynh Vân Khởi tính tình ôn hòa không màng danh lợi, có nét tương đồng với Minh Át chân nhân. Tam sư huynh Vân Cảnh thì khôi cần nói. Tứ sư huynh Vân Lan thì tính tình hoàn toàn tương phản với tên Vân Cảnh, không biết có phải do Minh Át chân nhân bị Tam sư huynh giầy vò khổ sở không, mà thu nhận Tứ sư huynh tính tình vô cùng chất phác, ít nói, đồn hậu thành thật, quanh năm suốt tháng chỉ thấy trầm mặc, đừng nói là nữ nhân, ngay cả đến nam nhân cũng không dám nhìn lấy một cái. Vân Cảnh thường xuyên giễu cợt vị Tứ sư đệ là kẻ đầu gối từ trên trời rơi xuống.

Ngũ sư huynh tính tình nóng nảy, may mà còn là người lý trí, không đến nỗi không phân biệt được nặng nhẹ, mức độ quậy phá cũng không nghiêm trọng, điều này làm Minh Át yên tâm được chút ít. Lục đệ tử Vân Hư cùng với các vị huynh muội lâu lắm mới có thể tập hợp, đương nhiên rất náo nhiệt. Bạch Bạch ở bên họ, nghe họ nói chuyện về kiến thức trong tam giới mà không ngừng hâm mộ. Đến khi nào nàng mới có thể tự do ngao du tứ hải như họ đây?

Minh Át chân nhân chưa từng nói chi tiết cho nàng biết về bệnh tình của nàng, nhưng ở Thanh Lương quan hơn một tháng, ngày nào y cũng tự mình đến khám và chữa bệnh cho Bạch Bạch nên nàng cũng mơ hồ đoán được bệnh của nàng chỉ sợ không đơn giản như sư phụ đã nói.

Nhưng phải chữa trị như thế nào? Năm trăm năm tu vi bây giờ chỉ còn một nửa, cho dù là hết bệnh rồi, còn muốn tu luyện lại lần nữa thì cũng phải mất mấy trăm năm, cứ như vậy mà nghĩ, thì khoảng cách đến được mộng ước của nàng ngày càng xa thêm rồi.

Sáu vị sư huynh, ngoại trừ Vân Hư, còn năm người còn lại đều có chức vị trên Thiên đình, không thể lưu lại lâu trong Thanh Lương quan. Sư huynh, đệ, muội ở cùng nhau mấy ngày sau đó liền vội vàng vàng rời đi, chỉ có Tam sư huynh tính khí bay nhảy, không chấp nhận an bài của Thiên đình, hơn nữa trong lòng vẫn nhớ đến dung mạo của tiểu sư muội nên hắn mặt dày mày dạn ở lại.

Ngày hôm đó, Bạch Bạch đang nằm bên cửa sổ phơi nắng thì nghe thấy tiếng “meo meo”. Nàng liền thò đầu ra thì thấy tiếng kêu kia là của con mèo đen “Tiểu Hắc”, nó đang ngồi xồm bên dưới cửa sổ, ngẩng đầu hướng nhìn lên trên. Bạch Bạch từ sau lần trước bị nó cắn cho một cái nên mỗi lần gặp lại đều có chút sợ hãi, thường thường chỉ cần thấy bóng dáng nó từ xa là nàng đã trốn đi, hiện tại nàng cảm thấy nó thật rất hung dữ. Mặc Yêm ra sao thì nó cũng y như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bị con mèo lừa bán (1)

Tiểu Hắc mặc dù là đứng dưới cửa ngẩng đầu lên nhìn Bạch Bạch, nhưng lại có thần thái kiêu căng coi thường người khác: “Bạch hồ ly, ngươi ra đây chơi với ta!”

Bạch Bạch rất muốn chơi với bạn mới, nhưng kinh nghiệm lần trước bị cắn khiến nàng có cảnh giác cao độ đối với Tiểu Hắc: “Không! Ngươi sẽ lại cắn ta!”

Tiểu Hắc không kiên nhẫn nhìn nàng, đe dọa: “Ngươi chơi với ta, ta sẽ không cắn ngươi, ngươi không chơi với ta, ta liền cắn ngươi!”

Bạch Bạch suy nghĩ lại, do dự không biết có nên khuất phục trước ác bá không.

Tiểu Hắc rất không cao hứng, cong người nhảy lên trên bệ cửa sổ, dựng đứng bộ lông màu đen trên người lên, nhe hàm răng trắng ra với Bạch Bạch, hung dữ nói: “Hồ ly ngu ngốc, đã nghĩ xong chưa?!”

Bạch Bạch vừa xoay người nhảy đến mặt ghế hơi cách xa một chút, vừa lớn tiếng phản bác nói: “Ngươi mới ngu ngốc!”

Tiểu Hắc tức giận, bỏ nhào về phía Bạch Bạch, động tác của mèo rất nhanh nhạy, hồ ly cũng không kém, hai con vật một đen một trắng trong phòng người đuổi ta chạy, nhảy lên nhảy xuống, rất náo nhiệt.

Dù sao thân thể Bạch Bạch cũng chưa khôi phục, càng lúc càng không có khí lực chậm dần đi, lúc này sư phụ Minh Át đã trị liệu thương thế cho nàng rồi, Vân Hư ở trong phòng tu luyện, Vân Cảnh lại càng không biết đã đi nơi nào, muốn tìm người đến ngăn Tiểu Hắc hung ác cũng không biết phải đi nơi nào. Bạch Bạch vô cùng nóng vội, không nghĩ tới biến thành hình người đuổi Tiểu Hắc đi, thậm chí nhảy ra ngoài cửa sổ chạy trốn.

Tiểu Hắc biết rõ ý đồ của nàng, vượt lên trước một bước chiếm lĩnh bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm vào Bạch Bạch, vừa thở vừa dương dương đắc ý nói: “Hồ ly ngu ngốc, mau cầu xin tha thứ, ngoan ngoãn theo ta đi ra ngoài chơi thì ta sẽ không cắn ngươi!”

Bạch Bạch mệt mỏi nằm trên mặt ghế một hồi mới khôi phục được, giọng nói cứng nhắc nói: “Ta không cầu xin, cũng không chơi với ngươi!”

Tiểu Hắc cũng là bại hoại!

Tiểu Hắc không nghĩ tới tính tình Bạch Bạch quật cường như vậy, nhưng trong lòng lại có một giọng nói không ngừng thúc giục hắn mau đem Bạch Bạch ra ngoài Thanh Lương quan, nếu Bạch Bạch không phối hợp, mạnh mẽ bắt ép nàng đem ra ngoài là tuyệt không có khả năng.

Kỳ thật dựa theo pháp lực mà nói, Bạch Bạch tuy căn cơ đã hủy, nhưng vẫn là cao hơn Miêu đại tiên, Tiểu Hắc ngay cả hình người cũng chưa tu luyện thành, may mà trên người Bạch Bạch có thương tích, cũng không nghĩ tới biến thành người để đối phó hắn, nếu không hắn căn bản không có biện pháp, chớ đừng nói đến bắt nạt Bạch Bạch.

Xem ra là phải lừa gạt. .... Tiểu Hắc trong nội tâm sốt ruột, đành phải ủy khuất chính mình một chút.

Nên lừa gạt nàng thế nào mới được? Tiểu Hắc hừ một tiếng, nhớ tới ngày bình thường gặp Bạch Bạch luôn thích hoa hoa cỏ cỏ trong sân, vì vậy miễn cưỡng dùng giọng nói mềm nhẹ nói: “Ta phát hiện trong rừng có hoa rất đẹp, vốn muốn mang ngươi đi chơi, tại sao ngươi không nhìn được lòng tốt của người khác?”

Bạch Bạch không quá tin tưởng cái đồ bại hoại vừa rồi còn hung như thế mà đột nhiên lại có hảo tâm như vậy, chần chờ nói: “Thật ư?”

Tiểu Hắc giọng điệu chắc chắn: “Đương nhiên là thật!” Để tăng mạnh thêm độ tin cậy, lại nói khoác lác: “Những bông hoa kia đều là màu đen, bên cạnh cánh hoa còn có kim sắc ngân sắc (*màu vàng màu bạc), là tiên hoa tuyệt thế Thiên đình cũng khó thấy được, không xem ngươi sẽ hối hận!”

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 63: Bị con mèo lừa bán (2)

Dịch: Trương Bích Vân

Edit: Ms Moonlight

Chỉnh dịch: Vivian

Nguồn: VFICLAND.INFO

<http://imgetruyen/images/96463.jpg> (<http://imgetruyen/view.php?filename=96463.jpg>)

Chương 64: Gặp lại cũng khổ mà không gặp cũng khổ. (1+2)

Thiếu nữ thanh lệ tuyệt sắc mềm nhũn tựa trong ngực người thần bí, hương hoa quả ngọt lịm quen thuộc tràn đầy lồng ngực, người thần bí nhìn không được ôm nằng chặt hơn một chút. .... Đáng tiếc thời gian không có nhiều. ....

Sương mù dày đặc chậm rãi tan đi, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của người thần bí, không phải yêu quái định ăn thịt hồ ly trong tưởng tượng của Bạch Bạch, mà là kẻ sớm đã ăn nằng từ đầu tới đuôi – Mặc Yêm.

Mặc Yêm từ trong tay áo lấy ra một cây tiên thảo kỳ quái trong suốt như thủy tinh, để vào trong miệng móm, cúi đầu trần trọc mở đôi môi anh đào của Bạch Bạch, cẩn thận đem tiên thảo trong miệng móm vào, một bên nhẹ nhàng vỗ về cổ họng Bạch Bạch, xác nhận nằng đã hoàn toàn nuốt xuống hết tiên thảo.

Lưu luyến một hồi trên đôi môi mềm mại của Bạch Bạch, mới quyền luyến không rời ngẩng đầu, tinh tế đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn mà hắn đã nghĩ tới trăm ngàn lần, thật không muốn lại buông nằng ra, đáng tiếc Hồn nguyên tiên thảo tuy có thể đem được lực ở nơi hư không trong người nằng điều về một mối, làm cho chúng không va chạm lẫn nhau, nhưng muốn khai thông những được lực này ra dung hợp cùng tu vi cơ thể của Bạch Bạch, vẫn chỉ có Minh Át mới có thể, cho nên hắn tạm thời không thể mang Bạch Bạch đi được.

Nếu còn không buông tay, người Thanh Lương quan tìm đến phát hiện ra mình, tất cả bố trí sẽ đều uổng phí, Mặc Yêm hôn nhẹ lên mi tâm của Bạch Bạch, trong chớp mắt Bạch Bạch biến về nguyên dạng hồ ly.

Nhẹ nhàng thả Bạch Bạch xuống mặt đất, một khắc thu tay lại rồi đi, Mặc Yêm cảm thấy khổ sở thực như xỏ cả mảng lớn máu thịt trong lòng hắn. .... Nhấn a nhấn a, đợi căn cơ Bạch Bạch khôi phục, toàn bộ thân thể tốt rồi, hắn lại đến đem nằng mang về, sau đó vĩnh viễn sẽ không buông ra!

Lại nhìn kỹ Bạch Bạch một lần nữa, Mặc Yêm vô thức biến mất trong rừng cây.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Hắc nằm trên mặt đất tỉnh lại đầu tiên, mờ mịt nhìn chung quanh một chút, cánh rừng này nó nhận ra, bình thường thường xuyên đến chơi đùa, nằm cách đó không xa là con hồ ly ngu ngốc. .... Nằng tại sao lại ở chỗ này?

Tiểu Hắc cố gắng nhớ lại một hồi, chậm rãi nhớ ra tất cả, sáng sớm nó nhìn thấy một cây hoa rất đẹp trong này, sau đó vội vàng chạy về vừa đám vừa xoa đem bạch hồ ly tới xem, kết quả tới đây phát hiện sương rất dày, sau đó cái gì cũng không biết.

Tuy nhiên, nó cùng hồ ly ngu ngốc cũng không thân thiết, sao lại muốn đem nằng đến xem hoa? Thật sự là rất kỳ quái!

Đầu óc cứng như đá không suy nghĩ được gì, Bạch Bạch vận vẹo thân mình, cũng tỉnh lại.

Một mèo một cáo ngậy ngốc nhìn nhau, Bạch Bạch nói: “Ta ngủ bao lâu rồi hả?” Nằng nhớ rõ ràng chính mình cùng Tiểu Hắc vào trong rừng xem hoa, sao hoa thế nào cũng không xem được, ngược lại lại lăn ra đất?

Tiểu Hắc cũng đầu nhớ rõ hoa gì a! Nhưng mà nó còn nhớ rõ chính mình sống chết quán lấy lời Bạch Bạch tới, không khỏi có vài phần thẹn quá hoá giận, hung dữ nói: “Con heo lười! Chỉ biết ngủ! Ngươi ngủ lâu như vậy, hoa gì cũng héo hết!”

Bạch Bạch rất ủy khuất: “Ta ngủ, ngươi có thể gọi là ta tỉnh nha!”

Tiểu Hắc làm gì không biết xấu hổ mà lại đi nói mình cũng ngủ, chỉ là tỉnh so với Bạch Bạch sớm một chút, đành phải hừ một tiếng nói: “Còn không biết xấu hổ, ta gọi ngươi rất nhiều lần ngươi đều không tỉnh lại!”

Bạch Bạch cũng không biết nó nói thật hay giả, nằng tuy là sâu ngủ, nhưng cũng không đến mức sét đánh ngang tai vẫn ngủ, sao lại gọi cũng không tỉnh?

Tiểu Hắc sợ nói nhiều lời đuôi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước ra ngoài cánh rừng, Bạch Bạch đi chậm theo ở phía sau. Ra khỏi cánh rừng, chỉ thấy mặt trời đã hơi ngả đằng tây, Tiểu Hắc cảm thấy việc hôm nay có vẻ có quái, sợ trở về Minh Át chân nhân mà biết thì nó sẽ phải chịu phạt, vì vậy quay đầu đe dọa Bạch Bạch: “Việc hôm nay đi ra ngoài chơi, không cho ngươi nhắc tới với bất kỳ kẻ nào, bằng không ta. .... ta thấy ngươi một lần cần ngươi một lần!” Nó vốn muốn nói “không chơi với ngươi”, nhưng sợ nói như vậy ngược lại khiến Bạch Bạch đắc ý, vì vậy lập tức sửa lại một câu có sức mạnh uy hiếp “đe dọa”.

Bạch Bạch thành thành thật thật gật đầu, dù sao mình cũng không có việc gì, nằng cũng không muốn sư phụ sư huynh lo lắng. Hai con một mạch không nói chuyện, dọc theo đường cũ nhanh chóng chạy về Thanh Lương quan.

Mãi cho đến rời khỏi cánh rừng được một đoạn đường thật xa, Bạch Bạch mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi giống như có người một mực chăm chăm nhìn nằng ở đằng sau, thật đáng sợ, từ nay về sau cứ ở trong Thanh lương quan là được rồi, không có việc gì không nên ra khỏi cửa!

Sắp đến Thanh Lương quan thì trông thấy xa xa có một cỗ xe ngựa cực kỳ tinh xảo hoa lệ đỗ trước cửa. Xe là con ốc xoáy ngũ sắc cao bằng chừng chiều cao của hai người, trên xe có mấy ô cửa sổ đều được gắn pha lê trong suốt nhìn thấu, còn treo bức màn trăn châu lấp lánh nhu hòa, trên vách xe dùng từng mảnh nhỏ ghép lại, san hô, ngọc trai tinh xảo ghép thành hoa văn trang trí, chính là trên Thiên đình cũng khó gặp.

Kéo xe là bốn con ngựa toàn thân trắng như tuyết, trên dọc sống lưng có cánh chim nửa trong suốt, Thiên mã như vậy tiên nhân bình thường trong Thiên đình cũng dùng không nổi!

Thời gian Bạch Bạch đến Thiên đình rất ngắn, hơn nữa ngay cả con mèo trong Thanh Lương quan cũng chưa từng thấy qua chiếc xe ngựa xinh đẹp như vậy, dùng bước lại tròn mắt há hốc mồm, ít dám tin vào hai mắt mình.

Tiểu Hắc đã ở Thanh Lương quan này ít nhất hai ba trăm năm, trước đây cũng đã gặp một vài khách quý, nhưng không choáng váng nhiều như vậy, trông thấy đáng vẻ chưa từng thấy qua của Bạch Bạch, vội vàng giả bộ một thân thái khinh thường, cái đuôi quét lướt qua sống lưng Bạch Bạch, thúc giục: “Còn nhìn nữa?! Lúc này chân nhân đang có khách đến, người mau theo ta đến cửa sau đi vào!”

Bạch Bạch “A” lên một tiếng, lưu luyến không rời nhìn chiếc xe ngựa này lần nữa, đi theo Tiểu Hắc vòng ra phía sau Thanh Lương quan. Tiểu Hắc quen thuộc đây hoa cỏ cao tới nửa người ở chân tường ra, lộ ra một cái lỗ trên tường.

“Mau chui vào!”

Cái lỗ này không lớn không nhỏ vừa vặn có thể cho phép Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc một người thông qua, xuyên qua lỗ tường cùng một mảng bụi hoa lớn sau cái lỗ, đã tiến đến phạm vi hậu viện của Thanh Lương quan.

“Ở nơi này tại sao lại có lỗ chó vậy? Thanh Lương quan không nuôi chó.” Bạch Bạch rũ sạch bụi bám cỏ dại trên người, thuận miệng hỏi. Nếu như không phải đã nhìn thấy ở nhân gian, năng còn không biết mọi người tại sao đang yên đang lành lại đào một cái lỗ trên tường.

“Lỗ chó cái gì?! Đây là lỗ mèo!” Tiểu Hắc liếc xéo nàng, khinh nàng không hiểu biết.

Sự thật là Tiểu Hắc mặc dù là một con mèo biết nhảy lên leo xuống, nhưng trời sinh tính lười biếng, nghe nói dưới thế gian có đục một cái lỗ ở tường viện để thuận tiện cho chó ra vào, thậm chí đó cũng là một phương pháp tốt cho thói lười biếng, đỡ phải bò tường vất vả, vì vậy quán quít lấy Vân Hư đòi đục cho nó một cái lỗ như vậy.

Cho chó dùng thì gọi là lỗ chó, Hắc miêu đại tiên nó dùng thì đương nhiên là lỗ mèo.

Bạch Bạch không có tâm tư cùng nó tranh cãi, thậm chí nhanh chóng trở về phòng, không để sư phụ sư huynh phát hiện nàng từng lên đi ra ngoài, chọc bọn họ lo lắng.

Vì tránh người ta nhìn thấy, Bạch Bạch cáo biệt Tiểu Hắc xong, phân biệt rõ đường về, rón ra rón rén ẩn vào bụi hoa định hướng đi tới phòng mình. Đi được một nửa, đột nhiên nghe thấy bên đường truyền đến âm thanh bước chân cùng tiếng cười nói.

Trong đó có một giọng nữ ôn nhu nói: “Sao lại không đúng lúc vậy, chúng ta đặc biệt tới để gặp Vân Cảnh sư huynh mà ngày nào tỷ tỷ cũng nhắc tới, vậy mà hân lại không có ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hoa si tới cửa

Giọng nữ này có chỗ quen tai, Bạch Bạch bắt đầu cố gắng nhớ xem rốt cuộc là đã nghe được ở đâu.

Giọng nữ xa lạ kia lại nói: “Vân Hư tiểu sư huynh, Vân Cảnh ca ca rốt cuộc đã đi đâu vậy?”

Giọng nữ khó ưa trước đó lại nói: “Chẳng lẽ là nghe thấy tỷ muội chúng ta sắp đến nên lại trốn đi tránh mặt chúng ta à?”

Vân Hư vội nói: “Hai vị công chúa sao lại nói vậy, tính tình Vân Cảnh sư huynh ra sao hai vị cũng biết, huynh ấy thích nhất là tụ tập bằng hữu uống rượu chơi xuân, đời nào lại ngoan ngoãn đợi ở Thanh Lương Quan?”

“Ngày nào Tam công chúa miệng cũng nhắc đến Vân Cảnh sư huynh, càng khiến ta hiếu kỳ, nếu hân đã đi vắng, vậy thì chúng ta ở chỗ này đợi hân về vậy!” Giọng nữ đầu tiên lại cất lên, ngữ âm rất ôn nhu, nhưng trong giọng nói lại mang theo một vẻ ngạo mạn không ai sánh kịp, thoáng nghe có vẻ như là thương lượng, nhưng thực tế căn bản là không cho phép người khác được cự tuyệt.

Bạch Bạch vừa ẩn nấp trong bụi hoa vừa suy nghĩ, người nàng quen biết không nhiều lắm, tính tới tính lui loại bỏ một hồi, cuối cùng rốt cuộc nhớ tới, đây

không phải là nữ nhân rất hung dữ đã chạm mặt tại Mặc Đàm sao? Hình như gọi là..... Quỳnh Nguyệt tiên tử?!

“Vân nhi, người đi chuẩn bị một ít nước trà. Tam công chúa, chúng ta đến bên kia đình ngồi một chút.” Quỳnh Nguyệt tiên tử đổi từ khách thành chủ, xem Thanh Lương Quan giống như vườn ngự uyển nhà mình.

Vân Hư hiếm khi gặp phải loại con gái “chủ động” như vậy, hết lần này tới lần khác các nàng muốn tìm người, nhưng vị tam sư huynh Vân Cảnh “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” kia lại tránh không chịu gặp vị nữ đại thần tôn quý của hắn, thật là không biết phải an bài như thế nào mới được. Hai nàng, một người là Nam Hải Long Cung Tam công chúa, một người là con gái mới nhận lại không lâu của Thiên Đế, Quỳnh Nguyệt tiên tử, tuy Thanh Lương Quan trước giờ vẫn độc lập với vua tôi Thiên giới, nhưng mà cũng không nên ra mặt đắc tội với những nữ nhân tôn quý này.

Vân Hư tính tình rất tốt, từ trước đến nay đều nhiệt tình giúp đỡ mọi người, trong lòng tuy bất mãn đối với hai nữ tử này, nhưng cũng không có biểu hiện ra mặt, vẫn ôn hòa nói: “Đã như vậy, hai vị công chúa xin cứ ngồi tạm, ta đi xem Tam sư huynh khi nào trở về.”

Bạch Bạch đã khắc sâu ấn tượng với sự ngang ngược hung ác của Quỳnh Nguyệt tiên tử, cho nên không muốn bị các nàng phát hiện, lập tức nín thở lặng lẽ kín đáo trở về phòng.

Nàng trở về phòng không lâu thì nghe thấy tiếng gõ cửa, là Vân Hư đến tìm nàng.

Tay Vân Hư đang cầm một cái khay, trên mặt khay bày đầy điểm tâm nhỏ nhỏ nhiều màu sắc, cười lớn: “Bạch Bạch mau đến xem, Tam sư huynh đặc biệt mang về cho muội vài thứ tốt, huynh ấy nói là đi ngang qua Bách Hoa Viên, hái tiên hoa mời huynh ấy ăn, đều là mật hoa phấn hoa làm thành mấy món điểm tâm, người thôi đã thấy vừa ngọt vừa thơm rồi, muội nhất định sẽ rất thích.”

Bạch Bạch vui vẻ nhảy đến bờ vai của hắn đi từ từ lên cổ của hắn rồi nói: “Tam sư huynh thật tốt, Vân Hư sư huynh thật tốt!”

Chỉ một hành động đơn giản chân thành như vậy, đã khiến mặt mày Vân Hư hớn hở, thể xác và tinh thần thư thái. Hắn đi đến bên cạnh bàn, bỏ đĩa bánh xuống, lấy một miếng bánh mềm mềm hồng hồng hình hoa mẫu đơn đặt tới miệng Bạch Bạch.

Bạch Bạch a ô một ngụm ăn hết, miếng bánh tan ra trong miệng, hương hoa ngọt ngào làm say lòng người, vừa vào miệng liền tan, từng chút từng chút một từ đầu lưỡi ngấm vào trong tim, quả nhiên là mỹ vị thiên hương.

Bạch Bạch chỉ món bánh mềm nói: “Sư huynh người cũng ăn một miếng đi, mùi vị tuyệt lắm!”

Vân Hư nhìn xem bộ dáng khoái hoạt thỏa mãn của Bạch Bạch, so với chính mình ăn còn muốn cao hứng hơn: “Muội thích thì ăn nhiều một chút đi! Tam sư huynh đặc biệt mang cho muội đó.”

Mấy miếng bánh mềm hồng hồng hình mẫu đơn nhanh chóng được Bạch Bạch tiêu hóa hết trong miệng, Bạch Bạch chợt nhớ tới vừa rồi cuộc đụng mặt tại hoa viên với Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa, kỳ quái hỏi: “Không phải bảo là Tam sư huynh không có ở nhà sao? Huynh ấy vừa đi đã trở lại rồi sao?”

Vân Hư có chút kinh ngạc liếc nhìn Bạch Bạch, Bạch Bạch cúi đầu nói: “Khi này muội ở bên ngoài sân nghe được sư huynh cùng với khách nói chuyện, nói là Tam sư huynh không có ở đây... Ách, Quỳnh Nguyệt tiên tử kia rất dữ nha, muội không muốn gặp mặt nàng ta, cho nên không có tới chào hỏi khách...” Sư huynh có trách nàng không có lễ phép hay không?

Vân Hư đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, cười nói: “Ra là như vậy à, muội không thấy các nàng cũng tốt, thấy các nàng rồi mới biết được, chỉ có tiểu sư muội của ta đáng yêu nhất!” Hai nữ nhân kia tuy xinh đẹp, đáng tiếc đều là những kẻ thích hếch mũi nhìn người.

Dừng một chút, hắn hạ giọng nói: “Tam sư huynh đến Thanh Lương Quan trước các nàng, vừa nghe nói các nàng đến đây, liền dặn ta nhất định phải nói hẳn không có ở đây... Những điểm tâm này vốn là huynh ấy muốn đích thân đưa tới cho muội, rốt cuộc sợ bị các nàng phát hiện, đành phải kêu huynh giúp huynh ấy đi thay.”

Bạch Bạch nheo nheo đôi mắt nói: “Tam sư huynh thật gian xảo nha!” Đây Lục sư huynh đi ra còn mình thì lại trốn đi mất, nhưng mà thì ra Tam sư huynh cũng không yêu thích hai nữ nhân đó.

Vân Hư gật đầu nói: “Đúng vậy! Chẳng qua vì huynh ấy hứa dạy ta ba chiêu kiếm pháp thượng thừa, nên huynh mới miễn cưỡng đáp ứng.”

“Ách, nhưng mà huynh ở chỗ này với muội, lại để khách cứ chờ đợi ngoài hoa viên, vậy có tốt không?” Bạch Bạch chọn lấy miếng bánh ngọt làm theo hình đoá hoa hồng màu vàng, nịnh nọt hai tay bụng lấy đưa đến trước mặt Vân Hư.

Vân Hư “thụ sủng nhược kinh” (*được yêu chiều mà thấy sợ hãi), cầm lấy cho vào trong miệng, chỉ cảm thấy cả đời có được ăn đường ngọt, thì miếng bánh này cũng vẫn là thứ ngọt ngào nhất trên đời!

“Các nàng đợi không được, tất sẽ bỏ đi thôi.” Vân Hư bỗng nhiên cũng có chút ý đồ, thực tế lúc này giữa sư muội đáng yêu cùng công chúa điều ngoa, hẳn sẽ không chút do dự lựa chọn sư muội. Hai nữ nhân kia đã đồng ý chờ, thì cứ để cho các nàng chờ đi.

Hai sư huynh muội cùng nhau vừa trò chuyện vừa ăn, chẳng mấy chốc đã ăn hết sạch đĩa điểm tâm nhỏ vào bụng. Trong sân không có động tĩnh, qua một lát, một tiểu thư đồng chạy lại bên cửa sổ nói với Vân Hư: “Đại sư huynh đã trở lại, đang ở thiên sảnh chờ gặp sư phụ!”

Đại sư huynh Vân Sơ vừa mới đi được vài ngày, đột nhiên lại trở về, sợ là có phát sinh chuyện lớn gì rồi, Vân Hư nhìn Bạch Bạch nói: “Chúng ta cùng đi

gặp Đại sư huynh nha! Không biết huynh ấy trở về vì chuyện cấp bách gì.”

Bạch Bạch tất nhiên gật mạnh đầu, nàng rất yêu mến các sư huynh, có thể theo chân các sư huynh ở chung một chỗ lúc nào cũng đều tốt hết!

Vân Hư biết rõ Bạch Bạch không muốn gặp Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa, liền mở ống tay áo đem Bạch Bạch giấu vào trong, rồi cùng tiểu đồng thẳng hướng thiên sảnh mà bước.

Hai vị công chúa ngồi trước hoa viên, ngồi nửa ngày trời không thấy người tiếp đón, quan trọng là nguyên một đám tiểu đạo đồng đi qua hoa viên vội vội vàng vàng, coi như hai đại mỹ nhân các nàng chẳng hề tồn tại, muốn hỏi thăm xem Minh Át chân nhân cùng vài tên đại đệ tử ở đâu, nếu không phải là không có ở trong quan thì lại nói là đang bế quan tu luyện, nhất định là chẳng có một kẻ nào hoặc một người nào có vai vế ra mặt đón tiếp các nàng.

Ngay đúng lúc các nàng đang tức giận đầy một bụng, thì đột nhiên từ cửa chính tiến đến một nam tử áo xám oai vệ, trầm ổn, các đạo đồng trong quan đều tiến lên kêu “Đại sư huynh”, thì ra là nhân vật đứng hàng thứ hai trong Thanh Lương Quan, Vân Sơ, đã trở lại.

Vân Sơ ngũ quan đoan chính, tuy còn cách về anh tuấn một khoảng xa, nhưng là một nam tử chín chắn, khí độ trầm ổn, nhìn lên cũng có điểm thu hút người khác. Tam công chúa thấy vậy giật nhẹ góc áo Quỳnh Nguyệt tiên tử, hai người nhanh nhẹn bước tới, chắn trước mặt Vân Sơ.

Tam công chúa thân mật nở một nụ cười yêu kiều nói: “Vân Sơ đại sư huynh, đã lâu không gặp!”

Đột nhiên bị mỹ nữ đến gần, Vân Sơ khẽ giật mình, hai nữ nhân diện mạo xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chuyện lạ ở Địa phủ

Thanh Lương Quan rất hiếm khi tiếp đãi nữ khách, thậm chí gần đây nam khách cũng hiếm gặp, đa số những kẻ ái mộ danh tiếng chân nhân mà đến còn chưa vào được cửa đã bị những tiểu đồng đạo trước cửa lịch sự từ chối, những kẻ có thể tiến vào trong này, lại lịch kháng định không hề đơn giản.

Vân Sơ liền nhớ lại vừa nãy nhìn thấy xa giá của Nam Hải Long Cung trước cửa, lập tức liên tưởng đến Nam Hải Long Cung Tam công chúa lưu luyện si mê tên Tam sư đệ xấu xa nhà mình, trong nội tâm thầm mắng Tam sư đệ Vân Cảnh chuyên đi gây chuyện thị phi, bây giờ trở về liền khiến cho sư môn không được yên bình.

Vân Sơ sẽ không ngờ đến độ tiếp chuyện với Tam công chúa, cho nàng có cơ hội kể lể việc nhà, cũng không thể hiện có nhận ra nàng hay không, chỉ là nghiêm mặt nói: “Hai vị mời ngồi tạm, tại hạ có việc gấp muốn bẩm báo sư phụ, xin lỗi không tiếp chuyện được!”

Dứt lời liền chấp tay, căn bản không để cho các nàng có cơ hội nói chuyện, liền vượt qua các nàng bước nhanh đi về hướng hậu viện.

Vân Sơ quả thực là có việc gấp, mà cho dù không có, cũng không bình tĩnh đi lãng phí thời gian ở chỗ những công chúa tiểu thư này.

Tam công chúa gặp phải một uất ức lớn như vậy, lại đuổi theo không kịp, cảm thấy trước mặt tối sầm, lộ ra một khuôn mặt băng lạnh mà có thể thấy phủ đầy tầng sương giá.

Quỳnh Nguyệt tiên tử tuy quan hệ với nàng không tệ, nhưng mà giữa hai người đẹp, nhất là hai mỹ nhân kiều ngạo tự phụ giống nhau, khó mà có được mối quan hệ thực sự tốt, chứng kiến tỷ tỷ phát giận, Quỳnh Nguyệt tiên tử cười dịu dàng nói: “Tỷ tỷ, những kẻ trong Thanh Lương Quan này, từ trên xuống dưới đối với tỷ thật là vô lễ, tỷ nhất định phải gặp Vân Cảnh ca ca để đòi lại công bằng nha!”

Sáng hôm nay Tam công chúa đến Thiên cung vấn an nàng, trò chuyện về những việc kỳ lạ trong tam giới gần đây, trong đó có việc Thanh Lương Quan Minh Át chân nhân phá lệ thu một nữ đồ đệ là bạch hồ. Lời nói còn chưa dứt đã khiến cho Quỳnh Nguyệt tiên tử giận xanh mặt.

Minh Át chân nhân cự tuyệt yêu cầu của Thiên Đế thu nàng làm đồ đệ, nếu như là bởi vì hắn không hề có ý định thu đệ tử cũng không sao, đằng này vừa quay mặt đi một cái hắn liền thu nạp đệ tử mới, hơn nữa còn là một á hồ ly ti tiện! Bảo nàng làm sao mà không tức giận cho được?

Lại nhớ đến việc trước kia ở Mặc đàm, bởi vì một tiểu bạch hồ đạo hạnh thấp kém mà nàng phải chịu sự xua đuổi nhục nhã của Mặc Yểm, Quỳnh Nguyệt tiên tử chỉ hận không thể đem tất cả bạch hồ trong thiên hạ rút gân lột da!

Tam công chúa vốn đã không cam lòng đối với một nghĩa muội xuất thân thấp kém hơn mình đột nhiên lại chạy đến trước mặt biến thành một Thiên cung công chúa cao cao tại thượng, cố tình nhìn thấy người ta tức giận, chẳng những không dừng đề tài lại ở đây, còn thoải phòng lên mối quan hệ giữa mình và Tam sư đệ Thanh Lương Quan Vân Cảnh, Minh Át chân nhân đối với chính mình cũng coi trọng như thế nào. Ám chỉ Quỳnh Nguyệt tiên tử cho dù thân là con gái Thiên đế, nhưng mà ngay cả cạnh cửa của Thanh Lương Quan cũng không chạm tới được.

Quỳnh Nguyệt công chúa rất giận dữ nhưng sau đó tỉnh táo lại, cố ý hạ thấp tư thái, xúi Tam công chúa mang nạng đến Thanh Lương Quan mở rộng tầm mắt, Tam công chúa lơ leo lên lưng cạp, đâm lao phải theo lao, vì vậy đành cần rằng, kiên trì cùng Quỳnh Nguyệt tiên tử đến bãi kiến.

Tam công chúa vốn nghĩ đường đường là Long cung công chúa, lại cùng Thiên cung công chúa đến thăm, hơn nữa lại nói đích danh là muốn tìm Vân Cảnh, Thanh Lương Quan không thể nào đóng cửa không tiếp, nếu như gặp được Vân Cảnh thì là tốt nhất, còn nếu như không gặp, vậy thì thật cũng có lý do chính đáng để bỏ cuộc, dù thế nào đi chăng nữa thì cũng coi như là đến Thanh Lương Quan làm khách một bữa.

Tiếc là nạng ta tính được bước mở đầu, lại không tính được bước kết thúc!

Quỳnh Nguyệt tiên tử suy nghĩ cũng không phải đơn giản, như thế nào lại chịu cứ như vậy tay không mà quay về, lại để cho Tam công chúa dễ bề mặt mũi của nàng? Nàng tự chủ trương lôi kéo Tam công chúa chờ Vân Cảnh trong viện, chờ thì chờ, cuối cùng khiến cho tâm trạng Tam công chúa từ không yên ổn ngồi chờ thành nổi trận lôi đình — bị thái độ coi thường của từ trên xuống dưới Thanh Lương Quan chọc giận.

“Người tranh danh tiếng, Phật tranh hương hoa”, nàng thật sự trở nên giận dữ, hôm nay nhất định phải đợi cho được Vân Cảnh, nàng không tin Thanh Lương Quan thật sự có thể giả vờ mất nhằm tai vạ một mực không nhìn thấy nàng, không để ý tới nàng!

Vân Sơ vùng thoát được khỏi hai nữ nhân phiền phức, liền đi đến trong sảnh, qua một hồi, liền thấy Tam sư đệ lén lén lút lút lảng lảng tiến đến.

Vân Sơ trông thấy hần liền nổi giận, trầm giọng nói: “Người không phải không có đây sao? Nếu đã trở lại, trước tiên ra phía trước thỉnh hai vị “con dâu” ấy đi dùm cho!”

Vân Cảnh vãi chào, cười khổ nói: “Đại sư huynh, huynh tha cho đệ đi! Đệ là vô tội mà, đệ cùng Tam công chúa kia chỉ gặp mặt hai lần, ngoài ra không biết chuyện gì khác, đệ cũng không biết vì sao các nàng lại tìm tới cửa. Trời đất chứng giám, cho tới bây giờ đệ chưa làm sai gì đối với các nàng!”

Vân Sơ hừ lạnh một tiếng còn muốn nói tiếp, cửa phòng liền mở, một bóng trắng hướng hần nhào tới, đúng là Bạch Bạch.

“Chào đại sư huynh!” Giọng nói đầm đìa khiến cho gương mặt Vân Sơ đang căng thẳng cũng lập tức hóa mềm đi, chẳng thềm giáo huấn sư đệ nữa, thân mật ôm lấy Bạch Bạch xoa nhẹ hai cái, cười nói: “Bạch Bạch ngoan!”

Vân Cảnh cùng Vân Hư nghe thấy giọng nói ôn nhu như nước của hần, lông tóc liền dựng đứng cả lên, không nghĩ một đại sư huynh bộ dạng căng thẳng, gương mặt cả ngày kéo dài như người ta thiếu nợ hần cả vạn lượng không bằng, lại biết cười như vậy, hơn nữa lại còn dùng ngữ khí buồn nôn như vậy nói chuyện với nữ nhân. .... Ách, Tiểu sư muội hiện tại không tính nữ nhân, nhiều lắm là tính hồ ly cái.

“Này này, đừng có chỉ biết cố nịnh nọt Đại sư huynh thôi nha!” Vân Cảnh có chút ghen tức.

“Chào Tam sư huynh!” Bạch Bạch từ từ đưa tay qua hần, rất là thân mật. “Điểm tâm của Tam sư huynh cho ăn rất ngon, đáng tiếc ăn sạch hết rồi!” Bạch Bạch vừa nói vừa tiếc nuối liếc nhìn Vân Sơ, nếu như biết rõ Đại sư huynh sắp trở về, nàng nhất định sẽ để dành lại mời Đại sư huynh cùng ăn.

“Không sao, nếu Bạch Bạch thích, ngày mai sư huynh sẽ đến Bách hoa viên lấy nữa.” Vân Cảnh nói.

“Có phiền hay không? Muội thấy tiên tử tỷ tỷ của huynh làm cái này cũng không dễ dàng a. ....”

“Không phiền toái, vì Tiểu sư muội yêu quý, ta hy sinh một chút nhan sắc thì có là bao?!” Vân Cảnh vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt nói.

Vân Sơ Vân Hư trên mặt lộ vẻ khinh bỉ, rõ ràng là hần muốn mượn cơ hội chạy đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì có.

“Vân Cảnh, ngày mai bắt đầu đến thạch động phía sau núi bệ quan, không lĩnh hội thấu được kiếm phổ “Đỉnh tiên kiếm” thì khỏi đi ra ngoài.” Thanh âm của Minh Át chân nhân từ cửa truyền đến, không vui không giận lại khiến cho “hào khí” đầy ắp của Vân Cảnh bị đánh cho tan tành mây khói.

“Sư phụ, người đừng phạt Tam sư huynh được không?” Bạch Bạch nhảy vào lòng sư phụ cầu xin.

Minh Át ôm nàng, sắc mặt tựa hồ dễ nhìn hơn đôi chút, khó khăn giải thích một câu: “Bằng vào tư chất của Tam sư huynh người, ba tháng là được xuất quan rồi.”

Bạch Bạch đồng tình liếc nhìn Vân Cảnh, bệ quan tu luyện học giỏi pháp lực hần xem như là chuyện tốt a.

Vân Sơ tiến lên phía trước nói: “Sư phụ, Âm ti Địa phủ hôm qua phát sinh một chuyện lớn! Đệ từ cứu được Lôi Chấn Tử, vốn đang muốn tìm kiếm các tiên hữu khác bị thương mất tích trong Địa Phủ, nhưng thấy việc này không phải chuyện đùa, cho nên đi trước trở về bẩm báo sư phụ.”

Minh Át chân nhân khoanh chân ngồi ở giữa đám mây trên giường, ý bảo các đệ tử ngồi xuống nói chuyện.

Cảm thấy chuyện này rất là lạ, trên mặt Vân Sơ hiện lên một tia hưng phấn lẫn kích động. Những ngày qua, hần một mực ở tại Địa Phủ tìm kiếm các tiên hữu bị thương lẫn mất tích, hôm qua trong lúc vô tình tìm được Lôi Chấn Tử đang bị trọng thương, trên đường hộ tống hần rời khỏi Địa phủ trở lại Thiên đình, băng qua Vong xuyên (*dòng sông Lãng Quên), đúng lúc đụng phải ba đại ma đầu có chút thế lực ở Địa Phủ đang mang theo mấy vạn quỷ tốt yêu binh tranh đoạt địa bàn.

Chương 67: Sát thần thần bí (1+2)

Tình hình hỗn loạn, bản thân mình lại mang theo một người trọng thương, Vân Sơ không dám xen vào việc của người khác, đành cùng Lôi Chấn Từ ẩn nấp ở một khu vực gần đó, đợi những người kia giao đấu xong rồi tính sau.

Yêu khí đang ngùn ngụt dâng lên khiến cho núi sông biến sắc, bỗng nhiên giữa trận xuất hiện một người mặc áo đen thần bí, làm thay đổi hoàn toàn tình thế lúc bấy giờ.

Lúc đầu thì các bên không chú ý tới hắn, mãi đến khi hắn chỉ cần dùng đến một tay mà làm cho hơn một ngàn yêu ma quỷ quái hồn bay phách tán, lúc này đám yêu ma còn lại mới kinh hoàng thối lui. Ba tên ma đầu thì lại cho rằng đây là cao nhân mà đối phương mời đến giúp đỡ, nhất thời giằng co không dám hành động.

Người áo đen thần bí mở miệng nói: “Lập tức rút đi! Ta tha mạng cho các ngươi.”

Ba tên ma đầu nhìn nhau, không biết hắn muốn nói ai rút đi, nhưng nhìn vào thái độ của đối phương, bọn chúng hiểu người này không phải là đồng bọn của chúng.

Một tên ma đầu hỏi: “Các hạ là người phương nào? Vì sao lại nhúng tay vào chuyện ân oán của ba nhà chúng ta?”

“Các ngươi chỉ là tôm tép nhãi nhép, ân oán của các ngươi thì có quan hệ gì đến ta. Bây giờ các ngươi rút đi thì còn kịp đấy.” Con người này đã thần bí lại thêm ngôn từ cực kỳ vô lễ, mấy tên ma đầu trước mắt và mấy vạn quỷ tốt yêu binh dường như chỉ như con tò he, tượng gỗ không đáng nhếch mép.

Ba tên này dù gì cũng là ma đầu của một phương, vất vả lắm ngày hôm nay mới tìm được vị trí của nơi thi cốt oan hồn chất thành núi, nếu như bị người này đuổi đi thì từ nay về sau bọn chúng làm gì còn uy quyền để không chế đám thù hạp yêu ma quỷ quái? Vì vậy ba tên ma đầu nháy mắt với nhau, cùng liên kết xông lên giết kinh địch trước mặt.

Vân Sơ đứng ở một bên quan sát thấy đám quỷ tốt yêu binh dàn trận vây xung quanh người bí ẩn, hàng ngàn, hàng vạn mũi đao sắc bén tấn công, chỉ sợ người ở bên trong dù có nghìn mắt nghìn tay thì cũng không kịp ứng phó. Hắn nghĩ dù là có sự trợ giúp thì người thần bí cũng không thoát được, phải nhận lấy thất bại. Nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đã kết thúc.

Không biết nhân vật thần bí kia biểu diễn loại pháp thuật gì mà bên trong vòng vây phát ra một luồng ánh sáng bạc chói mắt, tiếng nổ như sấm, ngoại trừ nhân vật thần bí thì không ai có thể đứng thẳng người lên được, tiếng gào khóc thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Vân Sơ tuy nấp ở xa mà vẫn pháp lực ảnh hưởng mạnh mẽ. May mà hắn phản ứng kịp thời, pháp lực của hắn cũng không yếu, nên hắn có thể bảo vệ mình và Lôi Chấn Từ không bị tổn hại gì.

Nhân vật thần bí kia sau khi đánh trọng thương ba đạo quân yêu ma thì không hề để ý đến những tiếng khóc thét quay cuồng của lũ quỷ đang nằm trên mặt đất. Hắn tiến đến bên dòng sông Vong của âm phủ. Nước sông Vong cũng bị sát khí của hắn làm cho rung động, bất chợt tuôn lên tựa như sóng thần, tràn lên hai bên bờ sông, khiến cho bọn quỷ tốt yêu binh không thể tránh né, bị nước sông phủ lên người.

Một khúc lớn của sông Vong bị tát cạn, nhân vật thần bí đi đến phía thượng lưu của con sông tìm kiếm một lúc, rồi hắn rời đi. Sau khi hắn đi khỏi, nước sông đang ở trên bờ không còn bị khống chế, toàn bộ nước lại trở về lòng sông. Nhưng mà lần này nước sông còn mang theo một lượng lớn thi thể của bọn quỷ tốt yêu binh. Cục diện thế lương khùng khiếp không nói nên lời.

Vân Sơ vừa tường thuật xong thì Vân Cảnh lập tức hỏi: “Người nào mà lại lợi hại như vậy?”

“Ta ở cách hắn khá xa, hơn nữa hắn không xoay người lại nên không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng hắn ra tay tàn nhẫn như thế, e rằng không phải là người lương thiện rồi. Lôi Chấn Từ bị thương rất nặng, ta không dám quan sát lâu, chờ hắn đi khỏi ta cũng ngay lập tức đưa Lôi Chấn Từ quay về Thiên đình cứu chữa. May mà còn kịp, mấy vị tiên nhân cùng hợp sức, cuối cùng cũng cứu được Lôi Chấn Từ.” Vân Sơ không thấy được diện mạo của người áo đen thần bí thì rất tiếc nuối, nhưng cứu người quan trọng hơn.

Vân Cảnh than tiếc, không ngừng bóp cổ tay.

Nghe Vân Sơ kể lại, Vân Hư có chút mất tự nhiên, đứng dậy, mấy lần muốn nói lại thôi. Hắn nhìn thấy Bạch Bạch đang nhu thuận ngồi xổm cạnh sư phụ, cuối cùng hắn cũng nín lại, không nói ra ý nghĩ của mình. Giương mắt thấy sư phụ đang nhìn về phía mình, trong ánh mắt nếu có chút suy nghĩ, chỉ sợ cũng là nghĩ giống như mình thôi.

Người áo đen thần bí hung hăng làm sát kia có vẻ giống Mặc Yểm, có điều đang yên đang lành sao hắn lại chạy đến âm tào địa phủ? Hắn đến dòng sông Vong để đồ tìm cái gì?

Vân Sơ bỗng nhớ tới một chuyện, vội vàng dừng chủ đề đang nói: “Sư phụ, mười điện Diêm La chuyển tới Phiên vương, Bình đẳng vương, Biện thành vương, đều thương thế rất nặng, các vị tiên hữu mấy ngày nay liên tiếp dùng hết tất cả các phương pháp mà không có hiệu quả như mong đợi, rất có thể hồn phách ba vị Diêm vương sẽ ly khai rồi biến mất, sư phụ có thể tới giúp đỡ họ một tay không. . .”

Thanh Lương quan từ trước đến nay không hề đếm xỉa đến tranh chấp trong tam giới, chỉ đến khi tình huống không thể cứu vãn được mới ra tay giúp tam giới lập lại thế cân bằng, đến thế hệ quan chủ này và trước một thế hệ nữa, lại trở nên càng gần như chẳng quan tâm. Vân Sơ ở trên Thiên đình cũng có chút thời gian mơ hồ nghe nói nguyên nhân chuyện này có liên quan đến vợ chồng quan chủ trước đây và Thiên đế cùng một gã tân tiên* ở thế gian có một ân oán khó giải, trong đó nhân vật mấu chốt là vợ của quan chủ đời trước, cũng chính là mẹ đẻ của sư phụ. (*tân tiên: tiên không ở trên Thiên đình mà nhân nhâ ở dưới hạ giới)

Nghe nói một ngàn năm trước từng có một đại hung thần đại náo Thiên đình mấy ngày liền, rất nhiều người đã chết dưới tay hắn, đến khi tình hình đã trở nên vô cùng xấu thì sư phụ mới băng lòng ra mặt trợ giúp, cứu mạng cho Thiên đế.

Quan hệ giữa Thanh Lương Quan và Thiên đình không thể gọi là tốt đẹp, nói chung Thiên đế vô cùng hy vọng có thể lôi kéo được người trong Thanh Lương quan, nhưng Minh Át chân nhân làm như không biết đến thái độ đó.

Đại bộ phận các vị đồ đệ trong Thanh Lương quan đều có chức vụ trên Thiên đình, nhưng các vị trí đấy đều không liên quan đến việc tranh quyền đoạt lợi như là luyện đan, trồng tiên hoa thảo dược, chế thuốc cứu người. Hơn nữa Minh Át chân nhân ngay từ đầu đã nói rõ là không xuất đầu lộ diện, không tham dự tranh đấu trong tam giới, không tranh quyền, tranh lợi.

Lần này Địa phủ huyền não không còn ra thế thống gì nữa, Minh Át chân nhân cũng chỉ cho phép Vân Sơ đến Địa phủ cứu vị tiên hữu bị trọng thương đang mất tích, nghiêm cấm không cho nhúng tay vào chiến sự dưới Địa phủ.

Mặc dù Vân Sơ nhận được nhờ vả của tiên hữu, ngo lời mời sư phụ đến tương trợ, nhưng thực tế hắn cũng không nắm chắc là sư phụ sẽ đáp ứng đích thân đi cứu người.

Minh Át chân nhân trầm ngâm một hồi rồi nói: “Được rồi! Ngày mai vi sư sẽ cùng đi với ngươi một chuyến.” Chuyện đã thành ra như vậy rồi, hắn là có thể đưa cha mẹ Bạch Bạch quay về Thiên đình đoàn tụ cùng với nàng. Tiễn đường ghé qua sông Vong dưới Địa phủ, để xem con sông này có gì đặc biệt.

Minh Át phát phát tay áo cho các đồ đệ lui xuống, chỉ giữ lại một mình Vân Sơ, dặn dò chỉ bảo cho hắn cách chữa thương, điều trị cho Bạch Bạch.

Vân Sơ lo lắng cho các vị tiên hữu phần lớn đã bị thương, liền từ biệt sư phụ đi ra cửa. Trước khi đi còn nhấn lại với Vân Cảnh phải nhanh chóng mời hai vị nữ nhân ở hoa viên kia rời khỏi đây.

Vân Cảnh thực ra rất e sợ hai vị công chúa điều ngoa kia sẽ quán lấy mình, ngoài miệng thì khúm núm đáp ứng, nhưng sau đó lại nhanh chóng xoay người, ôm Bạch Bạch vượt qua hoa viên, lén lút quay về phòng của Bạch Bạch.

Khó có dịp cái tên Vân Sơ “luyện muối cuồng” kia không có ở đây, Vân Cảnh mang bộ mặt nịnh nọt nói với Bạch Bạch: “Sư muội tốt bụng, có thể giúp sư huynh dàn xếp một chuyện này không?”

Bạch Bạch gật đầu nói: “Được! Nhưng mà muối có thể làm được việc gì?”

Vân Cảnh hắc hắc cười gian hai tiếng, hưng phấn nói: “Tiểu sư muội, muối biến thành hình người, giả danh làm người yêu của sư huynh. Chúng ta đi gặp hai nàng công chúa điều ngoa kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Hắc Miêu đột kích (1+2)

Vân Cảnh nhận thấy mình thực sự là thiên tài, có thể tận dụng triệt để cơ hội để nhìn thấy dung mạo của sư muội lại vừa có thể khiến cho nàng công chúa điều ngoa kia biết khó mà lui. Thật là nhất cử lưỡng tiện (*Một công đôi việc).

Có điều Bạch Bạch rất do dự, hiện nguyên hình làm nàng có cảm giác không an toàn, một khi đã biến thành hình người. . . Phụ thân nói: Không nên hiện hình người trước mặt con đực, con đực không an tâm được! Trước đây nàng đã không nghe lời, kết quả. . . Mặc Yểm đã khiến nàng còn chưa ăn đủ một hay sao?

Nhưng đây là sư huynh của nàng, chắc sẽ không hại nàng. Sư huynh đối xử với nàng rất tốt, có thứ gì tốt đều trước hết nghĩ đến nàng, hiếm khi sư huynh muốn mình giúp đỡ, nếu như cự tuyệt, thì có vẻ như hơi quá vô tình, huống hồ, sư huynh muốn đưa nàng đi gặp hai con “cái”, nên chắc là không có vấn đề lớn gì đâu!

Sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng dưới ánh mắt tràn ngập chờ mong của Vân Cảnh, nàng miễn cưỡng gật đầu nói: “Được rồi!” Vân Cảnh kích động đến mức suýt nữa nhảy dựng lên hoan hô một tiếng.

Luồng ánh sáng trắng qua đi, một thiếu nữ mặc áo trắng xuất hiện trước mặt Vân Cảnh. ... Sau đó, Vân Cảnh choáng váng.

Muốn chết a! Mặc dù hắn cũng đoán tiểu sư muội là một mỹ nữ, nhưng không ngờ nàng lại mỹ đến vậy. Quả thực là mê chết người không bồi mạng, tất cả những ngôn từ hoa lệ nhất đều không xứng để hình dung về mỹ nhân, cũng không đủ để dùng trên người nàng!

Một tiểu mỹ nhân tuyệt đỉnh như vậy, hiện giờ đang hồn nhiên chớp đôi mắt to tròn màu râm nắng nhìn hắn, nhút nhát e lệ hỏi: “Tam sư huynh, huynh làm sao vậy? Huynh sao vậy, không phải là huynh chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như muội đấy chứ?”

Vân Hư với Vân Sơ và mấy vị sư huynh khác rõ ràng nói Tam sư huynh thích nhất là chạy theo những tiên nữ xinh đẹp!

Vân Cảnh đến nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, việc đầu tiên chính là sờ sờ lên khoe miệng. Tốt lắm! Thiếu chút nữa là nước dãi nhỏ ra!

Đàn ông nhìn thấy mỹ nhân mà nhỏ nước dãi thì cũng là phản ứng bình thường, nhưng nếu làm như vậy thì hình ảnh tao nhã chói lọi của hắn sẽ bị phá hủy trước mặt Tiểu sư muội, vậy thì phải làm sao?!

“Tiểu sư muội, lúc này muội vừa nói gì với ta?” Vân Cảnh nhớ mang máng là Tiểu sư muội có nói một câu gì đó với hắn.

Bạch Bạch tốt bụng, nhắc lại câu hỏi một lần nữa, Vân Cảnh vẻ mặt thất bại, nhưng mà hắn rất nhanh chóng bình tĩnh lại, vỗ vỗ bả vai của Bạch Bạch, đặc ý nói: “Quả nhiên không hổ danh là tiểu sư muội của chúng ta! Rất tự tin! Từ trước đến nay, dưới hạ giới hay tiên nữ trên thiên đình ta cũng chưa gặp được mấy người xinh đẹp hơn muội. Hắc hắc, ha ha, ka ka!”

Hiện tại, tiểu cô nương xinh đẹp nhất chính là tiểu sư muội của mình! Vân Cảnh đặc ý đến mức miệng ngoác ra tận mang tai. Hắn bắt đầu lo lắng, đưa vị Tiểu sư muội xinh đẹp như vậy ra ngoài kia, làm cho Tam công chúa mặc cảm, tự ti, như vậy có phải hơi tàn nhẫn quá hay không?

Hiển nhiên là hắn đánh giá sai thần kinh kiên cường, trình độ dẻo dai cùng với bản tính hung tàn của vị Tam công chúa.

Khi hắn cố ý kéo Bạch Bạch đi, trên mặt mang theo vẻ ôn nhu mê người từ trước cửa đi vào Thanh Lương quan, dáng vẻ tình chàng ý thiếp “không may” bị Tam công chúa chứng kiến. Tam công chúa không may may chảy đến nửa giọt nước mắt, thậm chí không hề không hề xấu hổ cùng quần mặc cảm, mà là hoàn toàn phát cuồng!

“Hô ly tinh! Đồ không biết xấu hổ! Đồ dê tiện!” Tam công chúa không cần hỏi căn do, quát lớn một tiếng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, phóng đến trước mặt Vân Cảnh, năm ngón tay hướng về phía Bạch Bạch định hung hăng tóm lấy nàng.

Bạch Bạch sững sờ, phản ứng nhanh chóng trốn vào sau lưng Vân Cảnh. Vân Cảnh không ngờ Tam công chúa trước đây trước mặt người khác luôn mang bộ dạng thực nữ nhã nhặn, cho dù có điều ngoa đến đâu thì đối với mọi người đều lễ phép, chỉ phát tác giận dữ đối với thị nữ tôi tớ mà thôi, hôm nay tự dưng lại phát điên đến kinh khủng như vậy, hắn vội vàng bảo vệ Bạch Bạch lui ra đằng sau. Kết quả là ngực áo phía trước roẹt một tiếng, lưu lại năm vết cào gợn gằng, dù pháp lực cao siêu kịp thời né tránh, không tổn hại đến da thịt, nhưng mấy lớp quần áo trên người đều bị xé rách.

Nếu như một cái cào này rơi xuống mặt của Bạch Bạch, chỉ sợ vết thương sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương! Vân Cảnh vừa sợ vừa giận, bất chấp cả lễ nghĩa, bắt lấy hai tay của Tam công chúa, quát: “Dừng tay! Sao ngươi có thể tùy ý đã thương người, hạ độc thù như vậy?!”

Ngày hôm nay ở Thanh Lương quan, Tam công chúa đã phải chịu bức mình, tất cả dồn hết lên đầu Bạch Bạch, vừa ra sức giãy dụa, vừa hét to: “Được lắm! Ta thì đang nghĩ vì sao ngươi trốn tránh không gặp ta, hóa ra là ngươi mê một con hồ ly tinh!”

Quỳnh Nguyệt tiên tử đứng đứng một bên xem náo nhiệt, trông mắt dạo một vòng trên người Vân Cảnh, bĩu môi khinh thường, nam tử này đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng so với tuyệt thế tuần mỹ Mặc Yểm và Minh Át chân nhân thì còn kém xa, Tam công chúa chưa từng gặp mặt hai người đây nên xem Vân Cảnh như bảo bối.

Nhưng đảo mắt lại thấy sau lưng Vân Cảnh là Bạch Bạch, hừ! Lại là bạch hồ biến thành yêu tinh, ý vào khuôn mặt xinh xắn muốn dụ dỗ người đây mà! Hiện giờ Quỳnh Nguyệt tiên tử rất oán giận Bạch Bạch, chỉ hận một trào vừa rồi của Tam công chúa không thể thành công, hủy hoại khuôn mặt dê tiện này, xem nàng ta còn dùng cái gì để mê hoặc đàn ông nữa?!

Nghĩ như vậy, Quỳnh Nguyệt tiên tử giả vờ tiến lên khuyên can, nói: “Tỷ tỷ chớ nên tức giận, ta thấy vị muội muội này quả nhiên là động lòng người!” Nói xong, một tay đã ghé làm cho Bạch Bạch đi tới bên cạnh mình, một tay kia giấu trong tay áo, chỉ cần Bạch Bạch tiến đến gần thì lập tức ra tay cào lên khuôn mặt nhỏ nhắn làm người khác đỏ kị của nàng.

Tại Mặc đầm, Bạch Bạch đã được chứng kiến vẻ hung ác phách lối của nàng ta, bị ấn tượng sâu đậm với hình tượng thị nữ Vân Nhi đập ầu lên nàng, lại còn tùy ý giẫm đạp lên cây hoa hồng, khi thấy bàn tay nàng ta tiến lại gần, theo phản xạ trực giác, nàng hất bàn tay đấy ra.

Quỳnh Nguyệt tiên tử tính kế không thành, Bạch Bạch ngang nhiên cự tuyệt lại càng làm cho nàng ta bức bối như có lửa trong lòng, ánh mắt quét qua thấy Tam công chúa và Vân Cảnh đang không ngừng cự nhau, tâm trở nên cứng rắn, cũng không giả bộ, duỗi tay về phía Bạch Bạch tấn công.

Nói thì chậm mà xảy ra thì rất nhanh, tay của nàng ta mới vươn ra được một nửa thì trước mắt bỗng lóe lên một bóng đen, một cục không rõ là gì nhắm mặt nàng ta mà tấn công tới. Trong lúc kinh hoàng nàng ta cũng chẳng quan tâm đến việc công kích Bạch Bạch nữa, chỉ nghĩ đến việc tránh cuộc tập kích

bất ngờ, đáng tiếc là chậm một bước, trên mặt cảm thấy cay cay đau nhức, Quỳnh Nguyệt tiên tử bối rối một hồi, sau đó đem hết toàn lực đánh một chưởng về phía dị vật kia!

Meo meo ô! Hét thảm một tiếng, cục bóng đen bị Quỳnh Nguyệt tiên tử đánh một chưởng bắn tung ra ngoài, đập vào tường, rơi xuống chân tường.

“Tiểu Hắc!” Bạch Bạch kinh hãi hét lên một tiếng, chỉ thấy Hắc Miêu mềm oặt nằm trên mặt đất, miệng phun máu tươi chẳng biết sống hay chết. Thì ra trong lúc nguy cấp chạy ra cứu nàng chính là Đại Hắc Miêu vẫn hay hung dữ với nàng, cần nàng, khi dễ nàng.

Vân Cánh buông tay Tam công chúa ra, bước theo sau đến xem xét thương thế của Tiểu Hắc. Tam công chúa bị hấn dùng lực đẩy mạnh, lao đảo lù về phía sau ngã nhào trên mặt đất. Thị tỷ của hai vị công chúa thấy chủ nhân mình bị thương, sợ tới mức mặt không còn chút máu, tiến lên đỡ chủ nhân. Tam công chúa chỉ phải chật vật một chút, mất mặt một chút, nhưng Quỳnh Nguyệt tiên tử thì quả thực chính là tim và mặt đều nứt vỡ!

Vươn tay sờ lên mặt mình, đụng đến chính là một tay đầy máu, Quỳnh Nguyệt tiên tử hét âm lên: “Mặt của ta! Mặt của ta!”

Bên ngoài gây ra tiếng động lớn như vậy, Minh Át chân nhân muốn giả vờ không biết cũng không được, nhủu mày đi đến thì chứng kiến một màn hỗn loạn như vậy. Đệ tử của mình tính tình như thế nào, trong lòng y đều biết. Nếu như không phải hai nàng kia chủ động làm nháo lên, thì tuyệt đối cũng sẽ không gây ra chuyện không thể chịu được như thế.

Minh Át chân nhân cực kỳ tức giận, nhưng trên mặt vẫn mang thần khí nhàn nhạt, cũng không để ý tới hai nàng đang khóc thét âm ỉ kia, bình tĩnh nói: “Thanh Lương quan hôm nay không tiện tiếp khách, hai vị công chúa, mời trở về đi!” Minh Át chân nhân phất tay áo một cái, hai nàng thấy hoa mắt, rồi lúc lại tròn mắt nhìn, thì phát hiện mình đã ở bên ngoài Thanh Lương quan, trước mặt chính là cổng lớn đã đóng chặt, tất cả mọi chuyện vừa rồi phát sinh dường như đều là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Dị Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Dung mạo đẹp cũng là sai lầm.

Bị người ta đuổi ra khỏi nhà, mất hết thể diện, Quỳnh Nguyệt tiên tử nghĩ đến dung mạo của mình vừa bị hủy, đồng thời vừa bị dọa, đâm ra hoang mang lo sợ. Tam công chúa biết ở tại chỗ này làm loạn cũng không có ích gì, Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng mình xuất môn một chuyến, kết quả máu chảy đầy mặt trở về, chính mình nói thế nào dù sao cũng phải gánh trách nhiệm quan trọng. Một đám tội tử hoảng sợ nhưng không biết nên như thế nào cho phải, cuối cùng vẫn là Vân Nhi, người hầu bên Quỳnh Nguyệt tiên tử, lớn mật nhắc nhở: “Tam công chúa, nô tỳ nghĩ có phải là nên về Thiên cung trước để công chúa nhà con chữa trị vết thương không, và lại, thương thế... này không nên để lâu!”

Tam công chúa trong lòng hoảng sợ, phát phát tay quát: “Còn không mau mau lên xe, chúng ta hồi cung!”

Bốn con thần tuần phi mã (*ngựa thần biết bay) giương cánh cất vó, trong nháy mắt mang theo xe ngựa bay về phía không trung, Tam công chúa nhìn Thanh Lương Quan biến mất bên trong mây mù, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sự việc ngày hôm nay nhất định phải cho Thanh Lương Quan một bài học!”

Vết máu trên mặt Quỳnh Nguyệt tiên tử đã được thị nữ lau rửa sạch sẽ, ba vết sẹo cào rõ ràng ở hai má cùng trên trán. May mà lúc ấy nàng ta phản ứng rất nhanh, đánh Tiểu Hắc bay ra ngoài nên vết cào cũng không quá sâu, cũng không có bùa chú pháp lực, chỉ là vết thương bên ngoài, và lại có linh dược của Thiên Cung nên cũng không ngại, chỉ mấy ngày là có thể khôi phục lại bình thường.

Quỳnh Nguyệt tiên tử hoàn hồn lấy lại bình tĩnh, sau đó tức giận đến tím tái mặt mày. Nàng từ nhỏ là hòn ngọc quý trên tay mẫu thân, được đích thân Nam Hải long vương dung túng nuông chiều. Mặc dù là ăn nhờ ở đậu, không được danh chính ngôn thuận là Long cung công chúa, nhưng thực sự không có người dám khinh thường nàng. Sau khi lớn lên, dựa vào dung mạo xuất chúng nên trong tam giới chẳng có nam nhân hay tiên nhân nào thấy nàng mà không lấy lòng, nịnh nọt.

Về sau, lại cùng Thiên đế nhận mặt cha con nên lại càng không phải nói, trong tam giới này, ngoại trừ Thiên cung và vài vị trưởng bối, không còn có ai dám so đo cao quý với nàng.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Mặc Yểm, chưa từng có người dám coi thường hay si nhục nàng như vậy! Ngày đó ở Mặc Đàm, Mặc Yểm chẳng qua chỉ là đuổi nàng rồi đi, vậy mà hôm nay ở Thanh Lương Quan, chỉ là một con mèo hoang nho nhỏ mà dám dẫm thương hoa dung nguyệt mạo của nàng. Điều này mà cũng nhin được thì còn cái gì không nhin được nữa. (*Ý chỉ việc này là tội độ không thể nhin được rồi.)

Ngay cả Minh Át chân nhân thì Thiên đế không muốn trêu chọc, nhưng chẳng lẽ ngay cả hồ ly tinh, mèo hoang, chó hoang thường lui tới nhà hắn cũng không động chạm được sao?! Lần này còn có Tam công chúa làm chứng, nàng cũng không tin Thiên đế và Nam Hải long vương có thể nuốt được con tức này!

Bên này hai ác nữ quay về Thiên Cung đi tố cáo thì không nói đến làm gì, nhưng ngay cả bên trong Thanh Lương Quan cũng không thái bình. Thương thế của Tiểu Hắc nhờ có Minh Át chân nhân tự mình ra tay, cuối cùng cứu trở về một cái mạng nhỏ. Minh Át chân nhân không ngờ vừa ra tới trước cửa lại

phát sinh chuyện như vậy, đem Vân Cảnh ra làm “kẻ gây họa”, sau khi răn dạy một hồi, phạt đến phía sau núi đi bẻ quan tu luyện.

Vân Cảnh làm liên lụy Bạch Bạch kinh hãi, ngoài ra còn hại Tiểu Hắc bị thương nặng, nên bứt rứt khôn nguôi, không dám cãi lại nửa câu, ngoan ngoãn chịu phạt.

Minh Át chân nhân nhìn dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của Bạch Bạch, cảm thấy cười khò, lòng đố kỵ của con người thật là đáng sợ. Hai ả công chúa nhà trời hôm nay vô lễ như vậy, trước sau ra tay độc ác đối với Bạch Bạch, nói cho cùng cũng là bởi Bạch Bạch dung mạo hơn người, khó trách Bạch Bạch trước kia luôn thích trưng ra thân hồ, xinh đẹp như vậy thật là chọc người ta phạm tội.

Y nghĩ như vậy ngược lại là hiểu lầm Bạch Bạch. Bạch Bạch từ nhỏ sống ở Ngọc Sơn, trên núi ngăn cách không có tung tích con người, chỉ có chim bay cá nhảy, nàng nửa điểm cũng không biết thân là hồ ly thì có cái gì không tiện. Hơn nữa lại có một phen cảnh báo của phụ thân Bạch Nguyên Tùng và bài học với Mặc Yêm, càng làm cho nàng thích làm hồ ly hơn là làm người.

Bạch Bạch thấy ánh mắt Minh Át chân nhân, chỉ thấy đúng là sự phụ thất vọng, tức giận với mình, nên trong lòng nàng vô cùng ủy khuất. Nàng từ đầu tới cuối không biết mình làm sai cái gì, rõ ràng là hai ả ác nữ kia ý đồ đã thương người trước mà.

Minh Át chân nhân ngoắc tay gọi Bạch Bạch qua, ôn nhu nói: “Bạch Bạch, sự phụ phải đi khỏi Thanh Lương Quan một thời gian, thực ra người của Thiên đế cũng không dám đến Thanh Lương Quan làm nháo loạn, nhưng là để phòng ngừa việc ngộ nhờ không lường trước được, mấy ngày này, các người ngoan ngoãn ở trong quan, hạn chế ra ngoài, miễn cho lại có việc ngoài ý muốn.”

Bạch Bạch vừa nghe, biết rõ sự phụ không có trách cứ mình, lập tức trong lòng mới bỏ được tảng đá lớn, ôm lấy cánh tay Minh Át chân nhân nịnh nọt nói: “Bạch Bạch nhất định nghe lời sự phụ nói!”

Minh Át chân nhân chỉ ít có hơn một ngàn năm chưa từng thân cận cùng người nào, chứ đừng nói là một tiểu cô nương trẻ tuổi mỹ mạo. Bạch Bạch tâm tư tinh khiết, căn bản còn không hiểu chuyện nam nữ. Bởi vậy Minh Át chân nhân sau khi rùng mình, cuối cùng không đem nàng đẩy ra, không để lại dấu vết, giơ tay lên gọi Vân Hư, phản phó: “Ta sẽ vắng mặt mấy ngày tới, người và sự muội chờ rời khỏi Thanh Lương Quan, cũng không cho người khác vào, chiếu cố sự muội cho tốt, y theo biện pháp ta dạy mà giúp sự muội điều trị tốt thân thể.”

Vân Hư nhìn dung mạo Bạch Bạch cảm thấy ngây ngốc sững sờ, sau một lát mới phản ứng lại, đi tới chỗ sự phụ đang nói chuyện với hắn, lại càng hồ thẹn, ngây ngốc. Minh Át chân nhân than thầm một hồi, giảo huấn lại một lần nữa, rồi hướng Bạch Bạch nói: “Người biến hình trở về thân hồ ly, để tiện cho sự huynh chữa thương cho người.”

Bạch Bạch không rõ ẩn ý, thật vui vẻ lên tiếng, sau đó nhanh chóng biến về bộ dạng tiểu hồ ly tuyết trắng đáng yêu, nhảy đến trong ngực Vân Hư làm nũng cọ cọ.

Vân Hư khó nén thất vọng, có chút tò mò sờ lên bộ dạng lông xù của Bạch Bạch, nhất thời không quen nhìn sự muội hồ ly cùng với tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành là một. Tuy vậy, hắn cũng hiểu ẩn ý trong lời nói của sự phụ, thuận tiện chữa thương chẳng qua chỉ là một trong những nguyên nhân, sự phụ là sợ mình bị nhan sắc đó mê hoặc.

Nghĩ vậy, vội vàng hồi phục tinh thần, lẩm nhẩm niệm mấy lần “Minh tâm chú”, quét sạch những ý niệm vớ vẩn lẩn lẩn trong lòng. Nam nữ khác biệt. Để chữa thương cho sự muội, cần phải dụng chạm thân thể của nàng, nếu như sự muội duy trì hình người, quả thực là thật không ổn.

Minh Át chân nhân bắt gặp ánh nhìn trong sáng của đệ tử, đã khôi phục như bình thường, âm thầm gật nhẹ đầu, xua bọn họ rời đi.

Bạch Bạch vừa ra khỏi Thiên điện liền nói với Vân Hư: “Sự huynh, chúng ta đi thăm Tiểu Hắc được không?”

Vân Hư gật gật đầu. Tiểu Hắc ở tại Thanh Lương Quan gần hai ba trăm năm. Tuy nó tính tình hung hãn, không thích thân với người khác, nhưng mà thật sự hơi có chút cảm tình. Tiểu Hắc hôm nay bất ngờ bị thương, hắn cũng cảm thấy rất là khó chịu.

Thanh Lương Quan quy mô không lớn, Tiểu Hắc bản chất thích tự do, không có gian phòng cố định, mọi nơi đều có thể là chỗ đến ngủ, mùa đông chạy đến đan phòng (*phòng luyện tiên đan), mùa hè đến ngủ bên hồ nhỏ. Hiện giờ bị thương, vì dễ dàng chăm sóc, Bạch Bạch kiên trì bắt nó chuyển đến gian phòng của mình ở, hơn nữa còn nhường chỗ mình quen ngủ là cái đệm bồ đoàn lớn (*bồ đoàn hay tọa bồ đoàn: nguyên nghĩa là cái nệm tròn đan bằng cỏ bồ, dùng để lót ngồi hay quỳ lạy. Cỏ bồ có lẽ giống như cỏ năn cỏ lát của nước mình, một thứ vật liệu đơn giản dễ sử dụng).

Minh Át chân nhân sớm đã mặc kệ việc vật vãnh bên trong Thanh Lương Quan, mọi công việc lớn nhỏ cao thấp đều dựa vào một mình Vân Hư chuẩn bị. Vân Hư ở lại trong phòng Bạch Bạch một lúc, liền có người mời hắn ra ngoài làm việc.

Tiểu Hắc bây giờ còn đang hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, vô lực nằm phịch ở trên bồ đoàn, không còn chút ngang ngược thường thấy. Bạch Bạch càng nhìn càng thương tâm, nước mắt từng giọt từng giọt cứ vậy mà tuôn rơi.

Tiểu Hắc tỉnh lại liếc liền trông thấy Bạch Bạch nước mắt lưng tròng, yếu ớt lấy hơi nói: “Ta đâu có chết, người khóc cái gì?”

Bạch Bạch khóc ròng nói: “Người vì giúp ta mới bị người ta làm bị thương thành như vậy, trước kia ta cảm thấy người vừa hung dữ lại vừa xấu xa, ta mới là bại hoại, ô ô ô!”

Chương 70: Ngủ cùng một chỗ

Thấy Bạch Bạch xin lỗi lại tự trách như vậy, ngược lại khiến cho toàn thân tiểu Hắc không được tự nhiên, giọng nói cứng ngắt:

”Ta mới không phải giúp ngươi! Ngươi mà còn ngốc nữa, dù gì cũng là hồ ly của Thanh Lương Quan, sao có thể đến phiên đã nữ bên ngoài khi dễ!”

Bạch Bạch chớp chớp mắt, cảm thấy tiểu Hắc thật là ý tứ, muốn khi dễ cũng chỉ có thể là người cùng con mèo trong Thanh Lương Quan khi dễ.

Tiểu Hắc vừa nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của nàng tức giận, mắng:

”Nhìn xem ngươi! Chỉ biết khóc! Bị người ta đánh cũng chỉ biết đứng đó trốn tránh, ngươi không đánh trả sao?! Thật sự là vô dụng!”

Bạch Bạch bị mắng cúi đầu xuống, cố gắng cầm nước mắt, nhưng hết lần này tới lần khác nước mắt vẫn không nghe lời, bắt lực rơi xuống. Nàng thực sự rất vô dụng, bất cứ người nào cũng có thể đều có thể khi dễ nàng, còn liên lụy đến người muốn bảo vệ nàng bị thương, đầu tiên là phụ thân, sau đó là tiểu Hắc.

”Thực..... Thực xin lỗi!” Bạch Bạch thút tha thút thít xin lỗi, nghe thấy tiểu Hắc càng thêm tức giận khó chịu.

Hắn không muốn làm hồ ly ngốc nghếch này khóc lóc, hắn chỉ muốn hồ ly ngốc nghếch chơi đùa cùng hắn, nghe giọng của nàng, muốn nhìn nàng cười hí hóp, nhưng mà hắn không biết nên làm thế nào cho nàng không khóc. Hồ ly thật là ngu ngốc, bị đánh bị mắng cũng đều không biết đánh trả, khiến lúc hắn khi dễ hồ ly, một chút cảm giác thành công cũng đều không có, ngược lại cảm thấy rất buồn bực.

”Này! Ngươi đừng khóc! Khó coi chết đi được!” Tiểu Hắc muốn an ủi Bạch Bạch, nhưng mới mở miệng ra quen thói lại biến thành bắt bẻ.

Bạch Bạch gục đầu xuống, thấp giọng nói:

”Ta đi, lúc này Vân Hư sư huynh đang ngủ, không quấy rầy ngươi nữa.” Nói xong, đứng dậy đã nhảy đến ngoài cửa sổ muốn đi.

Tiểu Hắc muốn đứng lên ngăn lại nàng, nhưng một con đau kịch liệt bắt chộp từ ngực truyền đi toàn thân, hét lên một tiếng

”Meo meo ô” rồi nặng nề ngã trên đệm cỏ

Bạch Bạch lấp bắp kinh hãi chạy tới trước mặt hắn vội hỏi nói:

”Ngươi làm sao vậy? Có nặng lắm không? Ta đi tìm sư phụ đến xem cho ngươi!”

Tiểu Hắc đau đến mức nghiến răng chịu đựng, nhưng vẫn cố gắng lấy một móng vuốt đề đuôi Bạch Bạch lại, kêu lên:

”Không được đi! Ta không sao, ngươi ở đây giúp ta! Ta muốn gối lên cái đuôi của ngươi ngủ!”

Hồ ly ngốc có cái đuôi xoắn tung xem ra rất mềm mại, nếu gối lên nhất định ngủ rất thoải mái, hơn nữa, gối lên cái đuôi của nàng, nàng sẽ không thể đi được!

Hiếm khi được tiểu Hắc nhờ vả, Bạch Bạch không thể không có đạo lý mà từ chối, rất thành thật đem cái đuôi đưa đến trước mặt tiểu Hắc, nhỏ giọng tuyên bố nói:

”Ngươi không được cắn ta a!”

Tiểu Hắc hừ lạnh một tiếng, cố nén vui vẻ, đem đuôi Bạch Bạch đến lót ở dưới cổ mình, ôi! Thật là thoải mái!

Sau khi bị trọng thương tình lực suy giảm nghiêm trọng, não loạn như vậy một hồi, tiểu Hắc gối lên đuôi Bạch Bạch thỏa mãn rất nhanh chìm vào mộng đẹp. Bạch Bạch cũng mệt mỏi, ghé vào đệm cỏ bên cạnh mà ngủ.

Vân Hư sáng sớm hôm sau tới, liền trông thấy hai tiểu động vật một đen một trắng ngủ cùng một chỗ, liếc mắt nhìn có chút giống âm dương Bát Quái, trong lòng không khỏi thấy buồn cười. Quả nhiên đều là tiểu hải tử, trước thi huyền não không thèm nhìn nhau, khi Bạch Bạch đã xảy ra chuyện, tiểu Hắc liền lập tức tới cứu, đảo mắt hai cái bây giờ lại ngủ cùng một chỗ.

Cái đuôi của Bạch Bạch bị tiểu Hắc chặn lại, ngủ cũng không được ngon giấc. Khi Vân Hư đến gian phòng, nàng liền giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng không nhớ ra được tình trạng của mình, trực giác muốn đứng lên chào hỏi, kết quả mới đứng lên một nửa liền cảm thấy cái mông đằng sau bị kéo, ngã lên trên đệm cỏ.

Tiểu Hắc đang nằm mộng đẹp, đột nhiên thấy “gối đầu” lỏng xù mềm mại khê động, cổ lệch một cái, thiếu chút nữa bị sái cổ, uốn éo đến kêu to ,

” Meo meo” một tiếng rồi tỉnh lại.

Vân Hư nhìn cử động của bọn chúng, bật cười ha ha. Tiểu Hắc trừng mắt Bạch Bạch, tức giận nói:

” Hò ly ngu ngốc! Đáng chết!” Bạch Bạch ủy khuất ôm cái đuôi bị đè tê rần, thanh minh:

” Ta..... Ta ngủ mơ màng, không nghĩ tới.....”

Vân Hư đương đương nhiên thiên vị sư muội, nên tiến đến ôm Bạch Bạch an ủi:

” Tiểu Hắc không có việc gì.” Cúi đầu đối tiểu Hắc nói:

” Sao ngươi lại thích khi dễ Bạch Bạch?”

Tiểu Hắc tức giận nói:

” Ai bảo nàng ngu dốt như vậy!”

” Bạch Bạch không ngu dốt, Bạch Bạch vừa láu lỉnh vừa nghe lời, trình độ luyện công cũng rất nhanh, vô cùng thông minh.” Vân Hư nói Bạch Bạch như thế, không phải là muốn an ủi, hẳn nghe qua sư phụ kể về trường hợp của Bạch Bạch. Từ tiểu hài tử mới sinh bình thường rồi đến tiểu hồ ly, rồi tu luyện thành tiên chỉ cần năm trăm năm, như vậy là rất phi thường rồi. Hoa cỏ hay động vật bình thường muốn tu luyện thành tiên, không có cơ duyên đặc biệt, tính tình mê mê sinh tồn mấy trăm năm mới có thể bắt đầu có ý thức tu luyện, đến khi thành tiên thì số tuổi thực tế có khi đã tới một ngàn.

Mặc dù Bạch Bạch có sư phụ dẫn đường, nhưng có thể nhanh như vậy có được trạng thái hiện tại, so với dự đoán của sư phụ thậm chí còn nhanh hơn mười năm, đã gần đạt tới cảnh giới lớn nhất. Thật sự là đáng quý!

Bạch Bạch đã lâu không được khen ngợi. Từ sau khi gặp gỡ Mặc Yểm, thường xuyên bị mắng ngốc, vô dụng, bây giờ bị tiểu Hắc nói nàng ngốc, làm cho sự tự tin của nàng rất nhanh chóng bị đá kích hết, bây giờ nghe thế rất vui vẻ dùng mũi cọ cọ vào cằm Vân Hư, dùng sức cọ xát trong lồng ngực hẳn vài cái, dịu dàng nói:

” Sư huynh là tốt nhất!”

Tiểu Hắc xem nàng và Vân Hư thân mật, trong lòng có chút chua xót,

” Hừ” một tiếng quay đầu, không thèm để ý tới nàng.

Vân Hư thay hẳn kiểm tra qua một chút, cảm thấy tình trạng còn có thể khôi phục, liền ôm Bạch Bạch đi, tiến hành mỗi ngày thông giải kinh mạch cho nàng.

Mình Ất có thể yên tâm giao Bạch Bạch cho Vân Hư chiếu cố, bởi vì được lực tràn ra từ ranh giới hư ảo của Bạch Bạch cần hút ra đã được hút ra, nên dung hợp cũng đã dung hợp, trước mắt Bạch Bạch sẽ không còn có thương tổn mà bị nguy hiểm, việc còn lại chỉ cần quan tâm tới căn cơ trong thân thể bị tổn hại vì đồng thân bị hủy, xem kinh mạch bị tổn thương điều trị thông suốt một lần nữa, thuận tiện cho nàng sau này tu luyện một lần nữa.

Vân Hư thay Bạch Bạch mát xa xong, dường như có chút luyến tiếc không nỡ dừng tay, lông trên người Bạch Bạch rất dày, sờ vào rất thư thái, hận không thể lúc nào cũng đem nàng ôm vào trong ngực, rảnh rồi liền sờ vài cái.

Tiểu Hắc trông thấy Vân Hư sờ soạng trên người Bạch Bạch nửa ngày vừa hâm mộ vừa ghen ghét, vì sao hắn lại không được hưởng thụ như vậy chứ? Hắn cũng bị thương nha! Lúc sau thấy Vân Hư ôm lấy Bạch Bạch định đi ra ngoài, hắn rốt cuộc nhịn không nổi, hơi lớn tiếng nói:

” Này này! Ngươi muốn đem hồ ly ngốc đi đâu? Ngươi không để cho ta chữa thương sao?”

Vân Hư quay đầu lại buồn cười nói:

” Sư phụ phân phó ta truyền hai bộ khẩu quyết truyền cho Bạch Bạch, ngươi không thể không nghe. Thương thể trên người của ngươi không thể dụng bậy bạ, đợi lát nữa ta cho người đem dược tới cho ngươi. Tối nay Bạch Bạch sẽ trở về với ngươi.”

Nói xong không để ý tới tiểu Hắc nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn (bản gốc là “ánh mắt muốn ăn thịt người” nhưng ta thấy dễ vậy hay hơn^^), ôm Bạch Bạch đi tới gian phòng của mình

Khẩu quyết Vân Già Thụ chính là bí mật danh bất hư truyền của Thanh Lương Quan. Mình Ất chân nhân lo lắng nhờ có chuyện ngoài ý muốn dẫn đến các loại dược liệu ở ranh giới hư ảo trên người Bạch Bạch đột nhiên tràn ra, bên người Bạch Bạch lại không có ai, rất có thể khiến nàng chịu không nổi bị nội thương nặng thậm chí có thể ảnh hưởng tới tính mạng. Mà bộ khẩu quyết đúng là có thể tăng cường kinh mạch cho Bạch Bạch, khiến nàng mặc dù đã bị được lực xâm nhập thì cũng không đến mức bị thương quá nặng, tuy nhiên tình huống như vậy rất nhỏ, nhưng mà cẩn thận vẫn là hơn.

Truyền thụ hết khẩu quyết, Vân Hư cẩn thận đem khăn trong lòng hường Bạch Bạch giải thích một lần, lại lấy ra một viên đan hoàn màu đen, để Bạch Bạch ăn vào, sau đó để nàng thử đem khẩu quyết vừa học luyện tập một lần, xác định không sai, sau đó nói với Bạch Bạch:

” Khẩu quyết này rất quan trọng , Bạch Bạch có cơ hội thì tu luyện, thời gian tu luyện càng lâu càng tốt. Ngươi vừa mới ăn đan dược, dược lực có thể duy trì liên tục ba ngày, trong ba ngày này, ngươi đừng làm những việc khác, chuyên tâm tu luyện ắt sẽ thành công .”

Bạch Bạch ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng âm thầm quyết định, nàng nhất định phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đến lúc đó tiểu Hắc sẽ không thể mắng nàng ngốc nữa! Khi sư phụ trở về nhất định sẽ khen ngợi nàng! Nghĩ đến điều này, nàng liền cười tít mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Họa này cũng là phúc

Liên tiếp ba ngày sau, Bạch Bạch rất nghe lời chuyên tâm tu luyện, tuy pháp lực không có tăng lên nhiều lắm, nhưng tinh thần sáng khoái, động tác so với lúc trước linh hoạt hơn đôi chút, hiệu quả tuy chỉ có vậy thôi nhưng đã khiến cho nàng vô cùng thỏa mãn, càng luyện tập theo khẩu quyết bất kể ngày đêm.

Vân Hư mỗi ngày đều giúp nàng điều tức kinh mạch, cảm giác được tốc độ hồi phục kinh người của nàng, cũng không khỏi cao hứng thay cho nàng. Viên thuốc sư phụ để lại vô cùng quý giá, khắp thiên hạ chỉ có một viên, tục truyền là mẫu thân của sư phụ để lại, có thể làm kinh mạch thân thể của con người trong thời gian ngắn trở nên vô cùng tráng kiện, ăn một viên vào tu luyện ba ngày bằng người ngoài tu luyện ba trăm năm.

Viên thuốc này tuy quý giá, nhưng đối với tiên nhân bình thường lại không có tác dụng, bởi vì tiên nhân bình thường thì pháp lực và căn cơ là tu luyện cùng lúc, đồng thời song song với nhau, cho nên căn bản sẽ không có trường hợp là pháp lực quá mạnh mẽ đến nỗi kinh mạch không có khả năng tiếp nhận, trừ phi là kinh mạch đã bị ngoại lực làm tổn thương cần một lần nữa điều trị lại.

Chỉ có riêng Bạch Bạch là dùng phương pháp đồng thân tu luyện, khi tu luyện đại thành, tốc độ tiến bộ của pháp lực sẽ vô cùng lớn so với tốc độ phát triển của kinh mạch, Minh Át Chân Nhân vốn là định đợi sau khi Bạch Bạch thành tiên mới đem viên dược hoàn này cho nàng sử dụng, có thể giúp tiến cảnh tu luyện của nàng tăng nhanh hơn chút ít. Không nghĩ phát sinh như vậy, nên đành phải đem cho nàng dùng sớm vậy.

Tinh thần Bạch Bạch mỗi ngày một tốt hơn, nhìn tiểu Hắc đang nằm dưỡng thương trong phòng ứa nước mắt, khi nào thì hắn mới có thể hoạt động trở lại đây ?

“Tiểu Hắc, viên thuốc sư huynh cho ta thật là lợi hại, sư huynh bảo từ ngày mai trở đi ta có thể bắt đầu tu luyện trở lại, ta muốn mình trở nên mạnh, không để cho người ta khi dễ bản thân, cũng không để cho kẻ nào khi dễ người!” Bạch Bạch vui vẻ ghé vào bên cạnh Tiểu Hắc nói.

“Hừ! Ta còn cần người bảo vệ ư?” Tiểu Hắc cảm thấy nếu như mình yếu tới mức cần phải nhờ hồ ly ngu ngốc này bảo vệ, không phải rất mất mặt sao, nhưng nghe Bạch Bạch nói Bạch Bạch muốn bảo vệ hắn, ôi..... Còn giống như là rất vui vẻ.

“Ngủ đi ngủ đi! Đưa cái đuôi cho ta!” Tiểu Hắc nhìn cái đuôi to của Bạch Bạch, mỗi đêm đều vừa dụ dỗ vừa dọa nạt, kêu Bạch Bạch đem cái đuôi đưa cho nó gối đầu.

Bạch Bạch uy khuất nói: “Ngươi ngủ cả đêm, ngủ đến nỗi cái đuôi tê rần, thật là khó chịu! Hơn nữa ngươi..... Ngươi còn chảy nước miếng.....” Thật bần! Hại nàng mỗi ngày đứng dậy chuyện đầu tiên phải làm chính là chạy ra cái ao nhỏ bên ngoài rửa cái đuôi.

Tiểu Hắc bị cự tuyệt, lại bị vạch trần thói quen ngủ chảy nước miếng, thẹn quá hoá giận liền nhe răng dưới nói: “Ta khi nào thì chảy nước miếng, hồ ly ngu ngốc kia, ngươi nếu dám ra ngoài đi nói chuyện này, ta sẽ cắn đứt cái đuôi của ngươi!”

Nói xong thờ phỉ phỉ nghiêng đầu đi ngủ!

Bạch Bạch liên tục xin lỗi, Tiểu Hắc đều làm bộ làm tịch không để ý tới, cuối cùng đành phải nằm ở bên cạnh ngủ.

Bên ngoài Thanh Lương Quan, hai gã hắc y trong bụi cây đi ra, một người trong đó cầm trong tay một cái lồng sắt đen bóng, trong lồng thỉnh thoảng phát ra âm thanh sần sật, giống như là có con vật gì đó dùng móng vuốt cào vào cái lồng sắt tạo ra âm thanh đó. Hắn đưa lồng sắt đặt ở trên mặt đất, bộ dáng cẩn thận nom nớp lo sợ, hiển nhiên đối với nơi này cực kỳ sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu nhìn tên đồng bọn bên cạnh run giọng nói: “A Tam, ta, chúng ta làm như vậy, vạn... Vạn nhất bị người của Thanh Lương Quan phát hiện, vậy làm sao bây giờ? Công chúa nhất định sẽ không thừa nhận là là do nàng chủ mưu đâu....” Đến lúc đó nhất định sẽ đem bọn chúng đẩy ra làm kẻ chết thay!

Tên đồng bọn “A Tam” kia bất đắc dĩ nói: “Nếu như chúng ta không làm, cũng sẽ bị công chúa giết. May mắn là Hàn Huyết Tích này đã bị công chúa sai người hạ chú, chỉ biết công kích động vật, sẽ nhắm đúng vào người Bạch Bạch. Sẽ không hại chết con mèo con chó nào ở Thanh Lương Quan đâu..... Cho nên không cần lo lắng quá...”

Tên vừa lên tiếng trước đó lại nói: “Nhưng mà, ta nghe nói đồ đệ gần nhất Minh Át chân nhân thu chính là một hồ tiên...”

A Tam rùng mình một cái, phô trương thanh thế nói: “A Ngũ, ngươi đừng thần hồn nát thần tín như vậy, đệ tử Minh Át chân nhân, rất là lợi hại! Làm sao mà bị một con Hàn Huyết Tích nhỏ nhỏ như vậy làm bị thương được? Nghe nói công chúa là bị một con Hắc Miêu ngu ngốc trong Thanh Lương Quan làm bị thương mất, mới sai huynh đệ chúng ta mang con Hàn Huyết Tích này đến báo thù. Ngươi đừng lè mề, nhanh chóng làm xong việc rồi chúng ta trở về phục mệnh.”

A Ngũ bắt đầu đi, đành phải đưa tay mở ra cửa nhỏ bên cạnh lồng sắt, một con thần lân nhỏ màu xanh lập tức chui ra, nó chỉ bằng độ dài bàn tay, nhưng là khi khuôn mặt nó tiếp xúc đến mặt đất, liền ngưng tụ lại một mảng tuyết trắng lớn.

A Tam từ trong người lấy ra một cây tiêu ngắn, đưa lên môi thổi. Hai má hấn phồng lên thổi như là ra dùng hết sức lực, nhưng mà người bên cạnh lại nghe không ra một tiếng nào hết.

Trên mặt đất Hàn Huyết Tích giống như là bị kích thích bởi cái gì đó, phóng nhanh như một mũi tên xẹt qua bụi cỏ, hướng về Thanh Lương Quan cách đó không xa mà đi.....

Bạch Bạch ngủ đến nửa đêm, chợt nghe tiếng cười kỳ quái, thoáng cái giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn xem Tiểu Hắc bên cạnh, dường như cái gì cũng đều không nghe thấy, ngủ rất say, hẳn bị thương nặng chưa khỏi, nên tính cảnh giác không cao như trước đây.

Bạch Bạch chỉ cảm thấy tiếng cười rất là quái dị, quả thực làm ch toản thân người ta phát lạnh, trong nội tâm liền thấy hiếu kỳ muốn biết thực ra là ai lúc nửa đêm không ngủ được, chạy đến đây thổi tiêu, vì vậy liền vươn tay vươn chân đứng lên, thoáng cái nhảy đến ngoài cửa sổ.

Trên Thiên Đình ban đêm không có ánh trăng, nhưng ánh sáng từ cung trăng phát ra chiếu sáng khắp nơi, Bạch Bạch bước chầm chậm dưới ánh trăng, đi theo tiếng cười phát ra từ hướng đông, một hồi liền đi tới bên tường ngoài Thanh Lương Quan.

Minh Át chân nhân luôn luôn nhắc nhở Bạch Bạch về sau không được tự ý rời khỏi Thanh Lương Quan, Bạch Bạch là loại hồ ly rất biết nghe lời, tất nhiên sẽ không bởi vì tò mò mà vi phạm lời nói của sư phụ, cho nên ở chân tường đi vài bước, nhận định âm thanh là từ bên ngoài truyền đến, liền không muốn tìm hiểu nữa, xoay người trở về bịch lỗ tai tiếp tục ngủ.

Đi hai bước, đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một loại hàn khí làm cho người ta lạnh thấu xương, Bạch Bạch cảnh giác xoay người lại xem xét, thầm nghĩ: Chẳng lẽ có người lại xông vào Thanh Lương Quan?

Sau lưng là một mảng tường lớn cùng với cái đuôi to của mình, không có đến cả nửa bóng dáng người! Bạch Bạch đang nghi ngờ bản thân mình bị ma ám, nghiêng đầu định nhắc chân đi, lúc này, chân sau liền truyền đến cảm giác đau đớn như bị kim đâm.

Bạch Bạch phản ứng tự nhiên đem chân sau bị đau dùng sức đập một cái, “Bịch” Một tiếng vang nhỏ, một cái bóng nho nhỏ màu xanh đập mạnh vào chân tường, quay cuồng vài cái rồi nhanh chóng lên vào trong bụi cỏ không thấy bóng dáng.

Bạch Bạch há mồm muốn gọi cảnh báo, nhưng là một luồng hàn khí trong nháy mắt xâm chiếm toàn thân của nàng, Bạch Bạch một phát ra một tiếng nào, thân thể liền cứng ngắc té xuống, trên thân thể nho nhỏ nhanh chóng kết xuất một tầng tầng dày đặc sương trắng, chớp mắt đem Bạch Bạch bao trùm kín cả lại. Mà trong Thanh Lương Quan lúc này mọi người đang ngủ say, hoàn toàn không một ai phát hiện Bạch Bạch gặp chuyện ngoài ý muốn có thể chết người.

Độc tính của Hàn Huyết Tích trên người rất nhanh liền xâm nhập vào toàn bộ thân thể Bạch Bạch, nhanh chóng tiến vào bên trong ranh giới hư ảo của nàng, hàn độc rất nhanh bị được lực trong hư không chỉ cảnh dung hợp, vốn đã miễn nhiễm giữ được lực lập tức tràn đầy ra!

Những được lực này là do trước kia Mặc Yểm âm thầm cho ăn thảo dược mà tạo thành, đã hoàn cùng công pháp Bạch Bạch tu luyện, không chỉ hỗ trợ được tính trong cơ thể Bạch Bạch, ngược lại nhanh chóng hòa tan trong cơ thể của nàng, nên hàn độc trong cơ thể cũng nhanh chóng biến mất.

Ranh giới hư ảo vốn bị Minh Át chân nhân ổn định tạm thời, bỗng nhiên bị phá tan, được lực cuộn cuộn không dứt mãnh liệt nhảy vào kinh mạch toàn thân Bạch Bạch. Hàn khí trên người Bạch Bạch trong nháy mắt liền hóa thành sương mù biến mất sạch sẽ, một tầng ánh sáng trắng muốt bao phủ trên người của nàng, mà giờ phút này Bạch Bạch đã chìm vào hôn mê, không biết thân thể của mình xảy ra biến hóa lớn nghiêng trời lệch đất!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Độc kế

Khi Bạch Bạch tỉnh lại lần nữa thì trời đã tảng sáng, nhìn thấy bản thân nằm ngủ ngã vào tường sau của Thanh Lương Quan, Bạch Bạch nhất thời có chút không hiểu, bản thân tối hôm qua không phải đang nằm trong phòng ngủ ngon giấc hay sao? Vì sao lại đột nhiên chạy đến trong sân?

Lắc lắc đầu, nhớ lại từng chút từng chút một chuyện đêm qua, nửa đêm nghe thấy tiếng tiêu vang lên, sau đó chạy đi nhìn xem chuyện gì xảy ra, rồi sau nữa bị một con thần lân màu xanh cắn một cái rất đau, lạnh quá! Không biết có phải hay không là trúng độc!

Bạch Bạch trong lòng hốt hoảng, vội vàng ngồi xổm người xuống đưa chân sau ra xem, chân trái phía sau rõ ràng có bốn dấu máu nho nhỏ, chẳng qua quanh miệng vết thương không có đổ máu, cũng đã kết vảy. Vận động chân xem thử, thấy không có gì không ổn, ngược lại cảm thấy thoải mái linh hoạt hơn rất nhiều, trạng thái giống như lúc nàng vừa xuống núi Ngọc Sơn thì còn tốt hơn!

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ cái con sâu nhỏ đáng chết kia thật ra là không có độc? Nhưng nếu vậy thì cảm giác lạnh trên người lúc ấy phải giải thích làm sao đây?

Bạch Bạch suy nghĩ một hồi nhưng không ra được vấn đề, lại sợ sáng sớm Tiểu Hắc cùng sư huynh phát hiện không thấy mình đâu sẽ lo lắng, vì vậy vội vàng chạy về gian phòng của mình.

Tiểu Hắc còn đang trên đệm cúi ngáy o o, tới gần miệng, thấy có một vũng nước nhỏ, nhất định là lại chảy nước miếng! Bạch Bạch cảm thấy thật may mắn là tối hôm qua không có đem cái đuôi cho nó gối đầu.

Lúc này Vân Hư sư huynh đã rời giường, nhưng mà hôm qua huynh ấy nói hôm nay sẽ xử lý tốt chuyện trong Thanh Lương Quan trước, xế chiều thì mới có thể đến gặp nàng, cho nên Bạch Bạch cũng không vội, nhảy lên trên giường dựa tu luyện theo khẩu quyết.

Bên kia, A Tam cùng A Ngũ cả đêm qua ở bên ngoài Thanh Lương Quan lo lắng sợ hãi một hồi, liền thấy Hàn Huyết Tích chạy trở về, nhưng tốc độ lại chậm đi rất nhiều, cũng không biết là có bị vật gì đó làm bị thương hay không. Chỉ thấy mặt mũi đi vào trong lòng liền nằm vào một góc, chẳng thêm động đậy.

Hai người không dám ở lâu, nhấc lòng sắt lên nhanh như chớp xoay mình bỏ chạy về phía Thiên cung đi phục mệnh.

Bọn họ đúng là người do Quỳnh Nguyệt tiên tử phái tới, ngày ấy Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa đến trước mặt Thiên Đế cáo trạng, Thiên Đế tuy nổi giận, nhưng mà dù sao vẫn chưa mất đi lý trí, không muốn ở hoàn cảnh sắp chết tới nơi này lại đi gây thù chuốc oán với Thanh Lương Quan, cho nên an ủi vài câu liền đuổi hai người về.

Quỳnh Nguyệt tiên tử trở lại nội cung càng nghĩ càng không cam lòng, Thiên Đế mặc dù không nói rõ, nhưng hiển nhiên có chỗ kiêng kỵ đối với Thanh Lương Quan, trợ tiếp khiêu chiến Thanh Lương Quan thì nàng không có can đảm, nhưng mà vô duyên vô cớ buông tha Tiểu Hắc cùng Bạch Bạch thì nàng lại không cam lòng. Tam công chúa cũng đang oán khí đầy mình, hai nữ nhân thương lượng một hồi, liền nảy ra độc kế. Hàn Huyết Tích dù cho bị bắt giữ, cũng sẽ không biết được thực ra là do ai thả ra, hơn nữa Hàn Huyết Tích chỉ biết tấn công động vật mà không biết tấn người, Thanh Lương Quan nếu có ai bị thương, thì sợ bọn họ truy ra sự tình, nhưng nếu như chỉ chết một con mèo, một con hồ ly tinh ngu ngốc, thì chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không quá mức để ý, dù cho tra ra là do tỷ muội các nàng đứng phía sau, chẳng lẽ sẽ dám vì hai, ba con tiểu động vật mà đòi mạng của các nàng sao?

Sáng hôm đó Quỳnh Nguyệt tiên tử liền cùng Tam công chúa chờ người hầu phái đi Thanh Lương Quan điều tra trở về bẩm báo, các nàng vốn đã không thể chờ đợi được mà phải biết chắc rằng cuối cùng con Hắc Miêu cùng con Bạch Hồ ngu ngốc chết tiệt kia có chết hay không. Nhưng mà tin tức người hầu mang về nằm ngoài ý muốn các nàng, tất cả mọi thứ trong Thanh Lương Quan đều bình thường, giống như là không có việc gì xảy ra!

Quỳnh Nguyệt tiên tử giận dữ, lập tức liền đem hai kẻ hành sự bất lực A Tam, A Ngũ khai trừ khỏi danh sách tiên, đẩy xuống trần gian.

Tam công chúa suy nghĩ tới lui, nói: “Bọn chúng trốn trong Thanh Lương Quan, chúng ta không có cách đi vào xử lý bọn họ, nhưng nếu như là đem bọn chúng dụ ra ngoài, hừ hừ! Đến lúc đó còn không khiến chúng ta hả giận được sao?”

Quỳnh Nguyệt tiên tử tức giận nói: “Ngươi cho rằng bọn chúng là lũ ngu cá sao? Có thể dễ dàng lừa gạt chúng đi ra? Con mèo ngu ngốc chết tiệt ngày ấy bị ta đánh một chưởng, nhất định là bị thương, cho dù đem người bên ngoài dẫn đến, hẳn cũng sẽ ở lý trong Thanh Lương Quan, chúng ta có thể bắt nó như thế nào đây?”

Tam công chúa cười nói: “Hào muội muội của ta, ngươi đã quên tỷ tỷ đây có một tay tuyệt kỹ, có thể bắt chước bút tích của người bên ngoài sao? Ngươi mau đi tìm xem ở chỗ Thiên Đế có thư hay bút tích gì của Minh Át chân nhân hay không, ta sẽ có biện pháp đem bọn chúng dụ đến!”

Bạch Bạch an tâm ở trong phòng tu luyện, không nhận ra thời gian trôi qua, mãi cho đến giữa trưa, Tiểu Hắc rốt cục buồn bức không yên, ở bên cạnh nếu không kéo trang giấy, thì lại cào mảnh ván giường làm ra rất nhiều tiếng động, lúc này nàng không thể không dừng lại.

“Tán gẫu với ta đi, ta buồn chán quá a!” Tiểu Hắc đạt được mục đích của mình, thản nhiên nói.

Bạch Bạch hiện tại rất nghe lời Tiểu Hắc, bình thường hẳn có yêu cầu gì đều có hết sức đáp ứng hắn: “Tốt, ta đi lấy quyển sách đến đọc cho ngươi nghe?”

Tiểu Hắc rụt rè gật đầu, trong lòng vui vẻ ca hát, cảm giác thương thể mình phải chịu đựng kia rất đáng, có thể tùy tiện sai khiến hồ ly ngu ngốc làm việc cho nó!

Bạch Bạch đang định đứng dậy đi đến thư phòng, liền thấy Vân Hư cầm một phong thư vui vẻ đi đến.

“Tiểu Hắc, sư phụ nói người tìm được một loại thảo dược có thể nhanh chóng chữa lành thương thể của ngươi, nhưng là loại thảo dược đó hái đi sẽ lập tức héo tàn, cho nên muốn Bạch Bạch hộ tống ngươi đến Linh Tố Sơn!” Vân Hư vui vẻ cầm lá thư trên tay.

Bạch Bạch nghe xong tin tức này, còn hưng phấn hơn cả Tiểu Hắc, liền vội vàng hỏi: “Linh Tổ Sơn có xa hay không, phải đi như thế nào?”

Vân Hư nói: “Xa thì không xa, nhưng đường đi không tốt cho lắm, hay là ta đưa các ngươi đến, nếu mọi chuyện thuận lợi như lời nói, thì đến tối là chúng ta có thể trở về.”

Tiểu Hắc ở trong phòng chờ đợi đã vài ngày, sớm đã buồn bực muốn phát bệnh, nghe nói có thể xuất môn, lúc này liền thanh thóc giục muốn Vân Hư lập tức xuất phát.

Vân Hư cười tới muốn ôm nâng Tiểu Hắc để vào trong tay áo, Tiểu Hắc lại không đồng ý, quay đầu nhìn chăm chăm vào Bạch Bạch nói: “Ngươi biến thành người, ta muốn ngươi ôm ta đi!”

Mấy ngày nay Bạch Bạch đã quá quen nghe theo sự phân phó của Tiểu Hắc, cho nên cũng không có phản kháng gì, liền ngoan ngoãn nghe lời. Bởi vì nghĩ trong ngày có thể trở về, cho nên hai huynh muội cũng không có chuẩn bị gì liền cùng nhau xuất phát.

Linh Tổ Sơn là nơi Được tiên trên Thiên Đình trồng được thảo, Vân Hư đã từng tới nhiều lần, cách Thanh Lương Quan đúng là không xa, đáp vân bay hơn nửa canh giờ liền đến.

Vân Hư cùng Bạch Bạch đi đến dưới núi nhưng không thấy Tiên thảo đồng tử bình thường trong coi, liền cảm thấy kỳ quái, đột nhiên ven đường nhảy ra hơn mười Kim giáp võ sĩ, một người cầm đầu quát to: “Tiểu tặc to gan, dám đến Linh Tổ Sơn hái trộm tiên thảo? Chịu chết đi!”

Nói xong liền không để cho giải thích liền giờ đại phủ vàng trong tay hướng Vân Hư bỏ tới.

Vân Hư chân động lách mình tránh đi nói: “Chậm đã! Ta chính là đệ tử Thanh Lương Quan Vân Hư, là sư phụ Minh Ất chân nhân phân phó ta đến đây lấy thuốc, tướng quân nhất định là hiểu lầm!”

“Phi! Còn dám nói xạo?!” Kim giáp võ sĩ chia ra hai đường một phần vây Vân Hư, một phần tiến lên muốn bắt Bạch Bạch.

Vân Hư khản trương, Bạch Bạch sẽ không sử dụng pháp thuật, trên tay còn ôm Tiểu Hắc, vạn nhất bị thương thì phải làm sao?! Dưới tình thế cấp bách, hấn phát một cái phóng ra bên người kim giáp võ sĩ, đã nghĩ đi chặn ba gã võ sĩ đang đánh về phía Bạch Bạch.

Kỳ thật những người này đều là bị Quỳnh Nguyệt tiên tử sai khiến, nhiệm vụ chủ yếu chính là muốn giết chết Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc, đã sớm đề phòng bị Vân Hư tiến đến cứu giúp, nên đâu dễ dàng để cho hấn thoát thân.

Bạch Bạch ôm Tiểu Hắc, mắt thấy ba kim phù đã đi tới trước mặt, sau lưng vài tên kim giáp võ sĩ đối diện mình đâm tới, trong nội tâm liền sợ hãi, thậm chí nói mình chết chắc rồi, suy nghĩ duy nhất là không thể để cho Tiểu Hắc lại bị thương, trong lúc nguy cấp liền đem thân thể Tiểu Hắc ôm vào tay trái, tay phải hướng về ba thanh kim phù lung tung vung lên.

Vân Hư một bên thấy ba kim phù vô cùng sắc bén đánh lên cánh tay mảnh khảnh của Bạch Bạch, lại không thể phá vòng vây đi cứu, chỉ cảm thấy trái tim muốn ngừng đập!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 73: Sử dụng uy thế của hồ

Trong giây phút đó lại xảy ra kỳ tích, rõ ràng nhìn thấy ba chiếc rìu vàng kia chém vào trên cánh tay phải Bạch Bạch, nhưng không xảy ra cảnh cụt tay máu chảy thấm thiết như trong dự đoán.

“A!” Ba tiếng kêu thảm thiết dường như đồng thời phát ra, trong đó thậm chí có giọng nữ cũng có giọng nam, ba võ sĩ giáp vàng kẻ cả rìu vàng của bọn họ giống như giấy bay về phía sau đụng mạnh vào cành cây cách đó không xa, ba võ sĩ giáp vàng bị chấn động lăn xuống trên mặt đất, lộ ra ba khuôn mặt phía dưới mũ giáp, trong đó hai kẻ lại đúng là Tam công chúa cùng Quỳnh Nguyệt tiên tử, hai người ngồi phịch ở dưới cây quơ quơ, mở miệng phun ra một ngụm máu, hiển nhiên là bị nội thương, sắc mặt tái nhợt giống như tuyết, một câu cũng đều không nói được.

Ba chiếc rìu vàng rời tay bắn vào trên cành cây, bắn ngược trở về, hoàn hảo là rơi vào trên người ba người, Quỳnh Nguyệt tiên tử yếu ớt kêu thảm một tiếng hôn mê bất tỉnh, cánh tay trái bị rìu vàng chém trúng dường như chặt đứt khuỷu tay.

Tam công chúa bị nội thương quá nặng, rìu vàng rơi vào trên chân nàng thì nàng đã lâm vào hôn mê, không kêu một tiếng nào liền ngã xuống dưới cây, còn lại một nam võ sĩ giáp vàng khác bị rìu vàng đập trúng đùi, kêu lên một tiếng vang nhỏ, đoán chừng là xương đùi đều gãy, hấn không có ngất đi, nhưng là giọng khóc thét nghe xong cũng đủ hù dọa người nhất gan.

Tất cả mọi người ở đó từ Vân Hư đến bản thân Bạch Bạch cùng với Tiểu Hắc trong ngực Bạch Bạch đều bị tình huống quý dị này làm sợ ngây người!

Những tay cầm giáo muốn công kích Bạch Bạch đều sợ tới mức liên tục rút lui mấy bước. Bạch Bạch giật mình nhìn cánh tay của mình một chút, cái gì cũng đều không có, ngay cả ống tay áo trắng như tuyết cũng không có rách miếng nào.

Tất cả võ sĩ giáp vàng thoảng cái toàn bộ không có ý chí chiến đấu, bọn họ là do Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa làm chủ mà đến, vốn định sắp đặt bày trong này, không hỏi nguyên nhân mà đem Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc giết chết, đến lúc đó truy cứu tới liền vu bọn họ tự tiện xông vào Linh Tổ Sơn, xem như ngộ sát, cho dù người của Thanh Lương Quan có không cam lòng, võ sĩ giáp vàng mỗi người đeo mũ giáp che khuất mặt, bọn họ cũng tìm không thấy hung thủ thật.

Trong thư vốn định là gọi Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc tiến đến, nhưng là Quỳnh Nguyệt tiên tử các nàng sợ Vân Hư cũng sẽ theo tới, cho nên cũng đã tính đến, dẫn nhiều người ra tay, đem Vân Hư ngăn lại. Các nàng không có ý định giết chết Vân Hư, dù sao Vân Hư là đệ tử đắc ý của Minh Át chân nhân, nếu chẳng may hấn có chuyện gì, chỉ sợ Minh Át chân nhân cùng Thiên đình quyết liệt truy cứu hung phạm triệt để.

Vốn nghĩ sắp đặt sự tình sự tình sâu xa như vậy, Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa giấu mặt bên trong là tốt rồi, hết lần này tới lần khác hai nữ tử này tâm địa ác độc, nghĩ người trong nhà đã chiếm ưu thế, tu vi của bản thân so với Bạch Bạch, Tiểu Hắc thâm hậu hơn nhiều, cho nên không muốn phải đích thân động thủ, kết quả hiện tại vừa lên liền bị trọng thương!

Các võ sĩ giáp vàng gặp chuyện bị bại lộ, nhất thời không biết là nên tiếp tục vây trước mặt hai người và một con mèo giết diệt khẩu, hay là lập tức tiến lên mạng công chúa trở về Thiên cung chữa thương, do dự trong lúc đó Vân Hư tỉnh ngộ lại, thừa dịp bọn họ không sẵn sàng, liền lách mình vài bước vọt tới bên người Bạch Bạch.

“Bạch Bạch, ngươi không sao chứ?” Vân Hư nhìn không thấy vấn đề gì, cầm lấy cánh tay Bạch Bạch cẩn thận xem xét một lần, xác định hoàn toàn không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thủ lĩnh võ sĩ giáp vàng thấy tình thế chuyển biến không đúng, huyết sát, mười mấy người nhanh chóng tiến lên đem ba gã trọng thương cuời mây đạp gió chạy. Bạch hồ ly thực ra là kẻ như thế nào bọn họ còn không rõ ràng lắm, một Vân Hư đã khó đối phó, bọn họ từ trên xuống dưới đối với đối thủ một hồ một người này còn không hiểu rõ lắm, nhưng nếu để chậm trễ thời gian cứu chữa công chúa, chẳng may hai vị công chúa có điều gì bất trắc, bọn họ dù có công trạng gì cũng đều đền bù không nổi.

Tiểu Hắc phục hồi tinh thần lại, chủi ầm lên nói: “Hảo! Hai à nữ nhân xấu xa lại muốn hại chúng ta, lá thư này nhất định là giả!”

Vân Hư lúc này đã sớm suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân trước sau, chỉ là không thể giải thích vì tại sao nhìn thấy Bạch Bạch bị ba chiếc rìu vàng chém trúng, chẳng những không bị thương, ngược lại là còn chém người đánh bay ra ngoài, bị thương nặng, nếu như pháp lực Bạch Bạch cao cường thì không nói làm gì, hấn hôm qua mới điều trị qua kinh mạch cho Bạch Bạch, ngoại trừ thân thể đã hồi phục rất khá, pháp lực căn cơ so với tiểu Hắc cũng không có mạnh hơn là bao.

Vân Hư nghĩ nửa ngày nghĩ mãi mà không rõ, nhưng là lúc này Tam công chúa cùng Quỳnh Nguyệt tiên tử bị thương nặng như vậy, chuyện này sợ là không thể chấm dứt đơn giản được, tuy nhiên bọn họ cũng không để ý tới thiệt thòi, liên quan đến chuyện của hai quý nữ Thiên gia, một đệ tử nhỏ nhỏ như hấn cũng không thể xử lý được, nơi đây không nên ở lâu, tốt nhất là về Thanh Lương Quan trước, gọi thư nhờ sư phụ trở về xử trí.

Bên kia, hơn mười võ sĩ giáp vàng đem Quỳnh Nguyệt tiên tử, Tam công chúa bị trọng thương cùng tên đồng liêu kia đưa trở về Thiên cung, truyền tiên nhân giới y đạo đến cứu chữa, bận rộn suốt một ngày rồi mới đem cánh tay bị chặt đứt cùng xương đùi một lần nữa nối liền lại, nhưng ba người cùng bị nội thương nghiêm trọng, chỉ sợ cần nghỉ ngơi hai ba tháng mới có thể khôi phục.

Phát sinh chuyện lớn như vậy tự nhiên không thể gạt được Thiên Đế, mặt rồng của Thiên Đế giận dữ, đem thủ lĩnh võ sĩ giáp vàng vào ngự thư phòng đích thân tra khảo, võ sĩ giáp vàng không dám giấu diếm, đem chuyện Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa dẫn bọn hấn đến dưới núi Linh Tổ bỏ trí mai phục, chặn giết Bạch Hồ cùng con Hắc Miêu trong Thanh Lương Quan thành thực nói ra.

Thiên Đế cũng biết là nữ nhi của mình trước giờ vô lý, nhưng không nghĩ đến người của Thanh Lương Quan vừa ra tay là tàn nhẫn như vậy, không khỏi tức giận bất bình, nói: “Minh Át, ngươi thật sự khinh người quá đáng! Cho rằng Thiên đình ta không có người sao?!”

Lúc này, hấn không nghĩ lại, nếu như không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đệ tử của Minh Át chân nhân, Bạch Bạch, đã bị nữ nhi của hấn đánh chết, Bạch Bạch chưa thành tiên, một búa vỡ xuống, nàng liền hồn quy Địa phủ, tiến vào luân hồi, mấy trăm năm tu vi hủy hoại chỉ trong chốc lát. Mà nữ nhi của hấn đã thương người không thành bất quá chỉ là bị thương mà thôi.

Thiên Đế bị thù mới hận cũ làm cho u mê, nghĩ đến Minh Át chân nhân giờ phút này không ở Thanh Lương Quan, liền truyền lệnh Cự Uy Tinh Quân mang thiên binh thiên tướng tiến đến Thanh Lương Quan bắt lấy hung đồ, vì con gái rửa hận.

Thái Bạch Kim Tinh vừa bước qua cửa Thiên cung, gặp Cự Uy Tinh Quân dẫn theo trên trăm danh thiên binh thiên tướng mặt hầm hầm đi tới, bộ dáng xui xẻo, vội vàng đem một tay giữ hấn lại hỏi: “Cự Uy Tinh Quân định đi chỗ nào vậy?”

Cự Uy Tinh Quân trầm giọng nói: “Phụng mệnh Thiên đế, đến Thanh Lương Quan bắt lấy kẻ đã thương Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Nam Hải Long cung Tam công chúa!”

Thái Bạch Kim Tinh thất thanh nói: “Cái gì? Thanh Lương Quan? Người của Thanh Lương Quan trước giờ không tranh quyền thế, như thế nào hội vô có đã thương Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa?”

“Ông hỏi ta, ta hỏi ai?” Cự Uy Tinh Quân nhận được nhiệm vụ này, thật sự là vô cùng buồn bực, người trên Thiên đình muốn đắ tội với Thanh Lương Quan, hình như còn chưa có sinh ra! Thiên đế đưa cho hắn nhiệm vụ như vậy không bằng sai hắn xuống Âm Ti trị loạn còn hơn.

Tốt xấu gì thì xuống Địa Phủ chơi xong một chuyến rồi bởi vì công hi sinh vì nhiệm vụ thì còn là một anh hùng, Thanh Lương Quan từ trước đến nay được sự tôn sùng của tất cả thần tiên, Thiên đế để cho hắn đi đắ tội với Thanh Lương Quan, mặc kệ kết quả như thế nào, chắc chắn sẽ bị bằng hữu tiên đưa mất khinh bỉ. Đa số người trên Thiên Đình đều biết rõ đưa con gái mới nhận của Thiên Đế, Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Nam Hải Long cung Tam công chúa là tiên tính tình như thế nào, cho dù thật là bị người của Thanh Lương Quan đã thương, mười phần hết chín là tự gieo gió gặt bão, đáng đời!

Thái Bạch Kim Tinh giật nhẹ chòm râu bạc của mình, giậm chân nói: “Ông trước hết đừng vội đi, đợi lão đạo vào nói chuyện cùng Thiên Đế xem sao!”

Cự Uy Tinh Quân vừa nghe, lập tức nhìn Thái Bạch Kim Tinh với ánh mắt khác hẳn trước đó – như nhìn thấy cứu tinh của mình!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tiểu hồ ly lạng lẽ thăng cấp(1+2)

Lúc Thái Bạch Kim Tinh đến, con giận của Thiên Đế còn chưa hết, trầm mặt thông thả khoan thai đi lại trong ngự thư phòng.

Thái Bạch Kim Tinh là một người hiền lành, cũng chẳng quan tâm là có làm Thiên Đế tức giận hay không, sau khi tiến lên hành lễ liền hỏi thẳng về việc phái Cự Uy Tinh Quân đến Thanh Lương Quan bắt người.

Thiên Đế vẻ mặt giận dữ nói: “Lần này Thanh Lương Quan khinh người quá đáng! Đến con gái của trẫm và con gái của Nam Hải long vương mà cũng dám ra tay giết hại, quả thực coi trời bằng vung!”

Thái Bạch Kim Tinh cười khò nói: “Không biết hai vị công chúa ở nơi nào, vì sao cùng người của Thanh Lương Quan xảy ra xung đột?”

Nét mặt già nua của Thiên Đế trầm xuống, không muốn trả lời, liền ngắt lời nói: “Thanh Lương Quan chứa chấp Bạch hồ yêu, thủ đoạn hung ác, động một tí là đã thương người, việc này là sự thật!”

Thái Bạch Kim Tinh thầm nghĩ: Nói đến thủ đoạn hung ác, động tí là đã thương người, sợ là hai vị công chúa kia đi! Đương nhiên không thể nói như vậy ngay ở trước mặt Thiên Đế, đành phải nói: “Việc này Thanh Lương Quan quả thật là không có lý, nhưng mà lão hủ cho rằng, sao không nhân cơ hội này, bán Thanh Lương Quan một cái nhân tình? Hiện giờ Địa phủ Âm ti nào động càng ngày càng ác liệt, nếu vào lúc này lại thêm người của Thanh Lương Quan phản bội, sợ là tiện nghi cho những nghịch tặc kia a!”

Thiên Đế ra vẻ do dự miễn cưỡng gật nhẹ đầu, phát phát tay phân phó tiểu tiên đồng đi gọi Cự Uy Tinh Quân trở về, lại vuốt vuốt mấy sợi râu, nói: “Lão tinh quân ngươi đã đến cầu tình như vậy, trẫm đem thể diện giao cho ngươi, phái ngươi đến Thanh Lương Quan đi đòi công đạo này nha.”

Kỳ thật Cự Uy Tinh Quân vừa ra khỏi cửa, Thiên Đế cũng có chút hối hận, nhưng mà muốn ông lập tức đem người rút về, ông cũng không có mặt mũi nào, may bây Thái Bạch Tinh Quân giờ nói như vậy, ngược lại giúp ông có cơ rút lui. Chẳng qua nếu Thái Bạch lão Quân đã thích làm người tốt, vậy thì cho ông ta mặt dày mày dạn đi một chuyến vậy!

Thái Bạch Kim Tinh sững sờ: “Việc này.....” Có làm hay không vậy, rõ ràng là lão Thiên Đế ông không quản giáo tốt con gái của mình, làm sao gây họa xong lại muốn lão nhân gia như ông đi giải quyết??

Thiên Đế trừng mắt nói: “Chẳng lẽ tất cả những lời ngươi vừa mới nói đều là muốn lừa gạt trẫm??”

Ai kêu ngươi là thần tử của người ta chứ? Thái Bạch Tinh Quân bất đắc dĩ phụng mệnh, than ngắn thở dài lui xuống, đi đến nửa đường vừa vặn gặp Cự Uy Tinh Quân đang mặt mày hớn hờ, trong nội tâm không cam lòng, tiến lên một tay giữ chặt ống tay áo của ông ta nói: “Sao ông có thể cao hứng, lão hủ vì nói tốt cho ông với người khác, lại chuốc phiền toái vào thân!”

Cự Uy Tinh Quân tâm tình sáng khoái, cười ha ha nói: “Lão Tinh Quân sao lại nói vậy?”

Thái Bạch Tinh Quân kể chuyện vừa rồi ở Ngự Thu Phòng, Cự Uy Tinh Quân rất có nghĩa khí vỗ lòng ngực nói: “Ta đi cùng ông!”

Thái Bạch Tinh Quân vẻ mặt nghi hoặc nhìn ông ta, không phải mới vừa nghe nói muốn đi Thanh Lương Quan liền lộ ra mặt người chết sao? Sao giờ phút này lại chủ động xin đi giết giặc vậy????

Thấy thần sắc ông như thế, Cự Uy Tinh Quân ngại ngần gãi gãi đầu nói: “Lão tinh quân, lần này cũng không phải đi Thanh Lương Quan khiêu khích sinh sự, có cơ hội kết bạn với một nhân vật nổi tiếng Thiên đình -Minh Át chân nhân, thật sự là vinh hạnh cho lão đệ. Hơn nữa, lão đệ ta cũng rất muốn biết bạch hồ ly rốt cục là thần thánh phương nào, nghe võ sĩ giáp vàng nói, nó vung tay lên liền đánh bay hai vị công chúa và một gã võ sĩ giáp vàng ra ngoài,

đến nỗi trọng thương, tuổi còn nhỏ mà có công lực như vậy, không phải nói muốn có là có nha!”

Cự Uy Tinh Quân tự nghĩ nếu ông tự mình ra tay, ít nhất cũng phải dùng đủ chín thành công lực mới có thể miễn cưỡng đạt tới “hiệu quả” mạnh như vậy, Bạch hồ nhất định là tu luyện mấy ngàn năm, pháp thuật tinh thâm cỡ Cửu Vĩ thiên hồ! Mà một lão hồ tiên như vậy như thế nào lại xuất hiện ở Thanh Lương Quan? Chẳng lẽ chính là kẻ mà mọi người hay nói, đệ tử mà Minh Ất chân nhân mới thu nhận gần đây? Nếu là như thế, vị đệ tử nhập môn này tuy vào sau, nhưng đem tuổi tác và khả năng so với tất cả sư huynh đệ, thậm chí Minh Ất chân nhân cũng đều lớn hơn!

Thái Bạch Tinh Quân đối với chuyện xảy ra có biết chút ít, sức tưởng tượng cũng không có phong phú như Cự Uy Tinh Quân, nhưng nghe miệng ông ta thuật lại xong, cũng sinh ra một ít hứng thú. Có thể làm cho kẻ dùng thần lực xưng oai như Cự Uy Tinh Quân mà phải dùng ngữ khí gần như kính ngưỡng, chắc hẳn không phải là nhân vật đơn giản. .... Không, là động vật!

Lại nói tiếp, Quỳnh Nguyệt tiên tử và Tam công chúa ở trong suy nghĩ của các tiên nhân lớn tuổi trên Thiên đình ấn tượng rất là tẻ, ngoại trừ Thiên Đế, những người khác nghe nói các nàng bị thương nặng, không có một người nào, không có một kẻ nào lo lắng tức giận, ngược lại người người còn nhận định là do các nàng không đứng trước, làm tiên nữ mà như vậy kể ra thì cũng thật là thất bại!

Trên đường đến Thanh Lương Quan, lại đụng phải hai vợ chồng Lôi Công Điện Mẫu trở về, hai bên chào hỏi nhau, vừa nhắc tới việc này, Lôi Công Điện Mẫu cũng đều muốn cùng đi, Thái Bạch Tinh Quân chỉ nói bọn họ là người đi cùng, sợ bản thân đơn độc đi trước có chuyện, trong nội tâm âm thầm cảm kích. Lại không biết chủ ý của Lôi Công Điện Mẫu cùng Cự Uy Tinh Quân không khác nhau lắm!

Có cơ hội đến Thanh Lương Quan mở rộng tầm mắt, lại có thể kết giao với Minh Ất chân nhân thì rất tốt, hơn nữa là để xem náo nhiệt và đồng thời được nhìn thấy Bạch Hồ. Về phần nhiệm vụ thuyết khách của Thái Bạch Tinh Quân. .... Dù sao ở trước mặt Thiên Đế nhận lĩnh việc này cũng không phải bọn họ, ông ta gặp xui xẻo, đó là con đường tử vi đạo, không ngại hi sinh, bọn họ theo chân không liên quan!

Lúc “bốn người” đến Thanh Lương Quan, Minh Ất chân nhân cũng vừa trở về.

Đêm qua nhận được thư cấp tốc của Vân Hư, giao lại một số đạo hữu không kịp cứu chữa, quay trở về suốt đêm.

Vừa vào cửa, câu đầu tiên Minh Ất chân nhân hỏi đến không phải là sự tình hậu quả ra sao, mà là: “Bạch Bạch bây giờ như thế nào?”

Vân Hư lo lắng nói: “Nàng bị hoảng sợ, nàng cũng không biết mấy người kia tại sao đột nhiên bị trọng thương bay rớt ra ngoài, đệ tử an ủi nàng một hồi, liền bảo nàng đi ngủ.” Sư phụ muốn hẳn chiếu cố tốt sư muội, không nghĩ tới Người vừa mới xuất môn vài ngày, bản thân lại khiến cho sư muội bị kinh hãi lớn như vậy.

Hai thầy trò đều từng điều trị thương thế trên thân thể cho Bạch Bạch, tự giác đối với tình hình của nàng rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng Bạch Bạch có năng lực một chiêu làm trọng thương ba người bọn Quỳnh Nguyệt tiên tử.

Nhưng không biết có chuyện trùng hợp, không ngờ Bạch Bạch trong thời gian bọn họ không biết, từng bước một đem toàn bộ được lực trong ranh giới hư ảo tiêu hóa hấp thu hết. Giờ phút này pháp lực của nàng đã sớm vượt qua Vân Hư, trên Thiên đình này, có thể xếp vào hàng cao thủ!

Ngày đó, Bạch Bạch ăn vào tiên thảo do Mặc Yểm mang đến, Minh Ất từng điều trị cho nàng, mà ngày hôm sau, trùng hợp Minh Ất liền rời đi Thanh Lương Quan, do Vân Hư thay nàng chữa thương. Vân Hư trước đó được sư phụ nhiều lần dặn dò, vì để an toàn nên hẳn hoàn toàn không dám đi dò xét ranh giới hư ảo của Bạch Bạch, cho nên tình hình lạ thường là được lực ở trong ranh giới hư ảo rất nhanh dung hợp, hai thầy trò đều không biết chút nào.

Mà sau vài ngày, toàn bộ được lực vừa dung hợp xong, Bạch Bạch lại ăn đan dược quý của Minh Ất lưu lại nên đem kinh mạch vốn bị hao tổn cùng thân thể nhanh chóng khôi phục lại, so với trước kia còn càng mạnh hơn mấy chục lần.

Đợi đến khi hàn huyết* tích tụ đột kích (*máu lạnh), được lực trong cơ thể Bạch Bạch đã bị kích phát, tràn lan ra, trải qua một đêm dung nhập hoàn toàn vào kinh mạch toàn thân nàng, đã làm tăng pháp lực căn cơ của nàng lên. Tiếp đó, sáng ngày hôm sau, Vân Hư lại bận về việc trong Thanh Lương Quan, chưa kịp trị liệu mỗi ngày cho nàng, cho nên đối với biến hóa trên người nàng vẫn hoàn toàn không hay biết gì cả.

Mà xé chiều hôm nay, liền gặp được Quỳnh Nguyệt công chúa lừa gạt bọn họ đến Linh Tổ Sơn phục kích. Một loạt chuyện bất ngờ xảy ra, làm cho hai thầy trò hoàn toàn không nghĩ tới, một tiểu hồ ly “mảnh mai dễ dàng bị ăn hiếp” trong mắt bọn họ, đã biến thành một kẻ có ”sức nhỏ núi lấp sông”..... Ách, chính là tiểu hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đàm phán dưới bầu không khí hữu nghị (1)

Minh Ất chân nhân đi đến bên ngoài phòng Bạch Bạch, nhìn qua cửa sổ thấy bên trong một đen một trắng, hai tiểu động vật ngủ chung một chỗ. Hai cái

thân thể nhỏ nhỏ hô hấp theo quy luật khi lên khi xuống, dường như ngủ đã sâu, khiến trong lòng hẳn an tâm một chút.

Nghĩ đến Bạch Bạch tính tình dịu dàng, ngoan ngoãn, lương thiện như vậy, bỗng nhiên chứng kiến ba người ở trước mặt mình trọng thương đổ máu, chắc hẳn cảm thấy rất kinh hãi. Vì vậy Minh Át chân nhân cũng không có ý đánh thức nàng dậy để hỏi han, thế nên ngoắc gọi Vân Hư trở lại thiên điện cẩn thận hỏi rành mạch chuyện hôm nay từ đầu tới cuối.

Vân Hư nhớ tới Quỳnh Nguyệt tiên tử đã dùng thư giả lừa gạt bọn họ xuất môn, nên vội vàng trở về phòng tìm kiếm, đưa tới trước mặt cho Minh Át. Minh Át chân nhân mở phong thư ra, phát hiện giấy viết thư rỗng tuếch, một chữ đều không có.

Vân Hư sợ khiếp vía, liền nói:

“Thế này là thế nào?!” Hai tay run run lấy ra tờ giấy kia, lật lên lật xuống hai lần, quả thực trống hoơ trống hoác, không có một chữ.

“Các nàng ấy không hề ngu ngốc, đã có ý định lừa các ngươi đi ra ngoài, lập bẫy chặn giết, sao có thể lưu lại vật chứng trên tay ngươi?” Minh Át nhìn lá thư này, thân nhiên cười cười, trong mắt không hề có nửa phần vui vẻ.

Vân Hư tức giận nói:

“Cũng tại con thật ngu ngốc, không nghĩ tới các nàng sẽ phù phép trên giấy, hiện tại ngay cả chứng cứ cũng không có, nếu không có thể căn ngược lại các nàng một cái. .... đều là do con ngu ngốc!”

Minh Át chân nhân hình như nửa điểm cũng không khẩn trương, ngẩng đầu nói với Vân Hư:

“Ngươi có trí nhớ tốt, có thể nhớ hôm qua trên thư viết gì không?”

Vân Hư lấy lại bình tĩnh, cẩn thận hồi tưởng một lần, nói một cách khẳng định:

“Nhớ rõ!” Hẳn có biệt tài nếu đã nhìn qua cái gì là nhất định sẽ không quên, trong Thanh Lương Quan hầu như người nào cũng biết.

“Tốt lắm, ngươi nói một lần cho ta xem.”

Minh Át chân nhân biết rõ sự tình, nội trong một hai ngày tới, người của Thiên đế tất nhiên sẽ tìm tới cửa, cho nên nhất thời phải chuẩn bị. Nói thật, Thanh Lương Quan cũng không sợ Thiên đình, nhưng là cố gắng để bản thân luôn ở bên có lý, như vậy rất nhiều chuyện có thể giải quyết đơn giản, hơn nữa giải trừ hậu họa.

Bạch Bạch một đêm gặp ác mộng liên tục, nhất thời mơ tới Quỳnh Nguyệt tiên tử bị cụt tay, rồi mơ tới ngày đó hai nữ xà yêu bị chém đầu, nên buổi sáng tỉnh dậy có chút mệt mỏi, uể oải tinh thần. Ngược lại, tiểu Hắc cực kỳ hưng phấn, đáng tiếc thương thế của nó chưa lành, hoạt động có chút bất tiện, nếu không nó phải hoa chân múa tay vui sướng, nhảy lên nhảy xuống sung sướng một phen.

“Ngày hôm qua thực vui sướng, nhìn hai ả xấu nữ nhân bay rớt ra ngoài, lại bị thổ huyết còn thêm bị rìu chém đứt tay chân, đáng đời! Ha ha ha! A ô..... Meo meo ô!” Tiểu Hắc cười quá lớn tiếng, động đến thương thế, nhịn đau không được kêu lên một tiếng.

“Đổ máu thật là khủng khiếp!” Bạch Bạch nhớ tới lòng còn sợ hãi.

“Ngươi yên tâm đi! Các nàng là tiên nhân, chỉ cần không bị chặt đầu, các bộ phận khác còn có thể mọc lại, so với con gián còn kiên cường hơn.”

“Thật không? Làm tiên nhân tốt như vậy a! Khó trách Phụ thân mụ mụ muốn cho ta thành tiên. ....” Bạch Bạch nghĩ đến bản thân đã bỏ lỡ cơ hội thành tiên, trong lòng liền buồn bực.

“Có Minh Át chân nhân là sự phụ của ngươi, chỉ cần ngươi tu luyện chăm chỉ, sớm muộn gì cũng thành tiên!” Tiểu Hắc nói vậy có chút chua xót, nó ở Thanh Lương Quan chờ đợi đã hai, ba trăm năm, cũng không thể trở thành đệ tử của Minh Át chân nhân, hồ ly ngốc nghếch này thật tốt số!

Một mèo, một cáo đang nói chuyện, Vân Hư một tay bưng khay, một tay đẩy cửa, tiến đến nói:

“Bạch Bạch, ngươi đã tỉnh? Vừa vặn, sự phụ đã trở lại, đang muốn tìm ngươi hỏi chuyện.”

Vừa nói vừa đem khay đặt trước mặt tiểu Hắc, ý bảo nó đem chén thuốc trong khay uống bằng hết.

“Sự phụ đã trở lại?!” Bạch Bạch vui vẻ nhảy vào lòng Vân Hư. Sự phụ đã trở lại, đám người xấu cũng không dám lại đến khi dễ bọn họ!

Vân Hư vừa cười vừa vuốt ve nàng, trong gian phòng của Bạch Bạch bình thường cửa sổ đều là mở rộng, căn phòng sáng ngời dưới ánh mặt trời, Vân Hư đột nhiên cảm giác được ánh mắt thần quang của Bạch Bạch, rõ ràng chỉ có người tu đạo pháp lực cao thâm mới có được thần thái như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Minh Át chân nhân ở đại sảnh nhìn thấy Bạch Bạch, cũng phát hiện điểm dị thường của nàng, duỗi tay ôm nàng đến trước mặt, dựa theo phương pháp mấy ngày qua mà đã thông kinh mạch cho nàng. Khi pháp lực vừa mới xâm nhập vào thân thể của nàng, liền cảm giác được chân nguyên trong kinh mạch Bạch Bạch dư thừa, dường như giống tiên nhân đã tu luyện ba ngàn năm!

Về mặt Minh Át chân nhân nghiêm trọng, từng chút từng chút vận pháp lực, dựa theo kinh mạch toàn thân của Bạch Bạch, cẩn thận dò xét ranh giới hư ảo trong cơ thể năng, phát hiện bên trong còn dư rất ít được lực, hơn nữa chỗ được lực này dường như có tính chất gần giống công pháp Bạch Bạch tu luyện hàng ngày, hơi dần đường thêm chút là có thể dễ dàng sử dụng, không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Hắn chẳng qua mới rời đi ba, bốn ngày, làm sao thân thể của Bạch Bạch lại thay đổi hoàn toàn như vậy?!

Vân Hư nhìn thần sắc sư phụ càng lúc càng nghiêm trọng, cho rằng bệnh tình Bạch Bạch chuyển biến xấu, lo lắng đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra đầy trán, lại không dám tùy ý mở miệng quấy rầy sư phụ, chỉ hận mình không thể thay thế tiểu sư muội gánh chịu sự đau đớn này.

Minh Át chân nhân chậm rãi thu hồi tay trên người Bạch Bạch, trầm giọng hỏi:

“Bạch Bạch, ngươi thành thật trả lời sư phụ, mấy ngày gần đây, có từng gặp qua người nào, lại hoặc ném qua cái gì kỳ quái không?”

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 75: Đàm phán dưới "bầu không khí hữu nghị"(2)

Dịch: Trương Bích Vân

Nguồn: VFICLAND.INFO

Bạch Bạch ngớ ngàng lắc đầu:

“Bạch Bạch rất ngoan ngoãn, mỗi ngày đều ở trong Thanh Lương Quan luyện công. .... Có phải là Bạch Bạch luyện sai rồi không?”

Minh Át chân nhân đột nhiên nghĩ đến chính mình cho Bạch Bạch ăn đan dược, lại hỏi Vân Hư:

“Đan dược kia cho Bạch Bạch ăn lúc nào?”

Vân Hư nói:

“Là ngày sư phụ đi, ngày ấy liền cho tiểu sư muội ăn, ngoài ra bắt đầu từ ngày đó còn cho tiểu sư muội tu luyện công pháp. Sau đó mỗi ngày dò nhĩ đều điều dưỡng mắt xa cho sư muội, ngoại trừ kinh mạch căn cơ khôi phục tốc độ cực nhanh, còn lại cũng không phát hiện có gì không ổn.”

Minh Át nhíu mày nghĩ ngợi, chẳng lẽ là viên đan dược mẫu thân lưu lại kia thật sự là ngoại trừ cường kiện kinh mạch ra, còn có tác dụng dung hợp công lực? Dù sao đan dược chỉ có một viên, ngoại trừ Bạch Bạch, chưa có người nào thử qua công hiệu như thế nào...

Minh Át từ đầu tới cuối vẫn cảm thấy có gì đó quan trọng bị bản thân xem nhẹ, nhưng lại không nghĩ ra được là cái gì, Vân Hư đã được mình nghiêm lệnh sẽ không dò xét ranh giới hư ảo Bạch Bạch, mà trước đây mỗi ngày Bạch Bạch đều là do mình chiếu cố, xảy ra vấn đề trong khoảng thời gian mình đi vắng, vì vậy lại hỏi Bạch Bạch:

“Ngươi nghĩ lại cẩn thận, mấy ngày nay sư phụ vắng mặt, có phát sinh sự tình đặc biệt gì hay không?”

Bạch Bạch há to miệng thờ dốc, đột nhiên nghĩ đến ngày đó, âm thanh kỳ bí ban đêm, cùng con sâu nhỏ cắn năng một nhát khiến năng đồng cứng, do đó vội vàng đem sự tình kể lại một lần.

Vân Hư vừa nghe, khăn trương nói:

“Bạch Bạch, phát sinh chuyện như vậy, sao ngươi không nói với sư huynh, con sâu màu xanh nhất định là Hàn Huyết Tích. Bình thường tiên nhân nếu bị nó cắn, đều toàn thân lạnh cứng, còn người trần thi e mạng nhỏ cũng khó giữ!” Hắn vừa nói vừa muốn ôm lấy xem thương thế của Bạch Bạch.

“Bạch Bạch hiện nay vẫn khỏe mạnh, ngươi gấp cái gì?” Minh Át chân nhân không biết nên cười hay là nên giận, bình thường tiểu đồ đệ trầm tĩnh là thế, đừng phải chuyện của Bạch Bạch lại xúc động thành như vậy?

Vân Hư cũng tỉnh ngộ thấy bản thân có chút khăn trương, ngượng ngùng mà thu hồi tay. Tuy rằng không rõ tại sao Bạch Bạch bị Hàn Huyết tích cắn, một chút chuyện này đều không biết, nhưng lúc này thấy thần sắc sư phụ buồn lòng, hẳn là chuyện tốt.

Hàn Huyết Tích cắn Bạch Bạch một nhát, chỉ sợ vừa vận kích thích được lực trong ranh giới hư ảo tiết ra ngoài, dựa vào thuyết pháp của Vân Hư, cũng may mắn Bạch Bạch kỳ ngộ, pháp lực tiến nhanh, nếu không lúc ba người Quỳnh Nguyệt tiên tử bao vây tấn công, chỉ sợ sẽ đi đòi nhà ma, đến lúc đó cho dù trừng trị bọn Quỳnh Nguyệt tiên tử, cũng không cách nào trả lại cho vợ chồng Bạch Nguyên Tùng một nữ nhi.

Tuy nhiên Minh Át chân nhân cảm thấy sự tình trên người Bạch Bạch rất có chút ít quý dị, nhưng là kết quả như thế, cũng tính là chuyện tốt. Vì vậy ngừng đầu đối Vân Hư nói:

“Bạch Bạch được kỳ ngộ, pháp lực đột nhiên tăng mạnh, ngươi làm sư huynh phải cố gắng nhiều hơn, nếu không sẽ không bằng tiểu sư muội.”

“Cái gì?!” Vân Hư đầu đầy dấu chấm hỏi, Bạch Bạch cũng tỏ vẻ mặt khó hiểu.

Minh Át chân nhân mỉm cười nói:

“Bạch Bạch ngươi chẳng những căn cơ khôi phục, pháp lực so với trước kia tiến triển rất nhiều, chỉ cần Thiên đế cho phép, lúc nào cũng có thể vào danh sách thần tiên, trở thành tiên nhân.”

“Thật sao?!” Bạch Bạch cảm thấy vận khí như vậy quá tốt, tới quá đột nhiên, quá mức mộng ảo, quả thực làm cho người khác khó có thể tin, vừa mới tu luyện mấy trăm năm, hiện giờ năng biết pháp lực đã khôi phục, so với trước kia còn mạnh hơn?

Vân Hư thấy Bạch Bạch rất cao hứng, nhưng nghĩ lại thì lại trở nên lo lắng:

“Quỳnh Nguyệt tiên tử bởi Bạch Bạch mà bị thương, nàng ta là ái nữ của Thiên đế, Thiên đế làm sao chịu cho Bạch Bạch thành tiên?”

Bạch Bạch sững sờ, sợ hãi nói:

“Quỳnh Nguyệt tiên tử..... Nàng, nàng là bị muội đã thương?”

“Bạch Bạch đừng sợ, là nàng ta gieo gió gặt bão, muội chẳng qua là tự vệ mà thôi!” Vân Hư không nhẫn tâm khiến Bạch Bạch tự trách, vội vàng thay nàng giải thích.

Minh Át chân nhân liếc mắt Vân Hư, nghiêm mặt nói:

“Bạch Bạch tuy là pháp lực tiến bộ rõ ràng nhưng còn không hiểu được cách vận dụng, ra tay không biết nặng nhẹ, nếu không được dạy bảo tốt, sau này dễ dàng gây tai họa. Lần này là người không biết không có tội, lần sau nếu là như thế, không biết sẽ gây ra bao nhiêu phong ba, người thân là sư huynh đã không thêm khuyên bảo, còn có ý dung túng, phải chăng những điều sư phụ ngày xưa dạy bảo ngươi đều là gió thoảng bên tai?”

Vân Hư khó bị sư phụ nghiêm dạy như vậy, lập tức cúi đầu nhận sai.

Bạch Bạch kẹp giữa hai thầy trò bọn họ, vẻ mặt vô tội hết nhìn sang bên này lại nhìn sang bên kia, nghĩ muốn thay Vân Hư cầu tình, lại sợ làm sư phụ tức giận.

Với bộ dạng này, ai có thể trách cứ nàng? Huống chi nàng vừa trải qua kinh hãi không ít. Minh Át chân nhân nghĩ còn có nhiều sự tình phải xử lý, liền để cho Vân Hư mang Bạch Bạch về.

Đến lúc chiều, Thái Bạch kim tinh cùng bốn người đã tìm tới cửa, Minh Át chân nhân thoải mái phân phó đồng tử đưa bọn họ dẫn vào gặp ở chính sảnh.

Cự Uy Tinh Quân, cùng vợ chồng Thiên Lôi Điện Mẫu vừa thấy Minh Át chân nhân tựa giống như fan thấy thần tượng bình thường (lời tác giả, ta không có nói quá), chỉ hận không có giấy bút xông lên phía trước xin thần tượng kí tên. Thái Bạch kim tinh là phụng mệnh Thiên đế tới trách mắng sau đó thảo luận chuyện nhân tình, mắt thấy đồng bọn đối với Minh Át chân nhân từ tốn như nước, một chút cũng không thay ông dẫn vào chuyện chính, đành phải ho khan hai tiếng, không nể mặt nói:

“Nghe đại danh Thanh Lương Quan đã lâu, cũng biết đệ tử của Thanh Lương Quan trong tam giới cũng được tôn sùng không ít, nghe nói vài ngày trước đó có thu nhận thêm một đồ đệ mới.....”

Minh Át chân nhân thái độ vô cùng khiêm tốn:

“Người lão tinh quân nói chính là Bạch Bạch? Nàng tuổi trẻ kiến thức nông cạn, để cho các vị tiền bối chỉ giáo một lần cũng tốt.” Phất phất tay đổi đạo đồng Huyền Thụ bên cạnh, nói:

“Đi gọi Bạch Bạch tới thỉnh an các vị tiền bối.”

Thiên Lôi Điện Mẫu chờ mặc dù có chút ghét bỏ Thái Bạch kim tinh quá nôn nóng, nhưng cũng muốn xem vị “anh hùng thiếu niên”, người “tay vung lên” một phát đã đánh hai vị công chúa nhà mình cùng võ sĩ giáp vàng bay ra ngoài, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 75:Đàm phán dưới "bầu không khí hữu nghị"(3)

Dịch: Trương Bích Vân

Nguồn: VFICLAND.INFO

Mọi người trong lòng tràn đầy mong chờ, hồ ly siêu cấp — Bạch Bạch long trọng xuất hiện. Vài người đang ngồi chỉ cảm thấy trước mắt một vầng ánh sánglóe lên, rồi một bóng trắng lao vào ngực Minh Át chân nhân.

“Sư phụ!” một giọng nói yêu kiều động lòng người cất lên.

Minh Át chân nhân trong mắt nhiễm lên vài phần dịu dàng vui vẻ, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ Bạch Bạch, làm bộ nhẹ nhàng trách mắng:

“Không có lễ phép! Nhanh đi hướng các vị tiên bối thỉnh an! Người ta đặc biệt tới thăm ngươi!”

Huyền Thư không nghĩ Bạch Bạch sẽ khoa trương thanh thế của mình, cho nên nói với Bạch Bạch là bằng hữu của sư phụ Thanh Lương Quan tới bái phỏng (*thăm hỏi), muốn gặp đồ đệ mới thu nhận của hắn, Bạch Bạch đơn thuần cũng không có ý gì, nghe lời Minh Át, rất ngoan ngoãn nhảy đến trước mặt Thái Bạch kim tinh, lớn tiếng nói:

“Chào lão gia gia!” Sau đó lại căn cứ từ mình đối mọi người suy đoán tuổi, xoay người đối Thiên Lô Điện Mẫu nói:

“Chào Thúc thúc a di !” (*thúc thúc=chú, a di= cô/dì). Cuối cùng nói với Cự Uy Tinh Quân:

“Chào đại ca ca !”

Bốn người đang ngồi trước mặt Bạch Bạch dù không có tưởng tượng hoặc suy đoán gì, khi chính thức nhìn thấy Bạch Bạch thì đều chấn động thất kinh, ngoác há hốc miệng, cảm dường như sắp rớt xuống đất. So với lời của kim giáp võ sĩ cùng với Thiên đế “thủ đoạn độc ác, pháp lực cao cường” thì hồ yêu còn kém quá xa!

Tiểu hồ ly trước mắt, tuổi còn nhỏ không nói (tuyệt đối không có vượt qua thiên tuế (=nghìn tuổi), thân hình chỉ bằng con mèo nhỏ bình thường, ngoan ngoãn khéo léo ngồi chồm hổm ngồi ở trong sảnh, bộ dạng vô cùng ngây thơ...

Hoài nghi, Cự Uy Tinh Quân nhìn đuôi Bạch Bạch hết lần này đến lần khác, chiếc đuôi bông xù rất đẹp, nhưng là, chỉ có một cái! Không có nhiều đuôi! Ngay cả hồ ly ba đuôi cũng không phải.

Thân là nữ giới, Điện Mẫu chứng kiến Bạch Bạch nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn, đáng vẻ lại là tiểu động vật, chỉ cảm thấy tâm tư không nhận được, đuổi tay nói:

“Tới đây cho a di ôm một cái nào!”

Bạch Bạch nhìn về phía sư phụ, Minh Át chân nhân khẽ gật đầu, nàng liền vui vẻ nhảy vào trong lòng ngực Điện Mẫu cọ xát. Ngực của a di này thật ấm áp mềm mại a, giống như của mẹ nàng vậy!

Điện Mẫu đuổi tay nhẹ nhàng vuốt ve người Bạch Bạch, Bạch Bạch chớp chớp mắt, một đôi mắt to nâu dịu dàng nhìn bà ta, trong mắt ẩn chứa ánh nhìn tinh khiết. Điện Mẫu vừa thấy, trong lòng không tin lý do Thái Bạch kim tinh từ chối! Tiểu hồ ly này thân quang trầm tĩnh, có phép tắc, nhanh nhẹn, nhưng cũng không phải là dạng hung tàn dễ giết! Nhất định là Thiên đế cùng hai ả công chúa điều ngoa của ông ta vu oan bịa đặt!

Thiên Lô một bên cũng có cảm giác vô cùng hiếu kỳ, cũng thăm dò đến xem, dung mạo của hắn cùng yêu quái cũng không khác nhau lắm, khách quan mà nói thì là điều thủ nhân thân (*đầu chim thân người), chủ quan mà nói thì là vô cùng xấu xí cổ quái. Nhưng Bạch Bạch cũng không sợ hãi, chỉ là hiếu kỳ đôi chút, ánh mắt, cũng không chán ghét, cũng chẳng thương hại.

Thiên Lô bởi vì dung mạo thường bị người đời nghị luận giấu cọt sau lưng, nên hắn đã không còn quá để ý cười nhạo khinh bỉ của mọi người, nhưng Bạch Bạch biểu hiện lại “dị thường” làm cho hắn vừa ngạc nhiên càng vừa mừng rỡ.

Nhớ ngày đó Quỳnh Nguyệt tiên tử mới lên Thiên đình, đánh mất vợ chồng bọn họ, tuy nhiên ngoài miệng nói không có gì, nhưng mà bên trong đều không chút nào che dấu sự khinh thường chán ghét, dường như coi hắn là người tâm thương, bản thù. Thiên Lô công tất nhiên sẽ không so đo cùng một vị tiên tử nhỏ nhỏ, chỉ là sau này tiểu tiên tử kia đào mất trở thành công chúa Thiên đế, gặp lại bọn họ thì, sẽ không “khách khí” như vậy. Lại ngang nhiên trước mặt một đám tiên hữu tìm mọi cách chế nhạo tướng mạo của hắn, hơn nữa còn mạo phạm đến cả Điện Mẫu.

“Là nữ nhân ai lại muốn gả cho cái người quái dị này”. Tuy nhiên về sau Thiên đế ở trước mặt bọn họ, trách mắng Quỳnh Nguyệt tiên tử hai câu, nhưng nữ tử kia hiển nhiên nửa điểm cũng không nghe câu nào.

Từ đó về sau, đối với những tiên nữ y phục lụa là trang điểm lộng lẫy, Thiên Lô liền không có hảo cảm gì, ngày thường tránh được thì nên tránh. Lần này Điện mẫu lôi kéo hắn cùng đến Thanh Lương Quan, bởi vì Bạch Bạch trong lúc vô tình thay bọn họ nói ra một lời, cho nên đối với nàng vừa hiếu kỳ vừa có hảo cảm.

Vợ chồng nhiều năm, Điện Mẫu xem xét thần sắc Lô công liền biết rõ tâm tư của hắn, cười hỏi Bạch Bạch:

“Ngươi không biết là thúc thúc có bộ dạng rất quái dị à?”

Bạch Bạch gật đầu, thành thật nói:

“Thật là quái! Sư phụ, sư huynh lẫn Phụ thân bọn họ cũng không giống như vậy.” Trước kia nàng đều chưa có gặp qua hình dạng như vậy.

“Ngươi không sợ?”

Bạch Bạch lắc đầu, khó hiểu nói:

“Tại sao phải sợ?”

Nghe xong, Điện Mẫu vẫn hỏi, bà chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn nói:

“Người không biết là hình dạng thúc thúc như vậy làm người chán ghét sao?”

Thiên Lôi biết rõ thế từ không có ác ý, nhưng khi hỏi như vậy cũng làm cho hắn rất là xấu hổ, đồng thời lại nhin không được trong lòng chờ mong đáp án của Bạch Bạch.

“Tại sao phải chán ghét?” Bạch Bạch vẫn như cũ dùng chính câu hỏi nàng đề ra để trả lời vấn đề này.

Điện Mẫu dường như muốn vò đầu, chuyện này nên nói như thế nào?

Minh Át chân nhân trong mắt hiện lên một tia hiểu biết, nói với Bạch Bạch:

“A di là không rõ vì sao người thấy bộ dạng cổ quái của thúc thúc, lại không cảm thấy kỳ quái cũng không sợ hãi lại càng không chán ghét.”

Bạch Bạch nghiêng đầu nói:

“Trên núi Ngọc Sơn có cây hoa hồng, cũng có mè rừng, có đại thụ, bọn họ lớn lên cũng không giống ta, ta yêu mến hoa hồng thơm và xinh đẹp, nhưng cũng không vì thế mà sợ hãi chán ghét mè rừng cùng đại thụ a! Chúng nó từ khi sinh ra đã có bộ dạng kia rồi.”

Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 75:Đàm phán dưới "bầu không khí hữu nghị"(4)

Dịch: Trương Bích Vân

Nguồn: VFICLAND.INFO

Trong lòng Thiên Lôi Điện Mẫu chấn động, Thiên Lôi đứng dậy vái chào với Minh Át chân nhân, nói:

“Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ, ngược lại vợ chồng chúng ta tầm thường.”

Điện Mẫu càng không nói hai lời, liền tháo một viên trân châu màu bạc trắng trên cổ, lấy ra một sợi tơ bạc đeo vào cổ Bạch Bạch nói:

“Cháu bé ngoan, cái hạt châu này tên là “khảm điện châu”, chỉ cần dính nước, sẽ sáng không ngừng, chính là ánh dạ trong đêm, sáng như ban ngày. Hôm nay a di không có mang cái gì tốt, liền đem cái này tặng cho người, cháu ngoan.”

Bạch Bạch không dám tùy tiện nhận, đến khi Minh Át chân nhân mở miệng, mới nhận lấy hạt châu, thành tâm hướng Điện Mẫu nói lời cảm tạ.

Thiên Lôi từ trong lòng ngực lấy ra tiểu chùy đưa cho Bạch Bạch nói:

“Thúc thúc cũng không có cái gì tốt tặng cho người, cái tiểu chùy này dùng để khai sơn phá lộ, dùng để khai thiên phá thủy vô cùng thuận tiện, một chùy rơi xuống, cho dù đá tảng cũng vỡ vụn như ngôi gạch”

Minh Át chân nhân chen lời nói:

“Đây là “chùy chấn sơn” của thúc thúc, còn không mau tạ ơn thúc thúc?!” Thiên Lôi công mặc dù nói không đếm xỉa tới, nhưng mà những người ngồi đây, ngoại trừ Bạch Bạch, người người đều nghe nói qua uy danh của chùy chấn sơn, bảo bối như vậy Thiên Lôi lại không nói hai lời mà đem ra làm lễ gặp mặt, có thể thấy được hắn đối Bạch Bạch là vô cùng coi trọng.

Bạch Bạch nhận lấy chùy, vui vẻ hướng Thiên Lôi nói lời cảm tạ. Thái Bạch kim tinh ở cạnh cửa mắt thấy chuyển hành trình thuyết pháp sắp trở thành hội ngộ giữa tiền bối và vãn bối, trong lòng không khỏi cực kỳ nóng vội.

Thật lòng mà nói, ông ta cũng không tin Bạch Bạch sẽ là hung thủ như lời Thiên đế, nhưng có hai nàng tiểu công chúa trọng thương nằm ở Thiên cung, nếu như ông không thể mang về một chút “kết quả”, chỉ sợ kẻ gặp nạn lại là ông ta.

Cho dù Minh Át chân nhân có thái độ cứng rắn, cự tuyệt sự quấy rầy của Thiên cung, Thái Bạch kim tinh cũng hiểu được, chỉ cần ông có thể tìm ra chứng cứ chứng minh Bạch Bạch vô tội và Quỳnh Nguyệt tiên tử là kẻ có tội là được. Ông ta gửi khẩu dụ của Thượng đế, coi như là có thể ăn nói được.

Nghĩ đến đây, ông không ngừng nháy mắt cho Cự Uy Tinh Quân, hy vọng hắn ta thay mình nói mấy câu.

Cự Uy Tinh Quân nhớ tới trước đây mình từng được Thiên đế trọng dụng, khiến cho hắn miễn khỏi phải tiếp nhận nhiệm vụ đến Thanh Lương Quan bắt người, thực sự trong lòng hắn ta cũng hiểu chuyện. Hơn nữa hắn cũng chú ý tới thần thái trong mắt Bạch Bạch không giống bình thường, không biết công

lực thực tế có như lời của Thiên đế và võ sĩ giáp vàng hay không. ....

Cự Uy Tinh Quân hạ quyết tâm, đứng lên nói với Bạch Bạch:

“Tiểu muội muội, nghe nói pháp lực của ngươi không tồi, luận bàn hai chiêu với Đại ca ca được không?”

Hắn không dám khiêu khích với Minh Ất chân nhân, vì vậy mặt dạn dày đi lừa gạt tiểu hồ ly, thoát nhìn rõ ràng như muốn thu phục.

Bạch Bạch cúi đầu nhìn tứ chi ngắn cùn xù lông của mình, lại ngửa đầu nhìn thân cao gấp tám chín lần của Cự Uy Tinh Quân, ừ ừ nói:

“Ta khẳng định đánh không lại ngươi. ....”

Cự uy tinh quân nghe nàng nói như vậy trong lòng đắc ý, nhưng vẫn là không thể từ bỏ cơ hội trải nghiệm pháp lực của hồ ly siêu cấp, cười nói:

“Tiểu muội muội quá khách khí, ngươi tới thử một lần, Đại ca ca cam đoan sẽ không đa thương đến ngươi!”

“Nếu Cự Uy Tinh Quân đã có thành ý như thế, Bạch Bạch, ngươi cũng không nên ngại, cùng hắn tỷ thí pháp lực một chút.” Minh Ất chân nhân sớm biết mấy người có ý đồ như vậy, cũng biết nếu không đem sự tình nói rõ, bọn họ chắc chắn sẽ không rời đi. Nếu Cự Uy Tinh Quân đến cửa tự xin làm mất mặt, hắn cũng không muốn ngăn cản.

“Nhưng mà. .... con không biết!” Bạch Bạch cảm giác mình làm cho sư phụ mất mặt, xấu hổ cúi đầu. Điện Mẫu nhất thời thấy không đành lòng, ngắt đầu tròng mắt nhìn Cự Uy Tinh Quân.

Minh Ất chân nhân nói nhỏ vài câu với Huyền Thư, Huyền Thư chuyển tới hậu đường, rất nhanh liền lấy ra hai khối u lam trạch màu đen sáng bóng giống hình cò-lê, đặt trước điện hoa viên phía trên hai khối đá lớn.

Minh Ất chân nhân ý bảo mọi người đi đến cò-lê trước, nói:

“Bạch Bạch từ nhỏ đều ở trong núi tu luyện, chân nguyên trên người dồi dào nhưng không biết cách công kích. Hai khối thiết bản (*bản thép) này chính là Bắc Minh huyền thiết (*thép đen) chú thành, Cự Uy Tinh Quân cùng nàng ngưng tụ pháp lực toàn thân trên lòng bàn tay nện xuống thiết bản, xem bên nào lưu lại dấu tay liền biết đó pháp lực cao hay thấp.”

Bắc Minh huyền thiết rắn chắc cứng cỏi, hơn nữa có đặc tính ngăn trở hấp thu pháp lực. Bình thường tiên nhân xuất lực một chương đem cự thạch hóa thành tro bụi, nhưng khi đem toàn lực nện xuống lát cắt huyền thiết, cũng chưa chắc có thể lưu lại một chút dấu vết, có thể lưu lại chương ấn đã có thể xem như pháp lực tuyệt đỉnh, trước mắt hai cái thiết bản được chọn này đây chừng hai ba tấc, muốn lưu lại chương ấn càng khó khăn hơn.

Mặc dù phương pháp so tài này không lý tưởng, nhưng cũng tạm được. Cự Uy Tinh Quân thần lực nổi tiếng, lại nói tiếp, trong cuộc so tài này, hắn đương nhiên là chiếm thế thượng phong.

Một khi đã muốn xuất chương vào huyền thiết bản, Bạch Bạch trước hết hóa lại hình người. Khi đáng vẻ thoát tục, kiều mỵ tươi xinh tươi của nàng vừa hiện ra, ngay cả Thái Bạch kim tinh lão luyện cũng không cưỡng lại được, liếc nhìn một cái.

Bốn người lập tức mơ hồ đoán được Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa ở Thanh Lương Quan phát sinh xung đột là vì lý do gì. Dung mạo này rõ ràng áp đảo các nàng tiểu cô nương trên Thiên đình, lại là đồ đệ ưu ái của Minh Ất chân nhân, chủ nhân Thanh Lương Quan. Vậy nên các nàng không ghen ăn tức ở mới là lạ, chỉ là không biết tiểu hồ ly này sao lại đắc tội các nàng, khiến các nàng không để ý đến uy danh Thanh Lương Quan, ngang nhiên ra tay.

Cự Uy Tinh Quân bước vài bước đến trước khối huyền thiết bản, chuyển hướng hai chân dồn khí đan điền, ngưng thần tụ khí giờ hai tay lên, đem tất cả pháp lực quán chú trên người của hắn, ngoài dự đoán mọi người thật chậm rãi đặt tay lên trên huyền thiết bản. ....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Đập vào thiết bản!

Vân Hư ôm Tiểu Hắc vọt đến một góc hoa viên, vừa vận công thấy Cự Uy Tinh Quân tung một chương lặng yên như tờ lên trên huyền thiết bản, không có bụi đất tung bay cũng không có tiếng nổ lôi đình, nhưng mà một luồng khí mạnh từ một chương mãnh liệt trút xuống về bốn phương tám hướng, rõ ràng vô thanh vô tức (*không một tiếng động) lại làm cho người ta cảm thấy bên tai như có đồ vật gì đó nổ vang.

Đứng trên hiện trường không phải là tiền bối trong tiên giới thì là cao thủ nổi tiếng, tất nhiên là sẽ không bị thương hoặc bị dọa sợ. Đứng ở chỗ xa xa Vân Hư nhanh chóng phản ứng bảo vệ Tiểu Hắc, nếu không thì Đại Hắc Miêu “miệng cộp gan thỏ” này chỉ sợ thương tích sẽ càng thêm trầm trọng, cuối cùng

nằm lỳ ở trên giường mấy tháng như con mèo bệnh.

Bạch Bạch về mặt cực kỳ hâm mộ nói:

“Thật là lợi hại!” Một chuông đẩy đi, chỉ là đứng ở bên cạnh, mọi người cảm thấy dường như có một luồng lực mạnh mẽ đẩy người về phía sau, thật sự là khó lường!

Cự Uy Tinh Quân chậm rãi thu tay về, chỉ thấy trên huyền thiết bản lưu lại rõ một dấu tay ấn sâu, ngay cả các dấu vân tay đều nhất thanh nhị sở (=rõ ràng rành), sâu chừng gần hơn hai tấc, gần như muốn đem cả khối huyền thiết bản đập vỡ tan!

Thiên Lôi Điện Mẫu đồng loạt khen ngợi:

“Cự Uy Tinh Quân quả nhiên thần lực kinh người, nhiều ngày không thấy, pháp lực lại có tinh tiến, thật đáng mừng!” Thái Bạch Kim Tinh càng khen không ngớt lời.

Minh Át chân nhân mỉm cười gật đầu, mặc dù không có nói cái gì, nhưng là hiển nhiên cũng có chút tán thưởng.

Bạch Bạch mắt nhìn cái dấu tay kia, âm thầm tắc lưỡi, nàng không biết huyền thiết bản lợi hại như vậy, cứ tưởng Cự Uy Tinh Quân một chuông xuống tay có thể đập huyền thiết bản tan thành từng mảnh nhỏ, không nghĩ tới lại chỉ có thể lưu lại dấu tay mà thôi, thâm nghĩ: Không biết huyền thiết bản này là cái bảo bối gì, lại cứng rắn như vậy?!

Cự Uy Tinh Quân tuy trên miệng khiêm tốn, nhưng lại cảm thấy có chút đắc ý. Đương nhiên, hẳn không có tự cao tự đại đến mức cho là mình có thể ngang nhiên khoe khoang pháp lực trước mặt Minh Át chân nhân, căn bản chính là ‘trước cửa Không phụ từ bán văn chương’! Chẳng qua nhìn thấy thần tượng lại hướng hẳn gật đầu, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi, chỉ cảm thấy trong người lâng lâng gần như xương cốt toàn thân nhẹ hẫng, chỉ còn vài ba cân lượng.

Minh Át chân nhân xoay người nói với Bạch Bạch:

“Lát nữa ngươi dựa theo phương pháp đạo khí mà mấy hôm trước Vân Hư chỉ dạy, đợi pháp lực toàn thân ngưng tụ đến hai tay, sau đó đập đến trên huyền thiết bản, hiểu chưa?”

Bạch Bạch gật đầu, bước tới trước một khối thiết bản hoàn hảo khác, sau đó một bên mặc niệm khẩu quyết, một bên giơ hai tay lên, rất nhanh tập trung tinh thần lại, trong nháy mắt chỉ còn lại tâm linh, tựa như trong thiên địa lúc đó chỉ còn một mình nàng cùng khối thiết bản trước mắt.

Thái Bạch Kim Tinh thấy ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng phải để Minh Át chỉ dạy, đối với chuyện Bạch Bạch đã thương người lại càng cảm thấy hoài nghi. Tiểu cô nương nói Bạch Bạch dùng pháp thuật, nhưng bây giờ ngay cả đánh vào khối thiết bản cũng phải nhờ sư phụ chỉ dạy, phương pháp lại là mấy ngày trước mới học, phương pháp lợi hại nhưng cũng có hạn! Chẳng qua cũng chỉ là con tiểu hồ ly như vậy, cho dù từ lúc sinh ra đã bắt đầu tu luyện, cũng chưa tới một ngàn năm, có thể có pháp lực cao thâm gì đáng nói chứ?

Hết lần này tới lần khác bọn họ cũng không có nghĩ đến, Bạch Bạch có được pháp lực hiện tại thật ra là ngoài ý muốn, không giống người tu đạo bình thường tuần tự thăng tiến. Nàng hiện tại chẳng khác gì là một tiểu cô nương tình cờ tìm được một tòa Kim Sơn, nhưng lại không biết nên dùng như thế nào.

Bạch Bạch tung một chuông, ba một tiếng rơi vào trên thiết bản, tốc độ không nhanh cũng không chậm, so với cách người ta đập con ruồi thì thủ pháp không có sai biệt là mấy..... Hiệu quả cũng có vẻ giống nhau, không có chân khí mạnh tỏa ra, cũng không có tiếng nổ vang trời, dường như vừa rồi chỉ như là tiểu cô nương tiện tay vỗ đập một con ruồi bọ.....

Khi Bạch Bạch lấy bàn tay ra, tất cả mọi người đều ngây người! Cái gì cũng đều không có! Không chỉ trên miếng sắt không có vết tay, ngay cả một cái dấu tay cũng không có lưu lại. Cả khối huyền thiết bản trơn nhẵn, mượt mà như gương!

Khuôn mặt Bạch Bạch nhỏ nhắn thoát cái đỏ bừng, không biết làm sao nhìn về phía Minh Át chân nhân..... Thực xin lỗi sư phụ! Làm thầy mất mặt! Ô ô ô!

“Ách, đừng lo lắng, nhất định là cái này khối thiết bản chết tiệt này có vấn đề! Tiểu muội muội ngươi đừng sốt ruột a!” Cự Uy Tinh Quân gãi gãi đầu, nói chuyện có chút lộn xộn, hẳn cảm giác mình đã khi dễ tiểu hài tử, hơn nữa còn là một tiểu cô nương điềm đạm đáng yêu.

“Tiểu cô nương đừng nóng vội, ngươi..... Ngươi còn nhỏ, cái này..... bái nhập sư môn cũng không lâu, đúng đúng! Sau này công lực tăng lên, đừng nói một khối huyền thiết bản, chính là mười khối cũng có thể đánh vỡ!” Thái Bạch cũng cảm thấy hồ thẹn, hết thấy đều là bởi vì chính mình mà ra, cây có Cự Uy Tinh Quân khiến tiểu hồ ly này mất mặt trước mặt mọi người.

Thiên Lôi không mở miệng, hẳn nhìn khối huyền thiết bản kia, cảm thấy có chút gì đó không đúng, dường như..... dường như mỏng hơn so với trước!

Hắn đi đến hai bước, duỗi tay muốn cầm lên xem xét cẩn thận, lại ngạc nhiên phát hiện, cả khối thiết bản bây giờ lại ấn sâu trên tảng đá lớn chừng gần một tấc, một tay xóc vài cái đều không thể nhấc lên.

“Cái này, các ngươi tới xem!” Thiên Lôi cất giọng, hai tay trụ vững trên huyền thiết bản, dùng lực mãnh liệt nhấc lên!

“Két a” một tiếng, cả khối huyền thiết bản bị xóc thẳng dậy, năm người tính cả Vân Hư cùng Tiểu Hắc rình coi xa xa, đều chứng kiến rành rành trên tảng

đá lớn lưu lại một “Bản ấn” ngay ngắn!

Năm người kia đi vào cẩn thận xem xét chút ít, lại nghe thấy tiếng “Két a” không ngừng vang lên, những thanh âm này càng ngày càng dày đặc, cuối cùng là nghe thấy vài tiếng ầm ầm. Tầng đá lớn vốn đặt huyền thiết bản, lại đầu tiên là chia năm xẻ bảy, tiếp sau đó liền vỡ vụn hết cả— biến thành đất đá vụn!

Cự Uy Tinh Quân quay đầu lại xem Bạch Bạch, ánh mắt kia hoàn toàn không giống với lúc trước!

Huyền thiết bản có đặc tính hấp thu pháp lực, cho nên khi Cự Uy Tinh Quân xuống một chưởng kia, mặc dù trên huyền thiết bản lưu lại một dấu chưởng ấn rất sâu, nhưng huyền thiết bản vẫn trơn nhẵn y nguyên như trước, ngay cả tầng đá bên dưới cũng không có phản ứng chút nào.

Vậy mà một chưởng của Bạch Bạch... Tuy toàn bộ không có tiếng động đáng kể, nhưng là rất rõ ràng có pháp lực tương đương. Ngay cả huyền thiết bản cũng không thể hấp thu xuống dưới, mà trực tiếp thấu qua bản, tiếp đó đánh tầng đá thành khối vỡ vụn. Mà sở dĩ trên huyền thiết bản không có lưu lại dấu chưởng ấn, là bởi vì toàn bộ pháp lực của Bạch Bạch đều thông qua bàn tay đánh vào trên bản, đánh vào chỗ hấp thụ sâu nhất pháp lực của khối huyền thiết bản.

Pháp lực thật kinh người như vậy, thoát nhìn dường như so với Cự Uy Tinh Quân không chỉ là hơn một hai bậc !

Bạch Bạch không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vì sao khi mình đập huyền thiết bản, tầng đá dưới lại vỡ ra? Vì sao ánh mắt mọi người nhìn mình kỳ quái như vậy? Nàng xem là thắng hay là thua rất khó coi?

Mọi người đang kinh hãi, ngạc nhiên, không nói nên lời, Minh Át chân nhân mở miệng nói:

“Pháp lực của Bạch Bạch cũng không mạnh hơn Cự Uy Tinh Quân, chỉ là nàng tâm tính đơn thuần chuyên chú, tu luyện công pháp cũng là như thế. Khi nàng dùng chưởng đánh vào thiết bản, toàn tâm niệm chú, toàn lực tập trung ở trên bản, không có chút nào phát tán, cho nên dù chúng ta đứng bên cạnh nàng, cũng không cảm giác pháp lực kích động.”

Cự Uy Tinh Quân rút cuộc bình tĩnh, hóa ra vì bản thân sử dụng pháp lực sai phương thức, không chuyên tâm bằng Bạch Bạch ! Nhưng mình hơn tuổi lại có pháp lực tương đương như tiểu muội muội, thật sự là hổ thẹn đến tột cùng.

Nhìn không được giờ ngón tay cái lên đối Bạch Bạch nói:

“Tiểu muội muội, tuổi còn nhỏ mà lợi hại như vậy, rất giỏi! Cự Uy ta hôm nay phục ngươi a! Minh Át chân nhân quả thật danh bất hư truyền! Thanh Lương quan bồi dưỡng ra nhân tài! Bồi dưỡng ra nhân tài a!”

Thiên Lôi Điện Mẫu liếc thấy Bạch Bạch tuổi còn nhỏ mà đã đạt thành tựu này, cũng vui mừng thay nàng.

Thái Bạch Kim Tinh vừa mới vui mừng một hồi, mảy đã nhủ lại—việc này... tiểu hồ ly Bạch Bạch lợi hại như thế, xem ra hai vị công chúa cùng võ sĩ giáp vàng thật là bị thương dưới tay nàng, Minh Át chân nhân rõ ràng đối với nàng vô cùng coi trọng, chuyện này nên làm thế nào mới ổn?!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cùng nhau xuống địa ngục (P1+2)

Bị Thái Bạch Kim Tinh quét ánh mắt qua “đồng minh” bên cạnh, nguyên một đám sớm đã đào ngũ theo bên hồ ly, Cự Uy Tinh Quân thậm chí cũng bắt đầu cùng tiểu hồ ly gọi loạn “ca ca muội muội”. Trông cậy vào sự hỗ trợ của bọn họ là trông cậy không được, chỉ có thể khế cắn môi mà dò sát cảnh vật.

Lần này ông ta không hề vòng vo loanh quanh, nói thẳng:

“Hôm nay, Thiên đế giận dữ, nói Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng tam công chúa Nam Hải long cung ở chân núi Linh Tổ bị Bạch hồ gây thương tích, không biết có phải là hiểu lầm không?” Câu cuối cùng thiếu tự tin làm giọng ông mềm hẳn đi.

Sự vui vẻ trên mặt Minh Át chân nhân nhạt đi không ít, lãnh đạm nói:

“Quả thật có chút hiểu lầm!” Xoay người hướng phía Vân Hư ẩn thân vẫy tay nói:

“Vân Hư, ngươi mang Tiểu Hắc tới nói rõ sự tình với các vị tiên bối.”

Vân Hư rình coi bị phát hiện, còn đột nhiên bị sự phụ diện danh, vốn có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc tự dung bị thương, bị tập kích, không khỏi lòng đầy căm phẫn, đứng thẳng người, lớn tiếng nói:

“Đại!” Nói xong ôm lấy Tiểu Hắc đi ra từ bụi hoa phía sau.

Thiên Lôi trông thấy bầu không khí lạnh xuống, trong nội tâm không khỏi có chút oán Thái Bạch, nhìn lại vẻ mặt Bạch Bạch kinh hoàng ủy khuất, đối với lão nhân này càng thêm bất mãn.

Thái Bạch Kim Tinh cười khổ nói:

“Có hiểu lầm, mọi người làm sáng tỏ một lần là được, lão hủ cũng không tin tiểu hồ ly vô cớ đã thương người.”

Điện mẫu hừ lạnh một tiếng, lời kéo trương phu theo Minh Át chân nhân đi vào trong chính điện.

Tiểu Hắc nhìn thấy Bạch Bạch hóa ra hình người, không muốn lại “chịu thiệt” để Vân Hư ôm, lập tức yêu cầu hướng về phía ngực mỹ nhân!

Bạch Bạch biết Tiểu Hắc quen thói dựa dẫm, không phản đối đem ôm nó qua.

Vân Hư nuốt nước bọt, lớn tiếng nói Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa đến Thanh Lương Quan, tập kích Bạch Bạch không thành, Hắc Miêu nhào đến phản kích bị các nàng đánh thành trọng thương còn chưa nói, hai cô công chúa thừa dịp Minh Át chân nhân đi khỏi mà giả tạo thư tín dẫn bọn họ tới núi Linh Tố, hóa trang thành võ sĩ giáp vàng không hỏi nguyên do đã muốn chém giết Bạch Bạch cùng Tiểu Hắc, Bạch Bạch kinh hoàng nhanh phát tay ngăn cản, bởi vì không sử dụng pháp lực, ba người gồm cả người mang rìu bị đánh bay ra ngoài, rìu rơi xuống mới làm các nàng bị thương gãy một chút xương.

Về chuyện Huyết Hân Tích thì không có đề cập đến, lúc này không có chứng cứ rõ ràng, nói ra cũng vô dụng, chỉ làm cho đối phương chỉ trích lấp liếm.

Vân Hư lúc đầu vẫn còn tương đối bình tĩnh, càng nói về sau đã có chút ít kích động, lớn tiếng nói:

“Xin các vị tiền bối nghĩ xem, nếu như sư muội ta không phải có pháp lực phòng thân, nàng chưa vào danh sách thần tiên, bị đòn này giáng xuống, nàng cùng tiểu Hắc đã cùng nhau xuống hoàng tuyền, mấy trăm năm tu vi hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nữ tử âm hiểm xảo trá, ác độc hại người như thế, hôm nay lại vẫn muốn cắn ngược lại một cái, vu oan sư muội ta vô cớ đã thương người! Thiên lý khó dung!”

Nói xong từ trong tay áo lấy ra một phong thư hướng từng người nói:

“Đây là thư ngụy tạo mà hai ác nữ nhân đưa tới, phía trên còn có mùi các nàng, Thiên đế như muốn truy cứu, ta liền thỉnh Khiếu Thiên khuyến nghiệm chứng tại chỗ, mọi người sẽ biết rõ thật giả!”

Nói đến chuyện này, chẳng những Thiên Lôi điện mẫu cùng Cự Uy Tinh Quân lòng đầy căm phẫn, làm Thái Bạch Kim Tinh cũng ngồi không yên, luôn miệng nói:

“Có lý nào vậy ! Có lý nào vậy !”

Điều Minh Át chân nhân muốn chính là hiệu quả này, liền gạt đầu với Vân Hư ý bảo, Vân Hư thu hồi lá thư này, thối lui vài bước đứng ở bên người Bạch Bạch.

“Bất kể như thế nào, Bạch Bạch cũng làm bị thương hai vị công chúa nhà Trời, theo lý nên chịu chút ít trách phạt. Làm phiền Tinh Quân trở về nói rõ chuyện với Thiên đế, bốn tọa có thể ngay lập tức phái Bạch Bạch cùng vài vị sư huynh của nàng đến Âm ti Địa phủ hiệp trợ bình loạn một tháng, trong một tháng này bảo đảm yêu ma Địa phủ không rảnh đánh sâu vào Quỷ Môn quan, nếu Bạch Bạch làm chuyện này xong, liền xin Thiên đế thứ tội cho nàng trước, cũng cho nàng vào danh sách thần tiên để khen ngợi và khuyến khích. Thế nào?” Minh Át chân nhân đưa ra điều kiện đã sớm chuẩn bị tốt, cũng biết điều kiện như vậy làm Thiên đế hoàn toàn không cách nào cự tuyệt.

Bây giờ tháng bảy đã tới, là lúc quỷ môn quan mạnh nhất, thiên binh thiên tướng mà Thiên đế phái xuống dưới bình loạn đã không có biện pháp đối với yêu ma làm loạn ở Âm ti Địa phủ, mọi trận chiến dường như đều bại. Tháng bảy này đến âm khí cực mạnh, Quỷ Môn quan mở rộng ra, muốn ngăn cản yêu ma xông ra khỏi Địa phủ làm loạn nhân gian, thậm chí hướng Thiên đình đòi công đạo, căn bản là chuyện viễn vông.

Nếu như có thể nhận được hứa hẹn của Minh Át chân nhân, sống qua thời kì một tháng gian nan, vậy thì Thiên đình còn có thể trì hoãn được một lát, chống đỡ được thêm một trận, nói không chừng có thể tìm được cách giải quyết triệt để vấn đề Địa phủ.

Thái Bạch Kim Tinh đã cảm thấy đuối lý, thấy Minh Át chân nhân lại hào phóng đưa ra điều kiện hậu đãi như thế, cảm giác quả thực như bản thân là một dân cờ bạc thua sạch gia sản, đột nhiên nhà cái nói gia sản này không tính, ngược lại còn cho hắn thêm ít tiền trả giống như an ủi. Tất nhiên không có lý do cự tuyệt, lúc này gạt đầu chấp nhận như bầm tòi, gần như vô ngục hứa hẹn nhất định có thể thuyết phục Thiên đế đáp ứng điều kiện.

Sự tình đến tận đây, xem như đã giải quyết hoàn mỹ, Huyền Thu thay mặt Minh Át chân nhân cung kính tiễn các vị khách đi ra ngoài. Bên này Vân Hư đã nhịn không được nói:

“Sư phụ, Đại sư huynh nói tình hình Âm ti Địa phủ đã mất đi khống chế, mặc dù Bạch Bạch pháp lực cao, nhưng là hoàn toàn không hiểu pháp thuật, nàng đến Địa phủ, nếu là có sơ xuất thì nên gì bây giờ?”

Minh Át chân nhân lướt nhìn người đệ tử vì sư muội trở nên nôn nóng nóng, lạnh nhạt nói:

“Sư phụ tự có đạo lý của sư phụ, tuyệt đối không để cho Bạch Bạch có nguy hiểm gì.”

Vân Hư nghe xong, lúc này mới yên lòng lại.

Minh Át chân nhân ngoắc gọi Bạch Bạch cùng Vân Hư đến trước mặt mình, lời nói hàm ý sâu xa:

“Bạch Bạch pháp lực tuy mạnh, nhưng là không biết khống chế, phải học được cách thu phát tự nhiên, phương pháp tốt nhất chính là đi đến Địa phủ học tập một phen. Cho đám sư huynh các người theo giúp, ngoại trừ bảo hộ ra, cũng muốn tiện thể chỉ giáo Bạch Bạch phương pháp tấn công phòng bị.”

Lời này thật khó nghe, yêu ma quỷ quái làm loạn trong Địa phủ, bất kể con nào cũng đều là chết chưa đền hết tội, Bạch Bạch cho dù ra tay không biết nặng nhẹ, cũng sẽ không gây ra phong ba gì. Minh Át chân nhân kỳ thật chính là muốn Bạch Bạch dùng thử những chiêu kia với yêu ma quỷ quái, dùng loại bìa ngăm có sức sống mãnh liệt này tu luyện pháp thuật tấn công, so với tỷ thí luận bàn cùng với sư huynh đệ muội tính tình ôn hòa, tiến bộ phải nhanh hơn nhiều.

Hơn nữa vài ngày trước chứng kiến đồ đệ mình ai cũng đều coi Bạch Bạch như búp bê bằng ngọc lưu ly, e sợ nàng sẽ chịu một chút thương tổn, Bạch Bạch ở trong Thanh Lương Quan chỉ sợ cũng chẳng học được một pháp thuật phòng ngự tấn công nào, về sau đến khi chính thức cần dùng, lại luống cuống tay chân.

Người nhà thì luôn thương xót lẫn nhau, ở Thanh Lương Quan của hắn đều sẽ là sư huynh tốt bụng bại dưới tay sư muội.

Bạch Bạch tiến bộ cực nhanh, vượt xa sự mong đợi của hắn cùng với các đồ đệ khác, hiện tại về pháp lực căn cơ đã là đệ tử số một, số hai của hắn. Hiện giờ đại khái chỉ có đại đồ đệ Vân Sơ mới có thể so sánh cùng nàng.

Chỉ là nói đến vận dụng thực tế, có lẽ Tiểu Hắc so với nàng còn mạnh hơn một chút. Tình hình này nếu như không nhanh chóng thay đổi, với nàng tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Về phần yêu cầu với Thiên đế cho Bạch Bạch tiên tịch (*vào danh sách thần tiên), thì thuận tụy là xuất phát từ quan điểm bồi thường. Bạch Bạch sở dĩ mất đi cơ hội thành tiên, thực ra là do bị Mặc Yểm dụ dỗ, nhưng nếu như không phải hắn biết rõ Bạch Bạch tu luyện công pháp đồng tử, lại ám chỉ cha mẹ Bạch Bạch cố hết sức tránh để cho nàng đi tiếp xúc với chuyện nam nữ, làm sao nàng lại có thể bị lừa đơn giản như vậy?

Nói cho cùng là do hắn ngông cuồng mượn thiên ý mà hành sự, nên mới dẫn tới kết quả tồi tệ..... Tranh thủ tiên tịch cho Bạch Bạch, ít nhất xem như an ủi nàng năm trăm năm qua vất vả và nỗ lực đi!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người phải bảo vệ ta

Câu trả lời của Thiên đế nhanh chóng truyền đến, đúng như Minh Át chân nhân dự đoán, hắn rất sáng khoái đáp ứng điều kiện, cũng gấp rút thỉnh Thanh Lương Quan mau chóng xuất phát. Vì vậy, Minh Át chân nhân lúc này gởi thư đi nhân vài đệ tử trở về, dự định ba ngày sau, cũng là đầu tháng bảy lên đường.

Lần này có thể nói là từ ngàn năm nay, Thanh Lương Quan lần đầu tiên xuất động đại quy mô nhưng tay vào việc phân tranh của tam giới, trên Thiên đình tất nhiên là khoan tay hưởng lợi, giương mắt nhìn đám đệ tử Thanh Lương Quan ai ai cũng đều xoa tay hăm hở chuẩn bị sẵn sàng để biểu hiện. Bọn họ không cần Thiên đình cấp cho chức quan tốt, lại không thể để bồi họ thanh danh tích lũy đã nhiều năm của Thanh Lương Quan!

Liên tiếp bị giam tại sau núi bế quan tu luyện Vân Cảnh cũng được Minh Át chân nhân cho phép, “được thả ra” sớm để cùng sư huynh đệ hành động, thấy hắn cao hứng mà nhảy lên nhảy xuống, theo tính tình của hắn, ép buộc hắn bế quan ba tháng, thật sự là quá buồn bức đi!

Tiểu Hắc cũng muốn cùng đi tham gia náo nhiệt, đáng tiếc trên người mang thương tích, cho dù không có bị thương, pháp lực cũng quá kém, đến lúc đó vừa chiều cổ Bạch Bạch, vừa chiều cổ nó, ngược lại thành vướng víu. Tiểu Hắc cũng hiểu rõ đạo lý này, chỉ là trong nội tâm không cam lòng, vài ngày trước hồ ly ngọc còn bị nó khi dễ, hiện giờ chẳng những nghe nói pháp lực cao cường, còn có cơ hội cùng các sư huynh đi ra ngoài “chơi”! Thật sự là hơi quá đáng!

Nén tức giận xuống, nó tà ác hướng phía bên cạnh, thừa dịp Bạch Bạch không chú ý, níu lấy cái đuôi của nàng mà cắn, cho đến khi cắn Bạch Bạch nước mắt lưng tròng mới thôi.

Vân Hư sau khi biết, đau lòng thay sư muội, lại không đành lòng trách cứ Tiểu Hắc, đành phải đưa Bạch Bạch dẫn về phòng của mình, không cho Tiểu Hắc nhìn thấy.

Trước khi đi, Minh Át chân nhân gọi đồ đệ tới, đem sách lược tác chiến đi Âm ti Địa phủ lần này nói lại một lần với bọn họ, lại dặn dò bọn họ phải cẩn

thận chiều cổ sư muội, tận lực dạy nàng học cách khống chế pháp lực.

Cuối cùng nói:

“Các người dạy bảo chỉ dẫn tốt Bạch Bạch, nàng sẽ là một trợ lực lớn của các người, nếu như các người chỉ là muốn để cho nàng đi theo sau các người để các người bảo vệ, nàng sẽ là vướng víu lớn nhất của các người! Tình trạng Âm ti Địa phủ giờ phút này, chắc hẳn trong lòng các người cũng rõ, lúc này các người không được phép nuông chiều sư muội!”

Mấy đồ đệ hai mặt nhìn nhau, Ngũ sư huynh Vân Chi tính tình lại nóng nảy, là người không nín được lời nói nhất, nghe vậy nhin không được nói:

“Sư phụ đã lo lắng an nguy của tiểu sư muội, lại lo lắng chúng con nuông chiều sư muội, thế này..... thế này..... không bằng sư muội ở lại Thanh Lương Quan. Dù sao Thiên đế muốn Quý Môn quan không bị phá tan trong tháng này, sư muội đâu thật sự phải đi đến Âm ti Địa phủ chứ, chắc ông ta cũng không để ý, cho dù biết, cũng sẽ không nói ra sự thật.”

Minh Át chân nhân thở dài nói:

“Pháp lực trên người tiểu sư muội các người, hôm nay đã có thể so sánh cùng Vân Sơ.”

Một lời đã nói ra, ngoại trừ Vân Hư, còn lại năm đồ đệ đều thất kinh. Bọn họ loáng thoáng có nghe nói Tiểu sư muội vung tay lên làm trọng thương Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa Nam Hải Long cung, vẫn cho là Thiên đế cố ý nói ngoa, mượn cơ hội áp chế, nghe sư phụ nói như vậy, dĩ nhiên chuyện lạ là có thật sao?

Vân Chi há to mồm nói:

“Sao..... Làm sao có thể?!” Bạch Bạch nhỏ như vậy, một bộ dạng mảnh mai dễ bị gió thổi ngã.

Minh Át chân nhân không để ý tới vẻ mặt ngốc kia của hắn, nghiêm mặt nói:

“Hành trình đi Âm ti Địa phủ vô cùng nguy hiểm đáng sợ, muốn hoàn thành lời hứa hẹn với Thiên đế lại là việc muôn vàn khó khăn, bằng sáu sư huynh đồ đệ các người, thêm kế hoạch của vi sư, chỉ là thắng năm phần. Cho sư muội các người theo các người đi, là vì nàng, cũng là vì các người.”

Vân Sơ cho tới bây giờ luôn tin tưởng không hề nghi ngờ đối với lời nói của sư phụ, kinh ngạc qua đi, cũng gật đầu xác nhận.

Sáu sư huynh đồ đệ đi ra cửa, lại gặp Bạch Bạch ngồi xỏm ỏ rũ dưới một cây hoa hồng ở trong hoa viên, vô cùng uể oải. Bạch Bạch phát hiện bọn họ đi ra, đứng dậy đã muốn nhảy đến chỗ Vân Hư, lại bị Vân Cảnh một bước dài ra tay cản lại.

“Bất được.”

“Chỉ biết thân thiết với Lục sư huynh người, trong lòng Tam sư huynh chưa xót quá.....” Vân Cảnh dùng câu hát xướng lên, kéo dài âm rung biểu đạt ai oán.

Bạch Bạch muốn cười, nhưng cười không được, thấp giọng nói:

“Các sư huynh thật xin lỗi, đều là ta làm liên lụy các người.”

Vân Cảnh mặt hửng, xoa nhẹ đầu nàng, nói:

“Nói cái gì vậy chứ, mấy huynh đồ đệ chúng ta đã sớm muốn đến địa phủ âm ti vui vẻ một hồi, chẳng qua sư phụ không cho mà thôi, khó được sư phụ đồng ý, chúng ta cảm ơn muội không kịp nữa là!”

Bạch Bạch chần chừ đưa mắt nhìn trên mặt mấy sư huynh, ngay cả tứ sư huynh Vân Lan ngày thường ít nói hiền như khúc gỗ, trên mặt cũng là hân hoan kích động. Tuy biểu hiện này chỉ hơn tượng một chút nhưng cũng đủ làm tâm tình Bạch Bạch vui vẻ lên một chút.

Vân Cảnh bỗng nhiên có ý xấu mang Bạch Bạch đối mặt với hắn, nháy mắt nói: “Nhưng mà sư muội này, nghe nói pháp lực của muội có thể so sánh với Đại sư huynh! Đến Địa phủ, nếu có nguy hiểm, muội phải bảo vệ tốt cho sư huynh ta nha!”

Lời thuyết pháp này thành công khiến Bạch Bạch nở nụ cười, mấy sư huynh bên cạnh chịu không nổi hẳn không biết xấu hổ, đều quay đi...Đứng cách mấy bước làm bộ như không quen biết hắn.

Bạch Bạch cũng rất thật lòng đáp:

“Được!”

Vân Cảnh cảm động không thôi, đưa mắt cọ cọ thân thể Bạch Bạch, kết quả bộ lông tuyết trắng của hồ ly không được cọ, mà cọ lên một đoạn tay áo đạo bào — Vân Hư bên cạnh đã sớm đề phòng sắc lang hắn, tuy rằng Bạch Bạch bây giờ còn là thân hồ ly, nhưng cũng không thể cứ tùy tiện động tay động chân chiếm tiện nghi như vậy!

Âm thanh bọn họ đùa giỡn, vui cười truyền vào trong tai Minh Át chân nhân, làm bên môi hắn mỉm cười, Vân Cảnh tuy rằng hay làm duyên làm dáng,

nhưng có hấn ở đấy, mấy đồ đệ dường như cũng thoải mái không ít. Chỉ mong hành trình đến Địa phủ lần này tất cả đều thuận lợi!

Lòng ngực cùng tứ chi bỗng nhiên truyền đến cơn lạnh hù ả, nhanh chóng rút đi hầu hết khí lực của hấn, khớp môi trắng bệch. .... Lại nữa rồi!

Cố gắng điều chỉnh tốt hô hấp, làm cho chân nguyên tán loạn trên người chảy ổn định lại. Khi mở to mắt thì sắc trời đã đen kịt, có chút bất tri bất giác không ngờ ban ngày đã qua.

Minh Át lắc đầu, không nghĩ tới một lần rình Thiên cơ, lại phải trả một cái giá thật lớn như thế

Trong mắt người ngoài Minh Át chân nhân pháp lực vô biên, cao cao tại thượng (*cao không với tới), thật ra là mấy trăm năm trước rình coi Thiên cơ, chân nguyên hao tổn rất lớn, pháp lực đã mất đi một nửa, đến nay không khôi phục được, chỉ là ngoại trừ đồng tử Huyền Thư phụng dưỡng bên người, cùng đại đệ tử Vân Sơ, nhị đệ tử Vân Khôi, thì không người nào biết được mà thôi.

Nếu như không phải thân thể mang bệnh như vậy, hấn sao lại cam lòng để các đệ tử đi mạo hiểm chứ?

Minh Át chân nhân lau mồ hôi lạnh trên trán đi, cười khổ lắm bả: “Chẳng lẽ đây cũng là báo ứng sao?”

Bên kia, nhóm sáu người cùng một hồ của Thanh Lương Quan, bái biệt sư phụ, hùng dũng tiêu sái đi đến Nam Thiên môn, chỉ thấy ở bức tường mây cách đó không xa, trùng trùng điệp điệp một đám người bay tới.

Vân Cảnh luôn “trón” đi chơi khắp nơi, quen biết rộng, liếc mắt liền nhận ra trong đó không ít người đều là nhân tài mấy trăm năm mới xuất hiện, đều là trưởng bối sư phụ của bọn hấn, là nhân vật có địa vị trên Thiên đình, mỗi người đều là đại đệ tử của vị Tinh Quân nào đó, động chủ của động phủ nào đó, bình thường chỉ thấy bọn họ ở trên Thiên đình ngang ngược không có kỵ ai cả, hôm nay sao tất cả lại chạy đến Nam Thiên môn để tham gia náo nhiệt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ta muốn đánh người

Những người này thực ra là đến tham gia náo nhiệt.

Chuyện Quỳnh Nguyệt công chúa và Tam công chúa Nam Hải Long cung vốn lúc trước thì thiết kế hãm hại, mà sau thì lại bị một con bạch hồ nhỏ nhỏ đánh bay, Thiên đế cũng không biết xấu hổ mà còn đi rêu rao khắp nơi về việc đi Thanh Lương Quan “thuyết pháp” ngoại trừ Thái Bạch Kim Tinh ra còn có Lôi Công điện mẫu và Cự Uy Tinh Quân.

Cự Uy Tinh Quân thì rất tốt, chỉ cần gặp ai cũng đều nói Minh Át chân nhân mới thu một nữ đồ bạch hồ lợi hại như thế nào, bản thân mình đánh một chưởng vào huyền thiết bản chỉ lưu lại chưởng ấn, còn người ta đánh một chưởng xuống thì lực xuyên qua huyền thiết bản, trực tiếp khiến tảng đá bên dưới thành nát vụn.

Việc này lẽ ra nên khiến Cự Uy Tinh Quân rất mất mặt, đường đường Tinh Quân Thiên giới lại không so bằng một con bạch hồ!

Cự Uy Tinh Quân nói đến việc này chẳng những một chút cũng không cảm thấy thẹn, còn hơi có chút đắc chí. Thua dưới tay đồ đệ của thần tượng Minh Át chân nhân, hấn chính là chịu phục! Hơn nữa có thể lưu lại chưởng ấn sâu hai tấc trên bảng huyền thiết dày ba tấc, hầu hết mọi người trên Thiên đình đều không làm được, đã thế còn có gì không dám nói?!

Lôi Công điện mẫu lại càng không khách khí, Quỳnh Nguyệt tiên tử trước từng đối với vợ chồng bọn họ vô lễ, lần này nàng ta gặp xui xẻo lớn, càng nhiều người chế giễu càng hả giận!

Bọn họ cũng không phải thông báo khắp nơi, chỉ là cứ khi có một vị tiên hữu đến thăm hỏi bái phỏng, hỏi bọn họ chuyển đi Thanh Lương Quan mở mang được kiến thức gì, thì “lơ đãng” nhắc tới chuyện Quỳnh Nguyệt tiên tử và Tam công chúa Nam Hải Long cung.

Nói xong còn đặc biệt nhấn nhủ một câu:

“Việc này liên quan đến danh dự Thiên cung, nếu như không phải rất thân thiết với người, chúng ta cũng sẽ không nói cho người biết. Người nghe là được rồi, ngàn vạn lần không nên truyền ra ngoài nha!”

Mà vị tiên hữu này, lại “trùng hợp” là người nổi tiếng lắm mồm buôn chuyện trên Thiên đình. ....

Sau đó chân tướng sự việc rất nhanh chóng truyền khắp Thiên đình, ngoại trừ một ít tiên nhân thiếu niên si mê dung mạo của Quỳnh Nguyệt tiên tử và Tam công chúa, đám người còn lại đã sớm đem hai nữ nhân này trở thành người đàn bà chanh chua độc phụ điển hình, nhất là một ít người trên Thiên

đình và Long cung từng phải chịu hai vị công chúa quạ đen tiền tử mỹ mạo này chọc giận, nói đến việc này lại càng thêm mắm thêm muối.

Phiên bản truyền đi rất nhiều, chỉ có một tin tức quan trọng là đồng nhất – các đệ tử Thanh Lương Quan đều đến Âm ti Địa phủ hiệp trợ Thiên đình trấn áp yêu ma quỷ quái làm loạn, đảm bảo bọn họ không cách nào lợi dụng lúc Quỷ Môn quan mở cửa để xông đến nhân gian và Thiên đình làm loạn.

Toàn bộ tiên nhân trẻ tuổi đều nhiệt huyết kích động sôi trào! Việc trọng đại như vậy sao có thể thiếu phần bọn họ? Vì vậy các nơi đều chạy đến thiên đình, ý định góp phần tham dự.

Những tiên nhân trẻ tuổi này có rất nhiều người thật sự muốn trừ ma vệ đạo, nhưng cũng có người muốn đục nước béo cò để nổi danh, càng có một ít tự đề cao mình, hy vọng nhân cơ hội này phân tranh cao thấp với đệ tử Thanh Lương Quan. Đám người kia chủ yếu là nam tiên nhân, cũng có một ít bậc nữ tiên không thua kém đáng mày râu, hỗn tạp trong đó.

Sư phụ bọn họ khuyên ngăn vô dụng, đành phải hy vọng đệ tử Thanh Lương Quan thật sự lợi hại như trong truyền thuyết, có đi theo họ như vậy mới không dễ dàng toi mạng.

Thần tiên toi mạng không giống với phạm nhân (*người thường), chỉ cần thu gom tinh hồn lại rồi luyện chân thân là có thể sống lại, nhưng chắc chắn sẽ hao tổn một phần căn cơ, tiên nhân bình thường cũng không nguyện ý mạo hiểm như vậy. Thực tế yêu ma trong Địa phủ, không thiếu yêu ma chuyên thích hút tinh hồn của tiên nhân, rơi vào tay bọn họ, chắc chắn bột phấn cũng không còn.

Trước khi bọn họ xuất phát, Thiên đế đã tự mình xếp Bạch Bạch vào tiên tịch, ông ta đương nhiên không có tâm địa tốt như vậy, chẳng qua nếu như Bạch Bạch không có tiên tịch, thì muốn vào ra Âm ti Địa phủ không phải chuyện đơn giản, hơn nữa tiên tịch vốn là điều kiện đã đáp ứng Minh Át chân nhân, Thiên đế vui vẻ làm chuyện thuận nước giong thuyền.

Nói cho cùng, ông ta hy vọng con hồ ly làm tổn hại danh dự nữ nhi của ông chết trận tại Địa phủ, bị yêu ma hút khô tinh hồn thì càng tốt! Nhưng điều kiện tiên quyết đương nhiên là Quỷ Môn quan có thể giữ được.

Một đoàn người rầm rộ như vậy vọt tới trước mặt vài đồ đệ của Thanh Lương Quan, vây quanh bọn họ, khách khí hàn huyên một phen, thật là thân mật, chỉ có hai người thần sắc kiêu căng, một mực yên lặng không lên tiếng. Vân Sơ Thân là Đại sư huynh, đương nhiên muốn xã giao lịch sự, thần sắc hai người kia, các sư huynh đệ Thanh Lương Quan nhìn vào mắt, lại không để trong lòng. Đợi đến lúc thông báo tính danh lẫn nhau, bọn họ mới giật mình hiểu rõ vì sao hai người kia đều một bộ tư thái dùng mũi nhìn người, nam tử một thân hạnh sắc vài tới, đúng là người đang Thiên đình làm khách nhị thái tử tây Hải Long cung Ngao Thương! Vân Cảnh đã sớm nhận ra hần, chỉ là làm bộ không phát hiện thôi.

Vị Thái Tử Ngao Thương này vốn có hôn ước cùng Nam Hải Long cung Tam công chúa, Tam công chúa kia từ khi thấy Vân Cảnh liền háo sắc quá đáng, hết lần này tới lần khác sống chết buộc Nam Hải long vương tử hôn. Ngao Thương vốn cũng không yêu mến vị hôn thê tính tình kiêu căng này, chẳng qua sau khi nghe lý do từ hôn, tâm lý của hần bắt đầu phát triển theo hướng biến thái, hần cảm thấy mình đường đường là một Thái Tử Long cung, có chỗ nào kém một đệ tử nho nhỏ của Thanh Lương Quan? Mấy ngày nay đến Thiên cung, mỗi ngày đều nghe người ta nói khoác đệ tử Thanh Lương Quan lợi hại như thế nào, càng làm cho tâm tình hần xuống dốc nghiêm trọng, cả ngày chỉ nghĩ làm sao cho Vân Cảnh mất mặt!

Nữ tử kia một thân hắc y, dung mạo đoan trang xinh đẹp lạnh như băng, nhưng lại là Huyền Linh – đệ tử đắc ý của Vũ Đại Đế chân nhân đình đình đại danh trên Thiên đình, cũng là sư tỷ trên danh nghĩa của Quỳnh Nguyệt tiên tử.

Ngày đó Thiên đế không thể thay nữ nhân lên mặt với Thanh Lương Quan, liền thay đổi sách lối kín đáo đưa nàng tới một Vũ Đại Đế chân nhân đại danh khác trên Thiên đình làm vi đồ, Vũ Đại Đế chân nhân nể mặt mũi hần miễn cưỡng thu hạ, nhưng chỉ là trên danh nghĩa, không truyền thụ pháp thuật cho nàng, cũng không cần nàng đến trước mặt hành lễ.

Cho dù như thế, Quỳnh Nguyệt tiên tử đã xảy ra chuyện như vậy, cũng khiến Huyền Linh cảm thấy tức giận, cảm thấy phẩm hạnh căn cơ Quỳnh Nguyệt tiên tử như vậy, làm mất mặt sư môn, lại cảm thấy Thanh Lương Quan khinh người quá đáng, không thể không cho bọn họ biết lợi hại của mình, bằng không bọn họ thật sự cho rằng trên Thiên đình ngoại trừ Thanh Lương Quan không có cao nhân nữa rồi!

Huyền Linh nhếch lông mày lên, cất cao giọng nói:

“Nghe nói mọi đệ tử Thanh Lương Quan đều là pháp lực siêu quần, ngay cả một tiểu đệ tử mới nhập môn không lâu chỉ cần phát tay liền khiến Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng ba gã tiên nhân trọng thương, không biết vị tiểu sư muội này có cùng đi không?” Nàng đây là biết rõ còn hỏi, nhưng cũng không thể trách nàng, Bạch Bạch giờ phút này đang nằm trong tay áo Vân Hư không muốn gặp người. Trước mặt thoáng cái xuất hiện nhiều “giống đực” lạ lẫm như vậy, tuy nói là thần tiên, nhưng cũng làm nàng cảm thấy rất sợ hãi.

Đối phương đã chỉ tên muốn gặp, Bạch Bạch cũng không thể tiếp tục ần núp, thuận theo ý của Vân Hư, chui khỏi tay áo, nhảy lên đến trên vai hần, xáu hồ mở miệng nói:

“Ta không phải cố ý, ta không nghĩ chỉ vung tay lên khí lực lại lớn như vậy.....”

Lời này nghe vào trong lỗ tai Huyền Linh không khác gì khiêu khích, lại nghĩ đến sư muội trên danh nghĩa kia bị thương như vậy dưới tay một con bạch hồ nhỏ nhắn xinh xắn, càng nổi trận lôi đình!

Cười lạnh hai tiếng nói: “Thủ đoạn cao, đạo hạnh cao, như vậy sư tỷ ta đây cũng tới thử xem sự lợi hại của cái vung tay lên của ngươi!”

Sáu vị sư huynh Thanh Lương Quan nghe được lông mày cau chặt, lại nghe Bạch Bạch rất nghiêm túc nói:

“Sur phụ nói ta ra tay không biết nặng nhẹ, dễ gây tai hoạ đả thương người, người không cần phải thù. Chẳng may đả thương người thì hỏng, hơn nữa sur phụ sẽ tức giận.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tiễn người ra đi, đi xa ngàn dặm (P1+2)

Bạch Bạch ăn ngay nói thật, giọng nói tuy không lớn, nhưng những người xung quanh tai thính mắt tinh, đều nghe được rõ ràng, Huyền Linh từ khi xuất sư đến nay còn chưa chạm qua đối thủ không đem năng đề vào mắt chút nào như vậy, tức giận đến toàn thân phát run, run giọng nói:

“Được..... Người được lắm!”

Bạch Bạch nhìn vẻ mặt nàng cực kỳ giận dữ mà méo xệch, rất là kỳ quái. Tiên nữ tỷ tỷ hung dữ thoát nhìn rất tức giận, nhưng mà vì sao lại vẫn miễn cưỡng bản thân khích lệ nàng chứ?

Người trong Thanh Lương Quan nghe Bạch Bạch nói lời ngầy thơ, trong lòng rất buồn cười, lại chỉ được miễn cưỡng không chế biểu lộ, duy chỉ có Vân Cảnh tỉnh tỉnh hoạt bát, hoàn toàn không nín được, phốc một tiếng phì cười.

Hắn không những cười vui vẻ, còn khiến Huyền Linh càng tức giận! Vốn đứng ở một bên Ngao Thương không chịu được việc Vân Cảnh đắc ý, hừ lạnh một tiếng, quát:

”Đệ tử Thanh Lương Quan, khẩu khí thật lớn!”

Vân Sơ không muốn nhiều chuyện, chấp tay nói:

”Nhị thái tử nói quá lời, xin Huyền Linh tiên tử thứ tội, Tiểu sư muội ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngôn ngữ nếu có mạo phạm xin chớ trách tội!”

Bạch Bạch nghe sư huynh nói như vậy, trong lòng rất là ủy khuất, đến bên tai Vân Cảnh nói:

”Rõ ràng là Sur phụ nói như vậy, ta không có nói láo.”

Vân Hư nhất thời không biết nên nói thế nào cho nàng biết, có một số việc tuy là sự thật, nhưng không thể nói, nhất là không thể nói trước mặt người ngoài. Nhưng nếu như tính tình Bạch Bạch không như thế, lần đầu tiên gặp hắn, còn hoàn toàn không biết rõ hắn thế nào, liền “bệnh vực lẽ phải” Vì hắn tranh luận với Mặc Yểm.

Đưa tay đi sờ sờ cái đầu nhỏ của Bạch Bạch trấn an, Vân Hư thấp giọng nói:

”Đại sư huynh không có ý trách người, ừm, sau này sẽ từ từ nói cho người hiểu, được không?”

Bạch Bạch là một đứa trẻ hiểu chuyện lại rất dễ bị lừa, nghe vậy liền cạ sát bên gáy Vân Hư, hoàn toàn không đem việc này để ở trong lòng. Nhưng bộ dáng bọn họ thì thầm nói chuyện vui nhay rơi vào mắt Ngao Thương cùng Huyền Linh, lại làm cho hai người càng thêm bất mãn vài phần, chỉ sợ hai sư huynh muội này đang âm thầm giễu cợt bọn họ.

Huyền Linh cười lạnh thối lui hai bước, lớn tiếng nói:

“Trẫm nghe không bằng một thấy! Xin mời vị tiểu sư muội này của Thanh Lương Quan thưởng chiêu!”

Vân Sơ nhướng mày, rất không kiên nhẫn vì nữ nhân làm phiền không ngớt này, lãnh đạm nói:

”Mấy người đồng môn chúng ta lần này là muốn đi Âm ti Địa phủ đối phó yêu ma, thời gian cấp bách, tiên tử nếu nhất định phải luận bàn, đợi sau khi chúng ta trở về hẹn thời gian khác là được.” Lời nói đã rất rõ ràng— chúng ta muốn làm chính sự, không rảnh với các người lãng phí thời gian!

Vân Sơ tuy bình thường xử sự thành thực khéo léo, nhưng tu luyện tới loại cảnh giới của hắn, lại xuất từ danh môn, trong lòng đều có một thái độ kiêu kỳ, có thể lùi một bước, nhưng nếu như đối phương không thức thời, hắn cũng sẽ không nhượng bộ.

Ngao Thương thấy Bạch Bạch chỉ là hồ tiên nhỏ nhắn xinh xắn, vừa nãy còn xuất khẩu cuồng ngôn, nhưng nói đến muốn tỷ thí, Thanh Lương Quan lại ra sức khước từ, lập tức liền hoài nghi.

Tuy những ngày này khắp nơi đều loan truyền bạch hồ này lợi hại thế nào, nhưng chính thức biết sự lợi hại của nàng cũng chỉ có hai vị công chúa bị thương cùng với thủ hạ của các nàng, còn có Thái Bạch Kim Tinh và bốn vị tiên nhân. Hắn đối với Tam công chúa vốn không có hảo cảm, trực giác liền

cho rằng các nàng bị thương thuần túy là vì pháp lực của các nàng quá kém!

Mà bốn vị tiên nhân khác, rất có thể là cố ý trợ giúp Thanh Lương Quan đưa lời đồn đại như vậy. .... Nói tóm lại, hắn cũng không tin tưởng con hồ tiên nho nhỏ này thực sự có năng lực lớn như vậy!

Nếu như lúc này hắn ra tay đánh bại nàng, chẳng những làm giảm uy phong Thanh Lương Quan, mất thể diện tên hoa hoa công tử (công tử bột) Vân Cảnh chết tiệt kia, càng có thể làm cho tiên nhân thiên đình biết rõ, nhị thái tử tây Hải Long cung hấn lợi hại, cơ hội một trận thành danh như vậy, sao có thể bỏ qua?!

Nghĩ đến đây, Ngao Thương tiến lên, ngăn lại Huyền Linh nói:

”Con bạch hồ này trước đây làm vị hôn thê của ta bị thương, hôm nay bất kể thế nào ta đều muốn thay Tam công chúa đòi lại công đạo!”

Hắn đưa ra lý do như vậy, Huyền Linh ngẩn người, lại thật không muốn cãi với hắn, vị hôn phu của người ta so với chỉ là sư tỷ muội trên danh nghĩa nàng đương nhiên là thân thiết hơn, chỉ đành tức giận bắt bình cất bước, xem như đáp ứng để hấn lên trước.

Vài tên ”đại biểu quần chúng” cùng đến với họ vừa xấu hổ lại vừa hưng phấn! Một mặt thấy đồng bọn của mình gây sự như vậy, sợ làm các vị sư huynh Thanh Lương Quan sinh ghét, liên quan đến bọn họ cũng phiền, một mặt lại cực khát vọng có thể nhìn thấy cao thủ như vậy tỷ thí, cho nên không có người đi ra khuyên can.

Vân Sơ cảm thấy tức giận, tình hình của Bạch Bạch sư phụ đã nói rất rõ ràng, nàng hoàn toàn không hiểu gì về tiên thuật lại càng không biết đấu quyền thuật, chỉ có một thân pháp lực cao cường, Ngao Thương này ngay cả luận pháp lực cũng không bằng tiểu sư đệ Vân Hư, đừng nói đến Bạch Bạch, nhưng pháp thuật độ sức của hấn cũng không quá kém, Bạch Bạch cùng hấn đánh nhau, nói không chừng sẽ có hại.

Vân Khởi bên cạnh hấn tự nhiên biết rõ tâm sự của sư huynh, mỉm cười nói với Ngao Thương:

”Oan oan tương báo tới khi nào? Ngày đó nếu không phải Tam công chúa phục kích trước, sư muội ta cũng sẽ không ngộ thương nàng, chuyện này đã rõ ràng, Thiên đế bệ hạ cùng sư tôn chúng ta đã cho qua, nhị thái tử sao phải dây dưa không dứt?”

Ngao Thương thấy hấn một mực cản trở, càng cảm thấy trong lòng bọn họ có ”quý”, hừ lạnh nói:

”Thiên đế bệ hạ là Thiên đế bệ hạ, ta là ta!”

”Hôm nay nhị thái tử đến đòi công đạo, nếu là sau này một đám thân thích bằng hữu trường bối sư tôn của ngươi tìm đến, việc này chẳng lẽ mãi không dứt? Thiên hạ cũng không có đạo lý này.” Lời nói của Vân Khởi dường như đã chỉ rõ Ngao Thương hôm nay tỷ thí nhất định thua rất thảm!

Ngao Thương sao có thể chịu được chuyện này, tức giận nói:

”Các vị sư hữu nghe đây, việc sống chết hôm nay tất cả đều là mệnh trời! Mọi người làm chứng. Như vậy, các ngươi có thể chưa?”

Về mặt Vân Khởi vẫn tươi cười như cũ, quay đầu nói với Bạch Bạch:

”Đã như vậy, Bạch Bạch liền cùng nhị thái tử so qua hai chiêu. Tuy nói sống chết đều là do mệnh trời an bài, nhưng đao kiếm không có mắt, ngươi cũng đừng dùng binh khí, tổn thương hòa khí cuối cùng cũng không tốt!”

Hắn những lời này nói ra, Ngao Thương vốn phần nộ định rút kiếm ra liền thu hồi tay lại, một con tiểu hồ tiên không cần binh khí, nếu hấn dùng, dù thắng cũng mất mặt!

Vân Sơ không rõ vì sao Vân Khởi lại đáp ứng cho Bạch Bạch xuất chiến, nhưng Nhị sư đệ từ trước đến nay tức trí đa mưu, nhìn người cực chuẩn, hấn dám làm như thế, chắc chắn có đạo lý của hấn, cho nên cũng không cản trở. Dù sao tỷ thí vẫn có bọn họ bên cạnh, chẳng may có gì ngoài ý muốn, vẫn có thể cứu được.

Vân Khởi xoay người ôm Bạch Bạch trên đầu vai Vân Hư xuống, dùng giọng nói chỉ có Bạch Bạch nghe được nói:

”Việc này liên quan đến danh dự của sư phụ, ngươi nhất định phải nghe lời Nhị sư huynh, nếu Nhị sư huynh nói bắt đầu, không cần để ý gì đánh một chưởng trên ngực hấn, mặc kệ hấn ngăn cản thế nào, nhất định phải nhanh, hung ác, nặng, chuẩn!”

Bạch Bạch mặc dù có chút nhút nhát e lệ, nhưng thấy Vân Khởi sư huynh nghiêm túc, sư phụ đã từng nói, bên ngoài phải hoàn toàn nghe lời sư huynh, cho nên không chút do dự dùng sức nhẹ gật đầu.

Sư huynh cùng sư phụ tốt với nàng như vậy, nhất định không thể khiến bọn họ mất mặt!

Những người đến tham gia náo nhiệt nghe nói nhị thái tử tây Hải Long cung một mình đấu với tiểu nữ đồ Thanh Lương Quan, liền một đám hưng phấn không thôi vây quanh, không nghĩ tới thực sự có việc náo nhiệt như vậy để xem, quả nhiên đến không uống công!

Lúc chuẩn bị căng thẳng, lại lộ một lối rẽ lớn! Rất đơn giản, Bạch Bạch vừa biến thành người, tiên nhân vây xem liền đều chấn trụ, sau lúc yên tĩnh ngắn ngủi, trong đám người tuôn ra từng đợt tiếng hít thở, thật sự là đẹp! Vị tiểu sư muội Thanh Lương Quan này, chắc chắn! Quả thực không biết như thế nào hình dung!

Cho dù có một đám người vốn đồ kỵ thanh danh Thanh Lương Quan, trông mong bọn họ gặp không may, cũng đứng về phía Thanh Lương Quan.... Nói thật ra, là đứng bên thiếu nữ siêu đẹp này!

Ngao Thương nhìn thấy dung mạo của Bạch Bạch thì mắt một lúc sau mới hoàn hồn lại.

Vân Khởi trông thấy bộ dáng mất hồn mất vía của hắn, trong lòng càng thêm chắc chắn. Tên Ngao Thương này tuy giả vờ một bộ chính nhân quân tử, chính là vừa rồi luôn một mực nhìn lên Huyền Linh tiên tử bên người, chỉ là che dấu được tương đối khá mà thôi, rõ ràng là một tên đáng đồ từ rất có phản ứng đối với sắc đẹp!

Nếu như trận chiến này đối thủ là Huyền Linh, hắn cũng không yên tâm để Bạch Bạch xuất chiến, chẳng qua nếu là người này..... Hắn chỉ ít có chín phần chắc chắn, Bạch Bạch có thể thắng! Chỉ cần năng thật sự như sư phụ nói, có pháp lực cường đại, cũng đủ chuyên tâm và hiểu biết.

Bạch Bạch bị nhiều “giống đực” vậy xem như vậy, nói không khản trương e là giả, nhưng nghĩ đến lời Nhị sư huynh vừa nói với nàng, liền dần dần tĩnh tâm, chuyên tâm tập trung tinh thần, đem toàn thân pháp lực ngưng tụ tại trên hai tay, một đôi mắt to chăm chú nhìn bộ ngực Ngao Thương, không ngừng bắt chước làm thế nào để có một chưởng nhanh, nặng, ác, chuẩn.

Nàng cũng lo lắng lát nữa sẽ làm đối phương bị thương, nhưng nàng càng nghiêng về tín nhiệm Nhị sư huynh, Nhị sư huynh rất giống sư phụ, các sư huynh đều nói hắn suy nghĩ chu toàn, hắn nếu đã nói nàng nặng tay thương người, nhất định là vì tên nhị thái tử kia quá lợi hại, Nhị sư huynh sợ nếu mình không đem hết toàn lực sẽ thua, sẽ hại sư phụ mất mặt!

Nghĩ như vậy, sự an nguy của Ngao Thương đáng thương đã bị nàng an tâm vứt đến sau đầu, trong lòng chuyên chú tập trung vào việc làm thế nào để chấp hành ”Chỉ thị tối cao” của Nhị sư huynh!

Ngao Thương còn không biết bản thân sắp đến đại nạn, si ngốc mê mẩn nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt, cho đến khi Vân Khởi lớn tiếng tuyên bố:

“Tỷ thí bắt đầu!” Lúc này mới tỉnh hồn lại!

Bạch Bạch đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ một câu này, nàng ngay cả Ngao Thương bộ dáng thần sắc gì đều không liếc mắt nhìn, chỉ nhìn chăm chăm lồng ngực của hắn, Vân Khởi vừa dứt lời, đôi bàn tay nàng đã dùng tốc độ nhanh như chớp đánh thẳng vào trước ngực Ngao Thương!

Ngao Thương phản ứng rất nhanh, nhưng hiển nhiên còn chưa đủ, bóng trắng trước mắt vọt đến, một cổ kinh lực lao thẳng tới ngực, động tác phòng ngự của hắn mới đưa ra được nửa, người đã cười mây đáp gió bay rớt ra ngoài!

Một chưởng ngưng tụ pháp lực toàn thân của Bạch Bạch, tốc độ cực nhanh khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, quần chúng vây xem còn chưa nhìn rõ ràng Bạch Bạch ra chiêu thế nào, Ngao Thương đã biến mất trước mặt người xem, không trung chỉ để lại một thân ảnh hạnh sắc nhanh chóng thu nhỏ đã xa.

Chỉ thoáng cái..... cũng còn không tính là một chiêu, nhị thái tử tây Hải Long cũng liền thành một vì sao rơi xa xa! Dạng pháp lực gì mới có thể làm được điều này a! Mọi người cũng không thể tin đang thử người chậm rãi nghiêng đầu đi xem tiểu mỹ nhân bạch y đang vẽ mặt mờ mịt, trong mắt trong lòng cũng không... có nửa phần khinh thị, càng không dám dùng ánh mắt mê đắm, không tôn trọng vị tiên tử pháp lực cường đại vô cùng này!

Huyền Linh đứng gần đó hít vào một hơi, pháp lực của nàng tương đối cao, miễn cưỡng nhìn ra Bạch Bạch ra tay bình thường không có gì lạ, rõ ràng là động tác một phạm nhân bình thường cũng làm được, chỉ là vì sao có thể nhanh như vậy nặng như vậy?

Nếu như mình ở vị trí của Ngao Thương sẽ thế nào?! Huyền Linh nhìn không được thăm may mắn vừa rồi mình không thể khiêu chiến thành công.....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ác Quỷ Cản Đường (P.1+2)

Kỳ thật Bạch Bạch có thể thủ thắng, có lẽ nên đa tạ Vân Khởi một phen làm nền. Đầu tiên là nói Ngao Thương không thể dùng binh khí, chỉ có thể dựa vào pháp thuật cùng giao đấu. Trên Thiên đình, có thể rất nhanh thi triển tiên pháp đều là cao thủ trong cao thủ, Ngao Thương hiển nhiên không phải, cho nên Vân Khởi trực tiếp để Bạch Bạch ngay từ đầu dùng phương thức cận thân nhanh nhất giao đấu, làm cho Ngao Thương không rảnh làm phép

Hơn nữa Bạch Bạch ban đầu ở dạng hồ ly nhỏ nhắn xinh xắn khiến cho nhân tâm sinh khinh thị, về sau bộ dạng xinh đẹp tuyệt cỗi trần càng làm người ta rất khó nhẫn tâm để phòng, về sau tuyệt đối sẽ không có người trước đó nghĩ đến, Bạch Bạch ngay cả tư thế tạo hình cũng vừa tinh diệu, vừa buồn bực không lên tiếng mà chỉ nhìn chăm chăm đánh một chỗ

Nhưng ngay cả Vân Khởi cũng không nghĩ tới, Bạch Bạch dùng hết pháp lực đánh ra, tốc độ cùng độ mạnh yếu sẽ lợi hại như thế, hơn nữa cùng một

động tác khẩu lệnh, nửa điểm dư thừa cũng không có. Làm cho hiệu quả. .... vô cùng dọa người!

Tuy Bạch Bạch bên này là âm thầm mưu lợi, nhưng pháp lực của nàng cao cường là bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, mọi người chỉ nói nàng là cố ý muốn tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối thật không ngờ, Bạch Bạch kỳ thật pháp thuật gì cũng đều không hiểu, nếu như Ngao Thương có thể cùng nàng bảo vệ khoảng cách xa làm phép, né tránh tiếp xúc tứ chi, cơ hội thắng rất lớn.

Vân Khởi muốn cũng là hiệu quả rung động này, chỉ là hiện tại so với trong tưởng tượng còn lớn hơn nhiều lắm. Nhìn biểu lộ mấy tiên nhân, hẳn là không còn người có lá gan hướng Bạch Bạch khiêu chiến.

Bạch Bạch nhìn thấy Ngao Thương biến mất ở phương xa, ngây người một hồi có chút sợ hãi giữ chặt ống tay áo Vân Khởi nói:

“Nhị sư huynh, hẳn. .... hẳn sẽ không có việc gì chứ?”

Vân Khởi bị cặp mắt to ngập nước nhìn có chút tim đập rộn lên, yên lặng trong lòng niệm hai lần thanh tâm chú mới định hạ tâm lai trấn an nói: “Không có việc gì, hay không là Thái Tử Tây Hải Long cung, năng lực long lân phòng ngự rất mạnh, không dễ dàng bị thương, đau nhức một lúc sẽ tốt.”

Vân Khởi chưa nói, một lúc này đại khái ước chừng khoảng ba tháng đến nửa năm. .

Bạch Bạch buông lỏng tâm tư, thấy người chung quanh trông mất trắng lớn mất mãnh liệt hướng cạnh mình nhìn, sợ tới mức vài bước chạy đến sau lưng các sư huynh hóa thành hồ ly trốn vào trong tay áo Vân Hư.

Vân Sơ là đại sư huynh, phải phụ trách xử lý giải quyết tốt hậu quả, lấy sức của chín trâu hai hổ, vẫn không thể nào làm cho các tiên nhân kích động quá độ kia mới trở về, chỉ phải cười khổ không hề để ý tới, mang theo các sư đệ ra cửa Nam Thiên đáp mây bay nhắm Địa phủ mà đi.

Sáu sư huynh đệ Thanh Lương Quan pháp lực cao hơn những người sau lưng kia, tốc độ cao nhất mà đi sẽ đem đuôi đằng sau hết thấy vứt bỏ. Bạch Bạch nằm ở trong tay áo Vân Hư, chỉ cảm thấy bên người nhiệt độ rất nhanh giảm xuống, trong lòng có chút kỳ quái, thò đầu ra xem xét, trước mắt chứng kiến đã không phải là trời xanh mây trắng, mà là một mảnh vô tận hắc ám.

Trong bóng tối ngẫu nhiên hiện lên màu xanh u u, xanh đậm dày đặc chính là Quỷ Hỏa, dường như còn có sương dày mãnh liệt, một luồng khí âm hàn mãnh liệt thẳng đến khiến Bạch Bạch toàn thân thoáng cái run lên. Xem tình cảnh này, đã tiến nhập địa giới Âm ti Địa phủ.

Quay đầu nhìn bên người, mấy sư huynh tay áo tung bay, dưới chân đạp trên đám mây tuyết trắng, toàn thân cao thấp tản mát ra bạch quang trong suốt, thần thái nâng lên, không có chút nào bên người bị sương mù ảnh hưởng. Bạch Bạch không khỏi có chút ngây dại, các sư huynh mình khi nào thì lợi hại như vậy!

Đang lúc xuất thần, đột nhiên người bên cạnh ánh lóe lên, một đôi tay đưa đến, một tay lấy nàng từ tay áo Vân Hư ôm tới, Bạch Bạch chấn động, kêu “chị” một tiếng sợ hãi, đôi tay chủ nhân đôi tay một hồi thoải mái cười to, người này không cần nhiều lời, đúng là Tam sư huynh Vân Cảnh không có nửa điểm đứng đắn

Vân Cảnh ôm Bạch Bạch vào trong ngực, đặc ý nói:

“Có phải là Tam sư huynh quá đẹp trai, cho nên Bạch Bạch nhìn mà ngây người không!”

Bạch Bạch còn chưa trả lời, chợt nghe Vân Hư tức giận nói:

“Tam sư huynh, ngươi không có việc gì hù dọa tiểu sư muội làm cái gì?”

Vân Cảnh nghiêng qua Vân Hư liếc nói:

“Ta nào có hù dọa nàng, ta đang chuẩn bị dạy nàng đáp mây bay chứ!”

Bạch Bạch vừa nghe vui vẻ vô cùng, tự dung một chút oán khí bị sợ cũng vút đến lên chín tầng mây, luôn miệng nói:

”Được được! Ta muốn học!”

Vân Cảnh dương dương đặc ý hếch cằm lên về phía Vân Hư, ôm Bạch Bạch đi lên trước một chút, sau đó bắt đầu giảng giải cho Bạch Bạch bí quyết đáp mây bay. Về phương diện pháp thuật, Bạch Bạch ngộ tính (*khả năng tiếp thu) vô cùng tốt, nàng từ nhỏ bắt đầu tu luyện tiên đạo, sống hơn năm trăm năm, trong đó hầu hết thời gian đều tiếp xúc với những thứ này, hiện giờ lại có pháp lực thâm hậu làm trụ cột, nên vừa mới một lúc cũng đã có thể hóa ra đám mây bay lên.

Lúc bắt đầu trong lòng nom nớp lo sợ nên tốc độ cũng không nhanh, càng về sau dần dần thuần thực, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, một người một hồ một trước một sau ở phía trước, đảo mắt đã kéo ra một khoảng cách với năm người đằng sau.

Bạch Bạch lần đầu tiên chính mình đáp mây bay, tâm tình hưng phấn nên không phát hiện ra mình bay quá nhanh, cũng đã tạo ra một khoảng cách lớn với Vân Cảnh. Vân Cảnh không phải không muốn đuổi theo, chỉ là hiện tại tốc độ của hắn đã có chút chậm hơn Bạch Bạch, trong lòng vui mừng vì Bạch Bạch tiến bộ thần tốc, nhưng lại lo lắng nàng gặp chuyện không may.

Nơi này cách Quỷ Môn quan không còn xa nữa, Bạch Bạch một mình xông loạn đi loạn rất dễ dàng gặp nguy hiểm, Vân Cảnh bay qua lên tiếng gọi

Bạch Bạch dừng lại chờ các sư huynh đến rồi mới lại cùng đi, đáng tiếc lúc này trong Địa phủ vô cùng trống trải, lại thêm ngược gió, Bạch Bạch bay ở phía trước hoàn toàn không nghe được gì cả.

Đội nàng phát hiện phía sau không ổn, quay đầu lại muốn đi tìm sư huynh, đã phát hiện chung quanh chỉ còn lại tối đen như mực, ngay cả Quỷ hỏa cũng không thấy bóng dáng! Trong bóng tối dường như nghe được đằng sau cổ có tiếng hít thở rõ ràng truyền đến, Bạch Bạch vừa nghiêng đầu, sau lưng chỉ có tối đen như mực, không có cái gì cả.

Bạch Bạch thật sự có chút sợ hãi, lớn tiếng kêu lên:

“Sư huynh! Tam sư huynh, người ở đâu? Đừng dọa ta! Ta sợ!” Liên tục kêu vài tiếng, chung quanh giống như chết, tĩnh lặng, một chút hồi âm đều không có.

Tiếng hít thở quý đi lại một lần nữa truyền đến từ phía sau cổ nàng, Bạch Bạch toàn thân phát run nhanh chóng xoay người lại, vẫn là không có gì hết, trong bóng tối đột nhiên truyền đến vài tiếng cười “hi hi”, trong thanh âm không có nửa điểm hân hoan vui mừng, ngược lại lộ ra một giọng điệu đắc ý, âm lạnh.

Trong Địa phủ, đừng phải quỷ là chuyện bình thường, chẳng qua, Bạch Bạch vốn tu luyện tiên đạo, từ trước chính là yêu quái, tất nhiên không sợ quỷ, chỉ là con quỷ này vô tung vô ảnh thực sự chỉ là muốn dọa mình, hay là có những ý đồ khác?

“Người là ai? Có thể đi ra không? Ta lạc đường! Người có thể mang ta đi tìm sư huynh hay không?” Bạch Bạch nói rất có lễ phép.

Trong bóng tối một giọng nói bén nhọn truyền đến làm cho người toàn thân run lên:

“Ta còn tưởng rằng là cái thần tiên gì, hóa ra là chỉ là tiểu hồ ly! Hừ hừ! Để cho ta nhét kẻ răng cũng không đủ!”

Bạch Bạch cảm giác trên người mình bị một cái tay gầy như que củi sờ soạng thoảng qua, trong lúc bối rối nhanh chóng tránh ra. Rất nhiều người yêu mến sờ thân thể của nàng, nhưng phần lớn đều mang theo trêu chọc, đưa tay dịu dàng, không giống cái tay này, dường như tràn đầy ác ý, muốn sờ sờ lông bên ngoài nàng, trong bóng tối có bao nhiêu anh em có thể cùng hắn (hoặc ả) dùng năng lực ẩn trong những ngày cuối năm.

“Thái gia, con mắt tiểu hồ ly này thật xinh đẹp, ngài bắt nó lưu lại thưởng cho ta khám làm vòng tay có được hay không?” Một giọng nữ khác nũng nịu vang lên, nhưng thanh âm hay là ý tứ trong lời nói cũng làm cho khắp cả người phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Gặp lại ngoài ý muốn(1+2)

Những ác quỷ này ở trước mặt nàng mà thảo luận phải đem nàng đào mắt ăn thịt như thế nào, Bạch Bạch vừa sợ hãi vừa tức giận, cũng không nguyện ý trước mặt người xấu lại lộ ra bộ dáng khiếp đảm, nàng muốn kéo dài thời gian, chờ sư huynh tới cứu nàng, nếu như những ác quỷ này muốn tới hại nàng sẽ khiến cho bọn họ thấy sự lợi hại của nàng!

Không lâu trước, chuyện một chương đánh bay Tây Hải Long cung nhị thái tử, làm cho Bạch Bạch có một chút lòng tin, tuy nhiên nàng không biết làm sao mới có thể phát huy pháp lực tới mức độ cao nhất của mình ra, nhưng nàng cũng có biện pháp có thể dùng.

Bạch Bạch vừa nghĩ, vừa dùng pháp lực ngưng tụ đến tứ chi cùng trên hàm răng, nàng tuy không hiểu pháp thuật đánh nhau, nhưng thân là hồ ly chỉ lớn lên ở trong núi rừng, công kích cần xé, né tránh di chuyển nàng vẫn hiểu được!

“Tiểu hồ ly, người biến ra hình người cho ta xem, nếu như diện mạo đẹp, ta liền giữ lại cái mạng nhỏ cho người, được không?” Lần này là giọng nói của một nam tử.

“Ta không!” Lời nói này giống như Mặc Yểm từng nói qua với Bạch Bạch, Bạch Bạch làm sao mắc mưu? Cho dù vừa rồi đã cân nhắc biến ra hình người để đối phó với địch, nhưng giờ phút này hoàn toàn không chịu làm.

Cái giọng nữ vừa rồi kia đột nhiên mở miệng nói muốn trông mắt Bạch Bạch nói: “Nhị thái gia người xấu lắm, chẳng lẽ ta hầu hạ người còn chưa đủ tốt? Hà.....” Âm cuối được ngân dài rất lâu.

Giọng nói sắc bén đột nhiên quát lên: “Ít nói nhảm đi, đêm dài lắm mộng, bắt lấy tiểu hồ ly này trước rồi nói sau!”

Theo thanh âm của hắn, Bạch Bạch cảm thấy một trận gió lạnh nhanh chóng hướng về phía bên cạnh mình quét ngang tới, vội vàng nhảy lên né tránh, tốc độ của nàng rất nhanh, đáng tiếc không hiểu dù mở mắt thế nào, cũng không cách nào thấy rõ bộ dạng quỷ yêu trong trận, chỉ có thể như người mù dựa vào tiếng gió phân biệt né tránh công kích của đối phương.

Kẻ địch hiển nhiên không chỉ một người, hơn nữa rất nhanh đã phát hiện được nhược điểm Bạch Bạch.

Sau khi Bạch Bạch thành công tránh ra mấy lần, bên người đột nhiên yên tĩnh trở lại, lại nghe không được tí xú nào tiếng gió, đang nghi hoặc, thì trên cổ bị xiết chặt, một cái tay khô héo từ phía sau vừa mới hạ xuống nắm đầu của nàng.

Nàng còn chưa kịp giãy dụa, đầu đã bị nhét vào một trong cái túi dường như là một loại gì đó, trong tai nghe được ba âm thanh cười đắc ý.

Bạch Bạch duỗi móng vuốt ra liều mạng dùng sức cố gắng cào cái túi, lại nghe một tiếng khàn, túi to bị rách vài vết rách, Bạch Bạch lóc lên, thân nhảy ra ngoài, sau lưng một cánh tay duỗi ra thoáng cái bắt được cái đuôi của nàng, vừa muốn đem nàng kéo lại. Thân thể Bạch Bạch thành một cung, quay người một cái hung hăng cắn lấy cánh tay kia! Một miếng cắn nàu của nàng mang theo pháp lực, cho dù là mình đồng da sắt cũng có thể cắn một miếng, chỉ nghe đối phương hét thảm một tiếng, cái đuôi buông lỏng, nàng liền thuận lợi tạm thời thoát ra, trong lúc bối rối cũng không dám quay đầu nhìn lại, hướng về phía trước liều mạng chạy như bay.

Sau đó loáng thoáng nghe được giọng nữ kia thét to: “Tay của ta! ‘túi yêu tằm’ (*túi làm bằng tơ chứa yêu tà) của ta!”

“Nhị thái gia” kia hoang mang nói: “Không phải nói sợi tằm yêu kết thành túi giấu đao chém không đứt, thủy hỏa không xâm nhập được sao? Làm sao không chịu được một nhát như thế?”

Bị Bạch Bạch phá hỏng pháp bảo (*bảo vật có pháp thuật) nữ quý điên rồi, một tay không bị thương múa may khua chiêng nâng phía ngược lại của cánh tay mọc đầy đinh sắt là trường côn hướng Bạch Bạch đập tới. Bạch Bạch tốc độ mặc dù nhanh, nhưng ngay từ đầu nàng đã bị vây hãm trong mê hồn trận của quý yêu bày ra, liều mạng chạy một nhưng chỉ là vòng quanh mê hồn trận, hoàn toàn không có rời xa nguy hiểm. Bình khí của nữ quý đảo mắt đi tới trước mắt của nàng, may mắn Bạch Bạch phát giác trước hiện tiếng gió bất thường, kịp thời nhanh tránh ra.

Bạch Bạch rất nhanh bị nữ quý làm cho không có đường trốn, nữ quý dương dương đắc ý nói: “Được! Xem ngươi còn chạy đi chỗ nào được! Ngươi xé túi yêu tằm của ta, ta muốn đem lông hồ ly trên người ngươi lột bỏ!” Chỉ là hồ ly tinh nho nhỏ, lại ở trong mê hồn trận bọn họ, khiến bọn họ phải liên thủ vây bắt một hồi mới bắt được, cũng đủ làm cho người giật mình.

“Nhị thái gia” cười khà khà nói: “Gấp cái gì, chờ ta đem nàng biến thành người, chơi thêm mấy ngày rồi cho ngươi ra tay không muộn!” Nói xong đưa tay muốn bắt đi Bạch Bạch.

Bạch Bạch một mảnh đen kịt cái gì cũng không nhìn tới, cũng đã cảm giác được nguy hiểm đang tới, nàng không muốn kêu sợ hãi làm cho ba người xấu trước mắt vui vẻ, trong lòng không ngừng hy vọng các sư huynh mau tới cứu nàng.

Một luồng hàn khí mang theo mùi hôi thối trước mặt đánh tới, Bạch Bạch nhắm mắt lại cố gắng muốn đem thân thể thu nhỏ lại chút ít, đột nhiên trên người âm áp, nàng cảm giác mình được một đôi bàn tay âm áp ôm lấy, trong lỗ mũi ngửi thấy hương vị quen thuộc.

Bạch Bạch không dám tin mở to mắt, trước mắt vẫn là một mảnh tối thui, nhưng không phải Địa phủ Âm ti hắc ám, mà là trước một vật áo bào màu đen vô cùng quen thuộc, lại ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ cũng cực kỳ quen thuộc đập vào mắt, tự nhiên lại là Mặc Yểm!

Nàng bị người ngoài ý muốn này làm cả kinh không biết nên phản ứng như thế nào, ngay cả hoàn cảnh bên người thay đổi cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc Yểm vừa đến liền trực tiếp phá mê hồn trận xông tới, vừa vận đuổi ba tên quý yêu hai nam một nữ muốn đối xuống tay với Bạch Bạch, đem nàng cứu lên trước. Trận pháp đã phá, ba tên quý yêu vốn trốn ở trong trận không thấy bóng dáng liền lộ ra nguyên hình.

Hai tên nam yêu thân hình gầy còm, dài hoẵng giống như mặt ngựa, chỉ là một sắc mặt xanh lét, một sắc mặt đỏ tía, con ngươi trắng dã, mũi cao miệng rộng, vô cùng xấu xí, nhưng nữ quý yêu lại dung mạo diễm lệ giống mỹ nhân.

Khuôn mặt yêu quái xanh lét gắt gao chăm chăm nhìn vào Mặc Yểm, mở miệng nói: “Các hạ là người phương nào, vì sao tự tiện xông vào mê hồn trận ‘âm dương nhị yêu’ của chúng ta?” Hắn là nhị yêu trong đại âm yêu, thì ra là “Đại thái gia” trong miệng nữ quý yêu.

Âm dương nhị yêu một mực hoành hành Địa phủ, bọn họ không tham gia bất kỳ tổ chức yêu ma phản quân Địa phủ gì, nhờ vào một thân yêu lực khác thường cùng khả năng bày trận mà lưu lạc bốn phương, thủ đoạn hung tàn, yêu ma Địa phủ bình thường cũng không dám trêu chọc bọn hắn. Nếu như không phải cảm giác được Mặc Yểm trước mặt khó đối phó, bọn họ đã sớm không nói hai lời mà ra tay.

Nữ quý đi theo bên người bọn họ yêu tất nhiên là hồn mị quý xinh đẹp tu luyện mà thành trong phủ, pháp lực không cao, thích dựa vào sắc đẹp, phụ thuộc vào yêu ma cường đại bên người, vài ngày trước mới cấu kết với âm dương nhị yêu, đột nhiên nhìn thấy Mặc Yểm vô cùng tuấn mỹ trước mặt, dục niệm không khỏi dao động, đôi mắt yêu mị lúng liếng nhắm tới trên người Mặc Yểm

Mặc Yểm đảo tay rất nhanh thăm dò trên người Bạch Bạch một hồi, xác nhận nàng chỉ là bị chút kinh hãi, không có bị thương, e ngại lo lắng trong lòng vừa rồi yên ổn một ít. Những ngày này hắn vốn đang ở Mặc Đàm luyện chế thu thập tiên đan tiên thảo, đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác hoảng sợ quý dị, không phải là suy nghĩ nhiều, hắn chỉ biết nhất định là Bạch Bạch đã xảy ra chuyện!

Thi triển pháp lực cẩn thận truy tìm tung tích Bạch Bạch, thoáng cái, thỉnh linh phát hiện nàng lại ở Địa phủ Âm ti! Không chỉ như thế, nàng dường như đang phải chút nguy hiểm, tâm tình vô cùng sợ hãi, trực tiếp truyền vào trong lòng của hắn.

Mặc Yểm tuy pháp lực vô biên, thế nhưng không phải tiên không phải ma, muốn tới Địa phủ Âm ti không đơn giản giống như đến thế gian, hắn sợ hãi

Bạch Bạch gặp chuyện không may, cũng chẳng quan tâm liền ba hồn ly thể, làm phép thẳng vào Địa phủ, nhanh chóng đuổi tới bên người Bạch Bạch. May mắn! May mắn Bạch Bạch không có việc gì!

Bạch Bạch do dự mà không biết sau này nên đối mặt với Mặc Yểm như thế nào, Mặc Yểm đã tự nhiên mà đem nàng để vào tay áo của mình. Ngắc đầu đối ba tên quỷ yêu nói: “Các ngươi không nên động nàng.”

Ba tên quỷ yêu này hiển nhiên là có ý định nuốt chửng thân thể cùng hồn phách Bạch Bạch, đối với chủ ý dám đánh sủng vật của hắn này, cho dù là quỷ hắn cũng có thể làm cho hắn chết thêm một lần, trọn đời không được siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đồ ăn hương vị rất khá (1+2)

Sắc mặt âm dương nhị yêu quái trầm xuống, lão nhị Dương Yêu quái cười nói:

“Đụng vào thì sao hả? Để huynh đệ của ta giết ngươi rồi, ta còn muốn đem nàng biến thành người hình rất mát hồn. .... A!” Câu tiếp theo hắn còn chưa kịp nói ra, liền biến thành một tiếng khóc thét vô cùng thảm thiết.

Cũng không thấy Mặc Yểm ra tay như thế nào, đôi bàn tay Dương Yêu đứt gãy từng khúc trước mặt hắn, từ ngón tay tới cổ tay, nhanh chóng lan dần lên cánh tay.

Dương Yêu không ngừng kêu thảm rút lui, cuối cùng ngã nhào trên mặt đất không thể đứng dậy được, hai cánh tay của hắn đều đã đứt gãy, hai chân cũng bắt đầu đứt gãy, máu đen cùng với xương thịt nhầy nhụa đầy mặt đất.

Âm Yêu cùng Dương Yêu vốn là một cặp huynh đệ song sinh, thấy đệ đệ bị trọng thương như vậy, trong nháy mắt phần nộ chiến thắng sợ hãi, nhào tới định liều mạng, đáng tiếc Mặc Yểm lại không rảnh cùng hắn dây dưa, đôi mắt đẹp mắt chưa chớp một cái, tiện tay thoáng vung về phía Âm Yêu, một quả cầu sáng màu bạc bỗng nhiên đem Âm Yêu bao ở trong đó, thân thể Âm Yêu trong quả cầu bạc nhanh chóng bắt đầu vặn vẹo biến hình, như thể là bị vật gì đó dùng sức lôi kéo đè ép, kêu lên một cách thảm thiết thể lương.

Nữ quỷ yêu vốn đang có ý đồ chạy trốn trong lúc đó nhất thời dao động, tận mắt thấy thân thể của Dương Yêu cùng Âm Yêu bị xé rách từng khúc, hồn phi phách tán, sợ tới mức chạy không nổi, nàng từ khi tu luyện thành hình tới nay, gặp qua yêu ma lợi hại nhất chính là Âm Dương Song Yêu, đã cho là mình tìm được chỗ dựa rất ổn định, không nghĩ tới cao nhân trước mặt, bọn họ ngay cả cơ hội xuất chiêu cũng hoàn toàn không có thì đã bị tiêu diệt rồi.

Hiện tại không thể chạy thoát được rồi, vậy thì chỉ có thể xem chút nhan sắc này có thể bảo toàn tính mạng được hay không thôi! Nghĩ như vậy, nữ quỷ yêu nhìn cũng không nhìn tới trên mặt đất thi thể của Song Yêu đang hóa thành tro bụi, đem dấn dập quyền rũ động lòng người của mình, quỳ rạp xuống trước mặt Mặc Yểm, âm thanh mềm mại cầu khẩn:

“Đại tiên xin tha cho tiểu nữ một mạng nha! Tiểu nữ từ nguyện làm thân nô tỳ hầu hạ đại tiên. ....”

Mặc Yểm nói:

“Dương Yêu chỉ muốn động đến nàng, ta liền làm cho hắn giống như đôi tay kia, ngươi muốn lột da của nàng, ngươi nói ngươi nên đòi lấy cái chết kiểu nào thì tốt đây hả?”

Nữ quỷ yêu cuối cùng nghe hiểu này từ “Nàng” ám chỉ chính là tiểu hồ ly vừa rồi, sợ tới mức mặt không còn chút máu, không ngừng run giọng cầu xin tha thứ. Mặc Yểm muốn dành thời gian ở cạnh Bạch Bạch nhiều hơn, nhú mày, thối lui vài bước rồi xoay người rời đi. Nữ quỷ yêu cho là hắn sẽ bỏ qua cho mình, trong nội tâm thoáng vui mừng, đột nhiên cảm giác được trên mặt đau xót, một mảnh lớn cõ ngón tay mang theo máu và da thịt đã rơi trên mặt đất, tay liền sờ gò má, tất cả đều là máu, nàng muốn thét lên lại nói không thành lời.

Trước mặt một ánh sáng bạc, quả cầu bạc sáng kia đem ả nhốt vào trong đó, đau đớn cùng hoảng sợ nhanh chóng bao phủ lấy ả, nữ yêu chỉ có thể trở mặt nhìn mình đang bị hình phạt lăng trì sống, trên người thành từng mảnh da thịt bị một lưỡi dao sắc bén vô hình cắt từng mảng từng mảng. .... Cho đến khoảnh khắc ngay trước lúc hồn phi phách tán, nàng vẫn không hiểu, bản thân chẳng qua là muốn bắt một hồ ly tiên bé nhỏ ăn để bồi bổ cơ thể, làm sao lại chọc tới một ác ma khủng bố như vậy chứ.

Mặc Yểm biết rõ Bạch Bạch vừa sợ máu lại hay mềm lòng, nên khi đem nàng nhét vào ống tay áo thì đã làm phép đối với nàng, khiến cho nàng trong phút chốc lâm vào tình trạng ngủ say. Hắn rất muốn hiện tại sẽ bỏ mặc hết mọi chuyện, chẳng thèm quan tâm đến cái gì hết mà đem nàng mang về Mặc Đàm, lần này hắn vội vàng ba hồn ly thể, nhiều lắm chỉ được khoảng thời gian là ba nén nhang, sau đó dù muốn hay không thì linh hồn hắn cũng phải quay trở về vị trí cũ, tuy hắn pháp lực cao cường khiến cho bản thân dù chỉ ngưng tụ ba hồn mà cũng giống như hữu hình, nhưng dù sao cũng không phải chân thân, thật sự không có cách mang Bạch Bạch trở lại thể gian.

Hắn nghĩ là Minh Át cho dù phát hiện được lực trong ranh giới hư ảo của Bạch Bạch đã dung hợp, thì ít nhất cũng phải tiêu tốn từ nửa năm tới một năm mới có thể làm cho được lực dung nhập trong cơ thể Bạch Bạch chuyển biến thành pháp lực, không ngờ rằng trong khoảng thời gian mấy ngày ngắn ngủi như vậy đã thành công.

Điều này càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của Mặc Yểm với Minh Át chân nhân, không biết liệu Minh Át sớm đã có ý định lợi dụng Bạch Bạch đối phó hắn hay không?

Mấy tháng Bạch Bạch rời đi này, tinh thần hắn sa sút một hồi, sau khi phát hiện việc cho Bạch Bạch dùng những kia tiên thảo tiên dược có khả năng mang đến cho nàng tai họa ngập đầu, lòng hắn nóng như lửa đốt, dường như muốn lục tung tìm hết sách thuốc trong Mặc Đàm, cuối cùng phát hiện dưới đáy đáy sông Vong Xuyên Hà có một loại tiên thảo tên là “Thù Đồ”, hái xuống sau ba ngày dùng làm thuốc có thể đem tất cả được lực, pháp lực bất đồng trong thân thể tan ra hợp thành về một, chuyện này ít nhất có thể làm giảm thấp việc có thể lan tràn ra gây nguy hiểm bởi những được lực bất đồng trong ranh giới hư không của Bạch Bạch

Mặc Yểm đi dọc mấy ngàn dặm theo Vong Xuyên Hà, rốt cục tìm được tiên thảo “Thù Đồ”, liền đến vùng phụ cận của Thanh Lương Quan trên thiên đình, vốn đang lo lắng không biết dùng cách nào để đem Bạch Bạch ra ngoài dễ dàng mà không làm cho Minh Át cảnh giác ngăn trở, kết quả khiến cho hắn đụng phải Tiểu Hắc chạy ra ngoài chơi đùa, vì vậy liền làm phép đầu độc Tiểu Hắc dụ Bạch Bạch bắt cóc đến rừng cây nhỏ ở vùng phụ cận Thanh Lương Quan.

Hắn không muốn nói những chuyện này cho Minh Át biết, suy cho cùng, là vì hắn cảm thấy Minh Át không lý do gì để nhận một tiểu Bạch Hồ ngốc nghếch ở nhân gian làm đồ đệ, chuyện có chút cổ quái, lại còn cố tình không cho Bạch Bạch nhìn thấy hình dáng hắn – cố tình giấu diếm thân phận, lại trùng hợp làm cho bọn họ gặp nhau ở nhân gian như vậy..... Nói không chừng đây là một âm mưu để đối phó với hắn!

Nếu như là trước kia, hơn phân nửa là hắn sẽ trực tiếp đem quân cò giết chết để diệt trừ hậu họa, nhưng đây là Bạch Bạch, hắn làm sao có thể xuống tay được đây? Chẳng những không hạ thủ được, trong lúc xúc động còn nghĩ ra một cách, là đem tiểu hồ ly này ăn hết, một chút cũng không lưu lại!

Nên thế nào bây giờ? Mặc Yểm đem Bạch Bạch ôm vào trong lòng, âu yếm vuốt ve từng chút từng chút. Pháp lực hiện tại của Bạch Bạch ít nhất là đã cao hơn trước đây sáu bảy lần, sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng, không cần dựa vào pháp lực của Minh Át hỗ trợ nàng chữa thương tu luyện, mà giờ phút này lại đang ở Địa phủ Âm ti, xa sự khống chế của Minh Át, nếu mình muốn đem nàng mang về Mặc Đàm thật sự là một việc quá đơn giản

Nhưng hắn còn chưa hiểu Minh Át rốt cuộc có âm mưu gì! Nếu như là nhằm vào hắn, có thể dựa vào thực lực để mà nói chuyện, Minh Át cũng không thể nào làm gì được hắn, sợ là sợ, Minh Át sẽ ở Bạch Bạch trên người động tay chân, đối với chuyện tình của mẫu thân hắn, mặc dù là do người của Thanh Lương Quan làm, nhưng là thủ đoạn hèn hạ của Thiên đình hắn cũng đã lĩnh giáo qua! Hắn không cho rằng Minh Át sẽ quang minh chính đại hơn so với bọn người Thiên đế kia.

Hơn nữa, Bạch Bạch nói không chừng bây giờ còn hận hắn..... Mặc Yểm làm việc quyết cũng không ngại dùng thủ đoạn, nhưng là đối mặt người mình đề ý, cũng bắt đầu do dự.

Trong ngực Bạch Bạch vô ý thức vặn vẹo uốn éo thân thể, mở mắt tỉnh lại, Mặc Yểm ba hồn ly thể, thời gian còn không đến một nén nhang nữa là phải rời đi, định là có ý cùng nàng gặp mặt một chút, xem phản ứng của nàng.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng khi Bạch Bạch thật sự mở to mắt nhìn về phía hắn thì hắn lại khản trương đến độ tim muốn ngừng đập..... Hắn rất sợ rất sợ lại nhìn thấy đôi mắt oán hận của Bạch Bạch.

Bạch Bạch ngờ ngác nhìn Mặc Yểm, tâm tình rất phức tạp, người này thương tổn nàng, lại lừa gạt nàng, ăn hiếp nàng, còn đánh Phụ thân nàng bị thương, nhưng là hắn hết lần này tới lần khác lại là kẻ mà ngoại trừ ra Phụ thân, là con đực đầu tiên mà nàng thân cận, lúc ở tại Mặc Đàm, hắn đối với nàng rất tốt, sự phụ cùng các sự huynh ở Thanh Lương Quan cũng rất yêu thương nàng, nhưng là nàng cảm thấy một loại cảm giác không giống nhau, cảm giác của nàng cùng Mặc Yểm so ra còn có vài phần khác biệt.

Pháp lực hiện tại trên người nàng, đều là do Mặc Yểm cho nàng ăn tiên thảo tiên dược mà có được, bản thân nếu như một mực trách cứ oán hận hắn, thì thiệt là không phải cho lắm. Nhưng mà..... Hắn có nói qua, hắn không bao giờ muốn nhìn thấy nàng.....

“Theo ta trở lại Mặc Đàm được không?” Mặc Yểm thật vui vì Bạch Bạch không có lộ ra vẻ chán ghét hắn, nhin không được mở miệng hỏi.

Bạch Bạch đột nhiên nhớ lại cảnh ngày đó phụ thân bị hắn đã thương, liền giãy dụa muốn nhảy ra, lớn tiếng nói:

“Không muốn! Ta không muốn ở cùng một chỗ với ngươi!”

Mặc Yểm lòng đang tràn đầy vui mừng lại bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, thần sắc giận dữ trừng mắt nhìn Bạch Bạch. Bạch Bạch tuy tự nhủ trong lòng phải dừng cảm, nhưng là không tự chủ được sợ hãi. Song phương giằng co một hồi, Mặc Yểm hừ lạnh một tiếng, đưa tay hướng đỉnh đầu của Bạch Bạch vỗ xuống một chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Cách huấn luyện ở Địa ngục (1+2)

“Sur muội! Tiểu sư muội! Bạch Bạch!” Từng hồi tiếng kêu từ đằng xa truyền đến, dường như rất quen thuộc.

Bạch Bạch mở to mắt, phát hiện mình lại đang ngủ mơ mơ màng màng, giẫm lên đám mây dưới chân, phóng mắt nhìn ánh ma troi lập lờ bốn phía, mây đen lượn lờ bốn phía, đúng là Địa phủ Âm ti! Trí nhớ từng chút từng chút một trở lại trong đầu, nàng nhớ rõ Tam sư huynh dạy mình đạp gió cưỡi mây, sau đó mình lúc sau càng bay càng nhanh, sau đó.... Không biết sao lại ngủ mất.

“Sur muội! Tiểu sư muội! Bạch Bạch!” Tiếng kêu lần nữa truyền đến, lần này Bạch Bạch nghe rõ ràng, là các sư huynh, vội vàng lớn tiếng kêu lên:

“Muội ở trong này!”

Chữ “Trong” vừa mới ra khỏi miệng, trước mắt thoáng thấy một bóng người, liền bắt gặp Tam sư huynh đang hoảng loạn xuất hiện trước mặt nàng, không khỏi phân trần đem nàng ôm lấy nàng dùng sức vỗ nhẹ vài cái nói:

“Bạch Bạch, muội trốn đi đâu vậy, báo hại sư huynh phải đi tìm! Nếu tìm không ra muội, Đại sư huynh sẽ đem huynh đánh chết a!”

“Không lẽ ngươi không đáng đánh sao?” giọng nói của Vân Sơ truyền đến sau đó, mấy sư huynh đệ trong nháy mắt liền tới đủ. Mọi người đều không khỏi thắc mắc, Bạch Bạch mơ hồ cũng không rõ ràng lắm tại sao mình lại buồn ngủ, cuối cùng bị sắc mặt nghiêm nghị của Đại sư huynh, vẻ mặt cứng rắn đến răn dạy một trận.

Bạch Bạch ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, thái độ rất ngoan ngoãn làm Vân Sơ cũng không nỡ nói thêm gì nữa, đành phải miễn cưỡng lạnh lùng giáo huấn từ nay về sau chưa được cho phép không được rời đi khỏi tầm mắt của các sư huynh.

Vân Hư thấy Đại sư huynh bớt giận, liền xoay người ôm lấy Bạch Bạch an ủi một hồi, sợ là thái độ hung dữ của Vân Sơ sẽ làm tổn thương tâm lý yếu đuối của Bạch Bạch.

Vân Khởi một tay kéo Vân Sơ, thấp giọng nói:

“Bạch Bạch có thể là bị người ta làm phép xóa đi một ít trí nhớ.”

Vân Sơ gật đầu nói:

“May là trên người nàng cũng không có bị thương gì, không biết người này đối Bạch Bạch là thiện ý hay là ác ý.”

Vân Khởi nói:

“Cho dù là thế nào, có lẽ nên mau chóng dạy Tiểu sư muội một ít pháp thuật phòng thân, nơi này cách Quỷ Môn Quan cũng không xa, tiếp theo chúng ta lại phải đối phó với rất nhiều dạng yêu ma quỷ quái khác nhau nữa.”

Vân Sơ cũng không có ý kiến nào khác, cùng Vân Khởi thương lượng thỏa đáng xong liền mang theo các sư huynh đệ đi thẳng tới trước Quỷ Môn Quan.

Quỷ Môn Quan mỗi ngày đều rất náo nhiệt, vô số vong hồn trên nhân gian từ nơi này tiến vào Địa phủ Âm ti, sau đó cứ chiếu theo nhân quả của mọi người khi còn sống, mà hoặc đầu thai hoặc tiến vào trong mười tám tầng Địa ngục chịu phạt những ác nghiệp đã gây ra khi còn sống.

Quỷ Môn Quan có hai cửa chính, bên trái là âm bên phải là dương, cửa bên trái Quỷ Hồn có thể đi vào mà không thể ra, quanh năm rộng mở, cửa bên phải Quỷ Hồn có thể ra mà không thể vào, chỉ có đến bảy tháng, Dương Môn mới có thể mở rộng ra, một số ít những vong hồn chưa đầu thai có cơ hội trở về nhân gian hưởng thụ hương khói cung phụng, nhưng khi hết tháng bảy, Dương Môn sẽ đóng lại.

Qua khỏi giờ tỷ tử nay chính là tháng bảy, Dương Môn mở rộng ra, Địa phủ Âm ti lại mất hết quân chế, không ít ác quỷ yêu ma trong tầng mười tám Địa ngục đào thoát đi ra ngoài làm chuyện ác.

Thập Điện Diêm La, bất hạnh thay đã bị yêu ma đánh cho hồn phi phách tán, từ Phán Quan đến Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường tình trạng cũng không khả quan, cả Địa phủ không còn hoạt động bình thường như trước nữa. Những loại quỷ mới vào không có người dẫn đầu phán xét cũng chẳng thể đi đầu thai.

Càng có một số ít u linh vong hồn khi còn sống oán niệm rất nặng hoặc nghiệp chướng rất nặng đã nhân cơ hội bỏ chạy, những người này cùng với ác quỷ trong tầng mười tám Địa ngục trốn lẫn tới trong một chỗ, thế lực càng ngày càng lớn mạnh, chẳng những phá hỏng luân hồi bình thường, lại chuẩn bị chờ tới thời khắc Dương Môn vừa mở sẽ liên lao ra khỏi Âm ti Địa phủ, trở lại thế gian làm ác, thậm chí đánh lên Thiên Đình.

Thiên Đế phái xuống thiên binh thiên tướng cùng bọn họ giao chiến liên tục thất bại, hiện tại chỉ đành phải tử thủ (cổ sông chết để giữ lấy) ở Quỷ Môn Quan mặc cho số phận.

Vân Sơ trước đây ở trong Địa phủ Âm ti tìm kiếm và cứu chữa những tiên hữu (bạn tiên) bị thương lẫn mất tích, đối với tình huống này rất là quen thuộc,

hắn mang theo các sư đệ nhanh chóng tìm được người hiện đang tạm thời trấn thủ Quỷ Môn Quan, Đại tướng Thiên đình Vũ Khúc Tinh Quân.

Vũ Khúc Tinh Quân dẫn theo hai tiên Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ đóng tại bốn phía dò xét, nhìn thấy Vân Sơ dẫn viện binh đến, kích động đến thiếu chút nữa lệ rơi tại chỗ, cứu tinh ngàn trông vạn trông cuối cùng đã tới! Tuy không phải Minh Ất chân nhân, nhưng đệ tử Thanh Lương Quan mỗi người đều là cao thủ, nói lỡ đại, nếu bọn họ cũng không được, Minh Ất chân nhân chẳng lẽ còn có thể khoanh tay đứng nhìn, nhìn đệ tử nhà mình chết hay sao?

Vân Sơ theo thứ tự giới thiệu qua các sư đệ sư muội, lúc giới thiệu đến Bạch Bạch, Thiên Lý Nhân đột nhiên ồ lên một tiếng nói:

“Không phải tiên nữ mới vừa xông vào Mê Hồn Trận cùng Âm Dương Song Yêu sao? Chẳng lẽ nhanh như vậy giải quyết xong bọn chúng rồi sao?”

Vừa rồi hắn từ xa trông thấy một con bạch hồ tiên xông vào Mê Hồn Trận, cho rằng nhất định chỉ có chết chứ không sống nổi, hắn cũng không phải là không muốn cứu, mà là không sao vượt qua được một đám quỷ vợi vàng tấn công, không thể thoát thân ra được, chỉ đành phải cảm thán hai tiếng rồi quay đầu đối phó với địch.

Trí nhớ Bạch Bạch đều bị Mặc Yểm xóa sạch, nên hoàn toàn đối với chuyện Âm Dương Song Yêu, Mê Hồn Trận không hề ấn tượng, nghe vậy lắc lắc đầu nói:

“Không có, ta không có gặp được cái gì Âm Dương Song Yêu, thúc thúc ngươi có phải nhìn lầm rồi hay không?”

Thiên Lý Nhân tức giận nói:

“Bốn tiên sao có thể nhìn lầm chứ? Bốn tiên đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Thiên Lý Nhân là đây! Cho dù bên ngoài xa ngàn dặm một con ruồi nhỏ là đực hay là cái bốn tiên cũng đều có thể thấy rất rõ ràng!”

Bạch Bạch bị hắn kích động lại càng hoảng sợ, lách mình trốn đến sau lưng các sư huynh, Vũ Khúc Tinh Quân có chút không dám tin tưởng Bạch Bạch có thể đem kẻ làm cho bọn họ đau đầu không thôi Âm Dương Song Yêu giải quyết đơn giản, chắc là do các sư huynh của nàng ra tay, người ta không muốn thừa nhận, tất có đạo lý của người ta, đành phải gạt nhẹ ồng tay áo Thiên Lý Nhân, bảo hắn không cần phải lại dây dưa việc này.

Thuận Phong Nhĩ bỗng nhiên nói:

“Ta nghĩ Âm Dương Song Yêu có lẽ đã chết rồi.” Thấy mọi người vẻ mặt ngạc nhiên nhìn xem hắn, hắn mới chậm rãi nói:

“Không lâu sau đó ta nghe được từ hướng đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết, đúng rồi, rất thảm rất thảm! Đến mức làm cho tai ta phát đau! Áp đảo cả tiếng quân ta cùng đám yêu binh giao chiến.”

Vân Sơ cùng Vân Khởi nhìn nhau, thầm nghĩ: nhất định là trong khoảng thời gian Bạch Bạch quên đi, không biết cao nhân phương nào lợi hại như vậy, trong khoảng thời gian ngắn liền thu thập yêu ma, còn làm phép xóa mất trí nhớ Bạch Bạch.

Vũ Khúc Tinh Quân thấy mọi người Thanh Lương Quan đều trầm mặc không nói, hiện tại có chút lạnh, vì vậy cười ha ha nói:

“Bỏ qua những chuyện phiền lòng kia, các vị tiên hữu Thanh Lương Quan đường xa tiến đến tương trợ, lần này Quỷ Môn Quan nhất định có thể giữ rồi!”

Vân Sơ chấp tay nói:

“Xin gắng hết sức!”

Vũ Khúc Tinh Quân dẫn đầu nhìn lại Địa phủ Âm ti, chờ phân phó tất cả đường yêu binh, trầm giọng nói:

“Qua hai canh giờ nữa, chính là giờ tý, đến lúc đó trên Quỷ Môn Quan cửa bên phải Dương Môn sẽ mở rộng ra, những ma binh quỷ tốt sẽ từ đó nhắm về sau tổng tiến công!”

Mọi người nghe vậy, đều rung mình. Quỷ tốt yêu binh trong âm ti rất nhiều, dường như là người này tiếp nối người kia không nhìn thấy người cuối cùng, nếu liều chết xông lên cùng cùng một lúc, thật không biết làm sao mà ngăn cản!

Mà bây giờ mới bắt đầu đã có một số ít không kềm chế được, vọt tới trước trận để khiêu khích, thiên binh thiên tướng trấn thủ Quỷ Môn Quan chỉ đành phải là đến một đám, giết một đám, song phương xem như có hao tổn. Nhưng là những quỷ tốt yêu binh kia giống như không sợ chết, bọn họ ở Địa phủ bị giam cầm tra tấn quá lâu, hận không thể lập tức xông ra tiến đến nhân gian một lần nữa hưởng thụ cuộc sống phồn hoa phú quý.

Vì để cho Bạch Bạch nhanh chóng quen thuộc với tình hình, Vân Sơ quyết định bắt đầu từ hắn, từng sư huynh đều thay phiên nhau mang Bạch Bạch xuống dưới ứng chiến, trước khi tham chiến dạy cho Bạch Bạch cách công kích cùng với pháp thuật phòng ngự, sau đó để Bạch Bạch nắm được thực tế, vì sợ các sư đệ mềm lòng bảo vệ quá độ, ra lệnh khi Bạch Bạch tham chiến, sư huynh phụ trách nàng nhiều nhất chỉ có thể che chở cho nàng thời gian là ba nén nhang, nếu sau ba nén nhang này, trừ phi nàng gặp phải sinh tử đại nạn, nếu không đều không được trợ giúp nàng.

Bạch Bạch ở dưới thân hồ ly không cách nào thi triển pháp thuật phức tạp, đành phải biến ra hình người, lúc nàng biến thành hình người liền làm cho Vũ Khúc Tinh Quân cùng tất cả thiên binh thiên tướng hồn xiêu phách lạc, lại nghe Vân Sơ đang chỉ điểm qua cho Bạch Bạch cách phòng thân cùng pháp thuật công chiến, lại thấy đem nàng xuống dưới thành chiến đấu, mới biết rõ, tiêu hồ tiên này là thái điều trong thái điều, lính mới trong lính mới!

Vũ Khúc Tinh Quân nhìn thấy Bạch Bạch ở trong trận cực kỳ nguy hiểm, không khỏi đối Minh Át chân nhân cùng với một đám đệ tử của hắn tức giận bất bình – một tiên tử mỹ mạo xinh đẹp như vậy mà lại cam lòng đem ném tới Địa phủ Âm ti để tham chiến mạo hiểm, quả là đối xử không tốt! Rất không thương hương tiếc ngọc! Quá nhẫn tâm vô tình!

Lẽ nào lại có loại sư phụ sư huynh như vậy sao! Nếu như bọn họ có đồ đệ, sư muội xinh đẹp mảnh mai như vậy, nhất định hận không thể quynh tương ngọc dịch (rượu đồ ăn ngon), cung cấp đầy đủ lãng la tơ lụa (quần áo đầy đủ), một chút đau khổ cũng không để cho nàng phải!

Nhưng mà nhìn thấy tiểu hồ tiên ở trước trận luống cuống tay chân đối với địch như vậy, tinh thần của nhóm thiên binh thiên tướng chấn động, nghĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng có, nghĩ muốn biểu hiện bản lĩnh cũng có, ngược lại làm cho tâm trạng chán chường tiêu cực trong mấy ngày nay quét sạch.

Nam nữ phối hợp, làm việc không chán, thật sự là một câu nói rất có đạo lý a!

Quý tốt yêu binh ở trong Âm ti Địa phủ đều chỉ nhìn thấy nữ quý, âm u lạnh như băng hơi có chút tư sắc, bỗng nhiên phát hiện một bạch y tiên tử vô cùng thanh lệ, thêm ăn đến nổi nước miếng đều chảy xuống, nguyên một đám không liệu mạng liền hướng Bạch Bạch bên kia chen chúc, nghĩ cho dù không có biện pháp đem tiên tử này bắt sống trở về, cũng có thể sờ sờ bàn tay nhỏ bé và khuôn mặt nàng cũng là tốt.

Bạch Bạch lúc bắt đầu bị khí thế của những yêu ma quỷ quái xấu xí tanh hôi này làm cho sợ tới mức luống cuống tay chân, vốn những pháp thuật vừa học được còn không có phương pháp gì thuần thục, Vân Sơ ý vào pháp lực cao cường, một chưởng tung ra quét một mảng lớn, một bên còn chỉ điểm nhắc nhở Bạch Bạch bí quyết làm phép, chậm rãi dạy dỗ pháp thuật của Bạch Bạch hiệu quả từng chút từng chút, uy lực cũng dần dần biểu lộ ra.

Một canh giờ sau, về cơ bản một chưởng Bạch Bạch tung ra, liền đánh bay một mảng lớn, pháp thuật mạnh mẽ sắc bén đã có sáu bảy phần giống Vân Sơ. Vân Sơ cảm thấy đã ổn, liền chuyển tâm cùng Bạch Bạch phối hợp ra tay, không quá nửa bữa cơm, đã đem mấy ngàn quỷ tốt yêu binh trước mặt giết sạch sẽ.

Vân Sơ mang theo Bạch Bạch một lần nữa trở lại trên cổng thành, nghênh đón bọn họ chính là âm thanh vang dội như sấm, những binh tướng Thiên Đình đã lâu không có cảm thấy vui sướng như vậy!

Bạch Bạch vừa rồi trong hoàn cảnh sinh tử đối đầu nghĩ muốn sống, muốn đánh lui địch nhân, giờ phút này nhìn lại dưới cổng thành gió lạnh xác chết khắp nơi, đột nhiên nghĩ mà sợ, liền hóa thành thân hồ ly, chui vào trong tay áo Vân Hư ôm đuôi khóc lớn.

Nàng không dám khóc thành tiếng sợ làm cho sư phụ sư huynh mất mặt, thân thể nhỏ thỏ thức khóc nức nở nghẹn ngào, vô cùng đáng thương. Vân Hư cùng nàng ở chung lâu ngày, biết rõ tính tình của nàng, chỉ đành phải mượn cớ đi đến chỗ không người, đem Bạch Bạch ôm ra trấn an.

Lần đầu tiên, Vân Hư có chút băn khoăn thậm chí hận cả sư phụ của mình, tại sao phải đem Bạch Bạch đưa đến nơi này? Tại sao phải khiến nàng chịu tra tấn kinh hãi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vì yêu nên sợ hãi

Cùng lúc đó, Mặc Yểm trong Mặc Đàm nổi trận lôi đình, gầm lên trong phòng thuốc.

Minh Át chết tiệt, ở trong hồ lô thực ra là muốn làm cái gì? Hắn muốn đến Địa phủ thì tự mình mang theo vài đồ đệ Thanh Lương Quan không có việc gì làm đi có phải tốt không, tại sao phải đem Bạch Bạch của hắn kéo xuống nước? Chính hắn thì lại tránh ở Thanh Lương Quan như rùa đen rút đầu!

Hắn chẳng lẽ không biết hồ ly gốc Bạch Bạch ngay cả tự bảo vệ mình cũng hoàn toàn không hiểu sao? Hay là hắn cho rằng pháp lực căn cơ của Bạch Bạch đột nhiên tăng mạnh có thể tùy ý lợi dụng? Thật đáng giận!

Mặc Yểm đứng trước một tấm kính, có thể thấy rõ tình cảnh Bạch Bạch ở trong Địa phủ chiến đấu với đám quỷ tốt yêu binh, vô cùng nguy hiểm cũng không đủ để hình dung trạng thái chật vật của nàng. Một thân y phục tuyết trắng dường như bị máu đen, bùn đất khiến cho không thấy rõ màu sắc vốn có, mấy lần thiếu chút nữa bị binh khí quỷ tốt đánh trúng, may mắn những quỷ tốt kia thấy dung mạo Bạch Bạch xinh đẹp, thầm nghĩ chiếm chút ít tiện nghi, không có ý muốn tánh mạng nàng, mới khiến cho nàng miễn cưỡng chống đỡ được.

Hắn không thể không thừa nhận, pháp thuật Bạch Bạch trong kịch đấu tiến bộ rất nhanh, nhưng nếu như Minh Át chỉ vì cái nguyên nhân này kiên quyết đặt nàng vào hiểm cảnh, thì vẫn không đáng tha thứ cho hành vi đáng chết này!

Tiểu sủng vật của hắn nên thoải mái cuộn mình bên cạnh hắn, nhận sự chăm sóc nuông chiều của hắn, cho dù pháp lực nàng thấp kém thì đã sao chứ? Có hắn bảo vệ, ai dám đụng một cọng tóc gáy của nàng?

Mặc Yểm càng xem càng phát hỏa lớn, giận Minh Át cũng giận Bạch Bạch, con vật đáng chết này..... Không, không thể chết được, vẫn nên là hồ ly ngốc! Không ngờ đề nghị hảo tâm của hắn bị cự tuyệt, thậm chí đãi ngộ cùng điều kiện tốt của hắn cũng không chịu nghe! Tình nguyện chịu khổ chịu tội cũng không trở lại Mặc Đàm cùng hắn hưởng phúc, vừa ngu xuẩn vừa ngốc, nên bắt lại hung hăng đánh mông một trận!

Nhưng mà không được, hồ ly ngốc bị đánh sẽ khóc..... Mặc Yểm chăm chú nhìn tấm kính, vừa kinh sợ vừa tức giận, vừa khản trương vừa bất đắc dĩ, có mấy lần thiếu chút nữa nhìn không được lại muốn dùng hồn ly thể đi giúp nàng, để vật hết móng vuốt của những quỷ tốt có ý đồ bất chính kia, móc mắt ra, khiến cho nguyên một đám những tiểu tử cả gan làm thương tổn Bạch Bạch kia tứ chi thành mảnh nhỏ.

Hắn thật hối hận vừa rồi nhất thời tức giận, không có trực tiếp xách Bạch Bạch trở về Ma Đàm.

Đề tay lên ngực tự hỏi, thực sự là bởi vì nhất thời tức giận sao? Thật ra, thật ra là hắn sợ hãi..... Mặc Yểm cười khổ đối mặt với cảm xúc thực sự ở trong đáy lòng hắn.

Thật buồn cười biết bao, mạnh mẽ như hắn, vậy mà trước mặt tiểu hồ ly yếu đuối, lại cảm thấy sợ hãi!

Ta không muốn ở cùng một chỗ với người!

Trong đầu vọng lại lời nói kiên quyết của Bạch Bạch, dễ dàng đem dũng khí hắn thật vất vả mới có được đánh tan. Hắn không sợ đối mặt thần ma tam giới, nhưng lại không có lá gan đối mặt với oán hận thương, hay ánh mắt thất vọng xa cách của Bạch Bạch.

Cái gì là lo lắng âm mưu của Minh Át, cái gì là thân thể Bạch Bạch cần đồng nguyên chân nguyên giúp nàng khôi phục tu luyện, tất cả mọi chuyện là lấy có! Khiến hắn chần chờ, chẳng qua chỉ là thái độ của Bạch Bạch mà thôi.

Mấy tháng này hết ngày này qua ngày khác ở Mặc Đàm tìm kiếm trong sách thuốc, tìm cách có thể giải quyết vấn đề lượng được tích trữ trong thân thể Bạch Bạch, là hy vọng có thể thực hiện lời hứa của mình, khiến pháp lực Bạch Bạch tăng thêm gấp 10 lần, làm cho nàng không vì chuyện này tức giận, hắn muốn đem thiếu hụt lúc trước với Bạch Bạch đền bù tổn thất gấp 10 cho nàng, may ra nàng sẽ không tìm thấy lý do cự tuyệt hắn, sẽ suy nghĩ trở lại Mặc Đàm làm bạn với hắn.

Có lẽ từ khi phát hiện mình so với trong tưởng tượng ngày càng thêm đề ý Bạch Bạch, ở trước mặt Bạch Bạch hắn trở thành người giữ không được bỏ xuống cũng không được giống như nam nhân bình thường, cái gì là mặt mũi là tự ái, cái gì là âm mưu quỷ kế, chẳng qua chỉ là muốn che dấu sợ hãi của hắn mà thôi.

Hắn vẫn không rõ, năm đó phụ thân cùng mình ở bên ngoài Thanh Lương Quan nhìn thấy mẫu thân cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ, ôm nam hài tử khác, vì sao không xông lên phía trước chất vấn nàng sao lại phụ lòng sao lại vong tình, vì sao lại có niềm vui mới khác?

Bây giờ hắn đã hiểu, hóa ra chỉ là bởi vì sợ hãi mà thôi. Sợ hãi đối phương thừa nhận sự thật, càng sợ hãi đối phương nói ra lời nói đáng sợ, thậm chí còn nhu nhược sợ hãi phá hủy cuộc sống của đối phương bây giờ, làm nàng oán hận chính mình.....

Cho nên cho dù là người lợi hại giống như phụ thân, vẫn chỉ dám lựa chọn trở lại Mặc Đàm, ôm kí ức cùng tình yêu từng có của bản thân lặng lẽ chết đi.

Hắn bây giờ cũng không dám đi cưỡng chế Bạch Bạch mang về, lại không an tâm để Bạch Bạch ở chỗ nguy hiểm như Địa phủ Âm ti tham chiến chém giết. Hối hận, không muốn, lo lắng, nghi ngờ lặp lại rồi rầm vỡ tung.

Hắn muốn liều lĩnh đem Bạch Bạch trở lại Mặc Đàm giấu đi, vĩnh viễn không cho những người khác tranh đoạt cùng hắn, đáng tiếc mỗi lần nhớ tới vẻ mặt Bạch Bạch oán hận chán ghét, không có đường cự tuyệt, hắn chỉ biết rút lui.

Hắn giận Minh Át, giận Bạch Bạch, nhưng mà càng giận chính mình, giữ không được bỏ xuống cũng không được..... Mặc Yểm nặng nề ngồi vào trên đệm cỏ, có một số việc một khi làm sai, thì không phải bản thân muốn đền bù liền có thể đền bù.

Nếu như hắn đối Bạch Bạch tốt một chút, nếu như ngay từ đầu hắn có thể thân nhiên thừa nhận sai lầm của mình, mà không phải tự cho là đúng như vậy, không đề ý cảm thụ của Bạch Bạch, Bạch Bạch thiện lương như vậy mềm lòng như vậy, sẽ tha thứ cho hắn.

Nhìn trong tấm kính, tạm thời chiến đấu đã xong Bạch Bạch thương tâm ôm cái đuôi co lại thành một vòng tròn, bộ dáng trong tay áo Vân Hư khóc không ra tiếng, Mặc Yểm chỉ cảm thấy tâm thoảng cái như bị cái dùi sắc nhọn hung hăng đâm vào, mỗi một cái đều đau khiến hắn dường như không cách nào hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Xông vào cửa vì bạch hồ ly (1+2)

Vân Khởi mang theo Bạch Bạch ở trên cổng thành theo dõi tu tập pháp thuật, hẳn sử dụng pháp thuật không giống Vân Sơ, dựa vào pháp lực đơn giản tạo thành uy lực phức tạp, trực tiếp công kích địch nhân, hẳn am hiểu nhất chính là mượn vật thực hiện pháp thuật.

Trên mặt đất có một đồng tảng đá, hẳn có thể dùng pháp thuật khiến chúng trở thành vũ khí có sức sống, địch nhân ở phương nào, tảng đá liền đánh về phương đó, cũng có thể làm cho tảng đá tự động tạo thành một cái khiên lớn, ngăn cản địch nhân tiến công; bên cạnh có cây hoa cỏ mọc, hẳn có thể khiến cánh hoa lá cây biến thành từng mảnh lưỡi dao sắc bén, cũng có thể làm nhánh cỏ biến thành kim thép đâm thẳng chỗ hiểm địch nhân.

Vân Khởi dạy phức tạp hơn so với Vân Sơ dạy một chút, thời gian cấp bách, cộng thêm hoàn cảnh có hạn, Vân Khởi chỉ truyền thụ khẩu quyết chú ngữ, chỉ dạy Bạch Bạch làm sao để khống chế cát đá cùng gió lớn tiến lên công kích và phòng ngự.

Hai người chuyên tâm, cũng không nghe thấy bên ngoài truyền đến các loại thanh âm kỳ quái, một người chuyên chú dạy, một người dụng tâm học, bất tri bất giác một canh giờ liền trôi qua, Vân Khởi vừa rồi cảm thấy có chút kinh ngạc, chẳng lẽ qua lâu như vậy, giờ tý còn chưa tới? Làm sao các sư huynh đệ không vào gọi bọn họ đi ra ngoài ứng chiến?

Để Bạch Bạch một mình tiếp tục ở đây luyện tập, Vân Khởi đi ra bên ngoài nhìn tình huống, đã thấy toàn bộ mọi người ghé vào cổng thành bên cạnh hướng dưới thành nhìn xa, dường như dưới thành xảy ra chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Vân Khởi đi qua xem xét, lúc này sớm đã qua giờ tý, phía dưới Dương Môn Quỷ Môn quan mở rộng ra, nhưng yêu binh quỷ tốt vốn vây quanh bên ngoài Quỷ Môn quan rậm rạp chẳng chút chằng chịt những không có tiến lên đoạt công, ngược lại lui đi hơn phân nửa, còn lại một ít non nửa đã chia làm vài đường, đều án binh bất động, mỗi người nhìn quanh phương hướng Dương Môn hết lần này tới lần khác không dám hành động, bọn họ tự biết thế cô lực yếu, dường như cũng bắt đầu có ý thôi lui, không dám cố gắng phải xông vào cứu.

Những âm hộ kia tiến vào theo quỷ cầm đầu Lộ Dẫn mờ mịt không biết làm sao, tùy ý để ngu đầu mã diện (đầu trâu mặt ngựa) xua đuổi đến Diêm La điện phía trước đã vút đi lâu ngày

Đổi lại quá khứ, những yêu ma làm loạn kia đã sớm phải thủ hạ chính là quỷ tốt yêu binh tiến đến” Kéo tráng đinh” (quỷ mạnh), sao lại mặc cho một đồng” Dê béo” này bị đưa đến Diêm La điện đi chuẩn bị đầu thai?

Vân Khởi đi đến chỗ Vân Sơ hỏi:” Đại sư huynh, những phản quân này vì sao đột nhiên lui binh?”

Vân Sơ lắc lắc đầu nói:” Thiên Lý Nhân dường như nhìn thấy phía sau bọn họ liên tục có rất nhiều yêu binh quỷ tốt bị tàn sát, lại không biết là người phương nào gây nên, về sau chuyển biến tốt vài đám phản quân bắt đầu rút đi, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, hình như là có người xuất hiện trấn trụ tạm thời bọn họ .....”

Vốn tưởng rằng sắp sửa đến một hồi đại chiến, không nghĩ tới thậm chí hữu kinh vô hiểm (kinh ngạc nhưng không nguy hiểm), vào thời khắc mấu chốt nhất, cái gì cũng đều không phát sinh. Vũ Khúc Tinh Quân trầm suy ngàn nghĩ vẫn không có cách lý giải vượt đầu đi tới nói:” Chuyện này thực ra là trò quỷ quái gì? Kỳ quái, kỳ quái.....”

Thuận Phong Nhĩ rất lạc quan:” Mặc kệ làm trò quỷ quái gì, không có việc gì là tốt rồi!”

Vũ Khúc Tinh Quân giận dữ nói:” Chỉ sợ bọn họ không biết khi nào thì lại lao tới, Dương Môn này cả tháng bảy đều mở ra.” Ngẩng đầu nhìn các đệ tử Thanh Lương Quan trước mặt, đột nhiên vỗ đầu, cười ha ha nói:” Các vị quả nhiên là phúc tinh của Vũ Khúc Tinh Quân ta nha, các người vừa đến, phản quân liền lui.”

Vân Sơ không dám kể công, chấp tay nói:” Hồ thẹn hồ thẹn, không biết Thiên Lý Nhân có thể thấy hậu phương phản quân đến tột cùng là người phương nào ra tay?” Nói thật tất cả mọi người rất ngạc nhiên nha!

” Ta nếu có thể nhìn rõ thì tốt rồi!” phản quân vô cùng buồn bực nói:” Ta dường như chứng kiến một màn sương dày, một mảnh ngân quang, sau đó bên kia gục xuống một mảnh, hẳn là có một tiên nhân rất lợi hại giấu ở sau lớp sương dày. Sau khi sương dày biến mất ở trong tòa đại điện, ta thấy những đầu lĩnh phản quân kia, tổng cộng có hai mươi sáu tên đi vào tòa đại điện này, lúc đi ra còn lại hai mươi người, trong đó có tám người còn bị thương, gắng gượng cố gắng trở về bỏ chạy khỏi hàng ngũ. À, đúng rồi! Phía dưới vài đội lui chậm lại, hình như là do thủ lĩnh bọn họ chưa trở về, ta đoán có thể là bị vị tiên nhân rất lợi hại kia giết hay không!”

Thuận Phong Nhĩ cũng rất khó chịu:” Ta kéo dài lỗ tai cũng không còn nghe được thanh âm trong tòa đại điện kia, hình như tiên nhân đặc biệt làm phép, không muốn để người khác biết rõ.”

” Chẳng lẽ là hắn?”

Vân Sơ dường như lập tức nhớ tới ngày đó trên mặt đất, trên đường theo Lôi Chiấn Từ về Thiên đình chạy chữa, ở bờ sông gặp được tên Hắc y nam tử thần bí kia. Dựa theo biểu hiện của hắn ngày đó, hẳn tuyệt đối có thực lực tùy tiện” Thanh lý” đánh chết hơn vạn yêu binh quỷ tốt.

Vân Cảnh có nghe nói qua chuyện này, lúc này cùng Vân Sơ nghĩ tới một chuyện. Nhưng Vân Sơ cũng chưa từng thấy qua bộ dáng người áo đen kia, nói tới nói lui vẫn là cùng một đối tượng.

Mọi người than ngán thờ dài suy đoán tiên nhân ngăn con sóng dữ kia đến tột cùng là thần thánh phương nào, lông mày Vân Hư khẽ nhíu lại— là Mặc

Yểm, tám chín phần mười chính là sát tinh này, chỉ không biết vì sao gần đây hắn luôn trong Địa phủ Âm ti dạo chơi chứ?

Lần trước giết sạch ba đường phản quân, dường như là ngại bọn họ ảnh hưởng việc hắn làm, vậy lần này?

Vân Hư nghĩ nửa điểm không sai, lần này động thủ lại là Mặc Yểm, nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản—hắn không thể để Bạch Bạch chịu khổ thương tâm, dứt khoát chính mình động thủ giải quyết vài đường phản quân, làm cho bọn họ nhanh chóng rút ra xa, đừng khiến Bạch Bạch của hắn dơ tay, bị dọa kinh hãi!

Tối nay cửa ải khó may mắn vượt qua, nhưng là bây giờ chẳng qua là tháng bảy vừa mới bắt đầu, muốn chịu đựng hai mươi chín ngày tháng bảy mới tính có thể thở phào nhẹ nhõm một chút, cho nên tất cả mọi người không dám phớt lờ, chẳng may là quý kẻ đối phương lật mềm buộc chặt thì sao?

Nói không chừng những phản quân kia đang chờ bọn họ lơ lỏng, sau đó đột nhiên đồng loạt tiến công, như vậy có thể dùng ít tổn thất nhất để công phá dương quan xông đến thế gian.

Bình thường Quý Hồn cho dù xông ra, đến hai mươi chín tháng bảy đều phải trở về, nếu không đây chịu hao tổn nguyên khí hồn phi phách tán, nhưng là những yêu ma tu trưởng kia (gần gần như yêu lão, yêu quái lâu năm đó), ác linh cũng sẽ không chịu hạn chế này, một khi đến dương gian, ở đó trăm ngàn năm cũng sẽ không có vấn đề.

Cho nên Vũ Khúc Tinh Quân chỉ cao hứng một hồi, liền lại căng thẳng thần kinh lần nữa, hô quát một đám thiên binh thiên tướng mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, luân phiên chờ lệnh.

Bạch Bạch không dám lười biếng, thừa dịp cơ hội này để Vân Khởi dạy pháp thuật cùng luyện tập nhiều lần, mới bị Tam sư huynh Vân Cảnh kéo đến một bên nghỉ ngơi.

Bạch Bạch hôm nay không phải bị dọa chán kinh mà chính là tiêu hao thể lực giảm sút nghiêm trọng, thực sự cũng có chút mệt mỏi, ở bên người các sư huynh, vì vậy yên lòng biến trở về hồ ly, ngồi chồm hổm ở một bên điều tức.

Vân Cảnh cứng ngắc kéo Vân Hư đến nơi khác, hạ giọng nói:” Tiểu sư đệ a, ngươi có phải biết chút ít gì hay không?”

Vân Hư ù ù cạc cạc nói:” Biết rõ cái gì?”

” Thân phận người thần bí kia, ngươi đừng nói ngươi không biết rõ! Hắc hắc, lần trước Đại sư huynh nói lúc chuyện kia xảy ra, sư phụ cùng ngươi nhảy mất với nhau, khẳng định có vấn đề, hôm nay ánh mắt của ngươi cũng cổ cổ quái quái, đừng nghĩ ta không nhận ra a!”

Vân Hư cả giận nói:” Ngươi giễu cợt ta cũng không sao, sao dám nói giỡn về sư phụ?” Cái gì liếc mắt nhảy mất, chuyện này là Tam sư huynh nói bừa bãi, may mắn xung quanh không có người bên ngoài.

” Được được được! Sư huynh nói sai rồi, ngươi nói mau, có phải là biết rõ người kia là ai không?”

Vân Hư đang do dự muốn hay không nói, đột nhiên cách đó không xa trên cổng thành xôn xao một hồi, chỉ có hai cánh mở ra chừng ba trượng dài màu đỏ bay qua, diễu võ dương oai đứng ở cửa thành bên cạnh, nói rất khó nghe:” Tiểu đệ tử Thanh Lương Quan ở nơi nào?! Chủ nhân nhà ta muốn gặp nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Bạch hồ rất hung dữ (1+2)

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Có người đến cửa khiêu chiến, Vũ Khúc Tinh Quân không thể không đi ra ứng phó. Đây là một con dơi rất to lông đỏ như màu máu tên là Huyền Minh yêu ma, đạo hạnh tu hành đã được hai nghìn năm, chỉ huy một số lượng lớn yêu binh, tất cả binh lính đều là những tinh binh thiện nghệ, dưới trướng còn có vài chục tên tướng yêu ma nổi danh, phần đông bọn chúng đều là các thủ lĩnh nổi tiếng đứng thứ nhất, thứ hai.

Nghe đồn hắn thích nhất là hút máu tươi của thiếu nữ để luyện yêu thuật, nổi danh là tàn ác, chưa bao giờ nghe qua trên hắn còn có chủ nhân. Bản thân hắn đã lợi hại như vậy, chủ nhân hắn chắc còn đáng sợ hơn nhiều.

Hai bên Huyền Minh yêu ma run lên, một luồng gió tanh ập đến, mấy tên thiên binh thiên tướng đứng bên cạnh Vũ Khúc Tinh Quân không chịu được phải lấy tay che mặt, lùi lại phía sau nhiều bước. Đến lúc mở mắt nhìn lên thì không còn thấy con dơi to huyết sắc đâu nữa, mà đứng trên cổng thành là một thanh niên khoảng hai mươi ba tuổi mặc áo đỏ, gương mặt trắng bạch như mặt của người chết, làm cho khuôn mặt vốn đang anh tuấn cũng trở lên khủng bố. Đặc biệt là đôi mắt màu đỏ càng làm cho người đối diện không rét mà run.

Nam nhân hồng y (áo đỏ) cười một cách quái dị, để lộ hàm răng trắng, nói: “Danh tính của chủ nhân nhà ta, ngươi không xứng đáng được nghe!”

Vân Sơ cùng với mấy người chạy đến trước cổng thành, nhìn thấy thái độ kiêu ngạo của tên yêu ma này thì không khỏi nhủ thầm. Đối phương nói muốn gặp tiểu đệ tử của Thanh Lương Quan, không biết là chỉ Vân Hư hay Bạch Bạch. Mặc kệ người hẳn muốn gặp là ai, Vân Sơ cũng không để đệ tử Thanh Lương Quan rơi vào tay hắn.

Vũ Khúc Tinh Quân biến sắc, bị quê một trận, xì một tiếng tỏ vẻ khinh miệt nói: “Yêu ma quỷ quái kia, lão tử không bình tĩnh để biết đầu. Nhân vật quan trọng không có, muốn đánh lão tử ta sẽ bồi tiếp ngươi!” Mỗi ngày ở đây, hắn đều bị bọn yêu quái nhai nhép vây đánh, đã cố gắng nhẫn nhịn trong lòng, bây giờ tên đầu lĩnh dám xúc phạm đến tận cửa, không cần nói lời thôi nũa, tướng quân đối đầu với tướng quân một trận là được!

Yêu ma Huyền Minh cùng với Vũ Khúc Tinh Quân đối đầu với nhau đã lâu, cũng muốn cùng hắn so tài một trận, nhưng nhớ đến công việc chủ nhân phân phó, trăm triệu lần hắn không được làm hỏng. Chỉ thấy hắn liếm liếm môi, nói: “Chờ ta đưa tiểu đồ đệ của Thanh Lương Quan về rồi ta quay lại đánh nhau với ngươi!”

Nghe hắn nói nhất định không chịu buông tha cho Thanh Lương Quan, Vân Sơ tiến lên một bước, nói: “Ta chính là đại đệ tử của Thanh Lương Quan. Chủ nhân nhà ngươi có chuyện gì thì có thể nói ngay tại đây.” Ngụ ý của Vân Sơ là đừng hòng mang người đi được.

Yêu ma Huyền Minh chống nạnh, cao giọng nói: “Có nói chuyện thì cũng không phải nói với ngươi!”

Vân Hư nhắc tay Vân Cảnh ra, lớn tiếng nói: “Ta chính là tiểu đồ đệ của Thanh Lương Quan, ngươi có chuyện gì muốn nói thì hãy nói đi, còn không thì mời ngươi hãy rời đi ngay lập tức, nếu không đừng trách chúng ta động thủ”

Yêu ma Huyền Minh liếc Vân Hư nói: “Là ngươi? Tiểu đệ tử của Thanh Lương Quan rõ ràng là một bạch hồ tiên xinh đẹp. Ngươi chỉ là một tên đạo sỹ thôi, muốn lừa gạt ta sao?”

Hóa ra là vì Bạch Bạch! Vân Sơ đang muốn nói thì Ngũ sư đệ nóng tính Vân Chi đã bước lên trước mắng: “Ngươi chết đi, ngươi cùng một giuộc với loại cầm thú bại hoại, muốn mang tiểu sư muội của chúng ta đi à, còn lâu!”

Vừa nói xong, Vân Chi phát tay, phóng ra một quả cầu lửa khổng lồ có đường kính lên đến nửa trượng, như sấm sét bay thẳng đến yêu ma Huyền Minh. Đây đúng là tuyệt kỹ số một trong Thiên Lô chân hỏa.

Yêu ma Huyền Minh cười quái dị, lập tức bật về phía sau như một tờ giấy nhẹ, nương theo sức gió tránh hỏa cầu của Vân Chi. Hắn kéo áo choàng lên, một luồng gió lạnh mạnh mẽ ập đến, khiến quả cầu lửa lệch đi, đập thẳng vào cổng thành bằng đá, gây ra một tiếng động thật lớn, làm cho cổng thành rung lên bần bật, pháp lực không được duy trì nhất thời hỏa cầu đánh bật tung tóe ra khắp nơi.

Yêu ma Huyền Minh bị mất chỗ đứng, mặc dù không bị tổn thương do hỏa cầu, nhưng hắn cũng bị phản lực đánh bay ra phía sau khá xa. Pháp lực của hắn và Vân Chi vốn sán sán như nhau nhưng một người là âm hàn một người là dương, nên hoàn toàn khác biệt, chẳng qua phản ứng dữ dội kịch liệt của hắn vượt qua mức dự liệu của Vân Chi.

Mọi người còn đang nghi hoặc, thì bỗng nghe thấy một tiếng hét “Chi” vang lên, Vân Khởi hướng về phía tiếng hét, quát lớn “Là yêu nghiệt phương nào?!”

Cách cổng thành không xa có một vật gì đó được bọc trong một cái áo da bị người ta ném ra phía ngoài, đúng lúc Huyền Minh yêu ma đang đứng đấy, tiện tay bắt được, không để cho mọi người kịp phản ứng, áo choàng trên lưng hóa thành cánh dơi, hắn mang theo cái bọc vừa nhận được, xoay người bay đi mất.

Không xong rồi! Đó là Bạch Bạch!

Khó trách cái tên yêu ma Huyền Minh bị dư chấn đánh bay ra xa như vậy. Hóa ra là giường đông kích tây, hắn ở đây cần quay lại kéo sự chú ý của mọi người, còn bên kia đã có người lên vào trong thành đánh lên Bạch Bạch.

Cùng một lúc Vân Cảnh và Vân Sơ hành động định đuổi theo yêu ma Huyền Minh. Đúng lúc này thì bọn phản quân dưới Địa phủ vốn đã bị đánh lui, bỗng nhiên như được tiếp thêm sức mạnh xông ào về hướng Quỷ Môn quan.

Điều hồ ly son?! Vân Sơ dừng lại, tình hình nguy cấp, hắn không thể chỉ vì Bạch Bạch mà tự ý phá vỡ thế trận, nhưng Bạch Bạch bị bắt mất, hắn cũng không thể bỏ mặc.

“Tam sư đệ, ngươi hãy chú ý truy tìm tung tích, hành sự không được theo cảm tính, dọc đường lưu lại ký hiệu!” Vân Sơ vội vàng phân phó nhiệm vụ, sau đó căn dặn xoay người trở về phía cổng thành phòng hộ.

Hắn và Vân Cảnh rời thành đi một lúc lâu, còn lại một vài huynh đệ đang chạy tới phía dưới đài, đúng lúc nhìn thấy phía dưới đài, Vân Khởi đang dùng kinh phong để thổi bay những sợi tơ trắng chằng chịt không biết từ nơi nào tuôn ra.

Hóa ra lúc này khi các huynh đệ đều kéo nhau lên trên cổng thành, chỉ còn lại Vân Khởi và Bạch Bạch luyện công phía trong. Vân Khởi cảm thấy có gì đó lạ thường, ngược mắt thì thấy trong phòng giăng đầy những sợi tơ mỏng dính màu trắng. Vân Khởi muốn đưa Bạch Bạch thoát khỏi phòng nhưng lại bị những sợi tơ này cản trở, khiến cho động tác chậm đi không ít, đến khi hắn tìm được vị trí của Bạch Bạch thì đã không còn thấy nàng đâu nữa, trong lòng hoảng sợ, hắn dùng kinh phong thổi đứt các sợi tơ mỏng, một mặt gọi tiếp viện, nhưng tiếc là đã muộn.

“Là ‘tuyệt chủ’ (nhện trắng), hơn nữa không phải chỉ có một...” Sắc mặt Vân Khởi nặng trĩu, hắn ở bên cạnh Bạch Bạch nhưng lại để cho yêu ma dùng

kể, bắt Bạch Bạch đi, tâm tình của hắn có nói nói là rất kém.

Vân Chi hướng vào không khí dồn sức đánh một quyền, giọng căm hận nói: “Đáng chết!”

Tuyết chu là một loại yêu vật sinh trưởng ở Âm ti Địa phủ, thân hình biến đổi theo hoàn cảnh, hơn nữa loài này giỏi che dấu yêu khí trên người, chúng nhả tơ với tốc độ cực nhanh, chúng bắt con mồi không phải bằng lưới nhện, mà là nhanh chóng phun ra một loại yêu tơ trắng như tuyết trực tiếp mang con mồi bao quanh, cho nên tên là “Tuyết chu”. Loại yêu vật này bình thường khó gặp chúng, không nghĩ tới đối phương lại lợi hại như vậy, một lần dùng hơn mười con, hơn nửa ý tứ rõ ràng là cản trở Vân Khôi cứu Bạch Bạch chứ không có ý làm bị thương người.

Hai tên người giấy bị cuồng phong xé thành mấy mảnh bay tán loạn. Vừa rồi yêu ma dùng yêu thuật chỉ huy những tên người giấy này bắt Bạch Bạch ném ra phía cổng thành. Âm ty địa phủ lắm mưu mẹo nham hiểm, quả thật là khó đề phòng, ngày hôm nay xem như là bọn họ được mở mang kiến thức.

Vân Sơ trở lại phía trên cổng thành, trầm giọng nói với các sư đệ: “Yêu ma chắc không có ý muốn gây hại đến tính mạng của Bạch Bạch đâu, nếu không lúc này hắn đã ra tay rồi. Trước mắt phải bảo vệ cho Quý môn quan, Vân Cảnh đã bám theo Huyền Minh yêu ma rồi.”

Tình hình trước mắt nguy cấp, không rảnh để kể lại tỉ mỉ sự việc của Bạch Bạch, Vân Sơ đề nghị bắt an trong lòng, nhanh chóng chỉ huy các sư đệ, mỗi người một nhiệm vụ để chuẩn bị nghênh chiến.

Bạch Bạch luyện công được một nửa, đột nhiên bị bắt lại, ném ra không trung, nói không sợ thì là nói dối, nàng cảm thấy mình bị mang theo lên cao rồi bất chợt lại nhảy xuống thấp hơn, dường như người này tạm thời không có ý định làm tổn thương nàng, lòng nàng cũng bình tĩnh lại một chút, nàng thò móng vuốt ra muốn rạch chiếc áo da để thoát thân.

Cái áo da này không biết được làm từ chất liệu gì, khá là cứng, nàng dùng hết sức cào, nhưng chiếc áo chẳng mấy may rách một chút nào cả. Bên ngoài phát ra tiếng cười nói rộn người: “Tiểu hồ ly, cái áo này ngươi không phá được đâu, ngoan ngoan cùng ta đi gặp chủ nhân, hắc hắc, đây là phúc của ngươi đấy!” Người nói chuyện bên ngoài chính là Huyền Minh yêu ma.

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Bạch Bạch lớn tiếng hỏi.

“Ta cũng không biết, hừ hừ! Chủ nhân của ta lợi hại lắm, lại còn anh tuấn trẻ tuổi nữa, ngươi có cơ hội được hầu hạ chủ nhân ta còn ý nghĩa hơn nhiều là làm đệ tử của Thanh Lương quan đấy!” Huyền Minh yêu ma lúc này ở trên cổng thành không chịu tiết lộ thân phận của chủ nhân hắn, nguyên nhân sâu xa là do hắn cũng không biết lai lịch của chủ nhân, tuy nhiên thân phận như thế nào không quan trọng, từ trước đến nay hắn chỉ kính phục, nghe lời kẻ mạnh hơn hắn mà thôi.

Từ khi hắn đến Địa phủ tung hoành ngang dọc, bất khả chiến bại, đến ngày hôm nay lần đầu tiên mới biết thế gian còn có nhân vật lợi hại siêu phàm như vậy. Chỉ cần dùng một ngón tay, chủ nhân có thể làm cho tên ma đầu chuyên đối đầu với hắn có tiếng da trợn thịt dày bạch tượng yêu xuyên vào một cái động lớn, đánh về nguyên hình ngay tại chỗ, thật sự là quá đẹp trai!

Gặp được một nhân vật xuất sắc như vậy, yêu ma Huyền Minh liền quý xuống, nguyện làm thân nô bộc cho chủ nhân, cam tâm tình nguyện làm tay sai giúp chủ nhân làm việc. Nhưng hắn không ngờ tới việc đầu tiên chủ nhân sai hắn làm lại là đi bắt một con hồ ly tinh nhỏ bé, hơn nữa lại còn ra lệnh cho hắn không được làm tổn thương nàng.

Đàn ông muốn tìm hồ ly tinh thì có thể có chuyện gì khác nữa? Hắn nghe bọn yêu ma lần trước tấn công Quý môn Quan bị thất bại kể rằng bạch hồ ly này so với tiên nữ còn xinh đẹp hơn. Chắc là chủ nhân nhà mình muốn ném thứ hương vị của hồ ly, việc này làm sao có thể làm khó hắn được?

Lại nghĩ đến ngày hôm nay hoàn thành công việc một cách thuận lợi, Huyền Minh yêu ma trong lòng thấy vui sướng, chỉ hận không thể ngay lập tức đến trước mặt chủ nhân để báo công trạng.

“Ta không muốn hầu hạ hắn!” Bạch Bạch vừa phản bác, vừa nghĩ cách trốn thoát. Lúc này có khi bọn họ đang ở trên trời, nàng có thể thử Tân Giáo pháp thuật mà Nhị sư huynh đã dạy!

Bạch Bạch chăm chú niệm khẩu quyết, Huyền Minh yêu ma chợt cảm thấy một bên cánh đau đớn, một dòng máu chảy ở phía cánh trái của hắn.

Cái gì vậy? Yêu ma Huyền Minh quay đầu nhìn về phía sau lưng nhưng không thấy gì cả, chỉ thấy xa xa có một vị tiên nhân đang chạy theo, nhưng ở khoảng cách xa như vậy, mà hắn lại đang dồn toàn lực để chạy, vậy nên hắn không thể có đủ pháp lực để tập kích hắn. ....

Trên cổ lại cảm thấy đau đớn, Huyền Minh yêu ma kêu ai u một tiếng, cảm thấy như bị một vật sắc bén cắt trúng, may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời né tránh nếu không đầu của hắn đã bị cắt mất.

Giọng nói của Bạch Bạch giống giặc từ trong túi da truyền ra: “Ngươi mau chóng thả ta ra, nếu không ngươi sẽ hứng chịu đủ đấy!” Mặc dù giọng điệu có phần uy hiếp nhưng chính Bạch Bạch cũng không mấy tin tưởng.

Huyền Minh yêu ma chấn động thâm nghĩ: Chẳng nhẽ là tiểu hồ ly này lên làm phép?! Nàng được bao tuổi chứ, thế nhưng biết được pháp thuật chống lại?! Chứng tỏ pháp lực không giống người thường nha!

“Không thả! Ngươi có bản lĩnh thì cứ làm đi!” Huyền Minh yêu ma không tin vào giả thuyết này, nếu quả thật hồ ly tinh lợi hại như vậy thì làm sao có thể dễ dàng dễ bị bắt?!

Bạch Bạch nằm trong cái túi da, không nhìn thấy yêu ma Huyền Minh máu tươi đầm đìa, lại nghe thấy âm thanh vang dội của hắn thì cho là pháp lực của

mình khôn đủ làm bị thương hấn, nên càng dồn sức làm phép. Kết quả là từng đợt gió vô hình dày đặc như thiên la địa võng dồn dập kéo đến, thiếu chút nữa làm cho con doi bị băm thành từng mảnh vụn. ...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Bị ăn trong giấc mộng (1+2)

Vân Cảnh ở phía sau lưng Huyền Minh một lúc, nhận thấy đối phương giống như đang cố ý giấu vớ dương oai, chạy loạn theo các hình vòng vèo, nếu như không phải muốn dùng cách này để cắt đuôi hấn, thì nhất định là đang chờ viện binh đến giúp đỡ để thu thập hấn, cho nên hấn một mực không dám đến quá gần. Mặc dù hấn rất sốt ruột đến sự an nguy của Bạch Bạch nhưng cũng không đến mức không suy nghĩ, nhìn thấy cạm bẫy vẫn cố nhảy vào.

Huyền Minh yêu ma mặc dù bị Bạch Bạch dùng pháp lực đánh cho chặt vật nhưng hấn vẫn nhận ra Vân Hư đứng phía sau. Nhưng hấn không biết đây có phải là kế đánh lừa sự chú ý không, cho nên hấn cũng không dám tùy tiện tiến lên. Cho đến khi yêu ma Huyền Minh toàn thân bê bết máu thì Vân Cảnh mới khẳng định đây không phải là khổ nhục kế. Chỉ có kẻ ngốc mới đem thân mình ra làm mồi như một cách dã man như vậy.

Vân Cảnh đoán có thể Bạch Bạch được nhị sư huynh Vân Khởi truyền dạy chiêu thức Tân Giáo đạo ngự phong, nên Huyền Minh yêu ma mới bị chém đến mức trọng thương. Trong lòng hấn vui mừng đan xen cả nghi hoặc, Tiểu sư muội nhà hấn thật sự lợi hại như vậy sao? Nhưng mà chủ nhân của Huyền Minh yêu ma tốt cuộc là người phương nào mà khiến cho Huyền Minh sắp mất mạng mà vẫn không chịu buông, vẫn cố hoàn thành nhiệm vụ?

Ở nơi này mọi cá nhân đều lấy lợi ích của mình đặt lên hàng đầu, nếu là yêu ma bình thường thì hấn đã sớm ném Bạch Bạch đi rồi nhanh chóng chạy mất, nhưng mà yêu ma Huyền Minh vẫn gắt gao nắm lấy cái áo da bọc Bạch Bạch không chịu buông, hơn thế nữa là hấn cũng không hề công kích đối thủ nằm trong túi da, đặt bản thân vào tình thế bị động, chặt vật chống đỡ.

Vân Cảnh định tiến lên bảo Bạch Bạch dừng tay, lưu lại cái mạng nhỏ cho yêu ma, nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng thì bất chợt một luồng gió lốc màu đen vượt qua trước mặt, đảo mắt lại thấy Bạch Bạch và Huyền Minh ở trong vòng lốc. Vân Cảnh biết là không ổn, nhất định là có kẻ đến tiếp ứng, vội vàng tiến lên hồng đoạt lại Bạch Bạch.

Nhưng con lốc này lợi hại vô cùng, mấy lần muốn tiến đến Vân Cảnh đều bị sức gió cực lớn hung hăng cuốn ra ngoài.

Con lốc gió đen ngòm ngăn cản tầm nhìn của Vân Cảnh, cơ hội cứu người sắp trôi qua, lúc Vân Cảnh rút kim kiếm cố gắng phá vỡ con lốc thì đã không thấy tung tích của Bạch Bạch và Huyền Minh đâu nữa.

Bạch Bạch ở trong túi da bị con lốc cuốn nhanh đến chóng mặt, đầu óc choáng váng, không còn tập trung làm phép được, ý thức dần dần mơ hồ, không nhận biết được nữa. ...

Bạch Bạch mơ hồ cảm thấy thân thể được người nào đó ôn nhu bế lên, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông của nàng. Bạch Bạch cảm thấy rất thoải mái, theo thói quen lật người lại, ôm lấy chính bàn tay đang vuốt ve mình mà cọ xát vào ngực, bên tai nghe được tiếng cười trầm thấp quen thuộc.

Bàn tay kia áp lên phần bụng mềm mại của nàng, dùng lực vừa phải, từ từ xoa. Bạch Bạch trong giấc mơ lắc lắc cái đuôi, miệng mơ hồ phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, như tiếng kêu mè hoặc êm tai của con mèo nhỏ.

“Bạch Bạch ngủ nhiều rồi, mau tỉnh dậy đi, gà quay nguội ăn sẽ không ngon!” Giọng nói quen thuộc lại vang lên, hơi nóng quanh quần bên tai làm cho nàng ngứa.

Gà quay?! Bạch Bạch khịt khịt mũi, quả nhiên là mùi của gà quay! Bạch Bạch cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ, cử động thân thể tìm kiếm bóng dáng gà quay ở khắp nơi.

Lỗ tai bị xoa nhẹ hai cái, Bạch Bạch phát hiện mục tiêu ở trên mặt bàn cách đó không xa, nàng rất vui mừng, nhưng mà thân thể nàng đang bị một cánh tay rắn chắc vây lại trong ngực, giãy giụa hai cái cũng không thể nào thoát ra được.

Người đang ôm lấy nàng khuôn mặt phẳng phất bao phủ trong sương khói, không thể nhìn ra chân diện, chỉ cảm nhận được một màu đen quen thuộc.

Bạch Bạch tựa như đang ở trong mộng, cảm thấy người ôm mình rất quen thuộc, nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể nào nhớ ra, nàng lắc lắc đầu, trong đầu vẫn mơ màng, chỉ còn hương vị gà quay ngày càng rõ ràng, Bạch Bạch quay đầu xem xét, hóa ra mình bị ôm đến gần cái bàn.

Mỹ vị hấp dẫn làm cho nàng tạm thời quên đi mọi việc, vui vẻ dè con gà da vàng óng ánh thơm phức ra cắn. Nàng hình như lâu lắm rồi không được ăn gà quay! Bạch Bạch cảm thấy mọi việc mơ hồ giống như trong rất mơ, ngoại trừ mỹ vị thịt gà trước mặt là thật.

Người kia ở bên cạnh nàng dịu dàng ngắm nàng ăn, cảnh tượng này rất quen thuộc, dường như đã xảy ra rất nhiều lần rồi, nhưng mà địa điểm xảy ra thì nàng không nhớ rõ.

Con gà quay trong chóp mắt chỉ còn lại bộ xương trắng. Bạch Bạch vừa mới liếm móng tay đã cảm thấy bị bết lên, một chiếc khăn tay ẩm ướt, ẩm áp thơm tho áp lên mặt nàng, nhẹ nhàng lau sạch sẽ từng tí một những vết mỡ còn bên miệng và còn lau sạch móng vuốt của nàng thêm một lần nữa.

Bạch Bạch thoải mái nằm trong lòng người này, vô thức uốn éo cọ xát vào ngực hắn, nắm lấy y phục của hắn để duỗi lưng một cái.

Người nọ hỏi: “Chúng ta chơi trò hôn nhẹ được không?”

Chơi hôn nhẹ? Bạch Bạch mơ màng gật đầu, chợt phát hiện thân hình hồ ly đã biến thành Bạch y thiếu nữ, môi nàng bị người này liếm thoáng lấy, nàng cũng không cam tâm chịu kém liền liếm đáp lại, khi hai đôi môi chạm vào nhau, nảy sinh cảm giác rất quen thuộc, nhưng Bạch Bạch nhanh chóng chìm vào cảm giác khoái hoạt, không còn tiếp tục để tâm đến việc hỏi người thân bí kia xem cảm giác quen thuộc từ đâu mà có.

Đầu lưỡi nóng rực vô cùng cẩn thận liếm lướt qua nàng, từng chút từng chút một cuốn lấy, trong mũi, trong miệng đều là mùi vị quen thuộc lại vô cùng dễ chịu, ư... Hương vị này còn thơm hơn cả hương vị của gà nướng... Bạch Bạch mê mải cùng với động tác của đối phương, từng ngóc ngách trên đôi môi đều được đối phương tinh tế để ý đến, động tác đối với nàng vô cùng tinh xảo giống như nàng là một đồ xứ mỏng quý giá vậy.

Bạch Bạch theo bản năng bắt chước động tác của đối phương, đầu lưỡi mềm mại tìm được môi của đối phương, nàng muốn cho hắn cũng được trải nghiệm cảm giác tuyệt diệu này, ngay lập tức nàng nhận ra động tác nhu hòa của đối phương trở nên kịch liệt hơn, thậm chí là có phần thô lỗ.

Hai bàn tay đang đặt hờ hững trên vòng eo của nàng bỗng thít chặt, dường như muốn hung hăng vò nát nàng. Bạch Bạch hô nhỏ một tiếng, muốn rút lui nhưng đã quá muộn... hắn hôn khắp người của nàng, tựa hồ xem nàng như một món ngon, hắn dùng sức vờ vét đôi môi ngọt ngào của nàng, không buông tha, hắn tàn nhẫn hút lưỡi cắn môi nàng, một chút đau đơn tê dại bỗng hóa thành một dòng nhiệt nóng, từng đợt sóng cứ mạnh dần mạnh dần nhấn chìm cơ thể Bạch Bạch.

Nóng! Sâu trong thân thể của nàng như có một ngọn lửa kỳ dị đang bị thổi bùng lên, trong nháy mắt lan ra, thiêu cháy toàn bộ cơ thể, khiến nàng khó kiềm chế được. Thân thể nàng tự giác tách ra mà không cần đến sự chỉ huy của đại não.

Y phục trên người chẳng biết từ khi nào đã bị cởi ra hơn nửa, phần da thịt không được che đậy dán chặt lấy cảm bào của đối phương, phần da thịt ngẫu nhiên bị tay áo cọ vào, không tự chủ được nổi lên chút khó chịu... Bạch Bạch cảm thấy không hài lòng, thân thể gãy gập để cọ xát với áo bào của đối phương, hai tay tự động kéo thắt lưng của đối phương, hòng cởi bỏ cái áo choàng chướng mắt, để có thể cảm nhận được cảm giác da thịt cận kề, như vậy... chắc sẽ dễ chịu được chút ít...

Người kia cười khê, cũng giúp nàng cởi bỏ tất cả trở ngại cản trở hai người, hai cổ thân thể nóng rực dán chặt lấy nhau, ra sức cọ xát, từ trong nội tâm hai người hoàn toàn bị ngọn lửa đốt cháy, không còn chỗ cho lý trí nữa.

Bạch Bạch không còn ý thức được gì cả, nhưng thân thể thì rõ ràng cảm nhận được hạnh phúc tột bậc, đôi chân thon dài chủ động kẹp chặt lưng của đối phương, cảm nhận được đối phương hùng hổ xông tới tiến vào mang theo vô vàn khoái cảm, hai người ôm chặt lấy nhau, nhấp nhô vận vẹo, dây dưa cọ sát lẫn nhau... Mỗi lần tiến vào đều mãnh liệt sâu sắc, mỗi lần thoát ra đều triền miên uyển chuyển... Cho đến lúc thân thể từng chút từng chút một bị đốt cháy hoàn toàn thì thể xác và tâm hồn mới được giải tỏa...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Người trong lòng (1+2)

Giống như ngủ một giấc rất dài, trên người ề ảm yếu ớt, lộ vẻ lười biếng sau khi mây mưa, Bạch Bạch mở to mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường, quần áo vẫn nguyên trên người, nhưng là cảm giác rất không đúng.

Giấc mộng kia, giống như có phần quá chân thực đi? Trong mộng người cùng mình” Song tu” hình như là..... Hình như là Mặc Yểm!

Thần chí hiện tại Bạch Bạch rõ ràng, tuy rằng hình dáng người trong mộng mơ hồ, cho dù là cái gì cũng không thấy, nhưng cảm giác da thịt thân cận cùng mùi cũng có thể làm cho nàng lập tức ý thức được người kia là ai!

“Tỉnh rồi?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến! Giọng nói Mặc Yểm vang lên trên đỉnh đầu, một đôi tay lớn thân mật chiếm hữu đầu vai nàng, sau đó cực kỳ tự nhiên, hắn ngồi vào bên giường động tác thuần thục trượt đến ngang hông của nàng.

”Hồ ly lười..... Nàng ngủ ngày.” Ôn tồn khê hôn xuống vành tai của nàng, hơi thở nóng rực phả trên lỗ tai, nhắc nhở nàng cùng hắn trong mộng từng có triền miên..... Cái này, đây là có chuyện gì?!

Phút chốc trong đầu Bạch Bạch trống rỗng, ngơ ngác nhìn Mặc Yểm, không hiểu bây giờ đến tột cùng là mơ hay là thật. Trong lòng Mặc Yểm biết rõ tại sao nàng như thế, tâm tình rất tốt mà đem nàng ôm ở trong ngực, chờ đợi nàng từ từ tỉnh táo lại.

Lần này trước khi đến Địa phủ, hắn đã chuẩn bị tốt mọi thứ, nếu như Bạch Bạch vô tình đối với hắn, hắn liền buông tay, vĩnh viễn không gặp lại nàng, cũng không cho nàng cơ hội thương tổn hắn, nhưng nếu như Bạch Bạch cũng không ghét hắn, vậy hắn sẽ dùng hết mọi biện pháp để bắt cóc Bạch Bạch trở lại Mục Đàm.

Kết quả khảo nghiệm tuy không phải hoàn toàn thoả mãn, nhưng là ít nhất hắn biết rõ, Bạch Bạch cũng không bài xích hắn, thậm chí là thích hắn. .... Nếu như mê luyện thân thể coi như là lời nói yêu thích

Vừa rồi chính là hôn mộng đại pháp sẽ làm cho người trước mắt trở thành người trong lòng, mục tiêu cuối cùng là cùng nhau triền miên, mà đối tượng Bạch Bạch mơ tới thân mật về cơ bản chính là hắn, không phải những người hay hồ ly khác, điều này làm cho Mặc Yểm thật cao hứng, vô cùng cao hứng.

Vì sao nói về cơ bản? Bởi vì chính Bạch Bạch cũng không thấy rõ người trong mộng cùng nàng thân mật là ai, ít nhất có một ít đặc điểm giống Mặc Yểm. Nói cách khác, cảm giác Bạch Bạch đối với hắn, cũng còn vô cùng mờ mịt, tràn đầy không xác định.

Kỳ thật sẽ có kết quả như vậy, hắn cùng Bạch Bạch tuyệt đối chính là quan hệ vui vẻ, nhưng ít nhất cũng chứng minh, Bạch Bạch không yêu mến nam nhân khác, hơn nữa biểu hiện trên giường cùng hắn rất hài lòng, cho nên muốn chọn người để thân mật đều lấy hắn làm khuôn mẫu, đây đã là khởi đầu rất tốt rồi.

Kế tiếp nếu muốn, chính là làm sao cho con tiểu hồ ly này cam tâm tình nguyện cùng một chỗ với mình, không hề để con “đực” khác có cơ hội thân cận nàng, nhất là nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ) cùng những người Thanh Lương Quan kia, đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ. .... Mặc Yểm cảm thấy mỹ mãn, ôm chặt Bạch Bạch, bắt đầu tính toán sách lược dụ dỗ tiểu hồ ly.

Hắn là người đàn ông đầu tiên của Bạch Bạch, Bạch Bạch trừ hắn ra chưa từng cùng với khác khác phái phát sinh qua quan hệ gì, chỉ cần sau này cũng không có, Bạch Bạch một ngày nào đó chẳng những thích cùng hắn thân mật, mà cũng thích con người hắn, thích ở bên cạnh hắn.

Bạch Bạch từ từ đem mọi chuyện từ đầu đến cuối hợp thành một, nhớ tới lúc còn đang ở Quỷ Môn quan ngăn quỹ tốt yêu binh cùng các sư huynh, trong lòng quýnh lên, giãy dụa dường như muốn chạy trở về.

Mặc Yểm tự nhiên sẽ không để cho nàng như ý nguyện, hai tay mở ra ôm cả người Bạch Bạch vào trong ngực, không nhanh không chậm cười nói:” Làm sao vậy?”

Bạch Bạch khẽ nói:” Bại hoại, ngươi thả ta ra! Ta muốn trở về tìm sư huynh!”

Mặc Yểm trong lòng không hài lòng, trêu đùa:” Bại hoại? Vừa rồi nàng còn ôm kẻ bại hoại ta đây không tha, lưng của ta đều bị nàng để lại dấu vết.”

Bạch Bạch xấu hổ nói:” Ta..... Ta mới không có!”

” Ta cởi quần áo cho nàng xem, nàng sẽ biết có hay không.”

Bạch Bạch tâm tư đơn thuần, nhưng cũng biết hắn là cố ý chọc ghẹo mình, tức giận lớn tiếng nói:” Ta rất lợi hại, ta không sợ ngươi!”

” Ừ..... Thật là lợi hại, thiếu chút nữa đem ta ép khô!” Mặc Yểm vừa nói vừa cúi đầu lơ đãng cắn Bạch Bạch một ngụm. Mùi vị tiểu hồ ly thật thơm!

Sau lưng hắn ý kéo tới, vài đạo phong thẳng hướng trên người hắn tới, gần rơi xuống trên người hắn thì lại lệch phương hướng, trở thành rơi trên giường bên cạnh hắn, .

Sau một trận lớp bốp, cả cái giường sụp xuống, trên mặt đất nhiều vết rách thật sâu, Mặc Yểm vẫn không nhúc nhích ôm Bạch Bạch thuận thế ngã vào trên giường đã sụp đổ, màn mắt đi cái chống lập tức rơi xuống bao hai người ở trong đó. Trong không gian u ám nhỏ, Mặc Yểm cúi đầu bình tĩnh nhìn khuôn mặt Bạch Bạch, thấp giọng nói:” Nàng không phải rất chán ghét ta sao? Vì sao không đem phong nhận (gió sắc như dao) chém vào trên người ta?”

Bạch Bạch nuốt một ngụm nước bọt, không có gì lo lắng, đe dọa nói:” Ta, ta rất lợi hại, ngươi còn dám khi dễ ta, ta liền không khách khí đối với ngươi! Mau thả ta ra!”

“Ta không thả! Không bao giờ thả! Bạch Bạch từ nay về sau ở cùng một chỗ với ta được không?” Mặc Yểm bởi vì Bạch Bạch mềm lòng mà thoải mái, khuôn mặt ôn nhu làm cho người khác say mê.

Bạch Bạch chẳng biết vì sao cảm thấy trong ngực đập rất nhanh, nhưng lập trường vẫn như cũ kiên định nói:”Không cần! Ngươi là bại hoại! Ta không muốn ở cùng một chỗ với ngươi! Ta muốn tìm sư huynh!”

Sư huynh! Lại là những kẻ ăn nói lỗ mãng kia! Mặc Yểm giận tái mặt nói: “Bọn họ sớm muộn gì sẽ bị những tiểu quỷ Địa phủ kia thu thập, nàng đi tìm bọn hắn làm cái gì?”

Bạch Bạch tức giận muốn đem thân mình đặt ở trên người Mặc Yểm đẩy xa một chút, trong miệng phản bác nói:” Sẽ không, các sư huynh rất lợi hại! Ta..... Ta không cần phải để ý ngươi!”

Mặc Yểm thoải mái mà bắt lấy hai tay vướng víu của Bạch Bạch, đem chúng đặt ở hai bên thân thể nàng, dùng thân thể của mình đem nàng gắt gao ngăn chặn, trấn áp toàn bộ phản kháng của nàng, trong miệng cười lạnh nói: “Bọn họ lợi hại, ngay cả nàng cũng không bảo vệ được.”

Toàn thân từ trên xuống dưới Bạch Bạch đều bị gắt gao chế ngự, môi Mặc Yểm dường như dán chặt nàng, khiến nàng không được tự nhiên tới cực điểm. Dùng sức phẩy qua khuôn mặt nhỏ nhắn, tránh đi cái tiếp xúc thân mật làm toàn thân nàng khó chịu.” Đúng là người phải người làm mấy chuyện xấu!”

” Ta muốn gặp nàng, sao lại tính là chuyện xấu? Nàng cũng thích ở một chỗ với ta, không phải sao?” Mặc Yểm đắc ý ở trên mặt Bạch Bạch hít một ngụm, lại hôn ánh mắt của nàng, Bạch Bạch bị hôn thấy ngứa hân không thể co lại thành một khối, đáng tiếc cổ di chuyển đều không nhúc nhích được, trong lúc bối rối cũng không còn nghĩ đến muốn công kích Mặc Yểm, thậm chí trước hóa thành hồ ly né tránh.

Mặc Yểm đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của nàng, giữa lông mày Bạch Bạch mới nổi lên một điểm bạch quang, đã bị hấn một hơi bức trở về, Bạch Bạch không thể nhìn được nữa, oa một tiếng khóc lên.

Tiểu hồ ly hỗn đản xấu xa này, chỉ biết khóc với hân, nhưng ai bảo hân chỉ sợ nàng khóc? Mặc Yểm bắt đầu đi xoay người đứng dậy, một tay đem Bạch Bạch tiến vào trong ngực, hôn nước mắt nàng nói:” Được rồi được rồi, đừng khóc! Ta sợ nàng rồi!”

” Ta muốn sư huynh. .... Ô ô ô! Người thả ta đi đi!” Bạch Bạch thút tha thút thít nói.

Cái khác dễ bàn, cái này Mặc Yểm tuyệt đối sẽ không đáp ứng, nhưng tiểu hồ ly khóc đến thê thê thảm thảm, hân lại thật sự nhìn không được, nghĩ chi có thể đem Bạch Bạch ôm lấy, đi tới trước bàn trang điểm, chỉ vào gương đồng nói:” Tự nàng xem đi, mấy sư huynh nàng hiện tại vội vàng đá đá sát sát, mà nàng muốn theo chân bọn họ, giống bọn họ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 90: Điều kiện trao đổi (1+2)

Gương đồng mờ ảo từ ngón tay Mặc Yểm trở nên trong như nước, nhìn trong mặt kính chính là Quý Môn quan quen thuộc, quan hạ một mảnh đồng nghị, quý tốt yêu binh như châu châu ún ún kéo đến, tất cả bọn họ không muốn sống nữa, dường như nói tiếp nhau hướng Dương Môn chen chúc, mà mấy vị sư huynh thì xếp thành một đường, hợp lực thi triển pháp thuật ngăn cản phản quân cuộn cuộn không dứt.

Pháp lực của bọn hân so sánh với những này phản quân cao hơn nhiều, thường thường pháp thuật vừa ra, trước mặt liền trên dưới một trăm địch nhân ngã xuống, nhưng địch nhân đằng sau dường như không thêm để ý đồng bọn hy sinh chút nào, phía trước ngã xuống một mảnh, đằng sau cũng không nhìn mà giẫm phải thi cốt bọn họ nhào lên. Một vòng trước Dương Môn thi cốt tầng tầng lớp lớp, không ngờ cao tới nửa người!

Bề rộng Dương môn ước chừng hai trượng, năm vị sư huynh mỗi lần hai người, thay nhau ra trận, hai người trước một mối, hai người sau thay thế, Văn Hư pháp lực yếu nhất trong mấy sư huynh đệ, phản quân cũng phát hiện điểm này, thường xuyên dùng hân là đối tượng tấn công chính, nhiều lần Văn Hư thiếu chút nữa bị phản quân cuốn vào chính giữa bị yêu ma tướng lĩnh gây thương tích.

Vũ Khúc Tinh Quân đứng ở trên cổng thành chỉ huy thiên binh thiên tướng phóng ra các loại binh khí từ xa, tận lực chặn phản quân phía sau tiến lên liên hoàn tấn công, vô số pháp lực tiếp ứng bay theo mũi tên, cồn mộc (thân gỗ) lõi thạch từ trên trời giáng xuống, xác thực giảm bớt một ít áp lực của bọn Văn Sơ. Nhưng là quân số phản quân thật sự quá nhiều, những binh khí này rơi vào chính giữa phản quân, như những viên đá rơi xuống mặt hồ, dấy lên gợn sóng, đảo mắt lại khôi phục nguyên trạng.

Phản quân vô số như thế chẳng phân ngày đêm, tre già măng mọc đánh sâu vào Dương Môn, bọn Văn Sơ cuối cùng sức cùng lực kiệt, mà bây giờ, bọn họ mỗi người đều đầy bụi đất, một thân máu đen, cũng không rõ là của bọn họ, hay là phản quân bị đánh bại, xem ánh mắt bọn hân vẫn y nguyên kiên nghị bừng sáng, nhất thời sẽ không có trở ngại, nhưng lúc sau thì sao?

Tình cảnh trước mắt, Bạch Bạch vừa mới mới tự mình trải qua, mà khi thì hỗn loạn nguy cấp, so với hiện tại quả thực không thể so sánh nổi, nàng càng xem càng sợ, dường như đã có thể tiên đoán được vài ngày tới, các sư huynh kiệt sức ngã xuống đất, tùy ý bị quý tốt yêu binh tàn sát chà đạp thật là tình trạng đáng sợ, nhìn không được toàn thân phát run, đã nghĩ nhảy người lên.

Mặc Yểm một mực lưu ý nét mặt của nàng, thấy nàng sợ hãi lo lắng như thế, đã cảm thấy có chút khó chịu, hân một tay đè Bạch Bạch lại nói:” Đừng nóng vội, bọn họ nhất thời nửa khắc không chết được.”

Bạch Bạch có thể nào không vội, vừa giẫy dụa nghĩ thoát khỏi khống chế của hân, vừa lớn tiếng nói:” Ta muốn đi tìm sư huynh, người thả ta ra!”

” Nàng tìm bọn hân làm cái gì, cùng bọn họ chịu chết?” Mặc Yểm cùng sử dụng hai tay hai chân, đem Bạch Bạch gắt gao ôm vào trong ngực, nói chuyện đã có vài phần sinh khí. Con hồ ly ngốc này không thấy được dưới Quý Môn quan nguy hiểm cỡ nào? Còn muốn đi chịu chết?! Mấy cái tên vô liêm sỉ

cùng nàng mới quen biết bao lâu, đáng giá để nàng khấn trương như vậy sao?

”Không cần ngại lo, ta muốn cùng các sư huynh ở một chỗ!”

”Không được đi!”

Bạch Bạch dùng hết sức lực giãy thoát ra, hoảng loạn nhớ tới pháp thuật Nhị sư huynh dạy, hét lớn:”Ngươi lại ngăn cản ta, ta, ta đối với ngươi không khách khí!”

Mặc Yểm cười hân hoan lên mi tâm (giữa hai đầu lông mày) nàng một cái, hoàn toàn không xem ra gì nói:”Như thế nào không khách khí?”

Bạch Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, trong nội tâm mặc niệm pháp chú, trong phòng một vài đồ vật vô đều hướng sau lưng Mặc Yểm đánh tới, đáng tiếc cách hấn còn hơn một thước tựa như đâm vào một chút cũng không có, như hình trên tường, đình đình đang đang rơi trên đất.

Bạch Bạch lần này vốn không có sử dụng toàn lực, thấy công kích không có kết quả, âm thầm tăng pháp lực lớn, nhất thời trong phòng dòng khí tán loạn, vài đạo phong nhận muốn bổ tới sau lưng Mặc Yểm.

Lần này càng kỳ quái, những phong nhận kia còn chưa rơi xuống trên người Mặc Yểm liền kiệt lực tiêu tán, Bạch Bạch không thể không đem pháp lực nâng lên cao nhất, kết quả y nguyên như thế. Làm đối tượng bị công kích là Mặc Yểm, chỉ là lẳng lặng nhìn xem nàng, dường như người bị công kích không phải hấn.

Bạch Bạch tâm địa rất yếu đuối, coi như là công kích, cũng sợ làm bị thương hấn, ngay từ đầu cũng không đem ra hết toàn lực, chỉ là về sau phát hiện những công kích này không có hiệu quả, mới từng chút từng chút tăng cường pháp lực, cái này phải trách tâm địa hồ ly ngốc! Trong lòng Mặc Yểm âm áp, như nhũn ra, đồng thời cũng âm thầm cao hứng, tiểu hồ ly mềm lòng như vậy, chỉ cần hấn tốn chút khí lực, nàng nhất định rất dễ dàng tha thứ chuyện hấn đã làm trước kia.

Bạch Bạch phát hiện mình đối Mặc Yểm hoàn toàn bất lực, lại sợ thất bại, càng lo lắng sư huynh ở Quý Môn quan, mếu máo, oa ô khóc lớn lên.

”Nàng đừng khóc, Nàng đáp ứng theo giúp ta, ta khiến cho những tiểu quý kia lui xuống trước được không?”

Bạch Bạch nước mắt lưng tròng nhìn hấn, tin lại không dám tin, Mặc Yểm trước không phải không lừa gạt nàng. Mặc Yểm đưa tay xoa xoa nước mắt nàng, âm thanh mềm mại nói:”Ta không lừa nàng, nếu như nàng lo lắng, ta mang nàng đến gần Quý Môn quan, nhìn xem bọn họ lui binh, được không? Nhưng nàng không thể gặp những sư huynh vô liêm sỉ kia!” Nói đến về sau, giọng điệu lại kịch liệt.

”Các sư huynh mới không vô liêm sỉ!” Bạch Bạch nhỏ giọng kháng nghị nói, trong nội tâm không muốn, nhưng biết mình tiếp tục kiên trì, rất có thể ngay cả ”lợi ích” hấn đáp ứng ban đầu đều bị hủy bỏ. Kinh nghiệm ở chung cùng Mặc Yểm trong quá khứ nói cho nàng biết, người này rất tự đại ngoan cố, chuyện đã quyết định nàng nói cái gì đều không đổi, muốn tranh thủ kết quả là thường xuyên khiến hấn ngày một khi dễ chọc ghẹo thậm tệ hơn. Thất bại nhất của nàng chính là, nàng cho là pháp lực mình đã khá nhiều, nhưng trước mặt Mặc Yểm, tựa hồ một chút tác dụng cũng không có.

Mặc Yểm lấy khăn tay ra lau sạch sẽ vết nước mắt trên mặt Bạch Bạch, rất tự nhiên thay nàng chỉnh lại cả quần áo, Bạch Bạch ngồi ở trước gương bất an không yên, thầm nghĩ có thể nhanh một chút xác định các sư huynh bình an vô sự.

Huyền Minh ma doi ở ngoài đại điện khoanh chân chữa thương, hấn dẫn theo Bạch Bạch bị Mặc Yểm dùng gió lốc mang về nơi đây, trên người máu dường như đã khô, hấn không có việc gì về sau đều phải dựa vào hút máu mới chống lại âm hàn khí trong cơ thể Huyền Minh, hiện tại không chỉ nói hấp huyết, ngay cả máu mình cũng không có, âm hàn khí mãnh liệt phát tác, thiếu chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này,

Mặc Yểm khó được nhìn thấy một cái yêu ma chết như vậy, lại thêm Bạch Bạch được hấn an toàn đưa tới, tâm tình thật tốt đưa một điểm chân nguyên giúp hấn chữa thương. Pháp lực chân nguyên trên người Mặc Yểm rất lớn, trong tam giới khó có người sánh được với hấn, Huyền Minh ma doi được một chút chân nguyên của hấn, chẳng những nhợt về một cái mạng nhỏ, mà âm hàn khí lúc nào cũng làm loạn trên thân mình cũng đều trị triệt để tận gốc.

Lúc hấn tu luyện đi lệch đường, tuy pháp lực cao cường, nhưng lúc nào cũng bị âm hàn khí tra tấn, mỗi lần phát tác so với chịu loại cực hình ở mười tám tầng Địa ngục càng thêm khó chịu, hiện tại Mặc Yểm tùy ý ra tay liền giải quyết bệnh khó chữa của hấn, khiến cho hấn không cần phải chịu tra tấn, đối Mặc Yểm cảm kích là không cần nói nhiều lời, hấn không thể moi trái tìm ra hiến cho Mặc Yểm dùng, thể hiện tình cảm trung thành kính ngưỡng.

Lúc Mặc Yểm mang theo Bạch Bạch đi ra, Huyền Minh ma doi nghe được hơi thở, vọt đứng dậy, một thân chuẩn bị biểu lộ phục vụ cho ân nhân, phối hợp giường mặt chết của hấn, khiến Bạch Bạch lại càng hoảng sợ, lóe thân trốn sau lưng Mặc Yểm.

Vô ý thức ý lại như vậy, làm cho Mặc Yểm thật cao hứng, thần sắc cũng tự nhiên hoà nhã không ít. Huyền Minh ma doi tuy không háo sắc cũng không chạm phải tình yêu nam nữ, nhưng chủ nhân đối với tiểu hồ ly này có xem trọng, có mắt đều có thể nhìn ra, cho nên âm thầm quyết định, từ nay về sau đối tiểu hồ ly tiên này cũng phải khách khí một ít, nói không chừng sau này sẽ là phu nhân nhà mình đây.

Mặc Yểm an ủi nắm chặt bàn tay nhỏ bé Bạch Bạch, nói:”Ngươi phản phó thủ hạ đi gọi bọn họ lui về, ai lui chậm, thì không cần phải trở lại.”

Huyền Minh ma doi vốn cũng là một trong những phản quân mạnh nhất Địa phủ, nhưng hiện tại hấn cảm thấy đi theo Mặc Yểm so với liều chết lao ra Địa phủ đi làm càn có tiền đồ nhiều hơn, cho nên đối với ”yêu cầu vô lý” của Mặc Yểm, hấn cũng cung kính truyền xuống, không đề cập tới nửa điểm ý kiến phản đối, không đề ý thương thế nhanh chóng xuống dưới làm việc. Chỉ là bởi vì vết thương trên người quá nhiều, đi đường đều là chân thấp chân cao, nhìn về phía trên rất có vài phần khí chất anh hùng gặp nạn.

Bạch Bạch nghe được giọng nói của hắn, biết rõ hắn là người đem mình bắt tới, nhìn không được vụng trộm thò đầu ra dò xét hắn, nhìn thấy chính là bộ dáng hắn trọng thương nửa tàn phế, nhút nhát e lệ hỏi Mặc Yểm nói:”Hắn????? Hắn là do ta đã thương?”

Mặc Yểm thoáng cái nhéo chớp mũi nàng nói:”Đúng vậy, nếu như không phải ta ra tay nhanh, chỉ sợ hắn cũng bị người cắt thành khối vụn.”

Bạch Bạch trong lòng giật mình lại mắc cở, yêu quái này dù sao không thể nào làm mình bị thương, bản thân lại lo thương thể của hắn nặng như vậy!

Mặc Yểm nghĩ nhanh chút làm cho mọi chuyện được quyết định, lừa gạt thuận lợi khiến Bạch Bạch trở về, đưa tay ôm lấy eo nhỏ Bạch Bạch, dưới chân ngân quang lóe lên, hai người liền bay ra đại điện giữa không trung. Bạch Bạch xem xét xung quanh, nơi này cách Quý Môn quan cũng không xa, chỉ bay một lát, cũng đã nhìn thấy dưới chân một mảng lớn quý tốt yêu binh rậm rạp chằng chịt, một đường xa xa lan tràn đến dưới cổng thành Quý Môn quan.

Mặc Yểm dùng thuật che mắt, cho nên khiến Thiên Lý Nhân, Thuần Phong Nhi tiên nhân mất tỉnh tai thính đều không cách nào phát hiện thân ảnh hắn cùng với Bạch Bạch. Mắt thấy Quý Môn quan càng ngày càng gần, Bạch Bạch cũng khẩn trương lên, e sợ gặp các sư huynh ngoài ý muốn.

Huyền Minh ma yêu chính là thủ hạ làm việc thật là nhanh nhẹn, Mặc Yểm cùng Bạch Bạch bay đến gần Quý Môn quan thì phía sau quý tốt yêu binh đã bắt đầu lui bước, Thiên Lý Nhân ở trên cổng thành cũng nhìn thấy, lớn tiếng thông tri năm người Vân Sơ đang từ thủ chờ tại Dương Môn.

Bọn họ vốn chém giết hơn phân nửa ngày, đã có chút ít mệt mỏi, trong lòng một mực lo lắng an nguy Bạch Bạch, nghĩ tình hình công kích kéo dài không dứt không biết muốn nhịn đến khi nào, trên mặt vẫn là trấn định như thường, trên thực tế đã âm thầm kêu khổ.

Kế hoạch của Minh Át chân nhân, vốn là làm cho bốn người phụ trách thủ vệ, mặt khác ba người ẩn núp trong phản quân, chém giết kẻ cầm đầu, quý tốt yêu binh rất nhiều chỉ là đám ô hợp, chỉ cần tướng lĩnh đầu yêu ma giết chết, còn lại sẽ dễ đối phó hơn, lại gây xích mích với lĩnh quân còn lại nhân cơ hội khếch trương thế lực, cho chúng tranh đấu, như vậy là giảm bớt được thật lớn áp lực đánh sâu vào Quý Môn quan.

Chỉ là bởi vì Bạch Bạch bị bắt, kế hoạch này liền không thể không gặp trở ngại, Vân Sơ cùng Vân Khởi trong nội tâm có bao nhiêu sốt ruột là không cần phải nói, bây giờ nghe thấy phản quân có dấu hiệu lui binh, tuy không biết có phải giả vờ hay không, nhưng có thể được nghỉ ngơi và hồi phục một khắc cũng là tốt, cho nên người người tinh thần chấn động, đến ra tay càng linh hoạt.

Thấy các sư huynh không có việc gì, trong lòng Bạch Bạch an tâm một chút, lại nhìn vòng vây tấn công sư huynh của quý tốt yêu binh quả nhiên bắt đầu từng chút từng chút lui binh, càng cao hứng. Nhìn không được đưa tay giật nhẹ tay áo Mặc Yểm, khẩn cầu:”Người cũng không thể làm cho bọn họ từ nay về sau không đánh nữa sao?????”

Mặc Yểm sờ mái tóc dài trơn trượt như nước của Bạch Bạch, lười biếng nói:”Nàng theo ta bao lâu, ta khiến cho bọn họ ngưng chiến bấy lâu, được không?” Mặc dù là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mặc dù có chút hèn hạ, chẳng qua nếu như có thể đem tiểu hồ ly lừa trở về, vậy chẳng sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Kế lâu dài (1+2)

“Để ta thấy sư huynh rồi hãy nói...” Bạch Bạch cúi đầu, lòng nàng đang có khúc mắc đối với Mặc Yểm, lúc vui vẻ Mặc Yểm đối với nàng tốt lắm, xem nàng không khác gì bảo bối, một khắc không chịu buông tay, cùng nàng chơi đùa, nàng muốn ăn gì hắn đều đáp ứng, những gì nàng yêu cầu dù binh thường hay không binh thường hắn đều lo được cho nàng.

Nhưng lúc hắn mất hứng, hắn sẽ cực kì xấu xa, tùy tiện chọc ghẹo, bắt nạt nàng, lời nói thì lạnh nhạt, đe dọa, quát mắng... toàn bộ đều nói ra hết, còn vô tình đuổi nàng đi, giống như nàng là cái thứ gì đó rất ghê tởm, làm như chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể làm bản mất hắn, nàng không biết nên làm gì với tên nam nhân hi, nô vô thường này.

Phụ thân nói Mặc Yểm lừa gạt nàng, là người khiến pháp lực căn cơ của nàng bị hủy, là người làm cho nàng dù trải qua thiên kiếp nhưng cũng không thể thành tiên, hắn còn đã thương phụ thân, điều quan trọng nhất là hắn, hắn đã làm nhiều chuyện xấu với nàng nhưng không hề giải thích thậm chí còn chưa từng tỏ vẻ áy náy chút nào.

Một nam nhân như vậy nàng sao có thể ở lại bên cạnh, hơn nữa ngộ nhờ hắn ta lại lừa nàng nữa thì sao, vậy phải làm gì bây giờ?

Mặc Yểm đối với câu trả lời của nàng rất không hài lòng, nhưng hắn lại không muốn miễn cưỡng Bạch Bạch, thật vất vả mới biết hắn còn có chút vị trí trong lòng nàng, sao lúc này có thể tức giận, sẽ dọa Bạch Bạch chạy mất.

Vì thế hắn cố kiềm chế sự bất mãn trong lòng, đưa nàng về phía tòa đại điện. Dù sao hắn cũng không thể thả người, tiểu hồ ly không dễ trốn được, cứ giữ lại rồi nói sau.

Mặc Yểm tùy ý chọn chỗ ngồi, điện này là một trong chín điện của thập Diêm La, người này ngang hàng với Diêm Vương, đáng tiếc vương này trong đợt

biến động dưới đại phủ đã bỏ mạng, hồn phách trở lại Thiên Đình, phải tu hành một lần nữa, chẳng biết phải qua bao nhiêu năm mới trở lại.

Đại điện bị một trong những thủ lĩnh phản quân – yêu quái Ngọc Lưu Ly sai người chiếm đóng, bây giờ nơi này gần giống như hoàng cung, nơi nào cũng rất long lanh, tuy rằng không thể thay đổi sự lạnh lẽo, âm u, nhưng khắp nơi cũng đã được bao phủ bởi một làn hương nhẹ nhàng.

Vị Ngọc Lưu Ly này là một con mèo tu luyện ngàn năm, bởi vì có đôi mắt màu xanh biếc nên được gọi là Ngọc Lưu Ly, nàng thành danh cũng là nhờ cặp mắt nổi tiếng này. Bình thường mắt nàng màu nâu đen, một khi thi pháp, mắt sẽ đổi sang màu lam xanh biếc, bị đôi mắt lẳng lơ này nhìn, nếu pháp lực yếu sẽ bị nhiếp hồn, đến lúc đó chuyện sống hay chết đều do tâm tình của ma nữ này định đoạt, nếu nàng muốn kẻ đó tự móc mắt ra giao cho nàng, thì hẳn sẽ ngoan ngoãn làm theo.

Ngoại trừ đôi mắt nhiếp hồn này, nàng cũng am hiểu thuật quyến rũ, hai thứ kết hợp lại tạo thành một sức mạnh rất lớn, nhiều tướng sĩ dưới tay nàng đều xem nàng là thần, đối với nàng một mực trung thành. Cho nên, pháp lực của nàng mặc dù sao với các đầu lĩnh phản quân khác không được xem là cao, nhưng mà thuộc hạ của nàng rất không sợ chết, thực lực không thể khinh thường.

Nàng cùng Huyền Minh ma đôi giống nhau, là nhóm đầu tiên cam tâm phụng sự Mặc Yểm lên làm thủ lĩnh phản quân. Ngoại trừ khâm phục pháp lực của Mặc Yểm, chủ yếu là nàng đối có ý với Mặc Yểm.

Nam nhân, đối với nàng bất kể là thần tiên hay yêu quái, không mấy người có thể cự tuyệt được mị lực của nàng, thậm chí không cần nàng dùng đến đôi mắt lưu ly nàng có thể khiến cho một đám nam nhân quỳ dưới chân nàng. Mà Mặc Yểm từ đầu tới cuối không hề có cảm xúc gì với nàng, giống như nàng cùng con quái vật lãnh huyết Huyền Minh yêu ma đôi không hề khác nhau.

Cố tình khiêu khích pháp lực qua mạnh của Mặc Yểm, ngày hôm sau, sáu đầu lĩnh phản quân bướng bỉnh liên kết lại, đồng loạt ra tay, kết quả là chỉ trong một lát bọn chúng bị Mặc Yểm đánh cho hồn phi phách tán, chết tới chết lui, trong đó còn có hoa yêu Tử Ma Nữ – mỹ nữ nổi danh như mình.

Thủ đoạn độc ác như vậy làm cho hai mươi người khác cùng Ngọc Lưu Ly yêu ma khiếp sợ. Ngọc Lưu Ly yêu tự nghĩ cho dù bản thân có đem toàn lực ra đối phó cũng chưa chắc đỡ được một chiêu của Mặc Yểm, trong lòng tuy sợ hãi nhưng sinh ra một cảm giác muốn chinh phục, nàng muốn làm bạn bên người nam nhân này!

Vừa rồi Huyền Minh ma đôi phái người đến truyền lệnh, nói chủ nhân muốn bọn họ tạm thời ngừng tiến công, đưa binh lui ra phía sau mười dặm, nàng gần như không chút do dự, phân phó người dưới làm theo, nàng muốn thế gian phồn hoa nhưng cũng muốn dựa vào nam nhân hùng mạnh này.

Mặc Yểm mang theo Bạch Bạch trở về, Huyền Minh ma yêu cùng Ngọc Lưu Ly yêu ma đang ở ngoài điện hầu, Bạch Bạch thấy Ngọc Lưu Ly yêu một thân hắc y, lập tức biết rằng nàng là một con mèo lông đen, rồi nhớ tới Tiểu Hắc ở Thanh Lương Quan, không khỏi cảm thấy thân thiết.

Ngọc Lưu Ly yêu nhìn thấy Bạch Bạch cũng sùng sốt, trong lòng suy nghĩ rất nhiều: tiểu hồ ly này thật là khác lạ! nàng không biết chủ nhân suy tính gì, trên người nàng rõ ràng có tiên khí, hay là nàng là hồ ly trên Thiên Đình?

Mặc Yểm hình như không phát hiện chuyện gì cả, đưa Bạch Bạch đi vào trong điện, Huyền Minh ma đôi bước đến gần, nói: “Thuộc hạ có việc bẩm báo chủ nhân”

Mặc Yểm nhướng mày, nói: “Chuyện gì? Tí nữa hãy nói!”. Chỉ có Huyền Minh ma đôi coi như thức thời, nghe một chút liền biết ý hẳn muốn nói là gì.

Bạch Bạch nhìn hẳn rời khỏi đại điện, quay cái mặt rất hối lỗi lại, nói: “Thương thế của ngươi có đỡ không?”

Huyền Minh ma đôi không ngờ Bạch Bạch lại quan tâm hỏi han hẳn, hẳn hiện tại đã biết đầu đuôi mọi việc, chỉ sợ chủ nhân ra lệnh cho tất cả phản quân lui binh là vì muốn lấy lòng tiểu hồ tiên này, hẳn nào dám làm bộ làm tịch trước mặt Bạch Bạch, vội vàng cười hắc hắc: “Là do thuộc hạ kém tài, đại tiên lưu lại cho ta cái mạng nhỏ này, đó là ân điển rồi”.

Những lời hẳn nói cũng rất thiệt tình, Bạch Bạch tuổi còn nhỏ, tuyệt đối không vượt quá sáu trăm tuổi, cho dù công bằng giao đấu, hẳn cũng nhất định không thắng được, mạnh hơn nhiều so với hẳn, hẳn xưa nay vẫn luôn chấp nhận sự thật.

Kỳ thật hẳn đánh giá cao Bạch Bạch, Bạch Bạch giống như Trình Giáo Kim, đến bây giờ giống như thuyền ba lá, đối với pháp lực trong cơ thể còn lại lắm, nếu mà chân chính đấu pháp, có thể chỉ qua vài chiêu là bị đánh cho tán loạn.

Ngọc Lưu Ly yêu chưa từng lĩnh hội pháp lực của Bạch Bạch, nghe Huyền Minh ma đôi nói xong, chỉ là hừ lạnh một tiếng, nàng không tin tiểu hồ ly có bản lĩnh như vậy, nếu nói mị lực cao cường, có thể chí tin!

Ngần đầu nhìn hình dáng tuấn dật của Mặc Yểm một cách si ngốc, thầm nghĩ: “tiểu hồ ly này có thể làm cho hẳn vui vẻ, thì ta cũng có thể, nếu như hẳn không thích nữ nhân xinh đẹp cũng không sao, còn nếu hẳn thích tiểu mỹ nhân, hừ hừ! Chẳng lẽ mị lực của ta còn không bằng con tiểu hồ ly mấy trăm năm đạo hạnh này?”

Bạch Bạch nghe thấy nàng hừ lạnh, nghiêng đầu nhìn một cái, khen: “Hắc miêu tỷ tỷ, người thật đẹp!” Nàng nói những lời này rất thiệt tình, vẻ mặt tinh thuần, Ngọc Lưu Ly yêu được mọi người ca ngợi dung mạo vô số lần nhưng chợt nghe một tiểu tiên nữ bộ mặt khờ dại khen là xinh đẹp, không tự chủ được mặt có chút đỏ lên.

Nàng cảm thấy mình nên chán ghét tiểu hồ ly này, nhưng mà???? Được rồi, ánh mắt nàng có chút phân vân, nàng không ngại cùng tiểu hồ ly này hầu hạ chủ nhân.

Mặc Yêm đi phía trước nghe nàng nũng nịu, yếu ớt đi phía sau cùng hai yêu quái nói chuyện, tức khắc cảm thấy khó chịu, lúc trước khi hắn lần đầu tiên gặp tiểu hồ ly này, phải dung rất nhiều thủ đoạn, nàng mới bằng lòng mở miệng nói chuyện! Hừ!

“Đang nói chuyện gì vậy?” Mặc Yêm căng thẳng dùng tay bắt lấy Bạch Bạch, dung sức kéo nàng ôm vào ngực. Bạch Bạch có chút ủy khuất nhìn hắn một cái, cúi đầu không lên tiếng. Mặc Yêm vừa thấy ánh mắt của nàng, lập tức hối hận, có chút buồn bực nghĩ: sao lại giống như hắn đang khi dễ nàng? Rõ ràng là nàng mắt lớn mắt nhỏ nhìn hắn, còn thân thiết với hai yêu quái hơn hắn.

Mặc Yêm ôm Bạch Bạch để trên đầu gối, ngồi ở trên cái ghế lát gấm vàng óng ánh giữa đại điện, nói với Huyền Minh ma dơi: “Có chuyện gì thì nói đi!”

Huyền Minh ma dơi cúi người, nói: “Thuộc hạ cả gan hỏi một câu, không biết chủ nhân đối với đại quân đại phủ có tính toán gì không?”

“Vi sao hỏi như vậy?” Mặc Yêm nhíu mày hỏi, vừa nhìn Bạch Bạch đang mất tự nhiên xoay xoay trong lòng ngực, dường như muốn nhảy sang một bên ngồi, cố ý dùng tay ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, không cho nàng động đậy, nàng rụt rè ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Bạch Bạch cắn môi như đóa hoa anh đào, mắt chợt lóe, biến trở về hồ ly, lần này mặc yêm không có ngăn lại, hắn cũng rất không vui khi để người khác nhìn Bạch Bạch, dù sao hiện tại cũng không định làm gì nàng, để nàng trở lại thành hồ ly cũng không sao.

Tai nghe thấy Huyền Minh ma dơi chần chừ nói: “Địa phủ lần này có mười ba phản quân, hiện tại thần và Ngọc Lưu Ly đều nghe theo sự phân phó của chủ nhân, nhưng bọn còn lại hiệu lệnh một phương, muốn bọn chúng nói gì nghe nấy, chỉ sợ phải dùng thủ đoạn, nếu không mấy ngày sau sẽ có biến?????”

Hắn đã cố gắng nói khéo léo, hắn thành danh là dựa vào khả năng giết người, hoàn toàn không giống như Ngọc Lưu Ly giỏi ăn nói, cho nên những lời trên tuy là suy nghĩ cho Mặc Yêm, nhưng lại ập a ập ứng.

May mắn Mặc Yêm cũng không phải kẻ ngốc, một chút liền hiểu được hắn muốn nói gì. Đại phủ sở dĩ bị yêu ma tác loạn, tuy nhiều nguyên nhân không giống nhau nhưng đa số đều muốn lao ra quỷ môn quan, đến dương gian hưởng thụ sự phồn hoa, số ít còn muốn đánh tới Thiên Đình giật cái ghế Thiên Đế.

Nếu hắn quyết tâm dùng pháp lực trấn áp, chúng sẽ tâm phục khẩu phục. Nếu ngăn cản bọn chúng xông vào Quan, cho dù bọn chúng không dám phản kháng nhưng cũng không đáp ứng.

Hơn nữa trong ngày hôm nay hắn cường ép bắt bọn họ lui binh, chỉ sợ đã khiến cho phản quân trên dưới phản cảm. Cánh cửa quỷ môn quan rộng mở, giống như một khúc xương ngon treo trên đầu đám dã cầu đang đói. Đúng như Huyền Minh ma dơi nói, qua một hai ngày nữa, nhóm phản quân tất nhiên sẽ phản kháng.

Mặc Yêm không có hứng thú thành vua địa phủ, cũng không nghĩ muốn tham gia cùng đám phản quân giằng co với Thiên Đình, thậm chí, trong lòng hắn còn muốn chứng kiến Thiên đình bị đám yêu ma quỷ quái này hung hăng tàn phá một phen.

Nhưng Bạch Bạch khẳng định không muốn bọn yêu ma quỷ quái lao ra???? Thanh Lư Quan lần này chắc định liều chết cản trở, đánh tới cùng dù còn một người cũng không lui, bọn họ chết sạch là tốt nhất! Nhưng Bạch Bạch sẽ rất thương tâm, sẽ không để ý đến hắn??? Hắn vất vả lắm mới tìm được một lý do mà Bạch Bạch mới cảm thấy hứng thú trao đổi điều kiện.

Mặc Yêm cảm thấy trong lòng có một chút đau, đó là do móng vuốt của bạch bạch, nhìn nàng chịu không nổi nên đập phá phản kháng, nhất thời tâm tình tốt, cảm thấy tất cả vấn đề đều nhỏ nhặt, không đáng nói, cũng không hề phiền toái, dù sao hắn cũng không có chuyện gì muốn làm, chỉ cần tiểu hồ ly này ngoan ngoãn ở bên người hắn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Điều nhân sư huynh (1+2)

Mặc yêm đã tính toán trong một thời gian ngắn sẽ khống chế phản quân ở địa phủ, tốn một ít thời gian tìm hiểu xem bọn phản quân này hình thành như thế nào, phải biết đúng bệnh mới sắc thuốc được.

Nói tóm lại, trừ bỏ những tên cầm đầu, còn những yêu ma quỷ tốt còn lại thì chia làm ba loại: đầu tiên là bọn đào thoát khỏi mười tám tầng địa ngục, hai là bọn du hồn còn vương bận oán niệm không không chịu đầu thai chuyển thế, hy vọng trở về nhân gian trả ân oán tình thù, loại thứ ba là mấy con quỷ mới bị lôi kéo làm tráng binh.

Cẩn thận xem xét, yêu binh quỷ tốt loại thứ hai chiếm sáu thành, loại thứ ba chiến ước chừng bốn thành. Loại thứ ba đều là phạm nhân bình thường bị biến thành quỷ hồn, sức chiến đấu yếu, tâm lý chiến đấu trên cơ bản đều là bị ép lôi ra trận, không đáng để lo.

Quý tốt yêu ma loại thứ nhất thì có rất nhiều khác biệt, đều là những đại ác nhân trốn khỏi mười tám tầng địa ngục, ai nấy tính tình hung hãn, tâm tư giả dối, ác độc tàn nhẫn, loại quỷ hồn này vốn ở mười tám tầng đại ngục chịu đủ loại khổ hình tra tấn, một khi thoát được ra ngoài đại đa số đều không từ một thủ đoạn thoát ra khỏi địa ngục, bọn chúng còn có những đồ đệ vô cùng hung ác tàn bạo. Khi đã có được tự do chúng sẽ trả món hận tích tụ ngàn năm một cách tàn bạo nhất, sẽ phá hủy tất cả mọi thứ. Mấy con ác quỷ này ở đại phủ đã lâu, hấp thụ rất nhiều ân khí, đa số đều có tu vi nhất định, pháp lực cao gấp mấy lần mấy con quỷ mới, tất nhiên là lực lượng rất trung thành của phản quân.

Loại thứ hai là du hồn dã quỷ còn mang tâm niệm chưa hoàn thành ở trần gian, bọn chúng tham gia thực không muốn làm chuyện ác chẳng qua tâm niệm muốn trở về nhân gian quá lớn, cho nên bị người khác lợi dụng, mà mấy cái oán niệm ngưng tụ này cũng rất kinh người, thực lực của bọn chúng gần giống bọn ác quỷ thứ nhất, cũng không thể khinh thường.

Có thể trở thành tướng thống lĩnh bọn quỷ hồn, càng không phải tầm thường. Bọn chúng tất nhiên là sinh linh trong địa phủ tu luyện thành yêu ma, pháp lực đương nhiên cao xa hơn bọn quỷ hồn bình thường, nhưng mà bị âm dương quản chế, từ nhỏ cho đến lớn đều sống trong địa phủ, nghe bọn quỷ hồn miêu tả về nhân gian, khó tránh khỏi tâm muốn hướng tới, hơn nữa bọn chúng không giống với quỷ hồn thân không thể ra dưới ánh nắng mặt trời, bọn chúng ngoài sinh ra ở âm phủ bất đồng với nhân gian, những thứ khác cũng đều độc nhất vô nhị, bởi vì sinh ra ở địa phủ tối tăm, ác liệt, pháp lực của bọn chúng rất cao so với đồng loại ở nhân gian.

Như vậy, một đồng yêu ma quỷ quái mạnh như vậy xông vào nhân gian, chuyện gì xảy ra, thực sự không dám tưởng tượng.

Kỳ thật, địa phủ thái bình nhiều năm, lần này sinh ra đại loạn, Thiên Đế cũng góp một phần “công lao”, hẳn ở thiên đình vô cùng xa xỉ, nhưng đối với việc bất bình ở địa phủ thì lại không quan tâm, ngày tháng lâu dài vấn đề tích tụ càng nhiều, nhưng Thiên Đế vẫn dùng chính sách đàn áp, đến vài năm trước, những vấn đề ngầm bắt đầu bộc phát, yêu ma quỷ quái phần nộ đến mức giết hại hai vị Diêm La, hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, phá mười tám tầng địa ngục, thả một lượng lớn ác quỷ, náo động đại phủ rầm rộ.

Ngày đó tác loạn chỉ có vài yêu ma, đã thế qua vài lần nội đấu đều đã chết sạch, còn những lộ phản quân thì lớn mạnh rất nhanh, bắt đầu từ lúc thiên binh thiên tướng còn có thể không chết thế cục, đến sau thì mấy yêu ma phản quân chiếm lợi thế, càng đánh càng mạnh, không hề bị động trong khi nghênh chiến, thường là chủ động đánh, và lại thắng nhiều hơn bại.

Mặc Yểm ngồi ở đại điện nghe Huyền Minh ma dơi báo cáo tường tận tình hình của phản quân, trong lòng cũng có tính toán trước, muốn thu thập lực lượng ma quỷ không lồ này cũng phải mất một thời gian, thật là phiền toái.

Đánh rắn thì phải chặt đầu nhưng kẻ này không dùng được. Bắt thủ lĩnh thì cũng phải bắt nhưng không thể bắt hết được, nếu không bọn quỷ tốt yêu ma một khi mất thủ lĩnh, không còn ai dẫn đầu thì sẽ không khống chế được, sẽ tự do làm loạn, thế cục sẽ cực loạn.

Nói thật, muốn giết hết sạch bọn yêu ma cầm đầu không tính là khó, nhưng mà muốn giết sạch bọn quỷ tốt yêu bình là việc không có khả năng nhất a. Hiện tại bọn yêu ma tụ tập trước quỷ môn quan chỉ là bọn quân tiên phong, không biết bao nhiêu yêu quỷ từ bốn phương tám hướng đang tiến tới rồi. Hẳn không sợ tạo ác nghiệt, nhưng nếu chẳng phân biệt tốt xấu đem hết tất cả bọn lâu la này đánh cho hồn phi phách tán, có thể sẽ phá hỏng vòng luân hồi chuyển thế, sau sẽ tạo ra hậu quả gì hẳn cũng không thể xác định được.

Bạch Bạch nghe Mặc Yểm cùng Huyền Minh ma dơi nói rất đúng, đoán được hẳn đang nghĩ biện pháp giúp mình, trong lòng vô cùng cảm kích, cho nên cũng không so đo quấy rầy hẳn, Mặc Yểm lộn xộn trên người, nằng cũng nhận.

Mặc Yểm nhận thấy được nàng đang ngoan ngoãn, liền được voi đòi tiên, mân mê cái móng vuốt của nàng, bộ lông xù mềm mại đụng vào có thể cảm nhận được xương cốt bên trong, sờ vào thật ấm áp và thoải mái, sự lo lắng xuyên qua lòng bàn tay hòa hợp với nhiệt độ cơ thể, cặp mắt nâu khờ dại của tiểu hồ ly kia he hé nhìn hẳn, tiểu hồ ly này chịu nằm yên cho hẳn đùa nghịch??? Mặc Yểm trước nay chưa hề cảm thấy nữ nhân, cứ như vậy che chở, sủng ái nàng cả đời, dường như là một ý kiến hay.

Phát tay đuổi Huyền Minh ma dơi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi đi, Mặc Yểm nâng bạch bạch lên ngang tầm mắt, cười nói: “Trong tháng này, ta thay nàng dẹp bọn phản quân, không cho bọn chúng lao ra quỷ môn quan, nàng làm gì báo đáp ta?” Hẳn nhất định giữ Bạch Bạch bên người rồi, hỏi như vậy chẳng qua là muốn kiểm “lợi tức” nhiều hơn thôi.

Bạch Bạch nghe ra manh mối, kỳ quái hỏi: “Ngươi sao biết trong tháng này bọn chúng không thể lao ra ngoài?” Sư phụ chỉ đồng ý với Thiên Đế giúp hẳn bảo vệ quỷ môn quan một tháng, qua tháng bảy, đệ tử của Thanh Lương Quan coi như hoàn thành nhiệm vụ, sẽ trở về Thiên Đình, không nhúng tay vào chuyện địa phủ và Thiên Đình nữa. Chuyện này người trên Thiên Đình biết không nhiều lắm, Mặc Yểm vì sao lại biết?

Mặc Yểm nhưn mày nói: “Chuyện của nàng ta đều biết!”

Bạch Bạch chần chờ một lúc rồi nói: “Ta???? Hôn nhẹ ngươi được không?” nàng biết Mặc Yểm muốn nàng ở lại nhưng nàng thấy vấn đề này cần phải hỏi qua sư phụ, sư huynh, phụ thân, mẹ thì mới có thể quyết định được, nàng sợ Mặc Yểm sẽ khi dễ nàng nên không muốn ở lại dễ dàng. Nhưng mà người ta giúp nàng, nếu không có chút báo đáp, sẽ có chút khó ăn nói, Mặc Yểm thích cùng nàng hôn nhẹ, vậy hôn nhẹ là tốt nhất. Mặc Yểm cũng thích bắt nàng cùng tu luyện đại pháp song tu, nhưng mà dùng đại pháp này rất mệt, lần trước trong mộng không thể không chết được nên hồ đồ một lần, hiện tại khẳng định không bị lừa.

“Dùng cái mũi hồ ly của nàng đâm nhẹ một cái mà tính là hôn nhẹ sao? Ta mặc kệ” Mặc Yểm dỗi chọc cái mũi của bạch bạch, giả bộ thua thiệt không chịu ăn.

Bạch Bạch nhìn hẳn một chút, rồi thương lượng: “Vậy ta biến thành người hôn ngươi được không?”

“Được rồi! Nàng muốn ôm hôn ta!” Mặc Yểm « gắng gượng làm » nói, hẳn cũng biết không có khả năng ngay lập tức ăn ngon được.

Bạch Bạch gật đầu, Mặc Yểm trong lòng hưng phấn, nhiệt tình chờ nàng biến thành người “Cảm ơn” hần, hần không có lưỡng trước Bạch Bạch không có giữ lời hứa, ngược lại thừa dịp hần không có chuẩn bị nhảy nhanh xuống mặt đất, chạy đi vài bước.

“Này! Nàng vừa nói cái gì? Hôn nhẹ đâu?” Mặc Yểm chỉ ngón tay về phía cửa điện, Bạch Bạch đột nhiên cảm thấy phía trước hình như có một bức tường vô hình, khiến nàng không thể tiến thêm một bước, chỉ có thể xoay người lại, nhỏ giọng nói: “Ngươi, ngươi cho bọn họ lui binh đi trước, ta, ta sẽ hôn ngươi!”

Mặc Yểm không nghĩ tới tiểu hồ ly này lại học được cách giao hoạt thế này, sợ hần quyet nợ? Cố gắng cười nói: “Tốt! Ta trước đem tiểu hồ ly giao hoạt nàng trưng trị trước” Nói xong đứng dậy làm bộ muốn đi bắt nàng, Bạch Bạch “Chỉ” thét lên một tiếng, co chân chạy vòng quanh đại điện, không để Mặc Yểm bắt.

Pháp lực của Bạch Bạch đã mạnh hơn xưa rất nhiều rồi nhưng Mặc Yểm vẫn dễ dàng bắt được nàng. Nhưng hôm nay Bạch Bạch xuất hiện trước mặt mình, tâm tình vui vẻ, nên kiên nhẫn vui đùa với nàng, vài lần có thể dễ dàng bắt được nhưng chỉ đưa tay vuốt cái bụng của nàng, hoặc vuốt vuốt đuôi, không thì xoa xoa cái lỗ tai rồi buông tha nàng.

Một người một hồ não loạn một hồi rồi mới yên tĩnh, Mặc Yểm một tay bắt bạch bạch đưa đến lồng ngực, cười nói: “Có đói bụng không, ta có mang theo gà nướng và rượu hoa đào, chúng ta cùng ăn!”

Bạch Bạch mừng rỡ, chủ động nhảy lên vai Mặc Yểm, tặng hần một cái hôn môi hồ ly.

Mặc Yểm cho Bạch Bạch ăn no rồi liền đi xem bọn phản quân, Bạch Bạch ăn rất no rồi liền đi dạo hoa viên sau đại điện tiêu thực (tiêu hóa thức ăn), Mặc Yểm cùng nàng đã kí ước ba điều. trong khoảng thời gian dọn dẹp bọn phản quân ở đại phủ này, nàng không được rời khỏi đại điện. Bạch Bạch yêu cầu muốn liên lạc với các sư huynh cũng bị cự tuyệt, trong lòng nàng muốn nhưng sợ Mặc Yểm mất hứng, sợ hần đối ý, cho nên đành phải nghe lời.

Bầu trời đại phủ luôn đen kịt, không có trăng cũng không có sao. Bạch Bạch ngẩn đầu lên nhìn thật lâu, thầm nghĩ nếu có chim nhỏ bay qua thì tốt quá, nói không chừng có thể nhờ chúng truyền tin cho các sư huynh, mình mất tích hơn một ngày rồi, các sư huynh nhất định sẽ rất lo lắng, may mắn phản quân tạm thời lui binh, bằng không bọn họ phải lo lắng cả hai việc, nhất định rất khổ???

Nàng nghĩ như vậy, trên bầu trời liền hợp với suy nghĩ của nàng xuất hiện một “Điều nhân” – đầu của sư huynh Vân Cảnh gắn trên mình chim, bay đến trước mặt Bạch Bạch kinh hô nói: “Tiểu sư muội, đừng lên tiếng! ta thật vất vả mới vào được!”

Vân Cảnh ngoại trừ đầu, còn lại là hình dáng là một con chim nhỏ, bạch bạch giật mình nhìn hần, nói: “Vân Cảnh sư huynh, ngươi??? Ngươi sao lại biến thành một con chim???”

Vân Cảnh buồn bực nói: “Sư huynh ta là một thiếu niên anh tuấn, nếu không phải vì gặp ngươi sao ta phải ẩn thân chứ, phải biến thành hình dáng này sao chứ?”

Bạch bạch vô cùng áy náy nói: “Xin lỗi sư huynh??? Ta không sao, ta muốn tìm mọi người để báo tin nhưng Mặc Yểm không cho!”

“Mặc Yểm là ai? Có phải phải là người thu phục bọn phản quân ở đại phủ không?” Vân Cảnh đuổi theo Huyền Minh ma dơi khi hần bắt Bạch Bạch, trên đường gặp phải Hắc Toàn Phong kì dị, khiến mất dấu vết bọn họ, hần trước nay giới về lần theo dấu vết, nghĩ đến những lời Huyền Minh ma dơi nói, chủ nhân của hần và người ngồi trong đại điện chỉ huy bọn phản quân rút lui kia nhất định có quan hệ, cho nên dựa theo sự chỉ dẫn của Thiên Lý Nhân, kiếm một tòa đại điện, rồi cuộc hần tìm được chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chạy rồi hãy nói (1+2)

Bạch Bạch gật đầu nói:

“Sư huynh, Mặc Yểm nói có thể làm cho phản quân không ra khỏi Dương Môn Quan trong vòng một tháng.”

Nàng chỉ nói cho sư huynh biết phân nửa, một nửa còn lại... do dự không dám nói, Mặc Yểm tuy rằng nói chỉ cần đáp ứng hần hôn nhẹ, hần sẽ giúp. Thế nhưng Bạch Bạch có thể nhìn ra được hần hoàn toàn không có ý định thả cho nàng rời đi. Vừa rồi trước khi ra ngoài hần đã nói không được tự ý bước chân ra khỏi phạm vi đại điện, bằng không????? Hần chưa nói bằng không sẽ thế nào, mặc kệ cứ theo bản tính ác ôn của hần, nhất định sẽ buông tay, làm cho Quý Môn Quan lần nữa rơi vào nguy hiểm.

“Ai vậy? Người nào lại tốt như vậy? Đợi đã, Bạch Bạch, ngươi có phải đã đáp ứng yêu cầu gì của hần?”

Vân Cảnh rất bình tĩnh đưa mắt nhìn Bạch Bạch, tuy rằng nàng hiện tại trong hình dáng của một tiểu động vật khả ái, thế nhưng hẳn nhớ rõ Bạch Bạch sau khi biến thành người thì có bao nhiêu xinh đẹp, chắc chắn đủ để làm cho một chính nhân quân tử phá ma thành biến thân thành một đại sắc lang.

Những người giàu lòng nhân ái, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ không phải không có, nhưng xem cách Mặc Yểm đối phó với bọn phản quân, thuận hẳn thì sống nghịch hẳn thì chết, thủ đoạn rất mạnh mẽ, thì phẩm đức nhất định không tốt, cái gọi là vô sự hiển ân tình, phi gian tức đạo (khi không tỏ ra ân cần không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp)! Mặc Yểm vì cứu chúng sinh hay vì sắc đẹp của tiểu sư muội hẳn đây.

Bạch Bạch chân chó một chút, nói:

“Hắn nói ta hôn nhệ hắn.”

“Chỉ đơn giản như vậy?!”

Thì ra là môi thơm của mỹ nhân đáng giá! Vậy Vân Cảnh là vì tiểu mỹ nhân mà không ngại đổ máu. Vân Cảnh cảm thấy tự ti, hẳn thường ngày dùng mọi cách khiến cho tiểu mỹ nhân vui vẻ, so ra quá nhỏ bé!

“Hắn muốn ta trong khoảng thời gian này phải ở lại đây, không được đi về????? Sur huynh ta nên làm gì bây giờ?”

Bạch Bạch ảo não thật thà nói.

Ta chỉ biết loại sắc lang nay không được hào phóng như vậy! Vân Cảnh trong lòng cảm thấy không phục, hướng Bạch Bạch nói:

“Tiểu sư muội việc này không thể đáp ứng! Nếu không trong một tháng, hẳn muốn ngươi làm cái gì????? Rất thiệt thòi, rất mệt! Không được, không được! Chúng ta là đệ tử Thanh Lương Quan, không thể vì để đạt được mục đích mà dùng sắc đẹp hỗ trợ?!”

Hắn quên mất bản thân bình thường thích nhất là hi sinh sắc đẹp, rất hài lòng khi có cơ hội dùng đến nó. Nhưng hơn hết là những lời này của anh đều xuất phát từ nhân tâm, hẳn là nam nhân thì việc này không có gì quan trọng nhưng tiểu sư muội là một cô nương tốt, làm thế nào để bỏ mặc nàng ở lại hang sói?! Cho dù là vì bảo vệ nhân gian khỏi bị yêu ma quấy nhiễu, vì lợi ích của chúng, cũng không thể hi sinh một tiểu cô nương để đạt được!

Bạch Bạch bị lời lẽ nghiêm khắc của Vân Cảnh làm cho sững người, nghĩ đến bản thân mình làm ảnh hưởng đến danh dự của Thanh Lương Quan, vì vậy không do dự nữa, nhất định phải cự tuyệt “yêu cầu vô lý” của Mặc Yểm!

Nàng không hiểu hi sinh sắc đẹp là gì, nhưng nàng đã tiếp thu được lo lắng của sư huynh, thật sự ngay cả sư huynh cũng lo lắng cho mình bị Mặc Yểm khi dễ! Làm sao biết nàng khi dễ trong lòng nàng và khi dễ của Vân Cảnh, hoàn toàn là hai việc khác nhau!

Vân Cảnh là lo Mặc Yểm lừa gạt thân thể của Bạch Bạch, nhưng thực ra Bạch Bạch đã sớm bị Mặc Yểm ăn một mảnh vụn cũng không còn. Bạch Bạch lo lắng chính là thái độ thay đổi thất thường của Mặc Yểm, sợ hắn trở mặt đối nàng chọc ghẹo, trách móc, nói lời lạnh nhạt.

Song hai người đều đưa ra một quyết định thống nhất, đó chính là — chạy là thượng sách!

Về phần chạy thế nào, Vân Cảnh đã từng nghĩ qua, cũng đã tìm được rồi, ở đây không có phòng ngự phép thuật đặc biệt gì, thế nhưng gần lối ra bọn thủ lĩnh phản quân lui tới không ít, bọn họ pháp thuật không kém, nếu cứ nghênh ngang rồi đi nhất định sẽ bị phát hiện, biện pháp tốt nhất là dạy cho Bạch Bạch phép thuật biến thành chim nhỏ, không ai hay biết rồi đi.

May là Bạch Bạch đối với việc học tập pháp thuật có khả năng thiên phú, rất nhanh đã học xong. Hơn nữa biến thành con chim nhỏ so với Vân Cảnh còn thật hơn — ít nhất là từ đầu đến chân đều là bộ dáng của con chim nhỏ màu trắng, không như Vân Cảnh đầu người thân chim.

Bạch Bạch trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ phép thuật của Vân Cảnh, sư huynh tự mình không luyện được? Nàng vốn còn lắng bản thân biến thành đầu hồ ly mình chim sẽ xấu đến đường nào!

Nàng nghĩ như vậy, trong mắt Vân Cảnh có vài phần kinh ngạc, Vân Cảnh vừa hiểu ý tứ của nàng, hài lòng giải thích:

“Sư huynh có gương mặt tốt như vậy mà biến thành hình con chim nhỏ thì thật lãng phí a!”

Hóa ra là khuôn mặt!

Bạch Bạch không nói gì, Vân Cảnh sư huynh quả nhiên không giống người thường, các sư huynh trong Thanh Lương Quan thật là quá khác nhau. Bạch Bạch biến thân hoàn tất, ở trong sân thử bay vài vòng, không có vấn đề gì, Vân Cảnh nhìn xem nàng bay qua đầu tường, hướng Quỷ Môn Quan bay ra. Trên đường đi cực kỳ thuận lợi, mắt thấy gần rời khỏi phạm vi điện Diêm La, Vân Cảnh vụt một cái biến trở lại dáng dấp ban đầu, Bạch Bạch cũng khôi phục trở lại thân hồ ly, nàng vẫn quen với việc làm hồ ly hơn.

Một người một hồ đang định tăng tốc hướng Quỷ Môn Quan đi tới, đột nhiên cảm thấy như đụng vào một bức tường cao vô hình, liên tục trên dưới trái phải di chuyển mấy lần đều không thể như trước tiếp tục rồi đi.

Tình hình này thật quen thuộc, Bạch Bạch liền nghĩ đến một khả năng — Mặc Yểm đuổi theo!

Nàng không cần nghĩ cũng biết, tuy rằng nàng là bị bắt tới đây nhưng nếu đi không từ biệt, Mặc Yểm nhất định sẽ nổi giận. Cảnh tượng khi đó ở bên ngoài Mặc Đàm hẳn ra tay đánh cha nàng lại lần nữa hiện lên trước mắt? ? ? ? ?

Bạch Bạch nom nóp lo sợ xoay người về phía không có hình ảnh của Mặc Yểm, bên tai nghe thấy tiếng oán giận của Vân Cảnh :

“Gặp quý sao, người nào thiếu đạo đức lại thi pháp ở chỗ này, chẳng lẽ chính là “Quý đã từng” danh tiếng lừng lẫy?”

Vân Cảnh tuy oán giận nhưng giọng nói lại rất ung dung, hẳn biết cái này là do cao nhân thi pháp ngăn cản bọn hắn, nhưng tính tình hẳn như thế nào, càng là lúc nguy cấp, phiền phức, hẳn càng cọt nhả. Huống hồ đối phương chỉ bao vây bọn họ, tạm thời chưa có ý định động thủ, sợ hãi không bằng nghĩ cách xông ra! Nghĩ như vậy, Vân Cảnh tiện tay giơ lên, còn chưa thấy rõ động tác của hắn, trong tay liền thấy xuất hiện một trường kiếm sáng lóng lánh kim quang. Vân Cảnh tay cầm kiếm vàng nhắm về phía vật cản trở vô hình trước mặt một kiếm đâm tới, kỳ quái chính là bọn họ vừa rồi dù thế nào cũng không thể đi ra, nhưng hiện tại một kiếm đã dễ dàng xuyên thủng. Vân Cảnh còn chưa kịp vui về thì phát hiện tay cầm kiếm bị vật gì cản trở, không thể tiến về phía trước chút nào.

Cổ tay Vân Cảnh run lên, thanh kiếm vàng bỗng dừng bay vọt tới, thân kiếm dài ra gần một trượng, nửa điểm trở ngại cũng không có. Thu tay rồi lại đâm tới, ngay vị trí vừa rồi tay vẫn không thể tiến về phía trước. Vân Cảnh “a” một tiếng, nói:

“Cái này không ngăn cản đồ vật, chỉ ngăn cản người, không ngăn cản đạo kiếm a!”

“Không cần hao tổn khí lực. Thiên la địa võng này chỉ ngăn cản vật còn sống, hồn phách, vật chết tùy ý thông hành, nếu người đã chết, thân thể liền có thể tùy ý ra vào.”

Bạch Bạch vừa nghe thấy âm thanh đó lại càng thêm hoảng sợ, liền thối lui vài bước đến sát giới hạn của vật cản trở vô hình.

Vân Cảnh nghe có người khiếu khích, lại thấy phản ứng của Bạch Bạch, vẫn về mũi nói:

“Cái thứ ồn ào này có phải là Mặc Yểm không?”

Bạch Bạch ra sức gật đầu, một bên dùng ánh mắt cầu cứu hỏi hắn làm sao bây giờ.

Vân Cảnh đưa tay vuốt đầu Bạch Bạch, cho nàng một nụ cười an ủi, theo hướng phát ra âm thanh vừa rồi, nói:

“Các hạ ngăn cản hai sư huynh muội chúng tôi, có việc gì sao?”

Mặc Yểm ngồi ở đại điện, trước mặt là nền nhà hiện lên hoàn cảnh của Bạch Bạch và Vân Cảnh, nhìn Vân Cảnh tùy ý “Động tay động chân” với Bạch Bạch. Trong lòng lửa giận sôi trào, thầm nghĩ muốn chặt đứt đôi tay không biết dừng lại kia, thanh âm phát ra càng lạnh lùng, hắn không trả lời câu hỏi của Vân Cảnh, chỉ nói:

“Bạch Bạch, trở về!”

Bạch Bạch còn chưa mở miệng, Vân Cảnh đã ngắt lời:

“Tiểu sư muội của ta sẽ không đi cùng người! Giật đồ bìm leo, áp bức một tiểu cô nương. Người cũng không xấu hổ!”

“Bạch Bạch, trở về!”

Mặc Yểm không để ý tới khiếu khích của Vân Cảnh, lại lặp lại một lần nữa.

Bạch Bạch nghe thấy âm thanh này, giống như bị một đập mạnh vào đại chùy (là huyết thứ 14 của mạch Đốc. Huyết này nằm ngay chỗ lõm phía dưới đốt sống cổ số 7 (đốt sống cổ to nhất mà chúng ta có thể quan sát thực bằng mắt, trông như quả chùy).), bốn chân một mạch hướng về phía đại điện mà chạy như bay! Nàng thất kinh, tại sao có thể như vậy, nàng rõ ràng muốn rời đi! Trong lòng liều mạng chống cự nhưng thân thể đã không còn khống chế được, hướng về phía cũ, càng chạy càng nhanh.

“Sư huynh, cứu mạng a!”

Bạch Bạch sợ hãi, cao giọng hướng về phía Vân Cảnh cầu cứu, Vân Cảnh đem hết toàn lực ra sức nhảy đến trước mặt Bạch Bạch, đem nàng gắt gao ôm trong lòng, ngăn nàng xông về phía trước.

Bạch Bạch lúc này nếu nói về phép thuật căn cơ đã hơn Vân Cảnh, tuy rằng nàng không biết cách vận dụng, thế nhưng Vân Cảnh muốn ngăn nàng rời đi thì cũng phải tốn sức lực của chín trâu hai hổ.

Mặc Yểm gia tăng pháp chú đang thi triển trên người Bạch Bạch, chuyện Bạch Bạch không hoàn thành yêu cầu của hắn, lực phủ ngũ tạng trong người như bị xáo trộn, khó chịu đến mức nàng phải bị thương nức nở, thiếu chút nữa bị đau đến ngất xỉu.

Mặc Yểm trong lúc tình thế cấp bách, không nghĩ tới loại pháp chú này hại Bạch Bạch đau đớn, lập tức liền ngồi không yên, vội vã thôi không dùng pháp chú, lóe một cái thân ảnh đã bay đến trước mặt Bạch Bạch và Vân Cảnh.

Vân Cảnh thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người mặc cẩm bào đen, anh tuấn không gì sánh được, hơi sững sốt, hắn hoàn toàn không có ý thức rằng muốn để Bạch Bạch chú ý dĩ nhiên phải là một nhân vật trẻ tuổi anh tuấn.

Hắn rõ ràng là người tu hành có đạo hạnh cao thâm, dung mạo sẽ dừng ở thời khắc hắn tu luyện đại thành, tự bản thân có thể lựa chọn một độ tuổi nhất định sau một thời gian dài cũng không có biến hóa. Bộ dáng bên ngoài không thể nào đoán được chính xác độ tuổi của thần tiên, yêu ma. Nhưng mà người này như vậy cũng quá khóắc lác đi!

Vân Cảnh phải thừa nhận, dung nhan và khí chất không thể sánh kịp đối phương, hơn nữa kém không phải chỉ một hai điểm, nhưng đó đều không phải quan trọng! Quan trọng là hắn nghĩ đạo hạnh cao thâm thì có thể tùy ý bức áp Bạch Bạch, lừa gạt sắc đẹp của nàng, không xứng với khuôn mặt xinh đẹp đâu!

Mặc Yểm vừa xuất hiện đã khiến Vân Cảnh nhìn hắn không ngừng tò mò, hắc y nhân thần bí này phép thuật cao cường như thế, khí thế như thế, người bình thường không thể có được.

Thế nhưng hắn cho rằng bản thân đẹp trai, pháp lực cao cường thì có thể giậu đồ bìm leo, bức áp, lừa gạt sắc đẹp sao?

Vân Cảnh cũng không chịu thua địch thủ, muốn tổn thương tiểu sư muội của hắn, cho dù là lão thiên đế hắn cũng phải liều mạng! Một tay đem Bạch Bạch đặt trong vạt áo, một tay giờ kiểm lên, Vân Cảnh cười nói:

“Rốt cục cũng chịu xuất hiện gặp người, đúng lúc thỉnh giáo một vài chiêu thức của các hạ!”

Mặc Yểm biết Bạch Bạch rất để ý đến những người bên cạnh nàng, hắn muốn đem Vân Cảnh đánh bại cũng không khó. Thế nhưng nếu hắn đem Vân Cảnh đã thương, Bạch Bạch nhất định sẽ tức giận cùng thương tâm, lúc đầu hắn lỡ tay đã thương cha nàng, đáng dấp kinh khiếp, khóc lóc của nàng hắn không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

“Ngươi không phải là đối thủ của ta, để Bạch Bạch ở lại, lập tức rời đi!”

Mặc Yểm thật vất vả mới đem Bạch Bạch để bên cạnh hắn, tuy không thể đem lòng của nàng hướng về phía hắn nhưng tuyệt đối cũng không thể thả nàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chờ gia trưởng (1+2)

Bạch Bạch đẩy đẩy vạt áo trước của Vân Cảnh, một nửa đầu thò ra nhìn lên, thấy Mặc Yểm cau mày chờ nàng, trong lòng cả kinh vội vã trốn trở vào, nàng thấy bộ dáng giận dữ của Mặc Yểm thì sợ hãi.

Mặc Yểm thấy nàng phản ứng như vậy, trong lòng đau khổ, cái tiểu hồ ly vô liêm sỉ này, bên cạnh hắn hết ăn lại uống, ăn no thì muốn chạy, bản thân đối với nàng tốt như vậy, nàng không có lấy một điểm cảm kích, chỉ cần có cơ hội tốt liền ưu tiên nghĩ cách rời đi! Hắn có đáng sợ như vậy không?

Hay là nàng vẫn còn ghi hận ngày trước hắn mắng nàng, lừa nàng, hại nàng thiếu chút nữa mất mạng?

“Vi sao nàng muốn đi?”

Mặc Yểm cố gắng áp chế không cam lòng cùng tức giận, mở miệng hỏi.

Vân Cảnh lần nữa giành trả lời:

“Nàng không phải là người của ngươi, bị ngươi kiên quyết bắt lại, muốn rời đi không phải là rất bình thường sao?”

Mặc Yểm tiếp tục bỏ qua hắn, mắt nhìn chăm chăm vào chỗ hở ra trước ngực hắn, Vân Cảnh cả lợ phốt phơ nói:

“Ngươi nhìn chăm chăm vào ngực ta như thế ta sẽ xấu hổ a! Ta đối nam nhân không có hứng thú, ngươi yêu ta, ta sẽ đau lòng.”

Hắn miệng nói vậy, nhưng khóe mắt vẫn nhìn về phía Quý Môn Quan, Mặc Yểm rốt cục cũng bỏ cho hắn ít thời gian, mở miệng nói:

“Không cần nhìn, hiện tại cho dù bọn họ có tới cũng vô dụng, Bạch Bạch phải ở lại đây.”

Vân Cảnh này giờ liên tục tìm cách kéo dài thời gian, vì hy vọng Thiên Lý Nhãn phụ trách quan sát tình hình địch có thể thấy bọn hắn đang ở giữa không trung bên này, không che, không đậy, Thiên lý Nhãn cùng Thuận Nhĩ Phong có thể nghe thấy được động tĩnh bên này của bọn hắn.

Chỉ cần các sư huynh đệ tới, cho dù là không thể đánh bại Mặc Yểm, nhưng ít nhất cũng có thể mang Bạch Bạch chạy đi là xong. Không nghĩ tới Mặc Yểm từ lâu đã nhìn thấu tâm tư của hắn, hơn nữa cũng không có sợ hãi.

“Người đã không ngại, vậy chờ các sự huynh đệ của ta tới rồi sẽ tiếp tục thật tốt phân bua phải trái.”

Vân Cảnh cuối cùng dứt khoát gỡ trở vô lại, kiếm trên tay nhoáng lên liền thu lại, nghiêng ngang xếp gối ngồi giữa không trung. Kiếm pháp của hắn sớm đã luyện thành, có thể cùng với thân thể hòa làm một, cho nên người bên ngoài cơ bản không thể nhìn thấy hắn mang theo kiếm, chỉ có lúc đối địch mới có thể thấy thanh kiếm tách ra từ trong cơ thể.

Mặc Yểm lườm tên lưu manh trước mặt một cái, có chút kỳ quái, kể lúc nào cũng giả nhân giả nghĩa ra vẻ đạo mạo như Minh Ất, thế nào lại nhận lấy một đệ tử như vậy, nhưng mà cho dù Minh Ất có dẫn tất cả đồ từ đồ tôn của mình tới, hắn cũng tin vào khả năng không cần động thủ cũng có thể đem Bạch Bạch lưu lại — trừ phi Minh Ất có thể vô tình để mặc cho các yêu ma quỷ quái tất cả chạy đến nhân gian, giết lên thiên đình.

Với lực lượng của phản quân ở địa phủ hiện tại, không cần tới bang trợ của hắn, Minh Ất hẳn là có khả năng bảo vệ cho quý môn quan, kỳ quái chính là lần này hắn chỉ phái đệ tử đến đây, chính mình yên ở ở thiên đình không chịu ra tay.

Mặc Yểm không có suy nghĩ là phía sau chuyện này là một âm mưu mà hắn không biết, quay về với thực tế, hai Minh Ất cũng không thể làm gì được hắn.

Tình thế trước mắt chỉ dựa vào mấy tên đệ tử của Minh Ất, cho dù là pháp thuật của Bạch Bạch đột nhiên tăng mạnh, muốn bảo vệ cho Quý Môn Quan cũng có chút miễn cưỡng, nếu như bọn người này kiên quyết mang Bạch Bạch rời đi. Hắn không ngại ngược lại trợ giúp địa phủ phản quân công phá Quý Môn Quan, nói muốn thay đổi thế cục đối với hắn chẳng qua chỉ là một suy nghĩ.

Thanh Lương Quan hành sự luôn lấy giữ gìn ổn định tam giới là trách nhiệm, không đến mức vì luyện tiếu tiêu sư muội Bạch Bạch mà ngồi xem tam giới đại loạn.

Nhìn Bạch Bạch bên trong vạt áo của Vân Cảnh ra ra vào vào đánh giá hắn, hắn hận không thể lập tức đập Vân Cảnh, đem nàng từ chỗ trốn xách ra, thế nhưng vừa nghĩ đến dáng dấp khóc đau thương của Bạch Bạch, hắn liền không thể làm gì khác hơn là nghiêng răng nghiêng lợi đợi.

Trên Quý Môn Quan, Thiên lý Nhân đã nhìn thấy tình huống bên này, phái người báo lại với mấy người Vân Sơ, nói Vân Cảnh mang theo Bạch Bạch ở điện Diêm La bị một hắc y nhân thần bí cản đường.

Vân Sơ và Vân Khởi liếc nhau, quý tốt yêu bình ở dưới cốn thành đã bị đẩy ra xa mười dặm, cho dù bọn họ tấn công lần thứ hai, chỉ cần Vân Lan, Vân Chi và Vân Hư ba người này có thể bảo vệ một trận, bọn họ nếu nhanh chóng trở về chắc còn kịp.

Kỳ quái chính là không biết hắc y nhân kia từ đâu tới, các đường phản quân có thể tạm thời rút lui chắc hẳn cũng là do hắn giúp đỡ, nói vậy đối với bọn họ là có thiện ý.

Bây giờ tự dừng lại chặn đường Vân Cảnh và Bạch Bạch, đến tột cùng là muốn làm gì đây. Một nhân vật lợi hại như vậy nếu như kết cấu cùng phản quân, sợ rằng Quý Môn Quan tuyệt đối không thể giữ.

Vân Sơ vội vả gọi ba sư đệ tới dặn dò, sau đó cùng với Vân Khởi chuẩn bị xuất phát đi cứu Vân Cảnh.

Vân Hư bước lên kéo hai vị sư huynh lại nói:

“Hắc y nhân này có thể là Mặc Yểm, là sư huynh của sư phụ, nhưng mà hắn đối với sư phụ có thành kiến, hẳn cùng Bạch Bạch?????? Từ trước đã quen biết, sư huynh, các người cẩn thận!”

Nói xong không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Vân Sơ và Vân Khởi, thối lui vài bước cùng với Vân Lan, Vân Chi mỗi người có vị trí riêng của mình, chuẩn bị thủ thành.

Trong mắt Vân Khởi lóe lên một tia hiểu rõ ràng, cũng đoán được khái quát. Mặc Yểm đã khống chế thủ lĩnh của các phủ phản quân, phái người dùng biện pháp đem Bạch Bạch bắt đi, Vân Cảnh tìm được Bạch Bạch, muốn dẫn Bạch Bạch rời đi, cho nên bị hắn ngăn cản.

“Đại sư huynh, chúng ta phải cố gắng tránh không xung đột với Mặc Yểm, chúng ta tùy cơ ứng biến.”

Vân Khởi hướng Vân Sơ nói. Mặc Yểm có thể dễ dàng áp đảo các thủ lĩnh của các lộ phản quân, pháp lực vô biên, đối phó với Vân Cảnh nửa điểm cũng không khó, thế nhưng dựa theo những gì Thiên Lý Nhân nói, hẳn chỉ đem người ngăn cản, không có động thủ, chuyện này đã nói lên hắn không muốn làm cho mọi chuyện đi đến đường cùng, mặc kệ là vì nguyên nhân gì.

Có thể tranh thủ hắn giúp đỡ trấn thủ Quý Môn Quan cho đến tháng sau, bọn họ nhất định có thể thành công rút lui, nhưng nếu đắc tội với hắn, chẳng khác nào vô duyên vô cớ đem cho phản quân một viện binh mạnh mẽ, đến lúc đó cho dù bọn hắn có liều mạng cũng không thể giữ Dương Môn Quan không bị công phá. Nếu không giúp cũng không thể để Mặc Yểm trở thành kẻ thù mới được.

Vân Khởi suy nghĩ cẩn thận chu đáo, tính cách giống với sư phụ Minh Ất Chân Nhân, mặc dù trong các sư huynh đệ hắn đứng thứ hai nhưng đối Vân Sơ nói gì nghe vậy.

Vân Sơ đại khái cũng có thể đoán được một chút đầu mối, nhất là nếu hắc y nhân kia cùng với hắc y nhân mà hắn nhìn thấy ở vong Xuyên là cùng một người, thì càng nan giải.

Hai sư huynh đệ chạy tới thì thấy Vân Cảnh đang ngồi khoanh chân dưới đất, cười vui vẻ, và Mặc Yểm hờ hững ở trước mặt hắn, tư thế thả lỏng, thể nhưng cho dù là Vân Sơ cũng cảm thấy áp lực rất lớn — vừa xa xa thấy bóng lưng của Mặc Yểm, hần cơ bản đã khẳng định người này là cao thủ lần trước hắn gặp ở Vong Xuyên.

“Chẳng hay sư đệ, sư muội của tại hạ có chỗ nào đắc tội? Tại hạ trước tiên tạ lỗi!”

Vân Sơ và Vân Khởi song song tiến lên thì lễ, rất khách khí. Một bên âm thầm quan sát hắc y thanh niên.

Mặc Yểm nhìn qua so với Vân Cảnh không lớn hơn bao nhiêu, bất quá sư phụ Minh Át Chân Nhân của bọn họ, thoát nhìn dáng dấp thanh niên công tử cũng không khác nhau là mấy, vừa nghĩ tới như lời Vân Hư nói, đây là sư huynh của sư phụ—Quả nhiên hình dáng bên ngoài có chút giống nhau, Vậy người này chính là sư bá của bọn họ, cũng nên đối hắn khách khí một chút.

Bạch Bạch nghe được giọng của hai sư huynh, dừng khí cũng tăng lên một chút, lộ ra kêu:

“Sư huynh!”

Giọng không lớn, lộ ra vài phần giống như một tiểu hài tử bị khi dễ ủy khuất thấy gia trưởng. (bạch trưởng bối trong nhà)

Mặc Yểm trừng mắt với Bạch Bạch, thành công làm cho Bạch Bạch nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng, lại đối với sự khách khí Vân Sơ và Vân Khởi lộ đi, thần nhiên nói:

“Người đều đến đông đủ rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đàm phán (1+2)

Mặc Yểm nói làm cho mấy người đệ tử của Thanh Lương Quan hoảng sợ, sao lại giống như là hắn đang chờ bọn hắn, giết một lượt, nhưng hắn không có vẻ gì là muốn làm vậy, Vân Cảnh mặt biến sắc nói:

“Ngươi có ý tứ gì?”

Mặc Yểm khinh thường nhìn lướt qua hắn, mở miệng nói với Bạch Bạch:

“Bạch Bạch các sư huynh của nàng đều đã tới rồi, nàng còn muốn trốn đến khi nào?”

Bạch Bạch thân thể chấn động, nghĩ đến mình là đệ tử của Thanh Lương Quan, lại vô dụng làm cho sư phụ cùng sư huynh hổ thẹn, Vì vậy cố gắng to gan, từ trong lòng Vân Cảnh nhảy ra.

Mặc Yểm nhin xuống xúc động trong lòng, một tay đem Bạch Bạch xách về, miễn cưỡng rời mắt khỏi nàng, nói với Vân Sơ:

“Sự tình rất đơn giản, Bạch Bạch ở lại, ta duy trì tháng này, Quý Môn Quan an toàn không phải lo, một con yêu ma quý quái cũng không thể ra được.”

Vân Khởi ánh mắt ngưng lại, quả nhiên là hướng tới tiểu sư muội của bọn hắn.

Vân Sơ nghe nói vậy trong lòng cực kỳ khó chịu, thể nhưng nghĩ đến sự lợi hại của Mặc Yểm cùng với lời nói ban nãy của nhị đệ, xiết chặt nắm tay cố không lập tức mở miệng.

Vân Cảnh không nhịn được, cười cợt nói:

“Nếu chúng ta không đáp ứng thì sao? Ngươi tính cưỡng đoạt lấy?!”

Mặc Yểm lạnh lùng cười. Cuối cùng cũng chịu trả lời vấn đề của hắn:

“Nếu không, các ngươi mang Bạch Bạch đi, ta liền mở các lộ phản quân ra. Hiện tại chỉ có mười ba lộ phản quân, nghe nói phía sau còn có trăm ngàn quý tộc yêu binh đang lần lượt kéo tới. Xem ra sự tồn tại của Bạch Bạch thật quan trọng, vậy ta cũng không làm khó các ngươi, nhưng chỉ điểm cho mấy yêu ma quý quái, để các lộ phản quân của bọn họ hợp lại làm một, có hệ thống một chút, thật ra cũng rất thú vị.”

Vân Sơ rốt cục nhịn không được:

“Yêu ma quỷ quái đến thế gian, có bao nhiêu người phải chịu cảnh nhà tan cửa nát, chết oan chết uổng, thế gian sẽ giống như địa phủ âm ty, người nhân tâm sao?!”

Mặc Yểm kì quái nhìn hấn một cái:

“Có cái gì không đành lòng, người từ trước đã biết địa phủ âm ty không tốt, vì sao lại muốn đem nhiều âm hồn, yêu ma nhốt ở nơi này? Bọn họ chịu được cực khổ, con người lại không chịu nổi? Thần tiên cũng không chịu nổi?”

Vân Khởi nói:

“Nói vậy, quỷ hồn yêu ma ở địa phủ âm ty đều là những người vô cùng hung ác!”

Mặc Yểm nói:

“Trên thiên đình tất cả thần tiên đều là người tốt sao? Thế gian không có người vô cùng hung ác sao?”

“Cái này...” Vân Cảnh nghẹn lời, hấn ở thiên đình không phải mới ngày một, ngày hai, đương nhiên biết không ít thần tiên cũng không phải là người tốt gì, để chế nào chả như vậy.

Vân Khởi biết tiếp tục tranh cãi cũng không được gì, trong tình thế này nếu bọn họ kiên quyết muốn mang Bạch Bạch đi thì tình huống chỉ càng chuyển biến xấu.

“Bạch Bạch ở lại cũng không sao, thế nhưng thỉnh các hạ không miễn cưỡng nàng làm điều nàng không muốn.”

Vân Khởi suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết định.

“Được, chỉ cần nàng ngoan ngoãn lưu lại, tất cả việc khác đều tùy ý.”

Mặc Yểm hoàn toàn nhận lời, hấn cũng không muốn miễn cưỡng Bạch Bạch.

“Cái gì?!”

Vân Cảnh nhảy dựng lên, la to:

“Như vậy sao được? Chúng ta đi rồi lỡ hấn đổi ý thì làm thế nào?! Đến lúc đó hấn đối Bạch Bạch làm gì cũng đều được!”

Vân Sơ cũng nhíu mày, Vân Khởi cho cấp bọn hấn ánh mắt bảo an tâm, chớ nên nóng nảy, tiến lên nói:

“Chúng ta không cầu các hạ có thể tay ta gánh chịu trách nhiệm bảo vệ thù môn quan, chỉ cần các hạ có thể tuân thủ lời hứa, đối xử tử tế với Bạch Bạch, chỉ cần không can thiệp vào việc phản quân tác loạn là được.”

Vân Sơ đối cớ nhị sư đệ vô cùng tín nhiệm, cũng biết hấn bảo vệ Vân Khởi không thua bất cứ sư huynh đệ nào, cho nên trong lòng cự lại nhưng vẫn âm thầm không lên tiếng. Hấn không giống Vân Cảnh, vừa rồi mới cùng các sư huynh đệ liên thủ, hấn biết rõ tình thế khó khăn, bây giờ dù không đành lòng cũng phải nhẫn nại.

Thấy Mặc Yểm nói chuyện thì biết, người này tron lòng không có gì kiêng kỵ, chỉ cần hấn vui vẻ, việc gì cũng đều làm được, chỉ cần một cái nhất tay của hấn liền giết chết hơn một vạn quý tộc yêu binh, cũng như chỉ cần bản thân hấn thích thì trong mắt hấn, sinh linh lầm than chả là gì.

Nếu như bọn hấn biết ngàn năm trước Mặc Yểm đã từng mấy ngày liền ở trong thiên cung đập phá, e rằng không có đối hấn không kiên nhẫn như thế, không tránh xa mới là lạ.

Mặc Yểm không thèm để ý hừ một tiếng, cuối cùng đáp ứng điều Vân Khởi nói, tiến lên muốn đem Bạch Bạch bắt về.

Những tên Thanh Lương Quan này nói đến cùng trên thực tế là muốn hấn vì Bạch Bạch ra tay giúp bọn họ.

Thân ảnh Vân Khởi chợt lóe lên đứng chắn trước mặt Bạch Bạch.

Sắc mặt Mặc Yểm trầm xuống, nhíu lông mi, bọn người này lại muốn đổi ý?!

Vân Khởi mỉm cười nói:

“Các hạ chờ sư huynh đệ chúng ta cáo biệt với Bạch Bạch, rồi sẽ rời đi.”

Nói xong quay đầu hướng Vân Cảnh và Vân Sơ đánh mắt một cái, Vân Cảnh không quan tâm đến ôm cổ Bạch Bạch nói:

“Sư muội ngoan, người đừng sợ, nếu như tên hỗn đản này khi dễ người người nhất định phải cố sức chống cự, lên chạy về tìm sư huynh, biết không?”

Bạch Bạch nghe nhị sư huynh nói xong đã biết bản thân lưu lại đây là kết cục đã định, tuy có hơi sợ, nhưng vì không muốn các sư huynh lo lắng nên kiên

cường, nhu thuận gặt đầu.

Vân Sơ tiến lên xoa đầu Bạch Bạch, không có nói gì.

Mặc Yểm nhìn thấy hai người bọn họ đối Bạch Bạch động tay động chân, Bạch Bạch lại không có chút nào giống bộ dáng phản kháng, tức giận đến hai mắt gần như phát hỏa.

Vân Khởi thờ ơ lạnh nhạt, tâm trạng bình tĩnh, đi lên phía trước, bên tai Bạch Bạch nói một câu, sau đó ngẩng đầu lên tiếng nói:

“Bạch Bạch, tam sư huynh của ngươi nói đúng, nếu vị công tử này trái với lời hứa, miễn cưỡng ngươi làm chuyện gì, ngươi không cần lo lắng, nghĩ biện pháp tìm đến sư huynh. Đánh không được thì sư huynh muội cùng chết trận tại Quỷ Môn Quan, cùng lắm thì hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, chỉ cần làm hết sức, cả đời này cũng coi như không uổng phí, sư phụ cũng sẽ vì chúng ta mà kiêu hãnh.”

Nói ra những lời này, quả nhiên thấy Mặc Yểm biến sắc. Máy người bọn họ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, Mặc Yểm không quan tâm, thế như nếu cả Bạch Bạch cũng theo chân bọn họ cùng nhau chết tại trận, biến thành tro bụi, Mặc Yểm hẳn...bỏ được sao?! Vân Khởi, Vân Sơ cùng Vân Cảnh cười mây bay trở về Quỷ Môn Quan.

Mặc Yểm ôm Bạch Bạch mặt âm trầm trở về đại điện, cuối đầu lạnh giọng quát dẹp đường:

“Ngươi thành thật hứa với ta, không được đến Quỷ Môn Quan mạo hiểm biết không!”

Bạch Bạch không chạy trốn được, lại bị các sư huynh lưu lại, vốn cũng rất chột dạ, hiện tại các sư huynh đều đã đi, Mặc Yểm liền bắt đầu hung dữ với nàng, vừa sợ, vừa ủy khuất, ôm lấy đuôi cuộn thành một đống, không nói lời nào.

Tốt! trả lại hân sắc mặt như vậy! Mặc Yểm vừa bực mình lại vừa buồn cười, dứt khoát đem nàng nhét vào trong vạt áo, hừ hừ! Xem nàng còn chạy trốn đi đâu!

Vân Cảnh trên đường rời khỏi Quỷ Môn Quan, không nhìn được quay đầu lại nhìn xung quanh, bộ dáng lưu luyến không muốn rời bỏ, trong miệng oán giận Vân Khởi lại nhãi, Vân Khởi mỉm cười không giải thích, Vân Sơ vốn cũng lo lắng cho Bạch Bạch, thế nhưng thấy sư đệ cười không giải thích, chỉ biết Bạch Bạch hẳn là không có việc gì. Vân Cảnh đột nhiên nhớ tới một việc:

“Ngươi vừa rời lúc cùng Bạch Bạch nói gì đó? Chẳng lẽ là biện pháp đối phó Mặc Yểm?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ổn định tâm tư

Vân Khởi nói: “Đối phó Mặc Yểm à..... Coi như là vậy đi.”

Vân Cảnh cao hứng trở lại: “Là cái gì?” Vân Sơ cũng tò mò không thôi.

Vân Khởi cười ý bảo hai người đưa lỗ tai tới, nhẹ nhàng nói một câu bên tai bọn họ. Vân Sơ bừng tỉnh giác ngộ, còn Vân Cảnh thì cười đến nổi so với Bạch Bạch giống Nhị sư huynh hồ ly hơn, bỗng nhiên cảm giác bản thân thật sự là ngu ngốc, biện pháp đơn giản như vậy hẳn làm sao lại không nghĩ tới?

Nhưng cẩn thận vẫn hơn, Vân Cảnh cảm thấy có chút không ổn: “Nếu như hẳn quyết tâm dùng bạo lực thì làm sao bây giờ? Các ngươi tới muộn nên không biết, hẳn ở trên người Bạch Bạch không biết dùng tà thuật gì mà làm cho Bạch Bạch luôn trở về dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn hết lần này tới lần khác vẫn phải chạy một mạch về bên hẳn! Ta muốn ngăn cản cũng không được.”

Vân Năng nói: “Nếu hẳn muốn dùng bạo lực thì sớm đã dùng, lúc đó đừng nói một mình ngươi, dù cho ba người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hẳn, hẳn muốn đem Bạch Bạch đi, chúng ta còn có thể làm được gì? Hoặc giả hẳn dùng tính mạng của chúng ta không chế bắt Bạch Bạch ở lại, Bạch Bạch nhất định sẽ vâng lời hẳn.”

Vân Cảnh nói: “Haha, chẳng qua là tên này vừa mất Tiểu sư muội nhà chúng ta, nên hoàn toàn không nề động đến một sợi lông hồ ly của nàng, hại ta lo lắng vô ích rồi...”

Vân Sơ vui vẻ thoáng chút rồi sắc mặt lại lại chùng xuống: “Việc hôm nay, ta thật không hiểu nên nói với sư phụ như thế nào.”

Vân Khởi cùng Vân Cảnh thu lại nét cười, rốt cuộc cười không nổi rồi, trước khi xuống núi, sư phụ luôn luôn căn dặn phải chăm sóc dạy bảo Tiểu sư muội cho thật tốt, kết quả hiện tại mới đến có một ngày thôi, Tiểu sư muội liền đem dâng cho người khác, nếu như sư phụ biết rõ, không biết sẽ tức giận đến độ nào.

Vân Sơ cùng Vân Khôi là hai đệ tử duy nhất biết rõ tình trạng sức khỏe hiện tại của Minh Át Chân Nhân, thật sự không muốn sư phụ lại vì việc này phiền lòng. Vân Khôi chần chờ thoáng cái rồi nói: “Chuyện này, chờ xong rồi hãy bẩm báo lại cho sư phụ. Sư phụ nếu như muốn trách tội, cứ nói là của chú ý của một mình ta là được.”

Vân Sơ cùng Vân Cảnh nhất tề nhíu mày trừng mắt nhìn nói: “Nói nhảm gì đó, ba người chúng ta đều có trách nhiệm cả.”

Trên Thiên Đình, Minh Át Chân Nhân ở Thanh Lương Quan đang nghênh đón một vị khách ngoài ý muốn.

Mấy tháng trước, chương quân điện Âm ti thứ sáu Diêm vương Biện Thành Vương ở Địa Phủ lúc nào động bị vài tên yêu ma vây công, bản thân bị trọng thương, được cứu về Thiên Đình chữa thương, nhưng thương thế nhiều lần khó dứt. Vài ngày trước Minh Át Chân Nhân đi hỗ trợ cứu chữa tiên hữu bị thương, trong đó thì có vị Biện Thành Vương này.

Minh Át Chân Nhân dùng thuốc đứng bệnh, qua mấy ngày sau thương thế Biện Thành Vương liền ổn định lại, mấy ngày nay tinh thần hẳn rất tốt, đột nhiên muốn đi tìm Minh Át Chân Nhân bàn một việc, vội vàng phái tiểu tiên đồng tiền đến Thanh Lương Quan chuyển lời cho Minh Át Chân Nhân.

Giờ phút này tiểu tiên đồng đang đứng tại đại điện trong Thanh Lương Quan, hướng Minh Át Chân Nhân thi lễ bái kiến, tiểu tiên đồng đứng người lên nói: “Biện Thành Vương mấy ngày nay chợt nhớ tới lần trước Chân Nhân hỏi đáy sông Vong Hà có gì đặc biệt, Biện Thành Vương nghĩ đến một vật, không biết có phải là thứ Chân Nhân muốn hay không, cho nên phái đệ tử hướng Chân Nhân nói rõ.”

Minh Át Chân Nhân “A” Một tiếng, nói: “Xin lắng tai nghe.”

Tiểu tiên đồng nói: “Đáy sông Vong Hà có một loại tiên thảo, tên là “thù đồ”, trong sông Vong Hà chứa nhiều du hồn dã quỷ không được đầu thai, thân mang kịch độc xả trùng quái vật, ngày bình thường tanh hôi không chịu nổi, trong sông các loại khí tức lại lộn xộn, nhưng dù cho trong sông có nhiều hay ít cô hồn dã quỷ, nước sông ngàn năm vẫn không thay đổi, chính là vì loại tiên thảo thù đồ này. Loại tiên thảo này cực kỳ hiếm thấy, ngoại trừ đáy sông Vong Hà, không nơi nào có, hơn nữa dù có ở đáy sông Vong Hà cũng không chắc tìm được.”

Minh Át Chân Nhân trong lòng chợt lóe lên, không tự giác ngồi thẳng người hỏi: “Tiên thảo thù đồ có công dụng đặc biệt gì?”

Tiểu tiên đồng hồi đáp: “Biện Thành Vương nói, từng nghe đồn tiên thảo thù đồ này có thể trung hoà dung hợp các loại dược tính. ....”

Hóa ra..... Thì ra là thế!

Khó trách ranh giới hư ảo của Bạch Bạch chứa được bất đồng trong chốn lát dung hợp, Mặc Yểm ở đáy sông Vong Hà tìm tiên thảo thù đồ nhất định là vì Bạch Bạch, như thế có thể nói, trong lòng của hắn vẫn nhớ thương Bạch Bạch!

Đột nhiên xuất hiện niềm vui sướng khiến Minh Át Chân Nhân chẳng muốn đi truy cứu rốt cuộc Mặc Yểm dùng biện pháp thần không biết quỷ không hay gì cho Bạch Bạch ăn tiên thảo, thậm chí ngay cả chính Bạch Bạch cũng không có phát hiện ra. Hiện tại trong lòng Minh Át Chân Nhân nghĩ chỉ cần một chuyện, nếu như nhân duyên Mặc Yểm cùng Bạch Bạch còn, thì phải nói là công sức hắn bỏ trí không có uổng phí, tất cả còn có thể cứu vãn!

Lúc này đây đang ở trong đại điện Bình Đẳng vương, Mặc Yểm cùng Bạch Bạch không biết được có người đang tại tính toán về bọn họ, Mặc Yểm gọi Huyền Minh yêu di cùng Ngọc Lưu Ly Yêu Phi, bắt đầu bắt tay vào làm các loại biện pháp bố trí không chế phản quân Địa Phủ.

Hai yêu ma đứng đầu trên điện nghe Mặc Yểm nói tỉ mỉ kế hoạch của hắn, càng nghe mồ hôi lạnh càng ứa ra, Mặc Yểm sau khi nói xong bình tĩnh: “Các ngươi nếu nguyện ý trung thành với ta, y theo phân phó của ta mà đi làm, liền xuống dưới chuẩn bị, nếu như không muốn, hiện tại có thể nói, chỉ cần cam đoan ra khỏi đại điện này quên hết những kế hoạch vừa rồi, nửa chữ cũng không tiết lộ, ta cũng sẽ không làm khó dễ các ngươi, nếu không, ta giết rất nhiều quý tộc yêu binh ở Địa Phủ như vậy rồi, muốn thu thập vài yêu ma, hoàn toàn có thể.”

Huyền Minh yêu di một tay lau mồ hôi lạnh trên trán, khề cần mồm nói: “Thuộc hạ tất cả đều nghe chủ nhân!”

Ngọc Lưu Ly Yêu Phi chần chờ một chút. Cũng gật đầu nói: “Xin tuân theo chủ nhân phân phó!”

“Được! Vậy các ngươi đi làm việc đi.” Mặc Yểm phất tay cho bọn họ rời đi.

Vật áo trước ngực giặt giặt, tiểu động vật tựa hồ đang trở mình trong vật áo, sau đó lại yên tĩnh lại.

Tiểu hồ ly đáng ghét này lại có tâm trạng ngủ, trong lúc này hắn lại đang làm trâu làm ngựa vì nàng! Vốn nên cảm thấy tức giận không cam lòng, nhưng Mặc Yểm chỉ phàn nàn một chút, rồi lại cảm thấy cảm thấy mỹ mãn.

Cảm giác ấm áp trong ngực, thân thể đang dựa sát vào nhau, trái tim cũng dựa vào gần nhau, gần đến độ có thể cảm nhận được lẫn nhau, da thịt chạm vào nhau còn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ, rất chi là ăn ý. Cho dù đang ở trong trận trận gió ở Địa Phủ, cảm giác lại đang đón gió xuân, cảm giác thư thái thoải mái nói không nên lời.

“Ăn no rồi ngủ hư một con heo con, hồ ly ngốc!” Mặc Yểm thấp giọng cười mắng, ánh mắt lại nhu hòa, tay phải cho vào trong vật áo kiểm tra cái khối da lông đang ngáy o o kia, cảm giác Bạch Bạch đang xù lông tay chân lên, theo thói quen mà ôm lấy tay phải của hắn, thân thể ở dưới tay của hắn cọ xát, cảm giác quen thuộc khiến Mặc Yểm cảm thấy dù có vất vả một phen cũng đáng.

Bạch Bạch vốn cũng không có ý định ngủ, nhưng Mặc Yểm không hỏi nguyên nhân đem nàng nhét vào trong vật áo, nàng không có dũng khí phản

kháng, trong vạt áo một mảnh đen kịt, lại ẩm áp quá thể, nàng chán quá liền mơ hồ ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, cũng không biết là giờ nào, dù sao Địa Phủ trời luôn tối như mực, nàng phát hiện mình nằm ở hé một cái giường gấm thêu hoa nhỏ, rất thoải mái mà ở trên đó vận vẹo vài cái.

Đệm giường thư thái như vậy, chỉ có ở Mặc Yểm ngủ qua! Lúc trước ở Ngọc Sơn nàng chỉ ngủ trên một cái giường vải thông thường, về sau đến Thanh Lương Quan, ngủ trên bồ đệm cối rập cứng cáp, cho dù là lúc ở bên người Lăng Thanh Ba, thường thường ngủ cùng một chỗ trên giường, cũng chỉ là loại vải gấm bình thường, so ra cũng không bằng loại đệm giường mềm mại thư thái như vậy, giống như ngủ ở trong đám mây.

Trở mình đứng dậy, quả nhiên thấy Mặc Yểm nằm bên người nàng, bộ dáng dường như ngủ rất sâu. Bạch Bạch cong người lên vô thanh vô tức từng bước một di chuyển lùi lại, thẳng đường đi đến cách Mặc Yểm khoảng một chưởng mới dừng lại, nghiêng đầu dò xét hân một hồi, không phải không thừa nhận, đại phối đàn lớn lên rất dễ nhìn, so với Tam sư huynh còn đẹp mắt hơn, so với Hồng Hồng cũng đẹp mắt hơn, so với Phụ thân cùng sư phụ. .... a, cũng không kém bao nhiêu đâu!

Nhị sư huynh nói cho nàng ở lại, nàng có chút sợ hãi nhưng trong lòng dường như lại âm thầm có chút vui mừng, là cao hứng bản thân rốt cục có thể đến giúp các sư huynh. Mà không chỉ hưởng thụ bọn họ sủng ái chiều chuộng, mà không biết đền ơn.

Hình như có lẽ còn có những nguyên nhân khác ..... Nàng không muốn thừa nhận, kỳ thật có chút thích cảm giác ở cạnh Mặc Yểm, loại cảm giác này rất kỳ quái, sợ hãi? Kích thích? Thân mật? Vui sướng? Dường như cũng có một chút.

Mặc Yểm không nổi cáu, không khi dễ nàng, thì rất tốt, loại cảm giác này không giống với sự chiều chuộng của các sư huynh dành cho nàng, nhiều hơn thân mật cùng dung túng không nên lời.

Nàng sẽ không đối các sư huynh tùy hứng giờ thói xấu, sẽ không thể sai khiến các sư huynh gãi ngứa cho nàng, cho nàng ăn gà nướng, sẽ không thể kéo tóc các sư huynh, đem thân thể bọn họ xem như ngọn núi nhỏ bò tới bò lui, cũng sẽ không thể quần quít lấy các sư huynh bắt các sư huynh nghe nàng kể hôm nay nàng đã hù được bao nhiêu con bướm, bao nhiêu con ong mật, phát hiện cây hoa nào đã nở, phiên lá cây lớn lên rất kỳ quái ra sao ..... Vì nàng nghĩ nàng làm như vậy, các sư huynh sẽ không chú ý, cho nên nàng luôn ở tại trước mặt các sư huynh hành động như một Tiểu sư muội nhu thuận.

Nhưng những sự việc này, nàng thường xuyên có thể làm trước mặt Mặc Yểm, hơn nữa dường như cảm thấy, việc dung túng nàng, mắng nàng, ở cùng nàng là chuyện Mặc Yểm phải làm. Nàng cùng Mặc Yểm chơi hôn nhẹ, cũng cùng Hồng Hồng chơi đùa, nhưng nói chung cảm giác rất kỳ quái, bởi vì khi cùng Hồng Hồng ở một chỗ thì đã không có loại cảm giác sung sướng lại khó sở kích thích, cho nên về sau nàng cũng không còn nghĩ đi tìm các sư huynh thử xem chơi đùa một chút.

Về phần song tu, Phụ thân nói, là Mặc Yểm lừa nàng, còn khiến pháp lực căn cơ của nàng bị hủy, có thể thấy được song tu là đồ khốn nạn! Chính là..... Chính là song tu so với hôn nhẹ càng thêm kích thích thú vị nha!

Nói toạc ra song tu cũng giống như nàng chứng kiến Con mèo lớn trên núi giao phối ra sao ở Ngọc Sơn, ngoại trừ tư thế nhiều một chút, thời gian dài một chút. Chẳng qua nếu như thật là giao phối, có thể hay không có tiểu hồ ly? Bạch Bạch lấp bắp kinh hãi, nhưng một hồi lại thôi, không đúng! Mèo rừng là cùng mèo rừng giao phối, trên núi lợn rừng cũng chỉ cùng lợn rừng giao phối, Mặc Yểm là người, hẳn là cũng chỉ cùng người giao phối mới đúng, về phần mình, đương nhiên vẫn là muốn tìm hồ ly giao phối a!

Vậy song tu chưa tính là giao phối, thì làm sao mà có thể có tiểu hồ ly chứ? Thật sự là lo lắng dư thừa rồi!

Hơn nữa mèo rừng vào mùa xuân mới giao phối, hiện tại rõ ràng không phải mùa xuân sao, mình cũng nghĩ đến đâu chứ?

Nguy rồi! Mình ở trong mộng hình như cùng tên đại phối đàn này lại song tu, có thể căn cơ sẽ bị mất lần nữa hay không?! Bạch Bạch vội vàng trong lòng đọc khẩu quyết luyện công, phát hiện trên người không có gì không ổn, lúc này mới yên lòng lại.

May mắn giờ phút này Mặc Yểm bận .. giả bộ ngủ nhìn lên phản ứng của Bạch Bạch, không có sử dụng pháp chú để biết được tâm tư Bạch Bạch, nếu không chắc hẳn tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đục và Cái (1+2)

Nếu như Mặc Yểm hy vọng Bạch Bạch thừa dịp hân đang ngủ sẽ nhiệt tình chủ động phản ứng gì đó, thì hẳn tự nhất định thất vọng rồi.

Đợi lại đợi, cũng chỉ thấy Bạch Bạch ghé vào bên gối hân dò xét hân, Mặc Yểm có chút nhụt chí, quyết định cố gắng thừa dịp Bạch Bạch không hề phòng bị, đột nhiên mở to mắt, một tay ôm nàng, khẽ cắn một ngụm vào cái mũi của nàng, cười hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Mũi Hồ ly là một trong những điểm mẫn cảm nhất trên người chúng, đột nhiên bị tập kích, tuy không phải rất đau, cũng khiến Bạch Bạch sợ tới mức lông dựng đứng, cuốn thân thể lại dùng hai chân trước che cái mũi, sợ hãi kêu một tiếng.

Phản ứng buồn cười này khiến Mặc Yểm không thể nhìn được nữa cười ha hả, Bạch Bạch thờ phỉ phỉ thấp giọng mắng: “Bại hoại!”

Mặc Yểm không giận mà đem Bạch Bạch ôm vào trong ngực, đẩy móng vuốt nhỏ bé của nàng ra, nhẹ nhàng vuốt ve chóp mũi, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, không đau, ta cũng đâu có dùng lực đâu. Ai bảo nàng nhìn lên ta? Vừa mới nàng đang suy nghĩ gì vậy? Nghĩ đến nhập thần như vậy……”

Cái mũi Bạch Bạch bị tay của hắn che lại, nói chuyện nghẹn mũi, nghe có chút mông lung, chú ý của nàng đều ở trên cái tay kia, không chút suy nghĩ liền nói: “Ta suy nghĩ đến chuyện giao phối……”

“Cái gì?” Giọng nói của Mặc Yểm lập tức lên cao, tay không tự chủ xiết chặt, cái mũi Bạch Bạch lần nữa bị nhéo mạnh, nước mắt chảy ròng tại chỗ.

Mặc Yểm sợ tới mức vội vàng buông tay nhìn xem nàng có bị thương gì không, Bạch Bạch bị đau, ôm cái mũi, trực tiếp “chạy đi” trở về cái giường gấm hoa nhỏ của nàng khóc ồ ồ lên.

“Có phải là rất đau không?!” Mặc Yểm xoay người đi, đau lòng duỗi ngón tay lau nhẹ từng giọt nước mắt nhỏ trên mặt Bạch Bạch, cũng may cái mũi Bạch Bạch cũng không thật sự bị thương, qua một hồi liền không hề đau, Bạch Bạch cũng ngừng khóc, nhưng vừa thấy Mặc Yểm đưa tay tới liền che lấy cái mũi muốn chạy đi, thấy vậy Mặc Yểm vừa bực mình vừa buồn cười.

“Được rồi được rồi, ta không động cái mũi của nàng nữa, đừng sợ!” Mặc Yểm tuy không có xin lỗi, nhưng vẻ mặt rất hối hận, Bạch Bạch nhìn ra được, bĩu môi nói: “Vì sao người đột nhiên véo mũi của ta?”

“Ta không có nghe ra tiếng của nàng, ta hỏi nàng đang suy nghĩ gì, nàng trả lời ta cái gì vậy?” Mặc Yểm bây giờ còn là hoài nghi mình nghe lầm.

Bạch Bạch rất vô tội đáp rành mạch một lần: “Ta nghĩ chuyện giao phối nha.”

“Giao phối?! Nàng muốn…… Giao phối với ta!” Mặc Yểm không biết là nên cao hứng hay là nói buồn bực “đáng sợ”.

Bạch Bạch dùng ánh mắt ngốc nghếch nhìn hắn rồi nói: “Người là người, ta là hồ ly, chúng ta sao có thể giao phối?! Hơn nữa bây giờ không phải mùa xuân.” Thông thường như vậy cũng không hiểu thì thật kì quái.

Bị con hồ ly đàn Bạch Bạch từ chối khách sáo như vậy, không phải càng tổn thương sao? Mặc Yểm dờ khóc dờ cười, đột nhiên lại cảnh giác lên, hỏi: “Không với ta, vậy nàng nghĩ giao phối với ai?!”

Nếu để hắn biết đối tượng trong lòng Bạch Bạch là ai, tên kia nhất định phải chết!

Bạch Bạch lắc lắc đầu nói: “Ta không nghĩ giao phối với ai cả, bây giờ không phải mùa xuân.” Nàng cảm thấy hôm nay Mặc Yểm có gì đó không ổn.

Mặc Yểm nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo nói: “Cho dù bây giờ là mùa xuân, cũng không cho phép nghĩ, lại càng không cho phép làm!”

Bạch Bạch bị ánh mắt hung ác nghiêm khắc của hắn nhìn lại càng hoảng sợ, trực giác gật đầu nói “Uh!”

Mặc Yểm hơi dịu xuống, đưa tay vuốt vuốt đỉnh đầu Bạch Bạch, kế tiếp hỏi nàng: “Đang yên lành sao đột nhiên lại nghĩ đến giao phối?”

“Ta cảm thấy được song tu giống như giao phối……” Bạch Bạch thành thật khai báo.

Bạch Bạch nói đến song tu, tay Mặc Yểm dừng lại, nhớ tới “Hiếu làm” trước kia với Bạch Bạch, phải nói xin lỗi thì hắn không nói được, vì vậy cong đầu gối lên, đem Bạch Bạch đưa tới trên mặt cùng nhìn thẳng mình, suy nghĩ tìm tòi, rồi nở miệng nói: “Bạch Bạch, trước kia…… Ta không phải cố tình muốn gạt nàng, ta không biết cách nàng tu luyện chính là đồng tử công pháp, trước khi thành công không thể cùng người hoan hảo(xxoo).”

Đây đã là lời xin lỗi rất thành ý của hắn rồi, Mặc Yểm tự nhận đời này thật đúng là chưa từng phải hạ giọng qua với ai đến như vậy.

Bạch Bạch chần chờ một chút, hỏi: “Hoan hảo? Là chi song tu?”

Mặc Yểm nhắm hai mắt lại, dùng sức nhìn xuống thờ dài xúc động, Bạch Bạch thật đúng là với chuyện nam nữ một chút khái niệm cũng không có!

“Làm sao nàng biết giao phối?” Mặc Yểm quyết định từng bước bắt đầu tiến hành giáo dục lại nàng.

Bạch Bạch đương nhiên nói: “Mẫu thân nói cho ta biết.” Cái này nàng rất sớm đã biết.

Nàng dường như từ khi sinh ra liền được phụ mẫu mang theo bắt đầu tu luyện tiên đạo, nàng tu luyện đồng tử công pháp vì trong tất cả các loại đạo pháp tu tiên, đây là cách nhanh nhất, đồng thời cũng là một cách khổng chế tình dục hiệu quả, ở Ngọc Sơn ngoại trừ cha mẹ của nàng, cũng chỉ còn có nàng là hồ ly, cha mẹ của nàng lại có ý không cho nàng tiếp xúc với chuyện dục vọng nam nữ, cho nên Bạch Bạch rất là u mê không biết gì cả.

Có một lần nàng ở trên chân núi nhìn thấy hai con mèo rừng giao phối, vì vậy hiếu kỳ đúng lúc có mẫu thân bên cạnh hỏi hai con mèo rừng đang làm cái gì? Vân Bạch Tuyệt nghĩ đến việc Bạch Bạch ở trên núi, từ nay về sau sẽ nhìn thấy nhiều động vật khác làm hành vi “bản năng” này, vì vậy bèn nói cho

nàng biết, đó là giao phối, mùa xuân những động vật sẽ tìm kiếm đồng loại khác giới khác giao phối, sau đó sẽ sinh ra đời sau. Còn nói đợi ngày sau về sau sẽ biết – ý tứ của Vân Bạch Tuyết là chờ Bạch Bạch tu luyện đại thành, sẽ thay nàng tìm một con hồ ly được xinh đẹp. Bạch Bạch cái hiểu cái không, nhưng cũng không còn để ở trong lòng.

Mặc Yểm cùng nàng lần đầu tiên, nàng cũng hoài nghi qua, bởi vì nhìn động tác rất giống giao phối, nhưng hai người mặt đối mặt, hơn nữa tư thế rất bất đồng, cho nên cũng không có nghĩ theo hướng kia nữa.

Mặc Yểm lần này vừa đe dọa vừa lừa gạt, bắt nàng đem chuyện nói rõ, vừa nghe nói mẫu thân Bạch Bạch có ý định tìm cho nàng một con hồ ly được để giao phối, sắc mặt không khỏi đại biến, trong nội tâm âm thầm quyết định, chưa lấy lòng được mẫu thân Bạch Bạch trước, tuyệt đối không để cho Bạch Bạch có cơ hội tiếp xúc một con hồ ly được chết tiệt nào khác.

“Bạch Bạch nàng đã tu thành hình người, là người thì nam cùng nữ trong lúc đó không gọi là giao phối, gọi là hợp hoan, hoan hảo, mây mưa... Nàng biến thành người hình cùng ta giao..... Chính là hợp hoan.” Mặc Yểm bắt đầu dạy dỗ về cách dùng từ của nàng trước, nói đến giữa thiếu chút nữa nói lộ ra miệng, may mắn sửa chữa kịp thời.

Bạch Bạch nhu thuận gật đầu lại nhỏ giọng nói: “Trước kia vì sao người nói là song tu.....”

Mặc Yểm không nề mặt, nói: “Ta..... Ta lừa nàng.”

Bạch Bạch ủy khuất trừng mắt hấn, dường như là trách cứ hấn tại sao phải lừa gạt nàng, Mặc Yểm lại cảm thấy chột dạ, âm thầm quyết định trở về Mặc Đầm sau sẽ nghiên cứu Công pháp “Song tu” của hai người bọn họ cho phù hợp, ngoài miệng vội vàng chữa lại nói: “Từ nay về sau ta sẽ chính thức dạy nàng song tu, rất thoải mái rất sung sướng, hơn nữa có thể vừa hợp hoan vừa tu luyện.”

“Sau đó, nàng không thể sẽ tìm hồ ly được giao phối!” Mặc Yểm bắt đầu chủ trương đánh dấu “Chủ quyền” của mình, Thần thánh cũng không thể xâm phạm

“Vậy cũng không thể tìm hồ ly tinh được hợp hoan sao? Chúng ta đều biến thành hình người.....” Đệ tử tốt Bạch Bạch rất có tinh thần nghiên cứu học hỏi liên hồi.

“Không được! Bất kể là hồ ly tinh, con mèo tinh, cầu tinh, yêu tinh gì đều không được!” Mặc Yểm không cần suy nghĩ, lập tức đem cửa sổ đóng lại, suy nghĩ một chút nữa, dường như thấy nói được còn chưa đủ minh bạch, vì vậy hung dữ nói bổ sung: “Mặc kệ nàng muốn hợp hoan hay là giao phối, chỉ có thể tìm ta, còn con được khác nào cũng không thể!”

Bạch Bạch nháy mắt mấy cái, nhớ tới chuyện xưa, không phục nói: “Nhưng người tìm con cái khác hợp hoan.....”

“Ta là nam nhân!” Mặc Yểm trong nội tâm rùng mình, chẳng lẽ tiểu hồ ly này còn muốn ta vì nàng mà thù thân sao?

“Người không công bằng với Bạch Bạch! Ta không cần phải hợp hoan với người, cũng không giao phối với người!” Bạch Bạch quát cường nói, trong nội tâm mơ hồ mình bạch Mặc Yểm đây là đang chiếm tiện nghi của nàng.

“Nàng!” Mặc Yểm vì Bạch Bạch không nghe lời cảm thấy căm tức, lông mày nhéo một cái muốn tức giận.

Bạch Bạch vừa thấy bộ dáng này của hắn lập tức nhớ tới bao tội ác trước kia của hắn, không nói hai lời liền lên đến cuối giường định núp sau áo ngủ bằng gấm. Mặc Yểm nhanh tay lẹ mắt duỗi cánh tay dài ra liền nắm chặt đuôi to của nàng, đem nàng kéo ngược trở lại trước mặt.

Bạch Bạch liền nhắm chặt hai mắt trực tiếp ô ô khóc lớn lên.

Mặc Yểm bất đắc dĩ mà đem nàng ôm đến trước mặt, nói: “Ta vừa rồi không có đánh nàng, chửi nàng, mắng nàng, nàng khóc cái gì?”

Bạch Bạch mở mở nửa con mắt hồ ly vụng trộm dò xét hắn, cảm thấy sắc mặt hắn tuy không tốt, nhưng xác thực không có dấu hiệu muốn trở mặt “hành hung”, vì vậy chậm rãi ngừng khóc, thút tha thút thít lên án nói: “Người..... Người vừa rồi muốn khi dễ ta, người nói không có đạo lý!”

Mặc Yểm dùng sức xoa nhẹ nàng hai cái, thở dài nói: “Không nói đạo lý là nàng mới đúng! Một khi không vừa ý nàng thì nàng lại khóc! Hồ ly xấu hổ!”

« Ta..... Ta không có! » Bạch Bạch nếu như bây giờ là ở trong hình người, nhất định là đang bĩu môi.

Mặc Yểm không muốn nhắc lại vấn đề này, phá vỡ không khí hài hòa khó có được giữa hai người, thầm nghĩ: Để ta trông kỹ nàng, xem nàng còn có thể tìm tên hỗn đản giao phối, hợp hoan nào được!

Nghĩ như vậy, liền bình thường trở lại, lấy khăn lau sạch sẽ nước mắt trên mặt Bạch Bạch.

Bạch Bạch thấy tâm tình hắn dường như tốt một chút, liền dơ móng vuốt chỉ chỉ vào gương đồng dưới cửa, làm nũng nói: « Ta muốn nhìn sư huynh..... »

« Mấy người Thanh Lương Quan có cái gì đẹp mắt! » Mặc Yểm bĩu môi nói, hết sức bất mãn, tiểu hồ ly vô liêm sỉ này ở bên cạnh hắn lại nhớ thương nam nhân khác.

Bạch Bạch biết rõ loại làm nũng này so với giảng đạo lý hiệu quả hơn, vì vậy chủ động nhảy đến trên vai Mặc Yểm, đi từ từ lên cổ của hắn, nhỏ nhẹ nói:

« Ta hôn nhẹ người, người đáp ứng ta nha..... »

Đây là cách nàng làm nũng hoặc là tìm lí do thoái thác, Mặc Yểm lại bị nàng nhắc nhở, nghiêm khắc cảnh cáo nói: « Nàng hứa với ta. Từ nay về sau không được cùng con đực khác chơi hôn nhẹ, không cho phép để bọn họ tùy tiện sờ.»

« Vì sao? » Bạch Bạch rất là khó hiểu.

« Không tại sao cả. » Mặc Yểm nhớ tới những sư huynh kia của nàng đối với nàng thân mật, nhớ tới một số kẻ không kiêng nể gì cả ở trên người nàng sờ loạn tay chân liên tục gần. Cho dù Bạch Bạch bây giờ là hồ ly, cũng không tới phiên những nam nhân này đụng vào!

Bạch Bạch không để ý tới hân, dùng trầm mặc kháng nghị. Mặc Yểm cảm giác quyền uy cùng quyền lợi của mình đồng thời bị thách thức nghiêm trọng, không khỏi nội tâm phần nộ, hướng về phía bên cạnh, toàn thân lộ ra sát ý.

Bạch Bạch rất sợ hãi, nhưng trong đáy lòng quật cường nàng lại không muốn khuất phục, liền nhảy trở lại trên giường, quyết định không hề để ý đến cái tên bại hoại không nói đạo lý này!

Mặc Yểm biết mình đụng đến « lòng nhím » của con tiểu hồ ly này rồi, nhưng hân tự hỏi đã đủ nhân nhượng cái tên tiểu tử ngoan cố yếu ớt này rồi, vậy mà còn muốn hân nhân nhượng thế nào nữa? Xem ra hân phải rất canh chừng cái tên bồn hồ ly này mới được, yêu tinh vốn không quan niệm trinh tiết gì hết. Hồ ly tinh càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, cho tới bây giờ đều vì phong lưu đa tình mà nổi tiếng.

Nhìn bóng lưng yêu kiều nồn nà của Bạch Bạch, Mặc Yểm trong nội tâm lần đầu tiên cảm giác nguy cơ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Muốn làm hồ ly (1+2)

Bạch Bạch đích thị là một tiểu hồ ly dễ lừa gạt, mau tức giận nhưng cũng rất dễ quên, Mặc Yểm mang theo nàng, tìm được trong đại điện một bụi hoa, không biết là loại hoa gì màu trắng rất đẹp, dễ dàng khiến nàng quên tức giận, cao hứng nhảy đến bụi hoa chơi.

Mặc Yểm vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, sau đó đứng dậy đi ra phía trước đại điện tìm Huyền Minh ma doi. Chuyện phản quân ở địa phủ một khi nhúng tay vào thì những chuyện vụn vặt, rắc rối đều bỏ đến cả, hại hân muốn ở chung nhiều hơn cùng Bạch Bạch cũng khó. Thật hy vọng việc này mong chomhs xong, lúc ấy hân sẽ an tâm đưa Bạch Bạch quay trở lại Mặc Đàm.

Chẳng qua việc ở địa phủ một tháng là xong, nhưng lấy cớ chuyện này để giữ Bạch Bạch ở lại bên mình khiến hân thấy mình thật vô dụng... Phải, trong một tháng ở đây, hân sẽ khiến Bạch Bạch không muốn rời xa hân nữa, cam tâm tình nguyện cùng hân trở về nhà, cho dù không được ít nhất cũng phải tìm được cách khiến Bạch Bạch nghe lời, không giận dỗi, làm mình làm mẩy với hân nữa.

Kiên quyết bắt nàng trở về không khó, nhưng hân không muốn thấy Bạch Bạch đau lòng khóc, thậm chí thống hận, chán ghét hân. Mỗi lần nghĩ như vậy, hân cảm thấy trong lòng rất khó chịu, ý thức được không muốn điều đó.

Bạch Bạch đùa giỡn chạy quanh bụi hoa vòng vo vài vòng, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ, vừa quay đầu thì thấy Ngọc Lưu Ly yêu phi, một thân nguyên bộ quần áo màu đen, đang chậm rãi bước đến rất tao nhã nhưng cũng cao ngạo.

Bởi là miêu yêu nên nàng có một sức quyến rũ mê người, vừa ngạo mạn bí ẩn vừa lẳng lơ phong tình, Bạch Bạch trông thấy thì không dời mắt được, đốcsức nhìn Ngọc Lưu Ly yêu phi cho thỏa mãn. Vốn nàng đã chán ghét con tiểu hồ ly này nhưng mà lúc này, thấy Bạch Bạch nhỏ xinh, đáng yêu trong hình dáng hồ ly, và đôi mắt trong sáng, hồn nhiên, ngây thơ không chút nguy tạo, nàng quả thật rất ngưỡng mộ. Đột nhiên, nàng thấy nhụt chí.

Thật là giống như, nàng chuẩn bị tốt hết tất cả, chuẩn bị quyết một trận sinh tử với cường địch, đi vào chiến trường lại bất ngờ phát hiện phải công kích một đứa trẻ không có sức mạnh... Sao chứ, nàng đi khi để một đứa trẻ? Hừ, một chút xíu cảm giác thành tựu cũng không có, còn khiến nàng thấy bản thân thật nhàm chán.

Ngọc Lưu Ly yêu phi bĩu môi, rốt cuộc cũng dừng lại bên cạnh Bạch Bạch, vui vẻ nói: “Người rõ ràng có thể biến thành hình người vì sao lại trở về hình dạng tiểu hồ ly?”. Hại nàng hôm nay cẩn thận ăn mặc, hy vọng không bị dung mạo xinh đẹp của Bạch Bạch hạ thấp.

Lòng nàng vô cùng bức bối, tất cả yêu tinh tu hành không phải đều mong có một ngày thoát khỏi hình dáng cô cây, cảm thú mà biến thành người, thậm chí trở thành thần tiên hô phong hoán vũ hoặc cũng là yêu ma cấp cao.

Tiểu hồ ly này có thể biến thành một mỹ nhân khuynh đảo thiên hạ, sao lại cố tình lấy thân hồ xuất hiện, chẳng lẽ là muốn tỏ vẻ yếu đuối?

Bạch Bạch vô tội nói: “Ta vốn là hồ ly, không có việc gì sao lại phải biến thành hình người?”

“Không muốn thành hình người, người tu tiên làm gì?”

“Phụ thân và mẫu thân ta nói thành tiên rồi có thể đoàn tụ cùng bọn họ, ở cùng một chỗ không bao giờ tách ra nữa a”. Bạch Bạch nói đến đây thì chợt nghĩ mình bây giờ đã thành tiên rồi nhưng rất lâu không được gặp phụ mẫu.

Chẳng qua lúc rời khỏi Thanh Lương Quan, sư phụ từng nói sẽ rất nhanh thỉnh Thiên Đế ân chuẩn cho cha mẹ của nàng trở lại thiên đình. Như vậy, chờ cho đến khi nàng ra khỏi địa phủ, trở lại thiên đình là có thể đoàn tụ cùng phụ mẫu.

Bạch Bạch vừa nghĩ vừa vui vẻ cười.

“Phụ thân mẫu thân người ở đâu?” Ngọc Lưu Ly yêu phi sững sốt, không hề nghĩ Bạch Bạch lại cho nàng đáp án như vậy. Phụ mẫu của nàng sớm đã không biết đầu thai luân hồi đến chỗ nào, thậm chí đến phụ mẫu mình là ai nàng cũng không rõ lắm.

Từ khi bắt đầu có ý thức, nàng đã phải cô độc lưu lạc một mình tại chốn đại phủ âm ti, sau đó ngẫu nhiên được sư phụ thu dưỡng, bắt đầu tu luyện, trải qua nhiều khó khăn, đau khổ lớn nhỏ khác nhau hôm nay mới trở thành Ngọc Lưu Ly yêu phi danh tiếng ở địa phủ, vậy mà sư phụ đã chết vì cùng các yêu ma khác tranh đấu.

Nàng chưa bao giờ thiếu tình nhân, thuộc hạ, nhưng nếu nói trong lòng vương bạn tình thân... một chút cũng không có, đột nhiên nàng thấy đổ kị với tiểu hồ ly này.

Bạch Bạch không biết tâm tư của nàng, vì thế ngồi xổm xuống đưa mắt nhìn về phía chân trời tối đen, nói: “Đúng vậy, ta từ nhỏ tu luyện trên núi Ngọc Sơn, phụ thân mẫu thân lúc đó đã sớm thành tiên rồi, lâu lâu mới có thể ngẫu nhiên hạ phàm xuống gặp ta, bọn họ nói ta thành tiên rồi có thể ở cùng một chỗ với họ. Trên núi không có hồ ly khác nhưng có rất nhiều loại động vật: thỏ, mèo rừng, sóc... Nếu ta biến thành người sẽ dọa chúng, chúng nó sẽ không chơi với ta nữa.”

Thật đúng là tiểu hài tử! Ngọc Lưu Ly yêu phi có tâm ý nói: “Người biến thành hình người dung mạo xinh đẹp như vậy, sẽ có hàng đồng người chủ động đến tìm người chơi đùa, cần gì mấy con thỏ, mèo rừng?”

Bạch Bạch lắc đầu: “Làm người rất phiền toái...” nàng theo bên cạnh Lăng Thanh Ba, biết được chút ít chuyện của nhân gian, vô cùng phức tạp. Cùng là người, lại chia thành tiểu thư, tỳ nữ, hạ nhân... Tỳ nữ phải nghe lời, chăm sóc tiểu thư, lại cùng với hạ nhân tranh đấu thủ đoạn lấy lòng tiểu thư. Tiểu thư tuy có người hầu hạ nhưng đi đường, ăn uống đều phải tuân thủ lễ nghi, phải học cái này cái kia mới có thể tìm được một tấm chồng tốt, được trường bối tán thưởng. Càng không nói khi nàng biến thành người, có người nhìn nàng bằng ánh mắt khùng bố.

Làm hồ ly là thoải mái nhất!

“Tỷ tỷ, chân thân của người có đáng vẻ như thế nào?” nhất định là rất đẹp nha!” Bạch Bạch ngẩng đầu nhìn Ngọc Lưu Ly yêu phi thon thả xinh đẹp, bắt đầu nghĩ khi nàng trở về hình dạng hắc miêu, nhất định là rất thần khí!

Ngọc Lưu Ly yêu phi không biết bao nhiêu năm rồi không trở về làm hắc miêu, nghe vậy liền sững sốt, cúi đầu thì thấy Bạch Bạch đang ngoe nguẩy cái đuôi, vẻ mặt mong chờ nhìn mình, không kiềm được, khẽ lắc thân mình biến trở về hình dạng hắc miêu.

Chân thân hắc miêu của nàng dừng nhanh hoàn toàn bất đồng với vẻ mi miêu của hình người. Một bộ hắc mao lông lấy ôm lấy từng đường cong trên thân thể đầy đặn, đôi mắt màu lam xanh biếc rất quyến rũ, rõ ràng là một con miêu khuyển quốc khuyển thành...!

Bạch Bạch hưng phấn, dạo quang nàng một vòng, nói: “Người so với Tiểu Hắc còn xinh đẹp hơn nhiều! Tiểu Hắc nếu biết trên đời này còn con hắc miêu đẹp như người nhất định sẽ không phục...”

Lưu Ly yêu phi thấy kì quái, hỏi: “Tiểu Hắc là ai?”

Tiểu Hắc là con hắc miêu trong Thanh Lương Quan, hấn rất có nghĩa khí, lần trước có người muốn đánh ta, hấn nhảy ra tương trợ, kết quả bị người ta đã thương... Nhưng, hấn cũng rất hung dữ, khi hấn mất hứng liền cắn ta...” Bạch nghĩ đến cảnh Tiểu hắc nhe răng cắn nàng, bộ dáng phần hung ác, nỗi khiếp sợ trên mặt nàng vẫn còn.

“Ta gọi là Bạch Bạch, tỷ tỷ người tên gì?” Bạch Bạch nghĩ mình đến lúc này vẫn chưa hỏi danh tính của đối phương.

Ngọc Lưu Ly yêu phi sững sờ, nàng thành danh bao lâu nay, tất cả mọi người đều quen gọi ngoại hiệu của nàng, không còn ai nhắc đến tên thật của nàng nữa. Tên của nàng là do sư phụ đặt, lúc người nhìn thấy nàng, khi ấy nàng đang hấp hối dưới một gốc cây âm quế, liền gọi nàng là “Quế Nhi”, tên này cũng chỉ có sư phụ gọi.

“Ta gọi Quế Nhi, quế trong từ hoa quế”.

Huyền Minh ma doi hướng Mặc yểm báo cáo sự tình tiến triển mà không thấy người cùng đi với mình – Ngọc Lưu Ly yêu phi. Đi tìm kiến xung quanh, sau vòng ra hoa viên, không ngờ lại nhìn thấy một con hắc miêu cùng một con chồn bạc đang đùa giỡn trong hoa viên, chui tới chui lui ở một bụi hoa. Quả thật là kỳ cảnh, dường như không thể tin vào mắt mình.

Thời tiết thay đổi sao? Ngọc Lưu Ly yêu phi luôn luôn kiêu ngạo không ngờ lại hiện ra nguyên thân, chơi đùa cùng một con chồn trắng trong hoa viên.

Ngô Lưu Ly yêu phi nghe thấy tiếng động, uốn éo đầu bắt gặp vẻ mặt như thấy quỷ của Huyền Minh ma doi, trong lòng có chút xấu hổ, hừ lạnh, hung ác nói “Nhìn cái gì? Chưa thấy qua hắc miêu sao?..”

Hắc hắc, Huyền Minh ma doi cười mỉa hai tiếng: “Phu nhân hôm nay thật hứng chí làm sao?”

Ngọc Lưu Ly yêu phi liền biến trở về hình dạng mỹ nữ, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhìn đủ rồi chứ?”

“Phu nhân xinh đẹp như hoa, ta sao có thể nhìn đủ chứ” Huyền Minh ma doi dày mặt trêu.

Ngọc Lưu Ly yêu phi hướng Bạch Bạch nói: “Ta đi trước”

Bạch Bạch nhảy vài bước đến bên cạnh nàng, nói: “Quế nhi tỷ tỷ, ngày mai lại đến chơi với ta nha!”

“Được...” Ngọc Lưu Ly yêu phi muốn cự tuyệt nhưng mà cái miệng lại nói trước không nghe cái đầu, quay đầu lại thấy vẻ mặt cò quai của Huyền Minh ma doi, tức khắc có chút thẹn quá thành giận, hung hăng đá hất một đá, xoay người quay ra cửa đi thẳng.

Khi chơi trời còn là ban ngày, Bạch Bạch ngẩn đầu vừa thấy bầu trời đen kịt mơ hồ lộ ra một tầng lam quang, nghĩ đến vừa rồi Quế nhi nói ở đại phủ, bầu trời phiếm lam quang là ban đêm, phiếm hồng quang là ban ngày, kia hiện tại là bầu trời ban đêm sao?...

Trời đã tối thì nên ăn cơm chiều, Bạch Bạch nhớ tới món gà quay tuyệt hảo, quyết định đi tìm Mặc Yểm đòi ăn.

Tại Thanh Lương Quan, cuộc sống của nàng rất thoải mái, tự tại, tiết nuôi duy nhất là trên Thiên Đình không dính khói lửa lại càng không sát sinh vì thức ăn, cho nên nàng không thể nói gà quay, ngay cả con gà cũng chưa thấy được.

Nàng tu tiên đại thành, sớm đã không cần ăn, nhưng nàng vẫn thích ăn gà quay như cũ. Ngày hôm qua trong lúc ngủ, mơ được ăn gà quay, thật sự lâu lắm rồi nàng mới được tái thưởng thức vị thật.

Trong địa phủ này cũng không có con gà nào có thể nấu được, nàng có thể ăn gà nướng đều là nhờ Mặc Yểm mang từ Mặc Đàm đến. Nếu muốn ăn, chỉ có thể tìm Mặc Yểm đòi.

Mặc Yểm đang ở trong đại điện nghiên cứu tài liệu Huyền Minh ma doi thu thập được – những thủ lĩnh đám phản loạn ở đại phủ đang từ từ chiêu mộ lính, củng cố lực lượng, đang nhập thần đột nhiên có cảm giác mùi hương trên người Bạch Bạch đang tiến đến gần hân, hân tóe về không biết gì, tiếp tục lật xem thư từ trên bàn.

Qua một lúc, một bộ lông trắng xù nhảy lên đùi hân, tiếp chợt nghe đến một âm thanh yếu ớt: “Ta đói rồi, muốn ăn gà nướng...”

Lòng bỗng chốc thấy mềm mại, ném đồng thư từ qua một bên, nhấc Bạch Bạch lên cao đến khi mũi nàng đụng với mũi hân, cười nói: “Hồ ly tham ăn, trước đó mới ăn giờ lại ăn nữa? Không sợ biến thành tiểu trư sao?”

Bạch Bạch đập đập hai chân sau vài cái cho thoải mái, lắc lắc thân mình làm nũng, nói: “Ta muốn ăn gà nướng, còn muốn uống rượu hoa đào!”

“Được! Nàng muốn ăn cái gì ta cũng cho” Ánh mắt Mặc Yểm bắt đầu nóng bỏng: “Trước hết nàng cho ta ăn no, sau chúng ta lại ăn tiếp gà nướng...”

“Ta.. ta không có cái gì cho ngươi ăn nha!” Bạch Bạch bị hân làm cho tim đập mạnh, trông ngược tình thật, cái hiểu cái không, giãy dụa nói:

“Nàng biến thành hình người, ta có thể ăn...” Hai tay Mặc Yểm chậm rãi xoa xoa thân thể Bạch Bạch, lông hồ ly mềm mịn, hân xoa trong tay mà thấy ngứa ngáy, hân không chịu được muốn sờ lên làn da mịn màng, mềm mại tuyệt vời của Bạch Bạch.

“Không được!” Bạch Bạch xoay người từ trên tay hân nhảy xuống, nhảy đến một cái bàn chất sách vở cao ngất, trên mặt hiện rõ sự đề phòng.

“Sư huynh nói, mấy tháng này ta không được biến thành hình người!”

Phương pháp nhị sư huynh đối phó với Mặc Yểm rất đơn giản, nhưng đủ làm hân nghẹn chết, nếu Bạch Bạch mãi là hồ ly, hân sao có thể nuốt trôi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bị hồ ly mê hoặc (1+2)

Những lời sư huynh Văn Khởi dặn dò Bạch Bạch rất đơn giản, chỉ là một tháng này ở bên cạnh Mặc Yểm, Bạch Bạch không cần hiện ra hình người, ngoan ngoãn làm tiểu hồ ly.

Sư phụ, sư huynh bảo sao Bạch Bạch nghe vậy, tín nhiệm vô cùng, hơn nữa nàng thích làm hồ ly hơn khi biến thành người. Cho nên, Bạch Bạch không chút do dự chấp hành lời nói của nhị sư huynh.

Mặc Yểm trừng mắt nhìn Bạch Bạch, gần như tức giận đến học máu!. Hắn chỉ biết, Thanh Lương Quan trên dưới không có một cái người tốt, chẳng những Minh Át dối trá, giáo hoạt, ngay cả đồ đệ cũng âm hiểm, xảo quyệt !

Cả tháng này Bạch Bạch đều là hồ ly thì hẳn đừng mong nghỉ cùng nàng vui vẻ, trừ phi hắn biến thành hồ ly giao phối cùng nàng. Con mẹ nó! Trong lòng Mặc Yểm có thể nghĩ được bao nhiêu lời độc ác thì đều dùng để nguyên rủa toàn bộ Thanh Lương Quan, từ Minh Át đến các sư huynh của Bạch Bạch đem mười tám đời tổ tông ra đem hỏi thăm một lần.

Bạch Bạch vô tội nhìn hắn rất cẩn thận, e sợ hắn nổi giận thì lại làm gì mình đó.

Mặc Yểm chỉ cảm thấy thật buồn bực a! Duỗi tay ra làm một động tác khiến cho Bạch Bạch lại gần, nói: “Sao nàng lại nghe lời sư huynh như vậy chứ? Vậy sao không đi nói với hắn muốn ăn gà nướng!”.

Bạch Bạch bị hắn để ở trên mặt bàn, vùng vẫy mấy lần đều không thể thoát ra, tức giận nói: “Người buông, ta ... ta không để ý đến người nữa! Ta đi tìm sư huynh!”

Mặc Yểm tức giận đến nổi sắc mặt từ xanh đến hồng, rồi lại từ hồng đến nâu, biến đổi hết một vòng: “Tốt! Nàng đi tìm bọn họ đi, chuyện ở địa phủ ta không quản nữa, mời bọn hắn về quản đi!” Hắn nửa điểm cũng không phát hiện mình đang tức giận, “biến chất” đi, hẳn cùng Bạch Bạch mười phần không khác gì là hai tiểu hài tử cãi nhau.

Nói là nói như vậy thôi, tay lại không dám buông nửa điểm, e sợ Bạch Bạch thật sự xoay người bỏ trốn. Bạch Bạch nghe xong cũng chần chừ suy nghĩ, tuy các sư huynh sẽ đòi lại công đạo cho nàng nếu Mặc Yểm bắt buộc nàng. Nàng trở về đi tìm sư huynh thì rất dễ dàng nhưng mà bây giờ trở về như vậy, nàng chẳng khác nào thành kẻ vô tích sự, còn hại sư huynh lại phải bảo vệ quý môn quan, tiếp tục đối mặt với thời khắc sinh tử?

Trong lúc nhất thời. một người một hồ trùng mắt to, mắt nhỏ kiên trì nhìn nhau, cục diện lâm vào trạng thái giằng co.

Mặc Yểm thở sâu vài hơi, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, áp chế hỏa khí đi, lại nhìn bộ dáng Bạch Bạch cứng rắn, kiên quyết không khuất phục, rất quật cường, trong lòng cực kì bất đắc dĩ, mình sao lại không có biện pháp gì đối với tiểu hồ ly này?

Nàng yếu ớt khóc, ngoan cố kiên cường nhưng lại rất ngốc. Hắn đã thuyết phục mình vô số lần, nhưng không bỏ nàng xuống được.

Hắn thích bộ dạng yếu ớt, mỏng manh, hay dựa vào hắn của nàng, nhưng vừa thấy nàng khóc, lòng đau không chịu được, bị cái bộ dạng này của nàng làm cho tức giận đến tím tái mặt mày nhưng hắn cũng rất luyến tiếc không nỡ phá hỏng sự kiên trì khờ dại này, sợ nàng bị thương.

Nàng không hiểu thế sự, hầu hết đều rất dễ lừa gạt —— nếu không như thế này, hắn đã rất dễ dàng lừa chiếm được thân thể của nàng rồi, nàng còn ngốc nghếch nghĩ mình đối với nàng thật tốt. nói nàng vừa nát lại vừa ngốc, kỳ thật chính là bởi vì tâm nàng hoàn toàn không phức tạp. (Nát: đốt nát)

Nàng chính là hài tử khờ dại, chỉ một chút nhỏ gì đó cũng khiến nàng vui vẻ thật lâu. Lúc còn ở Mặc Đàm, nàng mỗi ngày đều khoái hoạt, quần quýt lấy hắn trải qua mỗi ngày, một đóa hoa, vài cọng cỏ nhỏ cũng có thể khiến nàng hiếu kì nói nguyên cả buổi sáng, những hình ảnh quen thuộc khi xưa bỗng ủa về khiến hắn nghĩ đến cuộc sống bình thường trước kia.

Hắn không biết vì sao mình lại có kiên nhẫn ngồi nghe Bạch Bạch nói, chỉ cảm thấy nghe nàng nói mấy chuyện vụn vặt lúc ấy khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ, giống như sống không cảm thấy nhàm chán, ít nhất trước mặt tiểu hồ ly này còn cảm thấy thú vị thật sự.

Không hề hay biết gì, hắn như người nghiện có thói quen để tiểu hồ ly này bên mình ngày đêm, để cuộc sống trở lại như xưa, hắn sẽ chiều có Bạch Bạch nhiều hơn, kể cả những việc bình thường, còn Bạch Bạch sẽ giúp hắn lấp đầy khoảng trống trong lòng, khiến hắn không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Hắn lúc nào cũng nhớ rõ những lúc tiểu hồ ly đáng yêu này ý lai, dựa dẫm vào hắn, cần hắn, rồi bất ngờ nhảy đến trước mặt hắn làm nũng, đòi hắn giúp đỡ nàng, thậm chí sai hắn làm cái này cái kia.

Mọi chuyện đều dễ dàng thay đổi, lúc Bạch Bạch rời khỏi Mặc Đàm rồi hắn mới giật mình phát hiện, vào thời điểm đó, hắn mới biết được hóa ra hắn khó có thể chấp nhận cuộc sống không có bóng hình Bạch Bạch.

Không phải không có thử chuyển sự lực chú ý của mình sang những sự vật khác, vì một tiểu hồ ly tinh nóng ruột nóng gan, ăn không ngon, ngủ không yên, chuyện như vậy khiến tự tôn của hắn bị đá kích nghiêm trọng. Nhưng thử qua cách nghĩ trong đầu, hắn không thể không thừa nhận sự thật, không phải Bạch Bạch ý lại hắn, cần hắn, mà là hắn cần thậm chí là ý lại Bạch Bạch ám áp làm bạn.

Một khi đã như vậy thì còn có cái gì có thể nói nữa đâu?

Mặc Yểm chậm rãi thả lỏng tay, ôm Bạch Bạch vào lòng ngực, nhẹ nhàng đến nỗi khiến Bạch Bạch rối loạn. Nàng có chút không hiểu, nhìn hắn một cách dè phòng, không biết vì sao hắn đột nhiên bình tĩnh như thế, giống như bọn họ không hề cãi nhau

Mặc Yểm với tay véo véo cái mũi của nàng, cười nói: “Chúng ta không cãi nhau nữa, đi ăn gà nướng, uống rượu hoa đào, được không?”

Bạch Bạch nghi hoặc nói: “Người không tức giận sao?”

Mặc Yểm thở dài, tâm niệm chợt động, thử làm ra vẻ mặt uể oải, nói: “Tức giận a, chẳng qua không có biện pháp, nàng nghe sư huynh nói liền không nghe ta nữa”

Mặc Yểm nói như vậy, Bạch Bạch liền cảm thấy hổ thẹn, mình ăn của người ta nhiều như vậy, còn đòi người ta hỗ trợ đánh đuổi phản quân ở địa phủ, chẳng những không đáp ứng yêu cầu của người ta, còn hù dọa người ta phát giận, thật sự là không đúng.

“Xin lỗi” Bạch Bạch chủ động đi về phía trước, tựa vào lòng hắn, cọ cọ vào ngực, lại chủ động nhảy lên vai, dùng cái mũi dăm dăm mặt hắn, nói: “Ta hôn nhẹ người, người đừng nóng giận”

Mặc Yểm oán giận nói: “Biến thành người mới tính hôn nhẹ, đây là nàng dùng cái mũi dăm ta...”

Bạch Bạch ủy khuất nói: “Nhưng ta đã đáp ứng với sư huynh rồi, trong tháng này không thể biến thành người nha...” Nàng tuy dễ lừa nhưng nguyên tắc thì rất kiên định.

Mặc Yểm cũng biết không thể nóng vội, vì thế mang theo chút oán khí, bắt Bạch Bạch về xoa nhẹ, cam chịu ôm nàng đi ăn gà nướng, chuyện này để nói sau.

Mặc Yểm rõ là không dễ dàng buông tha việc thân thiết với Bạch Bạch một chỗ, nhưng cũng biết không hề nóng vội, bây giờ thì cứ theo nàng, tìm được cơ hội thích hợp hạ thủ cũng không muộn.

Hắn cũng nhìn ra được Bạch Bạch đối với hắn khác xa, không giống như sự tín nhiệm của nàng đối với sư phụ và sư huynh, hắn vẫn nên làm tốt việc diệt trừ yêu nghiệt, tốt đến mức lấy lại được tín nhiệm của Bạch Bạch, trước mắt trước hết phải nhẫn.

Dù sao thời gian cũng chỉ có một tháng, cho dù qua được thời gian này, tháng này cũng không nên ăn tiểu hồ ly, ít nhất cũng phải khiến nàng tín nhiệm mình, đây mới là sự việc quan trọng liên quan đến lâu dài. Chỉ cần có thể khiến Bạch Bạch lưu lại, sợ sau không có cơ hội có thể thống khoái ăn no nê sao?

Mặc Yểm ôm Bạch Bạch, một tay vuốt bộ lông hồ ly mềm mại, một tay thì âm thầm tính toán ngày sau như thế nào, thanh toán tất cả vốn lẫn lời của ngày hôm nay. Đồng thời trong lòng lại hồi hận đến cực điểm, sớm biết như thế, hôm trước dùng Hồn môn đại pháp mê hoặc tiểu hồ ly, nên ăn một chút cho tận hứng... Thật hối hận nha!

Ngọc Lưu ly yêu phi trở lại địa bàn của mình, lập tức ra lệnh cho bọn yêu ma hầu hạ bên cạnh lui ra, một mình ngồi trong phòng nhớ lại việc hôm nay, càng nghĩ tâm càng rối loạn như tơ vò.

Những năm gần đây nàng vất vả kinh doanh dưới địa phủ, khó khăn lắm mới có thành tựu như ngày hôm nay. Nàng cũng từng nghe bọn Quỷ Hồn nói trên thế gian đủ loại phong cảnh, nơi đó có ánh nắng mặt trời tươi sáng, mùa xuân thì ấm áp, mùa hạ nóng bức, mùa thu thì mát mẻ, còn mùa đông tuyết rơi trắng xóa, có ngày có đêm luân phiên, có nhật nguyệt và tinh tú, có những thành trấn phồn hoa, có nhiều món ngon cùng cao lương mỹ vị, ngọc ngà châu báu vô cùng xinh đẹp, có cảnh sắc, cây cối... nói tóm lại, nơi đấy có tất cả, so với chốn đại phủ âm lãnh, hắc ám thì đẹp gấp vạn lần!

Nàng cũng giống như những yêu ma khác, cũng hy vọng có thể lao ra khỏi đại phủ, đến thế gian xinh đẹp hưởng thụ sự phồn hoa một ngày. Nhưng đến lúc này, nàng cũng không biết là mình thật sự hy vọng được đến thế gian, hay đó là cái lý do để nàng lấy làm mục tiêu, khiến mình có thể ở tại địa phủ mà tiếp tục sinh tồn.

Nàng bây giờ đã hơn rất nhiều yêu ma, quỷ hồn khác, nhưng nàng vui vẻ sao?

Hôm nay nàng nhất thời động tâm, trở về nguyên thân, cùng Bạch Bạch chơi đùa tại hoa viên, tựa như lúc nàng chưa tu luyện thành người vậy, không có tùy tùng hay cấp dưới, không có vô số tình nhân hay là địch nhân, tự do tự tại, vô ưu vô lự như vậy... nàng dường như muốn công nhận Bạch Bạch nói đúng, làm hồ ly, làm miêu đơn giản, khoái hoạt hơn làm người nhiều lắm.

Nàng có thể không để ý đến hình tượng, có thể theo bản năng đuổi theo côn trùng, đuổi theo Lão Thử – một loại tiểu thú (chuột đó mà), có thể lười biếng nằm trên bờ tường hóng gió, nếu có thể có một chủ nhân như Mặc Yểm, nàng có thể nằm trên đầu gối hắn, hưởng thụ một lần được vuốt ve...

Ngọc Lưu ly yêu phi đột nhiên sợ hãi, chẳng qua chỉ là một ngày thôi, mình không ngờ lại mềm lòng, đi hâm mộ tiểu hồ ly kia! Không nên không nên, tiếp tục như vậy thì nguy mất!

Nàng còn muốn đến thế gian chiêm ngưỡng chốn phồn hoa, còn muốn cảm nhận ánh mặt trời ấm áp, cảm nhận làn gió xuân nhẹ nhàng

Ngọc Lưu Ly yêu phi khê坎 môi, quyết định ngày mai nàng sẽ không đi gặp Bạch Bạch, tiểu hồ ly kia thật đáng sợ, bất tri bất giác mê hoặc lòng người!

Bạch Bạch không biết mình trong lúc vô ý đã khiến Ngọc Lưu Ly yêu phi có những cảm xúc phức tạp như thế. Nàng sau khi được ăn no nê liền nằm chổng vó trên cái nệm gấm trên giường, kể Mặc Yểm bên đang ngồi bên cạnh, nàng hôm nay kết giao được một bằng hữu mới, là một hắc miêu rất khi phách a! So với Tiểu Hắc còn xinh đẹp hơn.

Mặc Yểm vuốt tay sờ cái bụng tròn trịa của nàng, Bạch Bạch ngoan ngoãn để cho hắn vuốt ve, ngẫu nhiên lấy lòng dùng bốn chân ôm tay hắn, cọ cọ, Mặc Yểm rất vừa lòng. Bây giờ cùng ở chung với Bạch Bạch dễ chịu như vậy, duy nhất một điểm không hoàn mỹ chính là Bạch Bạch không chịu biến thành hình người cùng hắn thân mật... Tiểu hồ ly cứ như vậy vô tư lự cũng tốt lắm, giọng nói của nàng êm dịu, quynh rừ rất êm tai, nghe như tiếng nhạc, khiến lòng hắn thích thú vô cùng.

Ngày mai hán bắt đầu thu thập những tên đầu lĩnh phản quân không chịu nghe lời, với mấy tên đầu xanh lỗ mềnh Thanh Lương Quan dám xúi bẩy Bạch Bạch khiến hán không được thoải mái, hán cũng nên báo thù một lần chứ! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Cửa hồi môn của sư huynh (1+2)

Vân Sơ cùng Vân Cảnh, Vân Khởi trở lại quý môn quan. Vân Hư nhéo một cái vào tay Vân Cảnh nói: “Thiên Lý Nhãn nói các ngươi đồng ý cho Bạch Bạch lưu lại bên người Mặc Yểm, điều này sao có thể? Chúng ta nhanh đi cướp Bạch Bạch về!”

Vân Cảnh xoa xoa tay hán, lười biếng nói: “Ngươi không cần khẩn trương, Bạch Bạch không có việc gì cả, một tháng sau có thể bình an trở về”

Vân Hư vừa nghe điều này, giọng đột nhiên cao vút: “Các ngươi sao có thể để Bạch Bạch ở bên cạnh tên đó? Hán, hán là đại ác nhân! Bạch Bạch chỉ là một nữ hài tử...”

Vân Cảnh nhìn hán khẩn trương cũng có chút kì quái nhưng cũng không quá để, vỗ vỗ bờ vai của hán, đắc ý nói: “Bạch Bạch biến thành người, thì đúng là một nữ hài tử, chẳng lẽ ngươi quên Bạch Bạch cũng là hồ ly sao? Hắc hắc! Nhị sư huynh đã phân phó Bạch Bạch, trong một tháng này nàng sẽ không biến thành người, Mặc Yểm kia sao có thể chiếm tiện nghi của nàng? Ha ha ha ha!”

Vân Cảnh nói đến đây liền đắc ý, nếu như không phải liên quan đến tiểu sư muội cùng thanh danh của Thanh Lương quan, hán quả thực muốn thông báo cho toàn thiên hạ biết, có thể khiến cho Mặc Yểm ăn quả đắng như vậy thật sự rất là sáng khoái nha!

Vân Hư lớn tiếng nói: “Vạn nhất Mặc Yểm bắt nàng hiện ra hình người thì làm sao giờ? Mặc Yểm kia không phải người tốt, hán lúc trước đã từng khi dễ Bạch Bạch, khiến cho nàng xém mất mạng!”

Vân Cảnh vừa nghe xong cả giận nói: “Tiểu sư đệ, ngươi còn biết cái gì?”

Vân Sơ và Vân Khởi không hện mà cùng nhìn về phía Vân Hư, những lời nói của Vân Hư đã khiến bọn họ thức tỉnh, và cũng biết, vị sư đệ này ắt là biết một số chuyện về Mặc Yểm, nhưng lúc ấy, tình thế khẩn cấp không kịp truy hỏi.

Vân Hư nhìn lướt qua những thiên binh thiên tướng gần đó, áp úng không chịu lên tiếng. Mấy sư huynh đệ thấy, biết chắc chắn hán có điều khó nói trước mặt mọi người, vì thế bọn họ cùng nhau đi đến, lại bảo Vân Lan, Vân Chi, hai người ở bên ngoài thì triển pháp thuật, ngăn cản người bên ngoài nghe trộm, lúc này mới hỏi Vân Hư nguyên nhân.

Vân Hư chần chờ một lúc, mới bắt đầu kể khoảng thời gian trải qua ở nhân gian, lúc đến một thị trấn nhỏ gần kinh thành thì gặp huynh muội Lăng gia bị xà yêu bám theo, sau đó trong lúc vô tình gặp được Mặc Yểm cùng Bạch Bạch, sau đó Mặc Yểm trong lúc nguy cấp ra tay giết chết xà yêu cứu bọn họ, rồi sự việc sau đó sư phụ sai hán hạ phạm đến Ngọc Sơn cứu Bạch Bạch đang nguy cấp, từng việc dần dần được kể lại.

Về sự việc ngày đó căn cơ Bạch Bạch bị hủy thế nào, tự nhiên cũng không thể che giấu, Vân Hư nói xong chuyện đã qua, liền nói: “Sự việc này liên quan đến danh tiết của tiểu sư muội, ta, ta vốn không nên nói, xin các huynh đừng nhắc lại trước mặt Bạch Bạch...”

Vân Sơ nghe xong tức giận đến đen mặt, hắng giọng nói: “Mặc Yểm này thật đáng giận, hại tiểu sư muội khổ như vậy!” Hán năm đó là từ một phạm nhân tu tiên thành công đã trải qua suốt ba trăm năm, sau được Minh Át chân nhân nhìn trúng thu làm đồ đệ. Hán biết rất rõ con đường tu luyện thành tiên gian khổ, tịch mịch cỡ nào, mà động vật, hoa cỏ muốn tu luyện thành công, thì còn gian khổ hơn người phạm gấp bội, Bạch Bạch đau khổ tu luyện năm trăm năm sắp đại thành, lại gặp phải chuyện như vậy, thiếu chút nữa mất mạng oan uổng trước thiên kiếp và tên của thợ săn.

Lúc trước không biết thì không sao, hiện tại biết được tiểu sư muội từng bị Mặc Yểm hại thế thảm như vậy, Vân Sơ không khỏi hận mình, vừa rồi không ngờ khiến cho tiểu sư muội lại ở bên ác nhân, giờ phút này không biết có phải lại bị khi dễ không?

Tương tự như vậy, hán rốt cuộc đứng ngồi không yên, suy nghĩ làm sao đoạt Bạch Bạch lại.

Vân Khởi nắm chặt tay hán, nhìn hán lắc đầu. Vân Khởi nói: “Nhị sư đệ, chẳng lẽ ngươi muốn Bạch Bạch ở chỗ Mặc Yểm chịu khổ?”

Vân Cảnh tròn mắt đi chuyển thành vòng tròn, nhỏ giọng: “Ta thấy... bây giờ Mặc Yểm không hại tiểu sư muội đâu...”

Vân Hư giờ chân nói: “Ngươi sao biết?”

Vân Cảnh kho khan hai tiếng: “Phương pháp Mặc Yểm hại Bạch Bạch rất lạ, mấy chục loại tiên đan, tiên thảo trân quý, quỳnh hương ngọc lộ đều cho nàng ăn như ăn cơm, chẳng phải là rất phiền toái và rất lãng phí? Ta nghĩ Mặc Yểm ban đầu lừa Bạch Bạch là có mục đích nhưng sau phát hiện căn cơ

Bạch Bạch bị hủy, hẳn chắc là muốn bồi thường nên mới tìm nhiều thư tốt như vậy cho nàng ăn, chẳng qua như vậy là vô ý hại Bạch Bạch, làm cho bệnh tình của nàng nặng thêm mà thôi...”

“Hắn đối với sư muội thấy sắc nảy lòng tham, làm việc hạ lưu vô si như vậy, chẳng lẽ là chính nhân quân tử...?” Vân Hư nhớ lại ba lần ít ỏi thấy Mặc Yểm ở cùng Bạch Bạch, không muốn tin rằng Mặc Yểm lại biết quý trọng Bạch Bạch Bạch.

“Ta chưa nói hẳn là chính nhân quân tử... Bạch Bạch xinh đẹp như vậy, nam nhân nhìn chằm chằm sẽ động tâm... Đây là chuyện rất bình thường...” Vân Cảnh nói đến đây cũng có chút chột dạ, nếu Bạch Bạch không phải tiểu sư muội của hắn, hẳn nhìn thấy mỹ nhân như thế cũng sẽ không bỏ qua!

Vân Khởi thấy hai người bọn hắn càng nói càng không ra gì, Vân Sơ thì đen mặt găm gù, thì phải mở miệng nói: “Lời Vân Cảnh nói không phải không có lý, Mặc Yểm cho Bạch Bạch ăn nhiều tiên dược trân quý như vậy là muốn Bạch Bạch thu hồi được căn cơ, hơn nữa Bạch Bạch bây giờ chẳng những đã được nhập tiên tịch, pháp lực căn cơ cũng tinh tiến không ít, ưu khuyết điểm của mấy cái tiên dược này coi như cũng bằng nhau”.

Giương mắt nhìn quả nhiên thấy Vân Sơ và Vân Hư không dám gạt bừa, bèn cười cười nói: “Trước khi nói gì thì chúng ta thử nhớ lại xem sự việc tại quý môn quan chúng ta đều thấy rằng Mặc Yểm đối với Bạch Bạch dường như không phải là thấy sắc mà nảy lòng tham, nếu không hẳn đại sát ba huynh đệ chúng ta rồi đem Bạch Bạch đi, chúng ta cũng không thể cản trở hắn được?”

Vân Sơ im lặng, lý trí giúp hắn nhận thức những điều Vân Khởi nói, nhưng tưởng tượng đến cảnh mình và các sư huynh đệ chính mồm đáp ứng cho tiểu sư muội ở cùng với cái kẻ lòng lang dạ thú, trên phương diện tình cảm khó có thể chấp nhận.

Trong lòng sáu sư huynh đệ bọn họ đều xem Bạch Bạch như là sư muội của mình, thậm chí đối đãi như nữ nhi bình thường, vừa nghĩ có nam nhân can đảm nào có ý nghĩ muốn khi dễ nàng thì đã bốc hỏa chứ không nói là đã từng động thủ rồi, bây giờ lại nhân cơ hội uy hiếp bọn họ, một lần nữa bắt cóc Bạch Bạch!

Vân Hư tuổi còn nhỏ, không hiểu lắm tình yêu nam nữ, hẳn chỉ là đơn thuần đối với Mặc Yểm có thành kiến, chung quy hắn lo lắng ở nơi đó Bạch Bạch bị khi dễ

Vân Khởi biết muốn ngay lập tức thuyết phục bọn họ rất khó, chỉ có thể mang tình hình đại phủ ra phân tích, hy vọng bọn họ lấy đại cục làm trọng, bình tĩnh xem biến động.

Vân Cảnh đột nhiên cười nói: “Đại sư huynh cùng tiểu sư đệ nếu lo lắng, ta có thể đi theo nhìn chăm chăm tiểu sư muội, dù sao Mặc Yểm chỉ nói muốn tiểu sư muội ở cùng với hắn, cũng chưa nói không cho chúng ta thấy tiểu sư muội nha!”

Vân Khởi gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, dù sao tình hình ở quý môn quan lúc này cũng đã tạm ổn định rồi, tam sư đệ tạm thời rời đi cũng không thành vấn đề, về phần Mặc Yểm bên kia, tam sư đệ đánh không lại nếu muốn trốn cũng có thể trốn được”

Trong mấy sư huynh đệ, Vân Cảnh mặc dù pháp lực không phải là cao nhất, nhưng mà khả năng bay rất đáng kể không giống một số người khác khó lòng học được quái chiêu, nhưng hắn luôn thuận buồm xuôi gió, đôi nhân xử thế, khả năng ứng biến linh hoạt, hơn nữa pháp lực cũng khá cao, chuyện này cũng không gây khó dễ cho hắn được.

Vân Cảnh tính tình nôn nóng, thấy sư huynh sư đệ không có ý kiến, lập tức nhích người, Vân Khởi nắm chặt tay hắn: “Bên cạnh Mặc Yểm có không ít đầu lĩnh phản quân, người một khi đã muốn qua bên kia, vừa lúc quan sát cẩn thận thực lực của bọn họ cùng tình hình bọn yêu binh. Chúng ta không thể mang hy vọng phó thác trên người Mặc Yểm, mình cũng phải có chuẩn bị mới được”.

Vân Cảnh nghiêm mặt nói: “Đã biết!”

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, Mặc Yểm trước điện triệu tập những đầu lĩnh phản quân ở những vùng xung quanh, những người này chẳng những tính tình kiêu ngạo bất tuân, hơn nữa tướng mạo xấu xí chiếm đại đa số, hẳn không muốn Bạch Bạch xuất hiện trước mặt những người này, vì thế bảo nàng chỉ ở hoa viên sau điện chơi đùa.

Mới sáng sớm tỉnh mơ, Bạch Bạch đã đến chờ Quê Nhi tỷ tỷ, kết quả đợi đến giữa trưa cũng không thấy miêu ảnh, không khỏi có chút thất vọng. Mặc Yểm cũng nói Quê Nhi tỷ tỷ cũng là một trong những đầu lĩnh phản quân quan trọng, có thể hôm nay cũng tham gia cuộc họp của các đầu lĩnh, cho nên tạm thời không thể đến. Bạch Bạch nhìn hoa viên không một bóng người, đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

Đúng lúc này bên tai truyền đến một âm thanh, quay đầu nhìn thì thấy chính là cái đầu của tam sư huynh Vân Cảnh.

Vân Cảnh ở giữa không trung hoạt động vài cái, nhìn đúng phương vị, đáp xuống bụi cỏ cao đến đầu gối, Bạch Bạch nhìn trái phải xác định không có ai ở gần, hưng phấn chạy vào bụi cỏ, thấp giọng nói: “Tam Sư huynh, sao người lại tới đây? Những sư huynh khác khỏe không? Quý môn quan bây giờ không có việc gì chứ?”

Đầu Vân Cảnh khẽ run lên, đảo mắt biến trở về hình người, chẳng qua thân mình chỉ có bàn tay vươn ra, dễ dàng bao phủ bên trong cây cỏ, hắn duỗi tay sờ sờ Bạch Bạch cười nói: “Không có việc gì không có việc gì! Người nằm úp sấp xuống cùng ta nói chuyện, bằng không ta ngửa đầu nhìn người, hơn một nha!”

“Mặc Yểm đồng ý cho người ở trong hình dạng này sao?” Đầu tiên, Vân Cảnh hỏi vấn đề mà sư huynh bọn hắn quan tâm nhất.

Bạch Bạch lắc đầu nói: “Không có, hẳn đối với ta tốt lắm, ta không chịu biến thành người, hẳn cũng không ép ta”

“Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!” Vân Cảnh gật gù đầu, thầm nghĩ: Mặc Yểm này xem ra rất coi trọng tiểu sư muội”

Bọn họ lo lắng cho người nên cử ta tới nơi này cùng người!” Vân Cảnh hiên ngang liếm liếm tuyên bố.

Bạch Bạch dĩ nhiên cao hứng, có sư huynh bên cạnh, không phải một mình đối mặt với Mặc Yểm, cảm giác an tâm hơn

“Ta thừa dịp Mặc Yểm đang ở cùng lũ yêu ma quỷ quái liền len vào, nhưng tiểu sư muội à, muội phải che giấu ta cẩn thận a! Đúng rồi đại sư huynh cùng nhị sư huynh trước dạy người phép thuật, người luyện thế nào rồi?”

Bạch Bạch hồ thẹn nói: “Cả ngày hôm qua đến hôm nay ta cũng chưa luyện...”

“Không sao, vừa lúc luyện luôn bây giờ, sư huynh cùng người luyện!” Đây cũng là chuyện trước khi Vân Cảnh đi, Vân Sơ đặc biệt giao cho, Bạch Bạch có một thân pháp lực nhưng không hiểu pháp thuật, tuy không cần năng ra trận đấu pháp, nhưng mà cũng không thể bỏ không luyện được, nếu không sau này trở về Thanh Lương Quan, không có cách nào nói với sư phụ”

Bạch Bạch cũng hy vọng mình có thể trở nên mạnh mẽ, ít nhất không cản trở các sư huynh, cho nên hưởng ứng vô cùng tích cực, Vân Cảnh sợ pháp lực của nàng khi phát huy sẽ làm cho hoa viên này không còn hình dáng, khiến người khác chú ý, vì thế trước đó dạy nàng hạ kết giới bên ngoài, phòng ngừa pháp lực ảnh hưởng đến xung quanh, cũng tránh cho người bên ngoài nhìn mò, sau đó mới để Bạch Bạch tập thi triển pháp thuật ở trong hoa viên.

Thân hồ ly dường như bất lợi khi Bạch Bạch thi triển phép thuật, Vân Cảnh xác định kết giới không có vấn đề, nhân tiện nói: “Người biến ra thành người trước, sư huynh mới có thể cùng người thử chiêu”

“Nhưng mà Nhị sư huynh...” Bạch Bạch lập tức nhớ đến lời nhị sư huynh dặn dò.

“Yên tâm, người mà nhị sư huynh người đề phòng chính là Mặc Yểm, khi mà Mặc Yểm không để ý, người biến thành người cũng không sao, nhưng nếu hắn xuất hiện, người phải nhớ rõ là phải biến lại thành hồ ly!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cửa hồi môn của sư huynh (1+2)

Bạch Bạch nhu thuận gật đầu, biến thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Vân Cảnh âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, tấm tắc khen dung mạo của Tiểu sư muội. Thật là muốn làm cho người ta phải thất lễ ! Nhưng hắn nghĩ đến Mặc Yểm cố sống cố chết mà không giành được, vậy mà hắn chỉ nói một câu nàng nghe lời liền, lòng tự phụ không khỏi nổi phồng lên – nói cho người biết nha Mặc Yểm, cho dù người có lợi hại đến đâu, thì vẫn cứ kém Vân Cảnh ta ! Tiểu sư muội rất biết nghe lời ta, ha ha !

Bạch Bạch không hiểu tại sao mình biến thành hình người lại khiến Tam sư huynh hưng phấn đặc ý như vậy. Đầu tiên nàng chăm chỉ ôn luyện pháp thuật của Đại sư huynh và Nhị sư huynh.

Phép thuật của Đại sư huynh dạy Bạch Bạch khá là đơn giản, chủ yếu muốn cho Bạch Bạch vận dụng nhuần nhuyễn pháp lực của mình, không cầu kỳ, tất cả đều là trực tiếp dùng pháp lực của mình hóa thành sức lực công kích hoặc đánh lui đối phương, tập trung các loại phép thuật cùng với phối hợp với cách hít thở và rèn luyện pháp lực, không chế độ mạnh yếu của pháp lực. Bạch Bạch cùng với Đại sư huynh dùng các chiêu thức này để giao đấu với nhau, nhận thấy Bạch Bạch đã có kinh nghiệm, chỉ cần thêm rèn luyện là ổn.

Nhị sư huynh dạy Bạch Bạch cách chế ngự đồ vật, thông qua pháp lực có thể khống chế các đồ vật ở gần mình, khi luyện đến cảnh giới cao thâm thậm chí có thể khống chế cả vật còn sống. Bạch Bạch đã thử luyện qua ngự phong thành dao (khiến gió thành dao), thiếu chút nữa là loạn đao chém chết yêu ma cao thủ Huyền Minh của Âm ti Địa phủ, nhưng thật ra nếu như nàng không bị Huyền Minh bắt vào túi được làm từ da tê giác, phong lực không cách nào xuyên qua túi da làm tổn thương đến nàng, thì không chừng pháp thuật mà nàng gạ mờ làm ra có thể chém nàng thành trọng thương.

Vân Cảnh nghĩ đến việc này mà sợ không thôi, nhận thức được điều này, hắn chăm chú giảng giải cho Bạch Bạch một lần nữa. Pháp thuật điều khiển sự vật của hắn còn kém xa so với Vân Khôi, nhưng so với Bạch Bạch thì hắn khá hơn nhiều. Ngũ tính học pháp thuật của Bạch Bạch thật sự rất tốt, chỉ cần nói một lần là hiểu. Vân Cảnh dạy cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhưng trong lòng không khỏi chua xót. Tiểu sư muội sinh ra đã mang một dáng vẻ làm cho người khác cực kỳ hâm mộ, không những thế học pháp thuật so với một thiên tài như hắn còn nhanh hơn nhiều, chỉ sợ không bao lâu nữa nàng sẽ vượt qua vị sư huynh này.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ Vân Cảnh không hề dấu diếm đến nửa chiêu thức, ngược lại hắn còn hăng say dạy Bạch Bạch hơn. Một đám sư huynh bọn họ ai cũng muốn được gánh trách nhiệm bảo vệ nàng, nhưng suy cho cùng cách bảo vệ tốt nhất là giúp nàng mạnh lên.

Hai người trong kết giới khi thì đối chiêu, khi thì thảo luận các kỹ năng pháp thuật, không hề để ý đến một buổi chiều đã trôi qua, ngẩng đầu lên nhìn thấy bầu trời xanh đậm đã lác đác những đám mây u ám, buổi đêm của Địa phủ đã đến.

Vân Cảnh lo Mặc Yểm sẽ quay lại bất thành linh, nên hấn bảo Bạch Bạch trở lại hình dạng hồ ky, còn hấn thu nhỏ người lại, tìm một góc trong hoa viên mà ẩn nấp, định chờ cho Mặc Yểm xuống tiền điện thì nhìn lên tư liệu phản quân .

Cho đến đêm khuya Mặc Yểm mới quay về tiền điện, lúc này Bạch Bạch đang ngủ say, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương quen thuộc xen lẫn mùi rượu và mùi phấn son của nữ nhân, nàng mở hờ mắt thì thấy Mặc Yểm đang đứng trong bóng tối nhìn mình.

‘Người người thật là thôi...’ Bạch Bạch mơ hồ phản nản nói, nhưng không trực tiếp hỏi tại sao trên người hấn lại có mùi phấn son.

Mặc Yểm vừa bực mình vừa buồn cười, nếu như không phải vì tiểu hồ ly này thì hấn cần gì phải đi xã giao với những tên yêu ma quỷ quái kia, cả ngày cực khổ trở về chẳng có thân thể nhuyển ngọc ôn hương đón chờ hấn, đã thế lại còn chê hấn thôi ?!

Mặc Yểm cố chịu đựng, một tay đặt Bạch Bạch lên trên người hấn, cười mắng : ” Cho nàng cũng thôi như ta, xem nàng còn dám chê không !”

Bạch Bạch bị sắc liền hắt xì hơi hai cái, tứ chi vụng vẹo kết hợp cùng cơ thể ra sức giãy dụa, kêu lên : ‘Bại hoại, bại hoại, mau buông ra’

‘Không buông, trừ khi nàng đi tắm cùng ta !’ Mặc Yểm nửa uy hiếp, nửa dẫn dụ nói.

‘Được’ Bạch Bạch đáp ứng một cách cực kỳ sáng khoái, không hề chú ý đến giọng điệu tán tỉnh trong lời nói của Mặc Yểm. Nàng cũng muốn ngâm mình trong nước để tắm rửa.

‘Địa phủ cũng có nước sao?’ Bạch Bạch nhớ là mình chỉ thấy dưới Địa phủ có mỗi con sông Vong Xuyên, nước sông đỏ đỏ vàng vàng, cực kỳ hôi thối, ngoài ra còn rất nhiều thứ khác nữa... Trong hoa viên cũng không có giếng nước, hồ nước, phải nói là các tòa đại điện gần đó cũng không có nguồn nước bình thường, vậy nước tắm ở đâu mà có?

“Nàng cho ta chút lợi lộc ta sẽ làm ảo thuật cho nàng xem” Mặc Yểm ôm Bạch Bạch vào trong lòng

“Người muốn ta làm gì?”

“Nàng biến thành người hôn nhẹ ta một cái là được rồi!”

“Không được... Nếu không, ta, ta một tháng sau sẽ hôn người, ta nợ người hai cái hôn nhẹ...” Bạch Bạch cực kỳ giữ nguyên tắc, không để cho được phép thương lượng.

Mặc Yểm khinh khinh liếc một cái, cái con tiểu hồ ly này, đột nhiên lại không dễ dàng mà lừa gạt được, thật chẳng đáng yêu! Nhưng mà hấn vẫn cứ chân thành làm ảo thuật cho nàng

Hấn tiện tay ném chén trà xuống mặt đất, chén trà rơi xuống đất quay đúng nửa vòng, miệng chén hướng lên trên rồi dừng lại, sau đó cái chén không ngừng to lên, trong nháy mắt cao đến nửa người, miệng chén rộng bằng mặt bàn.

Mặc Yểm luồn vào tay áo lấy ra một bình hoa nhỏ màu xanh, đẩy nắp bình ra thì có một dòng nước trong lành tuôn ra, chảy vào trong chén. Dòng nước kia cũng giống như cái chén, trong nháy mắt biến thành một cái bồn nước lớn, còn hơi nước nóng trắng xóa tràn ngập phía trên.

Bạch Bạch hoan hô một tiếng, muốn nhảy vào trong chậu tắm, Mặc Yểm một tay ôm chặt nàng, đưa nàng đứng lên bàn, đích thân hấn vào thử nước thấy ấm, mới nói: “Nàng không sợ nước nóng quá, nhảy vào sẽ bị nấu thành một chậu canh hồ ly sao”

Bạch Bạch rất muốn bấu môi lên, nhưng hiện tại nàng đang trong hình dạng của hồ ly nên nàng muốn néch mép thì cũng không nhìn thấy. Mặc Yểm ngông nghênh đi đến trước mặt Bạch Bạch, ngang nhiên cời áo, nới dây lưng, động tác có phần mê hoặc, đáng tiếc lúc này trong mắt Bạch Bạch chỉ có hình ảnh của bồn nước nóng hôi hối thôi, hình ảnh mỹ nam tuần tú thoát ý Mặc Yểm chẳng khác gì đang để trước mặt người mù, quả là có phần đáng tiếc.

Bất đắc dĩ nhảy vào trong bồn, Mặc Yểm vẫy tay với Bạch Bạch nói: “Tới đây!”

Bạch Bạch thấy tâm trạng của hấn không được tốt, nàng cứng đầu, nhảy ùm vào bồn, khiến cho một luồng nước bắn lên, bắn vào mặt Mặc Yểm.

Mặc Yểm vuốt hết nước trên mặt thì thấy Bạch Bạch đang cười giòn tan vì trò đùa thành công, hấn cười mắng: “Được lắm! Xem ta thu phục tiểu hồ ly xấu xa nàng như thế nào!” Nói xong hấn đuổi tay về phía Bạch Bạch.

Kỹ năng bơi lội của Bạch Bạch rất tốt, thân thể nàng co lại, lặn xuống nước. Một người một hồ ở trong chậu lúc nổi lên, lúc lặn xuống chơi trò đuổi bắt, chén trà biến thành một cái chậu đủ lớn để hai người chơi đùa cho đến khi nước lạnh mới ra khỏi chậu lau khô người.

Mặc Yểm đưa tay chỉ vào cái lư hương, bên trong lư hương ngay lập tức tỏa ra ánh lửa hồng hồng, hơi lạnh liền bị luồng khí ấm thay thế. Bạch Bạch đứng bên cạnh lư hương hong khô thân thể, hâm mộ nhìn Mặc Yểm nói: “Người thật là lợi hại, dạy ta được không? Ta nợ người ba cái hôn nhẹ nhé?” Nàng thực sự muốn học pháp thuật của Mặc Yểm nên chủ động đưa ra điều kiện, nhưng mà nàng vẫn muốn được ghi nợ.

Mặc Yểm chỉ muốn trở tài trước mặt nàng, khiến nàng vui vẻ, nghe vậy hấn cười mắng: “Hồ ly xấu xa càng ngày càng giáo hoạt, ta không chấp nhận điều kiện của nàng đâu, bây giờ nàng không hiện thân thành người đến hôn ta, ta sẽ không dạy cho nàng đâu!”

Bạch Bạch hừ một tiếng không để ý đến hắn, nhảy lên giường định nói lại mộng đẹp vừa bị cắt đứt, Mặc Yểm không muốn để nàng đi ngủ, gậy gẩy vào móng vuốt nhỏ nhỏ của nàng, hỏi: “Hôm nay ta không có ở đây, nàng đã làm được những việc gì?”

“Quê Nhi tỷ tỷ không chịu chơi với ta, ta ở trong hoa viên luyện công, ta muốn học pháp thuật thật giỏi, sau này còn lợi hại hơn cả người!” Vân Cảnh đã cảnh báo nàng không được lộ ra cho hắn biết tin tức, tuy nhiên Bạch Bạch nói như vậy cũng không phải là nói dối, nàng quả thật có luyện công chỉ là nàng không nói ra người cùng luyện công với nàng thôi.

Mặc Yểm vuốt ve thân thể nàng nói: “Nàng nghĩ được như vậy là tốt lắm, nhưng muốn lợi hại hơn ta thì nàng còn kém quá xa!”

“Phụ thân ta nói rằng có thể cải thiện được, ta cần chăm chỉ luyện công, về sau sẽ có tiến bộ!” Bạch Bạch không phục lắm, nhưng nàng cũng biết Mặc Yểm đang nói thật. Hôm nay Vân Cảnh tiếp tục dạy nàng phép thuật chế ngự đồ vật, có nói rằng muốn đạt đến được trình độ khống chế vật còn sống, nhất là con người, thì thân tiên hay yêu ma phải đạt được pháp lực cực kỳ cao. Nhị sư huynh tu luyện loại pháp thuật này đã mấy trăm năm cũng chỉ miễn cưỡng khống chế được những loài động vật ít có linh tính, còn muốn khống chế người thì quả thật là gian nan, chứ chưa nói là khống chế thân tiên yêu ma.

Vậy mà Mặc Yểm có thể nhẹ nhàng khống chế được, trình độ như vậy quả là cách nhau quá xa.

Mặc Yểm không biết suy nghĩ của nàng, thân nhiên nói: “Nàng ở lại bên cạnh ta, muốn có gì cũng được, học pháp thuật hay không cũng không vấn đề gì.”

Bạch Bạch nhìn hắn nghĩ thầm: Nếu về sau người tâm tính tốt thì tự nhiên người đối tốt với ta, nhưng nếu tâm tính người không tốt, thì cầu xin người còn khó hơn cả lên trời! Sư huynh nói đúng, hay nhất là tự mình học, dựa vào chính mình là tốt nhất!

Sau tối hôm đó, mấy ngày tiếp theo ngày nào Mặc Yểm cũng đi sớm về muộn, còn Bạch Bạch thì mỗi ngày cùng với Vân Cảnh luyện công. Pháp thuật của Đại sư huynh, Nhị sư huynh nàng đã luyện được có phần thành thực, Vân Cảnh rất muốn dạy Bạch Bạch sở trường kiếm bay của hắn.

Dựa vào phong cách của Vân Cảnh, muốn bước vào việc chính thì không thể tránh được một màn tự biên tự diễn: “Sư huynh của người ngoại hiệu là ‘ngọc diện kim kiếm bệ nguyệt phi tiên’, đây cũng không hoàn toàn là hư danh, ngoại trừ việc lớn lên đẹp trai, phong lưu, tinh tế, mỹ nhân tam giới ái mộ, đón chào, nhưng điều quan trọng nhất là sư huynh ta có hai tuyệt kỹ, một là kiếm thuật, hai là pháp thuật phi thiên (thần bay). Trước tiên hôm nay sư huynh sẽ dạy người kiếm thuật.”

Sau khi Vân Cảnh nói khoác xong, hắn giương tay phải lên, một thanh trường kiếm trong nháy mắt xuất hiện, ánh kiếm lóe sáng, khỏe mắt hắn liếc nhìn khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn của Bạch Bạch đang hiện lên vẻ sùng bái, trong lòng hắn tự hào không thôi.

Đầu tiên hắn biểu diễn thái cực kiếm pháp một lần. Bộ kiếm pháp này chiêu số thông thả mà cũng tương đối đơn giản, tổng cộng chỉ có mười tám chiêu, tập trung vào phòng thủ cùng mượn lực, là một trong những bộ kiếm pháp nhập môn của hắn. Một bên thì hắn múa kiếm, một bên thì hắn giảng giải phải tập trung pháp lực như thế nào cho chiêu kiếm trên, phải đối ứng với các loại pháp lực của địch ra sao. Hắn múa xong bộ kiếm pháp thì cũng vừa vận giảng giải xong.

Hắn đưa thanh kiếm cho Bạch Bạch nói: “Tiểu sư muội, người đến luyện thử xem nhớ được mấy chiêu, không phải sợ, từ từ sẽ làm được, năm đó sư huynh chỉ cần luyện ba lần là học thuộc hết, rất đơn giản!”

Bạch Bạch cầm kiếm, dựa vào dạng bức tranh hồ lô múa lên, nàng biểu diễn không thể gọi là trơn tru như mây trôi nước chảy nhưng từ đầu đến cuối không sai một chiêu thức nào, hơn nữa những vấn đề mấu chốt mà Vân Cảnh đề cập nàng đều chú ý đến, ngoại trừ tiết tấu chưa phối hợp nhịp nhàng, động tác có phần hơi cứng nhắc, còn lại hoàn toàn không giống người lần đầu tiên học bộ kiếm pháp này.

Vân Cảnh gãi gãi đầu nói: “Tiểu sư muội, bộ kiếm pháp này ai đã dạy qua cho người rồi à, sao người không nói sớm?”

“Đâu có, không phải là sư huynh vừa mới dạy ta đấy sao?” Bạch Bạch vẻ mặt khờ dại nói.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thiên tài của thiên tài (1+2)

Sắc mặt Vân Cảnh có phần căng thẳng, hắn vuốt vuốt mặt, rồi hỏi lại Bạch Bạch những điểm quan trọng, Bạch Bạch đối đáp trôi chảy, một chữ cũng không sai.

Không thể nào! Bạch Bạch không thể nào mới học một lần đã hiểu hết? Nói điều gì nhớ điều đó? Chẳng phải là quá thông minh sao? Vân Cảnh cảm thấy lòng tự tin bị đá kích nghiêm trọng. Nhớ ngày đó sư phụ chỉ cần dạy hắn ba lần là hắn học được, sư phụ tán dương hắn có tư chất kiếm thuật rất cao. Vậy thì vị sư muội này chẳng phải là thiên tài của thiên tài à?!

Nhất định là do Thái cực kiếm pháp quá đơn giản! Vân Cảnh cần rằng chọn một bộ kiếm pháp khó nhất trong Lăng Ba huyền kiếm dạy cho Bạch Bạch. Bộ kiếm pháp này có nhiều hư chiêu, biến hóa cực nhanh, mỗi khi sử dụng thì mũi kiếm và thân pháp đều cùng nhau công kích, còn có thể làm cho địch nhân gần đó đắm chìm trong ảo ảnh, tốc độ phản ứng chậm lại, kiếm pháp này quả là bộ kiếm pháp tốt nhất.

Bởi vì trong mỗi chiêu mỗi thức trong kiếm pháp này thậm chí cả một ánh mắt đều chú trọng đến sự biến ảo trong đó, cho nên mặc dù bộ kiếm pháp chỉ có sáu chiêu, nhưng mỗi chiêu đều cực kỳ rắc rối, mỗi kiếm pháp ra đều có hơn mười thức biến hóa, mỗi thức biến hóa phối hợp không đồng bộ với pháp thuật, một chiêu xuất ra không khác gì một trận pháp bao vây địch thủ, mà các chiêu số càng ngày càng yêu cầu tốc độ cao.

Bạch Bạch chăm chú lắng nghe Vân Cảnh giải thích từng chiêu thức, sau đó nhắc lại một lần cho đến khi hiểu rõ tất cả, rồi mới cùng với Vân Cảnh từ từ học theo các chiêu thức và động tác với nhiều loại biến hóa.

Vân Cảnh dạy cả ngày thì mới xong chiêu thứ nhất thì trời đã nhanh chóng tối đen, Bạch Bạch thi triển trọn vẹn chiêu thứ nhất, trong kiếm chiêu có thấp thoáng nụ cười, Vân Cảnh bị cặp mắt long lanh của Bạch Bạch quét qua, toàn thân chấn động, kinh hồn bạt vía, phải niệm tâm chú mới miễn cưỡng ổn định lại được.

Hồ tiên thuần thực nhất là mị lực, mị lực cùng với ảo thuật lại có rất nhiều chỗ tương đồng, thậm chí có thể nói mị thuật là một loại ảo thuật. Bạch Bạch pháp lực cao cường, khi pháp thuật càng cao thì mị thuật cũng gia tăng, chỉ cần nhìn Vân Cảnh là biết, thiếu chút nữa là máu mũi chảy đầm đìa. Bạch Bạch không biết gì, nhanh chóng thu lại kiếm chiêu, chạy vội đến trước mặt Vân Cảnh hối lỗi nói: « Sư huynh, có phải ta rất ngu dốt không, học cả một ngày mới xong một chiêu ».

Vân Cảnh chỉ muốn chửi thề, lúc trước hắn mất ba ngày để học chiêu này a ! Hắn cũng dạy cho mấy sư đệ của hắn. Tứ sư đệ thì kiếm chiêu học được nhưng ảo thuật thì triển quá kém, ánh mắt so với mắt xác chết thì không khác biệt lắm. Ngũ sư đệ thì ngại chiêu số rắc rối, học có nửa ngày thì không học nữa. Vân Hư xem như có tư chất nhất, học hai ngày có thể miễn cưỡng thi triển, nhưng pháp lực còn yếu, uy lực của kiếm chiêu cũng có hạn.

« Bạch Bạch, làm sư huynh của ngươi thật là áp lực lớn đối với ta ! » Vân Cảnh gần như than thở khóc lóc, không hiểu sao nhìn thấy vẻ ngây ngốc của sư muội thiên tài này, sự tự tin của hắn lại bị đá kích nghiêm trọng như vậy, không quá một tháng nữa thì bản lĩnh xuất chúng của hắn sẽ bị Tiểu sư muội học hết !

« Hà ? » Bạch Bạch vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, không hiểu hắn đang kích động cái gì vậy, nhưng hình như Tam sư huynh không có ý trách cứ nàng ngu ngốc.

« Nhưng mà Tiểu sư muội, pháp thuật hôm nay ta dạy ngươi, ngươi không được tùy tiện thi triển, nhất là trước mặt nam nhân ! » Lời nói của Vân Cảnh tha thiết quan tâm. Nếu như nói Bạch Bạch tiếp thu pháp thuật nhanh đến cấp của thiên tài thì mị lực bẩm sinh còn vượt qua cả mức thiên tài, chỉ có thể dùng từ siêu phẩm mà hình dung !

Mới là Lăng Ba huyền kiếm chiêu thứ nhất thôi, ảo thuật chưa cao mà cũng làm cho tiên gia huyền môn chính tông vĩ đại như hắn suýt bị mê hoặc, thì còn nói gì đến bọn người dưới ? Không chừng thần phạt cũng khó mà kim lòng được.

” Con đực cũng không được!” Vân Cảnh chột kiêu suy nghĩ của Bạch Bạch, vội vàng bổ sung một câu. Kỳ thật hắn có ý xấu muốn Bạch Bạch dùng chiêu này đối phó với Mặc Yểm, nhưng mà Mặc Yểm nếu có trúng chiêu này mà hắn lại không như Vân Cảnh kiềm chế bản thân mà đem Bạch Bạch ăn mất thì không phải là biến từ việc nguy hiểm thành cơ hội tốt sao.

Trong lúc nói chuyện, bầu trời đã nổi lam quang, bóng đêm đã bao trùm địa phủ, Vân Cảnh cũng không vội vã rời đi, bởi vì liên tiếp mấy ngày gần đây, Mặc Yểm đêm khuya mới quay trở về, cho dù hắn có về sớm thì chắc hắn cũng không đến hoa viên, phá vỡ kết giới của Vân Cảnh.

Hắn dạy cho Bạch Bạch cách làm kết giới này, cho dù tiên nhân hay yêu ma pháp lực cao cường thì bình thường sẽ không phát hiện được. Bọn hắn ở trong kết giới đôi chiêu long trời lở đất, người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy hoa viên im ắng không một bóng người.

Hai hôm trước từng có cả đầu mục (kẻ đứng đầu) phản quân của Địa phủ uống rượu rồi xông vào đây nhưng cũng không phát hiện ra nửa điểm, lúc đấy Bạch Bạch bị hắn dọa cho phát hoảng.

Lúc Bạch Bạch đang cúi đầu trầm tư ôn lại kiếm chiêu hôm nay học thì trong tiền điện vang lên tiếng người, âm thanh Huyền Minh yêu doi nghiêng rằng nghiêng lợi vang lên : « Phi ! Tiệp nhân kia có điểm gì tốt ? Nàng ta nói gì chủ nhân nghe đấy, thật tức chết ta ! »

Giọng điệu của Ngọc Lưu Ly yêu phi có phần bình thản hơn : « Nam nhân chẳng phải đều như thế sao ? Ta còn tưởng hắn đối với Bạch Bạch toàn tâm toàn ý, không ngờ... » Trong giọng nói nhàn nhạt có chút thất vọng.

« Bạch tiểu thư so với tiệp nhân kia xinh đẹp hơn nhiều ! Kỳ lạ, sao đạo này không thấy bóng nàng đâu nhỉ ? » Huyền Minh yêu doi có ấn tượng rất tốt đối với Bạch Bạch, trong lòng hắn thấy khó hiểu, chủ nhân pháp lực cao cường như vậy, lại có mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, sao lại còn đi trừu chọc loại yêu phụ đề tiệp âm hiểm kia ?

Ngọc Lưu Ly yêu phi ngày ấy cùng chơi với Bạch Bạch, tuy về sau không đến nữa và cũng từ bỏ ý định với Mặc Yểm. Trong nội tâm nàng coi trọng Bạch Bạch, hơn nữa cảm thấy cuộc sống hiện tại không có mấy hứng thú, cho nên không còn ý đồ câu dẫn Mặc Yểm. Nhưng không hề nghĩ nàng không có ý đồ với Mặc Yểm thì lại có người khác, hơn nữa có ai đến thì Mặc Yểm cũng không hề cự tuyệt.

Trong thâm tâm nàng có chút tức giận, nhưng thất vọng nhiều hơn, nam nhân cùng lắm đều như vậy sao, mình chủ động đi theo họ thì còn ra gì ?

Bạch Bạch và Vân Cảnh phát hiện có người đến đều không hẹn mà về tai nghe bọn họ nói gì, không ngờ tới lại nghe được tin tức động trời như thế, Mặc Yểm cùng người khác kết thân ?

Vân Cảnh càng nghe sắc mặt càng khó coi, một mặt lén lút dò xét vẻ mặt của Bạch Bạch, lo sợ Tiểu sư muội bị tổn thương. Trong lòng oán hận mắng : Khá lắm Mặc Yểm, Tiểu sư muội độc nhất vô nhị xinh đẹp vô song như thế này còn chưa đủ, lại còn dám ra ngoài câu tam thập tứ! (*ý chỉ bỏ bịch lẳng nhăng)

Thần sắc Bạch Bạch có chút nghi hoặc nhưng không hề thương tâm.

Chỉ nghe thấy Ngọc Lưu Ly yêu phi thần nhiên nói : « Bạch Bạch không thấy cũng tốt, đỡ cho nàng phải phiền lòng »

Huyền Minh yêu doi hiển nhiên còn có chút tức giận bất bình : « Tiệc nhân kia thật là xấu xa, tự cho mình là tuyệt đại mỹ nhân, phải cho nàng ta gặp Bạch Bạch mới biết thế nào là tự ti mặc cảm ! Ta chỉ sợ chủ nhân nghe theo lời nàng ta, giúp cho nàng ta ngày càng lớn mạnh, lúc đó nàng ta còn nghe lời chủ nhân nữa hay không ? »

Ngọc Lưu Ly yêu phi nhìn hắn một cái, không nói gì, trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ Mặc Yểm có ý mê luyến nàng ta ?

Huyền Minh yêu doi vốn có ý kéo Ngọc Lưu Ly yêu phi đến đây là để tìm Bạch Bạch, mách với nàng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu, trong lòng thất vọng, dậm chân một cái cùng với Ngọc Lưu Ly yêu phi quay về tiền điện.

Thấy bọn họ biến khỏi cửa điện, lúc này Vân Cảnh mới bộc phát : « Phi phi ! May mắn là Nhị sư huynh có tính toán từ trước, để người ở lại chỗ Mặc Yểm bảo dưỡng thân thể, chứ không thì bọn này đừng hòng chiếm tiện nghi ! Đúng là cái loại hoa tâm hóa sắc, lòng tham không đáy đáng ghét ! » Đến thủ hạ của hắn cũng thấy bất công thay cho Bạch Bạch, cái tên đáng ghét này có Bạch Bạch rồi mà vẫn còn đi trêu chọc yêu nữ khác, quả thật là không thể tha thứ !

Vốn huynh đệ bọn họ đã từng nghĩ nếu như hắn đối với Bạch Bạch là thật tâm, khảo sát thử xem có thể để Bạch Bạch ở cùng một chỗ với hắn không, hiện tại xem ra hắn thất bại!

Hừ hừ ! Bạch Bạch xinh đẹp đáng yêu, còn sợ không tìm được người toàn tâm toàn ý với nàng hay sao ?!

Bạch Bạch nghiêng đầu hỏi Vân Cảnh : « Sư huynh, huynh giận dữ cái gì thế ? »

Vân Cảnh ngơ ngẩn, kinh ngạc nói : « Mặc Yểm ở cùng một chỗ với các nữ nhân khác, người không thấy tức giận à ? »

« Tại sao ta phải giận dữ ? » Bạch Bạch kinh ngạc hỏi.

Vân Cảnh vô đầu nói : « Người không thích Mặc Yểm à ? Người không tức khi hắn ở chung với các nữ nhân khác sao ? Người không thấy đồ kỳ hay khó chịu à ? »

« Yêu mến Mặc Yểm ? Hình như là có yêu mến a... Hắn thường xuyên ở cùng một chỗ với các nữ nhân khác, đồ kỳ khó chịu... Hình như cũng có một chút. » Bạch Bạch thoáng nghi hoặc nhưng chính nàng cũng không thể xác định được trong lòng cảm nhận như thế nào.

Nàng chỉ nhớ khi Mặc Yểm cùng với Hoa Lan tỷ tỷ vụng trộm ôm hôn nhau, cùng nhau chơi hôn nhẹ thì nàng cảm thấy không được vui, nhưng như vậy có phải là đồ kỳ hay không thì nàng không biết.

Vân Cảnh trợn mắt há mồm nhìn Bạch Bạch, nếu như không phải do Bạch Bạch không yêu thương Mặc Yểm thì chỉ có thể là do tâm lòng nàng vô cùng quảng đại.

Những hồng nhan tri kỷ của hắn chứng kiến hắn cùng với những tri kỷ khác thân thiết thì không có một ai, không có người nào có thể bình tĩnh như Bạch Bạch, nếu không phải là nổi trận lôi đình thì cũng là hai mắt nhắm lại. Nói chung thì không để cho hắn yên ổn mà sống.

« Sư muội a ! Tại sao trước đây ta không gặp được nữ nhân nào đại lượng như muội vậy ? » Vân Cảnh vẻ mặt oán không cam lòng.

Hôm đó Mặc Yểm lại đêm khuya mới trở về, trên người hắn mang theo mùi phấn son giống như mấy ngày trước, nhưng hương vị mỗi lúc một rõ rệt hơn, lúc đầu nàng không hề tự hỏi xem mùi này ở đâu ra, nhưng hôm nay trong hoa viên nghe Quế Nhi tỷ tỷ và Huyền Minh yêu doi nói, nàng chợt hiểu, hóa ra ngày nào hắn cũng thân cận cùng nữ nhân này, chẳng trách mỗi buổi tối trở về, trên người đều mang theo mùi phấn son này.

Trong nội tâm thấy khó chịu ư? Hình như có một chút...

Trong ánh mắt Bạch Bạch như đang phân vân điều gì làm Mặc Yểm thấy có chút kỳ quái, đưa tay ôm nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có phải người thân cận cùng với những nữ nhân khác không?” Từ trước đến nay các câu hỏi của Bạch Bạch đều gọn gàng, dứt khoát, không hề che giấu.

Một người một hồ đang ngồi trong chén trà tắm, Bạch Bạch ngồi trên đầu gối Mặc Yểm, chỉ có nửa đầu lộ ra khỏi mặt nước, còn cái đuôi thì tự do vung vẩy, khóa nước bắn tung tóe. Hơi nước mờ ảo, một đôi mắt hồ ly sáng long lanh, khờ dại giống như đang hỏi chuyện đồng loại một vấn đề bình thường như: “Người có ăn cơm không” vậy.

Mặc Yểm nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, thanh âm có chút hỗn loạn: “Ai nói cho nàng nghe?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đều từ tấm lòng (1+2)

Thần sắc Mặc Yểm không tốt, Bạch Bạch tự nhiên cũng sẽ không nói cho hắn biết, là nghe từ Ngọc Lưu Ly yêu phi cùng Huyền Minh ma dơi, chỉ lắc lắc cái đuôi không nói lời nào.

Mặc Yểm cũng không có nhất định phải truy vấn ra nơi Bạch Bạch nghe ra tin tức, những người biết rõ hắn gần đây cùng một nữ yêu quan hệ thân mật thật sự quá nhiều, Bạch Bạch tuy chưa bao giờ đi đến tiền điện, không có nghĩa là sẽ tuyệt đối không có người tới hoa viên cùng với hậu điện bên này.

”Nàng để ý sao?” lúc Mặc Yểm hỏi ra những lời này, không biết trong nội tâm đến tột cùng là hy vọng Bạch Bạch nói để ý hay là hy vọng nàng không thêm để ý chút nào.

Hắn rất thích Bạch Bạch, muốn đem nàng giữ ở bên người cả đời, nhưng địa vị Bạch Bạch trong suy nghĩ của hắn nhiều nhất chỉ là một sủng vật, hắn nghĩ dưỡng nàng, sủng ái nàng, trên thân Bạch Bạch hắn đã hạ bí chú, chỉ cần hắn nguyện ý, Bạch Bạch cả đời này đều không thể thoát khỏi khống chế của hắn, hắn có thể an tâm làm cho Bạch Bạch bên cạnh hắn, ai cũng không đoạt được.

Nhưng mà sủng vật cuối cùng chỉ là sủng vật, hắn lại yêu thích Bạch Bạch cũng không có ý định trái lại để nàng khống chế việc làm của hắn, trong quan hệ của hắn với Bạch Bạch, hắn tuyệt đối giữ lấy quyền khống chế, ít nhất hắn bây giờ là cho rằng như vậy, hoặc là nói hắn cố gắng làm cho quan hệ bọn họ theo hướng này phát triển.

Hắn sẽ suy nghĩ vì Bạch Bạch, vì nàng hoàn thành chút chuyện, khiến nàng khoái hoạt, đây là tình hình hắn nguyện ý, hắn cũng không có ý định cho Bạch Bạch quá nhiều việc làm thói quen của hắn thậm chí khống chế quyền lợi của hắn.

Nhưng là nếu như Bạch Bạch nói nàng tuyệt đối không để ý hắn cùng những nữ nhân khác cùng một chỗ thì sao?

Mặc Yểm cảm thấy, mình nghe đáp án thế sẽ rất không vui, tiểu sủng vật của hắn sao có thể một chút cũng không thêm để ý hắn? Loại này tâm tính mâu thuẫn khiến Mặc Yểm cũng bắt đầu lo được lo mất.

Bạch Bạch đối với cảm tình nam nữ còn đang ở giai đoạn nảy sinh, cho nên đối mặt vấn đề Mặc Yểm, nàng cũng không có đáp án xác thực, câu trả lời của nàng là trực tiếp nấp vào trong nước.

Đêm hôm đó, Bạch Bạch vô tâm vô phách vẫn ngủ ngon như cũ, Mặc Yểm ngược lại trần trọc không buồn ngủ. Hắn biết rõ, Bạch Bạch có khả năng ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, thậm chí có bản lĩnh làm hắn thương tâm gần chết, vì cái này, hắn cũng phải đem Bạch Bạch một mực nắm giữ trong tay!

Ngày hôm sau, Mặc Yểm sáng sớm đánh thức Bạch Bạch đem nàng nhét vào trong tay áo, quyết định mang nàng ra cửa, Bạch Bạch đã không thể cho hắn đáp án, vậy hãy để cho nàng tận mắt nhìn, xem nàng sẽ có phản ứng gì.

Hắn trong đầu chỉ nghĩ là, hắn cũng phải có ảnh hưởng thậm chí có năng lực khống chế tâm tình Bạch Bạch, nếu không thì quá nguy hiểm!

Bạch Bạch lúc đi qua hoa viên, lớn tiếng kháng nghị: “Ta muốn luyện công, không đi tiền điện!” Thứ nhất nàng xác thực muốn có nhiều thời gian học pháp thuật cho tốt, thứ hai cho dù Mặc Yểm không cho nàng lưu lại, sư huynh hắn là có thể nghe được thanh âm của nàng, ít nhất hôm nay không cần đợi nàng vô ích.

Mặc Yểm cười nói: “Theo giúp ta không tốt sao? Luyện công cái gì? Có ta ở đây, ai dám khi dễ ngươi!”

Ngươi sẽ khi dễ ta à! Hừ hừ! Bạch Bạch rút vào trong tay áo không nói lời nào, hạ quyết tâm hôm nay cho dù buồn chết, cũng không lộ diện.

Mặc Yểm không có để ý tới tiểu tính tình của nàng, thần nhiên một đường đi đến đại điện Bình Đẳng vương, trước điện một dáng người tư thái xinh đẹp, dung mạo lại tinh khiết non nớt như nữ đồng là thị nữ áo xanh, vừa thấy Mặc Yểm liền tiến lên sát lại, âm thanh mềm mại vấn an: “Yểm quân sớm an! Phu nhân ở phía trước đợi đã lâu.”

”Ừ!” Mặc Yểm tùy ý lên tiếng, liền theo phương hướng nàng chỉ mà đi.

Trước đại điện hai ba trượng có xe ngựa xa hoa bề ngoài đồ rực như lửa nung, trên xe vách đá vây quanh từng khối lớn nhỏ như trứng chim bồ câu màu đỏ bảo thạch, thùng xe khuôn cửa khung cửa sổ đều là phù điêu bi ngạn hoa, cánh hoa cành lá linh lung di động, tinh tế cầu kỳ, tráng lệ nước son vàng, ngay cả người kéo xe ngựa cũng toàn thân là màu đỏ, yêu dị phi thường.

Tại Địa phủ âm u, xe ngựa như vậy quả thực không phải rêu rao bình thường. Thị nữ áo xanh đưa Mặc Yểm đến trước cửa xe, trên mặt đất cung kính kéo cửa xe ra, liền nghe thấy trên xe truyền đến một tiếng cười duyên, một bàn tay tuyết trắng thon thon tựa ngọc từ khe cửa thò ra, trên tay hồng ngọc điểm lệ, vòng tay mã não va chạm vào nhau, âm thanh thanh thúy như ngọc nữ từ trong xe nũng nịu: “Yểm quân, ta chờ chàng mãi!”

“Người là chê ta tới muộn sao?” Mặc Yểm trong lời nói mang ý cười, Bạch Bạch giấu ở trong tay áo hắn không cần thăm dò có thể tượng tượng trên mặt hắn lười biếng nở nụ cười, nụ cười có thể cho lòng của nữ nhân đập mạnh.

“Ta từ đêm qua chia tay liền bắt đầu nhớ Yểm quân, một mực nhớ đến bây giờ, chàng nói đi?” Mặc Yểm mới ngồi vào trên xe, trong lòng lòng đầy nhuyễn ngọc ôn hương, một thân Hồng Y mỹ nhân như không có xương cốt dựa vào trong lòng ngực của hắn.

Bạch Bạch cơ hồ lập tức ngửi thấy được hương vị son phấn quen thuộc này. . . . . Đây là nữ yêu gần nhất thường xuyên thân cận Mặc Yểm?

Hồng Y mỹ nhân tên là Phi Du, dung mạo cũng là xinh đẹp, nhưng không đến mức tuyệt sắc, so với Ngọc Lưu Ly yêu phi cũng không bằng, nhưng lại cực giỏi về cách ăn mặc tân trang, lại thêm có một giọng nói hay, nói chuyện làm việc đều có một vẻ vũ mị uyển chuyển khác xa nữ yêu bình thường, thanh nhu rực rỡ, nói lý ra lúc ở chung thì càng giống chim nhỏ nép vào người ôn nhu vô hạn, đem ba phần tư sắc nâng lên thành thập phần.

Nữ yêu nữ quý địa phủ chịu ảnh hưởng hoàn cảnh âm lãnh, bất luận đẹp xấu đều lộ ra âm hàn khí, nhưng Phi Du này chẳng những cách ăn mặc luôn một thân hỏa hồng, tính tình cũng như một người ôn hòa hòa diễm, không khác nữ nhân nhân gian, tại âm phủ có thể nói là cực kỳ hiếm có.

Cho nên đại đa số yêu ma cũng không kỳ quái thấy Mặc Yểm phá lệ coi trọng đối với nàng, ngược lại hâm mộ hắn có diễm phúc khôn cùng, chỉ có Ngọc Lưu Ly yêu phi cùng Huyền Minh ma doi, hai yêu ma Bạch Bạch gặp qua cảm thấy Mặc Yểm bỏ Bạch Bạch mà gần Phi Du, thật là không có mắt.

Mặc Yểm đối với mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, thật đúng là ai đến cũng không – cự tuyệt, nhưng không biết có phải là bởi vì nghĩ đến Bạch Bạch bên người hay không, thái độ không tự giác lãnh đạm vài phần.

Phi Du tâm tư nhẩn nha, nhưng phát giác chuyện này cũng không nói thêm cái gì, chỉ là càng thêm săn sóc ôn nhu, Bạch Bạch trốn ở trong tay áo Mặc Yểm im ắng không lên tiếng, Mặc Yểm phân tâm quan sát đến phản ứng của nàng, một bên cùng Phi Du thân mật, đợi một hồi Bạch Bạch vẫn im hơi lặng tiếng như trước, không khỏi có chút nổi giận – con hồ ly ngọc này chẳng lẽ thật sự một chút cũng không thêm đề ý?

Mặc Yểm duỗi tay vòng qua eo nhỏ của Phi Du, từ tay của nàng uống một ngụm trà thơm, cười nhẹ nói: “Trước không nói những chuyện khác, hôm nay đã gặp chính là đầu lĩnh kia?”

“Yểm quân nghĩ chuyện những tên đàn ông thôi kia làm gì? Chẳng lẽ trong suy nghĩ của ngài, Phi Du còn không bằng bọn họ?” Thanh âm nũng nịu vừa nghe chính là liếc mắt đưa tình.

Mặc Yểm không nói gì, trên tay không thành thật động vài cái, Phi Du ha ha cười duyên nói: “A! Yểm quân tha mạng! Ngài thật là xấu, mau thả ta. . . . .” Vừa nói, vừa vịn vào thân thể tựa như rắn, cũng không biết là phản kháng hay là đón ý nói đùa.

Một đôi “gian phu dâm phụ” vui đùa âm ỉ một hồi, Phi Du rút cục đưa tay chải lại tóc mai rối loạn, bắt đầu nhỏ giọng nói việc hôm nay đã gặp đầu lĩnh phản quân.

“Hôm nay tới Bàn tọa Tuyết Đảo Thần Quân và Lam hạt lam bàn, hai kẻ này đạo hạnh đều hơn một ngàn năm, Bàn tọa Thần Quân chân thân là ‘Tuyết chu’, sở trường chính là mang theo đồ từ đồ tôn bày trận ‘thiên la địa võng’, nghe nói thần tiên yêu ma pháp lực cao gấp đôi so với hắn, đụng vào trận pháp này cũng chỉ có thể giờ tay chịu trời, dưới tay hắn quỷ tốt yêu binh có ba vạn, phần lớn là quỷ hồn bình thường.

Bởi vì hắn chỉ coi trọng đệ tử đồng tộc nhà mình, cho nên ác quỷ oan hồn bình thường dưới tay hắn cũng không nổi tiếng, những quỷ tốt yêu binh kia nói là đám ô hợp cũng không quá đáng. Nhưng thủ hạ của hắn, đứng đầu đều là tuyết chu thành tinh, tuy đạo hạnh không được tốt lắm, nhưng bản lĩnh liên thủ bày trận rất mạnh, phải có cách.”

“Ừ, thủ hạ đứng đầu của hắn có bao nhiêu?”

“Tổng cộng một trăm ba mươi sáu tên, đều là con cháu trực hệ thế hệ của hắn, ai cũng trung thành và tận tâm với hắn, trong đó lại chia làm hai phái, một phái là con của hắn Tuyết Tà, một phái là đệ đệ của hắn Tuyết Lăng, hai người bằng mặt không bằng lòng, trong quân thế lực ngang nhau, thậm chí còn đang muốn biểu hiện trước mặt Tuyết Đảo.” Phi Du nói đột nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Như thế nào?”

“Tiểu tử thối Tuyết Tà kia ngày đó đem vài tên hạ thủ vậy ta trong trận ‘thiên la địa võng’, một phen làm nhục, Yểm quân, ta muốn người trút giận cho người ta. . . . .” Phi Du nhân cơ hội cáo trạng nói.

“Được, được! Chẳng qua chỉ là tuyết chu nhỏ nhỏ thôi.”

Phi du được một câu của hắn, như cảm thấy mỹ mãn, lại bắt đầu nói lên đầu lĩnh phản quân khác: “Lam hạt ma lam lợi hại nhất chính là dùng độc, hắn dùng độc vật làm thức ăn, tự thân tu luyện độc thuật, tục truyền hắn từng một mình, một lần giết hơn ba ngàn thiên binh thiên tướng bằng thuốc độc, quân tốt dưới tay hắn chỉ có một ngàn, nhưng mỗi một người đều là độc vật tu thành tiểu yêu, lợi hại vô cùng, bọn họ đến mức một ngọn cỏ, chó gà không tha, số lượng tuy ít, nhưng trong Địa phủ Âm ti, nghĩa quân dám đối địch với bọn họ sợ cũng không có mấy, bọn họ hoành hành ngang ngược quen, e. . . . . e là không dễ dàng mà khuất phục Yểm quân. Yểm quân để cho bọn họ nhìn thấy, cần phải coi chừng.”

Phản quân địa phủ từ trước đến nay tự xưng “Nghĩa quân”, Phi Du thân là một thành viên trong bọn họ, cũng không ngoại lệ.

Mặc Yểm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Ngoại trừ độc, bọn họ còn có cái bản lĩnh gì khác?”

Phi Du cười duyên ghé vào trong lòng ngực của hắn, một bên vuốt lên vạt áo của hắn một bên nói: “Yểm quân đại nhân, bọn họ toàn thân là độc đã đủ đáng sợ, bất quá bản lĩnh khác, Địa phủ còn có chỗ chúng ta đứng?”

“Yểm quân, hiện tại ta đã hợp nhất đại quân tam lộ, cho dù không để ý tới bọn họ, cũng cũng đủ cùng thiên binh thiên tướng trên Quỷ Môn quan nhất quyết sống mái, vì sao còn muốn án binh bất động? Hôm nay đã là đầu tháng bảy.”

Mặc Yểm thân thủ nhẹ nhàng sờ soạng thoáng qua cái cằm Phi Du, cười nói: “Nữ nhân trông nom nhiều như vậy để làm gì, ta sao cam lòng để người đến trước quỷ môn quan tôn binh hao tướng? Đến lúc đó thật làm cho người đến thế gian, mang theo một đám tàn binh bại tướng, chẳng phải có hại?”

Phi Du cúi đầu xuống, che giấu bất mãn xẹt qua trong mắt, lóe lên rồi biến mất, nũng nịu nói: “Chỉ biết Yểm quân hiểu rõ nhất ta. ....”

Hai người ôm nhau ở cùng một chỗ thân mật một hồi, Bạch Bạch đội trong tay áo Mặc Yểm thủy chung không hề có động tĩnh gì, Mặc Yểm một tay ôm Phi Du, một tay làm như lơ đãng rút vào trong tay áo sờ lên—khó trách Bạch Bạch không phản ứng chút nào! Cái tiểu hồ ly hồn trưởng này lại ôm cái đuôi co lại thành một khối đang ngủ!

Mặc Yểm chỉ cảm thấy chính mình lãng phí tinh lực ban ngày, hóa ra là vút mũi nhăn cho người mù nhìn, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, lập tức không có hứng ứng phó tiểu mỹ nhân trên người.

Kỳ thật hắn là hiểu lầm Bạch Bạch, Bạch Bạch chưa từng làm biếng phần nào, nàng bất quá là dùng một loại khác tư thế yên lặng tu luyện mà thôi. Nàng biết mình hiện tại thật sự quá yếu, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn đợi bên cạnh Mặc Yểm không để cho các sư huynh thêm phiền, nàng không thể một đời dựa vào cái hi vọng vô thường này, “chỗ dựa đực” phi thường không đáng tin cậy, cho nên nàng phải nắm chặt mỗi lúc mỗi giây, rèn luyện cho tốt, Tam sư huynh nói qua nàng rất thông minh, chỉ cần cố gắng, rất nhanh có thể lợi hại như hắn! Đến lúc đó, cho dù nàng làm chỗ dựa đực nổi giận, hắn cũng không thể khi dễ nàng!

Hắn thích cùng những nữ nhân khác hợp hoan thì kệ hắn đi! Nàng từ nay về sau cũng sẽ tìm được hồ ly đực mình thích giao phối!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Tiên binh hậu lễ (1+2)

Xe ngựa Phi Du đi được ước chừng khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, xa phu ngồi ở bên người thị nữ áo xanh đột nhiên rụt rè nói:

”Phu nhân, phía trước..... Phía trước dường như có chút không ổn.....”

”Cái gì không ổn?” Phi Du có chút kinh ngạc, đang muốn ngồi thẳng người, Mặc Yểm không đếm xỉa tới nhẹ nhàng nhấn một cái trên vai nàng, cười nói:

“Có người đã đợi không kịp, tiến đến nghênh đón chúng ta thôi. Tiếp tục đi về phía trước! Không cần để ý!”

Phi Du trong lòng biết khác thường, nhưng nghĩ bên cạnh mình có Mặc Yểm, dũng khí nhất thời liền tăng lên. Nàng cũng chưa từng tận mắt thấy Mặc Yểm giao thủ đầu pháp cùng người khác, nói không chừng hôm nay có thể mở tầm mắt, trong nội tâm âm thầm hưng phấn lên.

Thị nữ áo xanh đi theo Phi Du lâu ngày, mặc dù lời nói nói lên bộ dáng yếu đuối nhất gan, trên thực tế lá gan rất lớn, pháp lực cũng không yếu, nàng cùng người phu xe, bình thường chính là Đại tướng thủ hạ của Phi Du, lúc này nghe Mặc Yểm nói xong, lập tức liền không chút do dự đánh xe đi về phía trước.

Bọn họ vốn ở một cánh đồng hoang vu, bốn phía ngoại trừ màu xám màu đen cùng ngẫu nhiên có ma troi bên ngoài thổi qua, còn lại không có màu sắc gì nữa, rồi lại không biết từ chỗ nào tuôn ra sương trắng dày đặc, lúc đầu còn có thể nhìn thấy đường phía trước, càng về sau thậm chí ngay cả hai yêu mã kéo xe đều nhìn không thấy, hai người ngồi trên vị trí đánh xe, nhưng ngay cả ngũ quan dung mạo của nhau đều nhìn không rõ.

Trong Địa phủ vô duyên vô cớ tại sao có thể có sương mù, không cần hỏi cũng biết là hiện tượng pháp thuật giả tạo tạo thành, cũng không biết trong sương mù dày đặc này còn mang theo độc hay không, hai người không hẹn mà cùng nâng pháp lực phòng ngự trên người lên cao nhất, một bên vĩnh tai cẩn thận lắng nghe tiếng động lạ ở xung quanh.

Trong xe Mặc Yểm vẫn là lão thần tự tại ôm Phi Du nhắm mắt dưỡng thần, giống như bên ngoài cái gì cũng không xảy ra, âm thầm liên tục làm phép che dấu Bạch Bạch bên trong ống tay áo, bảo đảm ngăn cách Bạch Bạch, không cho bất kỳ cái gì ỷ hiếp đến nàng.

Thiên địa trong lúc đó hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe nhấp nhô lăn trên mặt đất, tiếng hơi thở yếu mã cùng tiếng vang dây thừng đánh ngựa, một tiếng lại một tiếng vang lên, xa xa lan truyền ra ngoài, cái cảnh đồng hoang vu tĩnh được này càng có vẻ khô cằn giống như tử địa.

Phi Du tu vì không cao bằng Mặc Yểm, nàng rõ ràng cảm giác được tiếng thở dốc của hai gã thủ hạ đặc lực của mình càng ngày càng nặng nề, hiển nhiên là bên ngoài áp lực rất lớn, lòng của nàng có chút loạn, nhin không được thấp giọng hỏi:

”Yểm quân có thể biết người bên ngoài quấy phá ở phương nào chứ?”

Mặc Yểm vui mừng cười yếu ớt nói:

” Là đại trận thiên la địa võng, lại phối hợp kỳ độc lam hạt ma, thủ hạ của ngươi sống đến bây giờ, bản lĩnh rất khá.”

Chữ vừa vắn ra khỏi miệng, đột nhiên sương trắng xung quanh xe ngựa như sôi trào lên, điên cuồng xoay tròn tránh lui về sau, mà sương trắng trước xe ngựa càng giống bị cường lực gì đó cưỡng chế xé rách, phát ra âm thanh bén nhọn kêu be be khó nghe.

Theo tiếng kêu be be, sương trắng phía trước bị áp chế tách thành hai phần hướng hai bên, cảnh vật một lần nữa lại rõ ràng. Hiện tượng này tuy quý dị ly kỳ, nhưng quá trình biến hóa cực nhanh, sương trắng dường như không có đường phản kháng giống như đã bị bức lui bị xua tan.

Ngồi ở ngoài xe hai người chỉ cảm thấy áp lực toàn thân buông lỏng, gần như nhin không được theo quán tính lao về phía trước, may mắn pháp lực hai người xác thực không kém, rất nhanh liền ổn định thân hình, cũng không có việc gì tiếp tục ra roi hai yêu mã này.

Phía trước truyền đến một hồi tất tất tác tác làm cho da đầu người run lên, xa phu ngưng mắt xem xét, a một tiếng thét kinh hãi đứng dậy, ngay phía trước hai ba trượng, trên đất màu sắc rực rỡ, tất cả đều là độc xà độc trùng đủ loại màu sắc hình dạng, trong đó mấy con rắn hồ mang cự đại, thân thể chừng cỡ khoảng cái chén ăn cơm, ngóc đầu lên đã cao nửa trượng, cổ dẹp thành một mảng lớn, đối diện xe ngựa phun tín tử, một mùi hôi thối xộc tới trước mặt.

Đáng sợ nhất chính là, trên đầu tất cả những con độc xà lớn này đều lộ ra đôi mắt màu lam.

Thị nữ áo xanh thấy một màn như vậy cũng không khỏi chán ghét, muốn quay đầu không nhìn, không ngờ vừa nghiêng đầu liền gặp một mảng lớn độc xà độc trùng hai bên xe chẳng biết lúc nào cũng vẩy lên đến cuối xe, có một ít độc trùng có thể bay đã động cánh hướng về bên xe này bay một vòng.

” Chút tài mọn như vậy, thật là khiến người thất vọng.....” Khẩu khí Mặc Yểm rất tiếc hận, dường như thật sự vì chiêu số đối phương không trôi chảy mà bất đắc dĩ.

” Nên đi như thế nào liền đi như thế, không cần để ý tới những vật nhỏ này.” Mặc Yểm vẫn bất động như núi như trước.

Bầu trời đột nhiên hiện lên vài tia lưu quang, xa phu vừa thấy liền kinh hô:

” Là thiên la địa võng trận!”

Trong lúc nói chuyện, một cái lưới túi tơ tầm thật lớn liền hướng chiếc xe ngựa này ập tới, giăng lưới tơ tầm khắp nơi từng đám từng đám phát ra tia sáng lãnh khốc, trong thiên la địa võng trận, tu vi hơi yếu, kết cục luôn là bị Thiên Võng bao lại, hung hăng kéo cắt thành mấy khối.

Chẳng qua hôm nay thiên la địa võng trận dụng phải khác tính, Mặc Yểm không có ra mặt, khiến cho trời giá rét mờ ra lưới tơ tầm lóng lánh mạnh mẽ bị tóm lại ở giữa không trung.

Mặc Yểm rút cục có chút không kiên nhẫn:

” Chơi đủ rồi, xuất hiện đi!”

Không trung hắc ám truyền đến một tiếng hừ lạnh:

“Uy phong thật lớn! A.....” Một câu nói đến một nửa biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Người kéo yêu mã dưới sự chỉ huy xe ngựa một cước bước vào trong đồng độc trùng, nhưng mà một đám xà trùng hỗn hợp tập kích đáng sợ cũng không có xuất hiện như tưởng tượng lúc trước, trên bầu trời rơi xuống một quái nhân từ đầu đến chân đều tái nhợt, trên người quấn một khối lưới tơ tầm trong suốt thật lớn, chặt vật lại oán hận gắt gao nhìn thẳng xe ngựa đỏ thẫm của Phi Du, dường như muốn đem xe ngựa bỏ ra làm hai.

Mấy con độc xà to lớn co thân thể lại liền vọt tới bãi cỏ phía trước yêu mã cùng hai người xa phu và thị nữ, nhưng mà mắt thấy độc xà mồm to như chậu máu lập tức muốn cắn lên cổ họng hai yêu mã, như chỉ mảnh treo chuông. Giọt nước có ngân sắc phá không mà đến, xuyên thủng cái nhóm cổ độc xà thứ hai nhảy lên đánh này.

Một hồi máu phun ra, độc xà kia theo giọt nước, sau này một đạo, lạch cạch một tiếng rơi xuống trên mặt đất, trên mặt đất gần đó, toàn bộ độc trùng độc xà bay toán loạn giữa không trung biến mất sạch sẽ.

Độc xà bị đánh chết không biến mất, chỉ là đôi mắt lam trên đầu rơi xuống trên mặt đất, ngay tại chỗ lăn một vòng, biến thành một thanh niên tuấn mỹ mặc áo lam.

“Bạch nhân” mặc phong cách quần áo lưới đánh cá chính là đệ đệ Tuyết Lăng của bàn ti Thần Quân tuyết đảo, mà suất ca mặc áo lam chật vật thì là lam hạt ma thân truyền đệ tử kiêm đệ nhất Đại đầu mục Mộc Cức. Phi Du liếc mắt có thể nhận ra hai người, cũng theo tình trạng khó khăn của hai người mà rõ ràng tình thế tốt đẹp của đôi phương.

“Tuyết Lăng tiên sinh cùng Mộc Cức công tử tự mình ra nghênh đón, ta rất sợ hãi, nhưng dùng trận chiến như vậy đến hoan nghênh Yêm quân, có phải là trò đùa trẻ con? Tuyết đảo tiên sinh cùng ông nội lam bàn đâu? Không phải là lớn tuổi sợ không chịu được kinh hãi, ở phía sau nghỉ ngơi chứ. May mà có hai người hiểu tâm các người nha.” Phi Du từ trước trong Địa phủ giống như các yêu ma khác, chịu không ít áp bức của hai nhà này, hôm nay có cơ hội hân diện, đương nhiên không chịu buông tha cơ hội chinh bộn hân.

Nàng động thủ đánh không lại hai người này, nhưng bây giờ bên người nàng có Mặc Yêm! Nam tử này chỉ sợ chẳng những trong Địa phủ không ai địch nổi, mà ngay cả Thiên đình cũng là đệ nhất cao thủ! Chỉ cần một mực nắm chặt hân, từ nay về sau nàng trong Địa phủ đi ngang, cũng không còn người dám ngăn cản đường của nàng.

Tuyết Lăng cùng Mộc Cức quen chẳng thêm nói tới yêu ma khác, lần này tài nghệ không bằng người, bị chế ngao như thế, sắc mặt lúc đó liền khó coi, Tuyết Lăng đảo qua cặp mắt thuần trắng kia, đang định trả lời lại một cách mỉa mai, chỉ nghe thấy xa xa truyền đến thanh âm huynh trưởng Tuyết Đảo

”Yêm quân ở xa tới là khách, Nhị đệ không thể thất lễ, mau mau thay ngu huynh mời hân nói chuyện.”

Tuyết Lăng oán hận cắn răng, nhưng lại không thể không nghe lệnh tiến lên phía trước nói:

”Yêm quân mời!” Nói xoay người rồi đi, cũng không nhìn xem “Khách nhân” có phản ứng gì.

Mộc Cức nhỏ tuổi hơn so với Tuyết Lăng, nhưng lòng dạ rất thâm trầm, bình tĩnh làm tư thế thính, trên mặt không hi không nộ, khiến người không biết hân rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Mặc Yêm lên mặt cực kỳ kiêu ngạo, ngay cả xe cũng không bước xuống, càng không đổi mặt cùng hai người kia, Phi Du duỗi ngón tay gõ thành xe đồ, xa phu cùng thị nữ của nàng liền giơ roi mang ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Bàn ti Thần Quân tuyết đảo cùng lam hạt ma lam bàn trong lúc đó dường như có chút hiệp nghị, hai đội nhân mã lần đầu tiên tiếp giáp trú đóng ở một chỗ, hơn nữa vừa rồi đã biết được kết quả Tuyết Lăng cùng Mộc Cức trên đường bố trí mai phục, cho nên hai người không quản ai lớn, thành thành thật thật xuất trận nghênh đón, nhìn Mặc Yêm cao cao tự đại cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Mặc Yêm mặt mũi như thế nào, kỳ thật thông hành tam giới đều là quy tắc thắng làm vua thua làm giặc, thực lực Mặc Yêm bọn họ không cách nào bằng được, liền chỉ phải tạm thời cúi đầu ung dung mưu tính kế sau, lúc này còn muốn so đo đôi phương có lẽ nghi chu toàn hay không, thuần túy nén tức giận của mình.

Bọn họ có thể đạt cho tới địa vị hôm nay, cho dù biểu hiện bên ngoài giả bộ đức hạnh, bên trong cũng tất nhiên là âm hiểm thâm trầm. Bọn họ trước khi đến chợt nghe thấy thủ đoạn Mặc Yêm trước chinh mười ba lộ phản quân Lôi Đình, trong nội tâm ngạc nhiên, nhưng muốn cứ như vậy rút quân giải tán, thay đổi ai cũng không cam lòng, cho nên hai người bọn họ vừa mới cộng lại, đều tự phát thuộc hạ mạnh nhất ra tay, liền hợp lại thử thực lực Mặc Yêm, nếu như có thể đánh ngã Mặc Yêm đó là tốt nhất, cho dù thất bại, bọn họ lại ra mặt đến giảng hòa vô nguyên tắc, nói thủ hạ không biết nặng nhẹ một mình hành động, cũng còn có đường sống quay về.

Mặc Yêm cũng không khách khí, kéo Phi Du nghênh ngang đi vào Phòng khách tạm thời của hai người, hỏi cũng không không hỏi liền ổn định ở ghế trên. Tuyết đảo cùng lam bàn trong nội tâm khó chịu, nhưng cũng không biết làm sao, chỉ coi như không phát hiện, đều tự tìm chỗ ngồi ngồi xuống, mà bắt đầu vòng đàm phán thứ nhất.

Mặc Yêm yêu cầu rất đơn giản, trong một tháng này, phản quân Địa phủ chịu tiết chế của hân, không thể tự ý đánh sâu vào Quý Môn quan, mà hân sẽ phụ trách cùng đại diện Thiên đình trấn thủ Quý Môn quan hoà đàm, cho bọn họ một đường bình yên đi ra Địa phủ, nhằm phía nhân gian.

Tuyết đảo nghe xong, trầm ngâm nói:”Quý Môn quan dương môn mở rộng ra, chỉ ở tháng bảy, hiện tại đã ngày mừng chín, lại kéo xuống, chỉ sợ đợi cho dương môn mở cửa, huynh đệ chúng ta cũng ra không được.”

Có thể không cần mạo hiểm nguy hiểm hân phi phách tán đi về nhân gian đoàn tụ thân nhân, phòng chừng trong quân rất nhiều oan hồn sẽ đáp ứng, nhưng việc này tin vệt rất nhiều, không thể tùy ý đáp ứng.

Lam bàn trong nội tâm cũng tính toán: “Chúng ta trước tiểu nhân sau quân tử, cùng người Thiên đình đàm phán, cần tới khi nào? Cho chúng ta đến nhân gian, số người là bao nhiêu, nếu như vạn người cho một, chẳng phải là đùa giỡn huynh đệ chúng ta sao!”

”Các người đáp ứng dựa theo lời của ta làm, cuối cùng có thể trước mười lăm nhất định có quyết định chi tiết.” Mặc Yêm cười lãnh lạnh, một khi đã nhận nhiệm vụ bảo vệ Quý Môn quan, không cho bọn họ ra một ít thì có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Bên trong bên khinh (1+2)

Phương pháp quản lý phản quân Địa phủ có rất nhiều loại, Mặc Yểm lại chọn một loại rất vòng vèo, thậm chí hẳn hoàn toàn không tiếc tổn những mối quan hệ này, từ đầu, yêu ma luôn luôn chường mắt, trong đó có một ít âm ức với người Thanh Lương Quan cùng Thiên đình.

Bạch Bạch một tháng này cũng sẽ không hóa ra hình người, hẳn không nỡ miễn cưỡng nàng, liền đành phải tính toán trên đầu những người khác ở Thanh Lương Quan.

Tuyệt đảo cùng lam bàn trầm ngâm một hồi, dù sao hiện tại điều kiện Mặc Yểm chưa định ra, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, trước đáp ứng không ngại, thêm một ít thời gian dự liệu, chờ bọn hắn âm thầm liên lạc với các đầu mục phản quân khác, nói không chừng còn sẽ có cơ hội chuyển biến.

Thực lực Mặc Yểm, vừa rồi đã thấy được, bọn họ vẫn nghĩ đến lấy thiên la địa võng đại trận phối hợp “Hóa cốt vụ” (biến người trong sương mù thành xương khô) mấy ngàn loại vật kịch độc vất vả thu thập tu luyện mà thành nhưng một chút cũng không làm gì được bọn họ, chẳng những không gây thương tổn Mặc Yểm nửa sợi lông, ngay cả người kéo xe yêu mã lông tóc đều không tổn hao gì, mà Mặc Yểm từ đầu tới cuối thậm chí không có hiện thân, lại càng không chứng kiến hắn động thủ làm phép như thế nào, công kích của bọn hắn toàn bộ như làm trò đùa cản lại, lam bàn thậm chí còn tồn thất “Ngàn độc xà linh” thật vất vả mới luyện ra.

Thủ đoạn mạnh như vậy khủng bố quá mức, hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra được, Mặc Yểm cũng không có ra đòn sát thủ với bọn họ, cho nên Tuyệt Lăng cùng Mộc Cức hai người tuy thua chặt vật, nhưng mạng nhỏ được bảo vệ. Mà ngàn độc xà linh bị giết chỉ là một cảnh cáo—hắn lúc ấy có thể đơn giản giết chết bất luận kẻ nào ở đây!

Ngàn độc xà linh là bảo vật lam bàn mới vừa vào đạo đã bắt đầu tu luyện điều dưỡng, dung hợp chín trăm chín mươi chín máu điều huyết độc vật độc xà khác nhau nuôi gần trăm năm, hơn nữa hắn thân mình máu huyết độc tu thành, trên tay hắn chỉ vẹn vẹn có hai điều.

Tùy tiện một ngàn độc xà linh, luận pháp lực cùng độc công kích đều còn hơn bất luận yêu ma nào dưới tay hắn, kể cả đệ tử đặc ý xuất hiện lần này Mộc Cức. Trên thực tế, hai người Mộc Cức cũng không phải đối thủ của một ngàn độc xà linh.

Mà bảo vật, dưới tay Mặc Yểm sức phản kháng đều không có, dường như là loại con tò he tượng gỗ, bị người thoáng cái đánh tan ba hồn bảy vía.

Lam bàn đã không kì quái khi đối phương có thể trong ảo giác một mảng lớn xà trùng dễ dàng nhận ra giấu ở trong đó thực chất chỉ có cái chết, bây giờ nghĩ lại hẳn thật sự quá ngây thơ, lại cho rằng ảo thuật như vậy có thể lừa gạt Mặc Yểm.

Bất kể như thế nào, hiện tại chống lại Mặc Yểm, hoàn toàn là tự tìm đường chết, cho nên Tuyệt Đảo cùng Lam Bàn chỉ do dự một lát liền sáng khoái đáp ứng điều kiện của Mặc Yểm, tại chỗ quỳ lạy chỉ lễ đối với hắn, phụng hiến vì cùng chủ.

Trường hợp như vậy Phi Du những ngày này gặp qua nhiều lần, tuy nhiên những yêu ma quỳ lạy này không phải lạy nàng, nhưng nàng như cũ cảm thấy cảm thấy thỏa mãn, nam nhân của nàng tất nhiên trong phủ là người mạnh nhất!

Giờ phút này nàng vô cùng may mắn chính mình lại ở vị trí nhân vật như vậy, tức giận đối với Mặc Yểm không cho phép nàng mang binh xông Quý Môn quan cũng tan thành mây khói, nhưng đồng thời trong nội tâm thực sự dâng lên bất an mãnh liệt.

Mặc Yểm đến tốt cùng là người nào? Chính mình đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết ngày dương môn Quý Môn quan mở ra, hắn đột nhiên xuất hiện, đơn giản áp đảo mười ba lộ phản quân, mà trong mười ba lộ phản quân đầu lĩnh ý đồ phản kháng hẳn đều bị hắn tiện tay giết.

Mục đích của hắn đến tốt cùng là cái gì? Không có người biết rõ. Theo ngôn ngữ cử chỉ hẳn có thể thấy, hắn cũng không phải là người trong Thiên đình, hẳn đối thần tiên Thiên đình vô cùng khinh thường, nhưng lại làm chuyện giúp những thần tiên kia thủ quan.

Hắn đối với mình tựa hồ có chút yêu thích, nàng là nữ yêu duy nhất có thể thân cận hắn, nhưng nàng cảm giác, cảm thấy lòng của hắn là lãnh, hắn kỳ thật đối với nàng biểu hiện cũng không hẳn cảm thấy hứng thú như vậy.

Bởi vì có Mặc Yểm trợ giúp, nàng hiện tại đã trở thành đầu lĩnh thế lực lớn nhất tất cả trong phản quân, mười lăm vạn quỷ tốt yêu binh dưới tay, nhìn khắp Địa phủ, không có một chi phản quân có thể cùng nàng địch nổi, thành tựu như vậy, nàng từ trước nghĩ cũng không dám nghĩ, cho nên nàng sợ hãi, rất sợ hãi Mặc Yểm sẽ giống như ngày đó vô duyên vô cớ xuất hiện đột nhiên biến mất!

Nàng nghĩ tất cả biện pháp, đem nam nhân này giữ ở bên người!

Mặc Yểm thấy mục đích đạt thành, mang theo Phi Du chuẩn bị rời nơi đóng quân của tuyệt đảo cùng lam bàn, Phi Du vụng trộm giật nhẹ ống tay áo của hắn, nghiêng đầu đối tuyệt đảo cười nói: “Tuyệt đảo tiên sinh, sao không thấy lệnh công tử đi ra bái kiến Yểm quân? Chẳng lẽ lệnh công tử so với người còn lớn hơn?”

Nàng đối với sự mạo phạm của Tuyệt Tà từ trước nhớ mãi không quên, giờ phút này trông cậy vào Mặc Yểm thay nàng trút giận.

Tuyệt đảo tự nhiên biết rõ quá tiết đứa con cùng Phi Du, nghe vậy biến sắc, trộm nhìn Mặc Yểm, đối phương mặt không biểu tình, trong lòng biết đứa con hôm nay không tránh một phen chịu nhục phải ăn nói khép nép, khẽ cắn môi cười lớn nói: “Phu nhân nói quá lời, chỉ là khuyên từ trước đó vài ngày

bị thương, đang bế quan tĩnh dưỡng, nếu không cơ hội có thể gặp mặt Yểm quân, hân sao lại bỏ qua?”

Mặc Yểm cảm thấy có chút không kiên nhẫn, chẳng qua Phi Du bắt lấy tay áo của hắn, trong đôi mắt tràn đầy khẩn cầu ủy khuất, hắn nghĩ đến còn muốn dùng nàng một thời gian, liền mở miệng nói:” Liền truyền hắn tới đi.”

Tuyệt Đào nén tức giận xuống, trong nội tâm hung hăng mắng Phi Du trên dưới một trăm lần, xoay người phân phó thủ hạ đi đem đưa con Tuyệt Tà mời đến.

Người thân thân Tuyệt gia là Tuyệt Chu, tu thành hình người như trước đều là một thân trắng bạch, Tuyệt Tà tựa hồ thật sự đã từng bị thương nhẹ, vịn hai gã thủ hạ đi ra bãi kiến Mặc Yểm.

Phi Du dính vào ngực Mặc Yểm, cùng nhau ngồi ở trên ghế, nhìn Tuyệt Tà phủ phục trên mặt đất hướng Mặc Yểm hành lễ, cũng hướng chính mình hành lễ, trong nội tâm cảm thấy khoái ý, cổ ý ám chỉ Mặc Yểm đừng cho hắn đứng dậy, cười duyên nói:” Tuyệt Tà công tử chúng ta lại gặp mặt, người nhất định không nghĩ tới, theo như lời ta nói ngày đó, nhanh như vậy sẽ thực hiện.”

Ngày đó thủ hạ Phi Du bởi vì chế nhạo Tuyệt Tà tướng mạo quái dị, bị Tuyệt Tà dùng thiên la địa võng trận vây ở trong đó, bị chịu nhục lớn, Phi Du dẫn người đuổi tới, thống hận thủ hạ làm mất mặt của nàng càng thống hận thủ đoạn của Tuyệt Tà, sau đó tức giận tại chỗ đem thủ hạ bị vây ở trong trận toàn bộ giết chết, cũng tuyên bố luôn sẽ có một ngày muốn Tuyệt Tà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ .....

Từ trước chính cô ta cùng với đám phản quân thực lực không bằng một hệ tuyệt đảo, mọi người nghe xong lời của nàng chỉ cho là nói nhảm, chê cười, không nghĩ tới hôm nay nữ nhân này lại thật làm được thế.

Tuyệt Tà quỳ trên mặt đất tức giận đến toàn thân phát run, nhưng là lúc phụ thân đã cho người truyền lời đã dặn phải nhẫn, bao nhiêu nhục nhã đều phải nhịn xuống, cho nên nghe Phi Du mĩa mai xong, không nói một lời.

Phi Du đối với hắn trăm mặc không hài lòng lắm, còn cần dùng chút ít thủ đoạn giết chết uy phong của hắn, Mặc Yểm lòng cũng đã tràn đầy không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói:” Người đã gặp qua, đi thôi!”

Mặc Yểm là chỗ dựa lớn của Phi Du, vinh nhục quyền hành của nàng gắn chặt trên người hắn, Phi Du cần cần môi, chỉ phải tạm thời dè xuống thủ đoạn tra tấn người đầy mình, dù sao tiểu tử này sau này đều dựa vào ánh mắt của Mặc Yểm kiếm ăn, còn sợ không có cơ hội chinh hắn?!

Bọn người Tuyệt đảo cùng lam bàn đưa mắt nhìn xe ngựa đỏ thẫm của Phi Du dần dần đi xa, tuyệt đảo dặm chân một cái tức giận nói: “Tức chết lão phu!”

Lam bàn âm lãnh cười nói:” Chẳng qua chỉ là một nữ tử ai cũng có thể làm chồng, muốn thu thập nàng còn không dễ dàng? Tuyệt tiên sinh vẫn là lấy nghiệp lớn làm trọng.”

Tuyệt Tà được người hầu đến đỡ xuống dưới ngai vào ghế, liếc thoáng nhìn thục thục Tuyệt Lăng trên mặt có chút vẻ hờ hững tràn đầy, không khỏi xấu hổ buồn bực, tâm niệm vừa chuyển, đối phụ thân nói:” Cha, một khi Mặc Yểm đã yêu mến nữ sắc, chúng ta liền tổng cho hắn một ít mỹ nhân bày tỏ tấm lòng được không?” Nếu như trong đó có người có thể thành công tranh thủ tình cảm, đoạt vị trí Phi Du, đó là tốt nhất, cho dù không thành, làm cho nữ nhân kia lo lắng hãi hùng khổ sở một hồi cũng là tốt ! “

Tuyệt đảo trầm giọng nói:” Rất tốt, nhưng người lại không thể do chúng ta bên này đưa lên!”

Tuyệt Tà tâm dần thần hội, cười nói:” Cha yên tâm, hài nhi hiểu được nên làm cái gì bây giờ.” Bọn họ nếu như ở phía sau đưa mỹ nhân lên, sợ còn không có thu được hiệu quả, Phi Du sẽ then quá hoá giận đối với bọn họ ra tay, nữ nhân này tự nhiên không có gì đáng sợ, nhưng là binh lực trên tay nàng hiện tại còn hơn bọn họ, hơn nữa là quan trọng nhất, nàng có Mặc Yểm làm hậu thuẫn, đi treu chọc nàng, bọn họ tránh không khỏi chịu thiệt thòi lớn.

Mặc Yểm mang theo Phi Du liền quay về vương đại điện, yêu phi Lưu Ly cùng Huyền Minh ma bực đang chờ ở trong cung điện, vừa thấy Phi Du như chim nhỏ nép vào người tựa vào ngực, thần sắc dường như cũng có chút mất tự nhiên.

Phi Du vừa thấy bọn họ, sắc mặt cũng thoát khó nhìn, đảo mắt liền lại bày ra một bộ dáng vẻ nhận đủ trần ái hạnh phúc.

Huyền Minh ma doi thì không nói, dưới tay Mặc Yểm có Ngọc Lưu Ly yêu phi một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, sớm chiều qua lại, đối với nàng uy hiếp thật sự quá lớn, thực tế Ngọc Lưu Ly yêu phi tiếng lành đồn xa, trong Địa phủ nổi danh phong lưu đa tình, thần sùng bái dưới váy vô số, luận dung mạo, luận mị thuật, luận pháp lực, so với mình đến đều mạnh không kém.

Nhất định phải đem nàng đuổi đi! Trong lòng Phi Du âm thầm quyết định.

Nàng nghĩ cái gì, trong lòng Ngọc Lưu Ly yêu phi đều biết, nhưng ý đồ nàng đối Mặc Yểm đã mất, cho nên đối với thái độ đối địch của Phi Du chỉ cảm thấy buồn cười, lạnh lùng liếc nàng, thái độ càng kiêu căng.

Huyền Minh ma doi đối Phi Du là một trăm không vừa mắt, nữ nhân này lấy uy Mặc Yểm áp chính hợp ba đường phản quân phía dưới, thực lực tăng nhiều, tự coi mình là nhân vật đặc biệt, chẳng những khắp nơi bài xích hắn cùng với Ngọc Lưu Ly yêu phi, càng thường xuyên mượn thanh danh Mặc Yểm, ở trước mặt các đầu lĩnh phản quân khác điều võ dương oai, nếu như pháp lực nàng cao cường cũng không sao, hết lần này tới lần khác luận pháp lực, nàng còn hơi kém mình cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi một bậc.

Mặc Yểm không để ý tới ba người trong lúc đó sóng ngầm mãnh liệt, đối Huyền Minh ma doi nói:” Người đi Quý Môn quan, thỉnh Thanh Lương Quan

có thể làm chủ trong lúc này, ta có việc cùng bọn họ thương lượng.” Cái gọi là thương lượng kỳ thật chẳng qua là cho biết, quyết định đã ra của mình, người Thanh Lương Quan chỉ có thể tiếp nhận.

Huyền Minh ma doi cúi đầu lĩnh mệnh, vụng trộm liếc Phi Du đầy quyền rũ nằm người bên Mặc Yểm một cái, bỗng nhiên nói:” Không biết Bạch tiểu thư có ở hậu điện không ạ?”

Mặc Yểm nghe hần nhắc tới Bạch Bạch, trên tay dừng lại, giống như lơ đãng buông Phi Du ra, hỏi: “Vì sao đột nhiên hỏi tới nàng?”

” Thuộc hạ muốn hỏi Bạch tiểu thư có gì nhắn nhủ không.” Huyền Minh ma doi cố ý đề cập tới Bạch Bạch là chủ ý không muốn cho Phi Du sống dễ chịu, hần cũng biết Mặc Yểm rất kiêng kỵ Bạch Bạch cùng các sư huynh Thanh Lương Quan thân cận, mình nói rất có thể sẽ khiến chủ nhân bất mãn, nhưng hần nhận một hơi khó chịu, cũng bất chấp như vậy rất nhiều.

Bạch Bạch luyện công vừa xong, ung dung tỉnh dậy, vừa vận liên nghe thấy được tiếng Huyền Minh ma doi, lại nghe hần nhắc tới mình, vội vàng leo ra từ tay áo Mặc Yểm nhảy lên trên mặt bàn, chào hỏi nói:” Biên Bức (doi) ca ca? Quê nhi tỷ tỷ đều ở đây! Người muốn giúp ta tiện thể nhắn cho ai?”

Mặc Yểm trừng mắt Bạch Bạch, khế cắn môi, lại khế cắn môi, tiểu hồ ly hồn dân này! Hần mang theo nàng một ngày không thấy nàng nói một tiếng, nghe thấy tiếng Huyền Minh ma doi, nghe nói thay nàng tiện thể nhắn cho sư huynh, ngược lại lập tức tỉnh dậy chui ra! Nàng có cần bên trọng bên khinh như vậy không?!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Ta không phải súng vật

Huyền Minh ma doi không nghĩ tới Bạch Bạch lại ở bên người Mặc Yểm, nhưng xem bộ dáng hồ ly này của nàng, đáng yêu thật là đáng yêu, nhưng thị uy đối với tiện nữ nhân Phi Du kia lại rất khó khăn!

Mặc Yểm từ khi Bạch Bạch xuất hiện, sắc mặt liền hết sức khó coi, Huyền Minh ma doi ho khan hai tiếng, không dám trả lời, may mắn Ngọc Lưu Ly yêu phi còn có chút coi hần là đồng bọn, vì hần mở miệng cứu vãn nói:” Những chuyện này, Bạch Bạch người hỏi Yểm quân đại nhân sẽ biết.”

Phi Du thấy Mặc Yểm mang theo một bạch hồ ly bên người, cảm thấy cả kinh, nữ yêu đối với hồ ly tinh cực kỳ miễn cảm, lập tức đã nghĩ đến phương diện uy hiếp lớn nhất.

Bạch Bạch pháp lực so với trước đã cao hơn nhiều, yêu ma bình thường hoàn toàn nhìn không ra pháp lực của nàng nông sâu, Phi Du theo lẽ thường suy đoán, cho rằng bạch hồ tinh trước mắt là vì căn cơ quá kém cho nên mới không có thể hóa ra hình người.

Một khi hồ ly tinh đã không thể hiện ra hình người, vậy đối chính mình uy hiếp còn có ích sao..... Phi Du nghĩ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, bằng ngữ khí ôn nhu nói:” Đây là súng vật của Yểm quân? Thật đáng yêu!”

Mặc Yểm đưa tay sờ Bạch Bạch, Bạch Bạch lóe lên lui thân, lớn tiếng nói: “Ta không phải súng vật!” Nàng là đệ tử Thanh Lương Quan sao có thể đi làm súng vật của người ta? Trước kia vì tránh né Thiên kiếp giả dạng làm bạch hồ súng vật của Lăng Thanh Ba cũng không sao, làm một hồ tiên có lý tưởng có theo đuổi, nàng mới không cần làm súng vật của kẻ bại hoại!

Mặc Yểm thần sắc ngưng tụ, Phi Du cảm giác được hần ở bên cạnh trở nên có chút cứng ngắc, hần là nổi giận, vội vàng giả vờ hiền lành hoà giải nói:” Yểm quân tiểu hồ ly này thực tình nghịch.”

Mặc Yểm đối Bạch Bạch trước mặt mọi người làm trái hần, né tránh hần chạm đến, quả thật có chút tức giận, lại thêm hôm nay Bạch Bạch hồ hững trầm mặc cùng với thái độ vừa rồi đối Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly Yêu phi thân mật, con tức trong lòng càng lúc càng tăng mạnh mẽ.

Bạch Bạch mặc dù có chút sợ hãi, nhưng nàng không muốn nhin tức im hơi lặng tiếng nữa, nàng cũng rất tức giận, Mặc Yểm dựa vào cái gì tùy ý sai khiến nàng sắp đặt nàng?

Nàng cũng không yêu mến nữ nhân trang phục màu đỏ trong ngực Mặc Yểm này, nữ nhân này cũng không yêu mến nàng, nàng có thể nhìn ra được, nhìn trong ánh mắt của nữ nhân này rõ ràng khinh thường cùng chán ghét, hừ! Mặc Yểm không phải người tốt, nữ nhân bên cạnh hần cũng không phải!

Một người một hồ, một đen một trắng cứ như vậy giúp nhau giằng co, bế cục có chút bế tắc. Mặc Yểm thấy Bạch Bạch lộ ra ánh mắt dè phòng tức giận đối với hần một lần nữa, trong nội tâm vừa tức vừa vội, đây không phải hần muốn, hần muốn Bạch Bạch nhu thuận nghe lời đợi ở bên cạnh hần, hần muốn Bạch Bạch dùng ánh mắt làm nũng ý lại nhìn hần, không phải giống như bây giờ- trước mắt Bạch Bạch như chỉ có bị chọc giận, lông mao dựng lên.

” Tất cả cút ra hết!” Mặc Yểm lạnh giọng quát,

Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi liếc nhau, dẫn đầu thối lui ra khỏi đại điện, Phi Du bị thái độ lãnh khốc của Mặc Yểm hù đến, cười lớn nói:” Yểm quân đừng nóng giận, vì tiểu súc sinh như vậy, không đáng.....”

Lời vừa ra miệng, người đã bị một chưởng đánh bay xa hơn một trượng, Mặc Yểm nhìn cũng chưa từng nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói:” Lập tức rút đi!”

Phi Du không biết vì sao mới vừa rồi người tình còn ôn nhu phong lưu trong nháy lại vô tình lạnh như băng như vậy, bị chưởng tay của hắn đánh ra khỏi chỗ một hồi lại một hồi phát đau, nàng đứng ở tại chỗ hoàn toàn quên phản ứng.

Mặc Yểm ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nàng một cái, cái nhìn này làm cho Phi Du rõ ràng cảm giác được, nếu như nàng không lập tức rời đi, Mặc Yểm sẽ động thủ giết nàng, nàng bị tỉnh lại hoàn toàn, chẳng quan tâm đau đớn, giống như trốn chạy ra đại điện.

Mặc Yểm đuổi tay ra bắt Bạch Bạch, Bạch Bạch sớm có phòng bị, lại bị nàng nhanh tránh ra, Bạch Bạch không dám dừng lại nhanh chóng liền chạy tới hậu điện. Mặc Yểm thật sự tức giận, đuổi tới ngoài điện lớn tiếng nói:” Bạch Bạch trở lại đây!”

Một tiếng này đồng thời khởi động pháp chú trên người Bạch Bạch, Bạch Bạch chỉ cảm thấy tứ chi hoàn toàn mất đi khống chế, giống tình cảnh ngày đó cùng Vân Cảnh ở giữa không trung bị Mặc Yểm gọi lại, không tự chủ được quay người hướng bên Mặc Yểm chạy tới.

Mặc Yểm không nói một lời đem Bạch Bạch ôm vào trong ngực, hung ác cười nói:” Bảo nàng ngoan ngoãn nghe lời, hết lần này tới lần khác không nghe!”

Bạch Bạch sợ hãi, hỏi:” Người làm gì với ta, vì sao?” Thân thể của nàng giống như đã không còn là chính nàng.

Mặc Yểm thân nhiên sờ sờ bộ lông của nàng, nói:” Ngoan ngoãn làm tiểu súc vật của ta không tốt sao? Ta sẽ rất thương nàng, nàng muốn ăn cái gì liền ăn cái ấy, nàng cũng không cần vất vả đi tu luyện pháp thuật, có ta bảo vệ nàng, không ai dám khi dễ nàng.”

” Không cần, ta là đệ tử Thanh Lương Quan, mới không cần làm súc vật của người, ta muốn trở về tìm sư phụ sư huynh, muốn Phụ thân mẹ mẹ, không cần người, người sẽ khi dễ ta! Oa!” Bạch Bạch muốn giãy dụa hết lần này tới lần khác toàn thân đều không nghe theo, thương tâm sợ hãi khóc lớn lên.

Mặc Yểm bị nàng khóc đến tâm phiền ý loạn, nghe nàng luôn miệng nói không cần hắn, nghe những câu nàng nhắc tới từ địch của mình Thanh Lương Quan, nghe nàng thốt tên nam nhân khác trong miệng, trong nội tâm chỉ cảm thấy có một thanh độc hỏa đang đốt.

Hắn đã nhượng bộ! Hắn vất vả tìm thảo dược vì Bạch Bạch khôi phục căn cơ pháp lực, hắn hại Bạch Bạch trọng thương, nhưng là không chỉ một lần cứu tính mạng nàng, hắn vì không để nàng đi đổi mặt máu tươi giết chóc, đặc biệt đuổi tới Địa phủ vương phải một đồng lớn chuyện phiền toái, tự nguyện bị sư huynh của các nàng lợi dụng, đối với nàng mọi cách ôn nhu sủng ái, chỉ là muốn đem nàng giữ ở bên người hảo hảo yêu thương, nhưng nàng báo đáp hắn như thế nào?

Lần lượt cự tuyệt, có cơ hội bỏ chạy liền chạy, một chút không như ý liền tùy ý khóc rống, nàng sao có thể coi tâm ý hắn là cặn bã như vậy?!

”Nàng thực cho là ta đã làm gì nàng sao?” Mặc Yểm như vậy rất nhẹ nhàng mềm dịu, nhưng Bạch Bạch rõ ràng thấy trong mắt của hắn lộ vẻ rét cắt da cắt thịt.

” Không cho phép khóc!” Theo tiếng nói, Bạch Bạch đột nhiên cảm giác được hai mắt liền khô, một giọt nước mắt đều chảy không được.

” Biến thành người.” Bạch Bạch cơ hồ là một khẩu lệnh một động tác, trong nội tâm không ngừng kháng cự, nhưng giữa lông mày bạch quang lóe lên, thân thể đã biến thành bộ dáng thiếu nữ xinh đẹp.

” Ôm ta, hôn ta!”

Bạch Bạch hai tay ôm chặt lấy cổ Mặc Yểm, dán vào thân thể của hắn dùng sức rướn cao mũi chân, hai môi áp vào cùng một chỗ, triền miên trần trọc, đây là trò chơi hôn nhẹ nàng rất thích đùa, nhưng giờ phút này nàng nửa điểm không biết kích thích thú vị, chỉ có vô cùng sợ hãi..... Tại sao phải như vậy, vì sao nàng hoàn toàn không khống chế được chính mình?

Mặc Yểm cũng đã thấy kinh hoàng e ngại trong mắt nàng, trong nội tâm có chút như mềm ra, nhưng rất nhanh tâm hắn lại cứng lại, phải thừa cơ hội này bắt tiêu hồ ly yếu ớt này phục tùng hoàn toàn, khiến nàng biết ai là chủ, khiến nàng biết rõ nàng đời này cũng không thể rời đi bên cạnh hắn.

” Nhắm mắt lại!” Cặp mắt kia làm trong lòng của hắn khổ sở lại không đành lòng, dứt khoát không nên nhìn.

” Bạch Bạch ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ rất thương nàng, không cần lại phải đối nghịch ta, cũng không nên đề cập đến những sư huynh sư phụ kia của nàng, được không?” Mặc Yểm ôn nhu hôn lấy cánh môi Bạch Bạch, thân thủ đã muốn cởi vạt áo của nàng.

Bạch Bạch khổ sở lại sốt ruột, hết lần này tới lần khác không cách nào phản kháng được tí nào, khóc không được cũng nói không ra ngôn ngữ kháng nghị, thậm chí cả thân thể đều đã sớm phản bội nàng, phối hợp với động tác Mặc Yểm, bắt đầu cởi áo nói dây lưng.

Đúng lúc này, một thanh âm chen vào:” Này này này! Đã nói sẽ không miễn cưỡng Tiểu sư muội ta, Mặc Yểm người nói không giữ lời?!”

Hóa ra hai người trong lúc truy đuổi đã đến hoa viên sau chính điện, Bạch Bạch bình thường đều ở đây cùng Vân Cảnh luyện công, mà Vân Cảnh thì một mực dùng pháp thuật thu nhỏ hình thể, ở trong một cái thạch động không thấy được trên một hòn giả sơn.

Hôm nay Vân Cảnh sáng sớm nghe được tiếng của Bạch Bạch, biết rõ Mặc Yểm đem nàng dẫn theo đi ra ngoài, chính điện ban ngày có Huyền Minh ma dơi chờ ra vào, vì vậy hắn liền ở lại trong sơn động ngồi xuống luyện công, ngồi xuống cả một ngày, chợt nghe tiếng khóc Bạch Bạch cùng tiếng khắc khẩu với Mặc Yểm, hắn không dám tùy tiện hiện thân, nhưng hiện tại Mặc Yểm đã nhìn không được giờ ra ma thảo với Bạch Bạch, hắn nếu không ra khẳng định Bạch Bạch phải chịu thiệt thòi lớn! Cho nên cũng bất chấp mọi thứ, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Mặc Yểm tâm tình kích động, không có chú ý chung quanh, nếu không đã sớm phát hiện Vân Cảnh, lúc này nghe thấy tiếng của hắn, chuyện thứ nhất chính là một tay nhanh che lại Bạch Bạch quần áo rời rạc, đem nàng giấu vào trong ngực— Bạch Bạch là của hắn, thân thể không thể để cho nam nhân khác nhìn!

Xác định quần áo Bạch Bạch đều sửa lại tốt rồi, không lộ ra một chút chỗ không nên lộ, Mặc Yểm mới đen mặt xoay người nói: “Người là gan không nhỏ, thực cho là ta không dám giết người?!”

Mặc Yểm đành chỉ dùng chủ khống chế Bạch Bạch, Bạch Bạch lập tức nước mắt rơi như mưa, lóe thân hóa thành hồ ly đã muốn chạy đến bên Vân Cảnh, nhưng đi vài bước phát hiện lại loại tường trong suốt dựng lên này, biết là Mặc Yểm giờ trò quỷ, chỉ có thể tội nghiệp nhìn sư huynh, thút tha thút thít.

Vân Cảnh chứng kiến bộ dạng này của Bạch Bạch, đau lòng không thôi, đối Mặc Yểm cũng không khách khí đứng dậy, cãi lại nói: “Người có cái gì không dám, khi dễ phỉ lễ Tiểu sư muội nhà ta đều làm ra được, còn có cái gì làm không ra?”

Mặc Yểm mặt trầm như nước nói: “Bạch Bạch là của ta, chuyện của nàng không tới phiên người trông nom.”

” Ai nói Bạch Bạch là của người? Rõ ràng là người cứng rắn đoạt lấy! Sư huynh đệ chúng ta chỉ đáp ứng cho Bạch Bạch lưu lại một tháng, hơn nữa điều kiện tiên quyết là người không thể miễn cưỡng nàng, lúc này mới qua chín ngày mà thôi, người liền nhìn không được? Đã không tuân thủ hứa hẹn, vậy trả Bạch Bạch cho ta, sư huynh muội chúng ta vẫn là ở Quý Môn quan chết trận, cũng không để cho Bạch Bạch bị người khi dễ như vậy, đệ tử Thanh Lương Quan cái khác không có, chút cốt khí vẫn phải có.” Vân Cảnh nói như chém đinh chặt sắt, kỳ thật trong nội tâm có... một suy tính khác.

Hắn phong lưu nhiều năm, nói đến chuyện nam nữ, cho dù là sư phụ Minh Át chân nhân ở trước mặt hắn cũng chẳng qua là một con thái điều, sư huynh đệ khác có lẽ chỉ thấy một mặt Mặc Yểm đáng giận đáng hận, hắn biết rằng ngọn nguồn sau chuyện này, lại cảm thấy Mặc Yểm cũng không phải là như suy nghĩ những người khác chỉ là mê luyện sắc đẹp Bạch Bạch, muốn chiếm tiện nghi của Bạch Bạch.

Dung mạo vẻ đẹp của Bạch Bạch đúng là trong tam giới cũng khó thấy được, nhưng loại nữ nhân này bên người Mặc Yểm không thiếu, không đến mức chỉ vì ham mỹ mạo của nàng liền nguyện ý làm nhiều chuyện như vậy, nếu như chỉ là vừa ý sắc đẹp Bạch Bạch, hắn dùng biểu hiện vừa rồi, hắn hoàn toàn có năng lực đem Bạch Bạch khống chế đang trong tay tùy ý đùa bỡn, hoàn toàn không cần vì nàng chủ động thay Thanh Lương Quan gánh chịu nhiều phiền toái, nguyên nhân hắn làm như vậy chỉ có một, đó chính là hắn để ý cảm thụ của Bạch Bạch!

Đối với loại hành động ngang ngược này của Mặc Yểm, tiểu tử không có kỹ chỗ nào, có thể làm được điểm này, cũng đã chứng minh hắn đối Bạch Bạch cũng không phải đơn giản chỉ là đùa bỡn giữ lấy như vậy. Chỉ là có lẽ chính hắn cũng còn không rõ cảm thụ chân chính đối với Bạch Bạch.

Cho nên Vân Cảnh cảm thấy, để cho sư muội không bị hắn tiếp tục khi dễ, hắn cần nghĩ biện pháp đánh thức Mặc Yểm, khiến hắn rõ ràng, muốn đem tiểu sư muội nhà hắn lừa gạt về nhà, chỉ dựa vào pháp thuật khống chế, dựa vào cường bức dụ dỗ là không thành!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Lấy vợ hồ ly

Mặc Yểm không có khả năng thả Bạch Bạch cùng Vân Cảnh đi, Vân Cảnh tuy không phải thật tâm muốn dẫn đi Bạch Bạch, nhưng biểu hiện ra tư thế mười phần, cục diện lần nữa lâm vào giằng co.

” Người vùng trộm lên đến nơi này là muốn làm cái gì?” Mặc Yểm tỉnh táo lại, hắn nhanh chóng thoát cái cân nhắc tình huống, vừa rồi hắn ý đồ dùng chủ đi cưỡng chế Bạch Bạch phục tùng, hiện tại thất bại trong gang tấc, kỳ thật cũng không lo lắng Vân Cảnh, nhưng nếu như hắn giết người này, Bạch Bạch nhất định sẽ liều chết không theo, đến lúc đó bọn họ sẽ trở lại trạng thái giằng co như trước, thật vất vả cùng Bạch Bạch khôi phục quan hệ hài hòa, lại thoáng cái lại rút lui trở về, Mặc Yểm thật sự rất không cam tâm, đồng thời lại âm thầm hối hận chính mình lúc trước xúc động.

Trước hết nghĩ biện pháp đem Bạch Bạch lừa cho tốt là được rồi, về phần Vân Cảnh này..... Nghĩ cách đem hắn đuổi đi rồi nói sau, bên người Bạch Bạch không có người Thanh Lương Quan, sẽ không quật cường khó chơi như vậy.....

Vân Cảnh cười rất là vô lại, nói: “Chúng ta đáp ứng cho Tiểu sư muội lưu lại một tháng, chưa nói chúng ta không thể tới xem nàng nha! Ý sư phụ muốn sư huynh đệ chúng ta dạy bảo Bạch Bạch pháp thuật, ta đến là dạy tiểu sư muội nhà ta luyện công.”

Mặc Yểm cười lạnh một tiếng nói:” Bạch Bạch học pháp thuật làm cái gì, cho dù muốn học, ta dạy nàng là được.”

Vân Cảnh nói:” Ngươi ngoại trừ khi dễ nàng, miễn cưỡng nàng làm chuyện không thích làm, khi nào thì đã dạy nàng? Ngươi là hận không thể đem nàng một mực ngốc nghếch hồ hồ mới tốt cho ngươi không chể nhàn nha.”

Mặc Yểm lạnh lùng nhìn hần, không thể không thừa nhận, trong đáy lòng chính mình quả thật có nghĩ qua ý nghĩ như vậy.

” Tiểu sư muội không phải sủng vật của ngươi, nếu như ngươi thiết tình yêu mến nàng, yêu quý nàng, tôn trọng nàng, nói không chừng chúng ta còn có thể suy nghĩ đem Tiểu sư muội gả cho ngươi, nhưng nếu ngươi nếu tiếp tục thăm nghĩ chiếm cứ nàng bên người tùy ý đùa bỡn khi dễ như vậy, hừ hừ! Vài sư huynh đệ chúng ta tuy đánh không lại ngươi, cũng muốn liều mạng với ngươi!” Vân Cảnh hai tay ôm ngực, thần sắc nghiêm túc đoạn chính khó có được.

Đem Bạch Bạch gả cho hần?

Mặc Yểm trên mặt bình tĩnh, trong nội tâm xác thực như bị sét đánh, hần cũng không từng nghĩ tới đem Bạch Bạch coi như thê tử.....

Bạch Bạch từ khi xuất hiện ở trước mặt hần, đa số đều là một cục lông xù, một bạch hồ ly nhỏ nhỏ không hề có tính uy hiếp, hần yêu mến nàng, sủng ái nàng, hy vọng nàng một mực làm bạn tại bên người, nhưng chỉ là thích như con người đối với động vật đáng yêu, mà không phải cảm tình người với người, muốn nói là yêu..... Con người làm sao sẽ yêu một con hồ ly được?

Bạch Bạch biến thành người, quả thực là tuyệt sắc khó gặp, là cực phẩm tất cả nam nhân tha thiết ước mơ, khó dại tính khiết lại nhiệt tình tràn trề, nhưng trong khi bọn họ ở chung, Bạch Bạch chỉ có cùng hần thân mật mới có thể biến thành bộ dáng người, người Bạch Bạch thật hấp dẫn như vậy — thuần túy trong lúc đó chỉ là hấp dẫn khác phái. Cái này nói là yêu, không bằng nói là hấp dẫn.

Mặc Yểm không rõ cảm tình chính mình đối với Bạch Bạch, có trân ái đối với sủng vật cũng có khao khát nam nhân đối với nữ nhân, nhưng là nam nữ hoan ái..... Hần cũng không xác định, hần chỉ biết là, thời gian Bạch Bạch ở bên người, hần cảm thấy ôn hòa, cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy cần, cảm thấy lòng có lo lắng..... Nói tóm lại, cảm giác rất tốt, tốt đến mức hần không muốn lại đối mặt với khả năng không có Bạch Bạch.

Bất tri bất giác trong lúc đó, hần đột nhiên phát hiện, Bạch Bạch trong suy nghĩ của hần đã giữ lấy vị trí cực kỳ trọng yếu, hơn nữa vô luận hần cố gắng như thế nào đều không thể bỏ.

Đúng là bởi vì phát hiện điểm này, cho nên hần mới cảm thấy sợ hãi, hần muốn tiếp tục có được Bạch Bạch, lại sợ Bạch Bạch sẽ trở thành vũ khí thương tổn hần — Bạch Bạch cũng không ý thức được mình kỳ thật có thể đơn giản thương tổn đến bản lĩnh của Mặc Yểm.

Cho dù Mặc Yểm cường đại như thế nào, Bạch Bạch đã nắm giữ trong lòng của hần một chỗ cực yếu đuối không muốn người biết.

Hần biết rõ Bạch Bạch đối với chính mình cũng không phải là không có cảm tình, tuy nhiên không nhất định là chuyện yêu, nhưng chỉ cần đem Bạch Bạch giữ ở bên người, một ngày nào đó, hần có thể làm cảm tình Bạch Bạch đối với hần cũng sâu đậm đến không cách nào rời hần đi.

Hơn nữa chỉ cần hần nắm giữ Bạch Bạch trong tay, cũng không có người có thể lợi dụng nàng đến thương tổn hần!

Chỉ là vì sao hết lần này tới lần khác Bạch Bạch lại cùng người Thanh Lương Quan có chỗ liên quan?! So với việc là thân nhân sư trưởng của Bạch Bạch, mình quả thật cũng không có lập trường lưu lại Bạch Bạch bên người, nhưng nếu như Bạch Bạch trở thành thê tử của hần, hần chẳng phải có thể danh chính ngôn thuận có được nàng?

Cái gì yêu hay không yêu không quan trọng, quan trọng là ..., Bạch Bạch sẽ hoàn toàn là của hần, cha mẹ sư trưởng của nàng từ nay về sau đối với nàng mà nói đều trở thành” người ngoài”! Tuy chỉ là một hình thức, nhưng có những tình huống hần không tiện trừ những người này, hình thức này có thể khiến những người này không hề tùy ý nhảy ra cản trở chuyện của bọn họ.

Lấy Bạch Bạch làm vợ, tựa hồ chủ ý là rất không tồi!

Mặc Yểm nghĩ đi nghĩ lại, nhìn không được cúi đầu nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng bên cạnh thút tha thút thít, lấy tiểu hồ ly làm vợ? Cảm giác rất cổ quái, nhưng nghĩ đến chuyện này đại biểu cho việc hần có thể danh chính ngôn thuận có được Bạch Bạch cả đời, một chút cảm giác quý dị lập tức bị vứt ra sau đầu.

Chẳng qua việc cấp bách là đem Bạch Bạch trấn an cho tốt, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của tiểu hồ ly từng trận truyền đến, khiến cho Mặc Yểm tâm phiền ý loạn, một lòng chỉ muốn đem Vân Cảnh đuổi đi, hảo hảo chuyên tâm đối phó nàng.

” Ngươi đến rồi thì cũng cùng Huyền Minh ma bực đi đến Quỷ Môn quan đi một chuyến, ngươi đi nói với sư huynh đệ ngươi, việc liên quan tới chuyện thương lượng với phản quân, sự tình khẩn cấp, đề bọn họ lập tức đến đây.” Mặc Yểm lập tức ném ra có cớ săn đuổi người.

Vân Cảnh liếc mắt nói: “Thương lượng? Có cái gì thương lượng? Chẳng lẽ ngươi còn muốn tạo cơ hội cho những yêu ma quỷ quái kia?” Muốn đem hần lừa gạt đi, không dễ dàng như vậy.

” Ngươi không đi cũng được, cho tới hôm nay, chuẩn bị tiến đến đánh Quỷ Môn quan đã có ba mươi tám chi phản quân, đến lúc đó xảy ra điều gì nhiễu loạn, các ngươi cũng đừng tới tìm ta là được.” Mặc Yểm biết rõ những này đề từ Thanh Lương Quan cho tới bây giờ đều là một bộ đức hạnh lấy thiên hạ là trách nhiệm của mình, chỉ cần quan hệ đến ” Chính sự” trong suy nghĩ của bọn họ, bọn họ đều lấy đại cục làm trọng.

“Này này, lúc trước chúng ta đáp ứng làm cho Bạch Bạch lưu lại, chính là đã nói người phụ trách không để những yêu ma quỷ quái kia lao ra Quý Môn quan!” Vân Cảnh kháng nghị đứng dậy. Căn cứ hần mấy ngày liên tiếp nhìn lên tư liệu, Mặc Yểm nói được thật là làm được, hần cũng thừa nhận, tình thế Địa phủ bây giờ so với bọn hần phòng chừng ác liệt còn xa.

“Nhị sư huynh kia của ngươi không phải nói, không cầu ta thay các ngươi gánh chịu trách nhiệm trấn thủ Quý Môn quan?” Mặc Yểm cũng dứt khoát đùa giỡn ý lại.

Vân Cảnh tức giận, đây rõ ràng là lời nói khách khí, hơn nữa Vân Khởi còn có nửa câu dưới, muốn hần đối xử Bạch Bạch tử tế, hần đã làm gì? Nhưng lúc này cái cớ đối với hần không hề tốt, hần cũng biết Mặc Yểm không thể vô lí lưu lại Bạch Bạch, đáp ứng thay bọn họ cam đoan Quý Môn quan bình an tuy nói là điều kiện trao đổi, nhưng nếu như Mặc Yểm muốn lật lọng, bọn họ cũng không làm gì được hần, hợp lực sáu người sư huynh đệ bọn họ, cũng không đoạt Bạch Bạch trở về, huống chi, Bạch Bạch mặc dù là sư muội thân thiết của bọn họ, nhưng là so với việc thái bình tam giới ở Quý Môn quan, bọn họ cũng không khỏi giải quyết trước người sau.

Vân Cảnh mắt đảo đảo nói: “Được rồi! Cái cớ vô ích, ngươi để cho ta cùng sư muội nói vài lời ta liền trở về thỉnh các sư huynh tới.”

Mặc Yểm rất không nguyện ý, lần trước Vân Khởi cùng Bạch Bạch nói một câu, Bạch Bạch liền không chịu hóa ra hình người cùng mình thân mật, hiện tại sau khi Vân Cảnh nói vài câu, trời biết lại xúi giục Bạch Bạch làm gì?! Nhưng hiện tại bộ dáng Bạch Bạch khóc vô cùng đáng thương, có lẽ Vân Cảnh cũng nằng nói vài lời, nàng sẽ khá hơn một chút. .... Nghĩ đến cái này trong lòng của hần lại càng căm phẫn nhưng cuối cùng tâm tình đau lòng Bạch Bạch chiếm thượng phong, vì vậy thu hồi pháp thuật ngăn cản Bạch Bạch, nói:” Có chuyện nói mau, nói xong mau rút!”

Bạch Bạch phát hiện trước mặt không có ngăn cản, nhảy lên liền nhào vào trong ngực sư huynh, Vân Cảnh ôm lấy Bạch Bạch, dư quang khước mắt quả nhiên thấy Mặc Yểm một bộ trông thấy lão bà yêu đương vụng trộm bộ dáng như ăn thịt người, trong nội tâm thâm cảm thấy vui mừng, vụng trộm đắc ý.

Cúi đầu dùng pháp thuật đối Bạch Bạch mật ngữ nói:” Tiểu sư muội đừng khóc, không cần sợ Mặc Yểm, hần không dám làm gì ngươi đâu. Kỳ thật hần sợ ngươi khóc, nếu khi hần để ngươi, ngươi khóc cho hần xem.”

Bạch Bạch kinh ngạc nói: “Thật sự? Sao ta không biết?”

“Tin tưởng sư huynh, hần tuy nhìn về bề ngoài rất hung, nhưng trong nội tâm rất để ý ngươi, ngươi muốn cho hần nghe lời ngươi nói, đối với hần làm nũng là được rồi. Nhưng không thể để cho hần tùy tiện chiếm tiện nghi nha!”

“Chiếm tiện nghi?” Bạch Bạch không hiểu lắm.

“Tựa như vừa rồi vậy, hôn ngươi, sờ ngươi, thoát quần áo của ngươi nữa!”

“Nhưng pháp lực rất lợi hại, ta không chế không được. ....” Bạch Bạch rất buồn bực, nàng đã rất cố gắng, vì sao trước mặt Mặc Yểm vẫn là vô dụng như vậy?

Vân Cảnh nhìn ra tâm tư của nàng, an ủi:” Ngươi mới tu luyện vài ngày? Không có khả năng một bước lên trời. Nghe lời sư huynh, không cần phải cùng hần cứng nhắc đối nghịch, bằng không ngươi chỉ có hại!”

“Hần khi dễ ta làm sao bây giờ?”

“Khóc cho hần xem!” Vân Cảnh nói:” Nữ nhân đối phó nam nhân có ba đại tuyệt chiêu, một khóc hai náo ba thất cồ! Hai chiêu sau khá khó khăn, dễ dàng tầm thường, ngươi cũng không cần học.”

“Nói xong chưa?!” Mặc Yểm nhẫn nại đã đạt tới cực hạn.

Vân Cảnh sờ lên đầu Bạch Bạch, lại muốn thay Bạch Bạch lau đi nước mắt trên mặt, đột nhiên cảm giác được trong ngực nhẹ hẫng, nháy mắt Bạch Bạch đã rơi vào trong ngực Mặc Yểm. Bạch Bạch kinh hoàng đã nghĩ gãy dựa, Vân Cảnh vội vàng nói:” Nhớ rõ lời sư huynh nói! Sư huynh quay về đảm nhiệm chức vụ, không cần sợ!”

Bạch Bạch nghĩ nghĩ, dừng lại gãy dựa, ù xù ghé vào trong ngực Mặc Yểm, không hề động. Vân Cảnh hướng về bọn họ giương tay lên nói:” Gặp lại sau!” Nói xong chân đạp tường nhẹ như mây lướt qua đầu tường hướng Quý Môn quan bay đi, động tác trong lúc đó không quên bảo trì tư thái tiêu sái phong tao quen có.

Tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp! Mặc Yểm trong nội tâm thâm mắng. Cúi đầu thấy Bạch Bạch đã không hề khóc, cao hứng thoáng cái lại buồn bực, tiểu hồ ly hỗn đản chỉ biết nghe những lời sư huynh kia, như thế nào không thấy nàng nghe lời của mình như vậy?!

Mặc Yểm ôm Bạch Bạch đi trở về hậu điện, Bạch Bạch vào gian phòng liền nhảy đến đệm gấm hoa nhỏ trên giường, lưu cho Mặc Yểm một cái bóng lưng hồ ly chán chường.

Tiểu tử kia tính tình thật đúng là lớn! Nhưng Mặc Yểm cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy may mắn, nếu như Bạch Bạch bởi vì chuyện vừa rồi còn đối với hần nom nớp lo sợ, sợ hãi kháng cự, vậy hần mới thật sự phải phiền não.

Hần đã rất hối hận lúc trước xúc động dùng chú đe dọa Bạch Bạch, hần muốn tiểu hồ ly thân cận ý lại hần, lại không muốn nàng đối với hần làm bất hòa sợ hãi. .... Vân Cảnh lúc kia xuất hiện, hần tuy sinh khí, nhưng bây giờ nghĩ lại, có chút cảm kích hần” Phá hư”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đổ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Dụ dỗ thất bại(2)

Nàng không biết, cha mẹ của nàng vì để cho nàng tâm vô tạp niệm, hoàn toàn không dám ở trước mặt nàng có động tác thân mật, huống chi cha mẹ lại như thế nào không biết xấu hổ trước mặt nữ tử biểu diễn ân ái? Cha mẹ Bạch Bạch hóa thành hình người đã nhiều năm, sớm đã thành một ít lễ nghi quy phạm thói quen người, không hề đem mình trở thành động vật dã hợp. Cho dù thiên tính đa tình phong lưu, cũng biết chuyện gì nên hàm súc tư mật, đặc biệt trước mặt đối tượng, lại biết bót phóng túng.

Bạch Bạch tâm niệm vừa động, trên gương đồng hình ảnh một hồi lắc lư liền rồi cuộc nhìn không tới, Bạch Bạch làm phép cũng vô dụng, nàng cho rằng pháp thuật mất đi hiệu lực, vội vàng biến trở về hồ ly, chạy ra bên ngoài tìm Mặc Yêm.

Mặc Yêm thấy thân ảnh nho nhỏ tuyết trắng của nàng hướng chính mình chạy tới, lại cảm thấy thụ sùng nhược kinh, nghe xong vấn đề của Bạch Bạch, vẫn không khỏi được nhìn không được cười lên: “Không phải pháp thuật mất đi hiệu lực, đó là phụ thân mẹ mẹ nàng không muốn bị người bên ngoài chứng kiến chuyện tình, nàng tự nhiên nhìn không được.”

Bạch Bạch cái hiểu cái không nhảy nháy mắt, Mặc Yêm đột nhiên cảm giác được, đó là một cơ hội rất tốt, vừa vặn một chút cho nàng hiểu rõ việc vợ chồng, đến lúc đó sẽ lừa nàng làm vợ của mình!

“Nam nữ trong lúc hợp hoan cùng hôn nhẹ, thân thiết, đều là việc làm mình thích làm.” Mặc Yêm bắt đầu tiến hành cơ hội giáo dục đối với Bạch Bạch.

“Được cái cũng thế sao? Phụ thân mẹ mẹ yêu mến đối phương, cho nên liền ôm hôn nhẹ, hợp hoan?” Bạch Bạch nghĩ đến cha mẹ bây giờ là hình người hẳn là xem như hợp hoan mà không phải giao phối.

”Đúng vậy! Bạch Bạch thật thông minh!” Hoàn toàn là giọng điệu đại hồi lang lừa gạt tiểu hài tử.

“Người thích ta? Ta cũng thích người?” Bạch Bạch có chút không hiểu nổi, nhưng vẫn là lấy suy luận của Mặc Yêm đi suy luận.

“Đúng! Nàng thích ta, ta cũng thích nàng!” Mặc Yêm quả thực cảm thấy mở cờ trong bụng, ôm lấy Bạch Bạch hôn một chút cái mũi hồ ly của nàng. Tiểu hồ ly thật sự là càng nhìn càng đáng yêu.

“Người thích Hoa Lan tỷ tỷ, thích nữ nhân y phục màu đỏ kia? Các nàng cũng thích người?” Bạch Bạch tiếp tục suy luận.

Nụ cười Mặc Yêm cứng đờ, những nữ nhân kia cùng hắn? Sao giống nhau được? Mọi người nam nữ hoan ái, theo nhu cầu thôi!

“Ta thích Hồng Hồng, Hồng Hồng cũng thích ta?” Bạch Bạch suy luận bắt đầu hướng phát triển ”đáng sợ”.

Mặc Yêm vui vẻ một lúc trước toàn bộ không cánh mà bay, hiện tại trên trán hắn gân xanh dữ dội, dường như nghĩ một tay đem Bạch Bạch bóp chết. Bạch Bạch bị thần sắc của hắn hù đến, rốt cục đành chỉ suy luận, biến thành vẽ mặt cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, e sợ hắn đột nhiên lại ức hiếp nàng.

Cố gắng hít sâu ba lần, Mặc Yêm mới đem cuồng nộ trong lòng đè xuống, trong mắt to màu nâu của Bạch Bạch lộ vẻ khó đại khó hiểu cùng đề phòng sợ hãi, Mặc Yêm nhìn nhìn một hồi không khỏi chột dạ.

Chết tiệt! Hắn thật sự là mang tảng đá đập bể chân của mình, nhưng lời đã ra miệng, muốn thu trở về như thế nào?

Mặc Yêm cố gắng nghĩ ra một cái cách mới có thể thuyết phục Bạch Bạch, đối với chính mình có lợi hơn thuyết pháp hợp lý, nghĩ nửa ngày một chữ đều không nói được, giọng đành phải cứng ngắt nói: “Không phải như thế! Ta không thích U Lan tiên tử cũng không thích Phi Du! Nàng cũng không thích Hồng Hồng!”

“Vì sao?” Bạch Bạch đối với chân tướng sự thật một mực có điều chấp nhất.

“Đừng hỏi!” Mặt Mặc Yêm cứng đờ như mang kiếm, trong ngữ điệu mất thăng bằng lộ ra suy yếu bất đắc dĩ. Lần tới trước khi dụ dỗ tiểu hồ ly, nhất định trước đó phải có kế hoạch lý do thoái thác cẩn thận không chệch vào đâu được!

Mùi vị từ đùa cợt thành chuyện, thật sự là làm cho người ta ghen mùi! Nhất là thua tiểu hồ ly khó đại không biết buông tha như vậy.

May mắn lúc này ngoài điện truyền đến tiếng gió tiếng người khác thường – người Thanh Lương Quan đến, Mặc Yêm đột nhiên cảm giác được, những người này có khi cũng không phải thảo nhân đáng ghét như vậy, ít nhất hiện tại, cho hắn một cái cơ hội nói sang chuyện khác thuận thể xuống đài.

Vẫn là ba người Vân Sơ Vân Khởi cùng Vân Cảnh, của Thanh Lương Quan tới, Bạch Bạch vừa thấy bọn họ đến đây, quả nhiên tạm thời buông tha vẫn

đề, thật vui vẻ đã muốn chạy tới nghênh đón. Mặc Yểm rất muốn ngăn trở, nhưng tính tình Bạch Bạch còn chưa hết ồn ào, chỉ đành phải thuận theo nàng trước đã.

Bạch Bạch ở trong ngực ba sư huynh đằng kia thân mật một hồi, sắc mặt Mặc Yểm liền đen một phần, Vân Khởi vẫn âm thầm quan sát thần sắc của hắn, trong lòng thấy buồn cười, nhưng cũng trở nên chuyển biến tốt, nhìn đủ liền ôm Bạch Bạch đặt ở bên cạnh, không hề lại ôm lại sờ nữa, quả nhiên thần sắc Mặc Yểm lập tức liền thả lỏng vài phần.

”Tình hình phản quân Địa phủ, chắc hẳn các người cũng đã biết được rành mạch.” Mặc Yểm nhìn Vân Cảnh liếc, mới mở miệng liền trực tiếp lật tẩy việc bọn họ phái Vân Cảnh mai phục tại đại điện Bình Đẳng vương dò hỏi ” Bí mật ” quân tình. Hắn không phải đùa ngốc, nhân lực Thanh Lương Quan có hạn, chuyện Vân Cảnh đã đến, tự nhiên không phải chỉ là để muốn dạy Bạch Bạch pháp thuật, trước hắn cũng phát hiện thư từ trước điện có dấu vết bị người động, nhưng những thứ kia đều không tính là việc cơ mật đặc biệt, cho nên cũng lười truy cứu, vừa rồi Vân Cảnh đột nhiên xuất hiện, chẳng qua chuyện kia lại liên rõ ràng.

Vân Khởi không có bộ dáng một điểm chột dạ, cười nói: ” Có biết một chút, không biết chuyện các hạ muốn thương thảo cụ thể ra sao? ”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Lôi đài thi đấu ở địa phủ(1)

Lôi đài thi đấu ở địa phủ(1) Mặc Yểm lại không vội mà mở miệng, nhìn lướt qua Bạch Bạch nói: ” Bạch Bạch nàng đi về nghỉ ngơi trước đi. ” Muốn giày vò sư huynh của nàng đương nhiên không thể ở trước mặt nàng, nếu không nàng chắc chắn lại muốn giận đối với hắn.

Bạch Bạch quay đầu nhìn các sư huynh nàng, Vân Khởi hướng nàng mỉm cười gật gật đầu, nàng mới không tình nguyện chạy về hậu điện. Mặc Yểm cảm thấy mình như ngấm trong bình dấm chua, tiểu hồ ly này ở trước mặt hắn có khi nào nghe lời như vậy?

Sau khi Bạch Bạch rời đi, Mặc Yểm lại đuổi những người khác trên điện rồi đi, chỉ còn mình cùng ba người Thanh Lương Quan, rồi mới bắt đầu ” thương lượng ” đại sự.

Những việc mà hắn đã nói kỳ thật đã không để cho thương lượng rồi, mấy ngày nay hắn đã sớm quen biết những tên cầm đầu phản quân ở đây, hôm nay gọi người Thanh Lương Quan tới, chẳng qua là cho bọn họ biết phải xuất lực tuyển chọn ra đại diện quyết định thắng bại với phản quân địa phủ, để xác định cuối cùng có những tên yêu ma nào có thể mang đồng bọn của mình rời đi quý môn quan mà thôi.

Phản quân địa phủ lớn bé có gần trăm nhánh quân, việc lấy thực lực thôn tính lẫn nhau thường xuyên phát sinh, hiện tại còn lại ba mươi ba lộ phản quân có thực lực tương đối cũng đã đến tới gần quý môn quan. Sở dĩ có trước có sau, là trong đó không ít yêu ma có tâm tính lúc đánh để cho tên khác xung phong, bọn họ theo ở phía sau chiếm tiện nghi.

Cũng chính bởi vì loại tâm tính này, ngoại trừ mười ba đạo phản quân lúc đầu tự cao vào thực lực cường đại, đi trước xông vào quan ra, những bọn khác đều là âm thầm đứng ngoài xem chưa quyết định.

Mất thấy mười ba nhánh phản quân tiên phong bị Mặc Yểm cưỡng ép bức lui, hơn nữa còn có hai đầu lĩnh phản quân bị Mặc Yểm giết chết lập uy ngay tại chỗ, bọn thủ hạ quý tộc yêu binh của bọn chúng vừa đến liền bị giao cho Phi Du chinh hợp, bao nhiêu sĩ khí của những phản quân vừa đến này cũng đã bị ảnh hưởng, hành sự càng thêm cẩn thận. Vừa không chủ động xuất đầu, cũng không dám dễ dàng cùng những phản quân khác giao chiến, chỉ thăm nghĩ yên lặng quan sát biến hóa, thế cục rơi vào thế cân bằng khéo léo.

Ngoại trừ Phi Du, Huyền Minh ma doi cùng với Ngọc Lưu Ly yêu phi – ba nhánh phản quân thực lực tương đối mạnh đã bị Mặc Yểm thu phục ra, hai mươi tám chi phản quân còn lại hiện tại cũng chính là đều mang tâm địa xấu tạm thời ẩn náu chờ thời cơ nổi loạn, một khi xuất hiện cơ hội lại hoặc là chờ đến nửa tháng rốt cục nhìn không được, rất có khả năng sẽ không có kỳ tất cả liều lĩnh xông vào quan.

Muốn không chế phản quân đầu lĩnh không khó, chỉ là bọn thủ hạ hắn chính là yêu binh quý tộc thực muốn tạo phản, bọn họ cũng không nhất định có khả năng không chế được, huống chi bọn họ thân mình cũng là tâm tư khó dò, đều có tính toán.

Tình thế trước đó, các lộ phản quân thế lực tương đương, ngoại trừ cùng thiên binh thiên tướng giao chiến, cũng đang tiến hành cuộc chiến cá lớn nuốt cá bé lẫn nhau, hiện tại chính là bọn hắn có cùng địch nhân và mục tiêu, tuy rằng giữa các chi đội ngũ thiếu sự tín nhiệm, trong thời gian ngắn khó có thể kết thành đồng minh vững chắc, nhưng cũng không dễ châm ngòi li gián như trước đây.

Vì vậy Mặc Yểm cho rằng so với việc để tất cả những người không cơ hội xông vào quan, buộc bọn chúng cuối cùng liên hợp lại, không bằng để một bộ phận trong số chúng có cơ hội quang minh chính đại ra dương môn, mục đích khiến cho giữa bọn chúng vì ” Mồi nhử ” này trước hết bắt đầu cạnh tranh, dẫn đến tiêu hao, kiềm chế lẫn nhau.

Như vậy có thể lấy cái giá nhỏ nhất thủ vững quý môn quan, làm đại bộ phận yêu ma quý tộc bị giữ lại trong địa ngục.

Cùng loại phương pháp, Minh Át chân nhân phía trước cũng từng nghĩ tới, chỉ là bởi vì sự xuất hiện của Mặc Yểm, làm cho thế cục đã xảy ra biến hóa, hơn nữa cũng thiếu một cái mối như đối với địa phủ phản quân có lực hấp dẫn tuyệt đối.

Mối như vậy, Minh Át chân nhân không phải là không nghĩ đến, mà là không thể nói ra, bởi vì cho dù chỉ thả cho một hai chi phản quân lao ra quý môn quan xông vào nhân gian, tai họa tạo thành cũng là cực kỳ đáng sợ, ít nhất là người Thanh Lương Quan không nguyện ý chứng kiến.

Vân Khởi nói: “Ngoại trừ phương pháp này, không có biện pháp khác khống chế địa phủ phản quân sao?” Hắn thấy Mặc Yểm đưa ra đề nghị như vậy, nguyên nhân chủ yếu không phải là hắn khống chế không được địa phủ phản quân, mà là muốn làm cho bọn họ khó xử.

Mặc Yểm cười cười nói: “Có lẽ có, các ngươi không ngại nói thử xem.” Dám sử dụng ám chiêu với hắn, phá hư chuyện tốt của hắn cùng Bạch Bạch, vậy thì chờ đối mặt với sự trả thù của hắn đi.

Tới mức này rồi, Vân Sơ nếu còn không biết ý định trả thù này, vậy chính là tên ngốc rồi.

Vân Khởi còn định nói thêm, lại bị Vân Sơ ngăn cản, Vân Sơ trầm giọng nói: “Một khi đã như vậy, vậy xin các hạ mời đám đầu lĩnh địa phủ phản quân, chúng ta ở dưới quý môn quan xin đợi đại giá.”

Mặc Yểm cười cười nói: “Tỷ thí lấy ba trận làm hạn định, phản quân địa phủ cử ra chín người đại biểu, lấy ba địch một, cùng ba người trong các ngươi tỷ thí, bọn họ mỗi trận thắng có thể mang đi ba vạn thuộc hạ từ dương môn nhập thẳng vào thế gian, nếu bọn họ thắng 2 trong số 3 trận, tất cả địa phủ phản quân liền có thể tùy ý xuất dương môn, các ngươi không được ngăn cản. Như thế nào?”

“Một lời đã định!” Vân Sơ rất sáng khoái tiếp tục nhận lời.

Lấy thực lực của bọn họ, lấy một địch một đầu lĩnh địa phủ phản quân, không ai là đối thủ của họ, việc vô vọng như vậy bọn chúng cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng, nhưng mà nếu lấy ba địch một, song phương thắng bại chính là năm mươi năm mươi, vụ làm ăn này hoàn toàn làm được, cũng đủ để làm phản quân đầu lĩnh động tâm.

Vân Sơ cùng Mặc Yểm đàm phán ổn thỏa điều kiện, liền dẫn theo Vân Khởi rời đi, Vân Cảnh tiếp tục ở lại Bình Đẳng Vương đại điện dạy Bạch Bạch phép thuật, thuận đường hiệp trợ Mặc Yểm cùng địa phủ phản quân xác định thủ tục tỷ thí ngày 15 tháng 7.

Mặc Yểm thật không nguyện ý, chẳng qua nghĩ lại, thủ hạ của mình chỉ có Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi hai người là tin được, làm việc nhiều không tiện, một khi Vân Cảnh đã muốn lưu lại, vừa hay nhiều cái có thể sai bảo, dù sao hắn sẽ không để cái tên gia hỏa kia lại có cơ hội đến đại điện quấy rầy Bạch Bạch của hắn.

Vân Sơ cùng Vân Khởi cùng nhau quay về quý môn quan, Vân Sơ nói với Vân Khởi: “Sur đệ có phải trách cứ sư huynh tùy tiện đáp ứng điều kiện của Mặc Yểm?”

Vân Khởi cười cười nói: “Sư huynh đa nghi rồi, tình thế địa phủ hiện nay đã vượt xa dự tính, sư phụ ngày đó phân phó chúng ta kín đáo dùng kế ly gián châm ngòi các lộ phản quân địa phủ, để cho bọn chúng mãi lo đấu lẫn nhau, suy yếu binh lực bọn chúng tấn công quý môn quan, kỳ thật Mặc Yểm làm cũng chính là chuyện này, hơn nữa tiêu tốn thời gian, sức lực càng ngắn, càng ít. Hắn mặc dù có tâm trả thù, nhưng dù sao cũng thúc đẩy tình thế có lợi cho chúng ta, nếu không có hắn nhúng tay, sợ là chúng ta căn bản làm không được đến bước này.”

Hắn cùng với Vân Sơ là đệ tử Thanh Lương Quan, bọn họ có sự kiêu ngạo của bọn họ, thực lòng mà nói, bọn họ thà rằng cùng phản quân địa phủ chính diện tác chiến, bằng thực lực giành thắng lợi, chứ cũng không muốn khấn cầu ý lại vào một nam nhân có ý đồ với sư muội của bọn họ.

“Chúng ta phải toàn thắng ba trận!” Vân Sơ hiện tại duy nhất quan tâm chính là vấn đề này, chỉ cần có một trận thua, sẽ có ba vạn tên yêu ma quỷ quái cực kỳ lợi hại xâm nhập thế gian làm loạn, kết quả này hắn gánh vác không nổi.

Vân Khởi nhưng không giống hắn như vậy lo lắng: “Sư huynh không cần lo lắng quá mức, nếu chỉ là ba vạn địa phủ phản quân sát nhập thế gian, hoàn toàn có thể để cho Thiên Đình phái người chuẩn bị chặn giết trước, cho dù bọn chúng có lợi hại đi nữa, cũng so với hiện tại muốn ứng phó trăm vạn quỷ tốt yêu binh còn muốn đơn giản hơn nhiều lắm. Hơn nữa thế gian không giống với âm phủ, rất nhiều quỷ tốt chỉ có thể ẩn hiện vào ban đêm, pháp lực cũng xa mới lợi hại bằng khi tại âm phủ.”

Vân Sơ nghĩ cũng có lý, trong lòng thoải mái không ít, chẳng qua vẫn nói: “Có thể toàn thắng ba trận là tốt nhất, tránh khỏi rất nhiều phiền toái.”

“Đó là tất nhiên!” Vân Khởi thở dài một hơi, rõ ràng tình thế hiện tại so với trong tưởng tượng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hắn vẫn cứ cảm thấy không thể thoải mái lên được, cũng không biết là vì nguyên nhân gì.

Trở lại trên quý môn quan, hai người đem kết quả “Thương lượng” lần này cùng Mặc Yểm nói cho ba người Vân Lan, Vân Chi cùng Vân Hư, tuy rằng cuối cùng xuất chiến chỉ có ba người, nhưng mà năm người cũng không dám lơ là, thừa dịp mấy ngày gần đây tạm thời không có đại lượng phản quân đến khiêu khích, mỗi người đều tự gia tăng tu luyện, mà cách đến ngày tiên ma tỷ thí mười lăm tháng bảy chỉ còn sáu ngày.

Bạch Bạch ở hậu điện cũng vô cùng chăm chỉ tu luyện, thời gian Vân Cảnh có thể dạy nàng cũng càng ngày càng ít, một là hắn cũng vì đã sắp đến tiên ma đại chiến mà gia tăng tu luyện, hai là Mặc Yểm vô cùng âm hiểm không ngừng đem sự tình phái đến trên đầu của hắn, Vân Cảnh thấy cơ hội gặp Bạch Bạch của Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi so với mình còn muốn nhiều hơn nhiều.

Vì “Tranh thủ tình cảm” (Mặc Yểm tuyệt đối không thừa nhận cách nói này) Mặc Yểm không ngày nào không dạy Bạch Bạch đủ loại tiểu phép thuật

mới lạ, mà Bạch Bạch chính là muốn gấp rút tăng cường thực lực, cho nên cũng liền tạm thời buông khúc mắc, chủ động hướng Mặc Yểm thỉnh giáo.

Kỳ thật nàng càng thích học phép thuật thú vị, ví dụ làm sao làm cho chén trà biến thành bồn tắm, làm cho một chút nước biến thành một cái chậu nước âm to, làm sao làm đóa hoa sớm nở, hoặc là tùy ý rung lên một cái có thể làm cho quần áo trở nên sạch sẽ mới tinh, bắn ngón tay một cái đem một con gà sống biến thành gà rán thơm ngào ngạt... vân vân. Nhưng mà nàng cảm thấy mình càng cần phải học tập loại phép thuật độ sức quyết liệt, như vậy có thể bảo vệ mình, lại có thể bảo vệ thân nhân cùng bằng hữu của mình không bị khi dễ.

Mặc Yểm tuy rằng cảm thấy nàng không cần thiết học mấy cái này, nhưng là vì lấy lòng Bạch Bạch, về cơ bản nàng muốn học cái gì hắn sẽ dạy cái đó. Bạch Bạch ở phương diện nhân tình thế sự luôn ngây ngốc, nhưng mà ở phương diện học tập phép thuật lại thông minh phi thường, luôn là vừa học một cái là biết, thêm luyện tập một chút là có thể tinh thông, cái thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến mà thôi.

Ngày hôm đó Bạch Bạch học xong phép thuật mới, chạy đến trước mặt Mặc Yểm hỏi: “Sư huynh khi nào thì trở về?”

”Buổi tối ngày mai! Nàng có việc gấp tìm hắn sao?” Trong lòng Mặc Yểm khó chịu, chẳng qua hắn hiện tại đã tương đối có khả năng khống chế mình không để cho cảm xúc lộ ra ngoài. Hắn cũng không có nói dối, ngày mai chính là mười lăm tháng bảy, ngày chính thức vô đài tiên ma, Vân Cảnh trừ phi chết ở trên lôi đài, nếu không vô dù thế nào cũng nhanh chóng trở về.

Bạch Bạch luôn đợi ở đại điện Bình Đẳng Vương, mọi người bên cạnh đều bị Mặc Yểm hạ lệnh phong khẩu (ngậm miệng), hoàn toàn không biết chuyện vô đài.

“Ta... Ta muốn tìm huynh ấy cùng ta thử chiêu...” Bạch Bạch mấy ngày nay vẫn như kiên trì cũ dựa theo sự phân phó của Vân Khởi, không chịu ở trước mặt Mặc Yểm hiện ra hình người, mỗi lần Mặc Yểm dạy nàng phép thuật, nàng luôn nhớ cho kỹ, sau đó trốn mình trong hoa viên luyện tập, có gì không rõ lại đi hỏi Mặc Yểm.

Khi bắt đầu học như vậy hiệu quả đương nhiên không bằng lúc cùng với Vân Cảnh, chẳng qua Bạch Bạch tình nguyện như thế, cũng không muốn trái với sự phân phó của sư huynh. Chủ yếu nhất là, nàng mơ hồ hiểu được dụng tâm của sư huynh, nàng mỗi lần biến thành người, Mặc Yểm đều nghĩ muốn dỗ nàng hợp hoan, nàng cũng đại khái biết mình cùng Mặc Yểm hợp hoan dường như không thỏa đáng, cho nên lại càng kiên trì.

Mặc Yểm tuy rằng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, có điều cũng nhịn xuống không có miễn cưỡng nàng. Hiện tại nghe được nàng nói như vậy, cảm giác cơ hội tới, vì thế cười nói: “Ta cùng nàng thử chiêu cũng được.”

“Sư huynh nói, ta không thể ở hiện hình người trước mặt người!” Bạch Bạch kiên quyết không mắc lừa.

Mặc Yểm không còn cách nào, lui một bước nói: “Vậy ta tìm Quế Nhi tỷ tỷ đến cùng nàng luyện nhé?”

“Được!” Bạch Bạch lập tức cười uốn cong tí mắt hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Âm sát(1)

Quế Nhi không muốn gặp lại Bạch Bạch lắm, nàng cảm thấy ở cùng Bạch Bạch một chỗ, luôn làm ý chí tinh thần nàng sa sút, đầu óc luôn nghĩ đến cuộc sống tự do tự tại, đồng thời đối với quyền hành hiện tại sinh ra chán ghét mà vứt bỏ, loại hiện tượng này cực kỳ không tốt, chẳng khác nào đang phủ định cố gắng nỗ lực của nàng gần mấy trăm năm!

Làm một con mèo có gì tốt?! Nàng còn nhớ mang máng ngày trước trước khi thành tinh ăn cũng không được no, ngược lại luôn luôn trong những ngày thiếu chút nữa trở thành đồ ăn của ác quỷ yêu thú đáng sợ, cùng với bối cảnh hiện tại đặc ý khi mấy vạn thủ hạ quỷ tốt yêu binh, một số lớn yêu ma pháp lực cao cường đối với nàng nói gì nghe nấy, quỳ rạp dưới chân nàng chỉ cầu nàng ưu ái, khác biệt đó quả thực giống như thiên đường với Địa Ngục vậy.

Loại cuộc sống này mới là cuộc sống nàng muốn! Ngọc Lưu Ly yêu phi nàng là một trong những yêu ma thực lực mạnh nhất ở địa ngục, không phải là một con mèo đen (hắc miêu) bình thường tên Quế Nhi.

Nghe được Mặc Yểm phân phó nàng hai ngày này ở đại điện Bình Đẳng Vương cùng Bạch Bạch thử chiêu, Quế Nhi lòng tràn đầy không muốn, nhẹ giọng nói: “Ngày mai chính là ngày tiên ma đại chiến lôi đài, các lộ nghĩa quân tập hợp, thuộc hạ nếu vắng họp, chỉ sợ...”

”Bạch Bạch đối với ta mà nói, so với một nhóm yêu ma thần tiên quan trọng hơn nhiều, ta không muốn nàng biết việc này, càng không thể để nàng tham dự vào.” Mặc Yểm ít khi mở miệng giải thích với thuộc hạ, để Ngọc Lưu Ly yêu phi hiểu được ba việc: thứ nhất, mệnh lệnh này không để cho cự tuyệt, thứ hai, bảo hộ Bạch Bạch là chuyện quan trọng nhất trong mắt Mặc Yểm, thứ ba, hắn đem việc này ủy thác giao cho nàng, chính là chứng minh hắn đối với nàng có sự tín nhiệm vượt xa hơn hẳn so với những tên phản quân đầu mục đến quy thuận khác. Việc đã đến nước này, Quế Nhi chỉ đành cúi đầu về mặt cung kính tiếp nhận hạ mệnh lệnh.

Bạch Bạch sớm đã ở trong hoa viên chờ rồi, Quế Nhi thấy nàng phe phẩy đuôi to, đôi mắt hồ ly cười tí, cảm thấy một bụng oán khí của mình bị kìm nén lại không phát tác ra được, tên ngốc đều có thể nhìn ra, Bạch Bạch là thật sự cao hứng khi nàng đến.

Duỗi tay không đánh khuôn mặt tươi cười... Hò, quên đi!

Bạch Bạch thi triển kết giới phép thuật bay nhanh ở xung quanh người, đem mình cùng Quế Nhi bao bọc ở trong đó, lúc này mới biến ra hình người, chạy đến Quế Nhi bên người kéo tay nàng nói: “Quế nhi tỷ tỷ, người mấy ngày này bề bộn nhiều việc sao? Như thế nào không đến chơi với ta?”

Bạch Bạch cảm giác được nàng cố ý xa cách, có chút không hiểu, nàng rõ ràng không có trêu chọc Quế Nhi tỷ tỷ tức giận a! Chẳng qua nghĩ lại, có lẽ là bởi vì Mặc Yểm phải quá nhiều chuyện cho nàng làm, cho nên tâm tình nàng không vui đi, vì thế cười tủm tỉm nói: “Được rồi! Mặc Yểm dạy ta mấy phép thuật chiến đấu, chỉ có điều cũng chưa có người giúp ta cùng luyện tập. Tỷ tỷ trước tiên nhìn xem ta sử dụng có đúng hay không?”

Quế Nhi từng nghe Huyền Minh ma bức nói về pháp lực cao cường của Bạch Bạch, lúc trước trên đường đem nàng bắt về, nàng thi triển Phong Nhận (biến gió thành dao) thiếu chút nữa đem hắc sắt thành mấy mảnh, may mắn Mặc Yểm đứng lúc đuổi tới mới cứu hắc ra, nhưng nàng thấy Bạch Bạch thế nào cũng không giống cao thủ cực kỳ lợi hại như miệng Huyền Minh ma doi đã nói, chỉ là hắc trước mặt Mặc Yểm mà cố ý thổi phồng nói ngoa lên, cũng không để ở trong lòng, đợi chứng kiến Bạch Bạch dùng tau pháp quyết, cả một đồng phép thuật lợi hại thi triển ra, không ngờ rất là ra hình ra dáng, không khỏi đề cao tinh thần chú ý nhìn kỹ.

Mấy ngày nay Bạch Bạch đều là một mình luyện tập, sớm đem mấy phép thuật Mặc Yểm dạy luyện thuộc lòng, luyện tập một lượt, từng bước tiến nhập trạng thái, pháp lực thi triển càng ngày càng tùy tâm như ý, Quế Nhi ở một bên nhìn cả một đám phép thuật uy thế dọa người tại dưới tay nàng tùy ý thi triển, trong lòng rung động không cách nào hình dung!

Loại pháp lực của Bạch Bạch này, chớ nói Huyền Minh ma doi hoặc nàng không phải địch thủ, chính là hai người liên thủ cũng chưa chắc có thể giành thắng lợi! Nhìn nàng luôn là hình dáng đáng yêu mảnh mai ngây thơ, pháp lực không ngờ kinh người như thế, sợ rằng đạo hạnh không dưới hai ba ngàn năm!

Không thể tưởng được một tiểu Hồ Tiên bên người chủ nhân cũng cao cường như thế, trong lúc nhất thời Quế Nhi chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, nàng luôn tự cho là một trong số ít những cao thủ trong âm ty địa phủ, dưới tay chẳng biết đánh bại bao nhiêu mãnh tướng tiên giới Thiên Đình phái tới, chỉ xem trong tam giới có thể cùng mình địch nổi cũng không có mấy, không nghĩ tới thì ra chính mình kỳ thật là ếch ngồi đáy giếng, có thể hoành hành đến nay, chẳng qua là bởi vì vì không gặp phải cao thủ chân chính!

Bạch Bạch từ đầu tới cuối luyện tập một lần, ngừng tay, giữ chặt Quế Nhi hỏi: “Tỷ tỷ, ta dùng chiêu có gì không đúng không?”

Quế Nhi cười khỏ nói: “Đúng, rất đúng! Bạch Bạch muội có pháp lực như vậy, trong địa phủ sợ không có người là địch thủ của muội rồi!”

“Làm sao có thể như thế, sư huynh nói ta một chút kinh nghiệm đối địch đều không có, pháp lực dù tốt cũng vô dụng, vừa lên đến đã bị người đánh gục rồi.” Bạch Bạch nhớ tới lời Văn Cảnh rất là buồn rầu buồn bực.

Quế Nhi hồi tưởng một chút Bạch Bạch vừa rồi thi triển phép thuật, quả thật lợi hại vô cùng, nhưng nếu Bạch Bạch không có kinh nghiệm đối phó với địch, vậy khó trách sư huynh của nàng vì nàng mà lo lắng. Thực tế tình huống lúc đối phó với địch thiên biến vạn hóa, địch nhân không phải đứng để người đánh, chẳng những sẽ đánh trả mà còn âm mưu quỷ kế ám khí đã thương người. Đấu pháp chân chính, không phải chỉ nhìn vào pháp lực phép thuật, tốc độ thi pháp, ứng biến năng lực song phương cũng cực kỳ quan trọng.

Quế Nhi tuy rằng lý trí muốn tránh né Bạch Bạch, kỳ thật trong lòng đối với nàng rất có hảo cảm, nhất là để một tiểu cô nương pháp lực hơn cả nàng với vẻ mặt khẩn cầu nhìn nàng, nàng nghĩ lòng dạ muốn cứng rắn cũng thật khó.

“Pháp thuật của muội dùng quen rồi sẽ được.” Trước mặt có một cao thủ, Quế Nhi cũng nóng lòng muốn thử.

Pháp lực của Mặc Yểm cùng nàng hơn kém quá xa, Bạch Bạch tuy rằng pháp lực cao cường, nhưng không có kinh nghiệm thực chiến, mà nàng chính là từ trong vô số lần sinh tử đại chiến trở hết tài năng trở thành một phương ngang ngược, song phương ai cũng có sở trường riêng lại đều có sở đoản, đối với nàng cũng là một cơ hội nâng cao pháp thuật rất tốt.

Hai nàng ở trong kết giới đối chiêu, Quế Nhi thiết tâm chỉ dẫn, nàng ở địa phủ đã lâu, đối với mưu mẹo nham hiểm của bọn yêu ma quỷ quái hiểu rõ ràng, thời cơ so chiêu bách biến vạn hóa, thường xuất hiện những hành động ngoài dự đoán mọi người. Bạch Bạch lúc bắt đầu dưới tay nàng ta nhiều lắm mười chiêu là bị đánh bại, nàng cũng không nổi giận, hấp thụ giáo huấn lại tiếp tục, bất tri bất giác một ngày liền trôi qua, Quế Nhi đều cảm giác trong cơ thể ăn không tiêu, Bạch Bạch vẫn như cũ không kêu một câu mệt, Quế Nhi nhìn cũng không thể không cảm thấy bội phục.

Bóng đêm Địa phủ đã phủ xuống, Quế Nhi vô luận dùng chiêu ám toán quái lạ gì, cũng vô pháp đánh bại Bạch Bạch.

Bạch Bạch rất vui vẻ, vì thế Mặc Yểm đêm đó trở về trong điện cũng có được ưu đãi gần đây khó được— Bạch Bạch chủ động dán sát hắc cùng hắc nói chuyện, đề tài đương nhiên không ngoài chuyện nàng hôm nay cùng Quế Nhi tỷ tỷ luyện công, nói đến cuối cùng nàng cùng Quế Nhi đánh đã ngang tay, càng vui vẻ lay động cái đuôi to, một dạng hình dáng đặc ý “Người mau khen ngợi ta đi”.

Mặc Yểm nắm chặt cơ hội mang nàng ra ca ngợi thỏa thích một lượt, quả nhiên thu được sự vui vẻ của tiểu hồ ly, đêm đó Mặc Yểm đem nàng ôm vào trong ngực chơi đùa, nàng cũng không lãnh đạm kháng cự nữa, còn khó có được mà ở trong ngực hắc cạo vài cái.

Mặc Yểm thâm nghĩ, sớm biết bảo Ngọc Lưu Ly yêu phi tới cùng nàng so chiêu có thể cho nàng vui vẻ như vậy, vài ngày trước nên kêu người gọi đến!

Sáng sớm hôm sau, Mặc Yểm vẫn như mọi ngày rời đi, trước khi đi vừa lúc Quế Nhi đến, Mặc Yểm lẳng lặng nhìn nàng một cái, Quế Nhi hiểu được đó là ý nhắc nhở nàng cần chăm sóc tốt Bạch Bạch, liền khẽ gật đầu ý bảo tuân mệnh, vừa chuyển thân, Bạch Bạch đã bỏ nhào vào trong lòng nàng, nũng nịu duyên dáng chào hỏi: “Chào Quế nhi tỷ tỷ!” Mặc Yểm bị thái độ nhiệt tình của nàng đối với Quế Nhi khiến cho trong lòng ăn dấm chua, thầm nghĩ: qua hôm nay, ta sẽ có càng có nhiều thời gian cùng nàng rồi, đến lúc đó xem ta như thế nào thu thập nàng tiểu hồ ly bất công này!

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay tốc độ thi triển phép thuật của Bạch Bạch nhanh lên không ít, phản ứng lại linh mãnh, nhưng thật ra Quế Nhi luôn quan tâm đến tình hình tiên ma lôi đài, luôn không yên lòng, vài lần thiếu chút nữa thua ở dưới tay Bạch Bạch.”

“Quế nhi tỷ, tỷ tỷ có tâm sự sao?” Bạch Bạch ngừng tay hiểu kỳ hỏi, đây đã là lần thứ tư Quế Nhi thất thần.

Quế Nhi miễn cưỡng cười cười nói: “Không có gì, nhớ tới một chút việc vặt vãnh mà thôi.”

Hôm nay tiên ma lôi đài địa phủ tất nhiên tinh anh ra hết, thanh danh Thiên Đình Thanh Lương Quan nàng ở địa phủ cũng có nghe thấy, mấy ngày qua thường xuyên cùng Vân Cảnh tiếp xúc, chút đó cũng coi như quen thuộc. Nàng chỉ cho rằng Vân Cảnh là sư huynh của Bạch Bạch, chắc chắn pháp lực càng hơn Bạch Bạch, tinh anh trong địa phủ phân quân cho dù là lấy ba địch một, chống lại đệ tử Thanh Lương Quan cũng chưa chắc có thể nói là hơn. Cao thủ như thế so đấu, nàng lại không thể có may mắn thấy, nói không tiếc nuối chính là gặt người.

Đối với kết quả lôi đài, nàng ngược lại không chú ý, bởi vì nhìn ý tứ chủ nhân, địa phủ bên này không kẻ thắng thua, cũng không có cơ hội đến thế gian đi, chủ nhân đã sớm bố trí tốt, lôi đài lần này, nói cho cùng chẳng qua là chủ nhân muốn làm khó một chút các đệ tử Thanh Lương Quan thôi.

Còn chủ nhân vì sao vừa giúp bọn họ lại vừa làm khó dễ bọn họ, phỏng chừng chính là vì Tiểu Hồ Tiên trước mặt kia rồi.

Mạnh mẽ đề cao tinh thần cùng Bạch Bạch so chiêu, mắt thấy ban ngày địa phủ đã qua đi hơn phân nửa, Quế Nhi nghĩ đại khái qua không lâu nữa, sẽ có chiến báo truyền đến, nàng đã phân phó thủ hạ vừa có kết quả đầu tiên liền báo đến, hiện tại điều cần nghĩ chỉ là làm sao đem Bạch Bạch dời đi, để tránh nàng phát hiện việc này.

Đang nghĩ, ngoài điện liền truyền đến một trận dị động, như thế nào sớm như vậy? ! Quế Nhi trong lòng vừa động, nói với Bạch Bạch: “Bên ngoài có người tìm ta, Bạch Bạch muội trước tiên luyện đi nha, ta đi một lát liền quay lại.” Dứt lời chợt lóe thân ra khỏi đại điện Bình Đẳng Vương.

Phía trước Đại điện người tới không phải thủ hạ của nàng, nhưng lại là Vân Cảnh thân mang trọng thương.

Khóe miệng Vân Cảnh không ngừng trào ra máu tươi màu đen, trên mặt đã nổi lên một tầng hắc khí, lao đảo hướng cửa đại điện chạy tới, phía sau hồng ảnh chợt lóe, Phi Du chợt hiện thân, tay cầm xích luyện xà mâu hướng về ngực Vân Cảnh đâm tới.

Theo lý thuyết tiên ma chính là tử địch, chẳng qua Vân Cảnh đã xem như khách của chủ nhân, lại là sư huynh của Bạch Bạch, Quế Nhi tự nhiên không thể nhìn hấn chết thảm trước mặt, đôi mắt vừa nhắm, hai đạo ánh sáng ngũ sắc lưu ly như thanh kiếm sắc bén hữu hình, vừa vận ngón chặn xích luyện xà mâu, Vân Cảnh dựa vào một hơi chạy gấp đến nơi đây đã kiệt lực, trong miệng phun ra một đoàn huyết vụ, người liền hướng về phía trước gục ngay dưới chân Quế Nhi.

“Phi Du, ta không cần biết ngươi cùng hấn có thù hận gì, hấn là khách của chủ nhân, ngươi không thể động tới hấn!” Quế Nhi mặt lạnh quát.

Phi Du cười lạnh một tiếng nói: “Nếu ta nói, là Yểm quân phân phó ta giết hấn thì sao?”

“Toàn lời xằng bậy!” Quế Nhi là tâm phúc của Mặc Yểm, bên trong địa phủ ngoại trừ Huyền Minh ma dơi, cũng chỉ có nàng rõ nhất tâm ý Mặc Yểm, không nói điều khác, với sự sùng sãi của Mặc Yểm đối với Bạch Bạch, hoàn toàn không có khả năng phân phó thủ hạ ngang nhiên ám sát sư huynh của nàng.

Phi Du làm như vậy, tuyệt đối là có âm mưu khác!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Trận chiến ác liệt(1)

Phi Du tự biết pháp lực không bằng đối thủ Ngọc Lưu Ly yêu phi, nàng cho rằng tất cả tai to mắt lớn phản quân Địa phủ hẳn là giờ phút này đều ở trước lôi đài quý môn quan quan sát, không nghĩ tới một trong các thủ hạ Mặc Yểm tín nhiệm nhất sẽ đóng tại Bình Đẳng vương đại điện.

Chuyện nàng đang làm là gạt Mặc Yểm lên tiến hành, lúc nhìn thấy Ngọc Lưu Ly yêu phi cũng đã có chút chột dạ, lại nhìn Vân Cảnh té trên mặt đất, khuôn mặt đã biến thành màu đen, hiển nhiên đã trúng yêu độc nặng, trong lòng có một chút tính toán, thu hồi ánh mắt cười như rắn nước, đi hai bước nói với Ngọc Lưu Ly yêu phi: “Muội muội có chỗ không biết, đây quả thật là là Yểm quân phân phó, nếu không ta sao dám làm trái ý của hấn, chỉ là trong

đó có quá nhiều trách nhiệm.....”

Trong lúc nói chuyện nàng chạy tới bên người Quế Nhi, nghiêng thân đi qua, hình như có bí mật phải thì thầm trao đổi.

”Hả?” Quế Nhi chần chờ thoáng cái, cũng muốn nghe một chút lí do nàng thoái thác. Hai nàng càng dựa vào càng gần, Phi Du cười nói:”Sự tình là như vậy.....” Tiếng nói đã hết, mấy chục đạo xích hồng trường châm theo bốn phương tám hướng đâm về Quế Nhi, đây chính là một trong các tuyệt kỹ thành danh của Phi Du “Xích luyện châm”! Phi Du vì cầu một chương phải trúng, cố ý cách hai người gần hơn, lại dùng nói chuyện phân tán chú ý Ngọc Lưu Ly yêu phi, mắt thấy sẽ đắc thù!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, xích hồng tiểu châm vô thanh vô tức đều trát tại trên người Quế Nhi, Quế Nhi lại dường như giống như vô sự quay đầu nhìn Phi Du liếc, cười lạnh nói:”Chút tài mọn, cũng dám đến ám toán ta?!”

Phi Du thấy độc châm của mình đều trát trên người nàng, đang đắc ý, cho rằng nàng cho dù không chết cũng sẽ trọng thương, không nghĩ tới đối phương lại toàn bộ không xem ra gì, cũng không kịp nghĩ lại nguyên nhân, tay nhặt pháp quyết đã muốn bay nhanh chạy đi.

Quế Nhi đâu chịu cho nàng rời đi dễ dàng như vậy, eo nhỏ uốn éo, hai tay với tốc độ cực nhanh đã hướng Phi Du đưa ra Huyền Âm trào trên trăm ký, thân thể của nàng vừa động, tiểu châm vốn hồng sắc trát tại trên người nàng liền biến thành từng sợi xích hồng sương mù bay ra. Những tiểu châm kia cũng không phải là châm thật, mà là Phi Du dùng pháp lực ngưng tụ chất độc mà thành, Vây trên người Quế Nhi trước màu đen là nàng dùng chân thân bên ngoài tu luyện thành, những châm kia nhìn như trát tại trên người nàng, thực chất là bị nàng dùng lông mèo xoắn lại, căn bản không có cách nào khác chọc phải da thịt, tự nhiên cũng không thương tổn được nàng.

Phi Du bị nàng dùng Huyền Âm trào đánh cho luống cuống tay chân, lại càng không thể làm phép thoát đi, niền cường lộ ra mắt như rắn nước nghênh chiến, một bên hét lớn:”Còn không mau tới hỗ trợ?!”

Bên cạnh bốn đạo bóng đen nhảy ra, khoe mắt Quế Nhi quét qua, đều là nhân vật lợi hại có chút lai lịch trong phân quân, trong nội tâm vừa chuyển chỉ biết là Phi Du định cùng bọn họ liên thủ nói ra chuyện có chút làm trái mệnh lệnh của Mặc Yểm..... Đúng lúc chính mình ngã xuống, bọn họ muốn giết mình diệt khẩu.

Quế Nhi chưa bao giờ là cái thiện nam tín nữ gì, nghĩ thông suốt ngọn nguồn xuống tay nếu không khoan dung, pháp thuật công hướng Phi Du càng tàn nhẫn, mặt khác vài tên yêu ma không nói một lời, xông lên tiến đến vây công. Trong lúc đơn đả độc đấu này không ai có thể tại dưới tay Quế Nhi chịu qua công phu quá một chén trà nhỏ, nhưng là năm người liên thủ, so với Quế Nhi phải càng mạnh hơn một chút.

”Phi Du, ngươi là gan không nhỏ, dám cãi mệnh lệnh chủ nhân, ngươi thực cho rằng chủ nhân thích ngươi sẽ không giết ngươi?!” Quế Nhi hừ lạnh nói.

Phi Du hi hi cười quyền rũ nói:”Muội muội đừng dọa ta, ta rất sợ, nhưng chỉ cần muội muội từ nay về sau rút cuộc không nhìn thấy Yểm quân, chuyện hôm nay ta làm, Yểm quân sao mà biết được?”

Tâm tình Quế Nhi mâu thuẫn, đối phó năm người này, muốn thắng rất khó, nhưng muốn tự bảo vệ mình thoát thân, nàng tự hỏi còn có thể, sợ là bọn họ như bây giờ sẽ kinh động Bạch Bạch, Bạch Bạch đi ra, các nàng hai người liên thủ muốn thu thập vài người này đơn giản đến cực điểm, nhưng đồng thời cũng có thể sẽ tiết lộ chuyện lời đài tiên ma hôm nay.....

”Các ngươi đang làm gì đó?” Tiếng Bạch Bạch tự đại từ trước cửa điện truyền đến..... Cái này Quế Nhi không cần mâu thuẫn.

Phi Du cùng năm người nghe được tiếng người, chấn động, phân thần nhìn đã thấy một cái thiếu nữ bạch y đẹp khó tin về mặt kinh ngạc đi đến ngoài cửa điện, trong lòng kinh nghi bất định, không biết nữ yêu này lai lịch ra sao.

Phi Du nhìn ra Bạch Bạch là hồ tinh, thoáng cái nhớ lại mấy ngày hôm trước con bạch hồ khiến cho Mặc Yểm giận dữ ngập trời kia, trong lòng thầm mắng: trách không được Mặc Yểm sẽ đem nàng mang theo bên người, quả nhiên là tên dụ dỗ chết tiệt!

Bạch Bạch ở bên trong đợi một hồi không thấy Quế Nhi trở về, lại nghe tiếng vang bên ngoài càng lúc càng lớn, vì vậy chạy đến xem đến tận cùng, không ngờ nhìn thấy năm người vây công Quế Nhi, trong đó lại có nữ nhân y phục màu đỏ bên người Mặc Yểm kia, lại cúi đầu xem xét, Vân Cảnh sư huynh trên mặt biến thành màu đen nằm ở dưới thềm đá trước điện, khoe miệng phát ra máu đen, hiển nhiên là trúng kịch độc bị thương hôn mê.

”Bọn họ làm hại sư huynh của ngươi, Bạch Bạch mau tới cùng ta giết bọn họ!” Quế Nhi không hề do dự, trực tiếp kêu lên.

Bạch Bạch nghe xong, xông lên tiến đến, trong nội tâm mặc niệm khẩu quyết, trên dưới một trăm đạo Phong Nhận không hề báo động trước liền hướng về năm người đánh tới!

Phong Nhận vô hình, chỉ có thể dựa vào tiếng gió phán đoán, Phi Du cùng năm người ứng phó một Quế Nhi đã không quá thoải mái, hơn nữa những Phong Nhận này cơ hồ có mặt khắp nơi tập kích, không kịp đề phòng trên người mỗi người trên người đều đã trúng vài đạo.

Phải biết rằng chính là pháp lực giống Huyền Minh ma dơi, trước đã bị Phong Nhận tổn thất nặng, huống chi trong lúc này không có vài người có thể có pháp lực như Huyền Minh ma dơi.

Phong Nhận được Vân Cảnh chỉ điểm, Bạch Bạch cần luyện đến đã có thể thu phát tự nhiên, tỉ lệ trúng mục tiêu cực cao, rốt cuộc sẽ không ngộ thương vô tội, mấy lần vội vàng vận khởi pháp thuật hộ thân, tự biết không địch lại, cũng không nhất định tiếp đón, đồng loạt xoay người liền trốn.

Pháp thuật hộ thân tuy có thể trong thời gian nhất định sợ bị Phong Nhận gây thương tích, thực sự sẽ đem pháp lực của bọn họ tiêu hao rất nhiều, pháp

lực Phong Nhận càng mạnh, muốn ngăn cản pháp lực tiêu hao cũng càng nhiều, đề phòng trúng Phong Nhận, bọn họ cũng không có dư lực cùng Quế Nhi liều mạng, lúc này không đi, mạng nhỏ cũng không đảm bảo!

Vài người liều mạng đem hết toàn lực làm phép hướng phương hướng khác nhau trốn chạy, nháy mắt liền cách đến hai ba dặm, Quế Nhi vốn muốn đuổi theo, nhưng vừa nghĩ tới trên mặt đất còn có Vân Cảnh sinh tử không rõ, phải dừng lại, xem trước một chút tình huống người bệnh.

Bạch Bạch nâng Vân Cảnh hôn mê bất tỉnh dậy, gấp đến độ nước mắt đều nhanh chảy ra.

Quế Nhi khó khăn kiểm tra một lần trên người Vân Cảnh, sau vai hắn có hai cái lỗ nhỏ thâm máu đen, làm như bị hạt yêu gây thương tích.

”Hắn trúng là lam hạt ma độc!” Quế Nhi dùng ngón châm làm phép hút máu độc, rốt cục xác nhận Vân Cảnh trúng độc gì. Lam hạt ma cùng bản ti Thần Quân kết minh, Phi Du cùng bản ti Thần Quân một hệ xưa nay bất hòa, lại kết hợp vừa rồi lời nói và việc làm của nàng, đại khái chính là nàng nghĩ ám hại Vân Cảnh giả họa trên đầu lam hạt ma cùng bản ti Thần Quân, Vân Cảnh là một trong những nhân vật đại biểu xuất chiến của Thanh Lương Quan lần này, giết hắn đã có thể giả họa cho kẻ thù, lại có thể trên phương diện yêu ma giành hơn một phần thắng, Phi Du làm như vậy cũng không tính kỳ quái.

Chỉ là nàng không nghĩ tới Vân Cảnh đạo pháp tinh thâm, tuy ám toán thành công làm hắn trúng kịch độc lam hạt ma, nhưng không có lập tức bỏ mình, thậm chí một đường chịu đựng được đến đại điện Bình Đẳng vương bên này.

Nếu như không phải Bạch Bạch cùng Quế Nhi ở lại nơi này, hôm nay Vân Cảnh chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, chỉ có thể nói mệnh hắn không chưa hết.

Trên người Quế Nhi cũng có chút linh dược dùng làm giải độc, cho Vân Cảnh ăn, nói với Bạch Bạch:”Những dược này chỉ có thể tạm thời giảm bớt bệnh trạng, lam hạt ma độc không phải chuyện đùa, ta cùng với hắn tu luyện công pháp bất đồng, cũng không biết nên trừ độc cho hắn như thế nào, ta đem hắn đưa đến Quý Môn quan cho các sư huynh người chiếu cố, người ở tại chỗ này chờ ta được không?”

Bạch Bạch cùng Vân Cảnh tu luyện công pháp tuy cùng thuộc một nguồn, nhưng đối với chữa thương trừ độc lại là ừ ực cạc, nàng lo lắng sư huynh có việc, lại sợ nửa đường chẳng may có người vây công Quế Nhi, thương thế sư huynh chậm trễ, kiên trì nói:”Ta đi cùng với người!”

Quế Nhi thầm nghĩ: Ta đem người đi theo, chẳng phải là làm hỏng chuyện của chủ nhân? Chủ nhân cũng không muốn người biết chuyện vô đài tiền ma!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng là không chịu nổi ánh mắt tội nghiệp của Bạch Bạch, cứu người như cứu hỏa, Quế Nhi chỉ phải khẽ cắn môi đáp ứng.

Ôm lấy Vân Cảnh, Quế Nhi mang theo Bạch Bạch liền hướng Quý Môn quan tiến đến.

Dưới Quý Môn quan, trên lối đi, trận đầu Thanh Lương Quan do Vân Khởi xuất chiến, lấy được toàn thắng, trận thứ hai do Vân Sơ lên đài, đánh với chính là Bách Túc yêu, độc hỏa cóc cùng khô lâu ma.

Bách Túc yêu chân thân là một con rết tinh có bảy trăm năm đạo hạnh, sống ở trong huyết động cực âm hàn bên bờ sông Xuyên Hà, lại tôi luyện vô số oán linh cùng độc trùng độc thảo trong sông Xuyên H, toàn thân đều là kịch độc, chỉ cần để cho hắn đụng một lần, yêu ma thần tiên tùy tiện đều bị đông lại, tệ hơn là Quý Hồn sẽ trực tiếp bị khí hàn độc tách ra ba hồn bảy vía, trong Địa phủ uy danh hiển hách, độc danh gần với lam hạt ma. Nhưng hắn cũng có nhược điểm, đó là sợ nhiệt, một chút nhiệt khí đều có thể làm cho hắn khó chịu nửa ngày, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là những nhiệt khí này có thể phá tan hàn độc khí hộ thể quanh người hắn, chạm vào tứ chi của hắn.

Mà độc hỏa cóc thì hoàn toàn khác biệt, hắn tu luyện ban đầu liền khắp nơi giết hại hút không độc âm hồn trong Địa phủ, kết quả bị Diêm vương phái phán quan cùng quý tốt đưa hắn bắt vào trong mười tám tầng địa ngục, dùng liệt hỏa ngày đêm dày vò. Địa ngục chi hỏa không thể đủ đem hắn giết chết, ngược lại làm cho hắn tu luyện ra một môn tuyệt kỹ, đem tinh hoa trong độc hỏa địa ngục hấp thu luyện, miệng hé ra liền có thể phun ra kịch độc Quý Hỏa. Cùng Bách Túc yêu khác biệt, hắn nhưng lại phi thường sợ lạnh.

Khô lâu ma cũng là ác quỷ trong tầng mười tám Địa ngục chạy ra, bất đồng chính là hắn thật ra là chín trăm chín mươi chín mươi ác linh ác quỷ dung hợp tu luyện mà thành, bộ xương khô lâu hắn đúng là do những này ác linh ác quỷ có động thành từng khối ra, hắn cao tình thông nhất chính là ảo thuật khống chế, kết hợp oán niệm gần ngàn ác linh ác quỷ khủng bố chỉ lực, có thể làm cho người đang trong lúc bất tri bất giác lâm vào ảo ảnh, dần dần mất đi năng lực chống cự cho đến khi hồn phách bị oán khí cường đại xé rách cắn nuốt.

Ba tên yêu ma vừa lên trận liền do Bách Túc yêu cùng Độc Hỏa cóc chiếm một góc, một bên hướng Vân Sơ phóng ra hàn độc một bên hướng hắn phun ra độc hỏa, mà đám người khô lâu ma thì đứng ngoài chạy xem, nhân cơ hội hướng Vân Sơ phóng khô lâu kiểm thi triển ảo thuật nhiễu loạn hắn, khiến cho pháp thuật hắn không cách nào thi triển.

Vân Sơ pháp lực cao cường hơn nửa phương diện pháp thuật toàn bộ vô hoa tiểu, đều là pháp thuật công kích, ba tên yêu ma tuy phối hợp khăng khít, nhưng không làm gì được hắn. Hắn ôn đánh ôn trát, chậm rãi thăm dò nước cờ đối thủ, thủ đoạn phản công cũng một lần so với một lần lợi hại hơn.

Bách Túc yêu cùng Độc Hỏa cóc tuy tu luyện nhiều năm, nhưng luận pháp lực còn không phải đối thủ của Vân Sơ, bọn họ toàn lực phóng độc phóng hỏa, vừa muốn ứng phó sức lực công kích của Vân Sơ, nhìn hơn một canh giờ, rốt cục dần dần kiệt sức, Vân Sơ liếc khoảng không, đột nhiên sử dụng ngự vật thuật Vân Khởi am hiểu nhất, đem hàn độc Bách Túc yêu hướng Độc Hỏa cóc trong miệng đang mở lớn, càng làm độc hỏa Độc Hỏa Cóc phun ra ngưng tụ thành một đám bản trắng đến hướng phía sau hai cây độc trên bàn chân Bách Túc yêu.

Hai tên yêu ma không nghĩ tới hắn còn có thể có chiêu thức ấy, lúc này một miệng bị đông cứng nứt ra, một miệng độc đủ nướng cháy, đau đến loạn biến trên mặt đất, lại không hoàn thủ lực.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy (1)

Vân Sơ sử dụng một chiêu liên không hề nhìn phản ứng Bách Túc yêu cùng Độc Hòa cốc, đem hết toàn lực ra thi triển toái hồn thuật đánh về phía khô lâu ma.

Khô lâu ma chỉ cảm thấy sức lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, trên người xương cốt kêu kệt kệt kệt một hồi kêu loạn, tứ chi yếu ớt trước toái hồn thuật đè ép thành mảnh vỡ, những chân cốt ác linh ác quỷ kia tạo thành tay hắc cùng kêu lên phát ra tiếng kêu thảm thiết, mấy trăm âm thanh thê lương tiếng rít xuyên thủng tận trời, tiên ma phụ cận hai phe đại bộ phận mọi người đều chấn đắc che tai cúi đầu trước loại thanh âm đáng sợ này, cực kỳ khổ sở.

Khô lâu ma dùng hết pháp lực cuối cùng miễn cưỡng bảo vệ đầu lâu hướng về thân thể, mất đi hai chân chèo chống thân thể chặt vật té trên mặt đất, khô lâu ma cũng chẳng quan tâm cái gì lóp mặt mũi bên ngoài, đối cái truy kích trước mặt này đang muốn triệt để đánh nát hắc chẳng còn hồn phách hướng Vân Sơ lớn tiếng cầu xin tha thứ nói: "Đừng đánh! Đừng đánh. .... Ta. .... Ta biết. .... biết. ...." Hắc hữu khí vô lực thờ hào hèn, nhận thua chữ "Thua" kia hữu khí vô lực đơn giản phun không ra.

Vân Sơ là đệ tử danh môn, dạng tỷ thí trên trận không có đối với việc nhận thua đầu hàng tàn nhẫn đuổi tận giết tuyệt, thu tay lại xoay người liền muốn tuyên bố kết quả tỷ thí với Mặc Yêm, không có chú ý tới đầu lâu bên người khô lâu ma dữ tợn đột nhiên hiện ra một cái biểu lộ cùng loại là cười, lỗ thủng hai mắt trống rỗng đột nhiên phun ra hai luồng hắc vụ, hắc vụ hiện lên đầu lâu, miệng hé ra hung hăng hướng vị trí chỗ hiểm ở cổ Vân Sơ cắn, Thanh Lương Quan cùng thiên binh thiên tướng đều cùng kinh hô kêu lên, Vân Sơ phản ứng nhanh chóng nghiêng người muốn tránh ra, cũng chỉ là tránh được chỗ hiểm, một ít hắc vụ đầu lâu khẩu y nguyên cắn trúng bờ vai của hắn.

Vân Sơ chỉ cảm thấy một cổ hàn khí thấu xương theo vết thương rất nhanh lan tràn toàn thân, cái này không phải thống khổ nhất, thống khổ nhất chính là cổ hàn khí kia mang theo oán niệm dày đặc, hắc chỉ cảm thấy cả người như bị hút vào trong ao đầm hắc ám, tuyệt vọng nhìn mình một chút trầm luân, lại không có biện pháp, tâm dương như bị ném tới tận trong bóng tối, tìm không thấy nơi đặt chân đến, dường như sau một khắc muốn rơi vào vực sâu tan xương nát thịt.

Vân Sơ chỉ nghe đến giữa không trung truyền đến một tiếng quen thuộc gọi: "Sư huynh!"

Là Bạch Bạch? Vân Sơ đã không kịp cẩn thận phán đoán, hắc biết mình đang bị yêu thuật khô lâu ma khống chế, nếu như không nhanh chóng ổn định tâm thần, bảo vệ cho linh đài, vô cùng có khả năng hôm nay phải ở trong này hồn phi phách tán mà chết.

Bạch Bạch cùng Quế Nhi xa xa chạy đến, vừa vận nhìn thấy Vân Sơ bị khô lâu ma ám toán ngã xuống đất, kinh sợ nghĩ cũng không nghĩ, vận đủ toàn lực chém ra một chưởng phong nhận thẳng hướng khô lâu ma bổ tới.

Khô lâu ma gian kế thực hiện được đang đắc ý nghĩ một lần nữa cho Vân Sơ một kích trí mạng, đột nhiên cảm giác được bên cạnh thân một cổ kinh khí đánh úp lại, hắc hiện tại không có tứ chi căn bản không cách nào ngăn cản né tránh, trên thực tế cho dù hắc tứ chi hoàn chỉnh cũng rất khó tránh một kích Bạch Bạch toàn lực nén giận mạng oán này.

Lần này khô lâu ma ngay cả gọi đều không kêu đi ra, đã bị Bạch Bạch phóng thích phong nhận chém thành tro bụi.

Bạch Bạch rơi xuống trên đài thì, Vân Khởi cùng Vân Lan cũng nhảy tới bên người Vân Sơ, một tay đưa nâng hắc dậy. Dưới đài yêu ma lớn tiếng đánh trống reo hò đứng dậy, cổ hét lớn: "Người Thanh Lương Quan đây là ý định một lúc đối phó chúng ta? Đã nói trên lời đài tỷ thí công bình, tại sao đột nhiên ra nhiều người giúp đỡ?"

"Không thể so! Không thể so! Người Thanh Lương Quan không nói tín nghĩa, chúng ta một lúc cùng lên, cũng không tin cái này Quỷ Môn quan chúng ta xông không qua!"

"Khô lâu ma rõ ràng đánh bại người Thanh Lương Quan, trận này là nghĩa quân Địa phủ chúng ta thắng!"

Ngũ sư huynh Vân Chi tính tình lại nóng nảy, nghe xong những lời nói dối trắng thay đen này, tức giận quát to: "Rốt cuộc là ai không nói tín nghĩa hèn hạ vô sỉ?! Khô lâu ma rõ ràng đã nhận thua, xoay người rồi lại ám toán sư huynh của ta!"

Yêu ma môn lớn tiếng cường biện nói: "Khô lâu ma khi nào thì nhận thua, hắc chỉ nói một chữ 'biết' mà thôi, là ta nhận ra hay là biết người, chỉ có hắc mới biết được! Hắc hiện tại bị các người đánh chết, các người nói cái gì đều đúng!"

"Người Thanh Lương Quan không nói tín nghĩa, quấy rối lời đài!"

"Còn đánh lời đài cái gì?! Chúng ta xông ra, trực tiếp công phá dương môn là được!"

Đù loại âm thanh kêu gào liên tiếp, song phương mắng nhau càng ngày càng kích động, tràng diện bắt đầu hỗn loạn.

”Hết thầy cảm mến!” Mặc Yểm thậm chí không có đứng dậy, chỉ là ngồi ở trên ghế hơi hợt nói một câu, trên trận tiên ma hai phe chỉ cảm thấy trong tai vang một tiếng sấm, nhất thời bị chấn đắc toàn thể tự động tiêu âm.

”Vân Khởi, trận này ngươi nói như thế nào?” Mặc Yểm mở miệng trưng cầu ý kiến Vân Khởi.

Vân Khởi nhìn Bạch Bạch ngồi chồm hổm tại bên người Vân Sơ hoang mang lo sợ, lại nhìn Vân Cảnh bị ôm ở trong ngực Quế Nhi dưới đài, sắc mặt đen nhánh hiển nhiên cũng bị thương rất nặng, lạnh lùng ngẩng đầu lên nói: “Không phải còn có một trận? Trận này xác thực là sư huynh của ta thủ thắng trước, khô lâu ma ám toán ở phía sau, đã như vậy, trận thứ ba thắng bại sẽ quyết định, nếu như là các ngươi thắng, trên dưới Thanh Lương Quan đều không cản trở các ngươi ra vào dương môn, nếu như là các ngươi thua, liền thỉnh tuân thủ hứa hẹn, một cái chủ ý cũng đừng đánh dương môn.”

Ba đệ tử pháp lực mạnh nhất Thanh Lương Quan giờ phút này, Vân Sơ cùng Vân Cảnh đều đã trọng thương, còn lại vân Lan, Vân Chi cùng Vân Hư nếu như cùng yêu ma ở đây đơn đả độc đấu tự nhiên là ứng phó có thừa, nhưng là lấy một địch ba, bọn họ không ai có hy vọng thắng.

”Ta nhắc nhở ngươi, ngươi trận đầu đã xuất chiến qua, không thể lại tham dự trận tỷ thí thứ ba!” Mặc Yểm cười lạnh nói.

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 112: Nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy (2)

Dịch: Florence

Beta: Huongntd

Nguồn: VFICLAND.INFO

Vân Khởi lại bình tĩnh trở lại, thậm chí còn mỉm cười đứng dậy: “Trận thứ ba tự nhiên không phải là ta lên đài đấu, phần đông đệ tử Thanh Lương Quan, dù cho bị ám toán, ngươi cho rằng liền không người nào sao? Cuộc tỷ thí cuối cùng này, do Thất sư muội Bạch Bạch chúng ta lên sân khấu.” Nói xong thân thủ chỉ hướng tiêu mỹ nhân bạch y ngồi chồm hổm ở một bên nước mắt lưng tròng rất đáng thương.

Lời vừa nói ra, ngàn vạn ánh nhìn song phương hết thấy đều tập trung ở trên người Bạch Bạch, yêu ma môn mỗi người kinh ngạc không thôi. Chỉ có Thanh Lương Quan mấy người biết rõ vừa rồi khô lâu ma chết ngay lập tức kỳ thật là do Bạch Bạch, những người khác chứng kiến Bạch Bạch, chỉ là một tiểu hồ tiên mảnh mai đáng yêu.

Một tiểu tiên tử yếu đuối thon thả như vậy, bắt nàng về nhà để thật yêu chiều còn không kịp, để cho nàng cùng ba gã Địa phù yêu ma cường giả đánh nhau? Nói đùa gì vậy, bọn họ tùy tiện một người một đầu ngón tay là có thể đem nàng nghiền nát!

Mà ngay cả Tiên giới bên này nghe xong Vân Khởi quyết định như vậy đều cảm thấy khó hiểu, thứ nhất việc này liên quan đến thế gian thậm chí bình an của Thiên đình, thứ hai để thiếu nữ mảnh mai như vậy đứng trên lôi đài, vạn nhất có gì, bọn họ cũng tâm không đành lòng.

Đệ tử Thanh Lương Quan ngoại trừ hai người trọng thương hôn mê, còn lại ba người đối quyết định của Vân Khởi cũng không chấp nhận, nhưng mà nàng tư tưởng đơn thuần, sự phụ bảo mình nghe lời các sư huynh, sự thật cũng chứng minh các sư huynh dạy bảo một mực đều chính xác, cho nên Vân Khởi để cho nàng lên lôi đài, nàng liền đi lên, về phần thắng thua sinh tử, nàng thật không có quan tâm lo lắng.

Mặc Yểm nghe Vân Khởi nói xong, sắc mặt chỗ chỗ khó coi chỗ lại không.

Cái tiểu tử gian xảo này là có ý gì? Lại muốn Bạch Bạch của hắn đi mạo hiểm? Xem như trả thù? Hay xem có đúng hắn không dám để cho Bạch Bạch có việc, sẽ bảo đảm Bạch Bạch an toàn thắng lợi? Không quản là loại gì, đều vô cùng đáng chết!

Vân Khởi ném hết đạn, mang theo Bạch Bạch nâng Vân Sơ dậy trở lại dưới đài, đều không để ý ánh mắt giết người của Mặc Yểm sau lưng.

Vân Hư trước chào đón, môi giật giật, cuối cùng không có đem việc phàn nàn Vân Khởi nói ra miệng. Vân Lan đã từ trong tay Quế Nhi tiếp nhận Vân Cảnh, đưa hắn cùng Vân Sơ song song đặt vào một chỗ.

Vân Khởi chỉ huy ba sư đệ trước dùng chân nguyên giúp hai người trừ độc chữa thương, chính mình kéo qua Bạch Bạch, đem lý do cùng tình thế lôi đài hôm nay đơn giản công đạo một lần.

Hôm nay phản quân Địa phù sẽ phái người lên sân khấu, Vân Cảnh đã sớm hỏi thăm rõ ràng, cũng đem tư liệu dò xét về thực lực bọn họ truyền về cho Vân Sơ, bọn họ ước định một phen cùng nhau lo kém dài, cuối cùng nhất quyết định chọn dùng một phương pháp an toàn, liều mạng hai thắng một thua thả ra ba vạn quý tốt yêu binh, cũng không thể khiến bọn họ có hai ván toàn thắng, có cơ hội xâm nhập thế gian làm loạn.

Trải qua một phen thương nghị, bọn họ nhất trí quyết định đối thủ mạnh nhất để cho Vân Cảnh pháp lực căn cơ hơi kém trong ba người, thì ra khi sắp tiến hành trận tỷ thí thứ ba, tướng phản quân Địa phù sẽ phái ra ba người mạnh nhất hợp một tổ, Vân Cảnh pháp lực tuy hơi kém, nhưng thắng vì phản ứng linh hoạt, hành động nhanh chóng, pháp thuật dụng dài hoán thân trốn tránh công kích nhẹ nhàng linh hoạt, cho dù chống lại kẻ mạnh, cũng đủ để tự bảo vệ mình an toàn. Có hai trận trước Vân Khởi cùng Vân Sơ toàn thắng, trận thứ ba Vân Cảnh chỉ cần làm hết sức, cho dù thua, hậu quả đã ở có thể

trong phạm vi không chế.

Nhưng hết thảy tính toán này, bởi vì Vân Sơ bị ám toán mà rơi không, xét tình thế, Vân Khởi không thể không đem tiền đặt cược toàn bộ trên ván thứ ba. Hắn thừa nhận chính mình cố tình lợi dụng địa vị Bạch Bạch trong lòng Mặc Yểm mà cố ý áp chế mưu lợi, nhưng nói cho cùng cũng là cử chỉ vô hại.

Trong bảy đệ tử Thanh Lương Quan, pháp lực pháp thuật mạnh nhất không thể nghi ngờ là xếp hạng đầu Vân Sơ, Vân Khởi cùng Vân Cảnh, mà sau ba người so sánh tương đối mà nói nhập môn muộn, tuy nhiên tư chất tốt, chính là ngày tu luyện có hạn, muốn một mình đối kháng ba gã Địa phủ yêu ma trong phản quân đỉnh cấp cường giả, căn bản không có chút cơ hội nào thủ thắng.

Bạch Bạch bởi vì được kỳ ngộ, pháp lực căn cơ ngược lại vượt qua phần đông sư huynh đạt tới có thể sánh vai với trình độ Vân Sơ, tuy nhiên khuyết thiếu kinh nghiệm ứng chiến, học tập pháp thuật cũng bắt quá là mới nửa tháng, nhưng lấy riêng thực lực mà nói, hiện tại Thanh Lương Quan bên ngoài trừ nàng ra là người cao nhất, nâng lên lời đài còn có một đường hy vọng, đổi lại bọn người Vân Lan, Vân Chỉ, vậy nửa điểm hy vọng cũng không có.

Lại thêm tâm tư Mặc Yểm đối Bạch Bạch, Vân Khởi tuy không dám hoàn toàn trông cậy vào hắn, nhưng phần thắng sẽ nhiều hơn vài phần.

Hắn cũng không dám không nói chính mình để cho Bạch Bạch lên lời đài tham dự trận kịch chiến thứ ba, có lo lắng cùng lợi dụng nhân tố Mặc Yểm, Bạch Bạch lại cần cần mỗi quạt cường nói:” Ta không cần hắn phải hỗ trợ! Hắn là bại hoại!”

Nếu như không phải tình thế nguy cấp, Vân Khởi thật muốn cười ra tiếng, xem ra Mặc Yểm đoán được tâm hồn thiếu nữ của Tiểu sư muội nhà mình, có đường dài phải đi đó! Thật sự là làm cho người ta..... Cao hứng!

” Bạch Bạch, một trận chiến này liên quan đến đến bình an của nhân gian, những yêu ma quỷ quái này xông đến nhân gian, ít không khỏi trăm họ làm than, cục diện cân đối tam giới cũng sẽ triệt để phá hư, như vậy trách nhiệm đặt ở trên vai của ngươi rất không công bằng. Theo tư tâm sư huynh mà nói, một trận chiến này ngươi hết sức đánh đi, nhưng là nếu như thật sự lực không hề đủ, liền tận lực bảo tồn bản thân, nhất thiết không thể coi nhẹ tánh mạng! Còn núi xanh không lo không có củi đốt, biết không?” Vân Khởi dù sao không phải Minh Át chân nhân, thật sự chuyện tới trước mắt, hắn vẫn là sẽ có thân sơ chi khác, muốn hắn hy sinh tánh mạng của chính sư muội mình đi cứu những phạm nhân kia cùng hắn cũng không liên quan quá lớn, hắn là tuyệt đối mặc kệ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Hồ ly mạnh nhất trong lịch sử (1)

Mặc Yểm tuyệt đối không nghĩ tới chuyện của Thanh Lương quan lại khó xử, lại có kết cục như thế này. Quế nhi đã kể lại cho hắn nghe chuyện phát sinh trên đại diện, hắn sớm đã biết không thể tin tưởng Phi Du, nhưng không ngờ nàng ta lại hành động nhanh như vậy, chết tiệt!

Hắn thầm nghĩ cho dù hơn ba trăm yêu quái cùng một lúc xông lên đài thì hắn vẫn tự tin bảo vệ cho nàng không bị tổn thương gì, nhưng nàng lại nghe lời sư huynh nàng nói muốn lên võ đài mạo hiểm thì mặc kệ nàng, cho nàng một phen sợ hãi cho đáng đời!

Không cần biết như thế nào, cùng lắm thì hắn ra tay giúp nàng, tuy nhiên điều này sẽ làm cho phản quân của Địa phủ bất mãn, nhưng mà so với sự an nguy của Bạch Bạch thì chẳng thấm vào đâu... Mặc Yểm trong lòng suy tính một phen, cuối cùng đồng ý với đề nghị đấy, miễn cưỡng để ngọn lửa giận dữ trong lòng, xiết chặt nắm tay ở ghế ngồi.

Phía bên kia, Vân Khởi cũng đã căn dặn Bạch Bạch xong, ba đại diện của yêu ma cũng đã lên đài là Lam hạt ma, Khay ti Thần Quân và một tên Hắc hồ lang quân.

Hắc hồ lang quân nổi danh là đại lực sỹ, cự linh hồ trào xuất ra thì những tên tiểu yêu tiểu quỷ đều bị hồn bay phách tán.

Ba tên này một tên thì giỏi về bày binh bố trận, một tên giỏi về dùng tơ nện mê hoặc đối thủ, còn một tên thì thể lực vô cùng lớn, thích hợp để đánh chính diện, bọn chúng phối hợp với nhau thì kẻ cả đích thân Vân Sơ ra mặt cũng không chắc nắm được phần thắng.

Vân Khởi chỉ có thể căn cứ vào các tư liệu thu thập được mà chỉ cho Bạch Bạch phương pháp pháp thuật, còn hiểu quả như thế nào thì không biết được.

“Được rồi, bây giờ hãy tập trung tinh thần chuẩn bị lên võ đài a. Nhớ kỹ là thắng được thì tốt, còn nếu không thắng được thì trước hết phải bảo vệ bản thân, biết không?” Vân Khởi không dám đặt hy vọng vào Mặc Yểm sẽ ra tay giúp đỡ cho nên không muốn Bạch Bạch liều mạng. Bạch Bạch gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, trong nội tâm quyết định không cần đến cái mạng nhỏ của mình mà phải vì các sư huynh đánh thắng trận này.

Ba tiếng đồng la vang lên báo hiệu đến giờ đối phiên thi đấu, đại diện của hai bên tiến lên võ đài. Bên của yêu ma địa phủ phái ba tên khí phách hùng dũng, oai vệ hiên ngang tiến lên, nhất là tên Hắc hồ lang quân, thân cao tám thước, dáng người khôi ngô, cực kỳ cường tráng, toàn thân không chỗ nào là không lộ vẻ uy vũ.

Xét về tướng mạo thì ba tên bọn chúng có đầu thai chục lần cũng không thể so sánh được với đáng vẻ xinh đẹp bất phàm của Bạch Bạch, nhưng mà xét về khí thế thì Văn Khởi nhìn Bạch Bạch không khỏi lo lắng.

Ba tên yêu ma ban đầu tưởng rằng đối thủ của bọn chúng là mấy vị tiên nhân trong đám đệ tử của Thanh Lương quan, qua hai trận đấu trước nhận thấy quả thật pháp lực cao cường, pháp thuật tinh diệu. Tuy trước mặt đám yêu ma công bố là trận thứ hai bọn chúng thắng nhưng trên thực tế trong lòng bọn chúng hiểu rõ pháp lực của Văn Sơ trên bọn hắn một bậc, nhưng Văn Sơ không hề kiêu ngạo.

Bọn chúng nguyên một đám hoành hành ngang ngược ở Địa phủ, đánh bại vô số thiên binh thiên tướng, ngay cả Diêm Vương cũng đánh giết, nên cho rằng tiên nhân cũng không hơn gì, chỉ cần ra khỏi Quỷ môn quan, từ nay về sau tha hồ tung hoành tam giới. Lần gặp phải Mặc Yêm, chúng đã bị một trận đả kích lớn, hôm nay cùng với Văn Sơ, Văn Khởi động thủ, mới hiểu hết được câu núi cao còn có núi cao hơn, trên đời còn có rất nhiều cao nhân, chẳng qua là từ trước đến giờ bọn chúng đều gặp phải những người kém hơn mà thôi, bọn họ cũng không thật sự là các cao thủ thiên hạ vô địch.

Trước mắt chẳng qua chỉ là một đệ tử của Thanh Lương quan mà thôi, bọn chúng lấy ba đánh một chẳng lẽ lại không đấu lại. Nếu như có thể đưa nàng về động phủ thì hẳn cũng không màng tới thế gian hay Thiên đình, hàng ngày ở trong động phủ triển miên ôm ấp tiểu mỹ nhân còn không hơn là làm thần tiên sao?!

Bạch Bạch nhìn thấy một đoàn yêu ma quỷ quái hình thù kỳ dị chăm chăm nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống thì trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng nhớ đến lời sư huynh nhắc nhở, nàng nhắm chặt hai mắt, tập trung tinh thần, tưởng tượng tất cả bọn chúng đều là đầu gỗ, là tảng đá, không cần quan tâm tới ánh mắt của bọn chúng, chỉ cần chuyên tâm đánh bại ba tên yêu quái trước mặt là được rồi!

Hắc Hổ lang quân nghiêm mặt nói: “Tiểu mỹ nhân, bộ dáng của ngươi như thế này, gió to một chút là thổi bay ngươi ngay, còn đánh đám cái gì nữa, ngươi mà xây xước thì Lão Từ cũng đau lòng a, không bằng ngươi cùng Lão Từ quay trở về, có ngươi Lão Từ cũng không thèm xông ra khỏi cái Quỷ môn quan quỷ quái kia nữa, hàng ngày cùng ngươi điên đảo loạn phượng... Ha ha ha!”

Lời nói của hắn cũng là tiếng lòng của đám yêu ma, trong nhất thời dưới vô đài những âm thanh dâm dăng nổi lên khắp bốn phía, những lời không đứng đắn cứ ùn ùn truyền đến, làm cho Mặc Yêm nghe được chỉ muốn hung hăng giết hết bọn chúng. Huyền Minh yêu ma nhận thấy sắc mặt tối sầm lại của Mặc Yêm thì vội vàng quát lớn: “Hắc hổ lang quân, tỷ thí thì nhanh chóng tỷ thí đi, ở đâu ra mà nói nhảm nhiều như thế!”

Bạch Bạch nghe không hiểu cái gì gọi là điên đảo loạn phượng, nhưng nghe đến câu đối phương không xông ra khỏi Quỷ môn quan liền hỏi: “Thế còn những người khác thì sao? Bọn họ cũng không ra khỏi Quỷ môn quan nữa à?”

“Chuyện của bọn hắn, Lão Từ không xen vào!” Hắc hổ lang quân nghe thấy lời cảnh cáo của Huyền Minh yêu ma. Nếu không phải Huyền Minh yêu ma và Ngọc Lưu Ly yêu phi quy thuận Mặc Yêm, nói rõ là không tham dự vào vào cuộc tranh đấu của phản quân Địa phủ thì cũng không tới lượt hắn được lên vô đài.

Đồng la lại vang lên một tiếng, cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu!

Mặc Yêm tuyệt đối không nghĩ tới chuyện của Thanh Lương quan lại khó xử, lại có kết cục như thế này. Quế nhi đã kể lại cho hắn nghe chuyện phát sinh trên đại điện, hắn sớm đã biết không thể tin tưởng Phi Du, nhưng không ngờ nàng ta lại hành động nhanh như vậy, chết tiệt!

Hắn thầm nghĩ cho dù hơn ba trăm yêu quái cùng một lúc xông lên đài thì hắn vẫn tự tin bảo vệ cho nàng không bị tổn thương gì, nhưng nàng lại nghe lời sư huynh nàng nói muốn lên vô đài mạo hiểm thì mặc kệ nàng, cho nàng một phen sợ hãi cho đáng đời!

Không cần biết như thế nào, cùng lắm thì hắn ra tay giúp nàng, tuy nhiên điều này sẽ làm cho phản quân của Địa phủ bất mãn, nhưng mà so với sự an nguy của Bạch Bạch thì chẳng thấm vào đâu... Mặc Yêm trong lòng suy tính một phen, cuối cùng đồng ý với đề nghị đấy, miễn cưỡng đè ngọn lửa giận dữ trong lòng, xiết chặt nắm tay ở ghế ngồi.

Phía bên kia, Văn Khởi cũng đã căn dặn Bạch Bạch xong, ba đại diện của yêu ma cũng đã lên đài là Lam hạt ma, Khay ti Thần Quân và một tên Hắc hổ lang quân.

Hắc hổ lang quân nổi danh là đại lực sỹ, cự linh hổ trào xuất ra thì những tên tiểu yêu tiểu quỷ đều bị hồn bay phách tán.

Ba tên này một tên thì giỏi về bày binh bố trận, một tên giỏi về dùng tư nện mê hoặc đối thủ, còn một tên thì thể lực vô cùng lớn, thích hợp để đánh chính diện, bọn chúng phối hợp với nhau thì kể cả đích thân Văn Sơ ra mặt cũng không chắc nắm được phần thắng.

Văn Khởi chỉ có thể căn cứ vào các tư liệu thu thập được mà chỉ cho Bạch Bạch phương pháp pháp thuật, còn hiểu quả như thế nào thì không biết được.

“Được rồi, bây giờ hãy tập trung tinh thần chuẩn bị lên vô đài a. Nhớ kỹ là thắng được thì tốt, còn nếu không thắng được thì trước hết phải bảo vệ bản thân, biết không?” Văn Khởi không dám đặt hy vọng vào Mặc Yêm sẽ ra tay giúp đỡ cho nên không muốn Bạch Bạch liều mạng. Bạch Bạch gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, trong nội tâm quyết định không cần đến cái mạng nhỏ của mình mà phải vì các sư huynh đánh thắng trận này.

Ba tiếng đồng la vang lên báo hiệu đến giờ đối phiên thi đấu, đại diện của hai bên tiến lên vô đài. Bên của yêu ma địa phủ phái ba tên khí phách hùng dũng, oai vệ hiên ngang tiến lên, nhất là tên Hắc hổ lang quân, thân cao tám thước, đáng người không ngó, cực kỳ cường tráng, toàn thân không chỗ nào là không lộ vẻ uy vũ.

Xét về tướng mạo thì ba tên bọn chúng có đầu thai chục lần cũng không thể so sánh được với đáng vẻ xinh đẹp bất phàm của Bạch Bạch, nhưng mà xét

về khí thế thì Vân Khởi nhìn Bạch Bạch không khỏi lo lắng.

Ba tên yêu ma ban đầu tưởng rằng đối thủ của bọn chúng là mấy vị tiên nhân trong đám đệ tử của Thanh Lương quan, qua hai trận đấu trước nhận thấy quả thật pháp lực cao cường, pháp thuật tinh diệu. Tuy trước mặt đám yêu ma công bố là trận thứ hai bọn chúng thắng nhưng trên thực tế trong lòng bọn chúng hiểu rõ pháp lực của Vân Sơ trên bọn hắn một bậc, nhưng Vân Sơ không hề kiêu ngạo.

Bọn chúng nguyên một đám hoành hành ngang ngược ở Địa phủ, đánh bại vô số thiên binh thiên tướng, ngay cả Diêm Vương cũng đánh giết, nên cho rằng tiên nhân cũng không hơn gì, chỉ cần ra khỏi Quỷ môn quan, từ nay về sau tha hồ tung hoành tam giới. Lần gặp phải Mặc Yểm, chúng đã bị một trận đá kích lớn, hôm nay cùng với Vân Sơ, Vân Khởi động thủ, mới hiểu hết được câu núi cao còn có núi cao hơn, trên đời còn có rất nhiều cao nhân, chẳng qua là từ trước đến giờ bọn chúng đều gặp phải những người kém hơn mà thôi, bọn họ cũng không thật sự là các cao thủ thiên hạ vô địch.

Trước mắt chẳng qua chỉ là một đệ tử của Thanh Lương quan mà thôi, bọn chúng lấy ba đánh một chẳng lẽ lại không đấu lại. Nếu như có thể đưa nàng về động phủ thì hẳn cũng không màng tới thế gian hay Thiên đình, hàng ngày ở trong động phủ triển miên ôm ấp tiểu mỹ nhân còn không hơn là làm thần tiên sao?!

Bạch Bạch nhìn thấy một đoàn yêu ma quỷ quái hình thù kỳ dị chăm chăm nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống thì trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng nhờ đến lời sư huynh nhắc nhở, nàng nhắm chặt hai mắt, tập trung tinh thần, tưởng tượng tất cả bọn chúng đều là đầu gỗ, là tảng đá, không cần quan tâm tới ánh mắt của bọn chúng, chỉ cần chuyên tâm đánh bại ba tên yêu quái trước mặt là được rồi!

Hắc Hổ lang quân nghiêm mặt nói: “Tiểu mỹ nhân, bộ dáng của ngươi như thế này, gió to một chút là thổi bay ngươi ngay, còn đánh đám cái gì nữa, ngươi mà xây xước thì Lão Tử cũng đau lòng a, không bằng ngươi cùng Lão Tử quay trở về, có ngươi Lão Tử cũng không thèm xông ra khỏi cái Quỷ môn quan quỷ quái kia nữa, hàng ngày cùng ngươi điên đảo loạn phượng... Ha ha ha!”

Lời nói của hắn cũng là tiếng lòng của đám yêu ma, trong nhất thời dưới vô đài những âm thanh dâm dăng nổi lên khắp bốn phía, những lời không đứng đắn cứ ùn ùn truyền đến, làm cho Mặc Yểm nghe được chỉ muốn hung hăng giết hết bọn chúng. Huyền Minh yêu ma nhận thấy sắc mặt tối sầm lại của Mặc Yểm thì vội vàng quát lớn: “Hắc hổ lang quân, tỷ thí thì nhanh chóng tỷ thí đi, ở đâu ra mà nói nhảm nhiều như thế!”

Bạch Bạch nghe không hiểu cái gì gọi là điên đảo loạn phượng, nhưng nghe đến câu đối phương không xông ra khỏi Quỷ môn quan liền hỏi: “Thế còn những người khác thì sao? Bọn họ cũng không ra khỏi Quỷ môn quan nữa à?”

“Chuyện của bọn hắn, Lão Tử không xen vào!” Hắc hổ lang quân nghe thấy lời cảnh cáo của Huyền Minh yêu ma. Nếu không phải Huyền Minh yêu ma và Ngọc Lưu Ly yêu phi quy thuận Mặc Yểm, nói rõ là không tham dự vào vào cuộc tranh đấu của phản quân Địa phủ thì cũng không tới lượt hắn được lên vô đài.

Đồng la lại vang lên một tiếng, cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu!

Bạch Bạch trong lòng không chút tạp niệm, song chưởng phát lên, một trận gió lớn kéo đến, tổng cộng có 30 luồng gió, toàn bộ pháp lực bao quanh nàng, hướng về phía ba tên yêu ma mà chém.

Hắc hổ lang quân kinh địch đánh giá thấp đối phương, đến khi phát hiện có điều không ổn liền lách mình tránh né, nhưng đã muộn một bước, trên người, trên mặt đã đầy những vết máu, máu tươi chảy ròng ròng, miệng vết thương tuy không sâu, nhưng vừa mới ra tay đã bị thương, thật là xấu hổ, hắn vội vã thét lên, nhào về phái Bạch Bạch.

Khay ti Thần Quân và Lam hạt ma tâm tư có phần thâm trầm hơn, bọn họ trong lòng tuy có phần khinh thường Bạch Bạch nhưng lại có cảm giác hành động này của Vân Khởi có khả năng là còn có dụng ý khác, nói không chừng tiêu hồ ly này còn có nhiều pháp thuật cổ quái cho nên vẫn âm thầm đề phòng.

Khi các luồng phong nhận tiến về hướng bọn chúng, tuy có phần bất ngờ ngoài ý muốn nhưng chúng đều nhanh chân tránh né, khay ti Thần Quân tung ra vô số tờ nện, tầng tầng lớp lớp ngăn cản các luồng gió, tung tờ nện đến lần thứ hai cũng ngăn cản được đợt tấn công. Lam hạt ma ngoại trừ độc công thì các loại pháp thuật khác cũng không quá tinh thông, nhưng nhờ có thân hình nhẹ nhàng, linh hoạt, tốc độ vô cùng nhanh cho nên khi luồng gió đánh úp lại thì hắn nương theo gió nhẹ nhàng né được.

Hắc hổ lang quân vũ động đôi cự trảo đen nhánh về phía Bạch Bạch hòng bắt được nàng, cặp cự trảo sắc bén phi thường, nếu bị hắn đập phải thì ngay cả tảng đá cũng phải nứt thành mấy khối. Bạch Bạch giờ một tay lên cầm Lôi công tổng chấn sơn chùy làm vũ khí nghênh đón.

Điều này là do Vân Khởi trước đây nhắc nhở nàng. Bạch Bạch không có pháp thuật gì phòng thân, chỉ dựa vào đôi tay cùng một chút pháp thuật để công kích đối phương, nếu mà đối phương am hiểu về dùng độc thì vô cùng nguy hiểm, vậy nên không có vũ khí trong tay cực kỳ bất lợi. Tình cờ hắn biết Lôi công pháp bảo này, đưa cho Bạch Bạch làm vũ khí sử dụng.

Hắc hổ lang quân thấy nàng cầm cây chùy như người vô lực thì cảm thấy yên tâm, một trảo vô đến muốn dùng sức đánh bật cái chùy này ra ngoài, không ngờ tới chấn sơn chùy này bên trong còn chứa đựng pháp thuật cực lớn, trảo của hắn đập vào chùy, chùy không mấy may xô dịch còn làm cho móng của hắn bị phản lực lại đau nhức, nếu như không phải móng vuốt của hắn cũng có pháp lực lớn thì chỉ sợ đã sớm biến thành đồ phế thải.

Lúc này thì toàn bộ lòng khinh thị đối phương đã biến mất, hắn biết rõ nữ nhân yếu đuối trước mặt hắn đây có khi so với Vân Sơ cũng không hề kém cạnh, hắn lại bất cẩn như vậy, đừng nói đến uy danh, ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà bảo toàn!

Bạch Bạch cầm chấn sơn chùy trong tay cũng bị phản lực một hồi mới nhừ, nếu như không phải trong lòng quyết tâm, gắt gao cầm chùy thì chỉ sợ chấn sơn chùy đã bị đánh rơi.

Trong lòng nàng chỉ còn lại ý nghĩ muốn đánh bại địch nhân trước mặt, tất cả kinh hoàng, sợ hãi, do dự, lo lắng đều không để ý, khay ti Thần Quân cùng với Lam hạt ma tiến lên vây đánh, người bên ngoài nhìn vào thấy tình thế của nàng vô cùng nguy hiểm, nhưng bây giờ tâm trí nàng đang vô cùng bình tĩnh và thanh thản, một bên tiếp tục múa chùy chiến đấu với Hắc hổ thần quân, một bên nghĩ cách đối phó với bọn hai tên yêu ma, không cho bọn chúng tiếp cận làm phép với nàng.

Điểm lợi hại nhất của phong nhận là vô hình, chỉ có thể dựa vào tiếng gió để xác định, cũng không thấy người động thủ thì pháp như thế nào, có thể bức đối phương chạy đông chạy tây chật vật vô cùng để tránh, đương nhiên để thi triển phong nhận thì phải có pháp lực thâm hậu làm nền tảng, nếu như phong nhận này tấn công cao thủ như Mặc Yêm thì ngay cả khước mất hẳn cũng không động, phong nhận còn chưa tới người hẳn thì đã bị hộ thân cương khí bắn ra xa.

Nhưng mà pháp lực cao thâm đến siêu phàm như vậy từ trước đến nay đều rất hiếm có. Ba tên yêu ma trước mặt không phải là không thể dùng pháp lực hộ thân ngăn cản phong nhận mà Bạch Bạch phóng ra. Tuy nhiên nếu làm như vậy sẽ tiêu tốn hết nội lực của bọn chúng, đến lúc đó còn đánh đấm gì nữa? Chỉ có ngồi mà chờ Bạch Bạch đến đập cho mỗi người một búa bẹp đi mà thôi.

Dưới võ đài yêu ma đã nhận ra, khô lâu yêu ma đích thực là bị tiểu hồ ly yếu đuối này phóng phong nhận giết chết. Lại thấy thiếu nữ này trên võ đài vẻ mặt bình tĩnh lại ép cho ba tên yêu ma nhảy lui chơi như ba con khỉ để tránh phong nhận. Bọn chúng mắt hoa lên đồng thời cũng không khỏi nản lòng thoái chí.

Không ngờ rằng đệ tử nhỏ nhất của Thanh Lương quan mà cũng lợi hại như vậy, không những thế lại là một tiểu hồ tiên. Không biết các đệ tử trước có trên năm trăm năm đạo hạnh thì ba cao thủ Địa phủ này còn phải chật vật như thế nào nữa. Nếu bọn chúng mà ra được khỏi Địa phủ thì còn gặp biết bao nhiêu cao thủ Thiên giới nữa, lúc đấy mạng của tụi nó còn giữ nổi không?

Bạch Bạch bình tĩnh, không hề phân tâm, Hắc hổ Thần Quân tuy tấn công mãnh liệt nhưng trên tay nàng là chấn sơn chùy, nên nhất thời không làm được gì, gợn dừ la lối inh ỏi.

Bởi vì phải ứng phó hẳn, Bạch Bạch tuy có nhằm vào Khay ti Thần Quân và Lam hạt ma nhưng số lượng phong nhận cũng ít hơn so với Hắc hổ Thần Quân. Nhìn Khay ti Thần Quân có vẻ chật vật chống đỡ nhưng mà thực chất hẳn đang cố gắng phóng ra tạt nhẹ với mong muốn có thể vây Bạch Bạch trong đó, tình huống nguy cấp, hẳn cũng không thêm để ý tới Hắc hổ Thần Quân, hai người cùng đấu với một người, vì phần lớn số phản quân Địa phủ đã hy sinh, thì hy sinh cái mạng của Hắc hổ thần quân cũng coi như là xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Minh sát (1)

Lam Hạt ma trông thì có vẻ như bị tấn công đến mức chân tay luống cuống hết cả lên, nhưng thực tình thì trong ba yêu ma, hẳn thoải mái nhất. Hẳn nương theo chuyển động của phong nhận mà tránh né, nhưng máu chốt ở chỗ pháp lực của hắn không đủ để hắn phản công, cho nên hắn hết sức để ý cục diện xem có cơ hội nào để phóng độc.

Bạch Bạch chưa từng học qua cách sử dụng chùy, chiêu số lung tung nên rất nhanh chóng rơi vào thế hạ phong trước trào của Hắc hổ Thần quân, trong đầu bỗng nhớ tới lần Vân Cảnh dạy nàng Lăng Ba huyền kiếm, liền sử dụng chùy như dùng kiếm, hướng tới Hắc hổ thần quân thi triển pháp thuật.

Vân Cảnh nếu như tỉnh dậy mà chứng kiến cảnh Bạch Bạch dùng chùy cồng kênh chẳng ra cái thể thống gì để thi triển bộ kiếm pháp Lăng Ba huyền kiếm vốn vô cùng phiêu bổng linh động, chỉ sợ sẽ tức đến nhảy dựng lên mất.

Có thể nói dùng chùy để thi triển Lăng Ba kiếm pháp ngoại trừ việc đáng bộ quái lạ thì còn làm uy lực công kích đi không ít. Uy lực của chiêu số tuy không thể hoàn toàn cản trở đối phương nhưng ảo thuật thì lại thu được kết quả kỳ diệu ngoài ý muốn.

Hắc Hổ thần quân có khí lực vững vàng nhưng tâm trí của hắn lại không được vững vàng như thân thể, rất nhanh chóng bị ảo thuật tác động, bắt đầu hoa mắt chóng mặt. Lúc đầu hắn dựa vào pháp lực nên còn miễn cưỡng chống chọi được, nhưng đòn tấn công không còn liên tục như trước, cuối cùng thì Bạch Bạch cũng có thể tạm thời ngăn thế tấn công của hắn.

Nhưng chung quang bọn họ trong phạm vi ba thước đã bị một lớp tuyết tơ mỏng bao vây, hai người như đang ở trong một chiếc đèn lồng trắng giao đấu, mà cái lớp lụa trắng này là do Khay ti Thần Quân biệt danh “Thiên la địa võng trện” tạo nên.

Khay ti Thần Quân vì muốn bố trí trận địa này mà đã hoàn toàn ngừng tấn công, ngoại trừ việc tránh né các luồng phong nhận thì pháp lực toàn thân đều tập trung vào trận pháp này.

Lam hạt ma một bên tránh né phong nhận một bên phun nọc độc lên trên các sợi tuyết tơ, nọc độc nằm ở phía trên trôi nổi tạo thành một màu lam nhạt, một khi đụng vào sẽ lập tức trúng độc, may mắn là Bạch Bạch vẫn không ngừng dùng phong nhận công kích hai yêu ma, làm cho tốc độ phóng tơ và

phóng độc của bọn chúng chậm lại.

Bạch Bạch biết rõ kể cả mình đánh thắng Hắc hổ Thần quân thì cũng sẽ bị hai tên yêu ma kia dùng độc vậy hăm, Lăng Ba huyền kiếm quả thực đã làm mê mẩn tâm trí của Hắc hổ thần quân, nhưng muốn đánh bại hắn thì còn tồn ít nhất là nửa canh giờ nữa, Bạch Bạch thay đổi pháp thuật, dùng nhiếp hồn thuật của Quế nhi đã dạy thay cho ảo thuật đang dùng.

Sở trường của Ngọc Lưu Ly yêu phi là dùng đôi mắt Lưu Ly triển khai nhiếp hồn thuật, loại pháp thuật này kết hợp với mị thuật, uy lực rất lớn, đối phó với đồ háo sắc Hắc hổ Thần quân quả là thích hợp.

Hắc hổ Thần quân hốt hoảng cảm thấy mình đang đứng trong một khu rừng, Bạch y thiếu nữ xinh đẹp cực điểm đang nhìn về phía hắn thân nhiên cười, hắn không tự chủ được mà ngừng công kích, ngơ ngác nhìn mỹ nhân trước mặt.

Bạch Bạch trong lòng vui vẻ, đột nhiên cảm thấy một luồng khí xông tới, hóa ra là Lam lạt ma bắt đầu phun khói độc vào trong trận.

Bạch Bạch nhìn vào mắt Hắc hổ Thần quân, thờ chỉ huy hắn: “Phá trận pháp này đi!”

Hắc hổ Thần quân không chút nghĩ ngợi, giờ trao hướng về phía người bên ngoài mà chớp...

Lam lạt ma cùng với Khay ti Thần Quân không ngờ hắn lại đột nhiên quay giáo lại tấn công mình, nhưng không thể vì hắn mà bỏ mất cơ hội chiến thắng, hai yêu ma đứng bên ngoài liếc nhìn nhau, coi như không nhìn thấy hành động của Hắc hổ Thần Quân, cũng không hề thu hồi độc trận mà còn chuyển tâm hơn để hoàn thành trận pháp và phun độc.

Lũ yêu ma dưới đài nhìn là hiểu ngay ý định hy sinh Hắc hổ Thần Quân, trong lòng thoáng không vui nhưng hết ngay, có thể thắng, có thể lao ra khỏi Địa phủ mới là quan trọng nhất, hy sinh một Hắc hổ Thần quân đã là gì. Cho dù cả ba tên trên võ đài chết hết, chỉ cần bọn hắn thắng là được.

Mấy tên dưới trường Hắc hổ thần quân quát bảo dừng lại thì đã bị vài tên đầu mục phản quân đánh cho trọng thương, một yêu ma còn cười lạnh nói: “Đừng quan tâm!”

Mặc Yểm không hề nháy mắt quan sát trận đánh, lòng bàn tay đã ướt đẫm, hắn không nhớ rõ đã bao lâu rồi hắn không còn khăn trương như vậy, hắn chỉ sợ không chú ý một chút là Bạch Bạch ở trên võ đài sẽ bị thương, hắn không thể không thừa nhận là hắn bắt đầu hối hận, sao lại đồng ý cho Bạch Bạch lên võ đài cơ chứ?

Sớm biết như thế này thì hắn đã tự mình ngăn cản, mặc dù sẽ kích động bọn quân phản kháng, nhưng có hề gì, chỉ cần nàng an toàn là được, còn hơn bây giờ hắn phải dày vò khổ sở, mặc dù cuộc tỷ thí mới bắt đầu được một lúc mà hắn cảm thấy dài như trăm năm vậy.

Vì sao hắn phải ngồi đây chịu khổ sở? Bây giờ ngay lập tức tiến lên ngăn cản trận đánh chết tiệt này! Mặc Yểm nắm chặt tay muốn đứng lên làm phép cứu Bạch Bạch ra.

Bên tai độ nhiên truyền đến tiếng của Vân Khởi: “Chậm đã” Tiếng tuy nhỏ nhưng động lại chứ không hề tản đi, cũng không hề đứng ở bên cạnh hắn, chắc chắn là dùng pháp thuật nói chuyện với hắn.

Quay đầu lại nhìn về phía người của Thanh Lương quan, quả nhiên thấy Vân Khởi đang bình tĩnh nhìn hắn.

“Người phải giúp Bạch Bạch, cho nàng cơ hội, không thể vì nhất thời không kiên nhẫn mà làm uổng phí cố gắng của Bạch Bạch” Tiếng của Vân Khởi tiếp tục truyền đến, nhưng đã đứt quãng lại mơ hồ không rõ, vì muốn dấu diếm bọn yêu ma, Vân Khởi dường như đã tiêu hao hết pháp lực toàn thân mới nói được câu kia, Mặc Yểm thậm chí có thể nhìn thấy sau khi nói những lời này xong, trên trán hắn toát ra hàng giọt mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng tái nhợt như tờ giấy.

“Người nói vậy là có ý gì?” Mặc Yểm cất giọng lạnh lùng, hắn cũng dùng phương pháp truyền âm lại cho Vân Khởi nhưng pháp thuật đối với hắn mà nói thì đơn giản hơn nhiều. Hắn vừa nói chuyện, con mắt không ngừng chú ý lên võ đài.

“Tin tưởng ta...” Vân Khởi đã vô lực không thể nói được, liếc mắt nhìn Mặc Yểm, ngồi xuống đất khôi phục nguyên khí.

Những kẻ trong Thanh Lương quan này có hại Bạch Bạch hay không? Bạch Bạch nếu chẳng may có việc gì thì bọn chúng cũng không xong... Mặc Yểm biết Vân Khởi đã an bài cho Bạch Bạch trước khi lên võ đài, nếu như bây giờ hắn động thủ, chỉ sợ vô duyên vô cớ phải vật và một hồi mà đối phương còn không cảm kích mình, thậm chí Bạch Bạch sẽ còn căm kình với hắn...

Mặc Yểm cắn răng quyết định ngồi quan sát thêm một lúc nữa.

Trên võ đài Bạch Bạch dùng phong nhận tấn công trận thiên la địa võng, đồng thời tăng thêm nhiếp hồn thuật khống chế Hắc hổ lang quân cùng phối hợp tận lực phá trận thiên la địa võng. Nàng không dùng phong nhận tấn công Lam lạt ma và Khay ti Thần quân nữa vì trận thiên la địa võng đã hoàn thành, phong nhận bị trận pháp cản trở, pháp lực của nàng khó có thể đột phá ra phạm vi bên ngoài để công kích hai tên yêu ma.

Mà nàng với Hắc hổ Thần quân không ngừng từ bên trong công kích trận pháp cho nên hai tên yêu ma không thể không tập trung tinh lực để tu bổ và duy trì trận pháp, không còn mọc đầu ra thêm tay để làm việc khác.

Trong trận khói độc càng ngày càng đậm, Bạch Bạch cảm thấy đầu vàng mắt hoa, huyết khí cuộn cuộn trước ngực, nàng biết đây là điềm báo nàng bị trúng độc...

Hắc hổ lang quân trúng độc còn nặng hơn nàng, mắt đã giăng đầy tơ máu, thất khiếu chảy máu, động tác càn ngày càng chậm, lực cũng yếu đi, chỉ còn chờ độc công kích là chết.

Trong lúc nguy nan, Bạch Bạch chợt nhớ đến pháp thuật ngự phong mà Nhị sư huynh đã dạy, có khi khống chế được độc chất của tơ nhện này?

Mặc kệ có được hay không, thử trước rồi nói sau!

Bạch Bạch tập hợp khí lực toàn thân, sau đó tập trung khí độc lại một chỗ, tuy nàng trúng độc nhưng pháp lực vẫn cao hơn Lam hạt ma, khí độ nhanh chóng không còn chịu sự kiểm soát của Lam hạt ma mà chịu sự kiểm soát của Bạch Bạch tụ hợp lại thành một khối, trong trận độc khí tiêu giảm, Bạch Bạch thử đem khí độc tạo thành các luồng phong nhận để công kích trận pháp.

Trận pháp bị những chất độc này xé rách một mảng nhưng Khay ti Thần Quân nhanh chóng vá lại lỗ hổng đấy.

Bạch Bạch giải quyết được vấn đề độc khí nhưng không thể nào phá trận, mà Khay ti Thần quân không ngừng gia tăng pháp lực và uy lực cho trận pháp thiên la địa võng, từ từ đè ép hai người trong trận.

Khí độc mà Lam hạt ma phóng ra bị Bạch Bạch khống chế, hần cần rảnh một cái, đem toàn bộ độc công thi triển lên trên trận thiên la địa võng, lam quang phía trên tuyết to bắt đầu xuất hiện, so với lúc bắt đầu thì lượng độc còn nhiều hơn rất nhiều.

Bạch Bạch lại tập trung khí độc lại và mở được một lỗ nhỏ trên trận pháp, lỗ nhỏ không đủ cho nàng thoát thân nhưng lại có thể làm cho khí độc thoát ra bên ngoài. Xác định không còn khí độc đe dọa Bạch Bạch mới tập trung tinh thần để khống chế trận thiên la địa võng rậm rạp chẳng chịt tơ nhện kia. Đáng tiếc là giờ phút này pháp lực của nàng đã bị chất độc tác động, nếu càng kéo dài thời gian thì pháp lực càng bị hao tổn nghiêm trọng, rốt cuộc nàng không có cách nào để đấu lại với Khay ti Thần Quân, chỉ có thể trở mặt nhìn trận pháp càng nàng càng thu hẹp lại.

Từng hàng từng hàng tuyết to mang theo những mũi ám khí màu lam sắc nhọn bủa vây xung quang, mùa tanh của tơ nhện cách nàng không đầy nửa thước... Nửa thước...

Bạch Bạch biết đã đến lúc sử dụng đến tuyệt chiêu sau cùng theo lời của Vân Khôi sư huynh. Một tay nàng cầm “Khảm điện châu”, cắt đầu ngón tay, miệng niệm pháp chú mà Mặc Yểm đã dạy nàng, trong nháy mắt một giọt máu đã biến thành một chậu máu, nàng ném chiếc đèn vào trong chậu máu đó.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, một luồng ánh sáng đỏ trong nháy mắt chiếu sáng cả Địa phủ! Khảm điện châu nằm chìm nổi trong chậu huyết tạo ra những tia chớp liên miên không dứt, chiếu vào mắt đám yêu ma khiến bọn chúng không thể nhìn thấy gì.

Bọn chúng sống trong Địa phủ quá lâu, không thể thích ứng kịp với ánh sáng mạnh và bất thành linh như vậy, khi những tia chớp sáng lóe lên bọn chúng không hẹn mà cùng thấy tim đập nhanh, dường như sắp có chuyện gì xảy ra, khó mà đoán được pháp lực của tiểu hồ ly này, có khả năng bọn chúng sẽ thua!

Trong luồng ánh sáng chiếu rọi thì Bạch Bạch dùng chân son chùy, dồn hết toàn lực sử dụng phong nhận hướng vào nơi trận pháp có vẻ ít tơ nhện nhất mà đánh tới, khàn một tiếng, trận pháp lại bị rách một lỗ nữa, nhưng lần này khay ti Thần quân không không biết có phải do bị ảnh hưởng của luồng ánh sáng hay không mà không kịp nhảy bổ tới ứng cứu, Bạch Bạch không ngừng làm phép, tốt cuộc trận pháp cũng bị bị rách một lỗ to, Bạch Bạch nhảy ra ngoài.

Ra đến ngoài trận Bạch Bạch đã thấy Khay ti Thần quân cùng với Lam hạt ma hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt kinh hãi, Bạch Bạch không chần chừ, một tay dùng phong nhận, một tay dùng chân son chùy tấn công!

Hai yêu ma đột nhiên như biến thành kẻ ngây ngốc, không trốn chạy cũng không rên la đã ngã nhào xuống đất.

Bạch Bạch cảm thấy có chút kỳ quái nhưng lúc này nàng không quan tâm đến nhiều việc như vậy, nàng thu hồi khảm điện châu và vết máu.

Hai yêu ma giống như đột nhiên biến thành đầu gỗ, trốn cũng không trốn, không rên một tiếng địa phương ngã xuống đất. Trên bầu trời tia chớp Như Lai đột nhiên biến mất, dưới đài lũ yêu ma đã kịp thích ứng trở lại, xoa xoa con mắt nhìn về phía võ đài thì phân định được thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Dẫn về nhà nuôi (1)

Trên đài ba tên yêu ma té trên mặt đất không biết sống chết, Bạch Bạch lao đảo dường như bị thương, nhưng lại đứng vững ở trên đài. Trên cửa Quỷ Môn quan, thiên binh thiên tướng hoan hô rung trời, sắc mặt mấy tên đệ tử Thanh Lương Quan đây vui mừng.

Không ai chú ý tới, lúc Vân Khởi cùng Mặc Yểm thấy đạo tia chớp đầu tiên sáng lên, trong lòng cũng là một đạo điện quang hiện lên, lập tức rõ ràng ý tứ của Vân Khởi — lúc này, đúng là thời cơ tốt nhất ra tay giúp Bạch Bạch!

Trên dưới đài mọi người đều bị điện quang che mắt không mở ra được, Mặc Yểm lấy tốc độ cực nhanh bày ra định thân chú, đem hai tên yêu ma trên đài định trụ, lại đem mắt trận Thiên la địa võng trận hủy diệt, vì vậy Bạch Bạch thoải mái xuất trận, thoáng cái đánh ngã hai tên yêu ma không may.

Tất cả mọi chuyện, Mặc Yểm lấy tốc độ cực nhanh hoàn thành, trên dưới đài không một người chứng kiến, chỉ có một mình Vân Khởi trong lòng hiểu rõ.

Làm như vậy Mặc Yểm rõ ràng lên đài cứu Bạch Bạch kết quả khác biệt thật lớn, thực lực Mặc Yểm đối phó những yêu ma quỷ quái này hoàn toàn không có vấn đề, nhưng là một khi hấn ngang nhiên trợ giúp Bạch Bạch đã kích phản quân Địa phủ, hấn vốn ở vị trí trung lập liền triệt để nghiêng, kết quả tốt chính là phản quân Địa phủ kinh sợ pháp lực mình, miễn cưỡng nhịn xuống bất mãn, lần này lời đài qua loa xong việc, bọn họ vô cùng có khả năng tạm thời ngủ đông, ở ẩn, sau đó liền hợp lại điên cuồng phản công, kết quả xấu chính là tất cả phản quân Địa phủ ở đây làm khó dễ, ý vào người đông thể mạnh lập tức công hướng Quý Môn quan.

Mà bây giờ, Mặc Yểm âm thầm ra tay không người biết được, cho dù cá biệt yêu ma trong nội tâm có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có chứng cứ thực chất chứng minh Bạch Bạch là dựa vào người trợ giúp mới thắng, mọi người xem đến đều là các Hắc Hồ lang quân chỉ có ba tên yêu ma tài nghệ không bằng người, thua dưới tay đệ tử Thanh Lương Quan, kể từ đó, bọn họ khí thế trước hết yếu đi, một ít yêu ma đầu mục thực lực hơi kém sẽ nghĩ, cùng với liều chết xông ra Quý Môn quan, không bằng quay đầu lại đi thu địa bàn gần đây của chín tên đầu mục phản quân Địa phủ chết trên đài! Cho dù không xông ra Quý Môn quan, ít nhất có thể tại Địa phủ hùng cứ một phương làm mưa làm gió!

Sau chuyện thua trận này, những phản quân này lại muốn chân thành hợp tác, hành động thống nhất công kích Quý Môn quan, liền không có khả năng tiếp tục, tất cả nhánh đầu mục phản quân trong nội tâm đều có một ý tưởng.

Hơn nữa Bạch Bạch rõ ràng chỉ là một đệ tử nhỏ nhất trong Thanh Lương Quan, cũng có bản lĩnh như vậy, hôm nay tỷ thí tuy âm toán Vân Sơ, nhưng nàng còn có ba sư huynh hoàn hảo không tổn hao gì canh giữ ở trên Quý Môn quan, bản lĩnh của bọn họ chính là lại không kém ít nhiều so với ba người hôm nay lên đài, bên trong Địa phủ cùng đề cử chín đại cao thủ đều bại trên tay bọn họ, chính mình đi lại có thể được chỗ tốt gì? Cho dù thật làm cho bọn họ công phá dương môn, chỉ sợ chính quân mã mình cũng phải hao binh tổn tướng, những tên khác đi theo phản quân bạch kiếm một chút tiện nghi, đến thế gian, thực lực nhà mình không bằng bọn họ chẳng phải là có hại lớn?

Đến tận đây, ý đồ chân chính của Mặc Yểm mở ra lời đài mời tiên ma song phương liều mạng cao thấp, đã hoàn toàn thực hiện.

Vân Khởi ba bước làm hai bước đem Bạch Bạch trở lại dưới đài nghỉ ngơi, trước mắt tất cả bao người phản quân Địa phủ, chỗ Mặc Yểm lại là tiêu điểm, cho dù muốn đem Bạch Bạch kéo nàng lại chiều cổ chỗ dính độc, cũng không tiện trực tiếp đi qua đem Bạch Bạch mang về, vì vậy hướng Quế Nhi đánh ánh mắt, Quế Nhi hiểu ý, chậm rãi ẩn thân đến sau đám người, tìm một cơ hội liền chuẩn bị đi về phía người Thanh Lương Quan đòi Bạch Bạch.

Mặc Yểm dương tay trên đài ba tên yêu được thủ hạ bọn chúng đem xuống dưới đài, Hắc Hồ lang quân trúng độc rất sâu, nhưng hấn là còn có cứu, trận pháp bàn ti Thần Quân bị phá, pháp lực ngược lại bị phong nhận chém vào toàn thân bị thương, muốn tỉnh táo lại chỉ sợ đều thời gian tương đương. Lam hạt ma thăm nhất, bị chấn son chùy đập nát vương bản lực phủ, cho dù cứu trở về đến, một thân tu vi cũng đều hủy.

Mặc Yểm đi đến trên đài nói: “Thắng bại đã phân, dựa theo ước định trước, tất cả Địa phủ đạo nhân mã trong tháng bảy không được cường thịnh trở lại xông ra Quý Môn quan, nếu như có người vi phạm, cho dù không có chết ở trên tay vài thiên binh thiên tướng đẳng kia, ta cũng sẽ làm cho bọn họ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh!” Nói, phát phát tay ý bảo bọn họ đều tự tàn đi.

Yêu ma Địa phủ trong nội tâm cho dù không phục, giờ phút này cũng không dám phát tác, đều tự dẫn theo thủ hạ nhân mã phần nộ lui về phản doanh địa. Vân Khởi cùng người Thanh Lương Quan cũng đều tự nâng Vân Sơ, Vân Cảnh dậy cùng Bạch Bạch quay về trên Quý Môn quan. Bọn người Vũ Khúc Tinh Quân về mặt vui mừng mời bọn họ tới thạch thất Liễu Vọng Thai nghỉ ngơi điều dưỡng cùng quan sát tình hình quân địch dưới đài.

Vân Khởi kéo ba người Vũ Khúc Tinh Quân cùng Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhi, đặc biệt nói: “Hôm nay tuy thắng hiển, nhưng phản quân yêu ma chưa hẳn người người tâm phục, rất có thể tối nay sẽ có người đánh bất ngờ……”

“Cái gì? Vừa mới đánh lời đài liền……” Vũ Khúc Tinh Quân kinh ngạc nói.

“Chính là bởi vì tất cả mọi người không thể tưởng được, mới khả năng phát sinh, bên ta vừa mới thu hoạch toàn thắng, phòng giữ buông lỏng, tối nay tới tập kích đúng là thời cơ tốt nhất.” Vân Khởi tỉnh tỉnh xưa nay cẩn thận, thực tế tại thời khắc này càng chú ý.

Ba người Vũ Khúc Tinh Quân cẩn thận suy nghĩ quả nhiên có lý, vì vậy gật đầu đáp ứng.

Vân Khởi mới đi đến thạch thất, liền phát giác hào khí không bình thường, Vũ Khúc Tinh Quân vì để cho bọn họ có thể an tâm chữa thương, đặc biệt đem thiên binh thiên tướng phụ cận toàn bộ điều đi, để tránh quấy rầy bọn họ thanh tĩnh, nhưng Vân Khởi giờ phút này rõ ràng cảm giác được có một cỗ khí tức không tầm thường.

“Xin hỏi các hạ quang lâm, có gì chỉ giáo?” Vân Khởi hướng về phía khí tức khác thường truyền đến nói ra.

Trong bóng đêm chậm rãi đi ra một hắc y mỹ nhân, đúng là Quế Nhi, Vân Khởi nhận ra nàng là nữ yêu trước đem Bạch Bạch cùng Vân Cảnh đưa tới, biết rõ nàng hấn là cũng không ác ý, hơn phân nửa là thân tín của Mặc Yểm, tiến đến yêu cầu Bạch Bạch, vì vậy thần sắc liền buông lỏng. Hấn cũng biết hôm nay để cho Bạch Bạch xuất chiến đã là cực hạn của Mặc Yểm, hấn không có khả năng lại làm cho Bạch Bạch ở lại bên cạnh chữa thương.

Bạch Bạch để cho Mặc Yểm mang về cũng tốt, ít nhất hiện tại, hắn sẽ không bạc đãi Bạch Bạch, bên này còn có Vân Sơ, Vân Cảnh phải chiều cổ, càng phải đề phòng thời khắc một ít phản quân Địa phủ không tuân thủ hứa hẹn bí quá hoá liều tiến đến công kích, thật sự thiếu phương pháp phân thân, có người nguyện ý tự động xin đi giết giặc chiều cổ Bạch Bạch tự nhiên tốt nhất, nhưng bộ dạng này vẫn là muốn làm một lần, có lẽ nếu dễ dàng quá, Mặc Yểm sẽ không quý trọng.

“Phụng mệnh Yểm quân, mang Bạch Bạch trở về. “Quế nhi nói thẳng, không chút hàm hồ. Bạch Bạch là nàng mang đi, kết quả nàng lại ở lời đài trướng độc bị thương, lần này chủ nhân đã có nhờ vả, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải mang về bên cạnh chủ nhân.

Vân Khởi có ý chân chờ một chút mới nói: “Bạch Bạch luyện tập công pháp cùng gia chủ người bất đồng, để chúng ta thay nàng chữa thương tương đối tốt.”

Quế nhi thân nhiên nói: “Người tí mĩ viết lại những gì cần chú ý, ta mang về giao cho chủ nhân là được, Bạch Bạch ở lại bên người chủ nhân đây là điều kiện lúc trước đã nói, chẳng lẽ các hạ cho rằng thắng lời đài hôm nay, kế tiếp nửa tháng không cần chủ nhân nhà ta tương trợ, có thể bình yên bảo vệ cho cái Quỷ Môn quan này?”

Thuộc hạ cùng chủ nhân đều là một người đức hạnh kiêu ngạo a, một lời bất hòa mà bắt đầu mở miệng uy hiếp.

Vân Khởi không muốn gây gổ, đây là một loại phương thức khấn trương của Mặc Yểm đối Bạch Bạch, mỉm cười nói: “Chuyện chúng ta đã đáp ứng sẽ không nuốt lời, một khi cô nương đã kiên trì, như vậy thỉnh sau đó, đợi ta đem những việc chú ý khi chữa thương viết xong, lại để cho Bạch Bạch cùng người trở về.”

Vân Khởi mang theo Quế nhi đi vào thạch thất Liễu Vọng Thai, Vân Lan, Vân Chỉ cùng Vân Hư mỗi người chiều cổ một người, chính dùng chân nguyên tự thân vì bọn người Vân Sơ trừ độc, đối với Quế nhi đến căn bản không hề có cảm giác.

Vân Khởi tự lấy ra giấy bút ghi Bạch Bạch”Y chúc” (lời dặn của bác sĩ), nửa điểm không lo lắng Ngọc Lưu Ly yêu phi danh tiếng lừng lẫy có thể nhân cơ hội hạ sát thù đối với sư huynh đệ tập trung tinh thần chữa thương hay không, ngược lại Quế Nhi bị loại thái độ hào phóng rộng rãi này của hắn khiến cho có chút mê hoặc.

Trong thạch thất im ắng chỉ có vài tiếng hít thở cùng tiếng sa sa múa bút thành văn của Vân Khởi, Quế nhi đi đến bên người Bạch Bạch khoanh chân ngồi xuống, Bạch Bạch bị thương không nặng, chủ yếu là tiêu hao quá nhiều thể lực, lại hút vào không ít khói độc, trong cơ thể nàng căn cơ tiềm lực không phải chuyện đùa, lam hạt ma độc tuy phách đạo, nhưng trong cơ thể Bạch Bạch ngay từ đầu lại tự hành chống cự khu trừ thiểu độc tố cho nên thực tế tổn thương không tính nghiêm trọng, chỉ là những độc chất này nhập vào cơ thể sau nếu như không trừ sạch sẽ, sẽ ảnh hưởng đến tu luyện sau này, muốn trừ sạch sẽ có phần tốn thời gian.

Vân Hư rất nhanh liền thu hồi tay đặt trên đỉnh đầu Bạch Bạch, hoàn thành trị liệu sơ bộ, còn lại phải nhờ vào sau này không ngừng điều trị, trong thời gian ngắn có thể cảm thấy khó chịu, nhưng so về Vân Sơ cùng Vân Cảnh tình huống đã tốt hơn nhiều.

Bạch Bạch vừa mở mắt đã nhìn thấy Quế nhi, suy yếu cười cười nói: “Quế nhi tỷ tỷ, người đã ở đây à!”

Quế nhi gật gật đầu, có chút không được tự nhiên mà hỏi thăm: “Cảm thấy khỏe không?”

“Ừ, chỉ là không có khí lực gì, ngực khó chịu. ....”

Vân Hư nhìn thấy nữ ma đầu này, ngăn người lại không nói cái gì, chỉ cần nàng đối với bọn họ không có ác ý gì lại không có làm việc tàn nhẫn gì, là thần tiên hoặc là yêu ma đều hẳn là đối đãi như nhau, đây là Minh Ất chân nhân một mực dạy bảo bọn họ.

Quế nhi từ trước định phải thần tiên đều là một bộ” Yêu ma quỷ quái, mỗi người đều phải giết ” thái độ đối địch hèn mọn, không nghĩ tới những thần tiên đệ tử Thanh Lương Quan kính trọng kia ngược lại thân nhiên như vậy, trong nội tâm không khỏi đối với bọn họ sinh ra một chút hảo cảm.

Vân Hư liếc người bị thương nặng nhất Tam sư huynh Vân Cảnh, nghiêng đầu sang chỗ khác lại thành tâm thành ý đối Quế nhi vái chào thật sâu nói:” Đa tạ cô nương đem Tam sư huynh ta đưa tới.”

Bạch Bạch nói: “Là Quế nhi tỷ tỷ cứu Tam sư huynh, Phi Du đem Tam sư huynh hạ độc được, muốn giá họa cho lam hạt ma cùng cái bàn ti Thần Quân. ....” Những điều này là do trên đường Quế nhi nói, Bạch Bạch tuy không hiểu chân tướng, nhưng nhớ rõ rành mạch.

Vân Hư nghe xong đối Quế nhi càng cảm kích, Quế nhi bình thường bị ái mộ, thống hận, cơ hội ghen ghét cũng không thiếu, được người ta cảm tạ như vậy cực ít, trong nội tâm rất không được tự nhiên, cũng không biết ứng đối như thế nào, may mắn lúc này Vân Khởi đã đem “Y chúc” (*Lời dặn của bác sĩ) viết xong, làm khô nét mực mang giấy trên tay giao cho nàng.

Quế nhi nhẹ nhàng thở ra nói: “Bạch Bạch, người trước biến thành hồ ly, ta mang người trở lại Bình Đẳng vương đại điện.”

Bạch Bạch nhìn một vòng các vị sư huynh, chân chờ nói: “Ta. .... Ta muốn ở lại chỗ này cùng sư huynh.”

Quế nhi có thể uy hiếp áp chế đối với Vân Khởi, nhưng bản mặt lại không ra vẻ gì nổi đối với Bạch Bạch, mắt liếc hướng Vân Khởi, muốn hắn ra mặt khuyên bảo.

Chương 116: Người nhất định phải chết (1)

Vân Khởi là ai, nói tam ngôn lưỡng ngữ đuổi Bạch Bạch ngoan ngoãn đi, vâng lời theo Quế Nhi đi, Quế Nhi thờ ơ lạnh nhạt, trong nội tâm xem như triệt để rõ ràng vì sao chủ nhân nhà mình không có cơ hội cũng muốn Bạch Bạch cùng một đồng sư huynh đệ này khó xử, Bạch Bạch đối với những sư huynh này trình độ tin phục nhu thuận thật sự là khiến nội tâm người ta khó chịu.

Quế Nhi đem Bạch Bạch biến trở về hồ ly giấu ở trong tay áo mang về đại điện Bình Đăng vương, lại phát hiện chỉ có Huyền Minh ma doi, Mặc Yểm lại không thấy bóng dáng, lòng có chút kì quái, nói: "Phi Du thật sự động thủ?"

Huyền Minh ma doi gật gật đầu, cười hắc hắc nói: "Ta chỉ biết chủ nhân sẽ không để các nữ nhân ở trong lòng."

Quế Nhi cười lạnh một tiếng nói: "Lời này đợi chủ nhân đại công cáo thành trở về rồi nói sau!"

Bạch Bạch nghe không hiểu bọn họ có bí hiểm gì, leo tay áo Quế Nhi ra, ngửa đầu đối hai "đại nhân" nói: "Các người đang nói cái gì vậy?"

"Không có gì không có gì, trong người Bạch tiểu thư có khỏe không, lam hạt ma độc có thể không giống bình thường!" Huyền Minh ma doi bây giờ đối với Bạch Bạch là triệt để vui lòng phục tùng, hôm nay trên đài, chỉ cần hai người trong đó liên thủ, hẳn liền không có phần thắng nắm chắc, mà Bạch Bạch lại lấy một địch ba hơn nữa lấy được toàn thắng, bảo sao trong nội tâm hẳn không thể không kính nể?

"Khá tốt, ngực chỉ có chút khó chịu....." Nếu như không phải vừa rồi Vân Hư dùng chân nguyên tự thân vì nàng trừ độc chữa thương, chỉ sợ nàng bây giờ cũng không có tinh thần nói chuyện.

Quế Nhi nhìn ra nàng mệt mỏi, trừng Huyền Minh ma doi, ý bảo hẳn cảm niệm, tự dẫn theo Bạch Bạch đến hậu điện nghỉ ngơi, Bạch Bạch thoải mái nằm ở đệm nhỏ gấm hoa trên giường, rất nhanh liền bị mệt mỏi bao phủ, ngủ thật say.

Từ ngày đi theo Mặc Yểm làm nữ yêu thủ hạ vì người này thu thập bố trí hảo, Quế Nhi vẫn là lần đầu tiên tiến đến nơi này. Trong điện đại bộ phận bài trí đều giống trước độc nhất vô nhị, chỉ là rất nhiều kỳ quái gì đó, tựa như dưới cửa sổ mở ra lớn hơn thoải mái hơn, ghế dựa trải tấm lót tơ tằm, một bên trên mặt bàn vài chai rượu hình cổ quái, trên bàn nhỏ giống như thung lũng phủ cây hoa hồng hoa hiếm thấy, trên đài có một cái gương đồng, còn có vài món rõ ràng là đồ vật tiểu cô nương chỉ Bạch Bạch mới có thể cảm thấy hứng thú.

Không ít thứ tại nhân gian nhìn có thể như bình thường, nhưng ở âm phủ cũng là rất hiếm có..... Không cần hỏi, hẳn là đều là Mặc Yểm thay Bạch Bạch thu xếp, từ mấy cái tiểu tiết này là biết rõ, Mặc Yểm đối Bạch Bạch đề ý vượt xa các nữ tử khác, thậm chí vượt qua chính hắn có thể hiểu rõ.

Quế Nhi nhìn Bạch Bạch ngủ thành một đoàn ở đệm nhỏ trên giường, giống như một mao cầu, thân thể theo quy luật hô hấp một lên một xuống, chỉ là nhìn như vậy đã cảm thấy ôn hòa đáng yêu nói không nên lời.

Đối với một tiểu động yếu ớt như vậy thoát nhìn không hề có lực công kích, quả thật làm cho người khó có thể dấy lên cảnh giác, có lẽ chính là bởi vì như thế, Bạch Bạch mới có thể có chút bất tri bất giác cùng Mặc Yểm ở gần như vậy.

Quế Nhi có chút thờ dãi, đứng lên đi ra ngoài điện trông coi. Nơi này cách Quý Môn quan không tính là xa, nhưng cũng không đủ gần, cho nên không nghe được nửa điểm tiếng động ở Quý Môn quan, trong lúc này có lẽ đang tại tiến hành một hồi đại chiến, Quế Nhi phát hiện mình không có giống như xưa chờ mong hưng phấn, chỉ cảm thấy một trận cô đơn nói không nên lời.

Huyền Minh ma doi khoanh chân ngồi ở trong tiền điện, hành động tối nay, Mặc Yểm tận lực không mang theo hai yêu bọn họ, thứ nhất là tính tình thói quen độc lai độc vãng của hắn, thứ hai xác thực là bản khoản đến lập trường hai người. Hắn không có ý định ở lâu tại Địa phủ, qua hết tháng bảy hắn sẽ mang theo Bạch Bạch rời đi, Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi hai yêu ngay từ đầu liền nhập vào mình, hẳn cho dù không thể một mực đem hai yêu mang theo bên người, cũng hy vọng bọn họ sau này dù cho ở lại Địa phủ cũng có thể tiếp tục hô phong hoán vũ, trở thành một trong các thế lực cường đại nhất Địa phủ, xem như đối hai yêu này là một chút "Thức thời" hồi báo..... Nói cho cùng, Mặc Yểm là người rất bao che khuyết điểm, đã thừa nhận hai yêu ma này là thủ hạ của hắn, liền không muốn bọn họ chịu ủy khuất.

Nếu như tối nay mang theo bọn họ, trực tiếp đối yêu ma Địa phủ đại khai sát giới, dù cho những yêu ma kia nhất thời khiếp sợ pháp lực của hắn không dám làm gì, sau này hẳn mất khả năng liên hợp lại đối phó bọn chúng.

Trải qua mấy ngày liên tiếp dùng kế ly gián, hiện tại trong Địa phủ so sánh mấy phần quân có thực lực đã bị thôn tính tổn binh hao tướng, lại thêm hôm nay đại chiến lôi đài, chín đầu mục đại phản quân thực lực lớn nhất toàn bộ hoặc trọng thương, hoặc bỏ mình, binh tướng thủ hạ của bọn hắn còn lại chỉ có thể tự lập, quy phục các phản quân khác hoặc bị giết hại, mặc kệ là cái nào, thế lực chắc chắn một lần nữa sẽ thay đổi.

Hiện tại chỉ có ba đường phản quân là được Mặc Yểm ủng hộ duy trì thực lực lớn nhất, phân biệt thuộc sở hữu của ba yêu Ngọc Lưu Ly yêu phi, Huyền Minh ma doi cùng Phi Du, mà qua tối nay, Phi Du một chi cũng trở thành quá khứ.

Đến lúc tháng bảy kết thúc, có thể muốn gặp, nhị yêu Địa phủ sẽ là Ngọc Lưu Ly yêu phi cùng Huyền Minh ma doi. Đối với điểm này, tâm lý hai yêu nắm chắc, tự nhiên đối Mặc Yểm không tiếp tục dị tâm, hơn nữa Mặc Yểm đã từng đồng ý qua, người bên ngoài không ra được Địa phủ, bọn họ sau này lại có thể tùy ý ra vào.

Lời này nếu như người khác nói, bọn họ sẽ không nhất định tin tưởng, chỉ cho là thủ đoạn lừa gạt bọn họ, nhưng mấy ngày nay đã triệt để được chứng kiến sự lợi hại của Mặc Yểm cho nên bọn họ đối với người này không chút nghi ngờ.

Quý Môn quan giống như Vân Khôi sở liệu, màn đêm buông xuống liền có mấy vạn phản quân bỗng nhiên đuổi tới, phát động một cuộc tấn công mạnh, nhưng mà bọn người Vũ Khúc Tinh Quân đã tổ chức tốt thủ vệ tiến công chiếm đóng, lại nửa điểm không có tác dụng.....

Phi Du cùng vài tên khác mấy ngày tập hợp phản quân nhanh như chớp, thế như mọc nấm đuổi tới dưới thành, hôm nay trên lối đài tiền mã đại chiến, nàng mặc dù không có đích thân thấy, thực sự đã kỹ càng nghe thủ hạ thuật lại rõ ràng, phải nói ở Địa phủ thì đâu không người không biết không người không hiểu. Nàng không nghĩ tới chuyện chính mình tính toán lâu như vậy, cuối cùng lại phá hủy trên người một hồ tiền nho nhỏ!

Uổng phí nàng lên kế hoạch đại hiểm đi ám toán Vân Cảnh, kết quả tiên mã đại chiến vẫn là thất bại thảm hại, phản quân Địa phủ mất thấy vô vọng, đều quay đầu tính toán như thế nào lại tự giết lẫn nhau cướp đoạt bản ti, Phi Du thật vất vả thuyết phục vài tên Liên Minh Chi Nhân thái độ cũng lập tức mập mờ.

Đến trước Quý Môn quan, hẳn còn lên liên lạc qua trước cùng nàng ngầm hạ đầu mục phản quân liên minh, kết quả đối phương không mẫn không nhạt nhưng một hồi trở lại rắn như đinh, chính là không chịu nhắc lại việc xông quan.

Trong đó một tên đầu lĩnh nói chuyện càng thêm trực tiếp.”Phi Du phu nhân, chúng ta không giống người, mong chờ Yểm quân đại nhân, cho dù ra không được đất phủ Âm ti này, dựa vào thanh thể người hiện nay, muốn làm người đệ nhất Địa phủ cũng không có vấn đề. Yểm quân đại nhân đã nói trước, ai dám phản ước xông quan, kết cục chính là giết không tha, Địa phủ Âm ti tuy không tốt, nhưng Lão Tử còn chưa sống đủ, không nghĩ tự tìm đường chết! Không bằng như vậy, phu nhân người mang theo người của người đi xông quan thử xem? Hắc hắc, cho dù không thành, quan hệ của Yểm quân đại nhân cùng người, chẳng lẽ đúng là có thể giết người không thành? Nếu như thành, Lão Tử từ nay về sau liền tôn phu nhân là chủ, đi theo làm tùy tùng hầu hạ phu nhân đến thế gian nơi phồn hoa hưởng phúc!”

Phi Du tức giận đến cơ hồ cắn răng, rồi lại không thể làm gì được. Nàng ý định vụng trộm ám toán Vân Cảnh giả họa chuyển cho người khác, Mặc Yểm chắc hẳn đã biết, người nam nhân này quyền uy không thể xâm phạm, cho dù hắn đối sinh tử Vân Cảnh thờ ơ, cũng tất nhiên không thể gặp người dám cãi mệnh lệnh của mình lên đi làm việc, hiện tại như có một thanh cương đao treo ở trên đầu nàng, chỉ xem Mặc Yểm khi nào thì phát tác, một đao kia liền muốn rơi trên người nàng.

Nếu như việc này không bại lộ, nàng cố gắng nhất thời ẩn nhẫn phía sau ung dung mưu tính kế, nhưng hiện tại rơi xuống vũng bùn như vậy, nàng đã không được phép ngồi chờ chết, cho nên nàng chỉ có thể ăn cả ngã về không, thừa dịp binh tướng Thiên đình có lẽ sau đại thắng sẽ thư giãn là thời cơ cuối cùng, mang theo tất cả quý tốt yêu binh tiến đến xông quan.

Chỉ cần xông đến nhân gian, Mặc Yểm đại khái không đến mức sẽ vì loại tiểu nhân vật như nàng mà phí sức lực truy cùng diệt tận, cố gắng thì có thể có một đường sinh cơ.

Xuất phát trước, Phi Du triệu tập quý tốt yêu tốt thủ hạ tinh nhuệ nhất, động viên một phen, chỉ đem lũ yêu ma quỷ quái nói kích động không thôi, lúc này mới mang theo bọn chúng một đường hành quân gấp xông thẳng Quý Môn quan. Tuy nhiên nàng cũng hiểu được, mình cùng Mặc Yểm quan hệ “không phải bình thường”, cố gắng thật khiến Mặc Yểm phát hiện cũng chưa chắc sẽ đuổi tận giết tuyệt, nhưng luôn luôn có một loại bất an mãnh liệt, làm nàng liều lĩnh mà đem tất cả lực lượng của mình toàn bộ xuất động.

Xa xa dưới Quý Môn quan dương môn thật to mở rộng, dường như là ánh sáng duy nhất trong đêm tối, hấp dẫn lấy mấy vạn đại quân này như thiêu thân lao vào lửa chưa từng có từ trước đến nay vọt mạnh lên phía trước, chỉ cần qua đạo môn một chút, chính là thế gian nơi phồn hoa!

Đạo dương môn này, bọn họ đã từng xa xa nhìn ngắm qua vô số lần, mỗi lần chứng kiến cũng chỉ là một mảnh bạch quang sáng ngời mà nhu hòa, nhìn không tới tình trạng phía sau cửa, hôm nay vọt tới trước cửa không xa, thỉnh thoảng phát hiện trong bạch quang đứng sừng sững một thân hắc ảnh, đó là một người, một người Phi Du tuyệt đối không nghĩ giờ phút này đụng phải- Mặc Yểm!

Mặc Yểm tư thế thoải mái thản nhiên đứng ở trước dương môn, bên môi thậm chí mang theo vẻ tươi cười, chỉ là nụ cười càng giống như thợ săn trông thấy con mồi rơi vào bẫy thì lộ ra nụ cười đắc ý.

Tất cả quý tốt yêu binh không tự chủ được dừng bước, hai mắt hoảng sợ nhìn một pho tượng sát thần trước dương môn! Lợi hại của Mặc Yểm bọn họ dù cho không có nhìn thấy nhưng những ngày này cũng đã như sấm bên tai, lời hắn nói không lâu tại trên lối đài vẫn còn vang vọng bên tai, bọn họ không khỏi sợ hãi!

Vài tên thống lĩnh bên người Phi Du đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng, Phi Du cố tự trấn định đi đến trước đội ngũ, cười nói:”Bái kiến Yểm quân.”

Mặc Yểm nhìn nàng chậm rãi nói:”Người rốt cục vẫn là đến đây.” Lời này không biết tiếc hận hay là may mắn, Phi Du nghe được vô cùng lo sợ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ tất cả tính toán của ta đều rơi vào trong mắt của hắn? Hắn..... Hắn trước vì sao chưa bao giờ cảnh cáo ta?

”Yểm quân, ta tự chủ trương là lỗi của ta, thỉnh Yểm quân trách phạt!”

”Ngươi tự sát đi, ta lưu ngươi hồn phách bất diệt.” Mặc Yểm cảm giác điều kiện này của mình không sai, hồn phách bất diệt có thể chuyển sang kiếp khác đầu thai, tuy nhiên pháp lực tu vi hủy hết, nhưng tổng so với hồn phi phách tán vĩnh không siêu sinh đã tốt hơn rất nhiều.

Phi Du đột nhiên ngừng đầu, không thể tin nhìn hắn, khàn giọng nói:” Ta. .... Ta đối Yểm quân tận tâm phụng dưỡng, Yểm quân tại sao nhẫn tâm như vậy!”

Mặc Yểm lạnh lùng nhìn nàng, cũng không phản bác cũng không trả lời, giống như đang nhìn một người chết. Phi Du thật sự sợ, bất chấp mặt mũi, thoáng cái quỳ rạp xuống đất khóc ròng nói:” Yểm quân tha mạng! Ta biết rõ sai rồi! Yểm quân tha mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Ác nam chăm sóc (1)

” Hai!” Giọng nói của Mặc Yểm lần nữa truyền đến, lúc này đại bộ phận quý tộc yêu binh đã lâm vào khủng hoảng, những Quý Hồn đánh tiên phong kia không màng thể sự chạy tán loạn, bọn chúng gấp phải ngăn trở đường lui quý quái, cũng không quản có phải là oan quỷ ác linh, tất cả đẩy ra và đánh ngã! Do sợ hãi kích động dục vọng muốn sống áp đảo hết thảy, rất nhiều oan quỷ ác linh còn đang do dự thậm chí chạy trốn chậm một chút khiến Quý Hồn phía trước tán loạn tách ra, ý đồ cực riêng biệt liều chết xông quan ác quỷ yêu ma bù không được bài sơn đảo hải vọt tới Quý Hồn, tràng diện triệt để hỗn loạn, đội ngũ Phi Du mang theo bắt đầu điên cuồng tự giết lẫn nhau cùng chạy tán loạn.

Phi Du nhìn thấy tình trạng như vậy, biết rõ thật sự không thể cứu vãn, nhào tới ôm lấy hai chân Mặc Yểm, khóc ròng nói:” Yểm quân, là lỗi của ta, ta không nên vì chấp niệm trong nội tâm cái lại ý của Yểm quân, Yểm quân ngươi bỏ qua cho ta, ta nguyện đời đời kiếp kiếp làm nô tỳ hầu hạ ngươi, báo đáp chi ân không giết của ngươi.”

Mặc Yểm cúi đầu nhìn nàng một cái nói:” Đã quá muộn. Ngươi thật sự không muốn tự sát?”

Phi Du thét to: “Không! Không!”

Mặc Yểm cảm thấy hồng ảnh trước mắt lóe lên, Phi Du đột nhiên mãnh liệt bỏ nhào đứng dậy từ phía sau lưng ôm sát hắn, ngàn vạn tia máu hồng trường mâu tiếng rít theo bốn phương tám hướng đâm tới người Mặc Yểm.

Thân thể của hắn một mực bị nhốt chặt, nhất thời không thể động đậy, mắt thấy những kia trường mâu muốn đâm vào thân thể của hắn, Phi Du cất tiếng cười to, giọng căm hận nói:” Cho dù chết, ta cũng muốn kéo ngươi đồ nam nhân vô tình vô nghĩa này làm đệm lưng!”

Phi Du đang đắc ý, chợt phát hiện trên tay không còn, Mặc Yểm không thấy bóng dáng, từng nhánh xích hồng trường mâu quen thuộc thẳng tắp cắm vào trong cơ thể của nàng, nàng nhất thời còn không có ý thức được đau đớn, chỉ là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây là nàng dùng pháp khí máu huyết tự thân tu luyện, sao lại đâm xuyên qua thân thể của nàng, muốn mạng của nàng?! Người nam nhân kia? Nàng rõ ràng dùng lực trời buột hẳn trước người mình, tại sao có thể như vậy?! Sao lại như vậy!

Trong lúc hoảng hốt nghe được âm thanh của Mặc Yểm từ phía sau nàng truyền đến:” Xem ra ngươi là lựa chọn hồn phi phách tán, vĩnh không siêu sinh.”

Không! Không phải! Phi Du trong lòng lớn tiếng kháng nghị, cổ họng lại chỉ phát ra một hồi âm thanh hàm hồ quái lạ.

Đang hỗn chiến quý tộc yêu binh nghe thấy thanh âm Mặc Yểm bình tĩnh tuyên bố:” Ba!”

Tất cả yêu ma quỷ quái hoảng sợ quay đầu lại, vừa vặn trông thấy bị pháp khí đâm bản thân thành con nhím giống Phi Du, tan xương nát thịt hồn phi phách tán hóa thành tình cảnh một đoàn huyết vụ đáng sợ.

Một cỗ áp lực cường đại trước nay chưa có từ bên Mặc Yểm truyền đến, giống như sóng âm vô hình, từng lớp sóng đón lấy từng lớp sóng truyền đến, thân thể của hắn chậm rãi lên tới giữa không trung, định tại trên dương môn.

Dương môn một mảnh tuyết trắng ánh sáng kia một hồi vận vẹo, cuối cùng đồng loạt hóa thành tinh quang màu trắng tán vỡ, hướng khắp nơi bay ra, bạch quang sau không phải thể gian nơi phồn hoa, mà là Vong Xuyên hà tràn ra, nước sông hồng hồng vàng vàng tự dương môn dũng mãnh vào, trong nháy mắt bao phủ rất nhiều những quý tộc yêu binh gần Quý Môn quan, cơ hội bọn họ liền kêu thảm thiết đều không có liềm bị nước sông ngập đầu.

Vong xuyên hà không phải là sông bình thường, trong nước sông nổi lơ lửng vô số oan hồn, những oan hồn này trong sông cắn nuốt nhau, dùng hồn phách làm thức ăn, Quý Hồn bình thường một khi rơi vào trong sông ba hồn bảy vía cũng sẽ bị xé rách nuốt chửng, vĩnh viễn không siêu sinh.

Nước sông tràn ra rất nhanh đem phía dưới Quý Môn quan thành mảng ao hồ đầm lầy lớn, một ít yêu ma pháp lực mạnh ra sức muốn nhảy ra khỏi mặt nước chạy trốn, nhưng khi bọn hắn gần gũi dựa trên mặt nước thì phát giác trên mặt nước tựa hồ có một bức tường vô hình, bọn họ có thể thấy bầu trời Địa

phủ đen kịt, nhưng hô hấp lại không có chút khí tức nào, càng không cách nào xuyên thấu bức tường chắn vô hình này, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn thân thể cùng linh hồn mình bị oan hồn trong nước xoi tái lãng trì.

Trên Quỷ Môn quan thiên binh thiên tướng nhìn một màn huyết tinh khủng bố này, không có nửa điểm khoái ý khi địch nhân bị toàn diệt, chỉ có e ngại xâm nhập cốt tủy, Mặc Yểm này thật là đáng sợ, may mắn bọn họ không đối địch với hắn, may mắn lần này hắn đứng về phía bọn họ, nếu không, có địch nhân như vậy, quả thực sống không bằng chết.

Vân Khởi, Vân Lan đã ở trên công thành thấy được toàn bộ quá trình Mặc Yểm hành hung, từ trước đến nay Vân Lan luôn luôn chất phác đột nhiên mở miệng nói:”Hắn không tốt, sư muội không thể cùng hắn cùng một chỗ.”

Vân Khởi khẽ cau mày, cười khổ nói:”Thị sát tàn khốc, lãnh huyết vô tình, xác thực không tốt. Vân Lan nguoi là sợ một ngày kia hắn đối sư muội tình yêu phai nhạt, sẽ thương tổn nàng?”

Vân Lan nặng nề gật đầu, vừa rồi hắn mặc kệ cái Hồng Y nữ yêu kia cầu khẩn như thế nào, vẫn như cũ hung ác một màn hạ sát thật là làm cho người ta kinh hãi, khó bảo toàn ngày sau sẽ không đối Tiểu sư muội trở mặt vô tình! Tiểu sư muội sao có thể ở bên một Ma vương như vậy?

Nếu như có thể lựa chọn, Vân Khởi cũng không nguyện ý đem Bạch Bạch giao cho Mặc Yểm, Mặc Yểm như một núi lửa tùy thời khả năng bộc phát, Bạch Bạch ở bên cạnh hắn quá nguy hiểm. Chẳng qua phải làm sao đem Bạch Bạch an toàn mang về Thanh Lương Quan, mà Mặc Yểm cũng sẽ không tới của quần quỷ cướp đoạt, dường như rất khó.

”Tháng này còn lại một nửa, đến lúc đó chúng ta để cho sư phụ định đoạt đi.” Sau đêm nay, phản quân Địa phủ phỏng chừng có không ít tên bị dọa quay về, không còn dám đặt chân đến vùng Quỷ Môn quan, chính là vạn nhất trong đó có người ở cuối tháng không chịu nổi bí quá hoá liều, bọn họ muốn ngăn cản cũng không dễ dàng.

Tình thế so với người mạnh mẽ, hiện giai đoạn nguyên khí phản quân Địa phủ đại thương, một bên Thanh Lương Quan bọn họ cũng có tổn thương, Vân Sơ cùng Vân Cảnh mặc dù tính mạng không có lo lắng, nhưng ít nhất trong một hai tháng không nên tham gia chiến đấu, dùng thực lực bốn sư huynh đệ bọn họ còn lại, nếu như phản quân Địa phủ quy mô công tới, bọn họ không có nắm chắc bảo vệ cho Quỷ Môn quan.

Lúc này, không thể nói trước còn muốn nhờ Mặc Yểm trợ lực. May mắn hắn bây giờ đối với Bạch Bạch vẫn là vô cùng khản trương, hắn là không đến mức đột nhiên trở mặt thương tổn nàng.

Vân Lan đại khái cũng rõ ràng ý tứ Nhị sư huynh, không khỏi thầm hận chính mình tu vi quá kém, chuyện tới trước mắt không ngờ vẫn cần nhờ Tiểu sư muội đi trao đổi với đại ma đầu này hỗ trợ.

”Sư phụ ở đây thì tốt rồi.” Vân Lan trong nội tâm thập phần nghi hoặc sư phụ vì sao không chịu tự mình đến Địa phủ đến đốc chiến, pháp lực sư phụ cho dù không sánh bằng Mặc Yểm, cũng sẽ không kém quá xa, có người ở đây, lo gì không đối phó được những yêu ma quỷ quái ở Địa phủ này?

Vân Khởi biến sắc, nói:”Tứ sư đệ không cần phải suy nghĩ nhiều quá, sư phụ tự nhiên có lý do của người, sau này nguoi cuối cùng sẽ biết.”

Vân Lan rõ sự thật trước mắt, bị Vân Khởi vừa nói như vậy, liền nảy ra ý nghĩ này, chuyên tâm tự hỏi vấn đề phải như thế nào nâng cao thực lực bản thân.

Dưới Quỷ Môn quan, nước sông Vong Xuyên tràn ra mất đi pháp lực duy trì, đảo mất nước sông liền lui về trong lòng sông, mang đi lượng lớn thi hài hồn phách quỷ tốt yêu binh, trên đất còn lại thừa thối xương khô của yêu ma, bị nước sông ngấm trôi qua thổ địa phát ra từng đợt khó mùi tanh hôi, phía dưới ánh sáng u ám, vùng Quỷ Môn quan dường như trở thành một mảnh tử địa, thiên binh thiên tướng trấn thủ đóng tại đó lại đều bình an vô sự, Quỷ Môn quan thành lâu, liếc nhìn lại, giống như là bảo tổ trong đảo nhỏ đơn độc.

Mặc Yểm thân ảnh đã không thấy, Dương Môn một lần nữa phóng xạ ra quang hoa trắng muốt, sáng ngời mà ôn hòa, tại đây một mảnh tử địa trong có vẻ bỗng nhiên phá lệ.

Độc trên người Bạch Bạch đêm đó liền phát tác, tình huống không tính nghiêm trọng, chỉ là trong lúc ngủ mơ Bạch Bạch ngực từng đợt cảm giác khó chịu, trần trọc. Mặc Yểm trở lại phòng trong hậu điện, thấy đúng là Bạch Bạch đang nằm trên đệm nhỏ chuyên dụng của nàng trên giường bộ đáng quay cuồng bất an. Phía dưới bên cạnh gối của nàng đè nặng hé ra giấy trắng dày đặc chữ.

Mặc Yểm đi qua một tay nhẹ vỗ về thân thể Bạch Bạch không tiếng động an ủi, một tay giơ giấy lên nhìn kỹ. Đây chính là “y chúc” Vân Khởi ghi, mặt trên chính là đặc điểm công pháp, liệu độc những việc chú ý của Bạch Bạch.

Mặc Yểm trong nội tâm khinh thường, Bạch Bạch tu luyện công pháp, hắn tại Mặc Đàm đã sớm nghiên cứu qua vô số lần, còn mượn Vân Khởi nhiều chuyện?! Nhưng vì an nguy Bạch Bạch, hắn vẫn là nhẫn nại tính tình từ đầu tới đuôi nhìn kỹ một lần.

Một chút cũng không có ý mới, cô làm ra vẻ huyền bí! Mặc Yểm phát hiện chính mình có chút chuyện đã biết, liền tiện tay đem giấy viết vo lại thành một khối, ném vào trong chậu than.

Độc của Bạch Bạch ít nhất phải mất thời gian hơn nửa tháng mới có thể triệt để thanh trừ, trong lúc đó, khó chịu là tránh không khỏi, Mặc Yểm đa phần cũng chỉ có thể chải kinh mạch của nàng mau chóng giúp nàng đem độc bài sạch, mắt thấy tiểu hồ ly dưới lòng bàn tay không khỏe thân thể gầy dựa, nửa ngày tìm không thấy một tư thế dễ chịu, Mặc Yểm đau lòng một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, một lần một lần an ủi vỗ.

Bạch Bạch cảm giác được có người ở bên người nàng, dường như an tâm một ít, hướng trong ngực Mặc Yểm cựa cựa, lẩm bẩm một câu:”Phụ thân

ôm, mụ mụ ôm!” Rốt cục lại ngủ say lại.

Người nàng nghĩ đến chỉ có cha mẹ, Mặc Yểm dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ: Khi nào thì nàng sẽ nói ” Mặc Yểm ôm”? Ừ, nếu như là ” Tướng công ôm” Vậy thì càng tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dự Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chỉ số thông minh thoái hóa (1)

Ngày hôm sau lúc Bạch Bạch tỉnh lại, chỉ thấy màu đen quen thuộc trước mắt, đó là áo bào của Mặc Yểm.

Bản thân đem qua rõ ràng ngủ ở đệm nhỏ trên giường, sao lại biến thành ngủ trên người Mặc Yểm? Nhưng hình như cũng rất thoải mái, tuy nhiên không bằng đệm nhỏ trên chiếc giường mềm mại. .... Bạch Bạch đuổi người đứng dậy, phát hiện vị trí hiện tại chính là ngực của Mặc Yểm, phía trước cách đó không xa có thể thấy cổ, yết hầu của hắn, cái cằm, sau đó là môi, cái mũi, thật sự là đẹp mắt. .... Bại hoại!

Bạch Bạch nhìn ra ngoài một hồi đã muốn nhảy trở lại trên giường. Thân thể của nàng vừa động, bàn tay Mặc Yểm cũng dò xét, nhẹ nhàng đè nàng lại.

” Tỉnh rồi? Vụng trộm nhìn ta lâu như vậy, rất thích ta sao?” Tiếng nói của Mặc Yểm lười biếng mà mang theo trêu tức cùng buồn ngủ, êm tai vô cùng.

” Tự đại bại hoại, ai thích ngươi!” Bạch Bạch lớn tiếng phản bác, hoàn toàn là khẩu khí của tiểu cô nương hờn dỗi.

Mặc Yểm nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của nàng, khiến lông hồ ly khi ngủ có chút rối loạn được chỉnh tề, động tác này Bạch Bạch quá quen thuộc, trước kia nàng ở Mặc Đàm, Mặc Yểm thường xuyên sờ nàng như vậy, rất thoải mái, lần mò nàng lại muốn ngủ.

” Ta rất thích nàng!” Mặc Yểm bỗng nhiên nói, ánh mắt ôn nhu như nước, Bạch Bạch ngờ ngác nhìn hắn, trong nội tâm nổi lên vui sướng nho nhỏ không hiểu, nhưng không biết hắn vì cái gì đột nhiên nói cái này.

” Nàng cũng thích ta được chứ?”

Bạch Bạch cảm thấy hôm nay bại hoại có chút là lạ, không rõ thực ra hắn muốn làm gì, vì vậy trầm mặc mà nhìn hắn, cẩn thận không nói một lời.

” Sao lại không nói chuyện?” Mặc Yểm lần đầu tiên ”Chủ động cầu ái”, không nghĩ tới tiểu hồ ly một chút phản ứng tích cực cũng không có.

” Ngươi không khi dễ ta, không khi dễ cha mẹ của ta, còn sư phụ sư huynh, ta. .... Ta liền thích ngươi. ....” Tiểu hồ ly ”suy nghĩ cẩn kẽ” sau cho đáp án khiến người ta dờ khóc dờ cười.

” Thật sự?” Biết rõ tiểu hồ ly trong miệng ”thích” theo như lời ”thích” của mình không phải một nghĩa, nhưng Mặc Yểm cũng không so đo, hắn cần tiểu hồ ly đáp lại, dù cho đơn giản chỉ là một câu mơ mơ hồ hồ.

” Thích ngươi phải làm như thế nào?” Bạch Bạch đột nhiên lại dao động, cái ”thích” này không có cái gì bập rập ?!

Nàng bây giờ đối với Mặc Yểm thiếu tín nhiệm nghiêm trọng, thực tế nhớ tới trước kia Mặc Yểm đã từng nói qua, giữa nam nữ hợp hoan cùng hôn nhẹ, là việc làm với người mình thích, vạn nhất bản thân thích Mặc Yểm, hắn muốn mình là người cùng hắn hợp hoan. . . Khó mà làm được!

Nàng hiện tại đã đoán được, hợp hoan cùng hôn nhẹ không thể tùy tiện cùng người khác làm, Mặc Yểm trước lừa gạt mình cùng hắn làm, nhưng thật ra là chiếm tiện nghi của mình!

Tuy nhiên cùng Mặc Yểm hôn nhẹ, hợp hoan rất sung sướng, rất vui vẻ, nhưng trước khi hiểu rõ chuyện, nàng không thể lại bị lừa!

Mặc Yểm nhẫn nại nói: ”Thích ta, thì là ở lại bên cạnh ta, để cho ta sủng nàng, ái nàng, nàng phải ngoan ngoãn nghe lời của ta.”

” .... Ta đây sẽ không thích ngươi.” Bạch Bạch so sánh, cho rằng ở cùng một chỗ với phụ thân mụ mụ, sư phụ các sư huynh tương đối an toàn.

Thân thể Mặc Yểm cứng đờ, Bạch Bạch sẽ không biết, một câu vô cùng đơn giản của nàng, đối với Mặc Yểm mà nói, so với đánh vào ngực hắn một quyền nặng ngàn cân tổn thương còn lớn hơn!

” Vì sao?” Trong thân thể nổi lên gió lốc, Mặc Yểm cố gắng khống chế chính mình không được bộc phát. Bạch Bạch không tín nhiệm hắn, sợ hắn, mấy cái này hắn cũng biết, tiếp tục tính khí tức giận của mình, chỉ khiến đẩy nàng ra xa hơn.

” Ta muốn cùng phụ thân mụ mụ cùng sư phụ sư huynh cùng một chỗ, ta không thích nghe lời của ngươi.” Bạch Bạch phát giác hắn cố gắng đè nén tức

giận, nàng bắt đầu cảm thấy bất an, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời vấn đề của Mặc Yểm.

Lại là những người kia! Mặc Yểm cảm thấy rất vô lực, phụ thân mẹ Bạch Bạch coi như xong, sự phụ của nàng. .... Chết tiệt Minh Át từ nhỏ dạy nàng tu luyện, thời gian những người này ở chung với nàng đều lâu hơn so với mình, mấy cái này đã lâu không nói tới, những sư huynh kia nàng mới nhận thức bao lâu? Lại cũng xếp hạng phía trước hẳn!

Hắn kém như vậy sao chứ? Vì sao Bạch Bạch thà rằng lựa chọn sự phụ sư huynh của nàng cũng không nguyện ý lựa chọn hẳn?!

Mặc Yểm khó hiểu nhìn chăm chăm Bạch Bạch, rốt cục động thủ đem nàng nâng lên thả lại đệm nhỏ trên giường, đứng dậy không nói một lời đã cửa đi ra.

Hắn phát giận! Bạch Bạch nhìn bóng lưng hắn đi xa, thầm nhủ may mắn hẳn lần này không có đối với nàng nổi giận, nhưng trong nội tâm lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút rầu rĩ khổ sở.

Nếu như Mặc Yểm không thường xuyên đối với nàng nổi giận, hung nàng khi dễ nàng, kỳ thật nàng cũng nguyện ý ở bên cạnh hắn, nhưng Mặc Yểm trước lưu cho nàng bóng tối quá sâu, làm nàng rất khó tin tưởng Mặc Yểm có thể “thay đổi triệt để”.

Cả ngày, tâm tình Mặc Yểm đều vô cùng tồi tệ, Huyền Minh ma dơi thấy vậy, thờ ơ cũng không dám thờ. Đêm qua sau khi Mặc Yểm trở về, Huyền Minh ma dơi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi một đạo nhìn tình huống Quý Môn quan, tình cảnh khiến bọn họ gặp một cú sốc.

Hung danh Mặc Yểm bên ngoài, một ngày đầu tháng bảy đó, bọn họ đi gặp Mặc Yểm trước, chợt nghe nghe thấy hẳn một mình diệt hơn vạn phản quân quý tộc yêu binh, hiện tại tận mắt nhìn thấy hiện trường hẳn tàn sát bữa bãi, dù là bọn họ nhìn quen huyết tinh, cũng không khỏi trong nội tâm phát lạnh.

Trên một sườn núi gần đây, bọn họ tìm được trước hết một đường đào thoát rời khỏi đơn vị, may mắn vài tên Quý Hồn còn sống, mỗi người đều cơ hồ bị dọa bể mật, trong đó một tên lá gan hơi lớn một chút thuật lại trước tình huống bị thảm, vừa nói một bên hàm răng run lên.

Nghe nói Phi Du bị giết, đã hồn phi phách tán, Huyền Minh ma dơi cười với Ngọc Lưu Ly yêu phi: “Ta nói mà, chủ nhân làm sao có thể bị nữ nhân kia mê hoặc?”

Ngọc Lưu Ly yêu phi, chính là Quế Nhi, trên mặt lại nửa phần sắc mặt vui mừng cũng không, nàng cùng Phi Du từ trước đến nay bất hòa, nhưng nghe nói nàng chết thảm như vậy, cũng nhìn không được tiếc hận thay nàng, nữ nhân này quá tự tin, lại cho rằng Mặc Yểm Ma vương như vậy sẽ vì nữ sắc mà mềm lòng. Đồng thời nàng cũng nhìn không được lo lắng cho Bạch Bạch.

Mặc Yểm hiện tại tuy đối Bạch Bạch như châu như bảo, nhưng ai có thể cam đoan hẳn sẽ một mực như thế?

Bất kể như thế nào, thủ đoạn Mặc Yểm tàn nhẫn khiến cho tất cả mọi người để lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu, làm cho Huyền Minh ma dơi đối mặt hẳn cũng bắt đầu cảm giác giống như giẫm băng mỏng.

Vốn chuyện phản quân Địa phủ, trải qua đêm qua, nhất định sẽ tương đối bình tĩnh trở lại, tin tưởng một đội phản quân của Phi Du tin tức toàn quân bị diệt rất nhanh sẽ truyền khắp Địa phủ, tất cả thủ lĩnh phản quân, cũng không nắm chắc trước, cũng sẽ không còn dám tùy tiện đi xông ra Quý Môn quan, mục tiêu của bọn hắn, sẽ sửa thành quay đầu lại đi củng cố địa bàn thế lực tại Địa phủ.

Đây là chuyện tốt, nhưng Mặc Yểm đang nghe Huyền Minh ma dơi báo cáo về tất cả đầu mục phản quân, khuôn mặt bình tĩnh như cũ, giống như người người thiếu nợ hẳn vạn lượng hoàng kim. Huyền Minh ma dơi chú ý thủ nói: “Chủ nhân cảm thấy, cục diện hiện nay còn có gì không ổn sao?”

Mặc Yểm lắc đầu, bỗng nhiên nói: “Ngươi có nữ yêu yêu mến không?”

” Có.....” Huyền Minh ma dơi lộ ra khuôn mặt trắng bệch lại ửng đỏ, thật sự là thiên cổ khó gặp.

” Nàng có thích ngươi không?”

” Thuộc hạ, thuộc hạ không biết. Hẳn là thích a.....”

” Ngươi sao không lo hỏi nàng một chút?”

“Không, không dám hỏi...”

Mặc Yểm nghiêng qua liếc Huyền Minh ma dơi, khinh thường nói: “Không dám?”

Huyền Minh ma dơi ngượng ngùng gãi gãi đầu.

” Nếu như nàng nói nàng muốn ở cùng một chỗ với cha mẹ, sự phụ sư huynh, không muốn ở cùng một chỗ với ngươi, vậy ngươi phải làm sao bây giờ?” Mặc Yểm tuy cảm thấy hỏi tên tiểu tử này vô dụng, nhưng vẫn là nhìn không được mà hỏi.

“Ta đây sẽ chờ, đợi chứ sao.”

“Chờ sẽ hữu dụng sao?”

”Nàng cũng không phải bởi vì yêu mến nam nhân khác, mà không muốn theo ta cùng một chỗ.” Huyền Minh ma doi cảm thấy vấn đề chủ nhân hỏi này thực quái, nữ hài tử gần đây không muốn rời xa cha mẹ sư trưởng xuất giá, cũng là chuyện rất bình thường, không phải sao? Với lại, nữ nhân sớm muộn gì phải gả, chỉ cần không phải di tình biệt luyến, chung quy có thể đợi được ngày nàng đáp ứng xuất giá, chẳng lẽ nàng còn có thể ở bên cha mẹ cả đời?

Một lời đánh thức người trong mộng! Mặc Yểm đột nhiên phát hiện mình phạm vào sai lầm rất ngu xuẩn, biết rõ Bạch Bạch đối với hắn không phải hoàn toàn vô tình, bất quá là bởi vì lỗi lúc trước của hắn, cho nên mới không chịu tín nhiệm hắn, chính mình lại chạy tới cùng cha mẹ của nàng cùng sư phụ sư huynh ghen tỵ, thật sự nhầm chán!

Hiện tại việc phải làm nhất, là làm cho Bạch Bạch đối với hắn xây dựng lại tin tưởng, bồi dưỡng tình cảm càng sâu, đây không phải trước đã nghĩ tốt lắm sao?!

Bạch Bạch bản thân cũng nói, chỉ cần hắn không khi dễ nàng cùng với thân nhân sư trưởng của nàng, liền thích hắn! Nếu như chỉ là bởi vì không nỡ xa cha mẹ sư trưởng, không khó giải quyết sao!

Chỉ số thông minh giảm xuống nghiêm trọng Mặc Yểm cuối cùng khôi phục bình thường, không hề để tâm vào chuyện vụn vặt, cả người thoải mái.

Duỗi tay vỗ vỗ bả vai Huyền Minh ma bức, khó lộ ra được nụ cười rõ ràng thiết tình, xoay người đi trở về hậu điện. Lưu lại Huyền Minh ma bức một người nửa ngày không có rõ ràng hắn nói gì đó khiến chủ nhân cao hứng như vậy. Hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, vị chủ nhân anh minh thần võ pháp lực vô biên kia của hắn, lại sẽ vì vấn đề như vậy mà phiền não hậm hực cả buổi.

Bạch Bạch đang ghé vào trên bệ cửa sổ thở nạt điều tức, đột nhiên bị một người đem ôm lấy, dùng sức hôn một cái vào mũi hồ ly, liền thấy tên tiểu tử kia quấy rầy nàng luyện công cười đến vẻ mặt xuân quang sáng lạn.” Ta mang nàng trở lại Mặc Đàm chơi, gặp Bích Bích, ăn gà nướng, được không?”

Bạch Bạch mừng rỡ, đột nhiên lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình, buồn bực lắc đầu nói:” Chuyện Địa phủ vẫn chưa xong. Sư phụ nói muốn ta lưu lại Địa phủ một tháng.”

” Bạch Bạch ngốc, chỉ cần tháng bảy không có quỷ quái ra Quỷ Môn quan là được rồi, ai muốn nàng phải ở Địa phủ trong một tháng?” Tâm tình Mặc Yểm thật tốt, thậm chí lập tức đem Bạch Bạch mang trở lại Mặc Đàm.

” Nếu như ngươi không ở đây, bọn họ đột nhiên đi xông quan, vậy làm sao bây giờ?” Bạch Bạch là hồ ly lòng tham trách nhiệm mạnh mẽ.

” Có thể thấy bọn chúng cũng không còn lá gan này, những sư huynh kia của nàng cũng không phải ăn không ngồi rồi, nếu nàng lo lắng, ta để cho bọn Huyền Minh ma doi phát hiện không ổn liền cho chúng ta biết.” Mặc Yểm không nói cho Bạch Bạch chuyện hắn làm đêm qua, những yêu ma quỷ quái Địa phủ kia trừ phi thật không muốn chết, nếu không tuyệt đối không dám xông quan vào lúc này.

Bạch Bạch rất nhớ Bích Bích, hơn nữa còn có gà quay còn có khóm cây hoa hồng hoa vườn hoa xinh đẹp..... Cho nên rất nhanh liền không kiên trì nổi, bị Mặc Yểm thành công dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ta cũng nghe lời người (1)

Mặc Yểm không phải là tiên nên khi ra vào Địa phủ có hơi phiền toái, tuy nhiên hắn đã có sự chuẩn bị nên Bạch Bạch nằm trong lòng hắn chỉ cảm thấy chung quanh nổi lên một cơn gió, gió thổi vào mặt khiến nàng không thể mở ra, khi gió ngừng thổi, nàng ngẩng đầu lên thì trước mặt đã là quang cảnh quen thuộc của Mặc Đàm.

Mặc Yểm ôm nàng đến bên những khóm hồng. Đã lâu rồi Bạch Bạch không nhìn thấy nhiều hoa hồng đến vậy, nghĩ đến việc có thể gặp lại Bích Bích, nàng thấy vô cùng vui vẻ, reo lên một tiếng, nhảy xuống đất, hướng tới cây hoa hồng Lục Ngạc nơi có Bích Bích lưu trú.

Bích Bích đang ngồi ở đĩa mật tu luyện, bên tai nghe thấy giọng nói quen thuộc không ngừng gọi “ Bích Bích”, càng nghe lại càng thấy giống giọng Bạch Bạch, nhất thời không tin vào tai của mình, Bạch Bạch bỏ đi nhiều tháng như vậy, chẳng nhẽ thật sự đã trở lại?

Bích Bích thu công đứng dậy, một tay đẩy cánh hoa thò đầu nhòm ra ngoài, quả nhiên trong đám lá tùm lùm có một bóng trắng như tuyết đang chạy về hướng mình. Tuy chạy nhanh như bay nhưng không hề lỗ mãng, tránh không giẫm đạp lên cánh hoa, ngay cả rễ cây trên mặt đất cũng không giẫm phải. Chỉ có Bạch Bạch mới yêu quý hoa như vậy.

Trong nháy mắt Bạch Bạch đã chạy đến phía dưới cây hoa của Bích Bích, ngẩng đầu lên nói: “ Bích Bích, mau ra đây, ta đã về rồi!”

Bích Bích từ đĩa mật nhảy ra, chỉ trong cái búng tay thân mình đã xuống tới mặt đất, đã cao cỡ nửa người, hình như pháp lực của nàng tăng tiến thì hình thể cũng tăng trưởng. Vừa đặt chân xuống mặt đất, việc đầu tiên chính là ôm ghì lấy cổ Bạch Bạch vừa khóc vừa nức nỉ: “ Bạch Bạch đáng ghét, người

chạy đi đằng nào, tại sao bây giờ mới về? Người chỉ nói đi làm nhiệm vụ rồi quay về, kết quả đi rồi đi lâu như vậy! Đáng ghét đáng ghét!”

Bạch Bạch để nàng thoải mái ôm mình, thành thật xin lỗi, nói: “Thật xin lỗi Bích Bích, không phải ta cố ý, cha ta tới tìm ta, Mặc Yễm lại đuổi ta đi...”

Bích Bích khóc một hồi, quệt hết nước mắt nước mũi lên người Bạch Bạch, ngẩng đầu nói: “Chủ nhân đuổi người đi á?! Làm sao có thể?! Hắn rất nhớ người. Người ta đưa bạch hồ khác đến hẳn cũng không cần!”

Bạch Bạch bị Bích Bích quệt hết nước mắt nước mũi lên người nhưng nàng không hề phản kháng, may mà Bích Bích là yêu hoa, nước mắt chính là nước hoa ngưng tụ thành, hương thơm bay vào mũi, không hề bẩn tý nào.

Mặc Yễm từ từ bước đến, nghe thấy hai người đang nói chuyện, đưa tay sờ đầu Bạch Bạch nói: “Ta vĩnh viễn không đuổi nàng đi, nàng ở lại chỗ này nhé?”

Bạch Bạch thoáng lưỡng lự, ánh mắt mong chờ của Bích Bích khiến cho nàng không có cách nào quả quyết cự tuyệt. Mặc Yễm cũng không ép nàng, dù sao vẫn còn nửa tháng, lại còn có tiểu nha đầu Bích Bích hỗ trợ, sẽ có biện pháp khiến nàng cam tâm tình nguyện ở lại, nếu cha mẹ của nàng có đến thăm thì nhân cơ hội đấy cầu hôn là tốt nhất.

Bích Bích đã lâu không gặp Bạch Bạch, thế nên nàng đương nhiên kéo Bạch Bạch đi xem cái này đi ngắm cái kia, lại còn lấy một lọ bảo bối hoa lộ cho Bạch Bạch uống. Hai nàng thân thiết chơi cùng một chỗ, quên luôn cả Mặc Yễm ở phía sau.

Từ khi Bích Bích hóa thành hình người thì Bạch Bạch là yêu tinh đầu tiên nàng gặp, là người bạn cùng giới tốt nhất của nàng, trong suy nghĩ của nàng thì địa vị của Bạch Bạch ngang hàng với địa vị của Mặc Yễm. Nhưng mà Mặc Yễm tính tình không tốt, rất ít khi để ý đến nàng, còn lâu mới bằng được Bạch Bạch dễ thương, đáng yêu, dịu dàng ngoan ngoãn thiện lương, lại còn cùng chơi với nàng nữa.

Mặc Yễm trông cậy vào Bích Bích có thể thuyết phục được Bạch Bạch ở lại cho nên không so đo việc Bích Bích chiếm nhiều thời gian bên cạnh Bạch Bạch, dường như là hết sức dung túng, sủng ái Bạch Bạch, để nàng tùy ý chơi đùa trong Mặc đầm.

Thời gian dường như quay trở về giống như trước, mỗi ngày Bạch Bạch rời khỏi giường đều đi tìm Bích Bích chơi, buổi chiều Mặc Yễm dạy nàng pháp thuật, có lúc nàng cùng Mặc Yễm đọc sách, luyện được, ngủ cạnh bụi hoa hồng, một hồ một người cùng ăn cùng ngủ, ngoại trừ việc Bạch Bạch kiên quyết không chịu hóa thành hình người, thiếu mất việc buổi chiều mây mưa triền miên là làm cho Mặc Yễm thấy tiếc nuối, còn lại gần như hoàn mỹ.

Nháy mắt đã mấy ngày trôi qua, giữa trưa hôm ấy Mặc Yễm đến chỗ Bích Bích để đón Bạch Bạch. Bạch Bạch thấy hắn đến liền chủ động bỏ nhào vào lòng hắn, làm nũng nói: “Có thể đưa Quế Nhi tỷ tỷ đến đây không? Ta nhớ nàng ấy.”

Bích Bích cũng phụ họa nói: “Bạch Bạch bảo Quế Nhi tỷ tỷ là Hắc miêu xinh đẹp hơn người, ta cũng muốn gặp nàng, cùng nàng chơi đùa!”

Mặc Yễm cười cười nói: “Đương nhiên có thể. Nhưng mà Ngọc Lưu Ly yêu phi là yêu ma Địa phủ. Ta đã đồng ý với sư huynh của nàng là tháng này sẽ không để cho yêu ma Địa phủ lên thế gian, không thể vi phạm lời hứa được, tháng sau ta sẽ đưa nàng đến chơi với các nàng được không?”

Tháng tới nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì chắc hẳn Bạch Bạch muốn về Thiên đình với các sư huynh của nàng. Nếu như đưa Quế Nhi đến có thể giữ nàng ở lại, thật là tốt.

Bạch Bạch không phải quá cả tin, nghe Mặc Yễm nói vậy nàng lập tức đứng lên, nàng còn đang băn khoăn chuyện cùng với các sư huynh trở về Thiên đình.

Mặc Yễm không muốn quá thúc ép nàng, cố ý nói: “Dù sao vẫn còn vài ngày nữa, đến lúc đấy rồi nói sau. Đúng rồi, có người đưa đến cho ta hai vò rượu, nói là loại tuyệt mai tiên tử, nàng có muốn thử một chút hay không?”

“Được được!” Bạch Bạch vui vẻ cạo xát vào ngực Mặc Yễm mấy cái.

Bích Bích cũng muốn uống, nhưng nghĩ đến việc mình phải hợp tác cùng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại, nên chỉ nuốt nước miếng nhịn lại.

A Sâm đã nói qua với nàng rằng muốn Bạch Bạch lưu lại, muốn Bạch Bạch ở chung với chủ nhân thì phải đợi nàng yêu chủ nhân, đồng ý gả cho chủ nhân thì Bạch Bạch sẽ nhất nhất ở lại Mặc đầm, không rời đi.

Mặc Yễm rất hài lòng thấy Bích Bích thức thời, trước khi mang Bạch Bạch đi hẳn lấy một ít Tuyệt mai tiên tử ném cho nàng, nháy mắt với nàng một cái, Bích Bích mở cờ trong bụng chui vào trong đĩa mật, âm thầm hy vọng Bạch Bạch có thể vĩnh viễn ở lại đây. Bạch Bạch ở lại Mặc đầm thì từ nay về sau sẽ được ăn nhiều món ngon hơn, hơn nữa tâm tính chủ nhân cũng tốt hơn, người người trong Mặc đầm đều yên ổn sống qua ngày!

Tuyệt Mai tiên tử hương không bay xa bằng hương của Đào hoa nhưỡng tiên tử, nhưng lại có vị nhàn nhạt thấm dần, làm người uống toàn thân mát lạnh, rượu này không phải là người nào tận, mà là A Sâm từ chỗ tiên ông Bắc cực mang tới, A Hâm nói “rượu có thể làm loạn tính”, A Nghiêu ở một bên còn bổ sung một câu “Rượu là sắc chi mô”, tin đồn của hai vị quân sư quạt mo này truyền tới tay Mặc Yễm, bọn họ chứng kiến Bạch Bạch trở lại Mặc đầm, tuy ở chung một chỗ với chủ nhân nhưng lại không chịu hóa thành hình người, làm cho chủ nhân bất mãn ra mặt, nhất định là bởi vì không ăn được tiểu hồ ly.

Lần trước Bạch Bạch tại sao đột nhiên rời đi, bọn chúng cũng không biết chi tiết, chỉ đoán là hai người cãi nhau, chủ nhân vất vả cuối cùng cũng đưa nàng về, nhưng lại chỉ có thể nhìn nàng mà không thể ăn, cứ như thế mãi thì rất ảnh hưởng đến tâm tính của chủ nhân, mà tâm tính chủ nhân không tốt thì bọn chúng cũng không thể an lành sống qua ngày, cho nên mấy người chụm lại, quyết định nghĩ ra biện pháp khiến hai người “Hòa hảo như lúc

ban đầu”

A Hâm cùng với A Nghiêu cố ý ám chỉ việc này trước mặt Mặc Yểm, quả nhiên Mặc Yểm hỏi A Sâm trong Mặc đầm còn có loại rượu ngon nào không. Bọn chúng đã chuẩn bị sẵn loại mai tuyết tiên tửu tốt nhất dâng lên. Rượu này tương đối nhẹ, cho dù có uống nhiều cũng không khiến người uống say mềm đến mức ngủ mê mệt, cùng lắm chỉ làm cho toàn thân nóng lên, thần trí mơ hồ, thuận tiện cho chủ nhân ra tay với Bạch Bạch!

Bạch Bạch nửa điểm cũng không biết mình bị mọi người trên dưới trong Mặc đầm liên thủ tính kế, hồ ly ngốc được Mặc Yểm từ từ chuốc rượu, chỉ chốc lát sóng mắt đã mông lung, mềm cả người.

Mặc Yểm vươn tay xoa lấy cái bụng nhỏ của nàng, Bạch Bạch lập tức thân mật ôm lấy tay hắn đùa giỡn.

“Nóng quá...” Rượu bốc lên, Bạch Bạch bắt đầu uốn éo người phản nài.

“Nàng biến thành người rồi cời hết quần áo ra sẽ không còn nóng nữa” Mặc Yểm cười dụ dỗ, cố ý ôm nàng chặt hơn một chút để nàng càng thấy nóng.

“Không được... Người muốn lừa gạt ta... Muốn chiếm tiện nghi của ta...” Bạch Bạch rên rỉ hy vọng giảm bớt được cái nóng.

“Ta sẽ không lừa nàng...”

“Nói dối! Người chê ta ngốc, thích nhất là lừa gạt ta!”

“.....”

“Người lúc thì đối với ta rất tốt, lúc thì lại hung dữ với ta, mắng ta, coi thường ta!” Bạch Bạch dường như muốn phát tiết tất cả oán giận trong lòng, bắt đầu liệt kê từng lỗi của Mặc Yểm.

“Người muốn ta nghe lời người nhưng người chẳng nghe lời ta!”

Bạch Bạch vừa nói vừa lảo đảo muốn đứng lên, nhưng thử mấy lần đều thất bại, dứt khoát không hề giẫy dụa gục trên mặt bàn, đôi mắt hồ ly u oán nhìn Mặc Yểm.

Mặc Yểm chiều theo nàng, nói: “Nếu như ta nói ta sẽ sửa thì nàng có tin tưởng ta hay không?”

“Không tin!” Bạch Bạch dù say rượu nhưng vẫn kiên quyết giữ nguyên lập trường.

“Vậy nàng muốn như thế nào mới tin tưởng ta?” Mặc Yểm lại hỏi.

“.....”

Cái con tiểu hồ ly ngoan cố này! Mặc Yểm bất đắc dĩ thở dài một tiếng, tay vuốt ve thân thể đang xù lông của Bạch Bạch, trong lòng rất khổ sở.

Bạch Bạch mắt say lơ đãng nhưng thực sự có thể cảm nhận nam nhân trước mặt đang thất vọng, đột nhiên thân thể nàng cử động, dùng mũi chọc vào cằm của hắn, cười nhẹ: “Ta hôn nhẹ người, người đừng không vui.”

Cái này gọi là cái gì, vừa đánh vừa xoa sao? Nhưng mà bất kể là như thế nào, Mặc Yểm quyết định từ bỏ ý định “say rượu loạn tính”. Bạch Bạch không tin tưởng hắn, nếu hắn tiếp tục vi phạm nguyên ý của nàng, cho dù được lợi trong chốc lát, nhưng mà kết quả sẽ làm cho nàng càng ngày càng phòng bị hắn mà thôi.

Hắn tránh Bạch Bạch, quyết định đi tắm nước lạnh, để xác định đêm này mình sẽ không có có hành động quá đối với Bạch Bạch. Bạch Bạch lại dùng móng vuốt túm lấy ống tay áo của hắn, dịu dàng nói: “Người muốn đi tìm những nữ nhân khác để hợp hoan à?” Bạch Bạch tuy say rượu nhưng cũng cảm nhận được trên người Mặc Yểm có hơi thở tình dục.

“Nàng có ý gì đây?”

“Hừ hừ! Người tìm những nữ nhân khác hợp hoan, ta cũng đi tìm hồ ly khác giao phối!” Bạch Bạch hùng hồn tuyên bố.

“Không được!” Mặc Yểm gần như muốn dùng tay bóp chết tiểu hồ ly vô liêm sỉ này, nhưng hắn đâu có cam lòng?!

“Người nói không được là không được sao?” Bạch Bạch uống rượu vào lá gan cũng lớn hơn.

“Ta...” Mặc Yểm muốn nổi giận, muốn giáo huấn con tiểu hồ ly dám trước mặt hắn hùng hổ tuyên bố muốn hồng hạnh xuất tường, nhưng mà hắn vẫn còn nhịn được.

“Ta từ nay về sau sẽ không hợp hoan cùng nữ nhân khác nữa, nàng cũng không được giao phối với con đực khác, được không?” Mặc Yểm nghiêng răng nghiêng lợi chủ động nhượng bộ.

Câu trả lời của Bạch Bạch là một tiếng ợ rõ ràng, sau đó mê man ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đắc Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bích Bích làm mai mối (1+2)

Bạch Bạch cảm thấy ánh mắt Mặc Yểm nhìn mình có chút kỳ quái... tựa như u oán, nhưng mà hấn lợi hại như vậy thì làm sao mà u oán được cơ chứ? Nhất định là mình nhìn lầm rồi!

Mặc Yểm thật ra là vô cùng cay đắng, hấn đã hạ thấp mình cất đất bồi thường, vậy mà tiểu hồ ly hỗn đản này lại vẫn đem hấn dấn giữa không trung, không chịu cho hấn thống khoái. Hơn nữa tử lượng lại rất kém, uống rượu say phát tiết xong thì ngày hôm sau chẳng nhớ gì nữa, quả thật là làm hấn tức chết!

Hấn muốn nàng nói cho mình bạch mọi chuyện, nhưng rồi lại không tìm thấy cơ hội thích hợp, vì vậy Mặc Yểm tìm đến Bích Bích nhờ nàng lên kế hoạch “đi tìm đường cứu nước”

Vì vậy hàng ngày Bích Bích cùng với Bạch Bạch đổi từ sách du lịch khám phá sang thành loại tiểu thuyết điểm tình. Những quyển tiểu thuyết tình cảm này đều là do A Sâm cùng với một vài đồng tử tí mĩ tìm về cho Bích Bích. Bích Bích đọc cũng không ít loại sách này nên chuyện nam nữ so với Bạch Bạch thì hiểu biết hơn nhiều.

Kết quả là Bạch Bạch còn chưa hiểu rõ chuyện nam nữ thì Bích Bích đã tức giận.....

“Tên nam nhân này thật vô sỉ! Gặp ai cũng yêu, nào thì Nga Hoàng, nào thì Phi Phi, nào thì Hoa Tâm!” Bích Bích nổi giận mắng.

Bạch Bạch gật đầu phụ họa nói: “Đúng đấy, giống như Mặc Yểm, đã có xà yêu rồi còn lừa gạt ta, rồi có ta lại còn đi tìm Hoa Lan tỷ tỷ, lại còn có nữ nhân xấu xa dưới Địa phủ nữa chứ!”

Bích Bích sùng sờ, gãi gãi đầu miễn cưỡng giải thích: “Chủ nhân không giống tên nam nhân này, ai cũng lấy về làm vợ đâu...”

“Không cưới về nhà thì không còn quan hệ gì cả sao?”

“Ách, hấn là không còn quan hệ a... Chúng ta đổi quyền khác xem!” Bích Bích chột dạ thay cho chủ nhân.

Lại qua một lúc...

“Quá ghê tởm, tại sao lại có thể vô liêm sỉ như vậy?! Thê tử đối với hấn tốt như vậy, hấn tận mắt thấy mẫu thân tìm đủ mọi cách bắt nạt thê tử, hiểu từ là cái quái gì? Chó má! Ngay cả người mình yêu mà cũng không bảo vệ được thì còn gọi gì là nam nhân nữa?! Vợ con hấn lại còn tha thứ cho hấn nữa chứ, có làm không vậy. Thật sự muốn bị hại đến chết mới cam tâm sao?” Bích Bích lại một lần nữa tức giận.

“Đúng vậy, Mặc Yểm bảo hấn yêu thích ta, nhưng hấn còn thích bắt nạt ta hơn, trước đây còn hủy tất cả căn cơ pháp lực của ta nữa...” Bạch Bạch nhớ lại lúc mình bị lừa, bị hại, bị khinh rẻ thì vô cùng sợ hãi.

“Ách, không phải hấn đã đi tìm cho ngươi rất nhiều tiên thảo tiên dược hay sao... Hiện tại càng ngày pháp lực của ngươi càng tăng tiến, chuyện kia, biết sai có thể sửa mà, thiện mạc đại yên.....” Bích Bích thầm tự oán trách mình ngày hôm nay sao lại chột sách kém quá, làm thế nào mà lại làm cho con tức giận bùng lên vậy?

Lập tức đổi quyền khác

“Bích Bích, ngươi đừng tức giận nữa, sách đều bị ngươi đập nát hết...” Bạch Bạch rụt rè nói.

“Tốt nhất là đập nát đi. Loại sách điên khùng chọc ngươi ta tức chết này, cái gì mà tam tông tứ đức, cái gì mà phải giữ gìn trinh tiết? Đều là một đám nam nhân xấu xa xúm lại bắt nạt nữ nhân!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Bích tức giận đến đỏ bừng lên, dùng cả bàn chân chà đạp lên quyển “Tiết phụ liệt truyện” đập cho mây cước.

“Phụ thân nói đúng, quả nhiên con đực không phải là thứ tốt!” Bạch Bạch hoàn toàn đồng ý.

Bích Bích lập tỉnh lại, vô lực phản bác: “Cũng không hoàn toàn là như vậy...”

“Giống như Mặc Yểm vậy, bản thân hấn thì cùng rất nhiều nữ nhân hợp hoan, chơi hôn nhẹ, nhưng nếu ta cùng chơi với Hồng Hồng thì hấn lại mắng ta, đuổi ta đi! Hấn gặp ai là yêu mến người đó, nhưng lại không cho phép ta yêu mến người khác, không được cùng người khác hợp hoan giao phối. Bích Bích, ngươi nói có phải hấn rất xấu không?”

“.....” Bích Bích trừng lớn mắt, hết chỗ nói rồi.

[CENTER]Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chủ nhân à, không phải ta không giúp ngài mà quả thật là ngài đã làm nhiều chuyện xấu quá rồi... Ô ô ô.

Bạch Bạch đột nhiên nghĩ đến điều trong sách nói: “Nữ nhân không thể tùy tiện hợp hoan cùng nam nhân khác ngoài phu quân của mình...? Nếu không tuân thủ thì là nữ nhân xấu?”

Bích Bích gật đầu nói: “Đúng vậy, nhân gian người ta bảo như vậy.”

“Đối với nữ yêu tinh cũng như vậy phải không?” Bạch Bạch thất kinh hỏi.

“Chắc chắn là vậy rồi!”

Bích Bích đẩy chồng sách ra, không dám nhìn, sợ lại làm cho người ta tức giận, làm cho người ta liên tưởng đến những chuyện xấu trước đây của Mặc Yểm. Đêm nay phải bắt bọn A Sâm tìm cả đêm mấy bộ sách về lễ từ quay đầu, vợ chồng tốt đẹp, gia đình hạnh phúc, ngày mai lại tiếp tục cố gắng!

“Bích Bích, ta phải làm như thế nào bây giờ?” Bạch Bạch đột nhiên hiểu rõ tại sao phụ thân mẫu thân nghe nàng nói nàng cùng với Mặc Yểm hợp hoan thì hai người lại có vẻ thương tâm như vậy, hóa ra là nàng đã trở thành một hồ ly xấu xa!

Bích Bích kỳ quái hỏi: “Cái gì làm sao cơ?”

“Mặc Yểm cùng ta hợp hoan, nhưng hã không phải phu quân của ta, ta...ta thành nữ nhân xấu mất rồi?”

“Làm sao có thể? Bạch Bạch ngươi là nữ nhân tốt nhất!” Bích Bích lớn tiếng nói. Nghĩ lại, lập tức chuyển buồn thành vui: “Ngươi gả cho chủ nhân chẳng phải là tốt sao?”

” Có thể như vậy không?”

” Đương nhiên có thể!”

Bạch Bạch nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy có gì đó không ổn, hỏi: “Nam nhân kia đã có thể từ rồi mà vẫn hợp hoan cùng nữ nhân bên ngoài có phải là người xấu không?”

“Đương nhiên là xấu!” Bích Bích nhớ tới Hoa Tâm trong cuốn sách, rồi lại so sánh với người đàn bà tiết hạnh trong tiết phụ liệt truyện, trong lòng đầy căm phẫn.

Gả cho người xấu thì chẳng phải mình cũng xấu ư? Bạch Bạch có chút hoảng loạn, quyết định trở về thiên đình hỏi ý kiến sư phó.

Bích Bích đã hết tức giận, một lần nữa nhớ tới nhiệm vụ của mình thì bắt đầu hối hận, tự tìm phương pháp ứng cứu.

“Bạch Bạch, cha và mẹ ngươi đều là hồ ly à? Tình cảm họ có tốt không?” Bích Bích tâm cơ linh động, nhớ tới cha mẹ của Bạch Bạch, bọn họ không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Bạch Bạch gật gật đầu: “Phụ thân và mẫu thân bắt kể đi đâu đều có nhau, chưa bao giờ tách rời”

“Nếu cha mẹ ngươi đều đồng ý cho ngươi lấy Mặc Yểm thì ngươi có gả cho hắn không?” Bích Bích tiếp tục thử

“Lấy hắn?”

“Ừ, chính là kết làm vợ chồng, hai người vĩnh viễn không bao giờ tách rời, bảo vệ lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, trung thành với nhau” Đây là Tử Tô mục mục ở phòng bếp nói. Tử Tô mục mục là một trong số ít những người đã kết hôn trong Mặc Đầm. Bích Bích cảm thấy lời của mục mục nhất định là đúng.

“Ta không biết...” Bạch Bạch cố gắng tưởng tượng phu quân của mình trong tương lai, nhưng bất kể nghĩ như thế nào thì hình bóng hiện ra luôn là Mặc Yểm, thật là kỳ quái. Mặc Yểm làm sao có thể trở thành phu quân của nàng, hắn cũng không phải là hồ ly, hơn nữa căn bản là hắn không cần nàng bảo vệ, càng không chung thủy với nàng.

Từ lúc nàng ở chung với Mặc Yểm đến nay đều là hắn chủ động quan tâm đến nàng, chăm sóc nàng hay bắt nạt nàng hắn đều chủ động. Nàng thì rất ít khi chủ động làm gì với Mặc Yểm, nàng chỉ giới làm nũng đòi ăn đòi chơi, hoặc là giận dỗi với hắn mà thôi... Quan hệ của bọn họ đều là do Mặc Yểm nắm quyền chủ động, ý muốn của nàng như thế mà hình như không quan trọng

Nghĩ đến đây nàng thấy nhụt chí, nàng thật sự rất vô dụng. Nhưng lại nghĩ đến việc từ khi biết Mặc Yểm đến nay nàng đã phát sinh tình cảm với hắn, cân cân trong lòng không khỏi nghiêng về phía hắn. Tuy nhiên hắn đã làm rất nhiều chuyện xấu đối với nàng, nhưng sau này đối xử tốt với nàng cũng không ít. Càng nghĩ lại càng râm rôi, càng nghĩ lại càng không biết phải làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Dự Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Lời hứa hẹn của Minh Ất (1+2)

Bích Bích nằm bên người Bạch Bạch khoe khoang nói: “Bạch Bạch, người gả cho chủ nhân được không, như vậy người có thể vĩnh viễn ở lại Mặc Đàm! Chủ nhân rất thích người, ta đảm bảo chủ nhân sẽ hết lòng chiều chuộng người, nếu có nữ yêu tinh dám đến cửa, ta cùng bọn A Sâm, A Diễm nhất định giúp người đuổi đi!”

Bạch Bạch lắc đầu nói: “Nếu sau này hắt lại khi dễ ta, ta phải làm sao đây? Hơn nữa, hắt cũng không cần sự bảo vệ của ta...”

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mất đã là hai mươi bảy tháng bảy, cách ngày cuối tháng, chỉ còn lại hai ngày, Bạch Bạch luôn lo lắng chuyện ở địa phủ, cò sát bắt Mặc Yểm mang nàng trở lại địa phủ xem thử. Mặc Yểm mấy ngày này đem hết biện pháp cũng không thể dỗ được Bạch Bạch đáp ứng lưu lại, mắt thấy tháng bảy sắp hết, tâm tình cũng bắt đầu trở lên nôn nóng, chỉ là lại không dám tức giận với Bạch Bạch, đành phải nuốt một bụng oán khí mang Bạch Bạch quay về địa phủ.

Quý môn quan một mảnh yên tĩnh, từ ngày Mặc Yểm ở trước dương môn quét ngang thiên quân một lần giết hết một hệ phản quân của Phi Du đến nay, các lộ phản quân địa phủ cứ nhiên như hấn sờ liễu, không người nào dám lại xông vào quan, quý môn quan cực kỳ thái bình, độc thương (vết thương do trúng độc) của Vân Sơ cùng Vân Cảnh cũng đã khỏi hơn phân nửa, bây giờ Vân Khởi mang theo Vân Lan ở trên quan cùng thiên binh thiên tướng của bọn Vũ Khúc Tinh Quân phụ trách phòng ngự, Vân Chi cùng Vân Hư liền dẫn theo một bộ phận thiên binh thu dọn Thái Quang Vương điện trong Diêm La thập điện, khôi phục chức năng của khu địa phủ, khai thông địa phủ Quý Hồn Luân Hồi đầu thai chuyển thế.

Mặc Yểm trước tiên mang Bạch Bạch trở lại Bình Đẳng Vương đại điện, gặp qua Huyền Minh ma dơi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi, hiểu biết rõ ràng tình thế hiện tại của địa phủ phản quân, lại nói với hai yêu: “Sau khi hết tháng bảy, ước định của ta cùng với bọn người Thanh Lương Quan xem như hoàn thành, các người nếu muốn đi đến thế gian, mừng một tháng tám tháng có thể cùng ta rời âm ty địa phủ.”

Hai yêu mừng rỡ, nhất tề khom người tạ ơn. Bạch Bạch nhảy một cái lên trên vai Ngọc Lưu Ly yêu phi, vui vẻ nói: “Quê nhi tỷ tỷ, người đến Mặc Đàm làm khách được không, Bích Bích bạn tốt của ta hình như đã gặp người rồi. Bích Bích là Hoa Yêu cây hoa hồng, trong Mặc Đàm có thật nhiều thật nhiều hoa hồng, rất đẹp.”

Quê nhi không khỏi lộ ra một chút ý say mê, Bạch Bạch lúc trước từng nói qua đủ loại của nhân gian, lại qua không lâu nữa nàng có thể chính mắt trông thấy rồi.

Cáo biệt hai yêu, trạm thứ hai là đến quý môn quan thăm sư huynh của Bạch Bạch. Việc này nếu là lúc trước kia, Mặc Yểm tuyệt đối không đồng ý, nhưng mà hiện tại mọi chuyện hấn đều thuận theo ý Bạch Bạch, chỉ mong nàng có thể lại lần nữa tín nhiệm, ý lại hấn, cho nên cho dù trong lòng rất khó chịu, vẫn mang Bạch Bạch đi.

Thân ảnh bọn họ xuất hiện trên quý môn quan, lập tức khiến cho những thiên binh thiên tướng một trận khủng hoảng, sự hung tàn giết chóc của Mặc Yểm cho bọn họ lưu lại ấn tượng thật sự quá sâu.

“Mấy tiểu tử Thanh Lương Quan ở nơi nào?” Mặc Yểm nghiêm mặt hỏi.

“Ồ... Ồ... Ở kia, bên kia.” Một tên tiểu binh nom nớp lo sợ chỉ hướng đông bên đài viễn vọng, dưới ánh mắt Mặc Yểm bị dọa tới mức hai chân run lên, dường như đứng cũng không vững.

Mặc Yểm sờ sờ Bạch Bạch trong lòng ngực đang hưng phấn nhìn xung quanh, đi nhanh đến hướng đài viễn vọng hấn đã chỉ.

Dưới đài trong thạch thất chỉ có Vân Sơ cùng Vân Cảnh hai người khoanh chân nhắm mắt đang điều tức, Mặc Yểm cũng không cố ý che dấu đi khí tức, còn chưa tiến thạch thất, hai người liền biết rồi, hai đôi mắt mở to, trong mắt thần thái trầm tĩnh, không còn hình dáng hư nhược như lúc trước.

Bạch Bạch hưng phấn mà nhảy đến trước mặt bọn họ: “Đại sư huynh, tam sư huynh, các người không có việc gì chứ?”

Vân Sơ sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, mỉm cười nói: “Không việc gì, ngày ấy vất vả Tiểu sư muội rồi, độc trên người đã loại trừ hết chưa?” Nhìn Tiểu sư muội tinh thần khí thế tràn đầy, hiển nhiên mấy ngày này trải qua không tệ, tâm ý Vân Sơ yên tâm phần nửa.

Vân Cảnh không để ý giết người ánh mắt của Mặc Yểm, một tay đem Bạch Bạch ôm tới nói: “Tiểu sư muội chỉ nhớ tới Đại sư huynh, tam sư huynh ghen tị rồi, ghen tị! Ghen tị chết thôi!”

Bạch Bạch cười hi hi nói: “Ta cũng nhớ tam sư huynh, sư huynh ngày đó sao lại bị trúng độc?”

Vân Cảnh đỏ mặt lên nhưng không trả lời, Vân Sơ trừng mắt nhìn hấn hừ lạnh một tiếng, Vân Cảnh ngượng ngùng chính là nhìn trái nhìn phải mà kể lại.

Thì ra ngày đó hẳn làm xong chuyện mà Mặc Yểm giao cho, đang chuẩn bị đến quý môn quan tham gia lời đài đại chiến, đột nhiên Phi Du tìm tới cửa, nói Mặc Yểm có chuyện quan trọng nhắn dùm, muốn cùng hẳn mặt đàm. Vân Cảnh thay Mặc Yểm chạy giúp việc một hồi, cũng gặp qua nữ nhân này, tuy rằng Mặc Yểm rất ít khi ở trước mặt hẳn cùng nữ nhân này có cừ chi thân mật, nhưng mà hai người câu kết làm chuyện bấy, dường như tất cả địa phủ phản quân đều biết, Vân Cảnh thường xuyên ra vào Bình Đẳng Vương đại điện, lại tiếp xúc không ít yêu ma, sao lại không biết?

Hẳn đối với việc Mặc Yểm đã có Bạch Bạch còn cùng với nữ nhân khác dây dưa mập mờ vô cùng bất mãn, nhưng xét thấy mình cũng là kẻ bại hoại phong lưu hoa tâm, nhưng không giống những sư huynh đệ khác luôn căm thù đến tận xương tủy. Phi Du cùng Mặc Yểm có tầng quan hệ này, Mặc Yểm thông qua nàng ta truyền đạt chuyện gì cũng là bình thường, Vân Cảnh tất cả đều không nghi ngờ nàng, đi theo đến doanh trướng của nàng ta. Không ngờ Phi Du vừa đến chốn không người chỗ, lại thoải mái trước mặt hẳn cởi áo cùng thất lưng ra.

Đổi lại lúc bình thường, cái loại diễm phúc đưa đến tận cửa thế này, Vân Cảnh hơn phân nửa sẽ không cự tuyệt, nhưng mà nghĩ đến quan hệ của nàng cùng Mặc Yểm, hẳn làm sao dám xằng bậy? Xoay người muốn rời đi.

Phi du bất chấp quần áo mình còn không chỉnh tề liền dán sát lại gần cận, Vân Cảnh không khỏi có chút ý này ý nọ, kết quả liền trầm mê vào bẫy của Phi Du, bị nàng ta nhân cơ hội hạ độc.

Việc mất mặt như vậy Vân Cảnh tự nhiên ngượng ngùng nhắc tới trước mặt Tiểu sư muội, bất quá trở lại Thiên Đình, sư phụ không biết muốn phạt hẳn như thế nào đây, nếu không phải hẳn sợ ý như vậy, cũng sẽ không làm cho Tiểu sư muội phải lên lời đài mạo hiểm.

May mắn cuối cùng Tiểu sư muội giành được toàn thắng, cuối cùng không có chuyện xấu nào.

Vân Sơ thấy ánh mắt Mặc Yểm luôn không rời Bạch Bạch, trong lòng chợt động nói: “Ngày ấy lời đài... Đa tạ các hạ tương trợ.”

Mặc Yểm lãnh đạm nói: “Ta chỉ là không muốn Bạch Bạch bị tổn thương.”

“Cho dù là như thế nào, trong một tháng này may mắn có các hạ xuất thủ, mới có thể bảo trụ quý môn quan không bị công phá, hôm qua ta đã đem tiền căn hậu quả (nguyên nhân hậu quả) bẩm báo sư phụ, sư phụ muốn mời các hạ đầu tháng tám đến Thanh Lương Quan một chuyến.”

“Không có hứng thú.” Mặc Yểm tuy rằng thích Bạch Bạch, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể tiếp nhận Minh Ất chân nhân cùng với tất cả những gì liên quan tới hẳn. Hẳn đối với tên gia hỏa ra về đạo mạo, tâm tư thâm trầm này vẫn vô cùng chán ghét cùng cảnh giác như cũ.

“Sư phụ muốn cùng các hạ nói về chuyện của Bạch Bạch, chẳng lẽ các hạ cũng không có hứng thú?” Về mặt Vân Cảnh bốn cọt chen vào nói.

Mặc Yểm rất muốn xé rách cái bản mặt của hai tên tiểu tử đang ra vẻ đầy đắc ý này, chẳng qua chuyện liên quan tới Bạch Bạch... Hẳn đã biết, Bạch Bạch đối với sư phụ sư huynh của nàng gần như tín nhiệm sùng bái mù quáng, mình nếu bất kể không đếm xỉa gì cường ép đem nàng bắt đi, quan hệ sẽ của bọn họ liền bị phá hư nghiêm trọng.

Không thể, vẫn cần thu thập mấy tên sư phụ sư huynh, cha mẹ thân hữu của nàng được rồi, mới có thể thuận lợi lừa bắt tiểu hồ ly về nhà.

Mặc Yểm tuyệt đối không phải người lương thiện, cho nên Vân Sơ cùng Vân Cảnh thấy hẳn tâm ý dao động, liền không tiếp tục dùng ngôn ngữ cùng công kích, miễn cho hẳn trở mặt. Bạch Bạch không rõ cho nên nhìn nhìn Mặc Yểm lại nhìn nhìn hai vị sư huynh của mình, nghi hoặc nói: “Về chuyện của ta? Chuyện gì a?”

Vân Cảnh cười hi hi ra vẻ thần bí nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122: Có âm mưu (1)

Vân Sơ báo cáo chuyện của Bạch Bạch cùng Mặc Yểm từ đầu chí cuối viết thư cho Minh Ất, Vũ Khúc Tinh Quân cũng viết thư bẩm báo Thiên Đế những gì mình đã nghe đã thấy. Đám sư huynh đệ Thanh Lương Quan cũng không lộ ra nội dung cụ thể điều kiện trao đổi của ước định với Mặc Yểm, cho nên Vũ Khúc Tinh Quân cũng chỉ là viết Bạch Bạch bị bắt và lưu lại bên người Mặc Yểm, Mặc Yểm chẳng biết tại sao ra tay kinh sợ với một đám phản quân địa phủ, cùng với chuyện thắng lợi trên lời đài địa phủ của đệ tử Thanh Lương Quan.

Thiên Đế để ý một lượt tất cả các chuyện, rất nhanh rút ra kết luận: nhất định là Minh Ất chân nhân phái nữ đồ hồ tinh đi câu dẫn Mặc Yểm, sau đó thành công khiến Mặc Yểm đối với nàng nói gì nghe nấy, ra tay giúp đỡ.

Kết luận này khiến Thiên Đế cao hứng một trận, chỉ có điều trong nháy mắt lại bắt đầu lo sầu: hai huynh đệ này liên thủ, về sau Thiên Đình còn đến lượt Thiên Đế hẳn nói sao?

Mặc Yểm không nói đến, Minh Át chân nhân đối với hắn từ trước đến nay thái độ vẫn là xa cách cao ngạo, mà tiếng tăm của Thanh Lương Quan ở trong suy nghĩ của thần tiên Thiên Đỉnh so với mình còn cao hơn một phần, lần này càng cố gắng xoay chuyển tình thế, chỉ phải mấy đệ tử liền hóa giải được nguy cơ ở địa phủ, chỉ sợ tiếng tăm càng lên cao một tầng, khiến Thiên Đế hắn đối với địa phủ tạo phản hết đường xoay chuyển làm sao chịu nổi?

Hắn mấy năm này từng đợt từng đợt phái binh đến địa phủ, kết quả càng đánh tình thế không thuận lợi càng rõ ràng, đến cuối cùng bị bức đến toàn tuyến buông bỏ quyền thống trị địa phủ, từ chiến đến cùng từ thủ quỹ môn quan.

Mà Thanh Lương Quan phái xuống mấy đồ đệ, liền ngăn cản được trăm vạn quỷ tốt yêu binh ổn định được thế cục, trên lời đài lại quang minh chính đại đánh bại những yêu ma đầu lĩnh xuất chúng của địa phủ.

Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng so với hàng, Thiên Đế càng nghĩ trong lòng càng nguội lạnh, hắn không thấy hổ thẹn, chỉ cảm thấy buồn bực!

Không hiểu Minh Át có biện pháp ngăn lại địa phủ nào động, lại cố tình ra sức khước từ luôn không chịu hết mình, cho đến khi thiên binh thiên tướng bị đánh cho chật vật không chịu nổi sắp sụp đổ mới ra tay, nhưng lại phải mấy đệ tử liền đem náo động tạm thời bình ổn, cái này không phải rõ ràng muốn quét hết mặt mũi của hắn, càng làm cho quyền uy của hắn bị quét hết sao chứ?!

Thiên Đế xưa nay hà khắc thiếu tình cảm, chỉ nghĩ đến người khác không đúng, tuyệt không có tự kiểm điểm vấn đề bản thân, một khi nguy cơ giảm bớt, chuyện đầu tiên đó là nghĩ làm thế nào vớt vát lại thể diện lợi ích, làm thế nào áp chế “Ân nhân” đã giúp đỡ hắn để xây dựng lại quyền uy của mình.

Hắn một mình ở ngự thư phòng vòng vo vài vòng, càng nghĩ càng khó chịu, tiếp tục như vậy, cho dù Minh Át chân nhân không đến đoạt chức vị Thiên Đế, hắn cũng áp chế không được thủ hạ, mấy bọn tiên nhân đã sớm sinh dị tâm kia, nhất định phải nghĩ ra biện pháp, không thể để hai huynh đệ Minh Át cùng Mặc Yểm tiếp tục đắc ý được!

Nếu Mặc Yểm cùng Minh Át giống như trước bình thường không cùng một mâm còn tốt, hiện tại Mặc Yểm không ngờ cùng Thanh Lương Quan hợp tác rồi, đây là sự kiện vô cùng đáng sợ! Từ trước bọn họ bởi vì chuyện tình của một thể hệ mà như nước với lửa, còn có thể hạn chế lẫn nhau, hiện tại Mặc Yểm hiển nhiên là bị tiêu hồ ly tinh nhà Minh Át kia làm cho mê muội rồi, hắn phải làm chút gì đó... Chỉ cần hai huynh đệ này trở lại trở mặt thành thù, liền giải quyết được vấn đề đại nạn giải của hắn!

Còn Thanh Lương Quan phát triển lớn mạnh, hừ hừ! Đầu có dễ dàng như vậy!

Thiên Đế tâm sinh một kế, lập tức gọi tới mấy tên hầu cận thân tín, dặn dò như thế như vậy, nhìn bọn họ nhận mệnh lệnh rồi đi, Thiên Đế sờ sờ ba cọng râu dài dưới cằm, lúc sau yên tâm ngồi trở lại ngự án, đắc ý nở nụ cười.

Minh Át chân nhân lúc này đang ngồi trong hoa viên ở Thanh Lương Quan, nhìn hoa hồng dưới hành lang trầm tư, thị đồng (người hầu nhỏ tuổi) Huyền Thư đối với thói quen này của hắn đã nhìn quen không kỳ lạ, chẳng qua lần này không giống với trước kia.

Từ hai ngày trước chân nhân nhận được thư của bọn đệ tử Vân Sơ, tâm tình liền giống như tốt lên không ít, trước đây chân nhân trong lúc trầm tư, luôn khề cau mày, hôm nay lại là hình dáng mi thư nhân triển (lông mày giãn ra thoải mái, mặt mở to vui vẻ), tâm tình khoan khoái, chắc là việc ở địa phủ rất là thuận lợi.

Nghĩ đến mấy người bọn Vân Sơ rất nhanh sẽ bình an trở về, Huyền Thư cũng vô cùng cao hứng, cho nên khó có được dịp đáp ứng yêu cầu của Tiểu Hắc, đem nó ôm đến trong hoa viên đến phơi nắng.

Một tháng trôi qua, thương thế của Tiểu Hắc cũng tốt lên không ít, nằm ở dưới gối Minh Át chân nhân đắm mình trong ánh mặt trời, hít mát lại về mặt như đang hưởng thụ, miêu mao (lông mèo) trên người một màu đen trơn bóng thật là thu hút mọi người.

Minh Át chân nhân nhớ tới khi còn bé mẫu thân từng nuôi một con hắc miêu, không tự giác duỗi tay sờ sờ Tiểu Hắc, học động tác mẫu thân năm đó giúp Tiểu Hắc vuốt lông. Đây là lần đầu tiên ôn hòa địa thân cận cùng Tiểu Hắc như vậy, Tiểu Hắc tròn tròn chớp chớp đôi mắt mèo, quả thực cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà vừa mừng vừa lo), thiếu chút nữa thoải mái kêu meo meo một tiếng.

Chẳng qua hắn không phải là con hồ ly ngọc Bạch Bạch kia, hắn là một con hắc miêu ưu tú có tính cách, độc lập lại kiên cường, không thể thanh y (vai đào trong hí khúc) mấy cái mà mất hình tượng hướng về phía người khác lấy lòng a dua!

Nhưng mà thật sự rất thoải mái! Dù sao xung quanh cũng không người, Tiểu Hắc quyết định phóng túng một lần, nghĩ như vậy, hắn liền thả lỏng xuống tứ chi mở ra hưởng thụ Minh Át chân nhân đích thân phục vụ mát xa! Ngoại trừ Bạch Bạch cái con hồ ly ngọc kia, không có người nào có phúc khí này đâu!

Nhớ đến Bạch Bạch, Tiểu Hắc tính tính thời gian, mở miệng hỏi thăm: “Chân nhân, Bạch Bạch qua hai ngày nữa là trở lại rồi chứ?”

“Ừ, người rất nhớ mong nàng sao?” Về mặt Minh Át chân nhân hoà nhã, giống như buông xuống được một cái gánh nặng thật lớn, bộ dạng thể xác và tinh thần thả lỏng.

“Ai, ai nhớ mong cái con hồ ly ngọc kia chứ!” Tiểu Hắc cứng miệng nói.

“Bạch Bạch chỉ là không hiểu thế sự, học phép thuật vô cùng thông minh.” Minh Át chân nhân khó được có nói lời nói hào hứng như thế, không quên vì tiểu nữ đồ mà biện bạch một chút.

“Ta thông minh hơn nàng, chân nhân người nếu thu ta làm đồ đệ, sẽ biết ngay!” Tiểu Hắc rất biết nắm chặt cơ hội.

“Vận mệnh của ta đã định trước chỉ có bảy đệ tử, nếu người muốn học phép thuật, cũng không nhất định phải làm đệ tử của ta.”

“Thực sự có vận mệnh đã định trước chuyện này?” Tiểu Hắc buồn bực, thầm nghĩ: sao cái con hồ ly ngốc Bạch Bạch kia mệnh lại tốt như vậy chứ?

Minh Át chân nhân bỏ tay ở trên người Tiểu Hắc dừng một chút, nói: “Từ trước ta cũng đã hoài nghi qua, chẳng qua hiện tại ta đã tin rồi.”

“Há? Vì sao hiện tại lại tin?” Tiểu Hắc từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, không lớn không nhỏ quen rồi, khó được Minh Át chân nhân có lòng thanh thản cùng hắn nói chuyện phiếm, không khỏi truy hỏi kỹ càng sự việc.

Minh Át chân nhân cười mà không đáp, tâm tư đã bay đến trên người Bạch Bạch cùng Mặc Yểm ở âm ty địa phủ, còn hai ngày, các đệ tử sẽ trở về, Mặc Yểm cũng sẽ đến, hai người bọn họ, từ hơn một nghìn năm trước, sau khi Mặc Yểm đại náo Thiên Đình, cũng chưa có lại gặp nhau qua, chẳng biết vị đại ca này lần tới tiếp xúc với ý của hắn rồi sẽ có biểu tình gì đây...

Biểu tình của Mặc Yểm rất khó nhìn, nghĩ đến Minh Át nắm được tâm lý Bạch Bạch, chắc chắn đối với công phu sư tử ngoạm của mình, chẳng biết sẽ có yêu cầu gì quá mức, trong lòng liền tức giận phi thường.

Nhưng Bạch Bạch một bộ dáng vô tội, đối với chuyện Minh Át lợi dụng nàng hoàn toàn không biết gì cả (mà biết cũng sẽ không tin), vẫn khờ dại chờ mong hai ngày nữa trở lại Thanh Lương Quan gặp nhau cha mẹ sự phụ.

Nghĩ lại, Minh Át nếu là có đòi hỏi gì còn tốt, ít nhất như vậy mười phần chắc chín có thể trao đổi được Bạch Bạch, chỉ sợ Minh Át vô dục vô cầu (không có ham muốn gì), toàn tâm toàn ý dùng mách khéo đối với hắn, phá hư quan hệ của hắn với Bạch Bạch.

Ngày đó ngoài Mặc Đàm ngộ thương (lỡ tay làm thương) phụ thân Bạch Bạch, Bạch Nguyên Tùng, Mặc Yểm tự biết muốn lấy được sự đồng ý của người nhà Bạch Bạch, cưới Bạch Bạch về nhà chỉ sợ phải muốn hao phí một phen công phu, tốt nhất là có Minh Át đứng giữa hòa giải liên đơn giản hơn nhiều rồi, cho nên Minh Át sẽ đề ra điều kiện gì trao đổi... Khai thiên sát giá lạc địa hoàn tiền là được.

Dù sao bất luận như thế nào, Bạch Bạch hẳn nhất định phải cưới rước về nhà!

(DG: 开天杀价落地还钱: Khai thiên sát giá lạc địa hoàn tiền: Lúc đầu người bán sẽ ép giá bằng cách đưa ra một cái giá trên trời, người mua cũng rất tự tin mà đưa ra một cái giá thấp hơn biểu hiện mình có con mắt biết nhìn hàng, cuối cùng người mua đưa ra một cái giá cao hơn một chút coi như cho người bán một chút thể diện biểu thị một chút nhượng bộ của mình để cho người bán cũng vui lòng mà bán hàng cho mình. Đây là một thủ pháp rất hay dùng của người Trung Quốc khi mua bán - Tra nghĩa trên 1 trang tìm kiếm trên Baidu.com)

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ôn tuyên (1)

Ầm ầm! Một hồi tiếng nổ giống như tiếng sấm, trên Quý Môn quan, dương môn chậm rãi đóng cửa, cửa đóng, tiếng hoan hô của thiên binh thiên tướng sấm dậy, vô số phán quân Địa phủ rình dưới cửa về mặt buồn bực không cam lòng.

Tháng bảy đối với thiên binh thiên tướng phụ trách bình định thủ quan trong Âm ti Địa phủ mà nói, thực sự là hữu kinh vô hiểm (chỉ sợ chứ ko gặp nguy), tuy thần kinh bị kéo căng muốn đứt rồi, đã liều mạng chiến đấu, ngoài mấy trận linh tinh trong một hai ngày đầu, về sau quả thực có thể dùng gió êm sóng lặng để hình dung, một thời gian tới thiên binh thiên tướng ở đây sẽ ít thương vong.

Thắng lợi tới quá mức mộng ảo, nhưng mọi người trên thành cũng biết tất cả thuận lợi này đều là nhờ sát thần Mặc Yểm đáng sợ kia xuất thủ tương trợ, hầu hết mọi người không biết tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện cứu vớt bọn họ lúc nước sôi lửa bỏng, nhưng điều này không ảnh hưởng bọn họ sùng bái cảm kích đối với Mặc Yểm.

So đi tính lại, biểu hiện của đệ tử Thanh Lương Quan thì hơi lộ vẻ mất mặt, Mặc Yểm vì bọn họ mà tính toán thúc đẩy đại chiến tiên ma trên lối đài mười lăm tháng bảy, ngược lại cho bọn họ cơ hội biểu hiện rất tốt, ít nhất hiện tại cách cửa đóng lại tất cả thiên binh thiên tướng nhắc tới đệ tử Thanh Lương Quan, đều là khen không dứt miệng, trình độ pháp lực bọn họ có lẽ không cao cường dị thường bằng Mặc Yểm, nhưng cũng đã không phụ danh tiếng Thanh Lương Quan, đồ đệ như thế, sư phụ Minh Át chân nhân của bọn hắn chắc rất lợi hại, không cần nhiều lời!

Vô hình, địa vị Thanh Lương Quan trong suy nghĩ vài thiên binh thiên tướng lại cao hơn một chút. Nếu như Mặc Yểm biết trù tính của mình cuối cùng sẽ mang đến hậu quả như vậy, lúc trước khẳng định nói cái gì cũng sẽ nhìn xuống, không đi hãm hại bọn họ.

Vũ Khúc Tinh Quân cùng Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ đều là lão nhân Thiên đình, cũng trải qua kiếp nạn Thiên đình hơn một nghìn năm trước, tuy khi đó cũng chưa từng tận mắt thấy Mặc Yểm, nhưng chấp vá gom góp lại cũng có thể đoán ra, trong tam giới có năng lực như vậy, lại là cách ăn mặc

này, chỉ sợ trừ hấn ra cũng không có người thứ hai.

Một người như vậy cùng Thiên đình thế như nước lửa, trái lại giúp bọn họ, khiến bọn hấn ngoài nghi hoặc khó hiểu, cũng âm thầm cảnh giác một hồi. May mắn rốt cục sống qua tháng bảy, cũng coi như bình an vô sự, ba tiên nhân cẩn thận xem xét mọi thứ, so với bất kì ai khác cười đều ngọt ngào hơn.

Mặc Yểm lo lắng mấy ngày, cuối cùng nhất định cự tuyệt ước hẹn Minh Ất tại Thanh Lương Quan vào mừng một tháng tám, đương nhiên cũng không phải hấn không muốn nói chuyện về Bạch Bạch cùng Minh Ất, thật sự là hấn không muốn bước vào Thanh Lương Quan nửa bước, cho nên địa điểm cuối cùng “ước hội” đổi thành động phủ Ngọc Sơn của Bạch Bạch.

Bạch Bạch là bé ngoan, nghe nói sư phụ muốn hẹn Mặc Yểm đến Thanh Lương Quan, liền tập trung tinh thần muốn mau trở về, Mặc Yểm nhảy bén cố ý sửa hẹn ở Ngọc Sơn, lúc này mới thành công cảm động Bạch Bạch chủ động đi cùng hấn một đường, mà không phải vừa ly khai Địa phủ Âm ti liền vứt bỏ hấn chạy đi.

Được Mặc Yểm hứa hẹn, mấy người Vân Sơ này ở lại Quỷ Môn quan đem một ít tay chân còn lại xử lý sạch sẽ, Mặc Yểm bắt cóc Bạch Bạch đi trước nhắm Ngọc Sơn mà đi, Huyền Minh ma doi cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi theo sát phía sau.

Đối với sự thật Mặc Yểm ngang nhiên mang theo yêu ma Địa phủ rời đi, cho dù là Vũ Khúc Tinh Quân cùng các tiên nhân hay là các sư huynh đệ Thanh Lương Quan, đều nhất chí cùng nhau bảo trì trầm mặc, Vũ Khúc Tinh Quân cảm thấy người này giúp mình đại ân, mang hai tên yêu ma đi ra ngoài sao có thể làm hại, ảnh hưởng cũng có hạn, so với Quỷ Môn quan thất thủ, mấy trăm vạn yêu ma quỷ quái xông đến nhân gian cùng Thiên đình, đã là kết cục tốt không thể tốt hơn, dứt khoát mở một mắt nhắm một mắt.

Vài sư huynh đệ Thanh Lương Quan thì cảm thấy hai yêu cũng không phải là hư hỏng như trong truyền thuyết, lại thêm Bạch Bạch bảo đảm lần nữa, lường trước bọn họ cũng sẽ không làm ác như thế, cho nên cũng không truy cứu.

Rời Quỷ Môn quan, đứng giờ tý mừng một tháng tám, nhân gian đêm dài người tĩnh, nguyệt sao kim hi (trăng khuyết), chỉ có núi và sông, hết thảy thành trấn thôn xóm phủ lên một tầng ánh sáng trắng bạc, cảnh trí như vậy người phàm chỉ coi qua quýt, thế nhưng trong mắt Huyền Minh ma bức cùng Ngọc Lưu Ly yêu phi xuất sắc hơn người, lại đẹp không sao tả xiết, so với trong Địa phủ hắc ám âm hàn (tối tăm lạnh giá), ánh sáng của vàng trắng này quả thực làm cho người ta mê say, gió đêm mùa thu hơi lạnh mang theo hương khí cỏ cây, khiến người say mê.

Mặc Yểm lưu lại một cây hoa hồng dẫn đường, để bọn họ một tháng sau khi đến Mục Đàm, liền dẫn Bạch Bạch nhắm Ngọc Sơn mà đi.

P phía sau Ngọc Sơn linh khí trong thung lũng hội tụ, còn có suối nước nóng, bốn mùa ấm áp, cây hoa hồng đường như là nảy nở không ngừng, Bạch Bạch trở lại nhà của mình, cái gì cũng chẳng quan tâm liền nhảy ra khỏi tay áo Mặc Yểm, hướng tiểu sơn cốc vừa đi vừa chạy.

Mặc Yểm mỉm cười đi theo phía sau nàng, nhìn thân ảnh tuyết trắng của nàng xuyên qua bụi cỏ hoa, chỉ tay theo phương hướng cách đó không xa sương trắng tràn ngập hơi nước bốc hơi hơi:” Nơi đây có ôn tuyền sao?”

Bạch Bạch ngửa đầu đáp: “Đúng vậy! Nơi đây có một ôn tuyền nhỏ, nước không quá nóng, lúc mùa đông, ta thường ở bên trong ngâm mình tắm, rất thoải mái!” Nói về nhà của mình, Bạch Bạch cảm giác tự hào quá mức, chủ động dẫn đường đưa Mặc Yểm tới bên cạnh ôn tuyền.

Hơn mười một ôn tuyền lớn nhỏ xen kẽ nhau, Bạch Bạch giới thiệu kỹ càng cho Mặc Yểm cái ôn tuyền nhiệt độ vừa vặn thế nào, nông sâu ra sao, lại không biết Mặc Yểm đang nghe đến lúc nàng nói ngâm mình tắm, tâm tư đã ôm trọn nơi ánh mắt hấn nhìn thấy

Lúc Bạch Bạch dẫn hấn tới bên cạnh ôn tuyền mình thích nhất, Mặc Yểm rốt cục nhin không được mở miệng nói:” Chỗ này rất được, chúng ta cứ ở trong này tắm một cái đi.”

Bạch Bạch không nghĩ ngờ có hấn, thấy Mặc Yểm thương thức ôn tuyền nhà mình như vậy ngược lại vui vẻ không thôi.

” Ta một mình tắm rất chán, dù sao hiện tại đã qua tháng bảy, nàng có thể hóa thành hình người, theo ta cùng nhau tắm được không?” Mặc Yểm cố ý nói vờ không đếm xỉa tới, tính toán làm sao lừa tiểu hồ ly cùng mình tắm uyên ương.

Suốt tháng bảy hấn rất đáng thương, ngoại trừ lúc bắt đầu ném qua một bữa tốt, sau đó mỗi ngày chỉ nhìn không ăn được, hấn kìm nén sắp hỏng. Với tính tình phong lưu của hấn, chưa bao giờ từng khắc chế qua như vậy.

Trong Địa phủ nữ yêu yêu mị phóng đảng nhiều không kể xiết, có ý tứ tự tiến cử không ít, nhưng Mặc Yểm một lòng đều đặt ở trên người Bạch Bạch, càng ăn không được càng muốn ăn, đối với nữ yêu khác đều cảm thấy dân dòn vô vị.

Vì lợi dụng Phi Du, hấn cũng thường cùng nàng thân cận, nhưng những thân mật tán tỉnh kia với hấn mà nói chẳng qua đều là không chế trấn an thủ đoạn của nữ nhân này, thường thường Phi Du nhiệt tình như lửa, hấn lại cảm thấy thật là không thú vị, loại mỹ nữ này đưa tới cửa, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nếu là trước kia Mặc Yểm quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thật vất vả sống qua tháng bảy, hiện tại cũng không có sư huynh gì sát phong cảnh gần đây, tháng này Bạch Bạch cùng hấn ở chung vui sướng, thừa dịp cơ hội này đem nàng lừa được lắm, chẳng những có thể thỏa mãn một lần bản thân chịu đủ dày vò thể xác và tinh thần, càng có thể ở trong nội tâm Bạch Bạch vì mình tạo một lợi thế — theo tất cả phản ứng của Bạch Bạch với hấn, nàng kỳ thật cũng thích thú hợp hoan cùng hấn, nhưng đối với hấn không đủ tín nhiệm, lại thêm cái hiểu cái không đối với chuyện nam nữ, cho nên mới sinh ra cảnh giác nghiêm trọng này.

Chỉ cần hấn “hầu hạ” Bạch Bạch tốt, nàng sẽ không rời bỏ hấn.

Bạn đang đọc truyện *Dự Đố Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Âm mưu phơi nắng thành dương mưu (1)

Mặc Yểm quên một chuyện rất quan trọng, gần đây không có sư huynh sát phong cảnh, nhưng có sư phụ đến sát phong cảnh!

Cho nên đang lúc Bạch Bạch do dự, Minh Át chân nhân xuất hiện.

Hai huynh đệ nhiều năm không gặp, Minh Át chân nhân nói vài câu đuổi Bạch Bạch ra ngoài, một đường cùng Mặc Yểm vào trong động Ngọc Bạch nói chuyện.

Chuyện tốt của Mặc Yểm bị quấy nhiễu, thù mới lại thêm hận cũ, tự nhiên sắc mặt không có gì tốt, trên mặt Minh Át chân nhân bình thản nở nụ cười nhìn vào mắt hắn càng không vừa mắt.

”Có lời cứ nói.” Mặc Yểm đặt móng ngồi ở ghế đá, tức giận nói.

”Được, vậy nói từ đầu.” Minh Át phát ống tay áo một cái, ngồi đối diện hắn.

Hai người khí chất hoàn toàn bất đồng, nhưng gương mặt tương đối giống nhau, ở cùng một chỗ không ai có cách nào phủ nhận bọn họ có quan hệ chỉ thân.

”Năm đó sau khi người đại náo Thiên đình, ta ý đồ liều mạng tự giảm tu vi rình thiên cơ, thấy được một việc.....”

Mặc Yểm khinh thường nói:”Khó trách tu vi người kém nhiều như vậy, ta còn nói người càng sống càng thụt lùi.”

Minh Át chân nhân cũng không tức giận, chậm rãi nói:”Ta chỉ muốn biết, tương lai người sẽ thế nào, còn sẽ tùy hứng làm bậy như vậy hay không, vì bản thân yêu ghét mà phá hư thái bình tam giới hay không.”

Ba ba ba! Mặc Yểm một bên vỗ tay một bên cười lạnh nói:”Thật sự là đạo đức tốt, làm cho người kính nể!”

Minh Át vẫn bình tĩnh hòa nhã, thậm chí lộ ra một nụ cười thú vị:”Ta hao phí hơn phân nửa tu vi, điều thấy được chẳng qua là vụn vặt, phát hiện trong đó đều có Bạch Bạch..... Người cùng Bạch Bạch vốn có nhân duyên.”

Mặc Yểm không châm chọc khiêu khích nữa, có nhân duyên với Bạch Bạch? Điều đó phải chăng là chỉ Bạch Bạch nhất định sẽ là của hắn? Cái này không tồi! Rất được! Mặc Yểm thu hồi nụ cười lạnh, trên mặt vẫn một bộ mặt không nhanh không chậm như cũ, không thêm để ý chút nào, nhưng trong lòng như bị con mèo nhỏ cào vài cái như ngứa ngứa, nóng lòng muốn Minh Át có thể nhiều lời hơn.

”Cho nên người cố ý thân cận Bạch Bạch, thu năng làm đồ đệ, muốn mượn năng để đối phó ta?” Mặc Yểm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, không khỏi âm thầm kinh hãi. Tuy điểm ấy hắn đã sớm nghi ngờ, nhưng vẫn cho là Minh Át có vận may.

Dùng Bạch Bạch không hiểu biết đơn độc tinh khiết, hoàn toàn không có khả năng có tâm kế, cố ý thân cận hắn, câu dẫn hắn, cho nên Mặc Yểm nhanh chóng loại bỏ khả năng Minh Át mượn Bạch Bạch đối phó hắn, lại không nghĩ rằng hóa ra Minh Át là tìm ‘đại giới tiền’ thấy rõ tiên cơ, sau đó vì đối phó hắn mới ra tay với Bạch Bạch.

”Ta tại sao phải đối phó người?” Minh Át bình tĩnh nói.

”Vì sao? Ta làm sao biết vì sao? Ta cũng không biết năm đó vì sao các người muốn đối phó cha mẹ của ta, chẳng lẽ thần tiên Thiên đình hại người còn cần lý do?” Mặc Yểm nhớ tới thảm sự mẫu thân bị hại, mắt trí nhớ tái giá, phụ thân thương tâm mà chết, mẫu thân tình ngộ sau đó tự tử, thần sắc cũng dữ tợn hơn.

Minh Át cúi đầu không nói, làm như không muốn nhiều lời việc năm đó.

Mặc Yểm bị khổ sở còn có thể lớn tiếng nói ra, có thể đánh tới Thiên đình tiếp tục tiết hận, hắn thì sao? Hắn không phải cũng tuổi nhỏ để tang mẫu thân sao? Phụ thân của hắn cũng bởi vì chuyện thương tâm tráng niên mất sớm, hắn nên hướng ai đi lấy lại công đạo?

Hai người yên lặng giằng co một hồi, Minh Át dè xuống về u uất cuộn cuộn trong nội tâm, nói:”Ta xác thực cố ý thân cận Bạch Bạch, lúc cha mẹ của nàng chưa tu luyện thành tiên, ta liền nhiều phiên giúp đỡ, trợ giúp bọn họ đứng vào hàng tiên ban, lại thu Bạch Bạch vừa mới sinh ra không lâu làm đệ tử, dạy nàng tu luyện, hy vọng nàng sớm ngày thành tiên. Bạch Bạch rất thông minh cũng rất chuyên tâm, ngay từ đầu ta nghĩ cho dù dùng đồng thân tu luyện, nhanh nhất cũng mất gần sáu trăm năm mới có thể đại thành, kết quả ngoài ý định, nàng chỉ dùng không đến năm trăm năm liền tu thành.”

Thờ dài nói: ” Lúc nàng muốn hạ phạm lịch kiếp, ta lại bởi vì tính toán sai lầm, đúng lúc bế quan tu luyện, hoàn toàn không biết tình huống của nàng, phụ thân của nàng không cách nào đem việc này thông tri cho ta, liền đem Bạch Bạch đưa xuống nhân gian, không nghĩ tới lại âm soa đương thác gặp ngươi.”

” Gặp gỡ ta không phải là ý tốt của ngươi sao?” Mặc Yểm nói, Minh Át giáo dưỡng Bạch Bạch là vì đối phó hấn, khiến Bạch Bạch sớm đi gặp hấn không phải rất tốt sao?

” Ta ban đầu hy vọng Bạch Bạch tu luyện đại thành, đứng hàng tiên ban, ở trong Thanh Lương Quan học tập tu luyện một thời gian, an bài cơ hội để cho nàng cùng ngươi quen biết.” Minh Át đem “âm mưu” của mình thần nhiên bẩm báo, một chút ý tứ cảm giác cũng không có.

” Đúng vậy! Đến lúc đó, Bạch Bạch chính là thủ hạ quân cờ của ngươi, nghe lời ngươi, cho dù ngươi muốn nàng làm cái gì đối với ta, nàng đều sẽ ngoan ngoãn làm theo!” Tức giận của Mặc Yểm dâng lên, hận Minh Át tính toán đối với mình, càng hận hấn lợi dụng Bạch Bạch.

Minh Át thấy hấn tức giận, đột nhiên cười, tâm tình tốt lên không ít, nói: “Ta hiện tại muốn nàng làm cái gì, nàng cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo.”

” Ngươi!” Mặc Yểm nắm chặt hai đấm, Minh Át chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng vọt tới sức lực, dường như muốn đem đè ép hấn bỏ mình, pháp lực của hấn mặc dù không lớn bằng lúc trước, nhưng cũng hơn xa tiên nhân bình thường, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị Mặc Yểm chế trụ.

Pháp lực của Mặc Yểm vì tức giận bốc lên hết lớp này tới lớp khác, không có khoảng cách đánh sâu vào hướng Minh Át, Minh Át lại như bàn thạch trong nước, mặc ngươi gió to sóng lớn, ta vẫn lù lù bất động. Mặc Yểm biết rõ trong lúc nhất thời hấn không làm gì được được tiêu từ đáng giận đến cực điểm này, hơn nữa nếu làm vậy với người này, chỉ sợ Bạch Bạch sẽ hận chết mình.

Phần nộ thu hồi pháp lực, Mặc Yểm ác tiếng nói: “Tu vi của ngươi đã bị hao tổn, ta giờ phút này giết ngươi cũng không còn ý nghĩa gì.”

Trong lòng Minh Át biết rõ hấn cố kỵ cái gì, ho nhẹ hai tiếng phun ra khí độc trong lồng ngực, không hề khiêu khích Mặc Yểm, tiếp tục nói: “Sau khi ta xuất quan biết rõ chuyện Bạch Bạch cùng ngươi, cũng đã muốn, cha mẹ của nàng rất lo lắng cho nàng, nhiều lần muốn hạ phạm đi tìm nàng, đều bị ta ngăn lại. Ta nghĩ, chuyện đến mức độ này, mặc dù có chút thoát ra khỏi chế của ta, nhưng ngươi cùng nàng vốn là có duyên, cho các ngươi ở chung nhiều, có thể lâu ngày sinh tình kết làm một đôi, nếu để cha mẹ của nàng hạ phạm cản trở, tự nhiên đâm ngang, rất có thể sẽ khiến ngươi không thể ý mà đi.”

” Ta nên cảm ơn ngươi sao?” Âm thanh của Mặc Yểm giễu cợt nói, trong nội tâm lại không thể không thừa nhận, nếu như cha mẹ Bạch Bạch sớm xuất hiện mang nàng đi, có lẽ mình thật sự sẽ triệt để bỏ qua cơ hội ở cùng nàng, chuyện này hấn hấn là cảm tạ Minh Át, nhưng nếu nói như vậy hấn tuyệt đối không thể bắt lên lời.

Minh Át cũng không để ý: ” Cha mẹ Bạch Bạch đã thành tiên, có tăng quan hệ này, chỉ cần các ngươi đính ước, mục đích của ta vẫn có thể đạt tới.”

” Ngươi làm nhiều chuyện như vậy, đến tốt cùng mục đích là gì?” Mặc Yểm lạnh giọng nói.

Minh Át không để ý tới hấn, tự mình nói ra: ” Phụ thân Bạch Bạch mang nàng từ Mực Đầm về, ta hỏi qua, nếu bởi vì ta những tay vào, làm cho nhân duyên các ngươi đoạn tuyệt, trong nội tâm rất áy náy, thậm chí bởi đường Bạch Bạch cho tốt, bởi thường nàng vì ta mà chịu tổn thương. Không muốn quanh co, hóa ra chỉ là hiểu lầm.”

” Đúng vậy! Ngươi hiện tại lại có cơ hội đối phó ta, không cần nhiều lời, ngươi muốn làm cái gì, nói thẳng ra!” Mặc Yểm không phải đùa ngốc, Minh Át đã dám ở trước mặt hấn nói ra rõ ràng chân tướng, vậy hấn toan tính hơn nữa không phải là muốn hại hấn, mà là muốn cùng hấn trao đổi điều kiện, đã làm việc giặt dây, đã như vậy, cứ ra tay đi!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Ngươi có muốn mắc mưu hay không (1)

” Địa phủ Âm ti cần phải có người áp chế, mà ta cảm thấy ngươi là sự chọn tốt nhất.” Minh Át rốt cục không hề vòng vo, nói thẳng ra suy nghĩ trong nội tâm

Mặc Yểm ngàn nghĩ vạn nghĩ không nghĩ tới Minh Át lại đưa ra yêu cầu như vậy, bảo hấn tự kiểm chế pháp thuật thì còn dễ hiểu một chút, nghĩ lại, lại cảm thấy không ổn:” Địa phủ náo động là chuyện trong mấy chục năm, ngươi lại vì từ khi Bạch Bạch ra đời liền bắt đầu có chủ ý với nàng.” Lời này ý tứ rất đơn giản, chẳng lẽ ngươi đã sớm biết rõ Địa phủ sẽ phát sinh làm phản? Nếu là như vậy, hoàn toàn có thể nghĩ biện pháp để phòng khi chưa xảy ra, làm gì chờ tới bây giờ ngay cả thập điện Diêm La đều cũng không bị thương thì bị chết, thế cục không khống chế được mới tìm đến hấn?

Minh Át xác thực ngay từ đầu cũng không nghĩ đến việc này, hấn trăm phương ngàn kế khiến một nhà Bạch Bạch đắc đạo thành tiên, thậm chí trở thành sự phụ của Bạch Bạch, toan tính cũng không phải là theo như lời ngày hôm nay : “Năm đó ngươi đại náo Thiên đình, ta dùng di vật mẫu thân khuyên ngươi lui, nhưng theo tính tình của ngươi, sớm muộn gì có một ngày sẽ quay trở lại, ta không biết ngươi tu luyện pháp môn gì, nhưng dựa theo pháp lực

ngươi nằm đó, đã ở phía trên ta, ta không dám khẳng định, ngươi lần sau sát Thiên đình, ta có năng lực ngăn lại ý làm bậy của ngươi hay không.”

”Thiên đình đến tốt cùng cho ngươi cái gì, khiến ngươi vì bọn họ lo lắng hết lòng như vậy, thật sự là buồn cười! Chẳng lẽ ngươi đến nay còn không biết Thiên đế là người đứng sau năm đó hại hai nhà chúng ta?” Mặc Yểm cau mày nói, hắn tuy chán ghét Minh Át, nhưng chưa đến mức không hỏi căn nguyên mà đem tất cả sai lầm đều đổ lên đầu phụ tử Minh Át. Từ lúc hắn đánh lên Thiên đình, hắn đối chân tướng chuyện tình năm đó khiến mẫu tử hắn chia lìa, phụ thân đau đớn mất ái thế, cũng đã hiểu rõ trong lòng.

Dựa vào sự thông minh của phụ tử Minh Át, lại là một thân ở trên Thiên đình, không thể nào mặc nhiên không biết!

”Ta là truyền nhân Thanh Lương Quan.” Minh Át không muốn giải thích quá nhiều, giải thích cũng vô dụng. Ngươi đối với một người phản nghịch cực đoan, người quen tùy ý làm bậy đi nói chuyện trách nhiệm cùng gánh chịu, công nghĩa, tư oán (chính nghĩa, ân oán cá nhân), căn bản chính là đàn gậy tại trâu, giáng gậy với vịt, hoàn toàn nói không thông.

Quả nhiên Mặc Yểm cười nhạo một tiếng, đối với đáp án như vậy hoàn toàn không cho là đúng.

Minh Át cũng không có hy vọng xa vời giải thích với Mặc Yểm, chỉ là tiếp tục nói:” Cho nên ta vận dụng bí thuật, tự tổn tu vi rình thiên cơ, kết quả ngoài ý muốn biết được Bạch Bạch sẽ cùng ngươi kết duyên. Ta bắt đầu thăm nghĩ, tính tình ngươi quá mức cực đoan, làm việc không chỗ nào cố kỵ, có lẽ có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, xử sự sẽ khiến ngươi bót phóng túng một ít. Nếu như phụ nhân của ngươi đến từ Thiên đình, đứng hàng tiên ban, ngươi lại muốn làm chút gì đó với Thiên đình, sẽ suy nghĩ trước sau, thủ đoạn không đến mức bạo ngược hung ác như năm đó mà bất kể hậu quả.”

Mặc Yểm rất muốn nói:” Ngươi thực cho là ta sẽ vì một tiểu hồ ly, liền buông tha những đồ vô sỉ Thiên đình kia? Thực cho là ta đơn giản bị một tiểu hồ ly nghe lời như vậy? Chê cười!”

Đáng tiếc, trong lòng của hắn cũng rõ ràng, đây chẳng qua là mạnh miệng phô trương thanh thế, thực tế Bạch Bạch bây giờ còn chưa tới tay, lời nói khẩu thị tâm phi này nói ra được nhất thời thống khoái, nhưng không có nửa điểm tác dụng, ngược lại làm cho đối phương xem thường.

Minh Át trừ tính chuyện tình mấy trăm năm, mắt thấy cho rằng cố gắng đều trôi theo nước chảy, không hi vọng, chẳng những thành quả mất mà được lại, ngược lại so với trong dự đoán còn rất tốt, cho nên khó được nhiều lời vài câu.

” Hơn mười năm trước tình thế Địa phủ liên tục biến xấu, chuyện tiên phụ cùng ta lo lắng thật sự đã xảy ra. Ta nghĩ thật lâu, đột nhiên nghĩ ra, có thể giải quyết ở trên người của ngươi. Nếu như Địa phủ có thể thoát ly khống chế Thiên đình có thể có người trông nom, có thể cùng Thiên đình tạo thành một thế lực mới, hoặc là tam giới có thể chính thức thực hiện cân đối hoàn mỹ. Ngươi chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng khi đó ta đối với việc thuyết phục ngươi không hề tin tưởng, chỉ là ý nghĩ mà thôi.” Minh Át nói đến đây, lẳng lặng nhìn Mặc Yểm, bên môi khẽ cong nở ra nụ cười nhạt, thần sắc trong trẻo cao thượng lại trở nên có điểm tà ác, lại càng giống Mặc Yểm vài phần.

Câu nói kế tiếp không nói Mặc Yểm cũng rõ ràng— vốn cho rằng chỉ là đùa giỡn, không nghĩ tới lão huynh ngươi cuối cùng vẫn đưa tới cửa!

Thật là mùi thơm nồng chết nghẹn! Mặc Yểm tức giận đến xanh mặt, lạnh lùng trừng mắt Minh Át, nhưng đây là phương pháp thuận lợi tìm được Bạch Bạch tốt nhất, hắn cho dù căm tức tới cực điểm, cũng nói không ra một chữ không!

”Hiện tại, âm mưu của ta đã nói được rành mạch. Đại ca, ngươi muốn rút lui hay không?” Có thể khiến đại ca cương quyết bất tuân này nghẹn hỏa khí biết rõ là cái bẫy còn tự động nhảy vào bên trong, loại cảm giác này thật sự là quá tốt, sớm coi nhẹ vinh nhục danh lợi như Minh Át, cũng nhịn không được lòng tràn đầy vui vẻ, gạt mình rõ ràng làm “chuyện xấu” đạt được thực khoái hoạt.

Mặc Yểm xiết chặt nắm tay, cố gắng làm cho thần sắc mình đừng cực kỳ phần nộ như vậy, hắn biết rõ lúc này chính mình càng tức giận, Minh Át lại càng khoái hoạt. Hắn dùng lực chuyển tâm tư trở lại Bạch Bạch, mình có thể được hưởng các loại “quyền lợi” phía trên, là Minh Át cầu hắn, chỉ cần hắn đáp ứng điều kiện, Minh Át nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đưa Bạch Bạch đến bên cạnh hắn, khiến Bạch Bạch an tâm làm thê tử hắn, bởi vì hai người bọn họ đều biết, đây là con mồi duy nhất khiến hắn nguyện ý đi thu thập cục diện rồi rằm ở Địa phủ.

Nghĩ đến Bạch Bạch từ nay về sau mỗi ngày đều cùng hắn, nữ nhi yếu ớt nằm trong lòng ngực của hắn làm nũng, sẽ biến thành tiểu mỹ nhân cùng hắn triển miên tới đêm ..... Được rồi! Mặc Yểm cảm thấy tất cả trả giá đều chẳng quan trọng nữa.

Chẳng qua, điều kiện vẫn là phải nói rõ ràng!

”Ta muốn Bạch Bạch cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta, làm thê tử ta.” Đây là điều kiện quan trọng nhất, hiện Bạch Bạch tuy xem như vui vẻ ở chung cùng hắn, nhưng có cơ hội là muốn chạy về đi tìm cha mẹ, sự phụ sự huynh của nàng.

Điểm đáng giận nhất, Bạch Bạch còn bị những sư huynh chết tiệt kia xúi giục nàng, không chịu hóa thành hình người cùng hắn thân mật, coi hắn giống như mãnh thú, nước lũ!

”Được!” Minh Át gật đầu đáp ứng, trong nội tâm cười thầm, quả nhiên một vật trị một vật, cái gọi là mạnh yếu chẳng qua chỉ là có đúng bệnh hay không. Mặc Yểm cương đại vô cùng chống lại tiểu hồ ly Bạch Bạch nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược, nhưng nửa phần biện pháp đều không có, ngược lại khắp nơi bị quản chế. Lúc Mặc Yểm gặp Bạch Bạch, chắc hắn không có nghĩ qua chính mình sẽ có một ngày như vậy!

”Ta sẽ hướng cha mẹ Bạch Bạch chính thức cầu hôn, trước khi Bạch Bạch trở thành thê tử ta cưới hỏi đàng hoàng, việc Địa phủ Âm ti ta sẽ không tái nhúng tay.” Cha mẹ Bạch Bạch nhất định là căm thù đến tận xương tủy hồn trưởng này đã lừa gạt nữ nhi bọn họ, điểm ấy Mặc Yểm tự mình hiểu, nếu như hắn cứ như vậy đi cầu hôn, tỷ lệ bị cự tuyệt là hai trăm phần trăm! Một khi Minh Át đã sớm mưu đồ làm loạn đối với một nhà Bạch Bạch, tất nhiên có biện pháp thuyết phục cha mẹ Bạch Bạch gả nữ nhi cho hắn.

Hắn hy vọng khiến tất cả mọi người biết rõ Bạch Bạch là của hắn, ai cũng đừng nghĩ lại có chủ ý với nàng!

Minh Át biết rõ vợ chồng Bạch Nguyên Tùng đối với Mặc Yểm hận thấu xương, muốn bọn họ đáp ứng gả nữ nhi, thật là có chút khó khăn, nhưng nếu như không phải Mặc Yểm cố kỵ thái độ người nhà Bạch Bạch cùng nàng, đại khái có thể bắt Bạch Bạch đi là xong việc, bọn họ ai cũng không làm gì được hắn, cho nên điều kiện này cho dù khó, hắn cũng phải đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Ôn tuyền thủy hoạt (1)

Minh Át cùng vợ chồng Bạch thị tương giao nhiều năm, hiểu quá rõ tính tình bọn họ, bản thân mới có thể thành công thuyết phục bọn họ gả nữ nhi cho Mặc Yểm, cho nên sau khi suy nghĩ, vẫn đáp: “Được!”

” Từ nay về sau, không có sự chấp thuận của ta, các ngươi không được xuất hiện ở trước mặt Bạch Bạch!” Mặc Yểm đưa ra một điều kiện cuối cùng, hắn chịu đủ lũ hỗn đản Thanh Lương Quan, ba lần bốn lượt phá hư “chuyện tốt” của hắn cùng Bạch Bạch, xúi giục Bạch Bạch phản kháng hắn, có các loại hành vi giận dữ ác liệt với hắn. Từ nay về sau Bạch Bạch chính là thể tử của hắn, tự nhiên không chấp nhận chuyện không ba thì bốn người nháy ra phá hư cảm tình không ổn định của bọn họ vợ chồng làm hắn không thoải mái.

Bạch Bạch trước khi gặp những sư huynh hỗn đản kia của nàng, dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời cỡ nào, khờ dại dễ lừa gạt! Từ sau khi những người này xuất hiện, Bạch Bạch bắt đầu dám tiếng lớn tiếng nhỏ cùng hắn, giận dữ phát giận! Cứ thế mãi, sao được?

Hơn nữa hắn hiểu rõ Minh Át âm hiểm xảo trá trong lòng, nếu như tiếp tục để hắn có cơ hội xúi giục Bạch Bạch, trời biết sẽ lại khiến Bạch Bạch sai khiến hắn làm chuyện gì?

Minh Át cười khổ nói: “Điều kiện này của ngươi không khỏi quá đáng đi.”

” Hừ! Các ngươi đã làm chuyện gì, trong lòng biết rõ, cho dù kẻ ngu cũng biết phải đề phòng cho mình chứ. Đây là điều kiện cuối cùng, ngươi có thể từ từ suy nghĩ.” Nhưng Minh Át biết rõ hắn nhất định sẽ chủ động rút lui, hắn cũng biết Minh Át tất nhiên sẽ đáp ứng điều kiện của hắn, cho nên sau khi nói hết cười đến mức vô cùng sung sướng.

Minh Át quả nhiên vẫn gật đầu đáp ứng, chỉ bỏ thêm cá xuống nước: “Bạch Bạch theo ta trở về Thiên đình trước, ba tháng sau tự ngươi có thể hướng cha mẹ của nàng chính thức cầu hôn.”

” Không được!” Mặc Yểm mất hứng, hắn thật vất vả lừa Bạch Bạch đến bên người, quan hệ của hai người đúng lúc rơi vào cảnh đẹp, hắn dựa vào cái gì mạo hiểm để cho nàng rời đi ba tháng?

” Ngươi sẽ không cho ta nói xạo có thể thay đổi suy nghĩ của Bạch Bạch cùng cha mẹ của nàng hay sao.” Minh Át kiên nhẫn giảng đạo lý bày sự thật, “Ngươi muốn ta thuyết phục cha mẹ của nàng cam tâm tình nguyện gả nữ nhi, muốn thuyết phục Bạch Bạch tự nguyện cùng ngươi cùng cả đời, phải có chút thời gian.”

” Một tháng!” Mặc Yểm tâm không cam lòng, không muốn cò kè mặc cả. Bạch Bạch ở phủ của Minh Át, rất có thể bị hắn giáo dục (dạy hư)! Hắn không cần phải mạo hiểm như vậy.

” Tuy đã qua tháng bảy, nhưng tình thế Địa phủ hiện tại tùy lúc có khả năng có biến, nếu như một tháng có thể hoàn thành điều kiện của ngươi, để ngươi ngay lập tức đi tiếp quản Địa phủ, ta là ngàn chịu vạn chịu.” Ngụ ý, không phải không muốn đáp ứng, thật sự là không có cách nào làm khác được.

Cuối cùng hai người vẫn là đạt tới nhận thức chung, Bạch Bạch quay về Thiên đình cùng Minh Át chân nhân trước, trong ba tháng, đến lúc đó một tay giao hồ ly một tay tiếp nhận Địa phủ.

Về phần chuyện tình trọng đại ai tiếp quản Địa phủ, hai huynh đệ không hề nghĩ ngợi qua đi thông báo một tiếng cho lãnh đạo tiền nhiệm tối cao nhất Địa phủ đồng chí Thiên đế – một khi đã quản không tốt, vậy đừng đứng hãm cầu không ra cung nữa! Kỳ thật hai người tuy một người nhìn tương đối đã man lảnh huyết, một tương đối tao nhã thanh lịch, đều cực kỳ cao ngạo, căn bản không để vào mắt thần tiên yêu ma khác.

Minh Át đi ra Ngọc Bạch động, muốn dẫn Bạch Bạch rời đi, Mặc Yểm một tay ngăn hắn lại nói: “Ngày mai ngươi lại đến đón nàng.”

Cũng không còn nửa ngày, Minh Át thăm nghĩ Mặc Yểm khả năng muốn cùng Bạch Bạch cáo biệt, vì vậy gật gật đầu cười mây quay về Thiên đình.

Mặc Yểm khẽ ngưng pháp chú trong cơ thể, liền đến chỗ Bạch Bạch, ôn tuyền bên cạnh Ngọc Sơn cốc. Vừa thấy cảnh tượng trước mắt, Mặc Yểm không khỏi vạn phần may mắn giữ nàng ở lại một ngày, nếu như vừa rồi để cho Minh Át đem nàng quay về Thiên Đình, bản thân không được nhìn cảnh

đẹp như vậy.

Chung quanh tràn ngập hơi nước mê mụi, cảnh trí gần đó được phủ lên tựa như ảo mộng, hương hoa tươi mát bị nhiệt khí bao phủ cũng trở nên kiêu diễm hơn. Thiếu nữ xinh đẹp kia làm cho hần ngày đêm mong nhớ ngồi dựa ở trong ôn tuyền, hơn phân nửa thân thể ngập trong suối nước, chỉ lộ ra bả vai bạch ngọc nõn nà loại khéo đưa đẩy, cổ mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ động lòng người, cùng nửa phần trước ngực rất tròn đầy đặn, tóc dài màu nâu như tơ lụa phiêu đảng trên mặt nước, thân thể xinh đẹp thấp thoáng dưới nước, như ẩn như hiện càng mị hoặc.

Bạch Bạch ở trong suối nước đã ngâm một lúc, trên người bị nhiệt khí phủ lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, nhắm mắt lại tựa hồ đang trong mộng đẹp, không hề phòng bị trước mặt Mặc Yểm, như một cây đào mặt ngọt ngào mê người.

Một giọt nước từ trên sợi tóc nàng chảy xuống, một đường theo gương mặt của nàng đến khóe môi, cằm, cổ, chỗ lõm xương quai xanh di chuyển nửa vòng, rồi cục theo da thịt trước ngực nàng trượt xuống, lạc trong mặt nước biến mất không thấy.

Mặc Yểm thấy không nở dời mắt, vài bước đi đến bên cạnh suối, quả nhiên thấy quần áo Bạch Bạch gấp đở ở một bên trên tảng đá lớn, cơ hội tốt như vậy, muốn trong lòng có thể không loạn tất không phải nam nhân bình thường!

Hai, ba nhát cời quần áo trên người ném tới trên đá, Mặc Yểm vô thanh vô tức đi vào trong ôn tuyền, ý định cấp cho tiểu hồ ly thân yêu của mình một cái “kính hử”!

Bạch Bạch vừa rồi mặc dù không có đáp ứng yêu cầu tắm uyên ương của Mặc Yểm, nhưng xác thực đối với việc ngâm nước động tâm, dùng thân hồ ly tắm một thân da lông ẩm ướt không thoải mái, cho nên sau khi Mặc Yểm cùng Minh Ất rời đi, Bạch Bạch chạy đến nơi đây hóa ra hình người ngâm nước đã nghiền. Thời gian tắm ôn tuyền lâu, dễ dàng làm cho người ta toàn thân vô lực, hỗn loạn, Bạch Bạch ngâm lâu bất tri bất giác ngủ quên, kết quả để cho Mặc Yểm chiếm đại tiện nghi đến tìm nàng.

Bản thân mơ cùng yêu quái đầu pháp chiếm thượng phong, còn không kịp cao hứng, yêu quái đột nhiên phản khởi vồ đến, đem thân thể của nàng gắt gao cuốn lấy, một ngum cắn lấy môi của nàng! Bạch Bạch chấn động trợn mắt tỉnh lại, đã thấy thực sự có người đang cắn môi của nàng, công kích nàng, gương mặt tiểu tử cơ hồ dán vào nàng, cho dù mở to mắt cũng thấy không rõ hình dạng của hắn, nhưng mùi hương quen thuộc vô cùng, đủ để cho nàng lập tức kịp phản ứng “yêu quái” này đến tốt cùng là từ phương nào tới!

Là Mặc Yểm thừa dịp nàng đang ngủ đánh lên nàng sao? Đôi môi nóng rực của nàng, cẩn thận mút lấy, cảm giác ngứa tê dại tê dại đúng là nàng thích nhất. .... Hần lại đang cùng nàng chơi hôn nhẹ, nhưng lần này dường như đặc biệt kích động, Bạch Bạch cảm thấy cánh môi bị hần khẽ cắn liếm láp đều trở thành loại diễm tâm mỹ vị, trên môi mẫn cảm mỗi một chỗ đều cùng hần thân mật, khó có thể hình dung nhiệt năng thân mật thoáng cái chinh phục tất cả kháng cự ý chí của nàng, khiến nàng thâm nghĩ đắm chìm trong khoái cảm gần bó chơi đùa.

Mặc Yểm giống như người khát đã lâu đột nhiên tiếp xúc đến nguồn nước, không biết chán ghét dây dưa, tìm lấy mỗi một phần môi ngọt ngào của Bạch Bạch. .... Trò chơi hôn nhẹ rõ ràng còn có thể càng thâm nhập chút ít, Bạch Bạch chút bất tri bất giác nâng hai tay lên, gắt gao ôm cổ Mặc Yểm, chủ động mở môi anh đào ra, lớn mật thò ra lưỡi dính hương câu dẫn, ý đồ kích động, đối phương càng phản ứng kịch liệt.

Hành động này lập tức được Mặc Yểm hưởng ứng tích cực, đầu lưỡi của nàng dường như lập tức bị đối phương quán lấy, sau đó tất cả quyền chủ động liền toàn bộ chuyển giao cho nam nhân này hôn thật sâu môi của nàng.

Bạch Bạch cảm thấy như là mình phiêu du ở trên đám mây, vốn nước ở ôn tuyền nóng thổi khí bay lên, nhiệt độ cơ thể tựa hồ cũng trở nên nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Ngục biện (1)

Một cái hôn kịch liệt vẫn lại không thể nào an ủi được lửa nóng hừng hực thiêu đốt sâu trong thân thể Mặc Yểm, ngược lại lửa cháy đỏ thêm dầu phát ra tác dụng trọn vẹn, dễ dàng thiêu lí trí hần thành tro tàn.

Bạch Bạch phát giác được hai tay của hần hoạt động quá độ, sinh động hơn nữa, phạm vi đã vượt quá giới tuyến, lướt qua cái mông của nàng vô thanh vô tức lên vào chỗ tư mật không hề đề phòng, muốn nổi lên phản kháng đã quá trễ.

Hai người đã từng qua một đoạn thời gian cuộc sống thân mật vô hạn, Mặc Yểm đối với thân thể nàng rõ như lòng bàn tay, hần quá hiểu nên làm như thế nào để có thể khiêu khích ra phản ứng nhiệt tình nhất của nàng, thừa dịp lúc Bạch Bạch bị hôn đến mơ mơ màng màng, đã vượt lên trước một bước chiếm lĩnh vị trí tốt nhất, khởi xướng cuộc tấn công mãnh liệt nóng bỏng.

Bạch Bạch chỉ cảm thấy khó có thể mở miệng mỗi chỗ ngón tay Mặc Yểm đến như nụ hoa thành thực tách ra, ngón tay linh hoạt cũng không vội xâm nhập tìm kiếm, nhẹ khép lại chậm chạp gian xảo vẽ tới lột lui cánh hoa đã mẫn cảm yếu ớt cực độ. Lý trí của nàng bảo nàng muốn dừng lại hết thấy, nàng không thể mơ hồ lại cùng đồ bại hoại này hoan hảo, nhưng thân thể lại triệt để rời bỏ ý chí của nàng, ham muốn hưởng lạc phi thường đáng xấu hổ quăng

về phía “địch nhân”.

Khiến nàng hít thở không thông, nụ hôn mới ngừng lại, chẳng biết lúc nào Mặc Yểm đã chuyển nàng đến trên đùi của mình, thoải mái giữ một chỗ trên thân thể nàng, bộ ngực sữa mẫn cảm thoát ly khỏi sự che dấu của ôn tuyến, lỏa lồ ở chính giữa không khí, bị gió đêm tinh nghịch kích khởi một hồi run rẩy, nhiệt nóng trên người Bạch Bạch bị gió mát thổi tan một chút, lập tức phát hiện mình đã lỏa lồ không hề che đậy trước mặt Mặc Yểm.

Rất không có cảm giác an toàn! Bạch Bạch trực giác muốn vịn vịn người thoát khỏi ngực của hắn, chìm vào trong nước, Mặc Yểm đã đi trước nàng một bước, hôn lên trên tuyết phong hồng nhạt, quả anh đào của nàng có chút rung động. Bởi vì rời ôn tuyến mà ngay lập tức thân thể lạnh băng như bị cái hôn này trong nháy mắt nhen nhóm, nhiệt năng đến khiến Bạch Bạch sợ hãi.

Nhưng nàng đã hoàn toàn không có năng lực tiếp tục cùng Mặc Yểm đối kháng, hoặc là nói, là triệt để mất đi năng lực đối kháng khát vọng dục vọng trên người muốn bán thân cùng Mặc Yểm thân cận.

Nước suối ấm áp dừng mãnh vào sâu trong thân thể, sau đó hắn tùy ý vơ vét mật hoa ngọt ngào trong cơ thể nàng thấm ra.

Nàng sẽ hòa tan trong ôn tuyến mát. .... Bạch Bạch hưng phấn lại mang theo sợ hãi thầm nghĩ, nhưng nàng cũng chỉ có thể nghĩ tới đây mà thôi, sau đó thân thể của nàng hoàn toàn bị bản năng tiếp quản, vòng eo mảnh khảnh phối hợp với động tác của Mặc Yểm, tư thái uyển chuyển vận vẹo.

Bạch Bạch vịn bả vai Mặc Yểm, thoáng cái trong nước xê dịch thân thể, hai chân kẹp chặt bờ eo của hắn, dùng sức ở trên người của đối phương cọ xát vài cái, phi thường linh hoạt trầm hạ thân xuống, chính mình tìm khoái cảm càng trọn vẹn phong phú. ....

Trong ôn tuyến, thân thể quấn giao kẻ nhau không có nửa điểm khe hở, nương sức nước rất nhanh tiến lui pháp phòng, diễn tấu tận tình, khúc nhạc triền miên.

Quên thời gian, cũng không đếm được số lần, Mặc Yểm gần như điên cuồng mà cùng Bạch Bạch hoan hảo, mỗi lần sau khi tình cảm mãnh liệt qua một hồi lại kéo nhau trở lại, hắn không muốn để Bạch Bạch có thời gian thanh tỉnh, cũng không muốn thấy ánh mắt nàng phòng bị do dự, say đắm ở trong mây mưa Bạch Bạch xinh đẹp đáng yêu cỡ nào! Mắt to màu nâu nửa mở nửa khép, sóng mắt mê loạn lộ ra khờ dại cùng vũ mị, từng tiếng rên rỉ kiểu nhuyễn ngọt ngào phát ra từ trong hai cánh môi anh đào phỉn ửng hồng, thỉnh thoảng không thể nhìn thấy đầu lưỡi nho nhỏ xẹt qua, dụ dỗ hắn dùng lời lẽ truy đuổi, đầu ngón tay giữa da thịt mềm mại dường như tùy thời sẽ ở trong nước tan ra.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Trêu hoa ghẹo nguyệt (1)

Gả cho Mặc Yểm?

Bạch Bạch mặc dù là hải tử ngoan rất nghe lời, nhưng vừa tưởng tượng tới ý nghĩa theo như lời “lập gia đình” của Bích Bích, lập tức khẩn trương, đây chính là chuyện cả đời nha!

Bạch Bạch thu hồi nước mắt, dứt quãng nói:” Bích Bích nói, gả đi chính là muốn cùng một người nam nhân kết thành vợ chồng, hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ, trân trọng nhau, yêu mến nhau, trung thành với nhau. ....”

” Đúng!” Mặc Yểm vừa nghĩ tới từ nay về sau có thể cùng Bạch Bạch vượt qua thời gian như vậy, quả thực tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng).

” Nhưng. .... Người không cần ta bảo vệ. ....” Bạch Bạch yếu ớt đưa ra ý kiến phản đối, trên thực tế bây giờ trong đầu nàng hoàn toàn mơ hồ, vừa nghĩ tới muốn cùng Mặc Yểm “vĩnh viễn ở một chỗ”, nàng liền chần chờ.

Công bằng mà nói, thời gian ở cùng Mặc Yểm một chỗ, vui vẻ khoái hoạt tương đối nhiều, nhưng không có nghĩa là nàng có thể thừa nhận hắn ngẫu nhiên khinh niết ăn hiếp cùng chẳng biết lúc nào phát tác lửa giận đáng sợ, nàng sợ Mặc Yểm sẽ thương tổn nàng.

” Ai nói không cần? Nàng tốt với ta, ta vô cùng vui vẻ! Không tin nàng thử xem.” Mặc Yểm cúi đầu hôn khô nước mắt trên mặt Bạch Bạch, coi nàng giống như tâm can bảo bối ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vuốt ve, một bên không quên lại an ủi.

Bạch Bạch cảm thấy đó là một cái bẫy, cho nên không chịu tiếp tục nói thêm cái gì về vấn đề này, về nhà hỏi qua phụ thân mẹ ruột cùng sư phụ rồi nói sau!

” Y phục của ta đâu?” Bạch Bạch phát hiện mình cùng Mặc Yểm đều là người trần truồng, chỗ này vừa vặn là một cái động nhỏ gần ôn tuyến, cái sơn động này chịu ảnh hưởng nhiệt, quanh năm ôn hòa như mùa xuân, trong động còn có giường chiếu Bạch Bạch an trí trong này từ trước, hai người hiện tại đứng là tựa vào nhau ngồi ở trên giường.

Mặc Yểm không cam lòng, không muốn từ hắc bào của mình lấy ra y phục của Bạch Bạch, hẳn cố ý giấu đi y phục của nàng, sợ nàng nửa đường tỉnh táo lại biến trở về hồ ly, quả nhiên Bạch Bạch nhanh chóng đảo mắt tìm quần áo liền biến trở về bộ đáng hồ ly.

Mặc Yểm không cam lòng mà ôm lấy nàng nói: “Nàng biến thành người xinh đẹp như vậy, làm gì mà hết lần này tới lần khác luôn dùng chân thân?”

Bạch Bạch nhanh chóng nhảy xuống dưới giường cảm thấy khoảng cách cũng đủ xa, lúc này mới quay người lại khẽ nói: “Bởi vì phụ thân nói tâm của con được không tốt! Ta không nghe lời phụ thân nói biến thành người, người liền khi dễ ta, chiếm tiện nghi của ta!”

Mặc Yểm cười ha ha, vượt qua đuôi nàng, Bạch Bạch kêu oa một tiếng sợ hãi: “Người không mặc quần áo chạy khắp nơi, không biết xấu hổ!”

”Nơi này không có người bên ngoài, nàng sợ cái gì?” Mặc Yểm trong lúc nói chuyện đã nhảy xuống giường ngăn ở trước cửa động, đang đắc ý dào dạt định đùa giỡn tiểu động vật, lại nghe được ngoài động có người sát phong cảnh hét lớn: “Bạch Bạch, người ở đâu? Sư huynh tới đón người!”

Đúng là tiếng của Vân Cảnh.

Mặc Yểm cứng đờ, xấu hổ cùng tức giận đồng thời trào lên trong lòng, đôi mắt hồ ly của Bạch Bạch lập tức cười híp lại: Cho đại phiêu dân nhà người không biết xấu hổ làm ta sợ! Đùa dai hết lớn: “Tam sư huynh, ta trong này!”

Mặc Yểm cũng không hứng thú ở trước mặt xú nam nhân này chạy trần truồng, tiện tay hướng cửa động, ngoài động cây mây và dây leo liền như có sinh mạng trong nháy mắt lan tràn tới che cửa động lại, xoay tay lại xoa cái mũi Bạch Bạch một lần, cười mắng: “Nàng, hồ ly xấu này.”

Đội Vân Cảnh vượt mọi chông gai đi tới, Mặc Yểm đã quần áo chỉnh tề thuận đường ôm Bạch Bạch vào trong ngực.

Vân Cảnh vừa rồi xa xa nắm những dây che khuất cửa động, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết trong động xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết, đội vào trong động, ngửi được hương vị tình dục nhân nhật này, càng thêm khẳng định Mặc Yểm người này đã làm chuyện gì.

Hỗn đản này mệnh thật tốt! Tiểu sư muội nhà hắc xinh đẹp đáng yêu như vậy, làm sao lại để hắc lừa gạt tới tay chứ.

Mặc Yểm biết rõ hắc là đến đón Bạch Bạch, tự nhiên sẽ không cho hắc sắc mặt tốt, cái son động này là nơi hắc cùng Bạch Bạch thân mật, hắc không muốn những người không liên quan ở chung, nhìn cũng không nhìn Vân Cảnh, ôm Bạch Bạch đi ra ngoài động trước.

Sờ lên cái đầu nhỏ của Bạch Bạch, Mặc Yểm ôn nhu nói: “Nàng ngoan ngoãn, ba tháng sau làm thê tử của ta.”

Bạch Bạch không có trả lời, chỉ cọ xát bàn tay của hắc, sau đó nhảy đến bên người Vân Cảnh. Vân Cảnh rất muốn duỗi tay ôm lấy Bạch Bạch, nhưng sư phụ hắc trước đó cố ý truyền lời, khiến tay chân hắc quy củ một chút, hơn nữa ở trước mặt Mặc Yểm, cho nên hắc cũng chỉ “khoanh tay đứng nhìn”.

Vân Cảnh giương một tay lên dưới chân liền sinh ra một đóa tường vân tuyết trắng, Bạch Bạch vài bước chạy tới, một hồi đã thấy Mặc Yểm đang đứng trên mặt đất bình tĩnh nhìn nàng, nàng đột nhiên cảm giác được trong nội tâm yếu ớt từ từ ề ảm.

”Ừ..... Ba, ba tháng sau gặp.....” tiếng Bạch Bạch không lớn, nhưng truyền vào trong tai Mặc Yểm giống như nổ vang như sấm sét, một chuỗi vui sướng — tiểu hồ ly cùng hắc ước định gặp lại, nàng đối với hắc cũng không phải hoàn toàn kháng cự!

Mặc Yểm không chế không nổi trên khóe miệng hơi giương lên, vì những lời này của nàng, ba tháng chờ đợi tựa hồ trở nên chẳng phải dài vô không yên.

Ba tháng sau, tiểu hồ ly liền vĩnh viễn là của hắc!

Vân Cảnh dùng ánh mắt quý dị đánh giá Bạch Bạch một lần lại một lần, tâm tư Mặc Yểm đối với nàng người người cũng có thể nhìn ra được, nhưng nàng đối Mặc Yểm là loại cảm giác gì..... Sư phụ nói muốn đem Bạch Bạch gả cho Mặc Yểm, thực ra là đúng hay sai?

Phía trước cách đó không xa, Nam Thiên môn đã ở xa xa, ngày hôm qua mừng một tháng tám, tất cả sư huynh đệ đều quay trở về Thiên đình, khiến cho náo động không nhỏ, hôm nay hắc không cho bất luận kẻ nào biết rõ hắc sẽ đi qua nơi này, ý định cứ như vậy âm thầm coi như xong, mang theo Bạch Bạch, hắc cũng không có tâm tình đi ứng phó những thần tiên “phần tử” lưu rú kia.

Nhưng sự thật chứng minh, Vân Cảnh trời sinh ra đã là đom đóm trong bóng tối, đi tới chỗ nào phong cách đều sáng ngời như vậy, người khác mới bước vào địa giới Thiên đình, liền tới gần tam hoa tiên du ngoạn.

Vân Cảnh tính tình tương đối táo bạo, thường xuyên bên ngoài du dương, trên Thiên đình đại bộ phận tiên tử đều cùng hắc có chút giao tình, tam hoa tiên ngăn đón hắc ôn nhu dịu dàng mà bắt đầu hỏi thăm kinh nghiệm hắc ở Âm ti Địa phủ, nếu là ngày xưa, Vân Cảnh cao hứng cũng không kịp, nhưng hôm nay bên cạnh hắc dẫn theo Bạch Bạch, rất nhiều lời nói ám muội trêu chọc liền không có ý tứ mở miệng. Thấy mỹ nữ nói chuyện vẫn còn đoan trang câu nệ tuyệt đối không phải là phong cách của hắc, cho nên Vân Cảnh thầm nghĩ mau mau thoát thân đem Bạch Bạch mang về Thanh Lương Quan, hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao rồi nói sau, nghe nói hôm nay cha mẹ Bạch Bạch cũng sẽ đến Thanh Lương Quan, hắc lại sao trở ngại Tiểu sư muội một nhà đoàn tụ?

Vân Cảnh tìm lý do thoái thác, nghĩ cũng không thất lễ lại có thể vứt bỏ ba tiên tử trước mặt, vừa vặn tiên tử Lê Hoa tuổi nhỏ nhất cúi đầu phát hiện Bạch Bạch bên chân Vân Cảnh, ồ lên một tiếng kinh hi nói: “Tiểu Bạch hồ này chẳng lẽ chính là sư muội nhà người?”

Vân Cảnh gật gật đầu, Bạch Bạch ngẩng đầu lên chào hỏi nói: ” Các hoa tiên tỷ tỷ xin chào!”

Ba hoa tiên vừa nghe, lập tức đẩy Vân Cảnh vây quanh, vừa rồi Lê Hoa tiên từ mở miệng kích động nói:” Ngươi thật là Tiểu sư muội của Vân Cảnh ca ca? Ta là Lê Hoa tiên tử, tên gọi Lê Qua. Ngươi thật là lợi hại nha!”

Bạch Bạch thích nhất hoa cỏ xinh đẹp. Đối với Hoa tiên tử cũng phá lệ hơn mấy phần cảm giác thân thiết, bất quá ba hoa tiên này đối với nàng có phải là có chút..... Nhiệt tình quá độ không?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Học ‘làm người’ (1)

Hai tỷ muội của Lê Qua cũng không cam tâm yếu thế tự giới thiệu, lớn là Hải Đường tiên tử, tên là Đường Nguyệt, nhỏ tuổi hơn một chút là Phù Dung tiên tử, tên là Phù Mị.

Trên Thiên đình đã sớm có tin đồn nữ đồ đệ nhỏ nhất Thanh Lương Quan của Minh Át chân nhân lợi hại như thế nào, quan trọng hơn chính là, nữ đồ đệ này là một hồ tiên nổi tiếng lớn lên khuynh quốc khuynh thành.

Bạch Bạch một chiều trọng thương Quỳnh Nguyệt tiên tử, Tam công chúa Nam Hải Long cung, dùng lực thị uy Tinh Quân cùng với một chương đánh bay nhị thái tử Tây Hải Long cung “hành vi dừng mãi”, khiến trên Thiên đình chịu đủ đả kích giống như tiểu tiên tử bị ức hiếp. Bạch Bạch ở Địa phủ trong một tháng này, hoàn toàn không biết mình đã trở thành “thần tượng” của tiểu tiên nhân Thiên đình.

Lấy hoa cỏ chim thú thân tu luyện thành tiên, chẳng những quá trình gian nguy, đến Thiên đình cũng thường chịu xa lánh khinh thị, khó được như Bạch Bạch một người vì vai diễn bọn họ bật hơi nhường mảy, nào có thể không ủng hộ—ai nói những tiểu tiên chúng ta pháp lực thấp kém, chúng ta cũng là có” Tinh anh”!

Bạch Bạch khờ dại dịu dàng ngoan ngoãn, không hề tự cao tự đại, đơn giản thu phục chiếm được tâm ba hoa tiên, Đường Nguyệt đánh bạo hỏi:” Ta..... Ta có thể sờ sờ ngươi hay không?” Tiểu hồ tiên thấy bộ dáng ngọc tuyết khá ái làm cho nàng thêm thưởng đã lâu rồi.

” Có thể!” Bạch Bạch gật gật đầu, làm bộ ngươi không cần bộ dáng khách khí nhu thuận.

Đường Nguyệt thật cẩn thận duỗi tay nhẹ nhàng sờ soạng một ít lông xù trên tiểu thân thể Bạch Bạch, vui vẻ cơ hồ phải hét ầm lên. Cảm giác thật tốt nha! Hơn nữa là thần tượng của mình nha!

Lê Qua, Phù Mị cũng không chịu thua kém, muốn tiến lên kiểm tra, Bạch Bạch tuy cảm thấy các nàng bộ dáng hưng phấn có chút kỳ quái, nhưng vẫn là có thể cảm giác được thiện ý trong lòng các nàng, dứt khoát nhảy lên trong ngực Lê Qua, thân mật cọ xát.

” Ta cũng muốn! Ta cũng muốn!” Phù Mị đã bị xem nhẹ, kêu to lên.

Nhìn xem ba hoa tiên thết lên liên tục đối Bạch Bạch hết sờ lại ôm, Vân Cảnh bị coi thường triệt để chỉ phải gãi gãi đầu, nhắc nhở:” Ách, sư phụ còn đang chờ chúng ta, cái kia, các vị tiên tử, mấy ngày nữa ta lại mang Bạch Bạch đi ra, được không?”

Tiểu động vật đáng yêu lại so với suất ca được hoan nghênh, chuyện gì thế?

Dùng Minh Át chân nhân là tốt nhất, ba hoa tiên không dám lơ đãng, xác định Bạch Bạch sau này sẽ luôn đến nhìn các nàng, lúc này mới lưu luyến không rời từ biệt một người một hồ, nhưng chuyện gần gũi thần tượng đáng yêu hôm nay, cũng đủ các nàng ở trước mặt bọn tỷ muội khoe khoang một tháng.

Được người yêu mến đối với Bạch Bạch mà nói chính là một chuyện tình rất vui vẻ, hơn nữa nghe được Vân Cảnh nói cha mẹ hiện tại ở trong Thanh Lương Quan chờ nàng, càng làm cho tâm tình nàng thêm tốt tới cực điểm.

Vợ chồng Bạch Nguyên Tùng, Vân Hạo Tuyết sáng sớm hôm nay liền chạy tới Thanh Lương Quan chờ đợi nữ nhi trở về. Bọn họ không khỏi vô cùng lo lắng, Minh Át hôm qua mới cho bọn họ quay lại Thiên đình, đối với chuyện tình Bạch Bạch theo một đám sư huynh đến Địa phủ Âm ti hiệp trợ thủ quan cũng là hôm qua mới biết được.

Hết thảy đã thành kết cục đã định, Bạch Bạch cũng bình yên vô sự, nhưng vẫn làm vợ chồng bọn họ nghĩ mà sợ không thôi.

Trong nội tâm không phải là không có oán quái Minh Át chân nhân, bất quá cũng may hiện nay Bạch Bạch đã đứng hàng tiên ban, hơn nữa Minh Át chân nhân càng nói Thiên đế vì ban thưởng công lao của Bạch Bạch, cho phép đặc biệt bọn họ quyền lợi một nhà ba người tùy thời tùy chỗ qua lại tam giới, sau này Bạch Bạch ở đâu bọn họ cũng có thể đi theo, mà không cần phải chịu hạn chế của giới luật.

Điểm ấy làm cho vợ chồng Bạch thị hết sức hài lòng, trong nội tâm tính toán từ nay về sau đem mang theo Bạch Bạch bên người nhiều hơn, không cho

Minh Át chân nhân giao cho nàng nhiệm vụ nguy hiểm gì là tốt rồi.

Về phần Minh Át chân nhân nói trắng ra pháp lực Bạch Bạch tiến nhanh, hiện tại chỉ là pháp lực căn cơ mà thôi đã có thể sánh vai cùng đại đệ tử hần Vân Sơ, bọn họ bán tín bán nghi.

Mấy tháng trước Bạch Bạch vẫn là một bộ dáng suy yếu hữu khí vô lực, bây giờ lại có thể vượt qua mấy sư huynh ngang hàng cùng Vân Sơ? Tốc độ này cũng không thể tưởng tượng nổi đi!

Chẳng qua đội chính thức nhìn thấy thân ảnh nữ nhi hiện tại trước mặt, tất cả nghi vấn đều bị vứt sau đầu, trong mắt trong đều chỉ còn lại tâm can bảo bối của bọn hắn.

Trước Thanh Lương Quan, một nhà ba người ôm làm một khối, Vân Hạo Tuyết cùng Bạch Bạch khóc tương đối lớn, Bạch Nguyên Tùng bản thân vây quanh hai nữ tử tối trọng yếu nhất, thần sắc kích động không thôi, bọn họ rốt cục có thể đoàn tụ!

Vân Cảnh lần nữa bị gạt ở một bên, hần trước cho tới bây giờ chưa thấy qua cha mẹ Bạch Bạch, hôm nay vừa thấy, cuối cùng rõ ràng dung mạo Bạch Bạch thừa hưởng từ người nào, vợ chồng Bạch thị đều là loại làm cho người ta dù mũi vừa thấy liền biết là người tuyệt đỉnh phong lưu.

Nếu như nói hần đời này gặp qua nam nhân tốt nhất, Bạch Nguyên Tùng tuyệt đối có thể nổi tiếng từ ba đời trước, không giống với sư phụ thanh quý cao nhã, cũng không giống Mặc Yêm không đảng hoàng không kiềm chế được, Bạch Nguyên Tùng là mười phần mị hoặc cả mười, một cử chỉ nhắc tay nhắc chân đều lộ ra mị lực vô tận, khiến người không tự chủ được muốn thân cận. Một nam nhân tuấn mỹ và tràn ngập lực hấp dẫn như vậy, cho dù Vân Cảnh bản thân tự cảm thấy hài lòng, ở trước mặt hắn cũng chỉ có thể mặc cảm.

Mẫu thân Bạch Bạch Vân Hạo Tuyết dung mạo cùng nữ nhi có bảy tám phần tương tự, ngũ quan tinh xảo khuynh quốc khuynh thành là không cần nhiều lời, giữa lông mày thân thái hồn hợp thành thực vũ mị cùng khờ dại ngây thơ lại cho Vân Cảnh thấy qua tất cả nữ tử không cách nào với tới.

Cha mẹ ưu tú như vậy, có thể sinh ra nữ nhi Bạch Bạch xinh đẹp động lòng người như vậy, thật sự là chuyện tình nửa điểm không kỳ quái.

Nhìn một nhà ba người lớn lên hại nước hại dân kích động cũng là bình thường, Vân Cảnh ho khan hai tiếng nói: “Không bằng chúng ta đi vào ngồi một chút? Sư phụ đang ở bên trong chờ.”

Bạch Nguyên Tùng tỉnh ngộ lại, bọn họ đứng ở trước cửa vào Thanh Lương Quan kích động, gạt chủ nhà ở một bên vẫn chờ, cảm thấy hổ thẹn, vội vàng kéo theo từ qua, tùy Vân Cảnh dẫn đường vào cửa.

Bạch Bạch hạnh phúc uốn trong ngực mẫu thân, lại cọ lại đây, cho đến khi nghe được tiếng sư phụ cùng Phụ thân chào hỏi, lúc này mới ngượng ngùng dừng lại, ngoan ngoãn ngồi vào trên đùi Phụ thân.

Minh Át chân nhân trước mặt vợ chồng Bạch thị khích lệ Bạch Bạch một hồi, lập tức đưa hai vợ chồng cười không ngậm miệng được, không khí hiện trường vô cùng hài hòa, hần cũng không ý định ngay lập tức liền nói với bọn họ chuyện gã Bạch Bạch cho Mặc Yêm, chỉ là hứa hẹn nói cho Bạch Bạch theo bọn hần trở về ở lại vài ngày, sau đó lại trở về Thanh Lương Quan tiếp tục tu luyện, sau này bọn họ tùy thời có thể tới nhìn nữ nhi, vợ chồng Bạch thị đối an bài như vậy tự nhiên không hề dị nghị.

Sau đó, Minh Át chân nhân tự mình tiễn bọn họ xuất môn, trước khi chia tay, hần giống như lơ đãng đối với bọn họ nói ra: “Bạch Bạch lần này dốc lòng tu luyện mấy trăm năm qua, rất nhiều nhân tính thế sự đều là tình tình mê mê, nàng đã thành tiên, sau này không khỏi tiếp xúc tiên nhân khác trên Thiên đình, hiền phu thế không ngại thừa dịp mấy ngày này đề cập nhiều hơn, miễn cho nàng thiếu rõ ràng.”

Vân Hạo Tuyết lập tức liền nghĩ đến việc nữ nhi bị người lừa gạt sắc, lại hổ thẹn lại hối hận, vội vàng gạt đầu đồng ý.

Minh Át dụng ý không chỉ rõ nói bọn họ dạy Bạch Bạch hiểu chuyện nam nữ: “Bạch Bạch thực lực bây giờ đủ để tự bảo vệ mình, không ngại khiến nàng thói quen dùng nhân thân.” Điểm ấy vô cùng quan trọng, Bạch Bạch luôn một bộ dạng hồ ly, tuy nói Thanh Lương Quan trên dưới không ai khinh bỉ nàng, nhưng sẽ trực tiếp làm cho mọi người không tự giác mà coi nàng trở thành tiểu động vật đối đãi sủng ái, mà không phải Tiểu sư muội, như vậy đối với tâm tính phát triển của nàng thật phần bất lợi.

Bạch Nguyên Tùng hiểu rõ ý tứ trong lời hần nói, chấp nhận, liên tục gật đầu đáp ứng, mang theo theo nữ nhi cáo từ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Tìm con dễ khó, tìm con dễ tốt càng khó (1)

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết ở động phủ Thiên đình cách Thanh Lương Quan không xa, ban đầu là một cái tiểu sơn cốc vô danh, sau khi vợ chồng Bạch thị tiến vào ở, đặt tên sơn cốc là “Bạch Ngọc cốc”, vốn muốn trực tiếp gọi “Bạch cốc”, nhưng vừa nghe xong âm đọc đồng dạng “Bạch

cốt”, cho nên chính giữa thêm chữ ngọc, xem như kỷ niệm nhà mình ở động phủ ngọc sơn tại nhân gian.

Nói tóm lại, toàn gia này đặt tên dùng lời thật là nghèo nàn, rất khuyết thiếu sức tưởng tượng.

Diện tích Bạch Ngọc cốc so với Ngọc Sơn nhỏ hơn nhiều, từ khi hai vợ chồng ở lại không ít loại tiên hoa tiên thảo xinh đẹp, nhưng theo cảm quan Bạch Bạch mà nói, trong lúc này cũng không thể tốt hơn so với động phủ Ngọc Sơn bao nhiêu, trong sơn động vắng vẻ quanh quẽ, hoàn toàn không có thân ảnh chim thú gì.

Bạch Bạch tự nhiên sẽ không nói ra làm cha mẹ thương tâm, ngược lại Bạch Nguyên Tùng tự nói: “Thành tiên mới biết được trên Thiên đình mở động phủ không dễ, trong này ngoại trừ linh khí dư thừa bên ngoài, vẫn còn không tốt bằng động phủ Ngọc Sơn. May mắn sau này chúng ta có thể tùy ý ra vào tam giới, có thể thường xuyên trở về Ngọc Sơn ở.”

Vân Hạo Tuyết cũng nói: “Đúng vậy, trước không thành tiên chỉ nói sau khi thành tiên tốt như thế nào, thực thành tiên, cảm thấy cũng chẳng qua cũng chỉ như thế, một đồng giới luật quy củ của trời không nói, còn muốn hại mẹ con chúng ta chia lìa.” Nói ôm lấy Bạch Bạch, dùng gò má nhẹ nhàng vuốt phẳng thân thể lông xù của nàng. Nữ nhi từ khi ra đời đã năm trăm năm, hiện tại rốt cục có thể không cần lại chịu tiên phạm cách xa nhau, nỗi khổ cốt nhục chia lìa!

Bạch Nguyên Tùng ôm chầm bờ vai của nàng trấn an nói: “Hiện tại mọi chuyện đều tốt, chúng ta một nhà ba người đã thành tiên, Bạch Bạch càng thêm giỏi! Thành tiên dù sao cũng là chuyện tốt, ít nhất từ nay về sau yêu quái bình thường cũng không dám khi dễ chúng ta.”

”Yêu quái tính cái gì? Thần tiên khi dễ người, càng lợi hại! Nếu như không phải có Minh Át chân nhân chiếu cố, chúng ta nào có thể qua thời gian tiêu dao như vậy?” Vân Hạo Tuyết có chút tức giận nói.

“Có thần tiên khi dễ phụ thân mẹ?” Bạch Bạch vênh tai lên, cảm thấy có chút tức giận.

Vân Hạo Tuyết nhất thời nói lỡ, sợ nữ nhi lo lắng, vội vàng cười nói: “Không có không có, có sư phụ con, ai dám khi dễ chúng ta?”

Bạch Bạch dùng sức cọ cọ cổ mẩu thân nói: “Con hiện tại rất lợi hại, con có thể bảo vệ phụ thân mẹ.”

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết từ đầu tới cuối không quá tin tưởng sự thật nữ nhi bảo bối mình mai pháp lực đã cao cường, nhưng nữ nhi có phần hiểu tâm này cũng làm cho bọn họ cảm động không thôi. Bọn họ hôm qua mới từ nhân gian trở lại Thiên đình, cũng không rõ ràng sự tích Bạch Bạch vinh quang tại Thiên đình, cho dù nghe qua cũng sẽ chỉ tưởng người bên ngoài cho Minh Át chân nhân mặt mũi, cố ý cất nhắc Bạch Bạch.

Thiên đình cùng Địa phủ đều không có gà nướng, cả đám các tiên nhân đều đã sớm không cần khói lửa nhân gian, càng không có gà sống có thể giết, ngẫu nhiên xuất hiện thực vật, đều là một ít nguyên liệu dùng hoa cỏ làm điểm tâm đồ uống, nhưng có thể cùng cha mẹ cùng một chỗ, Bạch Bạch cảm thấy không được ăn gà nướng cũng vẫn vui vẻ như vậy.

Bạch Nguyên Tùng nhớ tới lời Minh Át chân nhân nói, đối Bạch Bạch nói: “Con đã tu luyện ra nhân tính, nên học tập như thế nào làm người, luôn dùng chân thân xuất hiện, dễ dàng làm cho người khinh thị, dù sao người cùng chim thú có nhiều bất đồng, hành vi cử chỉ, lễ nghi luân lý, thậm chí phương thức đối đãi lẫn nhau cũng không giống. Từ trước chúng ta không ở bên cạnh con, con một mình ở Ngọc Sơn cũng không có những người khác làm bạn, cho nên cũng tùy con. Về sau lịch kiếp con muốn hạ phàm, sợ con bị người để ý, cho nên cũng không cho con hiện ra hình người. Hiện tại con đã thành tiên, kể từ hôm nay phải bắt đầu thói quen cuộc sống của tiên nhân.”

Vân Hạo Tuyết nói: “Đúng là như thế, tuy nhiên Phật nói chúng sinh bình đẳng, nhưng là trong đó vẫn là có rất nhiều khác nhau. Nhân thân so với thân chim thú mà nói, nổi bật nhiều vậy.”

Bạch Bạch cái hiểu cái không, nhưng nàng từ trước đến nay đều nghe lời, cha mẹ nói cái gì cũng là vì tốt cho nàng, cho nên nàng lập tức nhu thuận biến thành hình người, ngồi ở bên người mẫu thân.

Vân Hạo Tuyết chứng kiến nữ nhi dung mạo vẫn còn đẹp như xưa, vừa tự hào lại vừa cảm khái: “Bất tri bất giác, con đã thành đại cô nương.”

Bạch Nguyên Tùng cười phụ họa nói: “Đúng vậy, nữ nhi nhà ta dung mạo càng hơn Cửu Thiên huyền nữ, qua ít ngày chúng ta thay nàng chọn vị hôn phu tốt.”

Bạch Bạch nhớ tới lời Mặc Yểm nói muốn kết hôn cùng nàng, hiếu kỳ hỏi: “Như thế nào mới tính vị hôn phu tốt?”

”Đầu tiên tính cách phải tốt, như vậy cho dù sau này các con có biến hóa gì, hấn cũng sẽ không trở mặt hại con. Sau đó, hấn sẽ đối tốt với con đem con đặt ở vị trí đầu tiên trong lòng. Bộ dạng phải được không cần nổi trội, pháp lực mạnh hơn bằng không không bảo vệ được con. .... Quan trọng nhất chính là con thật tình yêu mến hấn, mà hấn cũng thích con.” Vân Hạo Tuyết nghĩ nghĩ, nói ra một đồng điều kiện.

”Hồ ly như vậy rất khó tìm. ....” Bạch Bạch tuy ra đời không lâu, nhưng nghe thấy một loạt điều kiện này, cũng hiểu được khó khăn rất lớn.

”Ai nói khó tìm, mẹ con chẳng phải tìm được rồi?” Bạch Nguyên Tùng tự biên tự diễn nói.

Vân Hạo Tuyết liếc hấn, sắc giọng: “Nào có tại trước mặt nữ nhi khoe chính mình như vậy?!” Cái nhìn kia nước gợn liếm liếm, tràn ngập mỉa mai, chỉ làm Bạch Nguyên Tùng thấy toàn thân nóng lên, động tình không thôi. Nếu như không phải nữ nhi tại bên cạnh, sợ nhện không được muốn ôm thê tử thân ái một phen.

” Ta cũng không có nói dối nha! Chẳng lẽ nàng cảm thấy ta nói không đúng?” Bạch Nguyên Tùng cột nhà nói.

Bạch Bạch cũng về mặt khờ dại nhìn mẫu thân đợi nàng trả lời, Vân Hạo Tuyết bị cái nhìn này của con gái không có ý tứ, e thẹn nói: “Đúng rồi đúng rồi! Chẳng tốt nhất!”

Cha mẹ ân tình ôn nhu nhìn nhau, Bạch Bạch đột nhiên có chút hướng tới, tìm được một vị hôn phu tốt hẳn là sẽ là chuyện rất hạnh phúc nha.....

” Kỳ thật cũng không nhất định phải là hồ ly, Bạch Bạch đã sớm có thể hóa thành hình người, chỉ cần là tiên, mặc kệ hần vốn là cái gì cũng không có vấn đề gì.” Bạch Nguyên Tùng nghĩ đến hồ tộc trong năm gần đây tựa hồ không có nghe qua vài thanh niên tài tuấn vừa độ tuổi lại có thể đủ đạt tới tiêu chuẩn của vợ chồng bọn họ, vì vậy chủ động nói lồng phạm vi.

Không nghĩ tới Vân Hạo Tuyết lại hừ lạnh một tiếng nói: “Cái khác dễ bàn, tiên nhân là không cần, bọn họ tâm xem thường những hoa cỏ chim thú tu luyện thành tiên như chúng ta, Bạch Bạch nhà ta cũng không thể gả cho người như vậy!”

Bạch Nguyên Tùng” Hắc” một tiếng nói: “Lấy Bạch Bạch nhà ta xinh đẹp, lại là đệ tử quan môn của Minh Ất chân nhân, bầu trời này nào có thần tiên dám xem thường nàng?”

” Dù sao ta mặc kệ, Bạch Bạch là bảo bối nhà chúng ta, tuyệt đối không thể gả nàng khiến chịu ủy khuất, những tiểu tử kia tự cho là chúng ta trào cao, sẽ không cần phải lo lắng!” Vân Hạo Tuyết hiển nhiên đối tiên nhân trên trời thành kiến rất sâu.

Kỳ thật cũng không thể trách nàng, tại Thiên đình thần tiên cũng chia ba bảy loại.

Do hoa cỏ chim thú tu luyện mà thành thần tiên chính là hàng thấp nhất, bọn họ tu luyện thiên phú không bằng người, nếu như không có chỗ dựa, ở Thiên đình thì đã sung làm tiên tỷ, tiên đồng, nhạc công, ca cơ, vũ nương, công tượng, binh tốt chiếm đa số, cũng không có địa vị gì.

Long, phượng, kỳ lân là ngọc thú địa vị không giống, bọn họ từ nhỏ đứng hàng tiên ban, binh thường địa vị tương đối cao.

Dùng nhân thân tu tiên biến thành, thì phải xem tự thân tu vi, nói tóm lại, địa vị so với hoa tiên, hồ tiên các loại cao hơn.

Cấp bậc cao nhất tự nhiên vẫn là có thần Phật đại thần thông.

Thân là cha mẹ, Vân Hạo Tuyết không thể trông thấy nhất là nữ nhi của mình bị người khinh bỉ, cho nên tiên nhân bình thường căn bản không lộ vào được pháp nhãn của nàng.

Cha mẹ thiên hạ đều hy vọng con của mình tìm được một nửa còn lại lý tưởng, điều kiện thành con rể của mẫu thân Bạch Bạch, cũng là điều kiện tất cả người mẹ tốt trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Công chúa cũng không phải người tốt (1)

Thời gian Vân Hạo Tuyết ở Thiên đình không tính quá ngắn, may có Minh Ất chân nhân là thần tiên lớn âm thầm trợ giúp, không giống các hồ tiên khác bị khinh bỉ, nhưng được chứng kiến không ít thần tiên rồi rãnh nói toái ngữ, mắt lạnh trào phúng. Lại thêm được an bài ở tại một cái tiểu sơn cốc sinh hoạt, không thể tùy ý rời khỏi Thiên đình hạ phạm xem nữ nhi, trong nội tâm đã sớm có rất nhiều bất mãn.

Nhưng nàng cũng biết, cái tiểu sơn cốc này tuy không thuận mắt, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng đã là ưu đãi rất lớn.

Mấy hồ tiên tiên bối tiến đến bái phỏng, chứng kiến bọn họ mới đến Thiên đình đã có động phủ của mình, đều không ngừng hâm mộ. Bọn họ phần lớn đều bị cưỡng chế phân công sống nhờ trong động phủ của một ít thần tiên có thân phận, thay bọn họ làm việc chịu sự sai khiến của bọn họ, những thần tiên kia ra lệnh một tiếng, mặc kệ muốn bọn họ làm cái gì cũng không được phản kháng, nào có như vợ chồng Bạch thị tự do tự tại?

Vốn hảo hảo thảo luận đại sự chọn rể cho nữ nhi, Vân Hạo Tuyết cũng không nguyện ý nói thêm những chuyện tình phiền lòng này.

Bạch Nguyên Tùng biết rõ trong đó nói có lý, cho nên không thêm nghĩ cái khác nữa, trong tính toán chuyên tâm từ Hồ tộc tìm ra thiếu niên xuất chúng, thật đúng là khiến hắn nghĩ tới một người: “Các người cảm thấy Hồng Hồng như thế nào?”

Thời gian trước, Bạch Bạch trong cơ thể được lực phát tác bị mang về Thanh Lương Quan trị liệu, vợ chồng bọn họ bị ép dừng lại thể gian, liền một mực ở tại Ngọc Bạch động chờ tin tức, trong lúc đó Hồng Hồng đã từng tới cửa bái phỏng, Vân Hạo Tuyết đã từng gặp qua hắn một lần, đổi tên tiểu bối này ấn tượng rất sâu sắc.

” Con Hồng Hồng hồ ly? Bộ dạng không tồi, pháp lực căn cơ cũng vững chắc, nhưng có một chút đào hoa, nhất định là hoa tâm, sợ sẽ không toàn tâm toàn ý đối với Bạch Bạch chúng ta.” Vân Hạo Tuyết vốn cực kỳ yêu thích Hồng Hồng, nhưng nghĩ đến muốn chiều hẳn làm con rể, lập tức liền bất bẽ.

” Hồ tộc chúng ta thiên tính đa tình, hoa tâm qua lại như thế nào không quan trọng, sau thành thân có thể trung thành.” Bạch Nguyên Tùng lần đầu tiên cùng Hồng Hồng gặp mặt, đã thấy ngay được tiểu tử này đối với nữ nhi của mình có chút quan tâm, đối với hắn cũng tôn kính hữu lễ, pháp lực trong đồng lứa hậu sinh tại hồ tộc xem như nổi tiếng, tuổi tác và diện mạo cùng Bạch Bạch tương đương, cho nên không khỏi vì hắn nhiều lời hay.

Vân Hạo Tuyết lại hướng sang nơi khác: “Có phải chàng muốn nói, năm đó chàng cùng ta thành thân trước, cũng là tính tình phong lưu, hồng nhan tri kỷ vô số hả? Hừ!”

Bạch Nguyên Tùng cười hắc hắc hai tiếng, có chút đắc ý ôm thê tử nói:” Đó là trước thành thân, sau thành thân ta đối với nàng toàn tâm toàn ý nhất nguyệt chứng giám! Chuyện trước thành thân cũng không cần so đo, dưới váy phu nhân nàng chi thân chẳng lẽ liền ít đi?”

Vân Hạo Tuyết nhũn mảy, làm bộ đập hẳn một cái, gật đầu nói: “Cũng là..... Có chút kinh nghiệm mới biết được chuyện gì mình muốn, sau này cũng không dễ dàng chịu hấp dẫn.”

Hai vợ chồng nồng tình mật ý, cũng không còn chú ý tới Bạch Bạch như có điều suy nghĩ.

Bạch Bạch nghe mẫu thân nói xong, lập tức không tự chủ được mà đem các điều kiện về vị hôn phu cùng Mặc Yểm tiến hành so sánh:

Thứ nhất, tính cách tốt..... Mặc Yểm đạt được một gạch chéo màu hồng.....

Thứ hai, đối với nàng tốt để nàng ở vị trí thứ nhất trong lòng, cái này Bạch Bạch không thể xác định, lần sau có cơ hội hỏi hắn một chút.

Thứ ba, bộ dạng không tồi. Kích động a, rốt cục có một cái Mặc Yểm có thể dễ dàng thông qua.

Thứ tư, pháp lực cao cường, cũng là dễ dàng thông qua, nhưng có vẻ như Mặc Yểm bảo vệ nàng đồng thời cũng sẽ ý vào pháp lực cao cường khi dễ nàng.

Cuối cùng cũng là là quan trọng nhất, nàng có phải là thật sự thích Mặc Yểm?

Mặc Yểm nói qua rất thích nàng, không ít người cũng nói qua Mặc Yểm xác thực là thích nàng! Đã quên hỏi sư phụ có đáp ứng đem nàng gả cho Mặc Yểm hay không, nếu như chuyện này là thật, thì ngay cả sư phụ cũng cảm thấy Mặc Yểm thích nàng.

Nhưng nàng thích Mặc Yểm sao? Bản thân Bạch Bạch cũng không xác định.

Mặc Yểm không phát giận đối với nàng, nàng rất thích ở cùng Mặc Yểm một chỗ, lúc đó Mặc Yểm đối với nàng hết sức sủng ái, thỏa mãn các loại yêu cầu của nàng, sẽ cùng nàng chơi, cùng nàng luyện công, cùng nàng ngủ, sẽ kiên nhẫn nghe nàng kể ra hiểu biết mỗi ngày cùng ý tưởng những người khác xem ra rất kỳ quái nhảm chán, sẽ ôn nhu vuốt ve nàng..... Mặc Yểm cùng nàng chơi hôn nhẹ còn có cảm giác hợp hoan rất tốt, làm cho nàng cảm thấy rất khoái nhạc, cái này xem như thích không?

Phụ thân mù mù nói, trước thành thân hoa tâm phong lưu không quan hệ, Mặc Yểm cùng các nữ yêu tinh, nữ tiên khác cùng một chỗ là bình thường, mình và Hồng Hồng cùng một chỗ cũng là bình thường?

Đang lúc một nhà ba người quay chung quanh thảo luận tự hỏi tiến hành tuyển vị hôn phu cho Bạch Bạch, ngoài cốc Bạch Ngọc truyền đến một hồi thanh âm ồn ào khóc hô.

Thiên đình người ở rất thưa thớt, các thần tiên nguyên một đám thân phận tự trọng, cực ít xuất hiện động tĩnh như vậy, vợ chồng Bạch thị kỳ quái nhìn nhau, lôi kéo Bạch Bạch cùng đi ra xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Đi đến cửa cốc, thanh âm kêu khóc mắng to càng phát ra rõ ràng, sơn đạo vừa chuyển, liền thấy đất trống trước cửa cốc một bên ngừng một cỗ xe ngựa xa hoa, kiểu dáng xe cùng xe ngựa của Tam công chúa Nam Hải Long cung lúc trước ở trước Thanh Lương Quan nhìn qua có chút tương tự, chỉ là bề ngoài có chút bất đồng. Cửa xe mở rộng ra, ngồi trong xe một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp quần áo đẹp đẽ quý phái, thần thái cao ngạo, chỉ là vẻ mặt hứng thú nhìn hai tiên ty trên đất trống múa may trường tiên hung hăng quật một thiếu nữ Bạch y.

Chung quanh đứng mười hai tên cầm y vệ sĩ, hiển nhiên cùng đánh người tiên ty vẫn là một đường, chẳng những không có ngăn lại các nàng hung ác, ngược lại thỉnh thoảng ra tay ngăn cản bạch y nữ tử kia chạy trốn cùng chống cự.

Bạch y nữ tử bị đánh đến tiếng kêu khóc buồn bã, bên cạnh một bạch y lão giả quỳ trên mặt đất đau khổ khẩn cầu: “Công chúa thỉnh tha cháu gái lão hủ còn nhỏ, nàng tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, van cầu công chúa! Công chúa muốn đánh liền đánh lão hủ là được rồi, là lão hủ không có quản giáo nàng tốt, mạo phạm công chúa, cầu ngài! Công chúa!”

Nữ tử trong xe chính là Lục công chúa Tây Hải Long cung, nàng nghe lão giả nói xong, cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi cho rằng ngươi là được phò của Thái Thượng Lão Quân, Bồn công chúa liền không dám đánh ngươi? Từ Bối, Thanh Bối, đánh thật mạnh cho ta, cùng một chỗ đánh cả hai!”

Hai tiên ty vừa nghe, trong đó một người xoay người lại đối với lão giả quát xuống một roi!

Một roi còn tại giữa không trung, lại bị người một tay nắm chặt đầu roi, không thể hạ xuống, mà roi trên tay tiên ty khác đang quật bạch y nữ tử dừng lại,

cũng bị người đoạt đi.

Giữa sân hơn một Bạch Y Tú Sĩ anh tuấn cực kỳ, chính là vội vàng xuất thủ cứu người Bạch Nguyên Tùng.

Vừa rồi hần liếc liền nhận ra một đôi bạch y tổ tôn này đúng là thân tộc bạch hồ tộc nhà mình, trên Thiên đình một mực an phận thủ thường, không nghĩ tới lại bị “công chúa” gì khi nhục như vậy, dưới tình thế cấp bách cũng chẳng quan tâm cái khác, liền đi đầu đem roi da trên tay hai gã tiên ty đoạt được, ngăn bọn họ tiếp tục đã thương người.

Hai gã tiên ty bị lảng không đoạt “bình khí” lại không chút nào khiếp đảm, quát lớn: “Ngươi là ai, dám cả gan quản chuyện của công chúa nhà ta?” Mười hai tên cầm y vệ sĩ bên cạnh các nàng ở một bên lên tiếng, vây quanh Bạch Nguyên Tùng ở chính giữa.

Lại là công chúa?! Bạch Bạch đôi vị công chúa đã sắp sinh ra sinh lý chán ghét, trước sau đụng phải ba người, lại không có một người nào, không có một cái nào là người tốt. Vừa mới nàng cũng muốn đi ra ngoài cứu người, nhưng bị mấu thân lôi kéo mới không có thể động thủ, hiện tại gặp nhiều người như vậy vây quanh phụ thân mình, hiển nhiên ý đồ bất thiện, vội vàng nhẹ nhàng tránh tay mấu thân, chuẩn bị có cái gì không ổn liền đi lên bảo vệ phụ thân.

Bạch Bạch hiện tại đã không như xưa, qua mấy trận Địa phủ ác chiến, lại có các sư huynh lại thêm Mặc Yểm, Ngọc Lưu Ly yêu phi dạy bảo, nàng liếc nhìn ra giữa sân không có vài người pháp lực cao cường, bản thân một thân hoàn toàn ứng phó được, cho nên cũng không quá khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Không chịu nổi một đòn (1)

Lục công chúa dò xét Bạch Nguyên Tùng một lần, biết rõ hồ tiên này pháp lực không tồi, ít nhất không phải hai gia tôn trên đất trông có thể so sánh, nhưng bên mình người đồng thể mạnh, hơn nữa nơi này là Thiên đình, hồ tiên cấp thấp này sao có thể lo lắng?

Ngoại trừ nữ đồ đệ Minh Át chân nhân kia, những hồ tiên khác chỉ cần không đánh chết bọn họ, sẽ không sợ sẽ có vấn đề gì, có thể mặc sức khi dễ làm nhục. Nhớ tới nữ đồ đệ từ Thanh Lương Quan kia một chương khiến Nhị ca Ngao Thương mình bay ra ngoài, Lục công chúa tức giận không đánh không vui lòng!

Những hồ ly tinh chết tiệt này cho rằng trong tộc có người Thanh Lương Quan làm chỗ dựa có thể ngất trời sao? Nằm mơ!

Ánh mắt vừa chuyển, lại thấy được sau lưng Bạch Nguyên Tùng hai mỹ nhân hồ tộc một lớn một nhỏ đứng cách đó không xa, dung mạo tuyệt tục, chính là tiên tử trên Thiên đình cũng không bằng, không khỏi tức càng thêm tức, cười lạnh nói: “Mấy con hồ ly tinh ti tiện liền dám cùng Bồn công chúa khiêu chiến?! Người đâu, đánh cho ta! đánh thật mạnh!”

Hai gã tiên ty lại thêm mười hai tên cầm y thị vệ nghe vậy, đều rút đao ra kiếm muốn tiến lên.

Bạch Nguyên Tùng không nghĩ tới đối phương hoàn toàn không nói đạo lý, đi lên liền ác ngôn chửi rủa muốn động thủ, trong nội tâm cũng có khí, ném hai cái roi da trên tay, lộ ra kiếm tiên nghênh địch.

Trên mặt đất lão hồ tiên đứng lên kêu lớn: “Bạch hiền chất, ngươi chớ để ý chuyện lão hủ, mau mau dẫn theo cháu gái của ta rời đi, chớ để bị lão hủ liên lụy a!” Những tiên nhân này đều không coi hồ tiên ra gì, chuyện hôm nay rất không dễ dàng, bản thân không may coi như xong, liều mạng chịu chút thương da thịt, chỉ cần cháu gái không có việc gì, Bạch Nguyên Tùng nếu như liên lụy tới chuyện này, cho dù nhất thời chiếm thượng phong, quay đầu lại cuối cùng khó tránh khỏi phải chịu thiệt thòi, trên Thiên đình cũng không thể nói công bình, hơn nữa đối phương vẫn là Long cung công chúa cao cao tại thượng.

Lục công chúa quát: “Muốn đi? Đã quá muộn! Đánh! Còn có hai hồ ly tinh bên kia! Một đứa cũng không thể để cho chạy!”

Bạch Bạch đứng ở bên người mấu thân, nghe nữ nhân lời nói, tức giận nói: “Ngươi sao không nói đạo lý như vậy? Tâm địa so với yêu ma còn ác độc hơn!”

Lục công chúa âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi dám mắng Bồn công chúa? Hừ hừ, để xem ta rạch mặt mấy con hồ ly các ngươi, xem các ngươi còn câu tam đáp tứ như thế nào!”

Bạch Bạch muốn đi ra ngoài giúp phụ thân đánh người xấu, Văn Hạo Tuyết sợ nữ nhi có việc, lại chết lại chịu buồn lòng nàng không cho nàng đi.

Bạch Nguyên Tùng bị khơi dậy khí phách, bất quá cuối cùng lo lắng thể nữ, cùng Lục công chúa một đám hạ thủ giao thủ, liền khắp nơi bảo trì thủ thế, không muốn đem sự tình nào đại.

Pháp lực của hắn không kém, một người liền giao đấu đối phương mười bốn người, Lục công chúa tuy nhiên muốn người chuyên đối mẫu nữ Bạch Bạch ra tay, bắt đắc dĩ hạ thủ thật sự không ra tay kia.

Lục công chúa thấy mình nhiều người như vậy đều không làm gì được một tên hồ tiên, không khỏi tức giận công tâm, giật xuống một đoạn phi bạch trong khuỷu tay hướng không trung giương lên, một mảnh phi bạch kia hơi mỏng như linh xà loại bay đến giữa không trung trong nháy mắt liền vô tung vô ảnh.

Qua thời gian một nén nhang, chân trời một đoàn tường vân bay tới, trên mây bốn gã võ sĩ đứng ưỡn ngực lồi bụng mặc giáp. Bốn gã võ sĩ nhảy xuống trước mặt Lục công chúa, khom người nói: “Công chúa.”

Bạch Nguyên Tùng ở giữa sân thấy khăn trương, chính mình ứng phó mười bốn người tiên ty thị vệ này còn có thể, thêm bốn võ sĩ mặc giáp rõ ràng cấp bậc rất cao, đã có thể không xong.

Lục công chúa dường như có thể cảm giác được hắn lo lắng, lớn tiếng cười duyên nói: “Các người tới vừa vặn, trong lúc này mấy cái hồ ly tinh mạo phạm Bốn công chúa, các người đi lên giáo huấn bọn họ một chút! Chỉ cần hạ nặng tay, nhưng không được đánh chết cho Bốn công chúa!”

Bốn gã mặc giáp võ sĩ này lần này theo Lục công chúa đến Thiên đình đều đi theo Đại tướng, bình thường tại Long cung pháp lực cũng là sắp xếp thượng số, gần đây tự cho mình rất cao, hoành hành ngang ngược quen. Vừa rồi nhìn thấy Lục công chúa đưa tin, còn tưởng rằng nàng đụng phải nguy hiểm gì, vội vàng chạy đến xem xét, bất quá là hồ tiên mà thôi, khinh thường liếc mười mấy người nhiều thế chúng lại như cũ không thể lấy lòng tiên ty thị vệ, trong đó một tên mặc giáp võ sĩ lớn tiếng nói: “Công chúa lại làm cho bọn họ lui ra, đối phó loại hồ tiên không nhập lưu này, mặt tướng một mình của đại là đủ!”

Lục công chúa vốn đã cảm thấy chính mình nhiều người như vậy còn thu thập không được một tên hồ tiên thật mất mặt, thấy hắn tự động xin đi giết giặc, trong nội tâm cao hứng, vội vàng giương giọng quát lui nhanh vuốt.

Bạch Nguyên Tùng rút kiếm đứng ở trong sân, tư thái phiêu dật, đối với tên to con đâm đầu đi tới đều không có vẻ sợ hãi, Giải Đông vừa rồi thấy hắn một mình dùng lực đánh mười bốn người, chỉ có chống đỡ, cho là hắn bản sự không gì hơn cái này, trong nội tâm có chút khinh thị, cũng không xưng tên báo họ, lộ ra một đồng cự kim liền đối với hắn kim đi.

Bạch Nguyên Tùng thân mình nhoáng lên, làm cho công kích từ dưới gối đối phương xuyên thủng sau lưng của hắn nâng chân một đá, toàn bộ đột nhiên không kịp đề phòng, lúc này bị đá bay ra ngoài, ba một tiếng vang thật lớn bổ nhào trên mặt đất, chặt vật cực kỳ.

Lục công chúa không nghĩ tới người này vừa lên trận liền bị bại khó coi như vậy, mặt liền đen lại, mặt khác ba gã võ sĩ mặc giáp hai mặt nhìn nhau cũng cảm thấy mất mặt, vừa rồi một cước kia là Bạch Nguyên Tùng hạ thủ lưu tình, nếu như hắn dùng kiếm đâm, giờ phút này Giải Đông bản thân đã bị trọng thương thậm chí chết, lập tức muốn hồn quy thiên hải một lần nữa tu luyện thân thể.

Bọn họ chẳng những không cảm kích Bạch Nguyên Tùng khoan dung, ngược lại nổi lên sát tâm— chỉ có đem mấy tên hồ tiên này giết, mới có thể rửa nhục!

” Còn không cùng tiến lên cho Bốn công chúa?!” Lục công chúa bảo nổi, quát to.

Bốn gã võ sĩ mặc giáp nguyên là huynh đệ, Giải Đông là đại ca, mặt khác ba huynh đệ theo thứ tự tên là Giải Nam, Giải Tây, Giải Bắc, nghe vậy đều tự lộ ra kim lớn liền hướng Bạch Nguyên Tùng vây quanh đi lên.

Bạch Nguyên Tùng không nghĩ tới chính mình tha cho lần nữa, đối phương lại được một tác lại muốn tiến một thước, một chiêu đắc thắng dựa vào là mưu lợi, Giải Đông cũng là khinh địch chịu thiệt thòi, hiện tại bọn họ bốn người đủ mạnh, hắn liền chỉ có phần bị đánh, trong nội tâm quỳnh lên, giương giọng nói: “Phu nhân mau dẫn Bạch Bạch rời đi!”

Vân Hạo Tuyết lo lắng trượng phu, nhưng là nhiều năm vợ chồng, nàng cũng biết chính mình ở tại chỗ này sẽ chỉ làm hắn không cách nào chuyên tâm đối phó với địch, mình và nữ nhi đi, hắn ý vào thân pháp linh hoạt, có lẽ có thể bình yên bỏ chạy, cho nên khẽ cắn môi đã nghĩ thân thủ kéo nữ nhi rời đi, sao biết lồi lồi kéo kéo khoảng không.

Bạch Bạch bị chọc tức, nàng cũng nhìn ra được phụ thân mình một mực lưu thủ không nghĩ đã thương người, nhưng những người xấu này sao lại có thể bỏ qua, nàng nói qua phải bảo vệ cha mẹ, sao lại có thể nhìn người xấu khi dễ phụ thân mình, cho nên thừa dịp Vân Hạo Tuyết phân tâm, thoát khỏi tay của nàng, thân lóe lên theo đúng ở cách đó không xa một tên cầm y thị vệ trong tay chiếm một thanh kiếm, kiếm quang lóe lên đâm bốn người huynh đệ Giải thị.

Tất cả mọi người không có nhìn rõ ràng thân pháp Bạch Bạch, chỉ cảm thấy trước mắt một đạo bóng trắng cùng với một hồi cuồng phong thổi qua, sau đó bóng trắng vây quanh triển đấu trong mấy người đạo qua một vòng, vài tiếng”Ồ!”,”Ồ!” Đau nhức tiếng kêu vang lên, trong sân cũng chỉ còn lại có Bạch Nguyên Tùng cùng Bạch Bạch hai người sóng vai đứng, bọn họ bốn phía bốn hồ lô đất lẫn một bên quay cuồng một bên hô đau, uy vũ đắc ý vừa rồi sớm không có.

Bốn người thương đều ở phía trên tứ chi các đốt ngón tay, thương không nặng, nhưng là muốn đứng lên cầm binh khí là tuyệt không khả năng, Bạch Bạch ghi nhớ Vân Cảnh dạy bảo, không phải khi tất yếu không cần phải đã thương tới tánh mạng, trọng điểm làm cho bọn họ không cách nào đứng lên làm mấy chuyện xấu là tốt rồi.

Tất cả mọi người chấn kinh, Vân Hạo Tuyết cùng Bạch Nguyên Tùng nhìn xem bộ mặt hồng khí không thờ gấp, nhấc tay để lại bốn cường địch cùng nữ nhi, quả thực cảm thấy khó có thể tin!

Khi nào thì nữ nhi lại trở nên mạnh như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Thần tượng hồ ly (12)

Lục công chúa vừa tức vừa hận, thầm nghĩ vì sao chỉ một thời gian không đi lên Thiên đình, tiểu hồ tiên đã trở nên lợi hại như vậy, nàng không hiểu được có phải là nàng nhân phẩm không tốt hay sao mà lại đánh vào một hồ tiên lợi hại nhất.

Nàng nhìn ra được pháp lực Bạch Bạch, cho dù mình kêu mười tên thị vệ thêm hai gã tiên tỷ này cùng tiến lên, cũng tuyệt đối không chiếm được lợi thế, ý vào thân phận nhà mình cao quý, cho dù hồ tiên lại lợi hại vậy, cũng không dám công nhiên làm gì đối với chính mình, vì vậy thua người không thua trận quát: “Yêu hồ nơi nào đến, cũng dám ở Thiên đình tùy ý ra tay đá thương người, mạo phạm Bồn công chúa?!”

Gặp qua nói không đạo lý, chưa thấy qua ai nói không lý lẽ như vậy, Bạch Bạch tức giận nói: “Rõ ràng là ngươi xuất thủ đá thương người trước, làm sao lại ngang ngược như vậy, quả nhiên làm công chúa cũng không phải người tốt.”

Bạch Nguyên Tùng trong lúc khiếp sợ tỉnh lại, nghe Bạch Bạch nói xong buồn cười lại thầm than nữ nhi khờ dại, vị “công chúa” trước mắt này, nhìn xe khung người hầu, tám chín phần là đến từ Long cung, long vương cùng Thiên đế từ trước đến nay có cùng ý tưởng đen tối, thân mình địa vị lại cao, trách không được nữ nhi của bọn hắn dám ở Thiên đình hoành hành không sợ.

Chuyện hôm nay, bọn họ cũng có chỗ đuối lý, các tiên nhân Vô Trần trên thiên đình kia thói quen lơ mồi hương lên trời hiện nay sẽ không xem như vậy, cho tới bây giờ chỉ có bọn họ khi nhục (ức hiếp, xỉ nhục) hồ tiên, đâu vì sắc mặt hồ tiên mà ngăn chặn bọn họ?

May mắn Bạch Bạch đã là đệ tử Thanh Lương Quan, có Thanh Lương Quan là chỗ dựa lớn này, phòng chừng vị công chúa này cũng không thể làm gì nàng. Huống hồ trong tam giới nói cho cùng vẫn là thực lực quyết định hết thảy, Bạch Bạch hiện tại lại pháp lực như vậy, không sợ bất kì người nào dám tùy tiện gây hấn với nàng.

Nhưng vì sao Bạch Bạch nói “Công chúa cũng không phải người tốt?” Chẳng lẽ trước đây còn từng thấy qua công chúa khác?

Bạch Nguyên Tùng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, nữ nhi “nhu nhược dễ khi” trong suy nghĩ vợ chồng họ, không lâu trước từng vung tay lên làm trọng thương một công chúa Thiên đình thêm một công chúa Long cung, một chương đánh bay một Thái Tử Long cung, chiến tích chói lọi, hơn nữa sau đó còn bình yên vô sự. Hiện tại hắn thầm nghĩ làm sao có thể cứu hai gia tộc bên cạnh, hơn nữa không để mâu thuẫn phát triển đến tình trạng không thể挽 hồi.

Cho nên Bạch Nguyên Tùng lên trước vỗ vỗ bả vai Bạch Bạch, thấp giọng nói: “Cứu người quan trọng hơn.”

Sau đó ngẩng đầu nói với Lục công chúa: “Việc hôm nay, song phương có tổn thất, đây đưa vô ích, nơi này vắng vẻ đơn sơ, không có gì có thể chiêu đãi, công chúa mời trở về đi.”

Hắn cũng không nói ra mình là nhà danh hào, cũng không nói sự tình ai đúng ai sai, chỉ là không kiêu ngạo không siểm nịnh tiền khách, coi như là cho đối phương một cái bậc thang tốt để xuống đài.

Lục công chúa không phải đứa ngốc, biết rõ hôm nay thực lực của mình không sánh bằng người ta, gắng đầu tiếp có hại chính là mình, nàng hung dữ chăm chăm nhìn Bạch Bạch, từng chữ từng chữ nói: “Chớ cho rằng chuyện hôm nay cứ xong như vậy, Bồn công chúa không thu thập ngươi, thì sẽ có người thay Bồn công chúa động thủ, xem những yêu hồ ti tiện các ngươi có thể đắc ý mấy ngày?! Chúng ta đi.”

Hai gã tiên tỷ cùng mười hai tên thị vệ e sợ cho công chúa sẽ buộc hắn tiến lên chịu chết, vừa nghe nói muốn lui lại, người người đều nhẹ nhàng thở ra, như được đại xá tiến vào xe, nâng người bệnh lên nhanh chóng rời đi.

Bạch Bạch tâm tư đơn thuần, nghĩ phụ thân nói muốn cứu người, chú ý liền toàn bộ chuyển sang bên cạnh, cùng Vân Hạo Tuyết nhìn tiểu hồ tiên bị thương trên mặt đất, không có quản Lục công chúa đi hay ở lại. Bạch Nguyên Tùng thấy người đều đi hết sạch, xoay người tiến lên chào lão hồ tiên kia.

Lão hồ tiên tên Bạch Phù Thạch, cháu gái hắn bị đánh thương tên Bạch Văn Doanh, may mà đều là bị thương da thịt, lại là tiên thân, trị liệu không khó, Bạch Nguyên Tùng liền đem hai người mời đến trong Bạch Ngọc cốc bồi thuốc nghỉ ngơi.

Bạch Phù Thạch trước từng tới bái phỏng qua vợ chồng Bạch Nguyên Tùng, lại chưa từng gặp qua Bạch Bạch, ngồi xuống trong Bạch Ngọc cốc uống qua một ly trà, sau khi bình tĩnh nghe Bạch Nguyên Tùng giới thiệu thiếu nữ vừa mới nháy mắt đánh ngã bốn gã Đại tướng Long cung dĩ nhiên là nữ nhi của hắn, không khỏi liên tục tán thưởng vợ chồng Bạch Nguyên Tùng phúc khí tốt, nữ nhi có tiền đồ .....

Lời tán dương người người thích nghe, thực tế coi Bạch Bạch như tâm can bảo bối, là vận mệnh của vợ chồng Bạch thị, nghe xong ca ngợi như vậy chỉ cảm thấy chịu thêm mấy trăm năm vất vả cũng đáng.

Chủ đề vừa chuyển, Bạch Phù Thạch bắt đầu lo lắng một nhà ba người bọn họ hôm nay vì ông cháu bọn họ xuất đầu sẽ gặp phiền toái, hai vợ chồng tuy nhiên vừa rồi chứng kiến Bạch Bạch lợi hại, nhưng trong lòng vẫn coi nàng là tiểu hài tử, không muốn nàng nghe nhiều những chuyện lo lắng phiền não này, cho nên trước đuổi nàng đi chiếu cố Bạch Văn Doanh.

Sau khi xác định nàng đã rời đi, Bạch Nguyên Tùng an ủi Bạch Phù Thạch vài câu, mới hỏi việc hôm nay.

Bạch Phù Thạch thở dài nói: “Cũng là lão hủ vô dụng, trước đó vài ngày Thái Thượng Lão Quân phân phó lão hủ đi ngắt lấy một ít tiên thảo chuẩn bị dùng để luyện đan, lão hủ nghĩ Văn Doanh sau khi thành tiên lên thiên đình chỉ ở trong động phủ lão quân hầu hạ, cũng chưa từng ra ngoài chơi, vì vậy hướng lão quân xin chỉ thị, mang nàng đi hỗ trợ, thuận đường cũng để cho nàng giải sầu, kết quả liền mang tai họa như vậy.”

Hoá ra hôm nay ở vùng phụ cận hái tiên thảo Bạch Phù Thạch ý định mang theo Bạch Văn Doanh đến cốc Bạch Ngọc bái phỏng vợ chồng Bạch thị, kết quả trên đường gặp gỡ vài tên tiểu tiên thảo luận chuyện mới lạ gần đây trên Thiên đình, Bạch Văn Doanh thích náo nhiệt, vì vậy cũng nghe nghe qua vài câu.

Tiểu tiên môn nói quan chủ Thanh Lương Quan Minh Át chân nhân mới thu một nữ đồ đệ, đúng là một bạch hồ ở thế gian tu luyện thành tiên, còn nói bạch hồ này lợi hại như thế nào, dễ dàng đánh bại Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa Nam Hải Long cung. Sau liền ngay cả Tinh Quân, Lôi công điện mẫu, Thái Bạch Kim Tinh tận mắt thấy nàng đều miệng khen không dứt đối với nàng, lại còn ở Nam Thiên môn một chương đánh bay tây nhĩ thái tử Hải Long cung. Về sau còn theo sáu đệ tử Thanh Lương Quan xuống Âm ti Địa phủ dẹp loạn, vừa mới thắng lợi trở về.

Năm nay xuống Âm ti Địa phủ dẹp loạn thiên binh thiên tướng một tốp tiếp theo một tốp, tin tức xấu liên tiếp truyền về, trên Thiên đình tuy cho phép ca múa mừng cảnh thái bình, kì thực người người cảm thấy bất an e sợ không biết ngày nào đó yêu ma quỷ quái trong Địa phủ muốn đánh lên Thiên đình. Thập điện Diêm Quân chết hầu như không còn ai, mọi người đều biết phản quân Địa phủ lợi hại, không nghĩ tới đệ tử Thanh Lương Quan trong lúc nguy cấp nhất ra tay, lại ngăn chặn được phản quân Địa phủ đáng về kiêu ngạo bệ vệ.

Trong Âm ti Địa phủ xảy ra chuyện gì, trên Thiên đình không có mấy người biết rõ, nhưng người người truyền đi sinh động như thật, mà nhóm hồ tiên chịu đủ ức hiếp thấy trong tộc mình lại có một nhân vật khó lường như vậy, quả thực so với bất kì ai đều muốn kích động không thôi.

Bạch Văn Doanh nghe được cao hứng, sau khi rời đi trên đường đi như cứ quần quít lấy Bạch Phù Thạch nói không ngớt, thử suy đoán hình dáng tướng mạo vị hồ tiên thần tượng kia, tướng tượng tư thế oai hùng của nàng ở Địa phủ quét ngang thiên quân, nghĩ nàng ra sức đánh bọn “quỷ quy” trên Thiên đình thượng mà hưng phấn không thôi, không nghĩ tới lời nói của hai ông cháu bọn họ đúng lúc đều bị tiên tỷ của công chúa Tây Hải Long cung Lục nghe được, bầm báo Lục công chúa ở nơi nào đó.

Lục công chúa nghe nói Nhị ca bị thương đặc biệt lên thiên đình thăm, ba phen mấy bận thỉnh cầu Thiên đế vì bọn họ chủ trì công đạo, Thiên đế luôn qua loa, nàng nhìn một bụng khí mang theo người hầu ở Thiên đình du chơi giải sầu, không nghĩ tới lại khiến nàng gặp phải tiểu hồ tiên miệng không ngừng luôn luôn ca ngợi thủ phạm đã thương Nhị ca cùng Đường tỷ của nàng, lập tức liền muốn ra tay giáo huấn Bạch Văn Doanh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hâm mộ ta đi! (1)

Bạch Phù Thạch biết hai ông cháu mình cho dù là thực lực hay là địa vị đều vĩnh viễn không bằng vị công chúa này, chỉ đành mang theo cháu gái một đường chạy hướng Bạch Ngọc cốc, trông cậy có thể để cháu gái tránh thoát một kiếp. Không nghĩ tới mới đến trước cốc đã bị ngăn lại, lúc này một màn vừa mới xảy ra.

”Nói đi nói lại chúng ta cũng là hồ tiên kém cỏi, nếu mỗi người có một nửa bản lĩnh của vị nữ đại tiên Thanh Lương Quan kia, cũng sẽ không bị người ta khi dễ như vậy.” Bạch Phù Thạch gãi đầu nói, không có chú ý tới thần sắc vợ chồng Bạch thị đối diện quý dị.

Vân Hạo Tuyết âm thầm hít vào một hơi nói: ”Nữ đệ tử mới của Minh Át chân nhân thật sự lợi hại như vậy? Có thể là mọi người xem trọng mặt mũi Minh Át chân nhân, có ý cất nhắc khuyến đại hay không …..”

Bạch Phù Thạch hơi có chút kích động nói: “Những ngày này trên Thiên đình truyền đi xôn xao, chẳng lẽ các ngươi lại chưa từng nghe nói? Sự tình Thiên đế cùng hai vị Long cung long vương gặp mặt, nếu là giả, bọn họ không có khả năng mặc kệ. Hơn nữa, ngày ấy tại Nam Thiên môn, chỉ ít có vài trăm người tận mắt thấy nhĩ thái tử Tây Hải Long cung bị một chương đánh bay, chuyện này tuyệt không giả.”

Bạch Nguyên Tùng cùng thê tử liếc nhau, bắt đầu hoài nghi Minh Át chân nhân có phải là còn thu cái nữ đồ hồ tiên khác, pháp lực Bạch Bạch bọn họ rõ ràng nhất, mấy tháng trước bị hủy căn cơ đồng thân, về sau thân thể lại nhiễm bệnh quái lạ hôn mê bất tỉnh, làm sao đảo mất pháp lực liền trở nên cao cường như thế? Nhưng Bạch Bạch vừa mới ra tay liền chế phục bốn gã Đại tướng Long cung, lại là bọn họ tận mắt nhìn thấy, Bạch Bạch đến tột cùng được kỳ ngộ cái gì?

Bạch Phù Thạch thấy bọn họ trầm mặc không nói. Tự mình nói ra: “Nữ nhi Bạch hiền chất pháp lực cũng vô cùng lợi hại, lão hủ xem ra so với vị nữ đại tiên Thanh Lương Quan kia chưa hẳn liền kém, không biết sư thừa nơi nào?” Hắn cùng với Bạch Nguyên Tùng tuy không tính rất quen thuộc, nhưng là hiểu rõ, pháp lực Bạch Bạch rõ ràng so với cha nàng còn mạnh hơn, tự nhiên là có danh sư dạy bảo có khác.

Bạch Nguyên Tùng vừa là tự đắc vừa là lúng túng nói: “Tiểu nữ..... Tiểu nữ theo Minh Át chân nhân.” Nữ nhi của mình đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thân là cha mẹ lại nửa điểm không biết, nghe người ta tại trước mặt khoa lão biến thiên mới tự thừa nhận thân phận, tuy nhiên trong nội tâm hân hoan mừng thầm, thực sự không khỏi có chút không ngượng ngùng.

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết một mực tìm Minh Át chân nhân trợ giúp, chưa từng hướng người khác khoe khoang việc này, Minh Át chân nhân càng dặn dò không thể truyền ra bên ngoài, nên trong hồ tộc cũng không có người biết rõ mối quan hệ sâu xa của bọn họ.

Nhưng Bạch Bạch đã là đệ tử danh chính ngôn thuận của hắn, thân phận này mọi người sớm muộn gì đều biết rõ, không thể có khả năng tiếp tục giấu diếm.

Bạch Phù Thạch nhất thời không có kịp phản ứng, vui vẻ nói: “Nữ nhi nhà ngươi cũng có may mắn bái lạy nhập vào môn hạ của Minh Át chân nhân sao? Chuyện khi nào? Thật đáng mừng!”

Lời vừa mới dứt, đột nhiên bưng tỉnh Minh Át chân nhân từng nói nữ đồ đệ kia đã là đệ tử cuối cùng hắn cho nhập môn, sững sờ một chút nói: “Minh Át chân nhân chỉ có một nữ đệ tử.”

“Phải..”

“Vậy... vậy...” Bạch Phù Thạch đột nhiên đứng lên nói: “Nữ đại tiên Thanh Lương Quan chúng ta được nghe nói kia, chính là nữ nhi nhà ngươi? !”

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết đồng thời gật đầu.

Bên kia, Bạch Bạch bồi dưỡng cho Bạch Văn Doanh, lại dùng chân nguyên tự thân điều tiết kinh mạch cho nàng, rất nhanh thương thể đau đớn của nàng giảm hơn phân nửa, thấy Bạch Bạch nhìn về tuổi so với nàng còn nhỏ hơn, không khỏi hâm mộ lại hiếu kỳ nói: “Muội muội, pháp lực của ngươi rất lợi hại!”

Bạch Bạch cười một cái nói: “Sư phụ dạy ta, người nói điều tiết kinh mạch như vậy có thể khiến nội thương ngoại thương rất nhanh giảm đi chút ít.” Bạch Bạch trước hường thụ qua rất nhiều lần Minh Át chân nhân cùng Vân Hư phục vụ xoa bóp, đối với thủ pháp điều tiết kinh mạch đều để ý, nàng mặc dù không đặc biệt đi học cũng đã vô cùng tinh thông.

” Ta không phải nói chữa thương, ta là nói chiêu số vừa rồi ngươi quật ngã bốn ác nhân!” Bạch Văn Doanh nhớ tới Bạch Bạch một kiếm quật ngã bốn gã Đại tướng Long cung tư thế oai hùng, như cũ hưng phấn không thôi.

” Đó là kiếm pháp sư huynh Văn Cảnh dạy ta.” Bạch Bạch nghe thấy khích lệ thật cao hứng, cười đến mặt mày giãn ra.

Bạch Văn Doanh thở dài nói: “Ngươi vừa xinh đẹp lại lợi hại, có sư huynh sư phụ dạy ngươi nhiều như vậy, ta thực hâm mộ ngươi.” Bạch Bạch nghĩ nghĩ, cũng hiểu được chính mình rất đáng được hâm mộ, vì vậy rất chột dạ tiếp nhận nàng hâm mộ.

Bạch Văn Doanh nói chuyện từng trải hôm nay, vẫn còn sợ hãi, Bạch Bạch nghe xong cả giận nói: “Sao những công chúa này không nói đạo lý như vậy?”

” Trước kia ta một mực ngóng trông thành tiên, cảm thấy có thể đứng hàng tiên ban thật sự là một chuyện thật là uy phong, hơn nữa như vậy có thể trường sinh bất tử. Không nghĩ tới thật sự thành tiên, mới biết được thời gian so với tại thế gian làm yêu tinh còn không bằng. Những tiên nhân kia căn bản chỉ coi chúng ta trở thành nô bộc tạp dịch, tùy ý sai bảo khi dễ, chúng ta hơi phản kháng sẽ bị nặng phạt.” Bạch Văn Doanh càng nói càng thương tâm, thút tha thút thít khóc Bạch Bạch tuy cũng không tức, nhưng không biết giải quyết như thế nào, tiên nhân nàng gặp được không nhiều lắm, ngoại trừ Quỳnh Nguyệt tiên tử cùng Tam công chúa Nam Hải Long cung, những người khác đối với nàng cũng không tệ, nhưng không biết hoá ra bản thân dĩ nhiên là may mắn như vậy, đồng tộc đồng bào của mình bình thường chỉ được nhận các loại đãi ngộ không công bằng của Thiên đình.

Hai ông cháu Bạch thị đều là người hầu trong động phủ của Thái Thượng Lão Quân, trên người có nhiệm vụ không cách nào ở lâu, sau một lúc Bạch Văn Doanh khóc đã, tâm tình thoáng giãn ra, thương thể trên người không tính nặng, vì vậy liền cùng ông rời đi. Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không biết cứu hai ông cháu bọn họ, đúng là thần tượng trong suy nghĩ.

Bạch Phù Thạch một mực lo lắng chuyện này sẽ lưu hậu họa, sau khi Bạch Nguyên Tùng đáp ứng cùng Minh Át chân nhân thương lượng cách giải quyết, rồi mới yên tâm rời đi.

Bạch Nguyên Tùng sau khi tiễn bước bọn họ, cùng Vân Hạo Tuyết thương lượng một chút, liền quyết định đi trước nói rõ việc này với Minh Át chân nhân, ý lại như vậy không thể tránh né phiền toái tìm đến hắn, nhưng Bạch Bạch là đệ tử của hắn cũng liên lụy trong đó, vô luận như thế nào cũng phải có một lời nói với hắn, đến lúc người không tốt của Thiên đình tìm tới cửa, hắn còn không biết xảy ra chuyện gì, mới thấy không ổn.

Tiền trưởng phụ, Vân Hạo Tuyết quay đầu lại nhìn Bạch Bạch, càng nhìn càng thoả mãn, càng xem càng đắc ý, kéo tay Bạch Bạch qua hỏi: “Bạch Bạch, pháp lực của con vì sao tiến bộ nhiều như vậy? Là Minh Át chân nhân dạy cái bí pháp gì sao?”

Bạch Bạch chần chờ một chút, nói từ đầu chí cuối ra nguyên do pháp lực mình tiến bộ cho mẫu thân, cũng kể cả chuyện Mặc Yểm đi đến Địa phủ hái “thù đồ” tiên thảo điều hòa được tính cho nàng, việc này vẫn là trên đường trở lại Thiên đình Văn Cảnh nói cho nàng biết.

Vân Hạo Tuyết nghe xong thật không hiểu nên cao hứng hay là tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi một hồi, nói: “Cũng coi như Mặc Yểm biết điều, nhưng người này có chủ tâm bất lương, tính tình kỳ quái, thực không phải tương xứng. Bạch Bạch, con từ nay về sau chớ để hắn gặp mặt lui tới!”

Đổi lại ngày xưa, Bạch Bạch phỏng chừng không nói hai lời liền đáp ứng, nhưng là hiện tại vừa nghĩ tới từ nay về sau cũng không thấy Mặc Yểm nữa, trong nội tâm lại cảm thấy rất khó chịu, thốt ra nói: “Có thể, nhưng hắn nói sự phụ gả con cho hắn làm thê tử.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Tâm sự của Bạch Bạch (1)

Vân Hạo Tuyết nghe những Bạch Bạch nói thì lại càng hoảng sợ, thất kinh hỏi: “Sự phụ của con thật sự nói vậy sao?”

Bạch Bạch nói: “Con không hề hỏi sự phụ, nhưng sự phụ nói...” Nàng vừa trở về Thiên đình đã bị cha mẹ dẫn về nhà, không nói chuyện riêng với sự phụ được nhiều.

Vân Hạo Tuyết nhẹ nhàng thở ra nói: “Chắc là sự phụ người nói hươu nói vượn, trêu người thôi, Chân Nhân trêu thái quá rồi!”

Nàng cả kinh nhưng không ngờ tới, thực ra chuyện nàng và Mặc Yểm gặp gỡ nhau cũng là tâm nguyện của nàng. Bạch Bạch tình nguyện tin tưởng hoặc có thể nói trong đáy lòng nàng hy vọng câu Mặc Yểm nói: “Sự phụ đồng ý gả nàng làm thê tử cho ta” là thật.

Nếu như trước đây nàng đề phòng, bài xích Mặc Yểm, Mặc Yểm nói những lời này nàng hoàn toàn có thể coi là gió thổi bên tai, Mặc Yểm lừa gạt nàng không phải chỉ một, hai lần, những lời này người không biết sẽ cho là Minh Ất cùng Mặc Yểm lên “Giao dịch” làm cho người nghe cảm thấy khó tưởng tượng, vô cùng thiếu căn cứ.

Nhưng mà Bạch Bạch lại ghi nhớ những lời này, thậm chí khi mẫu thân nàng yêu cầu nàng đoạn tuyệt quan hệ với Mặc Yểm, trong lòng nàng có phần tin tưởng sự phụ hơn mẫu thân một chút, nên có ý chống lại đề nghị của mẫu thân.

Nhưng mẫu thân nàng hoàn toàn không phát hiện ra điều này, Vân Hạo Tuyết thậm chí còn tìm tòi, bắt đầu nhắc nhở Bạch Bạch về kế hoạch chọn con rể. Pháp lực của Bạch Bạch tăng tiến nhanh chóng không nằm trong phạm vi kế hoạch của vợ chồng họ, nên ứng viên Hồng Hồng cũng đang được cân nhắc, Vân Hạo Tuyết bắt đầu lo lắng mở rộng phạm vi kén rể, Bạch Bạch bây giờ lợi hại như vậy, tiên nhân trên trời cũng không thể xem thường nàng, vậy nên tự nhiên điều kiện kén rể cũng cao hơn.

Bạch Bạch lẳng lặng ngồi cạnh mẫu thân, nghe mẫu thân hưng phấn liệt kê, nhưng trong lòng nàng không mấy may có gọn ý. Vân Hạo Tuyết nói một hồi, rốt cục cũng phát hiện ra lòng của nữ nhân không yên, cảm thấy có chút kỳ quái, đúng lúc này thì Bạch Nguyên Tùng trở về, nàng vội vã đi hỏi phu quân tình hình gặp gỡ Minh Ất chân nhân ra sao, nên đã quên mất thái độ của Bạch Bạch.

Sắc mặt Bạch Nguyên Tùng thoải mái nói: “Ta cùng với Minh Ất chân nhân nói chuyện, người nói đã biết, không có vấn đề gì trở ngại”

Câu trả lời làm cho cả nhà Bạch thị yên lòng, không còn đề cập đến chuyện này nữa. Bọn họ không có hứng thú nhắc đến chuyện này, nhưng người khác lại khó quên.

Lục công chúa hỗn hển trở lại Thiên cung, đến gặp Thiên đế để tố cáo, thêm mắm thêm muối vào câu chuyện. Thiên đế nghe đến “Bạch Nguyên Tùng” thì toàn thân chấn động, đây chẳng phải là phụ thân của tiểu hồ ly tinh sao?

Thiên đế nhớ rõ rằng hắn không hề đề phòng Thanh Lương quan, Bạch Bạch làm môn đệ của Minh Ất chân nhân, đã từng gây chuyện lớn với Quỳnh Nguyệt tiên tử, hắn đã nhanh chóng tìm hiểu thân thế của Bạch Bạch, và hắn cũng biết Minh Ất chân nhân đã nhiều lần chiếu cố cho vợ chồng Bạch Nguyên Tùng và Vân Hạo Tuyết. Hai người này chính là phụ mẫu của Bạch Bạch. Bây giờ đến lượt Lục công chúa gây sự cùng với tiểu hồ ly này.

Bất nạt nữ nhi của hắn cùng với Tam công chúa của Nam Hải Long cung còn chưa đủ, hôn nay lại còn bất nạt Lục công chúa của Tây Hải Long cung, đây không thể là sự kiện ngẫu nhiên được, chắc chắn là khiêu khích!

Sắc mặt Thiên đế tối sầm lại như mực, nhưng hắn do dự, không hề hứa hẹn sẽ tìm lại công bằng cho Lục công chúa.

Lục công chúa để ý thấy nét mặt của Thiên đế, có thể đoán ra được thái độ, nàng ta vội vàng đổ thêm dầu vào lửa nói: “Mấy con hồ tiên nhỏ nhoi mà còn kiêu ngạo như vậy, không chịu sự quản giáo, nếu lan truyền ra bên ngoài thì có lẽ sẽ có rất nhiều tiểu tiên hạ đẳng trên Thiên đình muốn tạo phản không?”

Chiêu này của Lục công chúa được đúc rút từ quan hệ của nàng ta và phụ vương, phàm là người có thân phận địa vị cao lại càng chú ý, nghi ngờ quyền uy của mình, người nào dám tạo phản, một khi sự tình đã đến giai đoạn này thì chỉ cần việc nhỏ như hạt đậu cũng sẽ nổi giận lôi đình.

Lời này vào tai Thiên đế quả thực đã làm cho hắn tức giận, nhưng mà người làm hắn chướng mắt không phải là những hồ tiên, hoa tiên hạ đẳng mà là Thanh Lương quan. Đệ tử của Minh Át chân nhân dám ba lần bốn lượt mạo phạm hậu duệ quý tộc Thiên đình chắc chắn là do Minh Át chân nhân dung túng làm càn!

Thiên đế tức thì có tức nhưng hắn không mất đi lý trí, hắn nghĩ đến việc bản thân chinh đồn Thanh Lương quan thì hình ảnh của hắn trong mắt của các tiên nhân trên Thiên đình sẽ bị ảnh hưởng, hắn cảm thấy lúc này không phải thời điểm thích hợp, vì vậy nói: “Cháu nói tiểu hồ tiên đó chính là đệ tử của Minh Át chân nhân phải không, bình thường trên Thiên đình làm gì có tiểu tiên nào có pháp lực cao như vậy? Cháu đã quá lo lắng rồi.”

Hắn nói ra lời này là muốn chỉ rõ ra thân phận của Bạch Bạch, chính là muốn Thanh Lương quan có nhiều kẻ thù. Hiện tại Tam công chúa của Nam Hải Long cung trọng thương, Nhị Thái tử của Tây Hải Long cung chịu nhục, cho dù Tứ hải Long vương không biểu hiện gì nhưng trong lòng chắc chắn là coi Thanh Lương quan như kẻ địch.

Lục công chúa bất ngờ khi biết về thân phận Bạch Bạch, nàng nhớ tới Nhị ca bị bọn chúng đánh bại, hận cũ trào lên, nhưng nghe theo như lời của Thiên đế, nàng cũng hiểu, lần này Thiên đế cũng sẽ không thay nàng xuất đầu lộ diện thì không khỏi cảm thấy thấy vọng. Trong đầu nghĩ Thiên đế sợ Thanh Lương quan nhưng nàng không dám nói ra, chỉ bắt đầu đi rồi đi.

Mới ra đến cửa cung, đột nhiên một tiên tỷ hành lễ với nàng, nói: “Nô tỳ Vân Nhi, chủ nhân của nô tỳ là Quỳnh Nguyệt tiên tử cho mời Lục công chúa đến gặp.”

Quỳnh Nguyệt tiên tử? Lục công chúa lập tức liên tưởng đến thân phận của đối phương, cùng chung mối thù với nhau, thái độ nàng dịu đi không ít, cười nói: “Đã miễn mộ mỹ danh của Quỳnh Nguyệt tiên tử từ lâu, đi trước dẫn đường cho ta.”

Ba nàng công chúa ác độc rốt cục cũng hội tụ lại với nhau, Bạch Bạch khó mà chống đỡ, ngày tháng tốt lành không kéo dài được mấy hôm nữa.

Minh Át chân nhân nể mặt Bạch Nguyên Tùng Thần, tự mình đến gặp Thái Thượng Lão Quân, nói rõ sự việc của Lục công chúa, ám chỉ Thái Thượng Lão Quân chiếu cố đến tổ tôn (ông cháu) Bạch Phù Thạch, tránh cho bọn họ khỏi sự trả thù của Lục công chúa. Thái Thượng Lão Quân cùng với Minh Át chân nhân giao tình tốt, chẳng những lập tức đồng ý bảo vệ bọn họ mà còn giúp họ trong các công việc.

Tổ tôn Bạch Phù Thạch trong lòng cảm động, Bạch Văn Doanh cũng đã biết thân phận của Bạch Bạch, đã cao hứng lại càng kích động, thường xuyên cùng với các hồ tiên, hồ hoa khác kể chuyện xem Bạch Bạch lợi hại như thế nào.

Bạch Phù Thạch cực kỳ hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sau khi biết chuyện liền báo cho Bạch Bạch không được nhắc đến chuyện này, không được làm đại náo Thiên đình, Long cung nếu không những người kia lại càng thống hận, không làm gì được thì bọn chúng sẽ giận cá chém thớt, hơn nữa cũng sẽ vì Bạch Bạch mà gây thù hận với Thanh Lương quan. Đến lúc Bạch Văn Doanh hiểu chuyện thì đã quá muộn, bốn gã Đại tướng của Tây Hải Long cung bị một nữ đồ đệ của Thanh Lương quan đánh bại đồn đại trên khắp trên Thiên đình, một truyền mười, mười truyền trăm, làm cho tất cả mọi người đều biết.

Cũng lúc đó, cũng có không ít tin đồn bất lợi xảy đến với Thanh Lương quan và Bạch Bạch, ví dụ như đệ tử Thanh Lương quan trông giữ Địa phủ nhưng thực chất là không chịu xử lý công việc mà chỉ hưởng thụ, đến Địa phủ Âm ti tháng bảy nhưng do các lộ quân địa phủ bận nội chiến, hoàn toàn không có mấy lộ phản quân đi đánh sâu vào dương môn, bọn họ hoàn toàn không đánh trận ác liệt mà là ngày ngày chơi bời lêu lổng, không giúp đỡ thiên binh thiên tướng mà chỉ ức hiếp quan tướng, khiến cho khắp nơi oán thán.

Có rất nhiều lời đồn đại nhắm vào Bạch Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Lời đồn đại nhắm nhí (1)

Từ khi chuyện tổ tôn của Bạch Phù Thạch truyền ra ngoài, ngày ngày Bạch Ngọc cốc đều không ngừng có khách đến tìm hiểu, hồ tộc thân thích bằng hữu thì cứ vài ngày lại đến thăm một lần, kẻ cả hoa tiên, thụ tiên, mèo tiên, cần (rễ) tiên cũng đều tìm đến cửa.

Bọn họ hoặc là tìm kiếm sự che chở, hoặc là kẻ khổ kêu oan, hoặc chỉ đơn giản là muốn gặp mặt thần tượng, chỉ cần vào qua cánh cửa Bạch Ngọc cốc. Tâm lý của bọn họ kỳ thật có thể lý giải được, trong một quần thể thế lực yếu bồng xuất hiện một đại biểu có pháp lực cao cường, tự nhiên bọn họ hy vọng có thể tìm được sự che chở, an ủi của nàng.

Đối với tình huống này, vợ chồng Bạch Nguyên Tùng Thần cảm thấy rất khó xử, vốn có ý định cho nữ nhi yên tĩnh vài ngày, nhưng lại bị những người này làm náo loạn, bọn họ không đành lòng đuổi người, chỉ có thể cười khổ mà ngheh đón, tuy nhiên vợ chồng họ cũng muốn mượn cơ hội này để răn dạy Bạch Bạch cách đối nhân xử thế.

Mỗi ngày Bạch Bạch đều nghe rất nhiều lời than phiền ở nhiều nơi, nàng nhận ra rằng bản thân mình may mắn được bảo vệ hơn họ nhiều, nàng cảm thấy họ rất khổ sở nhưng lại không có cách nào giúp đỡ họ, trong lòng vô cùng buồn chán, nụ cười trên môi càng ngày càng ít, làm cho vợ chồng Bạch Nguyên Tùng Thần đau lòng muốn chết.

Mà thông qua các tiểu tiên này, gia đình ba người nhà nàng cũng nghe được không ít lời đồn đại trên Thiên đình.

Lời đồn đại liệt kê rất nhiều tội trạng của Bạch Bạch trong Âm ti Địa phủ. Đầu tiên là nàng cùng với yêu ma dưới Âm ti Địa phủ câu kết làm bậy, tự tiện rời Quý Môn quan, lại còn ám chỉ đệ tử của Thanh Lương quan vì việc tư mà sai khiến Bạch Bạch dùng sắc đẹp quyến rũ thủ lĩnh phản quân dưới Địa phủ, dâm dăng vô sỉ, ai cũng có thể lăm chòng.

Lục công chúa còn thêm thắt vào rằng Bạch Bạch ngang ngược, kiêu ngạo, ương ngạnh, chuyên đi khiêu khích nữ nhân, ngầm ý bảo nàng cố tình nhắm vào Thiên đình Long cung, nhưng mà Thiên đình Long cung ngược lại vì muốn lấy đại cục làm trọng nên chịu nhục.

Các tiểu tiên đương nhiên là không tin những lời đồn kia, ai nấy trong lòng đều cảm phần cho rằng Thiên đình cố ý vu oan cho Bạch Bạch, đại bộ phận thần tiên trên Thiên đình đều hiểu rõ con người Thiên đế, cho nên đối với loại tin đồn này thì cũng không quá tin, nhưng đối với những việc Thanh Lương quan đã làm dưới Địa phủ thì bọn họ thực sự có điểm hoài nghi.

Một vài vị tiên nhân còn tìm đến những thiên binh đang dưỡng thương trên Thiên đình để hỏi tình hình tháng bảy dưới Âm ti Địa phủ. Những thiên binh thiên tướng trước đó đã nghe nghiêm lệnh của Thiên đình, tuy nhiên có nhiều người không muốn vu oan đả tặc tội với Thanh Lương quan, rất nhiều chuyện Thiên đế cho hoặc không cho nói trở nên hàm hồ, ngược lại cũng không làm sáng tỏ được gì.

Dưới tình huống đó các tiên nhân so sánh những lời của thiên binh thiên tướng với những lời đồn đại thấy có điểm tương đồng.

Ví dụ như trong suốt tháng bảy dưới Địa phủ ngoài hai ngày đầu thì không có phản quân đánh sâu vào Quý Môn quan, mà trong tháng bảy đầy Bạch Bạch phần lớn là không có mặt tại Quý môn quan, hành tung không rõ ràng. Tuy nhiên không ít người ca ngợi Bạch Bạch từng lên võ đài đánh trắng trận mang tính quyết định nhưng mà sau đó lại biến mất, mà nguyên nhân chủ yếu là trong Quý Môn quan Mặc Yểm ngăn chặn quý tộc yêu binh, làm cho tất cả phản quân dưới Địa phủ kinh sợ, cho nên mới nửa tháng mà Quý môn quan đã bình yên vô sự.

Vì vậy lời đồn đại có rất nhiều phiên bản, nhưng tất cả đều chung một vấn đề đó là uy tín của Thanh Lương quan trên Thiên đình bị sút mẻ không ít.

Minh Át chân nhân cũng nghe được những tin đồn này, nhưng tuyệt nhiên không hề sốt ruột, chỉ cười cười nói với các đệ tử: “Thiên đế rốt cục thật thông minh, biết dùng thủ đoạn nhỏ để đối phó với Thanh Lương quan.”

Tính nóng nảy của Ngũ đệ tử Vân Chi lại bùng lên: “Chẳng lẽ lại để cho bọn chúng tự do bôi nhọ Bạch Bạch?” Đối với việc Vân Khởi đáp ứng với Mặc Yểm dùng Bạch Bạch để đối lấy binh an cho Địa phủ Âm ti, kỳ thật một vài sư huynh đệ đều cảm thấy thiết thòi cho Bạch Bạch. Thiên đế muốn bôi nhọ bọn họ thế nào bọn họ cũng không muốn giải thích, chỉ hận pháp lực của bản thân không đủ mạnh, khiến cho một cô nương thiện lương thuần khiết như Bạch Bạch bị người ta bôi xấu, bọn họ không nuốt được cục tức này.

Minh Át chân nhân cười cười nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, ta đã đồng ý gả Bạch Bạch cho Mặc Yểm, về phần những lời đồn đại này tùy bọn hấn xử lý”

Chúng đệ tử chần chột, sự phụ thật sự đồng ý gả Bạch Bạch cho Mặc Yểm sao? Chẳng may Bạch Bạch bị Mặc Yểm bắt nạt thì làm sao bây giờ? Bọn họ còn muốn hỏi thêm nhưng lại bị Minh Át chân nhân phát phát tay đuổi ra ngoài, chỉ yêu cầu bọn họ chăm chỉ luyện công phu, không cần quan tâm đến những lời đồn đại nhảm nhí.

Mấy sư huynh, sư đệ rời khỏi phòng sư phụ, thần sắc mỗi người khác nhau. Vân Cảnh rơi vào trạng thái im lặng hiếm có. Vân Khởi thì lại cực kỳ bình tĩnh, dường như chuyện này cũng không ngoài tiên liệu. Vân Hư lo lắng nói: “Mặc Yểm người này thâm sâu, ác độc, sư phụ gả Bạch Bạch cho hấn... chuyện này, làm sao có thể.”

Vân Chi lại không đồng ý với ý kiến đó: “Mặc Yểm không phải không có ưu điểm, pháp lực của hấn cao cường, ngoài ra hấn còn yêu thương Bạch Bạch.”

Vân Sơ nhìn Vân Khởi, nói: “Người chắc hấn cũng vui mừng cho hấn.”

Vân Khởi nói: “Thất vọng mà nói, Mặc Yểm đối với Bạch Bạch như thế nào, không ai có thể can thiệp, hấn quan tâm đến cảm nhận của Bạch Bạch chứ không phải muốn làm gì thì làm, như vậy là đủ chứng minh tâm ý của hấn đối với Bạch Bạch.”

Vân Cảnh bỗng nói: “Các người chỉ thấy Bạch Bạch lo lắng mà không nghĩ tới nếu Bạch Bạch gả cho Mặc Yểm sẽ phát sinh một sự kiện vô cùng nghiêm trọng.”

“Chuyện gì?” Các sư huynh sư đệ bị thần sắc nghiêm trọng của hấn làm cho lo lắng cùng kêu lên hỏi.

“Bạch Bạch là sư muội của chúng ta đúng hay không?” Mọi người nhất loạt gật đầu.

“Mặc Yểm là đại ca của sư phụ đúng hay không?” Lại một lần nữa gật đầu.

“Nếu như bọn họ thành vợ chồng, thì bối phận (vai vế) phải tính như thế nào? Bạch Bạch sẽ là chị dâu của sư phụ, sau đó sẽ thành sư thẩm của chúng ta? Hay là Mặc Yểm sẽ thành em rể của chúng ta?” Vân Cảnh vẻ mặt quần quýt hỏi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lặng thinh không nói gì.

Mùng mười tháng tám, Bạch Nguyên Tùng Thần và Vân Hạo Tuyết đưa Bạch Bạch trở về Thanh Lương quan, những ngày này những lời đồn đại làm vợ chồng lòng nặng như đeo đá. Lúc có khách bọn họ đương nhiên không biểu hiện gì, chỉ khi nào không có mới vụng trộm hỏi Bạch Bạch chuyện xảy ra dưới Địa phủ, càng hỏi càng kinh ngạc, Vân Hạo Tuyết vốn tưởng Minh Ất nói đem Bạch Bạch gả cho Mặc Yểm là câu nói đùa, bây giờ nghe đến chuyện này thì rất có khả năng câu nói đấy thành sự thật.

Con rể có pháp lực cao cường như vậy quả thật là rất tốt, nhưng người con rể này tính tình lại làm cho người ta rất lo lắng, hai vợ chồng chỉ lo nếu thật sự gả Bạch Bạch cho hắn, hắn có bắt nạt Bạch Bạch thì cũng không có ai dám xuất đầu lộ diện bảo vệ. Cho nên bọn họ quyết định tìm Minh Ất chân nhân nói cho rõ ràng.

Mặc kệ lời Mặc Yểm nói là thật hay giả, vợ chồng bọn họ tuyệt đối không đồng ý gả nữ nhi cho kẻ bại hoại như hắn!

Hai vợ chồng đưa Bạch Bạch đến Thanh Lương quan đã được Huyền Thư dẫn vào thiên điện. Minh Ất chân nhân cùng với vợ chồng Bạch thị hàn huyên một hồi, Bạch Nguyên Tùng Thần ho khan hai tiếng nói: “Không biết gần đây chân nhân có nghe những lời đồn đại trên Thiên đình?”

Minh Ất chân nhân sớm có chuẩn bị, thân nhiên nói: “Có nghe qua, có người dụng tâm thâm sâu muốn đổi phò với Thanh Lương quan, chỉ thiệt thòi cho Bạch Bạch.”

Bạch Nguyên Tùng nói: “Những tiên nhân kia nói như thế nào, vợ chồng chúng ta không để trong lòng, chỉ là... Chỉ là Mặc Yểm có nói với Bạch Bạch là chân nhân đồng ý gả Bạch Bạch cho hắn, chuyện này, cái này rốt cục là như thế nào?”

Minh Ất chân nhân sớm có chuẩn bị, thân nhiên nói: “Nghe qua, có người dụng tâm kín đáo muốn đổi phò Thanh Lương quan, chỉ là ủy khuất Bạch Bạch.”

Bạch Nguyên Tùng thả lỏng nói: “Những tiên nhân nói như thế nào, chúng ta vợ chồng không để trong lòng, chỉ là..... Chỉ là chuyện về Mặc Yểm, chân nhân người đáp ứng gả Bạch Bạch cho hắn, chuyện này, chuyện này đến tột cùng là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Ân oán chuyện xưa (1)

Minh Ất chân nhân không trả lời vấn đề của Bạch Nguyên Tùng, mà quay sang Bạch Bạch nói: “Người có nguyện ý gả cho Mặc Yểm không?”

Bạch Bạch chần chờ một hồi, cuối cùng dưới ánh mắt “Chú ý” của phụ mẫu nói: “Ta... Ta không biết.”

Vân Hạo Tuyết cùng Bạch Nguyên Tùng liếc nhau, nhìn thấy được sự sầu lo thật sâu sắc trong mắt đối phương. Nữ nhi như vậy chẳng phải là đáp án thế nào cũng được sao, kỳ thật chính là có khuynh hướng đáp ứng rồi, không biết từ khi nào, Bạch Bạch lại đối với cái kia ác ôn hết lần này đến lần khác lờ gạt năng phát sinh cảm tình chứ?

Bạch Nguyên Tùng ho nhẹ một tiếng nói: “Bạch Bạch người cần suy nghĩ rõ ràng, Mặc Yểm hẳn tính tình kỳ quái, hi nộ vô thường, nếu sau khi cưới người lại khi dễ người, vậy phải làm sao bây giờ?”

Xoay người lại đối với Minh Ất chân nhân nói: “Chúng ta thân là cha mẹ, thật sự lo lắng đem nữ nhi giao cho một nhân vật nguy hiểm như vậy.” Ngụ ý, bất kể Minh Ất chân nhân người có phải là đáp ứng lời cầu hôn của Mặc Yểm rồi, vợ chồng hắn là không có định nhận lời.

Minh Ất chân nhân cũng không nóng vội, bình tâm tĩnh khí (bình tĩnh) nói: “Không biết hai vị đối với chuyện tình của Mặc Yểm biết bao nhiêu? “

Vợ chồng Bạch thị với cả Bạch Bạch, rất thành thật lắc đầu, quả thật biết không nhiều lắm, trước khi gặp gỡ Mặc Yểm, bọn họ thậm chí không biết trong thiên hạ có nhân vật pháp lực cao cường Số một như vậy.

“Vậy nghe ta bắt đầu nói từ đầu đi...” Minh Ất chân nhân cười cười, chỉ là bên trong nụ cười này phần nhiều là có ý chua xót.

“Mặc Yểm cùng mẫu thân của ta tiên hiệu Huyền Diệu Ngọc Nữ, chính là thân tộc của Thiên Đế, pháp lực cao cường hơn nữa dung mạo xinh đẹp, cùng phụ thân ta, cũng chính là quan chủ đời trước Thanh Lương Quan là thanh mai trúc mã. Phụ thân từ nhỏ đối với mẫu thân tình cảm sâu đậm, Thiên Đế vì lấy lòng lôi kéo Thanh Lương Quan, chủ động mà định ra việc hôn nhân cho hai người, chỉ là mẫu thân từ trước tới nay đối với phụ thân chỉ có loại tình cảm huynh muội, người tính tình ngoài mềm trong cứng, sau khi biết được việc hôn nhân này, vô cùng bất mãn, len lén một mạch hạ phàm giới.”

“Mẫu thân khi ở thế gian du ngoạn tình cờ gặp được phụ thân Mặc Yểm, hắn là một vị địa tiên ở thế gian, tên là Mặc Mị, pháp lực cùng kiến thức của

hắn rất sâu rộng, hai người từ từ phát sinh cảm tình, mẫu thân cùng hắn tự định chung thân (chuyện cả đời), từ đấy lưu ở lại thế gian, liền cùng hắn sinh hạ một hài tử, chính là Mặc Yểm.”

Nói tới đây, một nhà Bạch Thị đều có chút hiểu được, vị nữ tiên này sau này lại cùng quan chủ Thanh Lương Quan sinh hạ Minh Át chân nhân, chuyện này bên trong nhất định là đã xảy ra biến cố gì, nếu không nàng nhất định sẽ không rời xa người mà mình yêu thích, trái lại lại đi thân cận với người chưa từng có tình cảm nam nữ như quan chủ Thanh Lương Quan chủ.

Quả nhiên Minh Át chân nhân tiếp theo liền nói: “Mẫu thân mất tích, Thiên Đế bắt đắc dĩ đem thời gian hôn lễ kéo dài ra, cũng không nguyên ý nói rõ chân tướng đối với phụ thân, một bên lại cho người khắp bốn phương tìm kiếm tung tích mẫu thân. Mẫu thân pháp lực rất cao, Thiên Đế lại không dám giống trống khua chiêng đi tìm, sợ phụ thân phát giác phá hỏng ‘Giao tình’ giữa hắn cùng với Thanh Lương Quan. Kỳ thật nếu hắn nguyên ý thẳng thắn nói rõ với phụ thân, lấy lòng dạ cùng cảm tình đối với mẫu thân của phụ thân, cho dù trong lòng có thất vọng, cũng tuyệt sẽ không ngang ngược mà trả thù.”

“Về sau rốt cục cũng để Thiên Đế tìm thấy mẫu thân, hắn không muốn đem chuyện làm lớn để cho người khác phát hiện, vì thế phái thị nữ của mẫu thân lừa người quay về thiên đình, lại lừa nàng uống chén thuốc do Mạnh bà điều chế, vì thế người hoàn toàn quên mất trọng phụ cùng con trai dưới phạm gian. Thiên Đế lừa nói là người cùng yêu ma đầu pháp (dùng pháp thuật quyết đầu) bị trọng thương, cho nên mất đi trí nhớ, còn nói người cùng cha ta lưỡng tình tương duyệt (hai người cùng yêu thích nhau), đang là định thành thân. Mẫu thân là người trọng lời hứa, hơn nữa phụ thân đối với người vô cùng tốt, người bên cạnh mỗi người đều bị Thiên Đế hiếp bức, chỉ nói hai người ngày xưa cảm tình như thế nào, sâu đậm như thế nào, vì thế mẫu thân liền cùng phụ thân cử hành hôn lễ, chính thức trở thành vợ chồng.”

Bạch Bạch buồn rầu nói: “Vậy Mặc Mị làm sao bây giờ? Còn có Mặc yểm, hắn... Hắn không phải sẽ không có mẫu thân rồi sao?”

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 137: Ân oán chuyện xưa (2)

Edit: Takaai

Beta: Huongntd

Nguồn: VFICLAND.INFO

Minh Át chân nhân gật đầu nói: “Mặc Mị phát hiện thê tử mất tích, đầu tiên nghĩ đến chính là lên thiên đình đi tìm, Thiên Đế lại nói dối, nói chưa từng gặp qua mẫu thân ta, lại phái người tại thế gian chế tạo đủ loại dấu hiệu giả tạo, để tìm thê tử Mặc Mị sốt ruột ruột gan rồi bởi, bỏ Mặc Yểm một mình tại Mặc Đàm, suốt ngày bên ngoài tìm kiếm tung tích thê tử. “

” Qua rất nhiều năm như thế, chúng ta một nhà ba người cuộc sống rất hạnh phúc, chỉ là mẫu thân thường thường cảm thấy có người đang kêu gọi người, cảm thấy mình quên một số chuyện quan trọng, chúng ta cũng không từng để ý. Giấy không thể gói được lửa, Mặc Mị rốt cục vẫn là biết được nơi hạ lạc (tăm tích) của thê tử, hắn cực kỳ kích động vội tới nhưng lại thấy được tình cảnh chúng ta một nhà ba người ở chung, rốt cục lại âm thầm thất vọng rồi đi. Sau khi trở lại Mặc đàm không quá vài năm, hắn liền qua đời.”

Bạch Nguyên Tùng giật mình nói: “Hắn không phải đã thành tiên rồi sao?” Thành tiên như thế nào lại dễ dàng từ vong?

Minh Át chân nhân thở dài nói: “Hắn kỳ thật xem như tự sát mà chết, đau lòng quá mức đến lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma, hắn lại cố ý không chịu trị liệu...”

Bạch Bạch nghe xong rất khó chịu, vì Mặc Mị cũng vì Mặc Yểm. Vân Hạo Tuyết đã làm người mẹ, nghe cốt nhục chia lìa như thế, đầu tiên là sinh lý rồi đến từ biệt, người hữu tình cũng cảm thấy không đành lòng.

“Sau khi Mặc Mị chết, Mặc yểm vẫn như cũ chiếu theo lời phân phó của hắn đem tiên thân luyện hóa thành bảo thạch, được khảm trên cây trầm nhò chuyển đến tay mẫu thân. Mẫu thân vừa chạm đến cây trầm kia liền nguyện không rời khỏi tay, chỉ là lệ rơi không ngừng đau lòng muốn chết. Ta cùng với phụ thân suy nghĩ rất nhiều phương pháp cũng không có thể khiến người khá lên chút nào. Cứ như vậy lại qua một tháng, mẫu thân rốt cục nhớ lại được hết thảy, người không hề rơi lệ, bình tĩnh mà đem mọi chuyện tình đã xảy ra nói cho phụ thân, sau đó đoạn tuyệt rồi đi, muốn đến thế gian tìm về với hai phụ tử Mặc Mị.”

“Nhưng mà tất cả đều đã quá trễ, nàng đã biết tin tức Mặc Mị thân vong, trong lòng cực kỳ bi ai tuyệt vọng ở trước mộ phần của hắn đã tự sát.”

Bạch Bạch khẽ kêu “A” một tiếng, nói: “Vậy Mặc Yểm làm sao bây giờ?”

Vân Hạo Tuyết ôm đầu vai Bạch Bạch nhẹ nhàng vỗ nhẹ an ủi, thầm nghĩ: đâu chỉ Mặc Yểm, hai phụ tử Thanh Lương Quan này đột nhiên mất đi thê tử mẫu thân chỉ sợ cũng bị thương tâm chết mất. Cũng khó trách Mặc Yểm hành sự tùy ý cực đoan như thế, hài tử từ nhỏ không có cha mẹ a... Nghĩ đến đây, ác cảm đối với Mặc Yểm không tự chủ được giảm đi không ít.

Minh Át chân nhân làm như không có nghe thấy lời nói của Bạch Bạch, tiếp tục nói: “Phụ thân đã biết hết thảy, hiểu được hết thảy, lại nghe tin mẫu thân chết, không lâu sau cũng rời xa thế gian.”

Bạch thị một nhà cùng cấp bấp kinh hãi, tiếp theo lại vì thâm kịch của bọn họ đời trước thốn thức không thôi. Bạch Bạch nhin không được nói: “Đều do Thiên Đế! Thật sự là rất đáng giận !”

Vân Hạo Tuyết vội vàng quát nàng ngưng lại lời “Đại nghịch bất đạo”, nơi này là Thiên Đình, Thiên Đế chính là đứng đầu Thiên Đình, nếu để người nghe được Bạch Bạch nói như vậy, vậy thì nguy rồi ? !

Minh Át chân nhân dường như xem thấu tâm tư của nàng, nói: “Không sao, nơi này là Thanh Lương Quan.” Lời này có hai ý tứ chính, một là ở Thanh Lương Quan, nói cái gì Thiên Đế đều sẽ không biết, hai là Thanh Lương Quan hoàn toàn không sợ Thiên Đế.

Vân Hạo Tuyết nghĩ cũng đúng, liền không ngăn cản Bạch Bạch nữa.

“Sau này Mặc Yểm đã biết tiền căn hậu quả sự tình, dưới con giận dữ đánh lên tới thiên đình. Hắn chẳng biết dùng phương pháp gì tu luyện, pháp lực mạnh mẽ làm người khác kinh ngạc, một mạch không ai ngăn được hắn, liền đem Thiên Đình quấy tới long trời lở đất, cuối cùng trực tiếp giết đến Thiên cung, Thiên Đế cùng thủ hạ của hắn cơ hồ tính mệnh cũng khó giữ.”

“Thống khoái!” Lần này phát ra tiếng là Bạch Nguyên Tùng, chẳng qua hắn nói ra tiếng lòng của mọi người, Thiên Đế bởi vì tư tâm của mình hại ba tính mạng lại làm hại hai người mất đi cha mẹ, quả thật chết chưa hết tội.

“Thống khoái thì thống khoái, nhưng là nếu hắn chết rồi, phiền toái liền lớn rồi.” Minh Át chân nhân cười khổ nói.

Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 137: Ân oán chuyện xưa (3)

Edit: Talaai

Beta: Huongntd

Nguồn: VFICLAND.INFO

“Sur phụ cứu hắn? Vì sao chứ?” Bạch Bạch hỏi, đã biết hiện tại Thiên Đế vẫn còn, nghe khẩu khí của sur phụ, chắc chắn người ra tay với Mặc Yểm mà cứu hắn.

“Phải. Thiên Đế vận số chưa hết, hơn nữa lúc ấy hắn chương quản hai nơi Thiên Đình cùng địa phủ, hắn tuy rằng không tốt đẹp gì, nhưng quản hạt các lộ thần tiên hai xứ này, một khi hắn chết đi, trên Thiên Đình còn chưa có người được chọn có thể thay thế hắn. Tam giới tất nhiên lâm vào trong hỗn loạn, đến lúc đó sinh linh đồ tể, chẳng những Thiên Đình địa phủ, chính là nhân gian cũng sẽ đại loạn trật tự.” Minh Át chân nhân cũng chẳng phải nguyên ý cứu cái tên đầu sỏ đã tạo ra bi kịch hai nhà này? Chỉ là trách nhiệm mà làm như vậy, không thể không làm.

Bạch Bạch cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Ta dùng di vật của mẫu thân khuyên Mặc Yểm thôi lui, Mặc Yểm đối với việc này canh cánh trong lòng, trở mặt với ta. Trong nháy mắt, việc này đã qua ngàn năm, Thiên Đế dùng hết phương pháp che đậy giấu diếm, cho nên tiên nhân biết việc này đều tuyệt không đề cập tới, mà một vài tiên nhân mới lên đây đối với việc này lại hoàn toàn không biết gì cả.”

Minh Át chân nhân dừng một chút nói: “Ta sẽ dĩ nhắc tới chuyện cũ, chính là nghĩ muốn Bạch tiên sinh cùng Bạch phu nhân hai vị buông bỏ thành kiến đối với Mặc Yểm, hắn bản chất không xấu, chỉ là quá khứ quá thâm dân đến hành sự tùy ý xằng bậy, kiệt ngạo bất tuân (ngang bướng không tuân theo quy củ), hắn đối với Bạch Bạch tâm ý là thật sự, cha mẹ hắn thâm tình như vậy, hắn nhận định Bạch Bạch rồi, cũng sẽ đối với Bạch Bạch toàn tâm toàn ý.”

Lí do hắn thoái thác lần này, quả thật đã làm cảm động vợ chồng Bạch thị, nhưng mà thân là cha mẹ, không có khả năng bởi vì đồng tình thương tiếc cảnh ngộ bi thảm của một người, liền đem nữ nhi gả đi.

Bạch Nguyên Tùng cùng thê tử trao đổi ánh mắt một chút, trầm giọng nói: “Việc này còn cần bàn bạc thêm, xin chân nhân thông cảm cho cái tâm thương yêu con gái của vợ chồng chúng ta.”

Bọn họ không có kiên quyết cự tuyệt, Minh Át chân nhân đã tương đối vừa lòng, xúc động nói: “Bạch Bạch là ái nữ của các ngươi, bản thân ta sẽ không có chưa nhận được sự đồng ý của hai vị liền cưỡng ép đem nàng xuất giá, hai vị xin yên tâm.”

Vân Hạo Tuyết đạo: “Có những lời này của chân nhân, vợ chồng chúng ta liền an tâm rồi.”

Hai người dứt lời đứng dậy chuẩn bị cáo từ rồi đi, Bạch Bạch kéo cánh tay mẫu thân làm nũng nói: “Mẫu thân khi nào thì đến thăm con?”

“Một hai tháng sau đi, ta cùng với cha ngươi định sẽ quay trở về Ngọc Bạch động ở một thời gian.” Mấy ngày qua, hai vợ chồng bọn họ bị bọn tiểu tiên tập nập không ngớt tới cửa thăm hỏi làm cho phiền hà chịu không nổi, hơn nữa chuyện tình của lục công chúa mãi còn treo chưa giải quyết, trên Thiên Đình lại lời đồn đại sôi nổi, cho nên muốn đến thế gian tạm lánh một đoạn thời gian, chờ phong ba qua đi mới lại đến thăm nữ nhi. Cho dù lời đồn đại về lục công chúa có như thế nào lợi hại cũng không có khả năng đánh tới Thanh Lương Quan tìm Bạch Bạch gây phiền toái, càng không cần nói pháp lực

nữ nhi hiện giờ, tiền nhân bình thường cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hai vợ chồng vì nữ nhi mà bận tâm mấy trăm năm, hiện tại rốt cục buông được tảng đá lớn trong lòng, vừa vặn được dịp bước qua thế giới hai người ngọt ngào.

Minh Át chân nhân nghe nói bọn họ định hạ phàm, tâm niệm vừa động, lại không nói cái gì, tự mình đưa bọn họ ra ngoài cửa.

Sau khi bố trí ổn thỏa xong cho Bạch Bạch, Minh Át chân nhân cầm bút lên viết một phong thư ngắn, phân phó Huyền Thư đi đem Vân Hư gọi đến trước mặt, phân phó nói: “Người đi Mặc Đàm một chuyến, chính tay đem phong thư này giao cho Mặc Yểm.”

Vân hư tuy rằng rất tò mò nội dung trong thư, nhưng không có hỏi nhiều, gật gật đầu làm theo.

Minh Át chân nhân nhìn bóng dáng đồ đệ đi xa, lẩm bẩm một mình: “Lấy tính tình của Thiên Đế, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, Mặc Yểm, có thể giúp được gì ta đều giúp rồi, mọi việc tiếp theo cần phải trông vào chính người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Phong lưu cùng lãnh đạm

Chuyện đầu tiên Bạch Bạch trở lại Thanh Lương Quan chính là đi thăm Tiểu Hắc, thương thế của Tiểu Hắc đã tốt tương đối, chẳng qua vì tiện chiếu cố, nó vẫn ở tại trong phòng Bạch Bạch như cũ. Tiểu Hắc ngay từ lúc đầu đã cảm thấy ở cùng Bạch Bạch sẽ thuận tiện để mình sai bảo nàng làm việc, kéo nàng chơi cùng mình hơn, bên ngoài mặt nhìn như xem thường, kỳ thật trong lòng đối với sự an bài này cảm thấy rất vừa lòng.

Chỉ là những ngày tốt đẹp không được bao lâu, Bạch Bạch liền theo mấy sư huynh chạy đến địa phủ âm ty, trong Thanh Lương Quan chỉ còn lại có Minh Át chân nhân cùng đồng tử Huyền Thư của hắn, thêm một vài tôi tớ quân sự. Hai người đầu thì nó không thể sai khiến được, chỉ có thể chờ lúc ngẫu nhiên tâm tình bọn họ tốt đem nó ra ngoài phơi nắng, những người sau bình thường ở Thanh Lương Quan hoàn toàn không có rồi mà dạo chơi lêu lổng, cho nên suốt một tháng nó dường như không thể nào bước chân ra ngoài cửa được, suốt ngày như một con mèo nằm liệt trên đệm cỏ, không thể động đậy, chỉ có thể giết thời gian bằng việc đếm số râu, nhắm chán đến sắp mọc meo đến nơi.

Nhìn thấy Bạch Bạch thật sự xuất hiện trước mặt, Tiểu Hắc hưng phấn đến nỗi muốn nhảy dựng lên lăn lộn, chẳng qua lập tức tỉnh ngộ lại, cố gắng làm ra một bộ dạng tư thái thờ ơ vừa cao cao tại thượng, dùng khoeo mắt ngắm nghía Bạch Bạch, kéo dài thanh âm lười biếng nói: “Người đã về rồi, có mang chút quà gì thú vị trở về cho ta hay không?”

Không thể để Bạch Bạch cảm thấy mình rất cần nàng, nếu không con tiểu hồ ly này nhất định sẽ rất đắc ý, sau đó cũng không nghe lời nó nữa, Tiểu Hắc ở trong lòng âm thầm cảnh giác, quyết định không thể dễ dàng nhìn Bạch Bạch với vẻ mặt hòa nhã.

Nhìn thấy Bạch Bạch hóa thân thành người, Tiểu Hắc vui vẻ chết đi được, như vậy có thể sai bảo nàng ôm nó mang nó đi khắp nơi chơi, tận tình hưởng thụ mỹ nữ phục vụ rồi! Ngâm lại ở trong lòng Bạch Bạch thật mềm mại, mấy tên xu nam nhân trong Thanh Lương Quan căn bản là không thể so bì được.

Bạch Bạch vừa nghe liền hồ thẹn: “Trong Địa phủ không có gì hay ho thú vị cả... Không bằng ta biến một trò ảo thuật cho người xem?!”

Tiểu Hắc hừ một tiếng, lắc lắc cái đuôi, cố gắng miễn cưỡng nói: “Được rồi, nếu ảo thuật không hay thì không tính.”

Bạch Bạch tìm một lượt ở trong phòng, rốt cục tìm được một cốc trà, dùng cách Mặc Yểm dạy biến chén trà thành một cái bồn tắm, lại biến ra hơn phân nửa chậu nước ấm nóng hôi hôi, lấy lòng với Tiểu Hắc nói: “Có thể dùng để tắm rửa nha! Người muốn thử xem hay không?”

Tiểu Hắc nghe nhếch nhếch miệng nói: “Ta chán ghét tắm rửa!” Hắn giống hầu hết loài mèo, sợ nước, hơn nữa nhìn thấy một thùng to nước ấm đủ để đem nó ngập đầu trước mặt, càng làm trong lòng thêm bài xích.

“Không tắm rửa sẽ rất bẩn nha...” Bạch Bạch cẩn thận nhìn Tiểu Hắc, thầm nghĩ: “Hình như thực chưa thấy qua Tiểu Hắc tắm rửa...”

Trong lòng nàng nghĩ cái gì, thần sắc trên mặt hoàn toàn không giấu được, Tiểu Hắc bị sự hoài nghi của nàng làm tức giận đến nỗi trợn lời định: “Hồ ly ngốc, ánh mắt ngươi vậy là sao? Ta chỉ là không thích ngâm tắm mà thôi, mèo là động vật sạch sẽ nhất trong thiên hạ, chúng ta một ngày rửa mặt liếm móng vuốt vệ sinh rất nhiều lần! So với người sạch sẽ hơn nhiều! Mau đem cái thùng nước chết tiệt này biến trở về đi, cái trò ảo thuật này không hay một chút nào, hừ hừ! Đổi cái khác.”

Bạch Bạch ngẫm lại hồi trước trên Ngọc Sơn đã từng thấy qua mèo rừng, hầu hết cũng rất sạch sẽ, nên có lẽ chỉ là phương pháp tịnh thân (làm sạch thân thể) bất đồng thôi. Hầu hết phép thuật nàng học theo Mặc Yểm đều là chiến đấu cùng phòng ngự, cái thú vị cũng chỉ có cái phép thuật này biến chén trà thành bồn tắm cùng với dùng gương nhìn người khác đang làm cái gì.

“Chúng ta nhìn xem các sư huynh đang làm cái gì được không? Chẳng qua phải biết được ngày sinh tháng đẻ của bọn họ mới có thể thấy.” Bạch Bạch chỉ còn lại có chiêu này có thể mang ra khoe là mới lạ.

Tiểu Hắc ngay lập tức cười gian: “Hay! Cái này hay! Ta biết ngày sinh tháng đẻ của Vân Cảnh, Vân Lan, Vân Hư cùng Huyền Thư.”

"Chúng ta nhìn người nào trước đây?" Bạch Bạch vừa hỏi vừa động thủ biến bốn tấm lớn thành một cái đĩa sứ đẹp, một chậu nước lớn cũng lập tức "co lại" đến chỉ còn một tầng mỏng manh trên cái đĩa. Trong phòng của nàng không có gương đồng, cũng may thủy kính cũng tạm có thể sử dụng.

Bạch Bạch đem cái đĩa sứ ném tới trước mặt Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đã có quyết định trước rồi: "Chúng ta theo trình tự, nhìn xem Vân Cảnh trước xem cái tên gia hỏa phong lưu kia đang làm cái gì, nghe nói hần hôm nay xuất môn, khẳng định là muốn đi làm chuyện xấu!"

Bạch Bạch không ý kiến gì, hỏi rõ ngày sinh tháng đẻ của tam sư huynh Vân Cảnh liền bắt đầu thi pháp. Mặt nước nhoáng lên, rất nhanh hiện ra một mảng lớn rừng hoa nở đầy một màu phấn trắng, xem ra có lẽ là nơi nào đó trên Thiên Đình. Dưới một cành cây bị đóa hoa ép tới uốn cong cong một đường, một đôi nam nữ tình cảm mãnh liệt đang gặt gao ôm hôn đối phương.

Người nam kia không cần phải nói, đúng là Vân Cảnh! Nữ tử bị hần ôm chặt lấy từ y phục mà nhìn, như là một tiểu hoa tiên trên thiên đình.

Bạch Bạch đã có "kinh nghiệm thực chiến", hơn nữa mấy ngày nay Vân Hạo Tuyết cùng nàng nói không ít kiến thức về việc nam nữ tình dục thân mật, lại nhìn Vân Cảnh ra sức biểu diễn, tự nhiên cũng không cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Tiểu Hắc lại càng không cần phải nói, trực tiếp cười nhạt nói: "Ta biết ngay mà, Vân Cảnh cái tên này chính là con ác quỷ trong sắc giới, không có nữ nhân sẽ không cách nào sống được!"

Bạch Bạch giờ đã biết, phần lớn mọi người đều không muốn bị người khác chứng kiến cảnh mình cùng người khác giới thân mật, cái này gọi là phi lễ không được nhìn, ý niệm vừa động, hình ảnh trên mặt nước trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ.

Tiểu Hắc cào cào góc áo của nàng nói: "Chúng ta lại đi nhìn Vân Lan một chút đi! Cái tên gia hỏa kia bình thường không thốt ra lấy một tiếng, nói không chừng kỳ thật là người vô cùng lãnh đạm!"

Bạch Bạch lại thi pháp, lần này mặt nước hiện ra chính là phòng của tứ sư huynh Vân Lan.

Vân Lan vừa hay mới luyện công xong, đi đến dưới cửa sổ mở ra một trang giấy trắng lớn, cầm bút nhìn ra ngoài cửa sổ ngầy người ra một lúc, mới hạ bút xuống trang giấy. Trên mặt nước chỉ xem được chính diện của hần, mà không nhìn tới được hần đang vẽ gì trên trang giấy.

Chỉ thấy trên mặt hiện như khúc gỗ của hần khó được hiện ra đủ loại biểu tình, có lẽ là "Mặt nghệt ra" lâu rồi, biểu tình của hần được gọi là cơ bản không thiết kế bộ mặt cho các cơ thịt hoạt động, chỉ là có thể từ ánh mắt hần mới thấy được hần lúc vui mừng, lúc khó xử, lúc ngẩn người, lúc hoạt động tâm lý phức tạp khi nhớ lại.

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Hắc bị kích phát triệt để rồi, thúc giục Bạch Bạch nói: "Có thể hay không đổi góc độ khác, chúng ta xem xem hần đang vẽ cái gì, nhất định rất thú vị!"

Bạch Bạch ngưng thần thử vài lần, cuối cùng thấy rõ nội dung bức họa Vân Lan vẽ trên giấy, không tự chủ được "A" một tiếng, hần không ngờ đang vẽ một nữ tử!

Lúc này trên giấy chỉ có một hình dáng mơ hồ, nhìn không ra dung mạo thân phận của nữ tử kia, Tiểu Hắc hưng phấn nói: "Vân Lan quả nhiên là người lãnh đạm, không ngờ vô thanh vô tức trốn ở trong phòng nhớ nữ nhân, ha ha ha! Ta thật ra đã sớm có dự đoán trước rồi!"

"Dự đoán trước cái gì?" Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Vân Hư vừa hỏi vừa đi đến.

Nghe nói Tiểu sư muội hôm nay trở về Thanh Lương Quan, hần sớm đem mọi chuyện giải quyết thỏa đáng liền tới đây thăm nàng, đi tới cửa vừa vặn nghe thấy Tiểu Hắc tự biên tự diễn.

Hai kẻ "cuồng nhìn trộm" bị bắt tại trận, lại cố ý đều không biết hổ thẹn chột dạ, sau lúc kinh hãi ngẩn ngui qua đi, lên tiếng gọi hần lại chia nhau phát hiện trọng đại.

Vân Hư cúi đầu vừa thấy, kinh ngạc nói: "Tứ sư huynh vẽ hình như là một nữ nhân... Chẳng lẽ hần đã có người yêu thích rồi?"

Một đen một trắng, một miêu một người cùng gặt đầu, Tiểu Hắc so với Vân Lan vẽ tranh còn gấp hơn: "Chậm quá đi, hần khi nào thì mới vẽ xong? Chúng ta mà biết người kia là ai. Hắc hắc, có thể chúng ta đã bắt được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Người khác cầm thú (1)

Bên kia mặt nước Vân Lan chuyên tâm vẽ tranh, một chút cũng không hiểu được tâm tình điên cuồng cấp bách của ba tên rình coi này, càng bức càng chậm, cuối cùng thu bút đứng dậy đi ra, không chừng ý định trong hôm nay sẽ họa hết bức tranh. Bạch Bạch thấy đã không có gì để nhìn, thu pháp thuật lại.

Tiểu Hắc tức giận Vân Lan đến cơ hồ muốn giương ra niêu chảo hung hăng đánh vào mặt nước vài đường máu, lòng hiếu kỳ không được thỏa mãn. Vân Hư cũng rất tiếc nuối, nhưng hắn còn có chút tình nghĩa huynh đệ, biết rõ rình coi riêng tư của sư huynh như vậy rất không phải đạo, cho nên không thể xem hoàn toàn, không khỏi tiếc nuối, nhưng không biết là gì thì vẫn tức giận.

Tiểu Hắc hỏi Vân Hư: “Người nói người Vân Lan yêu mến là ai? Chúng ta có biết không?”

Vân Hư cười khổ nói: “Từ sư huynh rất ít tiếp xúc với người khác, người cùng hắn kết giao không nhiều lắm, nữ nhân càng không có lấy một người, đoán như thế nào đây? Hắn trước từng đợi qua ở Quỳnh Hoa uyển, có thể là hoa tiên đó hay không?”

”Hắn cũng thích hoa tiên? Nhìn không ra khẩu vị cùng Vân Cảnh giống sắc lang kia!”

Một người một con mèo thảo luận một hồi đều không có đầu mối, quay đầu đã thấy Bạch Bạch thu thập xong cái chén liền không rên một tiếng ngồi ở bên cạnh, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Hắc không chút khách khí leo lên trên gối nàng, ngira đầu hỏi: “Này! Người đang ở đây nghĩ cái gì? Có phải là biết rõ người trong lòng Vân Lan là ai không, nhanh lên nói nghe một chút.”

Bạch Bạch lắc lắc đầu nói: “Ta làm sao có thể biết rõ, ta đang suy nghĩ, người so với chim thú, khác biệt thật ghê gớm!”

Tiểu Hắc hiểu sai: “Khác biệt đương nhiên lớn, chim thú bình thường chỉ động dục ở mùa xuân, người một năm bốn mùa cũng có thể động dục.”

”Tiểu Hắc!” Vân Hư bị lời hắn nói khiến cho rất xấu hổ, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Tiểu Hắc hùng hồn nói: “Ta không có nói sai!”

Bạch Bạch nói: “Ta không phải ý tứ này.....”

”Vậy người có ý tứ gì?”

”Trước kia ở Ngọc Sơn, ta thấy đến các động vật chim thú khác tìm phối ngẫu đều rất đơn giản, hoặc là làm ổ xinh đẹp vững chắc, hoặc là bản thân biểu hiện bề ngoài xinh đẹp uy vũ, cũng có ca hát..... Yêu mến liền tại cùng một chỗ giao phối sanh con dưỡng cái. Người..... dường như phức tạp hơn nhiều.” Bạch Bạch nói.

Nàng nói giao phối được thân nhiên như vậy, cũng làm cho Vân Hư cảm giác mình nếu như cản trở nàng không cho nàng nói thì tâm tư có vẻ xấu xa, cười khổ nói: “Kỳ thật phạm nhân cùng động vật tìm phối ngẫu, thực ra là không khác biệt lắm, đều hướng bà mối cùng người nhà đối phương, thậm chí là bản thân đối phương biểu hiện ra tiền tài thực lực dung mạo cùng với khác ưu điểm của mình.”

Bạch Bạch vẫn là lắc đầu: “Ta không biết nên nói như thế nào, Vân Cảnh sư huynh cùng Vân Lan sư huynh tựa hồ cũng là thích người, nhưng lại hình như là không đồng dạng như vậy.....” Nói xong ngay chính bản thân cũng không biết mình muốn nói cái gì.

”Tam sư huynh? Các người còn nhìn lên Tam sư huynh?” Vân Hư vô nại nhìn hai người này.

Dụ Đỗ Tiểu Hồ Ly

Tác giả: Nga My

Chương 139: Người khác cầm thú (2)

Edit: Talaai

Beta: Huongntd

Nguồn: VFICLAND.INFO

Bạch Bạch bị hắn nhìn như vậy, cảm thấy có chút bất an nổi lên, chủ động nhận sai nói: “Ta..... Ta không biết Tam sư huynh cùng người chơi hôn nhẹ, ta không phải cố ý muốn nhìn.....”

Tiểu Hắc hoàn toàn không biết là mình có gì sai, đinh đạc nói: “Hắn háo sắc như mệnh, còn sợ người nhìn?!”

Vân Hư giải thích:” Tam sư huynh chỉ là tương đối nhiều chuyện mà thôi. ....”

” Hừ hừ!” Tiểu Hắc vẩy vẩy cái đuôi nói:” Nói gì người cũng có thể mở miệng nói được, người ở rằng nên đổi tên gọi ‘Tâm Hư’ đi!”

Cùng mèo đen giải thích về chuyện hoa tâm này của Vân Cảnh, Vân Hư quyết định rút cuộc mặc kệ loại việc gốc này.

Tiểu Hắc ngăn chặn Vân Hư, dương dương đắc ý phát biểu cái nhìn quyền uy của mình: “Hồ ly gốc, ta biết rõ người không nghĩ ra là cái gì. Ta nghe nói qua chim thú không có tu luyện không có linh tính, cho nên không giống người có nhiều ý nghĩ đa dạng như vậy. Chim thú giao phối là vì sinh sôi nảy nở kéo dài huyết mạch, nguyên nhân người giao phối có rất nhiều, sanh con đường cái chẳng qua là một bộ phận rất nhỏ trong đó, còn phần lớn chính là vì thỏa mãn dục vọng, vì dục tiên dục tử là tư vị mất hồn.”

Vân Hư bị lời nói của Tiểu Hắc nhảy dựng lên, mồ hôi lạnh nói: “Những lời này ai dạy người?” Hóa ra trong lúc này người thuần khiết nhất chính là hắn, ngay cả một con mèo cũng biết cái gì là tư vị “Dục tiên dục tử” mất hồn.

” Ta xem trên sách nói.” Tiểu Hắc quét mắt nhìn hắn một cái, cảm thấy hắn thật sự là rất kinh ngạc. Hắn là không có tu luyện ra hình người, cũng không có đi tìm mèo cái giao phối, nhưng không có nghĩa là hắn cái gì cũng đều không hiểu nha! Hắn cũng không phải là hồ ly gốc Bạch Bạch.

Có câu nói như thế nào nhỉ? Đúng rồi! Chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy trên đường!

Bạch Bạch cái hiểu cái không nói:” Nhất định nguyên nhân người giao phối. .... Ách, là hợp hoan cùng động vật giao phối không giống nhau?”

” Đương nhiên!” Tiểu Hắc kỳ thật cũng không dám chắc, nhưng loại tình huống này, không thể để mình yếu đi khí thế.

Bạch Bạch nghiêng đầu ngẫm lại Mặc Yểm nói qua với mình, lời nói từ từ thích ứng về giao phối và hợp hoan, càng nghĩ càng mơ hồ, cảm giác, bản thân không hiểu.

Cuối cùng quyết định:” Ta còn rất nhiều chuyện không rõ, ta đến hỏi sư phụ tốt hơn, sư phụ thông minh như vậy, nhất định có thể cởi bỏ nghi vấn trong lòng ta.”

Vân Hư cùng tiểu Hắc hai mặt nhìn nhau, Vân Hư đột nhiên cảm giác được bản thân có chút đồng tình với sư phụ, Bạch Bạch là nữ hài tử, sư phụ muốn cùng nàng giải thích rõ ràng việc tình dục như thế nào? Thật sự là nghĩ đến cũng xấu hổ.

Bạch Bạch là hài tử rất hiếu học, có nghi vấn sẽ nghĩ biện pháp lên tiếng hỏi rõ ràng, cho nên nàng liền thật sự đi tìm Minh Át chân nhân.

Minh Át chân nhân nghe xong một đồng vấn đề không hề an khớp của Bạch Bạch, cũng không có như Vân Hư suy nghĩ ngạc nhiên vô thố, hắn đã sớm nghĩ cho Bạch Bạch bổ sung một khóa về việc này, trước mong cha mẹ Bạch Bạch có thể nói với nàng rõ ràng, hiện tại xem ra không nên quá trông cậy vào bọn họ, vậy cũng chỉ có hắn tự mình vì Bạch Bạch nói rõ.

” Người cùng các loại động vật xác thực sẽ có rất nhiều khác nhau, sư phụ cùng cha mẹ người để người hóa thân người mà không phải tiếp tục giống như trước thường xuyên dùng hồ thân kỳ nhân, chính là hy vọng người có thể tự cảm thụ, học được làm người như thế nào.” Minh Át nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt chậm rãi mà nói.

Bạch Bạch phiền não nhỏ giọng nói:” Làm người thật là phiền phức. ....”

Minh Át ôn hòa cười nói: “Đúng vậy, rất phiền toái, chim thú chỉ cần ăn uống no đủ, tự do chạy nhảy, đến thời điểm nhất định sẽ tìm phối ngẫu giao phối, có thể sinh con kéo dài huyết mạch, đơn giản có khoái hoạt của đơn giản. Người phiền toái nhiều lắm, có đủ loại quy định cứng nhắc hạn chế, có người vĩnh viễn thấy không rõ những xảo trá tính toán, sẽ làm rất nhiều chuyện không muốn làm nhưng vẫn phải làm. Nhưng, phiền toái cũng có khoái hoạt của phiền toái. Bạch Bạch đã tu luyện thành người, không còn giống chim thú không có linh tính, người có tình cảm con người, từ trước ở trong núi không tiếp xúc người bên ngoài tự nhiên không có cảm giác khác biệt, hiện tại tiếp xúc nhiều người, khác biệt sẽ càng ngày càng rõ ràng. Mặc kệ người không nguyện ý, đều khó có khả năng quay về sinh sống giống như động vật. Cái gọi là vị kỷ lai chi tắc an (ý là việc đã tới thì phải đối mặt), người phải nhanh một chút học cách làm người, chúng ta mới có thể yên tâm.”

” Ta hiểu được, ta sẽ hảo hảo học làm người, sẽ không để cho sư phụ thất vọng!” Bạch Bạch suy nghĩ một chút cảm thấy rất có đạo lý, cho dù cuộc sống về sau ở Ngọc Sơn, nàng cũng rõ ràng cảm giác mình cùng động vật bình thường không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Khóa học tình dục (1)

Thân là một “thiếu nữ hồ ly”, Bạch Bạch đối với làm người như thế nào, còn có rất nhiều chỗ không rõ, Minh Át chân nhân cũng có ý định thừa dịp

những ngày này phấn trần rõ ràng với nàng, nhất là về vấn đề nam nữ.

”Động vật cùng người trên phương thức phối ngẫu cũng có không giống, đa số chim thú đối với khác phái chỉ có dục vọng, mà người ngoại trừ dục vọng bên ngoài, còn có tình. Tình dục hợp nhất chính là cảnh giới tốt đẹp nhất giữa nam nữ.” Giải thích tri thức thời kỳ trưởng thành đầu tiên đối thiếu nữ không biết là một chuyện vô cùng vĩ đại.

Bạch Bạch chăm chú nghe giảng, đoán được vấn đề bản thân không rõ ràng lắm, có lẽ sư phụ hôm nay sẽ cho đáp án.

”Dục vọng là một trong những bản tính người cùng toàn bộ động vật có được, người vừa mới nói giao phối, hay là hợp hoan thực chất không sai, tiểu Hắc cũng không nói sai, chim thú giao phối là vì sinh sản đời sau, mà người nhưng có thể theo hợp hoan đạt được khoái hoạt.”

Khó trách trên Ngọc Sơn những mèo rừng thô hoang kia giao phối cũng coi như lập tức xong việc, tư thế đều không khác biệt lắm, mà Mặc Yểm cùng nàng hợp hoan đã “đa dạng” rất nhiều, hơn nữa thường xuyên lặp đi lặp lại nhiều lần, một lần làm chính là một đêm. Chẳng qua..... Chẳng qua thật sự rất sung sướng, rất vui vẻ! Mặc Yểm chắc hẳn cũng rất khoái hoạt, bằng không sẽ không thường xuyên lừa gạt nàng cùng hắn hợp hoan, nàng không muốn về sau liền phát giận, hừ hừ!

Bạch Bạch miên man bất định, bắt đầu có chút thất thần, khó trách sư phụ nói phiền toái có khoái hoạt của phiền toái.....

Minh Át chân nhân tuy không biết Bạch Bạch hiện tại trong đầu nghĩ đến chuyện không phù hợp với trẻ em, nhưng cũng nhìn ra được nàng suy nghĩ sâu xa không tập trung. Bạch Bạch có thể bắt đầu xác minh tự hỏi quan hệ của nàng cùng Mặc Yểm, đây là điều hắn rất hy vọng nhìn thấy.

Hắn muốn gả Bạch Bạch cho Mặc Yểm, nhưng điều kiện tiên quyết là Bạch Bạch tự mình thực sự yêu mến Mặc Yểm, mà không phải lợi dụng hắn đối với sự nhiệm tin của sư phụ tiến hành lừa gạt hay là dùng thủ đoạn khác đạt được mục đích, cái này thực sự không phải là hắn cao thượng, mà là hắn biết quá rõ ràng thông qua âm mưu tính toán miễn cưỡng mà thành nhân duyên, cuối cùng nhất định không có kết quả tốt, cha mẹ của hắn chính là ví dụ khác sâu nhất.

Hắn tin tưởng Bạch Bạch kỳ thật thích Mặc Yểm, chỉ là chính nàng cũng không hiểu, lại chưa từng phát hiện. Hắn hiện tại cần phải làm là giúp nàng rõ ràng lòng mình.

Chờ Bạch Bạch phục hồi lại tinh thần, đã không biết qua bao lâu, trông thấy sư phụ mỉm cười đang nhìn mình, Bạch Bạch cảm thấy hổ thẹn, chỉ nghe Minh Át chân nhân hỏi:” Bạch Bạch vừa mới đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến nhập thần như vậy.”

Bạch Bạch nói:” Ta nghĩ đến Mặc Yểm..... Ban đầu phụ thân nói hắn lừa gạt thân thể ta, làm hại ta căn cơ bị phá hư, là vì hắn nghĩ thỏa mãn dục vọng của mình, muốn cho chính mình khoái hoạt.”

Loại nói trắng ra này, rốt cục làm Minh Át chân nhân cảm thấy có chút xấu hổ, không nghĩ tới Bạch Bạch một câu lại lòi được vấn đề ra.” Cùng Mặc Yểm hợp hoan, ta cũng rất khoái hoạt, vì sao phụ thân và mẹ đều nói ta chịu thiệt?”

Minh Át chân nhân lần đầu tiên lộ ra thần sắc xấu hổ, thực sự cảm giác được, giáo dục Bạch Bạch thật sự là gánh nặng đường xa.

”Người không hạn Mặc Yểm hủy căn cơ pháp lực của người?”

”Hắn làm vậy là không đúng, vì mình khoái hoạt mà phá hủy thành quả ta năm trăm năm vất vả tu luyện, ta thật đau lòng. Nhưng hắn về sau có nghĩ bổ cứu, bởi vì có được của hắn, có sư phụ cứu ta, ta lại được thiệt nhiều pháp lực, xem như huê nhau, ta không tức giận.” Bạch Bạch là hảo tâm lại không mang thù là hài tử ngoan.

Minh Át chân nhân vuốt vuốt mi tâm, sửa sang lại một lần ý nghĩ của mình, nhất định phải đem Bạch Bạch trên đường “ham hưởng lạc nhục dục” kéo trở về.

”Trao đổi mặc dù rất nhanh khoái hoạt, nhưng là nếu như chẳng phân biệt đối tượng, chỉ cầu hưởng thụ khoái hoạt, đó cũng là không đúng. Sư phụ vừa mới nói, người cùng động vật khác nhau, người ngoại trừ có dục vọng, còn có tình, kỳ thật trừ cái đó ra còn có trình tiết đạo đức. Phàm nhân nói ‘thực sắc tính dâm’, nói đúng là muốn ăn gì đó cùng giao hoan đều là bản tính con người, nhưng không có nghĩa là nên tùy ý phóng túng dục vọng của mình. Bạch Bạch người nghĩ lại một lần, có gà quay ăn, đương nhiên vui vẻ, nhưng là nếu như không tiết chế cuồng ăn lạm ăn, chẳng những đối thân thể không tốt, hơn nữa càng là một loại lạm sát lãng phí.”

”Ý của sư phụ là, giao hoan phải tìm người phù hợp cũng không thể vì khoái hoạt liền thường xuyên làm?” Có gà quay yêu nhất nêu ví dụ, Bạch Bạch có chút rõ ràng. Gà quay mặc dù ăn ngon, nhưng ăn nhiều cũng là rất khó chịu.

Minh Át chân nhân thở phào một cái, khen:” Bạch Bạch thật thông minh, khoái hoạt có rất nhiều loại, kể cả trên thân thể, còn có trong nội tâm. Trên thân thể khoái hoạt rất ngắn, nhưng khoái hoạt trong nội tâm, dù cho đã qua ngày, dù cho người đã từng làm chính mình vui sướng không ở bên cạnh, nhưng có thể vẫn như ban đầu không ngừng nhớ lại. Hơn nữa, có thể cảm thụ tâm linh khoái hoạt, đúng là điểm trọng yếu người không giống với động vật.”

”Trong nội tâm khoái hoạt?” Bạch Bạch gãi gãi đầu, không phải quá hiểu.

”Tỷ như người nhìn thấy cha mẹ sẽ rất vui vẻ, đấu pháp thắng loại bại hoại sẽ rất vui vẻ, nhận thức bằng hữu mới cũng sẽ rất vui vẻ.” Minh Át chân nhân một hơi đưa ra mấy cái ví dụ để Bạch Bạch có thể minh bạch một chút, cuối cùng đột nhiên hỏi:” Người nhìn thấy Mặc Yểm là cảm giác gì?”

Bạch Bạch đơn thuần không chút do dự liền hướng chuyện trong quá khứ, thẳng thắn cung khai nói:” Trước kia rất sợ hãi, hiện tại..... Giống như cũng

không tôi.”

Đáp án chẳng phải là cái nào cũng được, nhưng Minh Át chân nhân đã có chút thoả mãn, lấy việc ác Mặc Yểm đã từng làm đối với Bạch Bạch, Bạch Bạch vẫn đang cảm thấy hấn” không tôi”, đã là một tiến bộ lớn.

”Người nào xem như phù hợp?” Bạch Bạch hỏi ra vấn đề này, trong lòng có chút khẩn trương, Mặc Yểm đã không quá phù hợp tiêu chuẩn vị hôn phu tốt như trong miệng mẫu thân, nếu như sư phụ cũng nói hấn không phải người tuyển hợp hoàn phù hợp, nàng từ nay về sau có phải là không thể lại cùng hấn thân cận, thậm chí không thể cùng hấn ở cùng một chỗ?

Nàng quan tâm sẽ bị loạn, hoàn toàn không nghĩ tới, người tuyển vị hôn phu của nàng, sư phụ của nàng đã dứt khoát cấm cản một bên đứng về phía Mặc Yểm, mặt khác lại như thế nào nói Mặc Yểm không thích hợp?

”Tự nhiên cùng người lương tâm tương duyệt, ở bên cùng người mình yêu.” Minh Át không có cho ra người tuyển chính xác.

Vậy không phải bằng chưa nói sao!

Bạch Bạch không tự giác mân miệng hỏi: “Nếu như không phải lương tâm tương duyệt, thì phải là có dục mà vô tình, không khác biệt lắm với động vật đúng không?” Nói như vậy, Mặc Yểm mặc dù là người, nhưng hành vi trước là phi thường giống động vật!

”Đúng.” Minh Át chân nhân đối hiệu quả giáo dục tương đối thoả mãn: “Có ít người rất may mắn tìm được người mình thích bầu bạn, ưng thuận hứa hẹn giúp nhau đối với đối phương trung thành, không cùng người khác phái bên ngoài thân cận hợp hoan, quý trọng bảo vệ lẫn nhau, đây gọi là trinh tiết.”

”Giống như cha mẹ ta?” Những ngày này nàng phát hiện, không ít hồ tiên tìm tới cửa tới đều tự đối với cha mẹ nàng biểu hiện ra hứng thú, nhưng mà bọn họ chưa bao giờ đề ý tới những người này.

”Đúng, cha mẹ người nếu như người hâm mộ là một đôi bích nhân.” Minh Át chân nhân nghĩ đến cha mẹ của mình, trong nội tâm đau xót, ánh mắt ảm đạm xuống.

Bạch Bạch mới nghe qua chuyện cha mẹ hấn cùng với Mặc Yểm, lập tức kịp phản ứng chính mình trong lúc vô tình khiến sư phụ nhớ tới chuyện thương tâm, thói quen kẻ đến bên cạnh hấn, lung lay cánh tay của hấn nói ra: “Sư phụ không cần phải thương tâm, đều là Bạch Bạch không đúng. ....”

Trong ngọt ngào mang theo hương khí hoa quả trẻ trung doanh mẫn trong mũi, Minh Át chân nhân trong nội tâm vừa động, không để lại dấu vết chậm rãi thu hồi cánh tay của mình nói: “Không có gì, Bạch Bạch yên tâm, sư phụ đã không sao. Rất nhiều chuyện, sư phụ tuy có thể nói cho người biết, nhưng vẫn là nhất định phải để người tự thể nghiệm, mới có thể rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Người quy phạm đạo đức có rất nhiều, tỷ như giữa nam nữ nếu như không phải tình lữ hay là vợ chồng, lại không thể quá độ thân cận, nếu không dễ dàng khiến cho hiểu lầm, vạn nhất gặp gỡ người có chủ tâm bất lương, sẽ càng có hại.”

Bạch Bạch tâm tư tinh khiết, căn bản không có nghĩ đến Minh Át chân nhân đây là đang ám chỉ nàng bảo trì một chút khoảng cách an toàn, chỉ là lấy tư duy chính mình đơn độc suy đoán nói: “Sư phụ nói lương tâm tương duyệt chính là yêu mến lẫn nhau, đúng không? Ta yêu mến sư phụ, sư phụ yêu thích ta, chúng ta chính là lương tâm tương duyệt!

Minh Át chân nhân hết chỗ nói rồi. .

Mặc Yểm nếu như biết rõ hấn trăm phương ngàn kế, dùng hết lời nói hăm hại lừa gạt đều không có thể từ trong miệng Bạch Bạch moi ra, nàng như thế này mà dễ dàng liền đối Minh Át chân nhân nói, phòng chừng lập tức sẽ tức giận đến thổ huyết phun ra.

Hấn giờ phút này đang bên cạnh ôn tuyền trong Ngọc Sơn sơn cốc, nhưng lại không phải vì nhớ lại cùng Bạch Bạch “tính phúc”, mà là muốn ở gần đây bảo vệ hai vợ chồng Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết.

Sau khi Bạch Bạch trở lại Thiên đình vài ngày, Minh Át chân nhân bảo Vân Hư Đến Mục Đàm đưa tin, trong thư đơn giản nói một lần một nhà Bạch Bạch vì trợ giúp một đôi tổ tôn hồ loại đặc tội Tây Hải Long cung Lục công chúa, chuyện này sợ không thể tốt đẹp, mà cha mẹ Bạch Bạch lại muốn gần nhất trở lại thế gian ở, vô cùng có khả năng Thiên đế hoặc Lục công chúa sẽ phái người nhân cơ hội trả thù bọn họ, bảo Mặc Yểm chú ý bảo vệ. Mặc Yểm chỉ cần không phải đối mặt Bạch Bạch, chính là thông minh hơn người, xem xét phong thư Minh Át liền đoán được vị đệ đệ này giáo hoạt gian trá là làm cho hấn từ cơ hội này nịnh nọt nhạc phụ nhạc mẫu tương lai. Hấn đối Minh Át phòng bị luôn có, nhưng mà phi thường rõ ràng lấy chuyện Bạch Bạch, Minh Át để chính mình tính toán nhỏ nhặt, tuyệt đối sẽ kiên định đứng về phía hấn.

Bạch thị vợ chồng tuy nghe qua chuyện cũ của cha mẹ Minh Át chân nhân, nhưng vẫn là đánh giá thấp Thiên đế cùng những quý nhân Long cung kia lòng dạ hẹp hòi cùng thủ đoạn âm hung ác, cho rằng chỉ cần mình vợ chồng tránh đi, không ở trên Thiên đình e ngại ánh mắt của bọn hấn, bọn họ sẽ quên lãng việc này.

Mà Minh Át vốn hoàn toàn có thể tại Thiên đình liền đối với vợ chồng Bạch thị nói rõ, thậm chí thỉnh bọn họ đến Thanh Lương Quan ở tạm tránh đầu gió, Thiên đế cho dù hận chết vợ chồng Bạch thị, cũng không dám tùy tiện đến cửa gây chuyện. Nhưng Minh Át lại không nói một tiếng tùy ý bọn họ hạ phạm, rõ ràng chính là giúp Mặc Yểm chế tạo cơ hội

Hấn biết rõ muốn thanh trừ bản khoản của vợ chồng Bạch thị đối Mặc Yểm, người bên ngoài nói nhiều hơn nữa hiệu quả đều có hạn, phải làm cho Mặc Yểm chính mình đem thành ý biểu hiện ra ngoài.

Tuy rằng nghe Minh Át chỉ huy làm việc, điều này làm cho Mặc Yểm rất là khó chịu, nhưng mỗi lần Bạch Bạch trước mặt ngọt ngào động lòng người,

nho nhỏ khó chịu là có thể xem nhẹ. Thực tế nghĩ đến cho dù không có Minh Át, hắn cũng tất yếu bảo vệ ninh nột nhạc phụ nhạc mẫu, cho nên nhận được thư sau không nói hai lời liền lập tức vứt xuống mới bắt đầu công việc chuẩn bị hôn lễ, rồi đi Mặc Đàm trước hướng Ngọc Sơn tìm tung tích vợ chồng Bạch thị.

Hắn không có gốc đến mức trực tiếp chạy đến trước mặt bọn họ đi nhắc nhở bọn họ chú ý bị người ám hại, làm như vậy kết quả không ngoài hai khả năng, một là bị hai vợ chồng thương nữ nhi đuổi đi, sau đó bọn họ trở lại Thiên đình đi tìm Minh Át chân nhân cứu mạng; hai là bị đuổi đi, người ta hoàn toàn từ đầu luôn luôn không tin hắn.

Cùng với như vậy, còn không bằng hắn âm thầm trông coi bọn họ, chờ đợi người xấu, sau đó..... Chính là hắn xuất hiện thu hoạch thành quả bắt đầu tưởng anh dũng cứu nhạc phụ nhạc mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Gặp đường sống trong chỗ chết (1)

Để có thể biểu hiện anh dũng cứu nhạc phụ nhạc mẫu thuận lợi, Mặc Yểm thậm chí bắt đầu hy vọng Thiên đình cùng Long cung có thể đem hết “năng lực” hạ đủ một chút, ngàn vạn không cần phải tùy tiện phái tới mấy tên tiểu nhân không lịch sự. Hắn đã qua bao lâu không có hảo hảo chinh những tên tiểu nhân vô si trên Thiên đình kia rồi, lần này đã có thể hả giận, lại có thể ninh nột nhạc phụ nhạc mẫu, quả thực chính là nhất cử lưỡng tiện.

Hắn nhẫn nại che dấu tất cả tung tích cùng khí tức của mình, lặng lẽ chờ đợi Thiên đế “phối hợp”, kết quả ba ngày trôi qua, một chút động tĩnh cũng không có. Hắn mỗi ngày trong sơn động thấy vợ chồng Bạch thị ở ôn tuyền ngọt ngào quấn quýt si mê, khiến cho hắn vừa ao ước lại vừa ghen lửa giận càng bốc lên.

Hắn cùng với Bạch Bạch sau này cũng có thể trải qua thời gian hạnh phúc như vậy, đáng tiếc nàng bây giờ không có ở đây bên cạnh hắn, nghĩ đến cảnh triển niên liêu chết cùng Bạch Bạch trước ngày quay về Thiên đình, Mặc Yểm cảm giác “con tức” của mình càng ngày càng mạnh, hận không thể ngay lập tức đi lên Thiên đình, xông vào trong Thanh Lương Quan bắt cóc nàng đi ra, hắn rất nhanh tiêu tan một ít bực hỏa.

Nhìn mặt trời từ từ xuống núi, Mặc Yểm bắt đầu hoài nghi, những người của Thiên đế cùng Long cung kia không phải đột nhiên thay đổi tính tình, bộ mặt âm mưu âm toán trước kia nay trở nên rụt rè sao.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn hết hoài nghi, cũng cảm giác được phụ cận truyền đến từng đợt sát khí sắc bén, trên ôn tuyền hơi nước đột nhiên trở nên đậm đặc mà trầm nị. Rốt cuộc đã tới!

Bên kia, vợ chồng Bạch thị đang trong Ngọc Bạch động cũng phát giác không ổn, hai người chỉ cho là yêu ma quỷ quái gần đây muốn đến cướp địa bàn, chuyện như vậy từ trước không phải không xảy ra.

Hai người dắt tay nhau đi ra ngoài động, đã thấy ngoài động sương trắng tràn ngập, không thấy bất kì bóng dáng kẻ nào, đám sương trắng kia càng ngày càng đậm, hai người ở cạnh nhau đều không thấy rõ bộ dáng đối phương, dựa vào nhiều năm vợ chồng tu luyện ăn ý cùng nhau, cả hai không hẹn mà cùng thủ niệm pháp quyết, trong nháy mắt mở phạm vi ba thước khiến ba thước cảnh vật bên trong sương trắng một lần nữa trở nên rõ ràng.

Nhưng cũng không tính hết mọi chuyện, những sương trắng kia khăng khăng vây quanh bọn họ trong tâm, lúc đầu phạm vi sương trắng bao trùm cả Ngọc Sơn nhưng bởi vì bọn họ phản ứng mà tìm được mục tiêu, nhanh chóng rút gọn lại hướng về phía bọn họ, sương trắng chạm rãi bắt đầu từ trắng biến thành bụi, từ bụi biến thành đen, đốm sáng lập loè, mơ hồ có tiếng sấm ừ ừ.

Về mặt Bạch Nguyên Tùng ngưng trọng cùng thể tử nhìn nhau không hẹn mà cùng nói:” Tuyệt diệt tru tiên lời?!” Đây rõ ràng là pháp thuật Thiên đình dùng tru tiên giới sử dụng cho phản đồ tội ác tày trời, một khi bắt đầu khởi động, mục tiêu bốn phương tám hướng đều bị vây ở bên trong vô số tiên lời đánh xuống, đánh cho đến khi mục tiêu bị tiêu diệt triệt để, vĩnh viễn không siêu sinh mới thôi, mục tiêu bị công kích cuối cùng ngay cả bột phấn cũng không thừa lại, hoàn toàn bị biến mất tất cả dấu vết.

Vợ chồng Bạch thị trong tâm kinh hãi, có thể mời ra tuyệt diệt tru tiên lời chỉ có vài thượng tiên Thiên đình cùng Long cung, bởi vì loại pháp thuật này uy lực khủng bố hơn nữa không thể văn hồi, khó tránh bị lạm dụng, chỉ có vài ba người mới có thể thi phép thành công. Vợ chồng bọn họ phạm vào tội ác tày trời gì, lại bị dụng pháp thuật tuyệt ác, ý đồ muốn đem bọn họ triệt để diệt như vậy? Hay là có yêu ma giả mạo thượng tiên muốn dọa bọn họ?

Từ trong nội tâm thầm nghĩ, cho tới nay kính trọng tôn sùng thượng tiên Thiên đình dường như đã thành quán tính, bọn họ không cách nào tưởng tượng thượng tiên một mực lấy trừ ma vệ đạo giữ gìn chính nghĩa làm tiêu chuẩn lại không hỏi nguyên nhân liền tùy tiện giết bọn họ.

Trong sương mù dày đặc mơ hồ truyền đến một tiếng cười lạnh: “Coi như các ngươi có chút kiến thức, mời diệt tuyệt tru tiên lời đến đối phó hai hồ tiên nho nhỏ, coi như là các ngươi có cân nhắc!”

Bạch Nguyên Tùng cũng không tin, sắc mặt ngưng trọng mà hỏi thăm:” Các ngươi đến tột cùng là người phương nào, giả mạo thượng tiên có mục đích

gi? Vợ chồng chúng ta làm việc không phụ lòng trời đất chứng giám, cũng không làm việc ác gì, nơi nào làm kinh động đến diệt tuyệt tru tiên lỗi?”

Thanh âm vừa mới cười lạnh lại nói: ” Vợ chồng các ngươi mấy ngày gần đây làm quỷ cũng chưa có cơ hội, khiến cho các ngươi chết minh bạch, kì quái thì trách một nhà các ngươi chẳng phân biệt được tôn ti, không biết tốt xấu, dám mạo phạm uy nghiêm Thiên gia.”

Một thanh âm khác lãnh đạm nói: “Tổ Tổ động thủ, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Vừa dứt lời, một đạo điện quang bổ về phía vợ chồng Bạch thị, Bạch Nguyên Tùng trong nội tâm kinh hãi, cũng không quản đối phương nói thật hay giả, lùi kéo thể tứ lóe thân tránh thoát, vợ chồng bọn họ còn chưa đứng vững bên trong đám nổ, một đạo loang loáng khác đã đi tới trước mặt.

Bạch Nguyên Tùng cùng thể tứ liên tục né tránh, miễn cưỡng nhìn lướt qua chỗ bọn họ vừa mới đứng đã bị tia chớp đánh trúng, một chút dấu vết cũng không nhìn ra, trong nội tâm hiểu rõ, cái này chỉ sợ thật sự chính là diệt tuyệt tru tiên lỗi, chỉ có loại công kích này sẽ có hiệu quả như vậy, chỉ biết đã thương cùng công kích mục tiêu, mà không sẽ tổn thương cái khác dù là từng cọng cây ngọn cỏ.

Người đem diệt tuyệt tru tiên lỗi ra sử dụng không biết là cố tình hay là vô tình, làm như cố ý vì trêu chọc tra tấn hai người, lúc bắt đầu chỉ là làm việc công kích không kế hoạch, giống như mèo vờn chuột nhìn hai người bọn họ trong phạm vi chỗ tới có hạn chặt vật không chịu nổi xê dịch né tránh.

Vợ chồng Bạch thị khí hận sợ hãi, hết lần này tới lần khác lực không bằng người, năng lực muốn mở miệng quát mắng đều không có.

Như thế chẳng biết qua bao lâu, hai người không thể tránh né đã bị vài đạo kinh sấm đánh vào trong tay áo, chỗ bị đánh trúng lúc này hóa thành khói xanh không thấy tung tích, trên người pháp lực tiêu hao cực nhanh, hiển nhiên loại pháp thuật tàn nhẫn này còn có công năng tiêu giảm pháp lực tiên nhân.

Làm phép hiển nhiên đã chơi đủ, bảy tám đạo tia chớp đột nhiên từ bốn phương tám hướng hướng về hai người vọt tới, bí mật mang theo Lôi Đình oai, phong tỏa tất cả đường lui của hai người.

Hôm nay sẽ chết trong này chẳng! Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết cảm thật chặt tay của đối phương, không hề phí công né tránh. Thôi thôi, đau khổ tu luyện thành tiên, cuối cùng chính là kết cục như vậy, sớm biết như thế, còn không bằng vô tri vô thức sống quãng đời còn lại ở sơn lâm, làm hồ ly bình thường. Chẳng qua nếu như thế, bọn họ cũng không nếm được cảm nhận mùi vị thân là người mới có thể có được..... Rốt cuộc không tính toán nữa.

Hai người nhìn nhau, liếc mắt không chịu bỏ qua, một lần cuối cùng, từ nay về sau không thể tiếp tục sống, cho dù tất cả dấu vết bọn họ sẽ bị xóa bỏ, nhưng bọn họ đã từng sống có yêu thương cũng coi như không uổng công. Nữ nhi có Minh Át chân nhân chiếu cố, lượng trước Thiên đình cũng không dám tùy tiện đối với nàng ra tay, Mặc Yêm kia..... Cũng sẽ chiếu cố nàng, hẳn dám xông lên Thiên đình đánh nhau lắm.

Một khắc cuối cùng, bọn họ không cầu nữ nhi vì bọn họ báo thù rửa hận, chỉ hy vọng nữ nhi có thể bình an khoái hoạt, xóa bỏ hết thấy dấu vết cũng là một loại may mắn, ít nhất nữ nhi nhìn thấy, bọn họ chỉ là mất tích, nàng sẽ tưởng niệm sẽ lo lắng cho bọn họ, nhưng ít ra sẽ không thương tâm gần chết, sẽ không bị cừu hận cắn nuốt. Không phải là không có hận, chỉ là không muốn nữ nhi đi đối kháng khiêu chiến Thiên đình, nàng còn quá đơn thuần quá yếu ớt.....

Vợ chồng hai người tâm niệm nghĩ thông suốt, tất cả ý niệm trong đầu trong đầu hiện lên thì điện quang hỏa thạch trong nháy mắt lóe lên, một tiếng hô thấp giọng đem hai người từ trong tuyệt vọng bừng tỉnh, vài đạo tia chớp lại biến mất hư không, không có mây may rơi vào trên người bọn họ.

Mặc Yêm rốt cục xuất thủ !

Hắn hiện tại mới động thủ, thực sự không phải là cố ý làm bộ làm tịch, mà là hắn phải xác định tổng cộng là mấy tên thượng tiên trong đám này khởi động pháp thuật, cũng đồng thời hướng bọn họ công kích. Diệt tuyệt tru tiên lỗi chỉ dùng để đối phó với tiên nhân tội ác tày trời, một khi đã có ba vị thượng tiên khởi động pháp thuật này trở nên, vậy có lẽ không chết không ngừng, cho dù trong quá trình làm phép thượng tiên lọt vào công kích, chỉ cần một người trong đó còn có thể ra tay, vẫn có thể tiếp tục thao túng pháp thuật này.

Chuyện liên quan đến cha mẹ Bạch Bạch, hẳn không thể cho phép may mắn sai lầm xuất hiện, cũng may mắn hắn chú ý, phương diện lần này Thiên đế cùng Long cung không phụ hắn chờ mong, tổng cộng phái sáu thượng tiên, ba ở ngoài sáng ba ở trong tối, yêu cầu phải giết!

Bọn họ lần này thật là dùng toàn bộ vốn liếng, ngay cả phản loạn Địa phủ Âm ti cũng chưa từng một lần xuất động nhiều thượng tiên như vậy, chắc hẳn trong đó vài thượng tiên là ở phía Long cung phái ra, nhóm long vương cũng vì tự lợi, chỉ có ích lợi bản thân đã bị tổn hại, mới có thể nguyện ý xuất lực, dù là bề ngoài hiếu chiến như Thiên Đế.

Lúc bắt đầu công kích cũng không mãnh liệt, cũng không phải những thượng tiên này ác ý chọc ghẹo tra tấn vợ chồng Bạch thị, mà là pháp thuật này lúc đầu muốn pháp lực lớn nhất, cần một ít thời gian, cái này cũng khiến Mặc Yêm có cơ hội bình tĩnh để xác định vị trí bọn họ.

Vợ chồng Bạch thị đang trong chỗ tối, liên tiếp nghe được vài âm thanh kinh hô, hai người ngẩng đầu chung quanh, chỗ tối vẫn còn, nhưng tiếng sấm điện quang lại toàn bộ ngừng lại.

” Người nào?!” Vừa rồi thanh âm cười lạnh liên tục kinh hô, đáng vẻ bề bề cao cao tại thượng vừa rồi đã không có, có vẻ kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ) thậm chí lộ ra sợ hãi.

” Các ngươi tự mình thu pháp thuật, ta lưu các ngươi hồn phách bắt diệt.” Mặc Yêm ra điều kiện “phóng sinh” từ trước đến nay hà khắc làm cho người ta thổ huyết. Vì lưu hồn phách bắt diệt, chính là ý định hủy diệt căn cơ pháp lực cùng chân thân mấy thượng tiên này, ý tứ là vận khí tốt thì có thể tới Địa

phủ luân phiên đầu thai, kiếp sau là người hay là cầm thú cũng khó nói. Đây là vũ hán không muốn trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu biểu hiện quá mức hung tàn, cho nên mới nhượng bộ, nếu là ngày xưa, hán cũng không nhiều lời, nhất định là gây ông đập lưng ông, đánh triệt để bọn họ cho hình thần đều diệt.

Nhưng hán cảm thấy đây đã là xử lý khoan dung, nhưng vài tên thượng tiên ít nhất tu luyện mấy ngàn năm tuyệt đối không cho là như vậy.

”Nằm mơ! Nói khoác mà không biết ngượng!” Lúc này hai tiếng kháng nghị vang lên.

Một thanh âm lạ lẫm bỗng nhiên nói: “Người đến chính là Yểm quân?” Trong lời nói lộ ra chút ít không xác định, cũng bởi vì Mặc Yểm vừa mới chỉ là đột nhiên sử dụng công kích đối với bọn họ, khiến cho bọn họ tạm dừng làm phép, cũng không có hiện ra thân hình. Chủ nhân tiếng nói này, chính là thượng tiên nhất danh trên Thiên đình, hán biết rõ có thể vừa ra tay sẽ cùng chế trụ sáu người bọn họ, ngoại trừ Phật ngoại cực lạc chư côi Phật phương Tây, chỉ sợ chỉ có Minh Át chân nhân cùng sát Thiên đình hắc sát tinh Mặc Yểm năm đó.

Những đại thần phương Tây côi Phật cực lạc kia không cần nhiều lời, Minh Át chân nhân từ trước đến nay thanh quý ôn hòa, tuyệt đối sẽ không lời vừa ra khỏi miệng liền đưa ra điều kiện hung hăng như vậy. Đụng với Minh Át chân nhân khá tốt, cho dù đối phương huyền não nếu không vui sướng, hán vẫn là sẽ lấy đại cục làm trọng, không đến mức động thủ giết chết bọn họ, nhưng gặp Mặc Yểm sẽ không dễ nói.

”Đã biết rõ, nhanh chóng tự ra tay đi!” Giọng nói của Mặc Yểm truyền đến mang theo vài phần lười biếng vài phần sát ý, sáu gã thượng tiên biến sắc, âm thầm kêu khổ, vừa rồi lớn tiếng đánh trống reo hò cũng không lên tiếng. Người người đều ở trong nội tâm tức giận mắng Thiên đế, vốn tưởng rằng lần đầu phải sáu người bọn họ ra tay, là chuyện cơ mật, sợ tin tức để lộ nên trên địa bàn hai tên hồ ly có bố trí khác.

Lần này hành động tru sát Thiên đình cùng Long cung cũng không nguyên lộ ra, chỉ chờ thành công sau giả vờ vô sự, giấu diếm được Thanh Lương Quan, chuyện trút giận, việc này nói ra cực ám muội, cho nên một khi động thủ chính là mũi tên lên cung không thể không bắn, tuyệt đối không thể nhìn ra một chút dấu vết.

Nếu không vô cớ sát hại cha mẹ đệ tử Thanh Lương Quan, Minh Át chân nhân tuyệt đối sẽ cùng Thiên đình trở mặt.

Sáu gã thượng tiên hối hận không thôi, bọn họ đến từ Long cung cũng không có kinh nghiệm, tai kiếp ngàn năm trước Thiên đình, chỉ là mơ hồ nghe nói qua chuyện này, Mặc Yểm vừa mới bỗng nhiên ra tay đồng thời kiềm chế sáu người bọn họ, pháp lực xác thực cao kinh người, nhưng bọn họ cũng không biết là Mặc Yểm thật sự sẽ lợi hại như trong truyền thuyết như vậy, cho rằng hơn phân nửa là người Thiên đình vô dụng, cho nên cố ý khuyếch sức mạnh của Mặc Yểm.

Vừa rồi mở miệng xác định thân phận tên kia là Mặc Yểm thượng tiên cũng từ chuyện lạ theo kinh nghiệm bản thân, đối với pháp thuật Mặc Yểm cường đại lòng còn sợ hãi, cẩn cẩn rằng một cái, thương lượng nói: “Việc hôm nay, chúng ta song phương đều thối lui một bước, chúng ta thu hồi pháp thuật, thả hồ tiên, cũng thỉnh Yểm quân thả chúng ta tự rời đi, như thế nào?”

”Ta không thương lượng mặc cả! Thời gian nửa nén nhang, theo như điều kiện ta mới vừa nói làm, không có lựa chọn khác.”

Mặc Yểm lãnh đạm nói. Hán không phải phá không được diệt tuyệt tru tiên lời này, chỉ là cảm thấy phiền toái, hơn nữa trong quá trình đấu pháp không thể tránh né sẽ được hủy hoại gỗ đá hoa cỏ trên Ngọc Sơn. Nơi này là động phủ Bạch Bạch, hán không muốn Bạch Bạch mất hứng, lại càng không nguyện ý trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu đập hư nhà của bọn họ.

Kỳ thật liên quan đến sinh tử, vợ chồng Bạch Nguyên Tùng sao lại chú ý loại chuyện nhỏ nhặt này? Chỉ là Mặc Yểm lo lắng sẽ bị loạn, thăm nghĩ tại trước mặt bọn họ biểu hiện cho tốt, không muốn khiến bọn họ mạo hiểm.

Vài tên thượng tiên nghe hán không hề nói chuyện thương lượng đường sống, cũng đánh hết tâm huyết, thực tế ba gã thượng tiên Long cung phái ra càng tức điên, một người trong đó quát lên một tiếng lớn “Giết”! Lúc này ra sức thoát khỏi pháp lực trói buộc của Mặc Yểm, hướng phương hướng Mặc Yểm đánh tới.

Vừa rồi Mặc Yểm tuy ẩn thân, nhưng cũng không thể giấu diếm vị trí của mình.

Mặc Yểm chưa bao giờ chú ý giết chóc, nhất là loại thượng tiên này tự cho là đúng, cho nên hạ thủ không lưu tình, mà hán từ trước đến nay chính là người hoặc là không làm hoặc là làm đến cùng.

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyệt ôm nhau ngồi ở nặng nề trong chỗ tối, nghe thượng tiên cùng Mặc Yểm đối đáp bên ngoài, trong nội tâm không biết là cái tư vị gì, đã may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết lại lo lắng Mặc Yểm một người độc đấu vài tên thượng tiên, đối thái độ Mặc Yểm cường hoành vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Đó là thượng tiên nha! Hơn nữa ít nhất có ba tên bên ngoài, mỗi người đều ít nhất tu luyện mấy ngàn năm, Mặc Yểm vừa nói đã muốn bọn họ tự sát, thật sự lạt đại ngạo mạn.

Chẳng qua chuyện phát sinh kế tiếp, đầy đủ chứng minh thực lực Mặc Yểm có đủ tự đại ngạo mạn, bọn họ tại chỗ tối nhìn không rõ tình huống bên ngoài, chỉ cảm thấy các loại tiếng vang từ đấu pháp bên ngoài bắt đầu kịch liệt lác lác đến chỗ tối, theo một tiếng thê lương kêu thảm thiết, không gian chỗ tối ngưng tụ phong bế mở ra một lỗ hồng lớn, thậm chí đã có thể nhìn thấy bầu trời đêm xinh đẹp trên Ngọc Sơn.

Hai người còn chưa kịp kinh ngạc, tiếng kêu thảm thiết thứ hai lại vang lên, tiếp theo là tiếng thứ ba. .... Chỗ tối lập tức lại thiếu hai khối lớn, còn lại không đến một nửa.

Chương 142: Nhắc lại chuyện cũ (1)

Vợ chồng Bạch thị tạm thời vô lực thoát khỏi phạm vi chỗ tối, nhưng chỉ cần ngẩng đầu liền nhìn thấy tình hình chiến đấu ở phía trong bầu trời đêm.

Một bóng đen cùng ba bóng bạch lam đẹp mắt tấn công nhau có vẻ thần bí và phiêu dật, Bạch Nguyên Tùng liếc mắt nhận ra đúng là Mặc Yểm, Vân Hạo Tuyết tuy chưa từng gặp qua hắn, nhưng nhìn xem tình hình cũng đoán được ra thân phận của hắn, trong nội tâm không thể không khen một tiếng, ngoài ra khuôn mặt thanh niên tuấn dật thật sự là khó gặp!

Ba bóng bạch lam vây xung quanh Mặc Yểm, hai bên hắc bạch tranh đấu, rõ ràng là bên thượng tiên không thể phóng ra tia sáng nữa, bầu trời dần quang đăng trở lại, cũng là lúc hình dáng thượng tiên hiện ra rõ ràng.

Hai vợ chồng nhìn nhau hoảng sợ, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, Mặc Yểm thật sự tiên diệt ba thượng tiên.

Còn lại ba gã thượng tiên Thiên đế phái tới bị một màn dọa hoảng sợ, đem hết toàn lực thoát khỏi pháp lực trói buộc của Mặc Yểm, cũng không quản cái gì tuyệt diệt tru tiên lỗi, xoay người đã muốn đào tẩu.

Mặc Yểm sớm dò được vị trí bọn họ rõ ràng, có cơ hội giết vài thượng tiên vì Thiên đế bán mạng, hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, càng sẽ không bỏ mặc bọn họ bỏ chạy.

Ba gã thượng tiên mới thoát khỏi trói buộc, liền phát hiện chung quanh không khí phảng phất ngưng kết thành một cái lồng vô hình, bao bọn họ ở trong đó, ba người ý đồ đồng tâm hiệp lực đánh sâu vào, kết quả phá tầng này, đào mất lại phát hiện bên ngoài còn có một tầng, dường như vô cùng vô tận.

Mặc Yểm để bọn họ vùng vẫy giãy chết, thượng tiên Long cung hắn còn cho chết thống khoái, mấy tên Thiên đình này, không ngại làm cho bọn họ thêm nhiều thống khổ trong chốc lát.

Bởi vì sáu gã thượng tiên làm phép ba gã chết, ba kẻ bản thân mình còn chưa lo nổi, chỗ tối vợ chồng Bạch thị bị vây quanh rốt cục vỡ vụn tiêu tán, hai vợ chồng ôm nhau ngồi dưới đất, nhìn Mặc Yểm từng bước một tiến đến, đưa tay nâng bọn họ dậy, quả thực có chút khó có thể tin.

Một khắc trước trong lúc bọn họ bị niệm phong trong chỗ tối, mắt thấy muốn hồn phi phách tán chết không có chỗ chôn, hiện tại một khắc sau, bên người có điều ngũ hương hoa, gió mát phơ phất, bầu trời trắng sáng rực rỡ, dường như vừa rồi tất cả chỉ là một cơn ác mộng dài. Nhưng chứng kiến sau lưng Mặc Yểm ba gã thượng tiên điên cuồng cùng la lên ở giữa không trung tả xung hữu đột, bọn họ ý thức được rõ ràng, không phải là mộng! Hết thấy đều là thật sự! Chính là thanh niên hắc y trước mắt này đột nhiên xuất hiện, cứu vợ chồng bọn họ một mạng.

Mặc Yểm khó thu hồi được bộ dáng tà khí không gò bó kiêu ngạo, thành thành thật thật hành lễ đối vợ chồng Bạch thị nói: “Bạch tiên sinh Bạch phu nhân, tại hạ là Mặc Yểm.”

Bạch Nguyên Tùng còn chưa quyết định nên dùng cái thái độ gì đối mặt tên tiểu tử khi dễ nữ nhi của hắn rồi lại cứu vợ chồng bọn họ, Vân Hạo Tuyết đã thất thanh nói: “Chuyện này..... Chuyện này đến tột cùng là sao?”

Bạch Nguyên Tùng thăm thăm một hồi nói: “Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, không biết các hạ ý định xử trí ba vị thượng tiên như thế nào?” Bọn họ cùng Mặc Yểm ân oán có thể nói sau, hắn tự hỏi không thể coi thường ba thượng tiên trên Ngọc Sơn từng chút từng chút bị hành hạ từ từ đến chết, giết người chẳng qua chỉ là đầu rơi xuống đất, hắn không phải những người Thiên đình kia, không có hứng thú lấy tra tấn người khác tìm niềm vui.

Mặc Yểm nói: “Đang muốn xin hỏi hai vị, ý định xử trí bọn họ như thế nào?” Nhân tình này hắn rất thích mang tặng, hiện tại nịnh nọt nhạc phụ nhạc mẫu là việc quan trọng nhất, những thứ khác có thể tạm thời mặc kệ, dù sao chỉ cần hắn muốn, cho dù hiện nay thả bọn họ, sau này lúc nào cũng có thể lại giết.

Lễ hạ vu nhân tất hữu sở cầu! Vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo! Vân Hạo Tuyết cùng Bạch Nguyên Tùng trong nội tâm rõ ràng, sát tình này đối với chính vợ chồng mình khách khí như thế, chính là vì có chủ ý với Bạch Bạch.

Bạch Nguyên Tùng cười nói: “Người là các hạ vậy khốn, xử trí như thế nào tự nhiên còn xem ý tứ các hạ.” Xum xoe cũng vô dụng, Lão Tử không thèm!

Chẳng qua người ta cứu vợ chồng bọn họ là sự thật, chuyện này không nhận cũng không được, từ chối như vậy chỉ là dè dặt, muốn cho Mặc Yểm biết rõ thái độ của bọn hắn mà thôi.

Mặc Yểm cũng dự liệu được hai vợ chồng này không phải dễ thu phục như vậy, bên kia ba gã thượng tiên tự biết không cách nào thoát thân, đã yên tĩnh xuống, về mặt bụi bặm đứng ở giữa không trung. Tên thượng tiên từng cùng Mặc Yểm “mặc cả” kia, thấy hắn đối vợ chồng Bạch thị hữu lễ như thế, lập tức đổi qua tâm tư, lớn tiếng nói: “Bạch tiên sinh Bạch phu nhân, chúng ta đều là bị gian nhân che mắt, mới cùng hai vị có nhiều đắc tội, cầu hai vị khoan hồng độ lượng, bỏ qua chúng ta!”

Vì thoát thân, Thiên đế cùng vài vị long vương lập tức trong miệng hân thành “gian nhân”. Mặc Yêm mí mắt không nháy mắt liền giết ngay ba gã thượng tiên Long cung, dọa lá gan của bọn họ, cái gì mặt mũi đều ném tới chân trời, chỉ cần có mạng sống, cho dù hiện tại để bọn họ gọi Bạch thị vợ chồng một tiếng “phụ thân mẫu thân” bọn họ cũng không chút do dự gọi khiến bọn họ cao hứng mới thôi, dù là trong nội tâm bọn họ đối phương chỉ là hồ tiên ti tiện.

Hắn gọi như vậy ngược lại hợp tâm ý Mặc Yêm, cố ý nhìn xem vợ chồng Bạch thị, một bộ ” Ta đều nghe các ngươi” kính cẩn nghe theo thái độ.

Bạch Nguyên Tùng biết rõ không cách nào im lặng, vì vậy ngắt đầu hỏi:” Đến tột cùng là người phương nào muốn các ngươi tới đối phó vợ chồng chúng ta?”

Hai gã thượng tiên khác đã bị đồng bọn dẫn dắt, đột nhiên phát hiện khả năng còn sống, chen lẫn khai ra Thiên đế cùng tứ hải long vương, một bên hét sức lớn tiếng chửi rủa bọn họ hèn hạ vô sỉ hãm hại lương thiện, một bên than thở khóc lóc kể lể bản thân mềm yếu vô năng cam chịu gian nhân bài bố, làm chuyện không lương thiện, lại được chứng kiến phong thái vợ chồng Bạch thị cảm giác hối hận sâu sắc, cầu bọn họ cho hối cải để có một chút cơ hội làm người mới, trong lúc nhất thời ba miệng như nước thủy triều, ở đâu còn có nửa phần phong phạm thượng tiên ngạo nhân thanh quý trang trọng cao cao tại thượng?

Vợ chồng Bạch thị bị bọn họ khiến cho dở khóc dở cười, trong nội tâm khinh thường cách làm người hèn mọn của bọn hắn, nhưng cũng không muốn mở miệng muốn giết bọn họ.

Mặc Yêm thấy cũng được rồi, vội vàng nói: “Những người này mặt mũi đáng ghét, thay đổi thất thường, thả đi không yên còn muốn tính toán hai vị, không bằng mặc kệ mệnh bọn họ, lưu lại hồn phách của bọn hắn, để bọn họ sau này không thể hại người?”

Bạch Nguyên Tùng biết mình gạt đầu một cái, chẳng khác nào cùng Mặc Yêm lên thuyền giặc, ba gã thượng tiên Thiên đình vừa chết, cho dù bọn họ là đúng hay sai, đồ tử đồ tôn bọn họ cũng sẽ không buông tha vợ chồng bọn họ, vợ chồng bọn họ xem như công khai cùng Thiên đình quyết liệt, Minh Át chân nhân cũng không thể che chở bọn họ hoàn toàn, nếu như không gia nhập vào Mặc Yêm, khó bảo toàn sẽ lại có người nào tới tìm bọn hắn, bọn họ pháp lực tuy không kém, nhưng so với Thiên đình người đông thể mạnh, bọn họ nếu muốn đối kháng chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Vân Hạo Tuyết không có bản khoản nhiều như hắn, nghe vậy nhẹ gạt đầu, sảng khoái nói: “Theo ý người nói mà làm.” Bạch Nguyên Tùng muốn ngăn cản cũng đã không kịp, nghĩ lại, bọn họ trước thận trọng từ lời nói đến việc làm nhưng tại tai họa bất ngờ này, mặc kệ bọn họ thái độ như thế nào, Thiên đế cùng tứ hải long vương đã đối với bọn họ có sát ý, còn làm gì lại lấy ơn báo oán, sau này lưu lại mầm tai họa? Vì vậy không nói thêm gì nữa, xem như chấp nhận lời thề từ nói.

Mặc Yêm thấy thái độ nhấc mầu hình như có rộng rãi, lập tức quyết định điểm đột phá tiếp theo, vì vậy quay đầu lại lớn tiếng nói với ba gã thượng tiên:” Lời Bạch phu nhân nói các ngươi nghe được chưa? Hiện tại tự vẫn, ta lưu lại hồn phách của các ngươi.”

Ba gã thượng tiên không nghĩ tới ra sức như vậy kết cục so với hình thần tốt hơn một chút, muốn bọn họ ra tay tự sát, bọn họ làm sao có thể nhẫn tâm được? Nhớ tới chính mình ngày đêm không ngừng tu luyện mấy ngàn năm mới có hôm nay, trong lúc nhất thời nảy ra như phỏng, lập tức không hề cầu tình cũng không nguyên động thủ.

Mặc Yêm còn muốn nhân cơ hội cầu thân như thế nào, làm sao có thời giờ để bọn họ cản đường, sắc mặt trầm xuống, vung tay lên hướng về phía ba người, ba đạo ngân quang hiện lên, ba gã thượng tiên trong nháy mắt bị vây quanh tại trong ngân quang, ngân quang bỗng nhiên bùng cháy mạnh đoạt đi ánh sáng, ba gã thượng tiên một tiếng cũng không kịp ra, liền toàn bộ theo ngân quang tiêu tán, lưu lại ba đạo hư ảnh lóe lên, biến mất tại trong bầu trời đêm.

Đây là lần đầu tiên vợ chồng Bạch thị tận mắt nhìn thấy Mặc Yêm động thủ thu thập thượng tiên như thế nào, lại chỉ đơn giản như vậy, ba gã thượng tiên trước mặt hắn liền hoàn toàn giống như con tò he tượng gỗ không chịu nổi một cú, hai người nhìn nhau hoảng sợ, Mặc Yêm này đến tột cùng là tu luyện như thế nào ra một thân pháp lực đáng sợ vậy?!

Mặc Yêm xoay đầu lại hướng hai vợ chồng chấp tay nói: “Hai vị bị sợ hãi, chúng ta vào trong động đi, được không?”

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết cũng không dị nghị, nâng đỡ nhau đi trước trở lại Ngọc Bạch động, ba người sau khi ngồi xuống, Bạch Nguyên Tùng thật sâu nhìn Mặc Yêm liếc mắt, lên tiếng trước mở miệng nói: ” Vợ chồng chúng ta rất cảm kích ân cứu mạng của các hạ, nhưng nếu như các hạ dùng điều này yêu cầu cưới Bạch Bạch làm vợ, chúng ta không thể đáp ứng.” Hắn một mực mở miệng đều là một tiếng “các hạ”, rõ ràng là muốn từ chối coi là người ngoài ngàn dặm. Vân Hạo Tuyết hướng hắn nháy mắt hắn cũng không để ý.

Mặc Yêm sớm biết không có khả năng đơn giản như vậy thuyết phục được bọn họ. Cho nên bị cự tuyệt ngay như thế cũng không sinh khí, mỉm cười nói: “Tại hạ xác thực là muốn hướng hai vị cầu hôn, nhưng tuyệt không bày ra ân huệ áp chế, hai vị tự nhiên có thể đáp ứng cũng có thể cự tuyệt.

Tâm ý tại hạ đối Bạch Bạch sẽ không thay đổi, chỉ cầu hai vị có thể cho tại hạ một cơ hội, làm cho tại hạ lấy công chuộc tội.”

Trước khi đến hắn đã hiểu rõ, cho nên tư thái phóng ra cực kỳ thấp, Bạch Nguyên Tùng tuy nhất thời không cách nào quên chuyện ác cũ, thực sự lại mất hết mặt mũi. Vân Hạo Tuyết lại như tượng mẫu xem con rể, càng xem càng hợp ý.

Sáu thượng tiên đều bị Mặc Yêm trong nháy mắt giết sạch sẽ, có được pháp lực mạnh như vậy, lại ăn nói khép nép hướng chính vợ chồng mình cầu hôn Bạch Bạch, thậm chí bị cự tuyệt thẳng còn không khí không nào, thành ý như vậy làm cho Vân Hạo Tuyết rất hài lòng.

Hơn nữa Mặc Yêm bộ dạng tuấn tú lịch sự, bên ngoài nổi bật xứng đôi với nữ nhi bảo bối nhà mình, nói thẳng: “Bạch Bạch nói người hồng phần tri kỷ không ít!”

Bạch Bạch không hiểu được cái gì hồng phần tri kỷ, nhưng theo nàng tự thuật, trải qua chuyện đời vợ chồng Bạch thị vẫn là có thể dễ dàng biết rõ những nữ nhân này cùng Mặc Yểm quan hệ tuyệt không đơn giản, mà Mặc Yểm cũng không phải người thù lể quân tử, nhưng chuyện hấn đối Bạch Bạch lừa gạt sắc, thì biết người này háo sắc thành tánh!

Vân Hạo Tuyết vừa nghe, cũng đã tỉnh hồn lại, nàng nhớ Bạch Bạch đã từng đề cập qua xà yêu, lam hoa yêu, Quỳnh Nguyệt tiên tử, còn có cái gì “Phi ngư” trong Địa phủ kia, lập tức điểm ấn tượng về Mặc Yểm đủ tư cách hạ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chịu bảo vệ hồ ly (1)

Mặc Yểm trong nội tâm rung mình, biết rõ nếu như không thể giải quyết tốt về vấn đề khoản nợ phong lưu của mình, biểu hiện tốt lúc trước cũng phải kiểm củi ba năm thiếu một giờ, vội vàng chém đinh chặt sắt biểu quyết thâm nghĩ.” Sau này tuyệt không hai lòng!”

Được! Thái độ coi như làm người vừa lòng, nhưng Bạch Nguyên Tùng không có ý định cho hấn nhìn thấy sắc mặt tốt.” Lời này nói thì nói mà thôi, người thật sự muốn như thế nào, chúng ta ai ngăn được người.”

Mặc Yểm nói:” Nếu như hai vị không tin, ta bây giờ liền lập lời thề.” Nói xong tay phải nhất cử muốn thề.

Bạch Nguyên Tùng một tay ngăn lại nói:” Không cần, chuyện này đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày gặp người trong tim, một câu lời thề miệng đầu có dùng được, về chuyện cầu hôn, vợ chồng chúng ta muốn thương lượng lại, cuối cùng là phải xem tâm ý Bạch Bạch, tâm ý Bạch Bạch chưa xác định, người cũng chớ đi quấy rầy nàng.”

Nữ nhi nhà mình, bọn họ rất rõ ràng, Mặc Yểm này chạy đến trước mặt nàng hoa ngôn xảo ngữ, nàng nhất định sẽ mắc mưu.

Cái này xem như khẩu khí có chút nói lông, chẳng qua cách thành công còn rất xa, nhưng Minh Át chắc hẳn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, hấn đã nói ba tháng sau có thể cầu hôn, vậy nhất định là nắm chắc đến lúc đó có thể làm cho vợ chồng Bạch thị gật đầu đáp ứng.

Mặc Yểm cũng biết dục tốc bất đạt, vất vả lắm hai vợ chồng đối với chính mình hơi có chút đổi mới, không hề coi mình làm cừu nhân tặc tử, nếu như giờ phút này tiếp tục dây dưa, chỉ sợ thành quả vừa mới đạt được cũng không giữ được, vì vậy chủ động đổi chủ đề nói:” Chỉ sợ Thiên đế còn có thể sợ hãi chuyện tiếp theo người hạ phạm, không bằng hai vị theo tại hạ đến Mặc đầm ở mấy ngày, có được không?”

Vợ chồng Bạch thị muốn cự tuyệt, nhưng sự thật bày ở trước mắt, Thiên đế cùng Long vương lại phái xuống sáu gã thượng tiên đến đuổi giết bọn họ, ai biết kế tiếp còn sẽ có thủ đoạn gì?

Hiện tại lựa chọn ôn hòa nhất không ngoài quay về Thiên đình hướng Minh Át chân nhân xin giúp đỡ, hoặc là tiếp nhận lời Mặc Yểm mời đến Mặc đầm.

Lần này vẫn là Vân Hạo Tuyết nhanh tay quyết định:” Cũng tốt, Nguyên Tùng, chúng ta tới Mặc đầm làm khách vài ngày rồi nói sau.”

Việc ác của Mặc Yểm bọn họ chỉ là nghe thấy, trước hôm nay bao giờ thấy qua bản thân của hấn, lần đầu tiên gặp mặt đối với hấn ấn tượng không tệ, cho nên thái độ so với trượng phu Bạch Nguyên Tùng càng tích cực một ít.

Bạch Nguyên Tùng nghĩ đến bản thân có thể mượn cơ hội này khảo sát “tình huống gia đình” Mặc Yểm một lần, hơn nữa thê tử đã đáp ứng, thì không hề phản đối.

Tại Bạch gia, chính thức định đoạt, cho tới bây giờ đều là Vân Hạo Tuyết.

Thiên đế cùng bốn Long vương trên trời trái chờ phải chờ, đợi trọn vẹn một ngày cũng không thấy sáu gã thượng tiên tiến đến phục mệnh, không khỏi cảm thấy không kiên nhẫn, phải phái tiên đồng hạ phạm xem tình huống Ngọc Sơn.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới, sáu gã thượng tiên đối phó hai tên hồ tiên nho nhỏ sẽ có khả năng thất bại, bọn họ chỉ là hoài nghi những thượng tiên kia có thể bằng mặt không bằng lòng, sợ đắc tội Thanh Lương Quan mà cố ý nhường, làm cho hai tên hồ tiên đào thoát hay không.

Tiểu tiên đồng trở về bẩm báo nói: “Ngọc sơn hết thấy bình thường, cũng không dị trạng, cũng không thấy mấy vị thượng tiên, cũng không thấy hai tên hồ tiên Bạch gia.”

Thiên đế cùng bốn gã Long vương hai mặt nhìn nhau, đây là cái tình huống gì?

Từ hải Long vương hỏi: “Có hỏi qua thổ địa công gần Ngọc Sơn? Đến tột cùng phát sinh chuyện gì chưa?”

Tiểu tiên đồng trộm nhìn Thiên đế, lắc đầu, Thiên đế chỉ để cho hắn đi tìm sáu gã thượng tiên cùng hai tên hồ tiên, còn lén lén lút lút phân phó hắn không thể tiết lộ tin tức, hắn nào dám tùy tiện đến hỏi thổ địa công?

Thiên đế giận tím mặt, vỗ bàn mắng to:”Ồ ngu! Một chút chuyện nhỏ đều làm không xong, dùng ngươi làm gì?!”

Tâm tình của hắn không yên, một luồng quỷ dị bất an làm cho trong lòng của hắn chột dạ, dứt khoát đem toàn bộ bất mãn phát tiết trên người tiểu tiên đồng này, còn muốn mắng, đột nhiên ngoài điện vô sĩ kim giáp báo nói thần dụ dụ có việc gấp cầu kiến.

Thiên đế bực bội phát phát tay đuổi tiểu tiên đồng kia đi, nói: “Để cho bọn họ vào đi!”

Thần dụ dụ tổng cộng có mười sáu tên, mỗi người thân hình cao lớn, gò má nho nhỏ, mặt tiêu chuẩn vô tam lưỡng nhục, trên thân hỏa lò, bả vai xích hồng như máu, bọn họ ban ngày nằm sấp đêm ra, đi tới chỗ nào đều là tay nắm tay tạo thành một chuỗi hành động, hôm nay cũng không ngoại lệ, nghe được Thiên đế truyền triệu, một chuỗi dài vội vàng bỏ chạy vào trong điện

Nhóm thần dụ dụ mỗi người thân sắc kinh hoàng, thấy Thiên đế cùng tứ hải long vương thậm chí ngay cả hành lễ đều đã quên, thất chũn bát thiết??? có chút gọi “không xong”, có chút gọi “chết người đi được”, có chút gọi “thật đáng sợ”, nói tóm lại, không có một câu là lời hay.

Thiên đế tức giận đến sắc mặt tái nhợt, quát to:”Hết thấy cảm miệng! Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?! Ngươi, nói ngay!” Hắn chỉ chỉ tên thần dụ dụ xếp bên trái phía trước kia, ý bảo hắn đại biểu lên tiếng.

Bị điểm danh tên kia run rẩy nói:”Đêm qua chúng ta bơi đêm đến gần Ngọc Sơn, thấy có mấy thượng tiên vây công hai gã hồ tiên, dĩ nhiên dùng tuyệt diệt tru tiên lôi!”

Thiên đế cùng tứ hải long vương vừa nghe, đều là tinh thần chấn động, rồi lại lo lắng, bọn họ giải toả bực mình không thể lộ ra ngoài, lại để cho mười tên tiểu tử này nhìn thấy, ngấm lại nên làm cho bọn họ cảm miệng như thế nào.

”Chúng ta tránh ở xa xa xem náo nhiệt..... Mắt thấy hai gã hồ tiên sắp mất mạng, đột nhiên đi ra một người áo đen!” Tên thần dụ dụ này vừa nói một bên đánh cái lạnh run, nhớ tới tình cảnh ngay lúc đó, vẫn là sợ đến muốn chết.

Thiên đế trong lòng biết không ổn, vội hỏi:”Sau đó thì sao?”

Thần dụ dụ về mặt cầu xin nói: “Hắc y nhân kia rất lợi hại, tay chân vãi cái bức sáu gã thượng tiên, chẳng qua thời gian nháy mắt đều giết tất cả bọn họ!”

”Cái gì?!” Thiên đế cùng tứ hải long vương cùng kinh hô kêu lên, đó là sáu gã thượng tiên, không phải sáu con kiến, công phu như thế nào nháy mắt đã bị giết hết?

Mấy thần dụ dụ khác nhìn không được phụ họa nói:”Đúng vậy đúng vậy! Thật đáng sợ!”

Thiên đế sắc mặt đen lại sắp nhỏ mực, từng chữ một chữ nói: “Sau đó thì sao?”

Mười sáu tên thần dụ dụ ngươi xem ta, ta xem ngươi, cúi đầu nói:”Chúng ta sợ bị hắn phát hiện, vội vàng chạy đến hướng thiên đế bẩm báo.....”

Thiên đế dờ dẩn phát phát tay, để bọn họ lui ra ngoài hậu điện, Đồng Hải long vương nhìn không được nói: “Nhất định là bọn hắn nhìn lầm rồi! Trên thế gian nào có người lợi hại như vậy, trừ phi là vài vị Phật Đà Tây phương ở cõi Phật, bọn họ sao lại vô cớ chạy đến Ngọc Sơn, hạ sát thủ đối với thượng tiên Thiên đình cùng Long cung như vậy? Nhất định là bọn hắn nhìn lầm rồi!”

Bọn họ không ngừng cường điệu là những thần dụ dụ kia nhìn lầm, nhưng trong nội tâm mãnh liệt bất an lại vô luận như thế nào cũng không bình phục xuống được.

Thiên đế vô lực ngã trên ghế, kinh ngạc nói: “Có, có một..... là Mặc Yểm!” Hắn run giọng nói ra, giọng nói tiết lộ nội tâm của hắn không cách nào ức chế sợ hãi cùng thống hận.

Tứ hải long vương tự nhiên biết rõ Mặc Yểm, nhưng gần ngàn năm nay hắn đều không có động tĩnh gì, vì sao lần này lại đột nhiên xuất hiện đối với người bọn họ ra tay? Đặc tội hắn chính là Thiên đế, cũng không phải người Long cung bọn họ, tại sao ngay cả ba gã thượng tiên Long cung phái ra cũng giết? Giận chó đánh mèo này cũng thái quá.

Vài người nhìn nhau không nói gì hết, vô sĩ kim giáp lại báo Thái Bạch kim tinh cũng có việc gấp cầu kiến.

Thiên đế chết lặng gật đầu, để vô sĩ truyền Thái Bạch kim tinh vào, bộ dáng Thái Bạch kim tinh giống như là lòng như lửa đốt, mới mở miệng liền nói: “Lão hủ đêm qua phát hiện sáu gã thượng tiên bỏ mạng sao băng rơi, thỉnh Thiên đế tranh thủ thời gian phái người xác minh, đến tột cùng phát sinh chuyện gì? Chắc không phải là yêu ma Địa phủ Âm ti lén vào Thiên đình quấy phá?!”

Năm vị đế vương này ngồi ở thượng vị hoàn toàn trầm mặc.

Thái Bạch kim tinh thấy bọn họ không phản ứng chút nào, phía dưới sót ruột liên thanh thúc giục, Thiên đế đã không tâm tình đi để ý tới hắn, phát phát tay nói: “Ta sẽ phái người đi thăm dò, ngươi lui ra đi.”

Thái Bạch kim tính bất đắc dĩ, cái này thật sự là hoàng đế không vội thái giám gấp, chỉ phải vẫy vẫy tay áo rời đi.

Mặc Yểm cùng vợ chồng Bạch thị kỳ thật đánh giá cao sự can đảm cùng kiên nhẫn Thiên đế cùng bốn vị long vương, sau khi biết được sáu gã thượng tiên bị mưu sát, bọn họ căn bản không có nổi dũng khí tiếp tục phái người hạ phạm đuổi giết.

Bốn vị long vương đối ý kiến Thiên đế rất lớn, sinh thành bọn họ là làm nghe Thiên đế xui khiến xong, phái thượng tiên vì giúp Tam công chúa, Lục công chúa hả giận, lại không nghĩ người phía sau đối phương dĩ nhiên là cứng rắn như vậy, hiện tại vô duyên cớ tổn thất ba gã thượng tiên, còn không biết lửa giận của Mặc Yểm sẽ tới nữa hay không. Nói gần nói xa đều là trách cứ Thiên đế chính mình không đủ xui xẻo, còn dục dõ bọn họ, miệng cũng không hề cập tới lại phái vài vị thượng tiên báo thù chết đi.

Hai nhà đều bị Mặc Yểm phá hỏng túi mật, chỉ cầu hắn không đến “mở rộng thành quả chiến đấu” là tốt rồi, ở đâu còn dám chủ động tìm tới cửa nữa?

Nhìn bóng lưng bốn gã long vương gấp gấp rời đi, Thiên đế hận đến toàn thân phát run, hết lần này tới lần khác không có biện pháp nào.

Lấy lại bình tĩnh, hắn gọi thần dạ du đến, đem chuyện tình bọn họ gặp qua từ đầu tới đuôi hỏi một lần, lại ngậm miệng không nói, sau đó mới đuổi bọn họ rời đi.

Thiên đế một mình ngồi ở trong ngự thư phòng nhiều lần suy nghĩ, tuy thần dạ du bởi vì ở quá xa nghe không được lời nói chính xác sáu gã thượng tiên và Mặc Yểm cùng với Bạch thị vợ chồng, nhưng từ tình cảnh bọn họ hình dung không khó đoán ra, Mặc Yểm là vì trợ giúp vợ chồng Bạch thị mới có thể ra tay.

Chuyện tình hắn cùng với long vương phái ra thượng tiên truy sát vợ chồng Bạch thị thập phần bí ẩn, trừ năm người bọn họ cùng sáu gã thượng tiên ra, những người khác không biết được, mà Mặc Yểm lại hoàn toàn tại thời khắc nấp chốt xuất hiện, có thể thấy, hắn đã sớm ở đó bảo hộ vợ chồng Bạch thị.

Lại liên tưởng chuyện đã xảy ra ở Địa phủ Âm ti, hắn rất nhanh suy đoán ra, tất cả vấn đề đều cùng có quan hệ với Tiểu Bạch hồ ở Thanh Lương Quan, Mặc Yểm nhất định là coi trọng Tiểu Bạch hồ, cho nên chuyện liên quan đến nàng hắn đều nhúng tay!

Nhưng biết thì sao? Chẳng lẽ mình còn có thể động thủ với Thanh Lương Quan, đoạt lấy Tiểu Bạch hồ nắm giữ ở trong tay, đi đối phó Mặc Yểm không thành?! Thiên đế vừa nghĩ tới bản thân mọi việc không thuận, mọi chuyện bị quản chế người liền tức giận đến nội thương, thì thào mắng: “Một ngày nào đó, một ngày nào đó ta muốn các ngươi hối hận!”

Cùng lúc đó, trong Thanh Lương Quan, Minh Át chân nhân đã nhận được tin tức sáu gã thượng tiên chết, trước một bước phái huyền thư đến Ngọc Sơn hỏi thổ địa công, xác minh suy nghĩ trong nội tâm, không khỏi có chút cảm thán.

Nếu như Thiên đế cùng long vương không phải tuyệt hung ác như thế, những thượng tiên kia không phải cam chịu sắp xếp, mất đi lương tri, chỉ sợ Thiên đình cùng Long cung đều không cần một lần tổn thất nhiều thượng tiên như vậy, số lượng thượng tiên tam giới cộng lại còn không đủ hai mươi tên nha.

Chuyện này, bọn họ chỉ có thể cảm thán ăn hoàng liên, chẳng trách bất luận kẻ nào, thậm chí còn tổn tâm tư đi giải thích che dấu nguyên do chết lý kỳ của sáu gã thượng tiên, bất quá kết quả hơn phân nửa là đẩy trên người yêu ma cho xong việc.

Bạch Bạch những ngày này đều ở cùng các sư huynh chăm chỉ luyện công, vì có được pháp lực càng mạnh bảo vệ tốt thân nhân mà cố gắng, nhưng không biết có một người đã vì nàng mở ra cánh chim cường đại, đem nàng cần thận che chở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Liên lụy đồng tộc

Từ sau khi Bạch Bạch dùng nhân thân kỳ nhân, đối với tất cả nam giới dưới Minh ách chân nhân trong Thanh Lương Quan hiển nhiên tạo thành áp lực rất lớn, cùng nàng kết giao nhiều nhất sáu sư huynh dùng khí lực rất lớn mới có thể từ dùng tâm bình tĩnh đối mặt với tuyệt thế mỹ mạo của nàng, chịu dày vò nhất là Văn Cảnh.

Ảo thuật của Bạch Bạch được hắn cùng với Lưu Ly yêu phi chỉ điểm, đã là trò giỏi hơn thầy, càng thêm mị thuật thiên phú cũng nhận được dẫn dắt, cùng hắn thử chiêu sử dụng Lăng Ba huyền kiếm, hắn mấy lần thiếu chút nữa, mất mặt ném đến nhà bà mẹ, xấu hổ và giận dữ chủ động yêu cầu bề quan, nói rõ định lực không tăng lên tuyệt không xuất quan.

Minh Ách chân nhân đối với chuyện Bạch Bạch học tập dùng mị thuật đối địch cũng không phản đối, hắn cùng với tiên nhân khác bất đồng, không đến mức xem mị thuật là dâm tà thuật, chỉ là báo cho Bạch Bạch nhất định phải thận trọng sử dụng, lại dạy bảo nàng giữa nam nữ phải giữ một khoảng cách, phải chú trọng lời nói cử chỉ, cái gì “ta thích ngươi”, “lòng tình tương duyệt” các loại lời nói không thể tùy ý mở miệng nói.

” Bạch Bạch đối với cha mẹ, sư phụ, sư huynh cùng bằng hữu yêu mến thì không giống như vậy.” Minh Át nói như thế.

” Có cái gì không giống?” Vấn đề thiếu nữ hồ quả nhiên hỏi.

” Đối cha mẹ, sư phụ là loại tình cảm quần quýt như trẻ con, đối sư huynh cùng bằng hữu thì là tình cảm tay chân, đối với trượng phu tương lai của người là nam nữ chi ái.”

”Thật phức tạp...”

” Dụng tâm đi cảm thụ là tốt rồi.” Một chữ tình chính là kiến thức uyên bác như Minh Át cũng vô pháp có đáp án tiêu chuẩn.

Bạch Bạch suy nghĩ một hồi, hình như có đăm chiêu, huyền thư vừa vụn tiến đến, nói: “Có một tiểu cô nương nói muốn tìm Bạch Bạch.”

“Ai?” Bạch Bạch hiếu kỳ nhìn về phía hắc, thời gian nàng tại Thiên đình không dài, hầu hết thời gian không bước ra khỏi nhà, sao có người đến Thanh Lương Quan tìm nàng? Là ai chứ?

Huyền thư nói:” Là một tiểu hồ tiên, nói gọi Bạch Văn Doanh.”

Bạch Bạch lập tức nghĩ ra, cùng sư phụ hành lễ bỏ chạy ra ngoài.

Thanh Lương Quan người không phận sự miễn tiến vào, cho nên Bạch Văn Doanh cũng chỉ có thể ở trước cửa chờ đợi, nàng thần sắc vô cùng lo lắng, không ngừng dậm chân, thỉnh thoảng thăm dò đi đến bên trong nhìn quanh, chỉ là đợi một hồi lại như đợi một năm dài đằng đẵng. Đợi cho rốt cục nhìn thấy thân ảnh Bạch Bạch xuất hiện, tâm thần buông lỏng, lại lôi kéo Bạch Bạch khóc rống lên.

Bạch Bạch không biết phát sinh chuyện gì, chân tay luống cuống nói:” Làm sao vậy? Ngươi vì cái gì khóc? Có người khi dễ ngươi sao?”

Bạch Văn Doanh khóc đến không thể tự kìm nén, qua một hồi mới trì hoãn một hồi nói:” Ta cứ sợ ngươi không gặp ta..... Ngươi, ngươi mau theo ta đi cứu cứu Tô di cùng Tiểu Vĩ.....”

” Tô Di cùng Tiểu Vĩ? Các nàng là ai? Ngươi từ từ nói.” Bạch Bạch bị nàng khiến cho tâm phiền ý loạn.

Bạch Văn Doanh lấy lại bình tĩnh nói:” Tô Di cùng Tiểu Vĩ là hồ tiên đồng tộc chúng ta, vốn là tiên tỷ phụng dưỡng Vương Mẫu nương nương, hôm nay sáng sớm ta thay Thái Thượng Lão Quân đi đưa cho Vương Mẫu nương nương, thuận đường muốn tìm các nàng nói vài lời, kết quả trong nội cung các tiên tỷ khác nói, hai ngày trước Lục công chúa Tây Hải Long cung phái người đòi các nàng đi, nói muốn dẫn trở lại Tây Hải Long cung để hầu hạ. Bạch Bạch, Lục công chúa không có hảo ý, nhất định là muốn cầm các nàng hạ giận, người Long cung hôm nay muốn đi, làm sao bây giờ? Tô Di cùng Tiểu Vĩ bị các nàng mang về nhất định sẽ gặp chuyện không may. Bạch Bạch ngươi cứu các nàng được không?”

Bạch Bạch nghe xong cũng rõ ràng là bản thân làm phiền hà các nàng, trước Lục công chúa chính là nghe được Bạch Văn Doanh khích lệ mình, ra đòn hiểm với nàng một bữa hạ giận, được phụ thân cùng mình cứu được, nàng sẽ tìm các bạch hồ tiên khác hạ giận, đó là một chút cũng không kỳ quái.

Nàng rất muốn ngay lập tức đi đem Tô Di cùng Tiểu Vĩ trong miệng Bạch Văn Doanh trở lại, nhưng sư phụ luôn luôn phân phó nàng không thể tùy ý rời đi Thanh Lương Quan.....

” Ngươi chờ một chút ta, ta hỏi qua sư phụ liền đi theo ngươi.”

Bạch Bạch quyết định thật nhanh, kéo Bạch Văn Doanh đến trong sân chờ đợi, chính mình chạy vội đi tìm sư phụ.

Minh Át chân nhân nghe nàng tự thuật xong, nhíu mày nói: “Bạch hồ tiên trên Thiên đình thượng tổng cộng có hơn mười tên, các hồ tiên khác càng vô số kể, Bạch Bạch hôm nay cứu các nàng, ngày sau những người khác lại đi hại các nàng, vậy ngươi muốn làm sao bây giờ?”

Bạch Bạch không có nghĩ tới vấn đề này, ngẩn ngơ nói:” Nhưng cũng không thể không cứu nha..... Chẳng lẽ để các nàng bị người tùy tiện khi dễ? Đây là không đúng!” Nàng nghĩ không ra cái đạo lý gì lớn đi biểu đạt bất mãn cùng oán giận của mình đối với loại tình huống này.

Minh Át chân nhân thở dài một hồi nói:” Sư phụ không phải không để cho ngươi đi cứu bọn họ, đi tìm Nhị sư huynh ngươi cùng ngươi cùng đi, trở về ngầm lại cho tốt vấn đề sư phụ hỏi ngươi.”

Phái Vân Khởi cùng Bạch Bạch cùng đi là có đạo lý, Vân Sơ lão luyện thành thực vốn là người phù hợp nhất, đáng tiếc hiện tại độc thương chưa khỏi hẳn, Vân Khởi tức trí đã mưu lại xử sự khéo léo, có hẳn cùng đi, Bạch Bạch cũng sẽ không có hại cũng sẽ không xảy ra tai họa gì không tốt.

Bạch Văn Doanh thấy Bạch Bạch chịu hỗ trợ, còn có người Thanh Lương Quan khác cùng đi, lập tức cảm thấy chuyện lớn cứu hai đồng bào trở về có hi vọng. Vân Khởi mang theo bọn họ bay thẳng đến Nam Thiên môn, dùng thuật thay đổi hình dáng tướng mạo đi về phía thủ vệ thiên binh thiên tướng hỏi qua dấu chân đoàn người Tây Hải Long cung, biết rõ bọn họ chưa rời đi, vì vậy mang theo Bạch Bạch cùng Bạch Văn Doanh đi đến một chỗ trong rừng cây nhỏ gần đó chờ đợi.

Vân Khởi nói với Bạch Văn Doanh:” Đợi lát nữa ngươi chớ xuất hiện, lảng lảng tránh ở nơi này không nên bị người phát giác, ta cùng với Bạch Bạch tùy thời có thể cứu ngươi.”

Bạch Văn Doanh hai mắt bốc lên hồng tâm nhìn hắc ngốc hồ hồ chỉ biết gật đầu, không thể trách nàng quá si mê, thật sự là tiên nhân Thanh Lương Quan

bình thường so với các nàng tựa như ngôi sao loại chỉ có thể xa xa nhìn, hôm nay lại đi đến trước mặt nàng vẫn là ôn hòa như vậy nói với nàng . Càng không nói chỉ là Vân Khởi vốn là lớn lên trong sáng tuần tử, ôn nhã bất phạm, loại phong độ nhẹ nhàng thư sinh hình mỹ nam tử này quả thực chính là sát thủ hồ tiên đa tình a.

Vân Khởi không có để ý nhiều tới thần sắc tiểu hồ tiên tựa như ảo mộng khoa trương, hấn hiện tại chỉ là cân nhắc như thế nào giảm ảnh hưởng chuyện này xuống đến thấp nhất. Vì hai hồ tiên không thể cùng Tây Hải Long cung xung đột chính diện, nếu là quá khứ hấn chưa chắc sẽ làm như vậy, bình tĩnh mà xem xét hấn sẽ không hèn mọn khi dễ những tiểu tiên khác cùng tộc cùng mình kia, nhưng không biết là không hề chú ý hậu quả tất yếu đi giúp bọn họ.

Ở ngoài sáng Minh át chân nhân nhìn mãi cũng quen, Thanh Lương Quan cao thấp xem như khó được có thể không mang theo thành kiến, tương đối ngang hàng đối đãi chúng sinh, chỉ là tương đối mà thôi, thái độ đúng là vẫn sẽ còn có một ít phân biệt.

Nếu như không phải quan hệ Bạch Bạch, hấn nhìn thấy tiên nhân ngược đãi một tiểu hồ tiên, lời nói không quá mức phạm, nhiều nhất sẽ chủ động khuyên bảo vài câu, người khác xem mặt mũi của hấn, hơn phân nửa cũng sẽ không tiếp tục việc ác.

Chẳng qua hôm nay một bộ này quả nhiên không thể thực hiện được!

Hấn là biết rõ Thiên đế cùng Long cung phái số lượng thượng tiên hạ phạm không nhiều lắm đuổi giết cha mẹ Bạch Bạch, Bạch Bạch thân là đệ tử Thanh Lương Quan, đối phương vẫn hạ thủ hung ác, cho dù còn nể mặt nhau nói lý đã triệt để trở mặt. Tây Hải Long cung bị Bạch Bạch trước mặt mọi người đã thương nhị thái tử Ngao Thương, đánh ngã bốn gã Đại tướng, hung hăng hạ mặt mũi Lục công chúa, lại vì cha mẹ Bạch Bạch hao tổn ba gã thượng tiên, đang lo tìm không thấy cơ hội trả thù, lại như thế nào cho bọn họ nhân tình?

Lục công chúa là hướng Vương Mẫu nương nương yêu cầu tiên tỷ mà nhận được ân chuẩn, hai hồ tiên xem như người Tây Hải Long cung, dựa theo lệ cũ, bọn họ hoàn toàn có quyền xử trí, chỉ cần không phải đánh chết là tốt rồi, dù cho thật sự lỡ tay đánh chết, bọn họ có rất nhiều người thay bọn họ gánh tội, hoàn toàn không cần để ý.

Bạch Văn Doanh đúng là biết rõ điểm này, cho nên biết rõ đồng tộc bị mang đi mới có thể thất kinh thành như vậy

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Hết hồn

Trên đường đi Vân Khởi cơ bản đã nghĩ ra phương pháp cứu người, nói với Bạch Bạch: “ Bọn họ muốn đến Tây hải phải đi qua đường này, đợi đến khi bọn chúng đến, người tập trung cứu người, ta nói đi, người phải lập tức đi cứu người ngay, cứu được các nàng thì người chạy theo hướng nam, đến khi không còn ai đuổi theo mới được dừng lại, hiểu chưa?”

Bạch Bạch trịnh trọng gật đầu, Vân Khởi làm bấm trong miệng, chỉ một ngón tay về phía Bạch Bạch, lập tức bạch y thiếu nữ Bạch Bạch xinh đẹp biến thành một đai hán râu quai nón xồm xoàm đầy mặt.

“ Không được lên tiếng nói chuyện” Vân Khởi nhắc nhở, hấn dùng phép thuật để người khác không nhận ra Bạch Bạch, nhưng giọng nói của nàng rất kiều mi, nếu nói chuyện sẽ lộ ra ngay. Tuy rằng âm thanh có thể ngụy trang, nhưng thời gian cấp bách, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Ba người đợi trong rừng cây nhỏ chừng một bữa cơm, quả nhiên xa xa nghe thấy tiếng đại đội nhân mã tiến đến, một luồng hơi nước kéo tới, mùi mị tên thị vệ của Tây hải long cung vây quanh ba cỗ xe hoa lệ, bên cạnh xe còn có hơn mười tiên tỷ, đồng tử, nhưng trong số đó không có người của hồ tộc.

Bạch Văn Doanh nhìn xung quanh, đột nhiên hô nhỏ lên một tiếng chỉ vào đội xe phái sau nói: “ Các người nhìn phía sau. . . Bọn họ thật quá đáng!”

Vân Khởi và Bạch Bạch nhìn theo hướng tay nàng chỉ, bắt ngờ biến sắc!

Vân Khởi cùng Bạch Bạch theo tay nàng chỉ phương hướng nhìn lại, đều là đột nhiên biến sắc!

Chiếc xe ngựa cuối cùng có buộc hai sợi dây, mỗi sợi dây trói một nữ tử bạch y, đúng là hai nàng hồ tiên. Các nàng tóc tai rối bù, cước bộ lao đảo, bị xe ngựa chạy phía trước kéo lê, trên người của mỗi nàng đều có vết máu, hiển nhiên là bị roi da quật mà thành.

Theo sau là tên thị vệ, tay cầm roi da, thấy các nàng đi chậm là vùng roi đánh. Hai nàng không thể chống đỡ, vừa đi vừa khóc, vô cùng đáng thương.

Bạch Bạch tức giận đến phát khóc, kéo tay áo Vân Khởi nói: “ Tại sao bọn họ lại tra tấn người đã man như vậy!”

Vân Khởi cũng không chịu được hành vi bạo ngược của bọn người Tây hải Long cung, thờ dài, nhưng cũng không dám nói thẳng với Bạch Bạch, bọn chúng căn bản là không hề coi hồ tiên như người cho nên mới tự do nhục mạ như vậy.

Vỗ nhẹ bả vai của Bạch Bạch, Vân Khởi thấp giọng nói: “ Cứu người quan trọng hơn, người nhớ rõ những lời sư huynh nói với người lúc này chứ?”

Bạch Bạch gật đầu, nước mắt sắp lăn xuống, chăm chú nhìn hai hồ tiên phía cuối hàng chuẩn bị ra tay.

“Đi thôi” Vân Khởi chọn đúng thời cơ, khẽ quát một tiếng.

Bỗng nhiên nổi lên một luồng gió lạ, luồng gió thổi lá rụng và đất bay lên tán loạn, có một vài người phải lấy tay áo che mặt.

Bạch bạch nhanh chóng nhảy ra phía sau xe cắt đứt hai sợi dây, hai dây đứt, Bạch Bạch không chần chừ, nhanh chóng ôm hai hồ tiên chạy như bay về hướng nam.

Động tác của nàng rất lợi hại, thậm chí đội phía cuối phụ trách giám sát hai hồ tiên cũng chưa kịp nhìn thấy thân ảnh của nàng. Vân Khởi kéo Bạch Bạch bay lên trước, trước khi đi miệng còn niệm thần chú trong con gió lớn đưa tay về phía ba cỗ kiệu xa hoa, tất cả mười hai con ngựa như phát điên, chạy về các hướng khác nhau.

Những cỗ xe ngựa hôm nay đều do người của Tây Hải Long cung dùng pháp thuật tạo ra, nhưng những con ngựa giả này so với những con ngựa thật thì rất nghe lời, không bao giờ phạm sai lầm. Người điều khiển chỉ cần hô khẩu lệnh thì những con ngựa này sẽ lập tức chỉnh tề.

Nhưng bỗng nhiên phát sinh vấn đề ngoài dự kiến khiến cho bọn họ sợ hãi, tay chân luống cuống, hòng ách lại, không thể khống chế những con ngựa đang phát điên này.

Chết chắc rồi! Ngồi trong xe ngựa lúc này là Long vương cùng Thái tử, công chúa của hắn. Ba xa phu nghĩ đến đây mà càng hoang mang lo sợ.

Phốc phốc phốc phốc! Tiếng trầm đục vang lên, bốn cỗ xe ngựa của Tây Hải Long cung bỗng chậm lại rồi dừng hẳn. Hóa ra là Tây Hải Long cung vừa chặt toàn bộ dây ngựa, những con ngựa giả này nhanh chóng biến thành nước biển.

Hai xe ngựa chạy phía trước, thị vệ cũng làm tương tự, chém đầu ngựa ngăn xe lại.

Sắc mặt Tây Hải Long vương cực kỳ khó coi, hắn không hề nghĩ tới trên Thiên đình lại có kẻ dám đối đầu với hắn, tức giận quát to: “ Yêu nghiệt phương nào dám mạo phạm đến Tây Hải Long vương ta?!”

Bốn bề hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có rừng cây nhỏ truyền tới những đợt âm thanh sần sật, người ra tay hiển nhiên đã rời đi.

Thị vệ phụ trách kiểm kê tiến đến báo cáo: “Toàn bộ đội ngũ không tổn thương gì, nhưng không thấy hai hồ tiên đâu”

Lục công chúa vịn vào Nhị thái tử đi đến, vừa nghe những lời này liền thét to: “ Lại là tiện ty hồ ly tinh kia giờ trở! Nhất định là nó! Phụ vương, người hãy gặp Thiên đế, báo với Thiên đế nhanh chóng thu thập những hồ ly tinh chết tiệt này đi!”

“Hồ ly tinh nào?” Tây Hải Long vương ngạc nhiên, chẳng lẽ hồ tiên kia biết chuyện bọn họ đuổi theo giết cha mẹ nàng, cho nên tìm đến? Nhưng mà cha mẹ nàng ta không bị tổn thương đến một sợi lông, còn Thiên đình và Long cung tổn thất tận sáu vị thượng tiên, như vậy còn chưa đủ sao?

“Hai ngày trước con xin Vương Mẫu nương nương ban cho hai hồ ly tinh làm tiên ty, chính là hai tiên ty vừa biến mất đấy, nhất định là bọn hồ tiên đến cửa hai tiên hồ đấy, bọn chúng thật lớn mật! Dám mạo phạm phụ vương, không thể bỏ qua cho bọn chúng đơn giản như thế được!”

Nàng ta không nói thì còn đỡ, bây giờ nói rồi thì Tây Hải Long cung chợt nhớ ra thị vệ có nói qua con gái hắn đem hai hồ tiên kia cột vào sau xe tra tấn, trong lòng hắn ít nhiều cũng e ngại Bạch Bạch, hoặc chính xác là e ngại Mặc Yểm đứng đằng sau Bạch Bạch, nên vội vã chạy về Long cung, cùng Thiên đế phân rõ giới tuyến. Nhưng lại nghe con gái hắn còn gây chuyện, thậm chí hóa giận, hắn bật tai con gái hắn một cái, khiến cho Lục công chúa ngày càng, khóc thét lên.

Lục công chúa tuy không được Tây Hải Long vương sủng ái nhất, nhưng từ nhỏ cũng được nuông chiều, chưa từng bị đánh chửi, hôm nay nàng ta lại bị đánh trước mặt mọi người, vừa thương tâm, lại vừa xấu hổ và giận dữ, không chịu được khóc thét lên.

Tây Hải Long vương bực lại thêm bực, phần nộ quát: “ Người thích khóc thì ở lại đây mà khóc, đừng coi như không có đứa con gái như người!” Nói xong hắn cũng không lên xe mà trực tiếp cười mây hương về Nam Thiên môn mà đi.

Một đám thị vệ nhìn nhau, không dám dừng lại, tiếp tục đi. Hai tiên ty Tử Bối và Thanh Bối tiến lên, đỡ Lục công chúa dậy, khuyên một hồi, nàng ta lau mắt, nén xấu hổ, từ thân xuống bay trở về Tây Hải Long cung.

Nếu như phụ vương không cần đến nàng nữa, thì nàng sẽ không còn là công chúa cao quý, lúc đó không biết còn thảm đến thế nào! Chỉ cần điểm này thôi thì nàng đã không dám cứng đầu với phụ vương.

Bên này hỗn loạn một hồi rồi cục cũng yên ổn trở lại, bên kia Bạch Bạch cùng Vân Khởi không nghĩ tới Long Vương đã bị Mặc Yểm dọa cho vỡ mật, thậm chí không nghĩ tới việc cho người truy cứu.

Bọn họ gặp lại nhau ở phía nam, đang như lúc đầu không biết phải bố trí hai hồ tiên ở đâu...

Chương 146: Hồ mi

Thanh Lương Quan không hề nhỏ, nhưng bên trong hầu hết là nam nhân, Bạch Bạch là nữ đệ tử ở đó thì còn dễ nói, nhưng nếu mang hai nữ nhân khác đến ở thì có rất nhiều điểm bất tiện, Bạch Bạch cũng không muốn mang thêm phiền phức cho các sư huynh.

Cuối cùng nghe theo sắp xếp của Vân Khởi, đưa hai hồ tiên về động Bạch Ngọc cốc của cha mẹ Bạch Bạch, động này cách Thanh Lương quan không xa, cũng tiện chăm sóc, ngoài ra còn giao cho hai hồ tiên một đôi kim linh cứu mạng, nếu phát sinh cần đề cấp bách, ném kim linh vào nước, Thanh Lương Quan sẽ biết ngay.

Theo như Bạch Văn Doanh thì hai hồ tiên này, người lớn hơn là Tô Chi, người nhỏ hơn là Tô Vi Vi, là cháu của Tô Chi, các nàng đều thuộc chi hệ bạch hồ. Hai nàng thoát khỏi ma trảo thì cảm thấy vô cùng may mắn nhưng lo lắng không ít, chỉ sợ chẳng may bị người trên Thiên đình phát hiện thì không biết sẽ bị xử phạt như thế nào.

Nhưng mà dù có như thế nào thì ít nhất cũng không phải đến Tây Hải Long cung chịu khổ, các nàng rơi vào tay Lục công chúa có hai ngày mà toàn thân trên dưới đều chẳng vết thương, tuy không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng đau đớn khó chịu, hơn nữa bị thương sẽ ảnh hưởng đến tu vi.

Vân Khởi thu xếp xong cho hai hồ tiên, đưa Bạch Văn Doanh về, thì mới cùng Bạch Bạch quay về Thanh Lương Quan.

Minh Át chân nhân lắng lắng nghe Vân Khởi và Bạch Bạch tường thuật lại việc cứu người, sau đó hỏi Bạch Bạch: “Nếu trên Thiên đình còn phát sinh những chuyện như thế này, người lại gặp phải thì người định làm thế nào?”

Vấn đề này nếu ngày hôm qua hỏi nàng thì nàng nhất định sẽ không do dự mà đáp: “Đương nhiên là phải đi cứu các nàng!” Nhưng bây giờ vừa trải qua chuyện, nàng cùng với Nhị sư huynh chỉ đơn giản là mới cứu hai hồ tiên khỏi nguy hiểm trước mắt, còn việc đảm bảo an toàn sau này thì nàng có thể làm được không? Cứu xong bỏ đó sao?”

Đúng như sư phụ nói, trên Thiên đình Bạch hồ tiên có tổng cộng hơn mười người, còn có vô số các hồ tiên khác, hôm nay nàng cứu các hồ tiên này, ngày mai lại có người khác tới hại các hồ tiên thì nàng phải làm như thế nào bây giờ?

Bạch Bạch cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng nhất quyết ngẩng đầu lên khẳng định: “Đệ tử vẫn sẽ cứu các nàng, mặc kệ là đệ tử không thể bảo vệ đến cùng cho các nàng, nhưng cứu được lúc nào hay lúc ấy.”

Minh Át chân nhân mỉm cười nghĩ thầm: Quả là một tiểu hồ ly thiện lương cố chấp, trong lòng nghĩ vậy liền muốn sờ vào cái đầu nhỏ của nàng, đầu ngón tay vừa chạm đến bộ lông trắng dài của Bạch Bạch mới đột nhiên bừng tỉnh, trước mặt là một thiếu nữ xinh đẹp chứ không phải một tiểu hồ ly lông xù trắng như tuyết nữa.

Có chút xấu hổ thu bàn tay về, Bạch Bạch nhìn hắn, không hiểu, thương tâm nói: “Sư phụ có phải là không thích Bạch Bạch! Chê Bạch Bạch quá ngu ngốc...”

Minh Át chân nhân cười khổ nói: “Không phải, chỉ là đột nhiên nhớ ra Bạch Bạch đã là một đại cô nương”

Bạch Bạch ngạc nhiên, tưởng Minh Át muốn nói đến vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân, trong lòng có chút tổn thương trộm nhìn Minh Át, vừa nhớ lại quá khứ của mình... Sau đó thừa dịp hắn không đề phòng, nhanh chóng bỏ nhào vào ôm lấy cánh tay hắn, lên án: “Đệ tử nghe lời sư phụ và cha mẹ biến thành người, nhưng sau đó thì sư phụ sư huynh chẳng ai chịu chơi với đệ tử! Tất cả mọi người đều không thích đệ tử!”

Nàng cảm nhận được sự thay đổi của mọi người bên cạnh nàng, tuy vẫn yêu thương nàng như cũ, nhưng ngoại trừ cha mẹ nàng và tiểu Hắc thì những người khác khi nói chuyện với nàng mắt thường nhìn trái, nhìn phải mà không dám nhìn thẳng vào nàng, lại càng không dám đụng chạm vào nàng, dường như hận không thể đứng cách nàng ba thước, giống như trên người nàng đang có loại bệnh dịch hiểm nghèo vậy.

Bạch Bạch cảm thấy rất buồn, trước đây mọi người gặp nàng đều ôm lấy, nàng cảm thấy biến thành người thật sự là không có lợi!

Minh Át chân nhân ngoại trừ cười khổ thì không biết làm sao: “Không phải là không thích người, chỉ sợ không chịu được mà thành quá yêu thích người thôi...” Bạch Bạch bây giờ đang bám chặt lấy hắn, hắn không nỡ đẩy nàng ra khiến nàng bị tổn thương, từng đợt từng đợt hương thơm bay vào trong mũi, cánh tay hắn có thể cảm nhận được đường cong uyển chuyển của Bạch Bạch, trước mắt hắn lại là dung mạo thuần khiết tinh tế thể gian hiếm có, Minh Át đột nhiên hiểu ra tại sao Mặc Yểm lại động tâm trước Bạch Bạch.

Một người hấp dẫn tuyệt đối như vậy, bỗng dưng xuất hiện trước mặt, nếu không có sự chuẩn bị thì có mấy người có thể chống cự được? Hắn chứng kiến nàng lớn lên, lại là sư phụ của nàng mà gần như còn không chống cự được... May mắn chỉ là “gần như” mà thôi...

Minh Át chân nhân nhìn xuống, đúng lúc thấy bàn tay nhỏ bé duyên dáng như hoa lan của Bạch Bạch đặt trên cánh tay áo màu xanh của mình, hai màu

sắc tương phản tạo nên cảm xúc đối lập, bàn tay trắng như tuyết trong ánh sáng lung linh của ngọn đèn phảng phất trở nên óng ánh long lanh, móng tay màu trắng nhạt bao trùm lên đầu ngón tay như những cánh hoa, mỗi móng tay đều tròn nhắn tinh xảo, như trần châu sáng bóng... Chỉ là một bàn tay thôi mà cũng đã đẹp như vậy rồi.

Nếu như không biết rõ tính cách của Bạch Bạch thì Minh Át chân nhân đã phải hoài nghi, có phải nàng đã luyện xong mị thuật cao cấp và đang thi triển trên người hắn nữa không.

Từ từ hít một hơi, Minh Át chân nhân lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Bạch, ánh mắt đã khôi phục vẻ trong suốt, giống như chưa từng có những suy nghĩ khác đối với Bạch Bạch, từ từ nói: “Mọi người vẫn yêu thích ngươi như trước, chỉ là cách đối xử với người và động vật không giống nhau. Ngươi là tiểu hồ ly thì mọi người có thể tùy ý thân cận, nhưng khi ngươi biến thành người thì chỉ những người cực kỳ thân thiết và trợ thủ của mình mới có thể thân cận”

Bạch Bạch tủi thân nói: “Đệ tử làm hồ ly còn thích hơn!”

Đối với những tiểu cô nương giận dữ thì Minh Át chân nhân cũng chẳng biết phải làm cách nào. Bọn họ muốn Bạch Bạch làm quen với cuộc sống của con người, không muốn nàng bị Mặc Yểm coi là súc vật, lại càng không muốn nàng bị người khác khinh thị, coi là ngoại tộc.

Hiện tại xem ra Bạch Bạch thích ứng còn có chút khó khăn.

Minh Át chân nhân không biết nên khóc hay nên cười nói: “Bạch Bạch từng nói muốn trở thành người tốt, thế mà mới gặp phải một trở ngại đã muốn bỏ cuộc giữa chừng sao?”

Bạch Bạch vĩnh viễn không nói câu nào, rút cuộc cũng buông cánh tay của Minh Át chân nhân ra, ngồi cách xa một chút, tuân thủ quy tắc nam nữ thụ bất thân.

Minh Át chân nhân âm thầm thở nhẹ ra, nói: “Tốt lắm! Bạch Bạch muốn cứu những hồ tiên, hoa tiên bị ngược đãi, ngươi đã có biện pháp chính thức nào chưa?”

Bạch Bạch nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không có đáp án, ủ rũ nói: “Đệ tử thật là ngốc, không nghĩ được biện pháp nào cả. Tiên nhân tại sao lại bắt nạt hồ tiên, hoa tiên, mèo tiên, thỏ tiên... Chúng ta tu luyện thành tiên đã vô cùng gian nan, kết quả là đến thiên đình cũng bắt nạt bọn ta, chẳng những phải hầu hạ tiên nhân, mà khi hầu hạ lại còn bị bọn họ đánh chửi, không bằng ở nhân gian làm yêu tinh khoái hoạt tự tại còn hơn.”

Minh Át chân nhân nói: “Nếu như Bạch Bạch không nghĩ ra biện pháp gì thì đến hỏi Mặc Yểm thử xem, hẳn nhất định có biện pháp.”

Muốn lấy được vợ thì phải trả giá thật đắt, quản lý Địa phủ đối với Mặc Yểm mà nói thì vô cùng thành thạo, hẳn sẽ không ngại giúp phu nhân giải quyết “vấn đề nhỏ” này đâu.

Mặc Yểm vì Bạch Bạch nên có quan hệ ngày càng sâu đối với Thiên đình, tương lai cục diện của tam giới cân bằng sẽ càng vững chắc, Minh Át chân nhân rất thích lợi dụng cơ hội này để đạt được mục đích.

“Thật không?” Bạch Bạch do dự.

“Đương nhiên là thật, ngươi nghĩ mà xem, trước đây khi ngươi cần Mặc Yểm hỗ trợ, chẳng phải hắn làm rất tốt sao?”

“Nhưng hắn còn giao điều kiện với đệ tử...” Nghĩ đến việc Mặc Yểm có thể đặt điều kiện với mình, Bạch Bạch có chút không tự nhiên.

“Nếu điều kiện hắn giao mà ngươi có thể làm được thì ngươi làm, còn nếu không làm được thì thương lượng cùng với hắn.”

“Được rồi!” Bạch Bạch vốn dĩ rất dễ bị lừa gạt, mà thực tế người lừa gạt nàng lại là người nàng tín nhiệm nhất.

Nhìn Bạch Bạch vui vẻ rời đi, Minh Át chân nhân đột nhiên cảm thấy áy náy, bất kể là như thế nào thì cuối cùng cũng là hắn lợi dụng nàng, chỉ mong Mặc Yểm biết quý trọng nàng, giữ cho nàng mãi mãi có được tâm hồn tinh khiết.

Không biết qua bao lâu, Minh Át chân nhân cúi đầu nhìn thoáng qua ống tay áo của mình, lúc này Bạch Bạch ôm lấy vẫn còn phảng phất dư âm...

Bạch Bạch trở lại phòng mình, tiểu Hắc đang nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng, vừa thấy nàng về thì liền ư ư ám giận dữ hỏi: “Ngươi trốn đi đâu chơi thế? Sao bây giờ mới quay trở về?” Hồ ly ngốc nghếch vụng trộm ra ngoài chơi lại không gọi hắn đi cùng, quả thật là không thể tha thứ!

“Ta không ra ngoài chơi! Ta cùng Nhị sư huynh đi cứu người!” Bạch Bạch cảm thấy mình đã làm được việc tốt, vui vẻ kể chuyện ngày hôm nay cho tiểu Hắc nghe, cuối cùng tổng kết nói: “Tiên nhân trên Thiên đình cũng có điểm xấu, thích bắt nạt những yêu tinh tu thành tiên như chúng ta, tiểu Hắc, từ nay về sau nếu như ngươi bị ăn hiếp, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

Tiểu Hắc ngạo mạn hừ một tiếng: “Ta tu thành tiên rồi nhất định sẽ rất lợi hại, ai dám bắt nạt ta, ta cho một vuốt hắc bay ngay ra ngoài!”

“Sao? Tiểu Hắc, ngươi không tu được thành tiên, cũng không biến hóa được thành người, làm sao ngươi ở lại được trên Thiên đình vậy?” Bạch Bạch đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Chuyện này tiểu Hắc cũng không rõ lắm, nhưng mà hắn đương nhiên không thể để mất mặt trước Bạch Bạch, vì thế hắn ra vẻ thần bí, nói: “Tại sao ta

phải nói cho người biết?”

Đúng lúc ngũ sư huynh Vân Ngưng đi qua, nghe được tiểu Hắc nói, không chút khách khí nói ra nội tình của hắn: “Rõ ràng là người cũng không biết!”

“Ai nói ta không biết?!” Tiểu Hắc đến chết còn mạnh miệng.

Vân Ngưng không để ý tới tiểu Hắc, quay qua nói với Bạch Bạch: “Còn mèo hung ác này là sau khi ta đến Thanh Lương quan thì có nó, lai lịch của nó ta biết rất rõ, là do ta nhặt nó về!”

Tiểu Hắc làm ra vẻ “Ta không thèm chấp nhặt người” Dáng vẻ cao ngạo nhưng chỉ sợ đang vênh tai lên nghe không thiếu chữ nào.

“Tiểu Hắc không thể hóa thành hình người cũng không có linh tính, tám chín phần mười sinh ra từ Thiên đình, bọn họ đạo hạnh không cao, cho nên khi hạ sinh hài nhi thì vẫn dùng hình hài thật sự, rất nhiều linh thú trong các động phủ của tiên nhân đều có nguồn gốc như thế”

Có thể cha mẹ của tiểu Hắc đều rời xa hắn, cho nên không thể nuôi nấng hắn, dạy hắn tu luyện. Ta nhặt được hắn ở bên ngoài Thanh Lương Quan, hắn bị linh thú đánh bị thương, gãy xương, lại xảo quyết, đến tên của mình là gì cũng không biết, nhà ở đâu cũng không hay.” Vân Ngưng không suy nghĩ, nói thẳng ra những gì mình biết.

Bạch Bạch nghĩ đến việc tiểu Hắc phải xa cha mẹ từ nhỏ, đến cha mẹ mình là ai cũng không biết, không thể không cảm thông, ôm lấy tiểu Hắc. Ai ngờ tiểu Hắc không hiểu, nghe rằng trọn mắt cắn vào tay Bạch Bạch một cái thật đau, tức giận nói: “Ai bảo người dùng ánh mắt đầy nhìn ta? Ta không cần hồ ly ngọc ngàch nhà người thương hại.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đồng lõa

Bạch Bạch không tức giận nhưng lại bật khóc, từng giọt từng giọt nước mắt trong mắt lướt qua khuôn mặt nhỏ rơi trên người tiểu Hắc, tiểu Hắc giống như sắp bị phỏng, nhanh chóng ngồi chồm hổm dậy nói: “Này này này! Ta không có dùng sức cắn người nha, cũng không đổ máu, người khóc cái gì? Không cho phép khóc! Bằng không người khác lại cho là ta khi dễ người đấy!”

Vân Chi cũng luống cuống, đã nắm cánh tay Bạch Bạch, chẳng quan tâm chú ý nam nữ phân biệt, vén ống tay áo của nàng lên nhìn thương thế. Trên cánh tay trắng trẻo có vài cái ấn đỏ hiện lên giống như dấu răng nhỏ nhỏ, trên cơ bản không tính là bị thương gì, phỏng chừng qua một hồi dấu sẽ biến mất. Tiểu Hắc tuy tính tình xấu, nhưng vẫn là có chừng mực.

Bạch Bạch lắc lắc đầu nói: “Ta không sao!”

“Vậy người khóc cái gì?!” Tiểu Hắc thở phào nhẹ nhõm, hung ác chất vấn.

“Ta nghĩ tiểu Hắc cùng Mặc Yểm đều là từ nhỏ đã không có cha mẹ .....” Bạch Bạch lau nước mắt nói.

Vân Chi gãi gãi đầu nói: “Mặc Yểm cùng tiểu Hắc..... khác nhau quá xa mà.” Hắn cũng không biết chuyện Mặc Yểm lúc còn nhỏ, cho nên đối với chuyện Bạch Bạch đem một tên Hắc Miêu liên hệ với sát thần cảm thấy rất khó tin.

Tiểu Hắc cũng rất sùng bái Mặc Yểm, bởi vì nghe nói Mặc Yểm vô cùng lợi hại, thần tiên trên trời lại thêm yêu ma quỷ quái Địa phủ đều sợ hắn. Cho nên đối với lời Bạch Bạch nói cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Mặc Yểm từ nhỏ cũng không cha mẹ ở bên người sao? Vậy hắn luyện được pháp thuật lợi hại như vậy như thế nào?”

“Ta cũng không biết..... Lần sau gặp hắn, ta hỏi hắn một chút.” Nghĩ đến lần sau gặp mặt Mặc Yểm, Bạch Bạch lại cảm thấy rất là chờ mong.

Thời gian ở Thanh Lương Quan qua cực kỳ nhanh, Bạch Bạch mỗi ngày ngoại trừ cùng các sư huynh sư phụ học tập các loại pháp thuật, Minh Át chân nhân cũng có ý để cho vài đồ đệ ra ngoài làm việc thì mang theo nàng, tăng cường kiến thức cho nàng, ngoại trừ Đại sư huynh Vân Sơ cùng Tam sư huynh Vân Cảnh đang bế quan dưỡng thương, các sư huynh khác đều đã từng cùng Bạch Bạch đi ra ngoài.

Bên ngoài tiên nhân nhìn nhìn thấy đệ tử Thanh Lương Quan, phần lớn vô cùng khách khí, nhưng ánh mắt hướng Bạch Bạch cũng có chút phức tạp, truyền thuyết trên Thiên đình về nữ đệ tử Thanh Lương Quan này không ít, trong đó phần đối chiếm đa số.

Nhờ Thiên đế ban tặng, Bạch Bạch hiện tại tiếng xấu lan xa, chỉ là sau khi những tiên nhân kia chính thức tiếp xúc qua với Bạch Bạch, đều sinh ra hoài nghi nghiêm trọng đối với lời đồn đãi. Tiểu hồ tiên này nữ mao tuyệt luân không thể nghi ngờ, nhưng nếu như muốn nói dâm đẳng vô sỉ, ai cũng có thể làm chồng, thật là một chút cũng không nhìn ra, cái gì ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh càng vô căn cứ, đây rõ ràng chỉ là tiểu cô nương khờ dại ôn nhu thôi.....

Lại hồi tưởng một lần nhân phẩm Thiên đế, tám chín phần mười là hấn cố ý bôi nhọ Thanh Lương Quan!

Cứ như vậy, số người Bạch Bạch xuất môn gặp dần dần nhiều, Thiên đế khổ tâm bỏ trí lờ đồn bắt đầu tự sụp đổ, Thiên đế cũng không phải không biết chút nào chuyện này, chỉ là hấn không biết chính xác mối quan hệ của Mặc Yểm và Bạch Bạch đến tột cùng là tốt đến loại trình độ nào, chỉ sợ hấn lại có hành động gì, Mặc Yểm sẽ vì giúp tình nhân trút giận đi lên giết Thiên đình, cho nên mỗi ngày chỉ ở Thiên cung sinh hờn dỗi, không dám tiếp tục gây rắc rối.

Mà nguyên nhân hấn không hề tiến thêm một bước nhằm vào Thanh Lương Quan, phần lớn cũng là vì tình hình Địa phủ chuyển biến xấu lại một lần nữa. Minh Át chân nhân lúc trước nói rõ tháng bảy giúp thiên binh thiên tướng trấn thủ Quý Môn quan, tháng bảy qua đi, tất cả đệ tử Thanh Lương Quan đều rút về Thiên đình. Lúc bắt đầu những yêu ma quỷ quái Địa phủ kia còn khiếp sợ thể lực của Mặc Yểm, không dám có hành động gì, hơn nửa tháng qua, phát hiện hắc sát tinh không bỏ kia lại hư không tiêu thất (biến mất không rõ tung tích), không chỉ như thế, hai thủ lĩnh phản quân Huyền Minh ma doi cùng với Ngọc Lưu Ly yêu phi cũng không biết tung tích.

Hai yêu này trên tay nắm hai chi phản quân mạnh nhất, hiện tại hai chi phản quân đều là án binh bất động, chỉ cố thủ địa bàn, khác hẳn hơn mười lộ phản quân thiếu uy hiếp của bọn hấn, nguyên một đám lại lần nữa sục sôi đứng dậy.

Lúc bắt đầu chỉ là giúp nhau đánh nhau cướp đoạt địa bàn, cảm thấy náo loạn địa phủ nữa cũng không có người ra mặt, lá gan cũng càng ngày càng lớn, ngoại trừ địa bàn Huyền Minh ma doi cùng với Ngọc Lưu Ly yêu phi còn không dám đụng, những thứ khác rất nhanh bắt đầu lại tấn công hướng Quý Môn quan một lần nữa.

Tuy Dương Môn đã đóng cửa, nhưng tới âm môn kéo theo ít Quỷ Hồn mới làm phong phú đội ngũ cũng không tệ lắm. Vì vậy, thật vất vả khôi phục một chút trật tự Địa phủ một lần nữa lâm vào hỗn loạn. Quỷ mới ở thế gian sau khi chết còn chưa kịp đầu thai đã bị kéo đi làm binh tốt phản quân.

Mà một ít yêu ma phản quân dần dần cường đại lên, cũng bắt đầu thử thăm dò đánh Quý Môn quan, chỉ cần đoạt được cả quan ải, cho dù Dương Môn không mở, con đường đi thông thế gian cũng là một đường bằng phẳng.

Vũ Khúc Tinh Quân cùng Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ mang theo những thiên binh thiên tướng kia vừa mới nghỉ qua một hơi sau tháng bảy, tình thế một lần nữa lại chuyển biến xấu, ngoại trừ bắt đắc đi không có biện pháp khác, những người trên Thiên đình có thể phái xuống đã phái, hiện tại cũng chỉ có thể tận lực nghe thiên mệnh.

Thiên đế vạn bất đắc dĩ thì mới lần thứ hai để nét mặt già nua đi cầu Minh Át chân nhân ra tay, làm sao dám vào thời khắc sắp chết đắc tội Thanh Lương Quan nữa?!

Hấn tư tiền tướng hậu, cảm thấy Minh Át chân nhân ngay từ đầu đã có mưu kế, cố ý không để ý tới phản loạn Địa phủ, mặc kệ chúng lớn mạnh lại đến áp chế mình.

Đáng hận chính là tất cả tiền nhân trên danh nghĩa Thiên đình đều thuộc quyền của hấn (Minh Át chân nhân), có thể điều động trên thực tế lại càng ít. Chẳng những người Thanh Lương Quan hấn không thể ra lệnh, ngay cả Thái Thượng Lão Quân, Chân Vũ Đại Đế còn có những người Long cung kia, mỗi người cũng chỉ là bề ngoài vì tôn hấn (coi hấn là Thiên đế), thường xuyên bằng mặt không bằng lòng đối với hấn hoặc bề quan không ra, dù sao cũng là không chịu nghe hấn điều khiển.

Những thiên binh thiên tướng hấn có thể điều động kia chỉ là binh thường, những người này ở Thiên đình làm mưa làm gió đùa giỡn tiên ty, khi dễ một vài tiên đồng thì còn có thể, phải đi đối mặt yêu ma quỷ quái Địa phủ thật sự thì cả đám đều thành gà đất chó kiểng, cực kỳ vô dụng!

Nghĩ được vẹn toàn, Thiên đế không khỏi một bụng oán khí. Ngay lúc này, hấn chợt nhớ tới một người, người này năm đó từng đã giúp hấn đại ân, thân phận cũng tin được, có lẽ có biện pháp có thể giúp hấn giải quyết khốn cảnh.

Nghĩ một chút, Thiên đế không do dự nữa, lúc này cầm bút viết xuống một hàm tín, gọi thị vệ thân tín, cẩn thận phản phó nói:” Người đem phong thư này đưa đến Thần Nông cốc tự tay giao cho Hủy Dịch, thỉnh hấn bí mật đến Thiên cung một chuyến, sự việc quan trọng không được để người bên ngoài biết được, bức thư này phải trực tiếp đưa đến tận tay hấn, nhanh đi nhanh về!”

Thị vệ trầm giọng lĩnh mệnh, cất kỹ phong thư, hành lễ cáo từ sau một khắc không ngừng, nhanh chóng hướng Thần Nông cốc mà đi.

Thần Nông cốc cách Thiên cung tương đối xa, bình thường là chỗ vắng vẻ hiếm có dấu chân người, chính là chỗ năm đó Thần Nông tu luyện chế được, nhưng đã hoang phế lâu ngày. Thị vệ Thiên đế tìm suốt thời gian một ngày đuổi tới trước cốc, lập tức bị tình cảnh trước mặt làm cho hoảng sợ.

Trên Thiên đình mà cũng có chỗ như vậy?!

Chẳng lẽ là hấn đi nhầm đi đến động phủ yêu quái gì ở thế gian đây.....

Khắp sơn cốc tựa hồ bị bao phủ bởi một tầng sương mù đỏ sẫm, trong sương mù dày đặc mờ hồ người thấy mùi vị máu tanh khiến người ta buồn nôn, trong cốc hoa cỏ rừng cây hiện ra màu xanh biếc quái dị, nhìn kĩ chẳng những không có sức sống, ngược lại lộ ra âm hàn diêm dúa lạnh lẽo.

Ở đây rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Chương 148: Quái nhân tà dị (1+2)

Thị vệ đưa tin do dự đứng dậy, dạo qua một vòng xung quanh sơn cốc, xem địa hình xác thực đúng là Thần Nông cốc, tám bia đá đứng sừng sững cự đại ở cửa cốc cũng được ghi rành mạch.

Đang lúc hần to gan, muốn cất bước nhập cốc thì đột nhiên bên tai có người quát:” Dừng lại! Ngươi là người phương nào, đến Thần Nông cốc có chuyện gì?”

Thị vệ hoàn toàn không muốn đi vào bên trong, vì vậy thuận thế dừng bước lại, giương giọng tự giới thiệu:” Tiểu nhân là Qua Lăng ngự tiền thị vệ trong Thiên cung, đặc biệt vì Thiên đế đưa tin mà đến. Xin hỏi cao tính đại danh tiên sinh?”

Trong đám sương mù màu đỏ truyền đến một tiếng ho nhẹ:” Ta là Hủy Dịch, đem thư Thiên đế đặt ở dưới tám bia đá đi.”

Qua Lăng khó xử nói:” Thiên đế phân phó tiểu nhân phải đem thư tự tay giao tận tay cho tiên sinh, chuyện này.....”

” Ngươi theo lời của ta làm, ta tự nhiên có thể nhận được thư.” Người tự xưng là Hủy Dịch dường như rất không nguyện ý đi ra gặp người.

Qua Lăng chỉ đành chịu làm theo, đặt thư của Thiên đế ở dưới tám bia đá Thần Nông cốc, thật cổ quái..... Thậm chí nói chuyện kinh khủng đã xảy ra! Trên tám bia đá lại từng chút từng chút chảy ra máu tươi, từ từ khiến bức thư sũng nước, sau đó Qua Lăng thấy những dòng máu tươi kia như có tính ăn mòn rất mạnh, trong nháy mắt ăn mòn thư một chút cũng không dư thừa.

Rất tà khí! Trong lòng Qua Lăng bồn chồn, Thần Nông cốc này còn có Hủy Dịch đều lộ ra yêu dị cổ quái! Nhưng Thiên đế có lệnh, hần cũng đành phải kiên trì chờ đợi phương hồi âm.

Qua một hồi, Hủy Dịch rốt cục nói:” Như vậy, ta theo ngươi đi một chuyến.” Theo tiếng nói, đám sương đỏ trong cốc đột nhiên phai nhạt không ít, Qua Lăng thấy hoa mắt, một thanh niên áo lam xuất hiện ở trước mặt của hần.

Người thanh niên áo lam này nhìn ước chừng hai mươi tuổi, dung mạo thanh tú thon gầy, sắc mặt tái nhợt quá mức không khỏe mạnh, nhìn như là người thân hoạn bệnh nặng lâu ngày không dứt, con mắt nửa nhắm nửa mở, một bộ dáng chưa tỉnh ngủ chán chường.

Qua Lăng vụng trộm nhìn vài lần, cảm giác càng quái dị, rõ ràng người ngay trước mắt, hình dáng tướng mạo rõ ràng không hề che dấu, lại cảm giác, cảm thấy hần như là đang ở trong sương mù khiến người xem không minh bạch, tựa hồ thần sắc gì đặt ở trên mặt hần đều biến thành không, bằng cách nào cũng thế, nhìn nữa thì ngay cả ngũ quan hần đều trở nên mờ mịt, mỗi lần liếc, đều cảm thấy hần cùng với người mình liếc trước đây không phải cùng là một người.

Qua Lăng thấy trong nội tâm sợ hãi, chỉ nghe giọng nói đối phương không có tình cảm, sau đó hướng về Thiên cung bay đi, Qua Lăng ngăn người, vội vàng cười mây đuổi theo.

Thiên đế trong Thiên cung chờ cổ cũng dài hơn, vừa thấy Hủy Dịch liền như thấy thân nhân, nhiệt tình thỉnh hần vào trong ngự thư phòng nói chuyện, cuộc nói chuyện này liền nói chuyện nửa ngày, chờ Hủy Dịch đứng dậy cáo lui thì Thiên đế thậm chí vui vẻ ra mặt đứng dậy đưa tiễn, chắc hẳn câu chuyện có kết quả thỏa mãn, Qua Lăng ở hành lang thấy trong nội tâm bồn chồn.

Cho đến khi Hủy Dịch biến mất bên ngoài cửa cung, Thiên đế vẫy tay nói với hần: “Chuyện lần này ngươi làm rất tốt, hai quả Tử Hoàn đan liền thưởng cho ngươi. Việc Trầm gặp Hủy Dịch nhớ rõ không thể truyền ra bên ngoài.” Vừa nói, vừa mở cái hộp đặt trên ngự án, lấy hai viên đan hoàn màu đỏ tím vớt cho Qua Lăng. Hộp Tử Hoàn đan này là Hủy Dịch vừa mới tặng cho, chừng ba trăm miếng, Thiên đế trong nội tâm cực khen Hủy Dịch biết làm người, cũng lấy ra hai quả cho Qua Lăng làm phí.

Tử Hoàn đan đối với tiên nhân tu luyện rất có ích, nhưng luyện chế khó khăn, có thể được ban cho như vậy, đủ thấy tâm tình Thiên đế tốt đến cực điểm.

Qua Lăng hưng phấn mà tạ ơn Thiên đế, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định nói ra nghi kỵ của mình: “Xin thứ cho vì thần nhiều chuyện, vị Hủy Dịch tiên sinh này tựa hồ có chút cổ quái.....”

Thiên đế vô tình khoát khoát tay nói:” Cái gì cổ quái? Hần không thích cùng người ở chung thôi, nhưng lại là người có tài! Biết chia sẻ ưu tư cùng ta, so với những người không biết điều quả thực là thiên địa khác biệt.” Trong miệng hần người không biết điều, tự nhiên là chỉ các tiên nhân và Minh Ất chân nhân rồi.

Qua Lăng nhìn Thiên đế khen ngợi Hủy Dịch như thế, không dám nói thêm cái gì nữa, chọc giận Thiên đế, thu hồi tặng phẩm thì to! Vì vậy khom người cúi đầu lui xuống.

Thiên đế một mình ở sau ngự án, vuốt râu dài dưới hàm, trong nội tâm khoái ý, tìm Hủy Dịch quả nhiên là đúng, hần mặc dù không có cho ra biện pháp cụ thể nào, nhưng lập tức đáp ứng sẽ đi hỏi thăm mối quan hệ giữa Thanh Lương Quan cùng Mặc Yểm, thăm dò đối phương rõ ràng, sau đó tùy thời ra tay, vì hần giải trừ họa lớn trong lòng, trung thần hiền giả như vậy hần tại sao muộn như vậy mới nhớ tới chứ?

Hắn ở chỗ này dương dương tự đắc, lại chưa từng nghĩ tới, thật sự là trung thần người tài, tại sao lại để một gã Thiên đế lòng dạ hẹp hòi như hắn sử dụng?

Huyền Dịch rời đi Thiên cung sau cũng không có trở về Thần Nông cốc, rất nhanh liền biến mất bóng dáng, mà mọi người ở Thanh Lương Quan còn chưa biết có người đã bắt đầu có chủ ý với bọn hắn.

Ngày hôm đó, Bạch Bạch theo Vân Hư từ Linh Tổ sơn trở về, liền gặp một tiểu động vật trong Thanh Lương Quan, đó là một con vẹt lớn miệng đỏ tươi lam sắc, nghe nói là Tử sư huynh Vân Lan trên đường trở lại Thanh Lương Quan nhặt được. Trên cánh lam vẹt vết máu loang lổ, hẳn là bị vài linh thú tập kích, hiện tại đắp được liền ở trong phòng Bạch Bạch nghỉ ngơi.

Vân Lan chỉ nói bốn chữ:” Sẽ không chiếu cố.” Sau đó ném lam vẹt bỏ chạy.

Tiểu Hắc nhìn Điều Nhi mới tới này, rất muốn nhào tới cắn một ngụm, Bạch Bạch phát hiện hắn thần sắc không tốt, vội vàng che trước mặt lam vẹt nói:” Ngươi không thể cắn hắn! Hắn đã bị thương, rất đáng thương!”

Tiểu Hắc mãi mãi răng, hừ một tiếng quay đầu không để ý tới, con mèo thích tập kích chim chóc là thiên tính, hơn nữa cái con vẹt thối này đến, Bạch Bạch nhất định sẽ nghiêng về phía hắn, dành hết thời gian chiếu cố hắn, cũng không thương xuyên chơi cùng mình. Nghĩ đến đây, tiểu Hắc nhìn con lam vẹt lại càng không thuận mắt.

Lam vẹt ốm yếu nằm ở trên mặt bàn, bộ dáng tội nghiệp kia quả nhiên rất nhanh đoạt đi chú ý của Bạch Bạch, Bạch Bạch lại vì nó bụng thủy, lại đi tìm Vân Hư thương lượng có được thảo gì có thể giảm bớt nỗi thống khổ của nó, khiến thương thế của nó nhanh tốt hơn.

Tiểu Hắc thừa dịp Bạch Bạch không chú ý, nhảy đến bên người lam vẹt, thử nhếch miệng uy hiếp con vẹt nói:” Ngươi thành thật cho ta một chút, nếu không ta sẽ nhổ sạch sẽ lông ngươi, hừ hừ!”

Lam vẹt hí nửa con mắt nghiêng qua liếc hắn, chợt hét thảm một tiếng, sau đó phịch phịch vài cái. Bạch Bạch nghe được thanh âm đã chạy tới, liền thấy hắn ở trên bàn quay cuồng, về mặt tiểu Hắc không hiểu ngồi chồm hổm bên cạnh, vừa thấy nàng đến đây vội vàng thanh minh nói:” Ta không có chạm qua hắn! Không hiểu được hắn đột nhiên nổi điên gì!”

Bạch Bạch bán tín bán nghi đưa tay ôm lấy lam vẹt trấn an nhẹ nhàng sờ soạng vài cái, lam vẹt lập tức yên tĩnh trở lại, nhưng sau khi Bạch Bạch thả nó lại trên mặt bàn, lập tức bộ dáng hắn hoảng sợ, giãy dụa muốn cách tiểu Hắc xa một chút.

Hắn cái gì cũng chưa nói, nhưng Vân Hư mới vừa vào cửa cũng nhìn ra được hắn sợ hãi tiểu Hắc, hỏi:” Tiểu Hắc, ngươi lại khi dễ người?”

Tiểu Hắc cảm giác mình bị vu oan, tức giận nói:” Không có!”

Vân Hư kịp phản ứng, nói: “Ngươi khi dễ vẹt”

Tiểu Hắc tức giận đến xoay người đối lam vẹt quát:” Ngươi đồ xú điều hãm hại ta!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Gặp lại (1)

Bạch Bạch thấy tiểu Hắc nổi giận, vội vàng ôm lấy lam vẹt thối lui hai bước nói:” Hắn cái gì cũng chưa nói nha.

Vân Hư càng nhận định tiểu Hắc đắc tội, tiểu Hắc tức giận đến meo meo một tiếng, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, tiến vào trong bụi hoa đào mắt không thấy bóng dáng.

Bạch Bạch buông lam vẹt, sốt ruột giặt nhẹ ống tay áo Vân Hư nói:” Tiểu Hắc rất tức giận, làm sao bây giờ?”

Vân Hư nhún nhún vai nói: “Hắn tính tình vẫn xấu, qua vài ngày sẽ không việc gì.”

Tiểu Hắc vốn trốn ở trong bụi hoa, chờ Bạch Bạch đi ra xin lỗi nó, không nghĩ tới Vân Hư nói như thế này, trong cơn tức giận, cũng không quay đầu lại mà trực tiếp bỏ chạy.

Bạch Bạch cùng Vân Hư cũng không có chú ý đến, trong mắt lam vẹt lóe lên rồi biến mất tia quỷ dị.

Vì vậy lam vẹt liền ở trong phòng Bạch Bạch tạm thời an cư, ban đêm Bạch Bạch thấy trái phai không người, rốt cục nhịn không được lại biến trở về hồ

ly, cuộn thành một đoàn vụng trộm ngủ ở cái đệm nhỏ mới làm trên giường, trước ban ngày có các sư huynh sư phụ giám sát, buổi tối lại có tiểu Hắc, nàng hơn một tháng không có hiện ra chân thân. Tuy nhiên đã sớm có thói quen làm người, nhưng nói tóm lại, Bạch Bạch vẫn là rất hoài niệm cảm giác tự do tự tại khi làm hồ ly.

Trước một khách đi ngủ, Bạch Bạch nhìn lam vệt đang đánh giá nàng, vội vàng nhỏ nhỏ tiếng nói:” Chuyện ta biến trở về hồ ly, người không được nói với người khác nha!”

Lam vệt nhẹ gật đầu, Bạch Bạch vui vẻ quơ quơ đuôi to, ngủ thật say.

Tiểu hồ ly này chính là tiểu hồ tiên vừa ra tay đã đã thương Quỳnh Nguyệt tiên tử, Nam Hải Long cung Tam công chúa, tây Hải Long cung nhị thái tử Ngao Thương, còn có bốn gã tây Hải Long cung hộ giá đại tiên trong miệng Thiên đế sao? Thật sự một chút cũng không nhìn ra, ngoại trừ trong mắt nàng có tinh quang tiết lộ pháp lực của nàng không kém ra bên ngoài, thì bộ dáng nàng đâu đó có nửa điểm Tiên giới cường giả?

Ngay cả một con Hắc Miêu nhỏ nhỏ còn chưa tu thành hình người cũng có thể vênh mặt hất hàm sai khiến với nàng, giận dữ quá đáng, hẳn bây giờ chỉ là con vệt hơi chút linh tính, nàng cũng dùng giọng điệu thương lượng thậm chí là thỉnh cầu nói chuyện cùng hắn.

Thật sự là con hồ tiên kỳ quái!

Chỉ là con tiểu hồ tiên này bộ dáng xác thực xinh đẹp phi phàm, Mặc Yểm để ý nàng đến trình độ nào?

Lam vệt trong lòng tính toán, chậm rãi nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Bạch hóa ra hình người, đi tìm sư phụ các sư huynh học tập pháp thuật như cũ, mấy ngày nay đều là Vân Hạo cùng Bạch Bạch nói một ít tri thức về trồng tiên thảo luyện đan chế dược, Bạch Bạch vẫn thích hoa cỏ thảo, nghe được cực kỳ dụng tâm, hai người ở phía sau núi Dược Viên trong Thanh Lương Quan nói chuyện một chút, bắt tri bắt giác đến giữa trưa.

Trên đường trở về Thanh Lương Quan Huyền Thư tiến đến báo tin, vừa thấy hai người nhân tiện nói: “Bạch Bạch, cha và nương của người đến đây, đang nói chuyện cùng chân nhân, chân nhân bảo người mau mau trở về.”

Bạch Bạch nghe xong mừng rỡ, tạ ơn Huyền Thư, đi đầu bay trở về trong quan.

Vợ chồng Bạch thị lúc này đang nói kinh nghiệm tại thế gian cùng Minh Ất chân nhân.

” Mặc Yểm nói hẳn có thể lập tức đuổi tới, tất cả đều là bởi vì chân nhân nhắc nhở, chân nhân mặc dù không có tự tay cứu vợ chồng chúng ta, nhưng cũng là đại ân cứu mạng, xin nhận vợ chồng chúng ta một lạy.” Nói Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết liền song song bái lạy.

Minh Ất chân nhân đưa tay nâng hai người dậy nói:” Đây là việc nhỏ, không thể tránh khỏi nhưng khiến vợ chồng các người một hồi sợ bóng sợ gió, thật sự là lòng có xấu hổ.” Đây cũng không phải lời nói khách khí, Minh Ất chân nhân là thật cảm thấy có chút thực xin lỗi vợ chồng bọn họ, việc này hẳn cũng không phải là không phát giác trước, chỉ là vì tạo cơ hội cho Mặc Yểm mà cố ý không đề cập tới.

Vợ chồng Bạch Nguyên Tùng không biết chút nào, nghe vậy càng cảm kích, nói:” Chân nhân nói quá lời, ai có thể ngờ tới Thiên đế cùng Long vương lòng dạ hẹp hòi, tâm địa ác độc như thế?!”

Minh Ất chân nhân cười nói: “Tốt lắm, không đề cập tới việc này. Những ngày qua, Thiên đế còn phái người gây bất lợi đối với các người không?”

Vân Hạo Tuyết mỉm cười nói: “Những ngày này chúng ta đều ở tại Mặc Đàm, bình an vô sự.”

Thần sắc Bạch Nguyên Tùng có chút xấu hổ, trước hắn đối Mặc Yểm thành kiến sâu đậm, cuối cùng người ta chẳng những cứu tính mạng vợ chồng bọn họ, còn mời bọn họ đến Mặc Đàm cung phụng như bề trên, tiếp tục khổ chịu với Mặc Yểm là không được, nhưng thoáng cái thay đổi thái độ đối với Mặc Yểm, mặt mũi hẳn lại không biết để vào đâu.

Minh Ất chân nhân nghe giọng điệu của Vân Hạo Tuyết rộng rãi, chỉ biết Mặc Yểm đã đa động nhạc mẫu tương lai, chỉ sợ không cần ba tháng có thể được đối phương cho phép, gả Bạch Bạch cho hắn, vì vậy cười nói:” Như thế cũng tốt, nhưng hai vị tùy tiện quay lại Thiên đình, vạn nhất trên đường có chuyện gì, thì biết làm sao cho phải?”

Thần sắc Bạch Nguyên Tùng càng xấu hổ vài phần, Vân Hạo Tuyết nói:” Mặc Yểm đưa chúng ta trở về.”

Nhìn Mặc Yểm kiêu ngạo bất tuân, tiểu tử mắt cao hơn đầu lại không nói đạo lý đối nhân xử thế không ngờ có thể thân thiết lấy lòng như vậy, xem ra hẳn đối Bạch Bạch thật sự là có trí thì nên. Vốn Minh Ất chân nhân cần phải cảm thấy thật cao hứng, nhưng vừa nghĩ tới Bạch Bạch từ nay về sau đem cùng Mặc Yểm một đời một thế, trong nội tâm lại nhàn nhạt có vài phần lạnh lẽo bản thân cũng nói không rõ.

” Hai vị định ở Thiên đình bao lâu? Hay là gặp qua Bạch Bạch rồi trở về thế gian?” Minh Ất chân nhân xem nhẹ cảm thụ quái dị trong đáy lòng, cười hỏi.

Vợ chồng Bạch thị liếc mắt nhìn nhau, Bạch Nguyên Tùng cười khổ nói:” Chúng ta muốn gặp qua Bạch Bạch rồi trở về Ngọc Sơn, chỉ là lo lắng Thiên đế sẽ lại đến sinh sự. ....” cuộc sống Thiên đình bọn họ không thích, trở về Ngọc Sơn lại không an toàn, hơn nữa ở Mặc Đàm trong nội tâm lại cảm thấy không được tự nhiên, thiên hạ to lớn lại chả lẽ lại không có một chỗ có thể cho bọn họ dung thân.

Vân Hạo Tuyết biết rõ tâm ý trượng phu, tiếp lời nói:” Kỳ thật vợ chồng chúng ta ở Bạch Ngọc cốc ở lại cũng không phải không thể, Thiên đình là phạm

vì Thiên đế trực tiếp quản hạt, hẳn ngược lại không đến nỗi ngang nhiên làm gì với đối với vợ chồng chúng ta, chỉ là chúng ta thật sự không thích cuộc sống Thiên đình.”

”Nói như thế, vợ chồng các người tạm thời còn chưa định nơi đi kế tiếp?” Minh Át chân nhân đang hỏi thì Bạch Bạch đi ra.

Nàng hướng sư phụ hành lễ, liền vui vẻ bỏ nhào vào trong ngực cha mẹ.

Vợ chồng Bạch thị nhìn thấy nữ nhi tự nhiên rất là cao hứng, Bạch Nguyên Tùng ngoài miệng lại nói” Bạch Bạch là đại cô nương, không sợ làm nũng khiến sư phụ chê cười.”

Bạch Bạch liếc sư phụ bên kia, thấy Minh Át chân nhân chỉ là ôn hòa mỉm cười, bộ dáng không có nửa điểm mất hứng, lập tức yên tâm, nhớ tới vừa mới lúc tiến đến nghe được cuộc đối thoại, ngẩng đầu hỏi” Phụ thân mẫu thân, hai người còn muốn đi đâu? Không trở về Bạch Ngọc cốc sao?”

Vợ chồng Bạch thị biết rõ nữ nhi hỏi như vậy nhưng thật ra là rất hy vọng vợ chồng bọn họ có thể làm bạn gần gũi, cho nên muốn thăm nghĩ” Chúng ta trở về Bạch Ngọc cốc đi.”

Bạch Bạch nghe xong lập tức mặt mày hớn hờ nói” Muốn thường thường tới gặp ta, ta cũng sẽ thường thường nhìn cha mẹ.”

Minh Át chân nhân thấy bọn họ một nhà ba người đều tại, ho nhẹ một tiếng hỏi” Chuyện xưa nhắc lại, về việc Mặc Yểm hướng Bạch Bạch cầu hôn, không biết hiện phụ thể thấy thế nào?”

Bạch Bạch nghe hẳn nhắc tới tên Mặc Yểm, cảm thấy có chút không được tự nhiên, tại trong ngực mẫu thân cựa xát không nói lời nào.

Vợ chồng Bạch thị đột nhiên nghe hẳn nhắc tới chuyện này, cũng do dự. Hiện tại bọn họ một nhà ba người thành cái đình trong mắt Thiên đế, Bạch Bạch đang ở Thanh Lương Quan thì tự nhiên không có vấn đề, nhưng nàng một ngày phải lập gia đình, phải dời khỏi Thanh Lương Quan, vạn nhất đến lúc Thiên đế ra tay đối với nàng cùng phu quân nàng, có thể thế nào?

Gã cho Mặc Yểm, cũng không phải lựa chọn tồi, ít nhất bọn họ tận mắt nhìn thấy, Thiên đế cùng Long cung hoàn toàn không làm gì được hắn, hẳn đủ để bảo vệ Bạch Bạch không bị thương tổn.

Thành ý Mặc Yểm, bọn họ cảm giác được vô cùng rõ ràng, thời gian bọn họ ở Mực Đàm, người trên dưới Mực Đàm đối với bọn họ thái độ tôn kính hơn đối với Mặc Yểm, tựa hồ cũng hận không thể trực tiếp hỏi một câu: nữ nhi của nhà người khi nào thì gã tới? Khi nào thì thành thông gia với Mặc Đàm chúng ta đây?

Bọn họ chỉ sợ thành ý như vậy, sợ bản thân nhất thời không đáp ứng hôn sự, cho nên mới nhanh chóng rời đi, không nghĩ tới trở lại Thiên đình, vẫn là trốn không thoát vấn đề như vậy.

Minh Át chân nhân thấy bọn họ không lên tiếng, lại hỏi” Các người lo lắng Mặc Yểm nhất thời cao hứng cưới Bạch Bạch, sau này không tốt đối với Bạch Bạch sao?”

Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết cùng lắc đầu, Vân Hạo Tuyết nói” Hồ tiên chúng ta không theo lễ giáo, tập quán của loài người, phải giữ gìn trinh tiết, ngày sau hẳn không tốt với Bạch Bạch, Bạch Bạch kiếm vị hôn phu khác là được, chúng ta là không xác định Bạch Bạch có thích hắn hay không mà thôi.”

”Để Bạch Bạch ở chung Mặc Yểm một lần chẳng phải sẽ biết sao?” Minh Át chân nhân đối với chuyện này lại tin tưởng mười phần.

Vợ chồng Bạch thị rốt cục dao động, gật đầu nói” Cũng tốt. Nhưng Bạch Bạch còn muốn học tập pháp thuật.....”

”Bạch Ngọc cốc cách Thanh Lương Quan cũng không xa, Bạch Bạch mỗi ngày tới ba canh giờ là được rồi, đọi căn cơ tốt, không đến cũng không sao.” Minh Át chân nhân nói. Mặc Yểm không chịu đặt chân Thanh Lương Quan, nhưng đến Bạch Ngọc cốc hẳn là không có vấn đề.

Như vậy tự nhiên tất cả đều vui vẻ, ngày đó Bạch Bạch liền cùng cha mẹ về Bạch Ngọc cốc trước qua đêm.

Một nhà ba người từ Thanh Lương Quan đi ra, đáp mây bay đến giữa không trung, liền gặp được một đạo thân ảnh màu đen quen thuộc xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Mặc Yểm một mực ở ngoài Thanh Lương Quan cách đó không xa chờ đợi, một là lo lắng Thiên đế đối với vợ chồng Bạch thị bất lợi, quan trọng hơn là ngóng trông có thể nhìn thấy tiểu hồ ly nhưng nhớ trong lòng, giờ phút này Bạch Bạch thật sự xuất hiện ở trước mặt, cứ như vậy nhìn nhau cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Ánh mắt của hắn biến hóa, vợ chồng Bạch thị để vào trong mắt, trong nội tâm âm thầm gật đầu, chỉ cảm thấy con rể này thật chuẩn càng xem càng thuận mắt.

Bạch Bạch bỗng nhiên gặp Mặc Yểm, trái tim bùm bùm đập nhanh sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, loại khoái hoạt cùng khẩn trương lại càng hơn lúc gặp lại cha mẹ, hoàn toàn đã quên ngôn ngữ, chỉ biết là ngơ ngác nhìn hắn.

Thật muốn nhào tới dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, hưng hăng hôn nàng mấy cái rồi nói sau! Nhưng..... lý trí Mặc Yểm còn dư lại nhắc nhở hắn, cha mẹ Bạch Bạch ở bên cạnh, bản thân nếu dám làm chút cử chỉ gì đó quá thân mật đối với Bạch Bạch, phỏng chừng bọn họ lập tức muốn trở mặt.

Vì sau này, hiện tại trước phải nhịn một chút! Mặc Yểm cố nén xúc động hận không thể đem Bạch Bạch một ngụm nuốt vào trong bụng, từ từ tới gần nghĩ lấy lui làm tiến cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, xác định nàng thật sự đến trước mặt mình, kết quả mới đụng phải tay Bạch Bạch, chỉ nghe thấy Bạch Nguyên Tùng dùng sức ho khan một tiếng, chỉ phải nhẹ nhàng sờ thoáng cái thôi.

Vân Hạo Tuyết lời kéo trọng phụ ăn dấm chua của con rể, Bạch Nguyên Tùng mới miễn cưỡng hừ một tiếng, không hề cho Mặc Yểm xem sắc mặt. Trong nội tâm thừa nhận con rể này là một chuyện, tận mắt thấy nữ nhi của mình khả năng cũng bị người này bắt cóc, loại tâm tình chua xót thật là khó không chế.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Sờ soạn trộm hương

” Bạch Bạch, nàng những ngày này khỏe không?” Mặc Yểm miễn cưỡng bình tĩnh nói.

” Hoàn. .... Hoàn hảo. ....” Bạch Bạch lấp bắp nói, cúi đầu xuống có chút không dám tiếp xúc ánh mắt “ăn thịt người” của Mặc Yểm. Trên tay nơi bị Mặc Yểm sờ qua bỗng đến như bị hỏa thiêu, trong lòng thấy như có dòng nước ấm chảy ra, chỉ cảm thấy ngọt ngào lại hưng phấn vô cùng.

Mặc Yểm nhìn khuôn mặt Bạch Bạch hiện hồng, chỉ cảm thấy tiểu hồ ly của hắn chưa bao giờ mê người như thế, đáng tiếc cha mẹ người ta ở một bên “nhìn chăm chăm”, chẳng những không cách nào tùy ý thân cận, muốn nói nhiều hơn vài câu cũng không hề dễ.

Bạch Ngọc cóc cách Thanh Lương Quan không xa, một đường không nói chuyện, trong nháy mắt liền đến cóc, một chuyến bốn người lại bị “sôi nổi” trong cóc làm cho hoảng sợ.

Vốn sơn cóc không có một bóng người giờ phút này phi thường náo nhiệt, các loại tiểu tiên tề tụ một đường chỉ ít có hơn mười người-!

Những tiểu tiên này thoáng cái nhìn thấy chủ nhà, thần sắc xấu hổ có, hưng phấn cũng có, ầm ĩ vây bọn họ vào giữa. Bạch Nguyên Tùng chứng kiến trong đó có mấy hồ tiên đồng tộc, liền hỏi:” Đây là chuyện gì?”

Tô Chi cùng Tô Vi Vi trong đám người kia đi ra, ngại ngừng chính đón trang phục làm lễ, nói: “Cư chiếm thước sào (chim gáy chiếm tổ của chim khách), thật sự là vạn phần thật có lỗi.”

Hoá ra vài ngày trước Bạch Bạch cùng Vân Khởi cứu hai bé gái mồ côi từ trong đội xe tây Hải Long cung, tạm thời an trí các nàng ở Bạch Ngọc cóc, một ít tiểu tiên tại Thiên đình bị khi dễ cùng đường đến thăm xin giúp đỡ, không thấy chủ nhân đã thấy các nàng, hỏi nguyên do, Tô Chi cùng Tô Vi Vi tuy không chịu nói ra chuyện Bạch Bạch cùng Thanh Lương Quan bí mật cứu trợ các nàng, nhưng một ít tiên này lại bị dẫn dắt, đều cầu cứu đến Bạch Ngọc cóc.

Tô Chi cùng Tô Vi Vi không phải chủ nhân không tiện đuổi người, hơn nữa gặp những tiểu tiên kia xác thực đáng thương, cho nên chỉ cần bọn họ giữ quy củ không quấy rối, thì đối với bọn họ hành vi “ở nhờ” làm như không thấy.

Những tiểu tiên này vốn đều là ở trong động phủ các thần tiên trên Thiên đình chịu không nổi chủ nhân ăn hiếp nô dịch chạy trốn ra, chủ nhân của bọn hắn đã từng nghĩ tới muốn tìm bọn họ, chỉ là về sau nghe nói là chạy đến Bạch Ngọc cóc, cũng liền bỏ mặc.

Chủ nhân Bạch Ngọc cóc vợ chồng Bạch thị tuy pháp lực không tệ, nhưng ở trên Thiên đình cũng không coi là đứng đầu, và lại chẳng qua là trong mắt các tiên nhân hồ tiên bọn hắn hàng thấp, nếu là trước đây đã sớm tới cửa bắt nhóm trốn nô.

Nhưng từ khi chuyện tình Lục công chúa Tây Hải Long cung, tin tức trên Thiên đình linh thông tiên nhân đều mơ hồ biết rõ quan hệ Bạch Ngọc cóc cùng Thanh Lương Quan quá sâu, nữ nhi vợ chồng Bạch thị chính là đệ tử Thanh Lương Quan Minh Ất chân nhân, thân phận cùng pháp lực cao cường, thật sự không đáng vì mấy cái tiểu tiên bỏ trốn đắc tội bọn họ.

Vì vậy Bạch Ngọc cóc lại thành côi “quần thể yếu thế” yên vui trên Thiên đình, không đến, một tháng vài nhóm tiểu tiên lục tục chạy tới.

Bạch Bạch nhìn cha mẹ không biết như thế nào cho phải, nàng nghĩ trợ giúp những tiểu tiên này, nhưng mà biết rõ sẽ mang đến phiền toái cho cha mẹ, bộ dáng sốt ruột rồi lại không biết như thế nào cho phải, Mặc Yểm thấy vậy cực kỳ không đành lòng.

Bạch Nguyên Tùng tuy không có chịu qua nỗi khổ của những tiểu tiên kia, nhưng cũng có thể giải thích bọn họ bất lực, hơn nữa vợ chồng bọn họ vốn là không có ý định ở Thiên đình lâu, vì vậy hào phóng nói: “Bọn họ muốn ở bao lâu liền ở đi. Nhưng nhớ không thể sinh sự ở Bạch Ngọc cóc.”

Một đám tiểu tiên lòng tràn đầy không yên chỉ sợ một nhà bọn họ mở miệng đuổi người, nghe Bạch Nguyên Tùng nói xong lập tức bắt đầu hoan hô.

Tô Chi cùng Tô Vi Vi thực sự không phải là người không biết nặng nhẹ, trong Bạch Ngọc cốc tuy kín người hết chỗ, nhưng một nhà ba người Bạch Nguyên Tùng chỗ ở huyệt động nhưng bảo vệ rất khá, các tiểu tiên khác chưa từng vào Lôi Trì nửa bước, chỗ khác trong cốc cũng cực kỳ để ý. Nhiều người lực lượng lớn, những tiểu tiên này toàn tâm toàn ý nghĩ muốn nịnh nọt chủ nhà, chính là trong cốc có cây cũng đặc biệt chú ý che chở, ngược lại so với khi bọn Bạch Nguyên Tùng rời đi thì càng muốn sum xuê vài phần.

Vợ chồng Bạch thị rất nhiều ngày không thấy nữ nhi, muốn nói với nàng vài câu, Mặc Yểm tuy cũng rất muốn cùng Bạch Bạch ở chung nhiều, nhưng biết mình lúc này tốt nhất thức thối một chút, đành phải nhịn tương tư đầy mình, chủ động thối lui ra bên ngoài, để cho bọn họ một nhà ba người tự tại nói chuyện.

Tô Chi cùng Tô Vi Vi không biết hẳn cùng với Bạch gia là quan hệ như thế nào, vừa rồi Bạch Nguyên Tùng cũng không có hướng bọn họ giới thiệu thân phận của hắn, nhưng thân là hồ tiên, nếu như ngay cả tình trạng hắn cùng với Bạch Bạch mất đi mây lại cũng không phát giác được, vậy thật sự là sống vô dụng rồi.

Vì vậy Tô Chi chủ động tìm đến vài tiểu tiên hỗ trợ, gần chỗ ở trong sơn động Bạch Bạch dùng pháp thuật dựng lên một tòa thảo đường, thỉnh Mặc Yểm đi nghỉ ngơi, Mặc Yểm tuy không nói gì, nhưng đối với những hồ tiên này thức thối cảm thấy hài lòng. Hắn cũng không có ý định tối nay ở tại thảo đường (nhà cò), nhưng có hắn che dấu tai mắt người khác, đối với cha mẹ Bạch Bạch cũng tốt.

Hắn nghĩ nửa đêm bò lên giường nữ nhi người ta, hắn cũng không tệ.

Quả nhiên, vợ chồng Bạch thị cùng Bạch Bạch nói nửa ngày, bầu trời tối đen mới thả nàng ra cửa, Bạch Nguyên Tùng xa xa thấy Mặc Yểm ngồi ở trong thảo đường, vẫn sáng đèn, lập tức cảm thấy tiểu tử này coi như thức thối, đối với hắn độ thoải mái lại cao một ít.

Mặc Yểm đã sớm lưu ý động tĩnh bên này, thấy Bạch Nguyên Tùng đưa Bạch Bạch thẳng đến trong huyệt động của nàng, lại luôn dò nàng ngày mai mới có thể nói chuyện với mình, không khỏi âm thầm oán giận, vị nhạc phụ đại nhân này thật đúng là để phòng chính mình ngày mai gặp.

Bạch Bạch rất muốn đi ra ngoài gặp Mặc Yểm, nhưng phụ thân luôn cảnh cáo lại không thể không nghe, nói sau nàng vừa nghĩ tới chuyện Mặc Yểm ở ngay bên cạnh lại e sợ, cho nên tư tiền tường hậu vẫn là ngoan ngoãn lên giường ngủ chờ đợi sáng sớm ngày mai gặp.

Vân Hạo Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Bạch Nguyên Tùng ở huyệt động Bạch Bạch trước làm phép treo vài cái Linh Đương ẩn hình, những vật này không thể đả thương người cũng không thể tạo thành chứng ngại, nhưng chỉ cần có người vào sơn động, sẽ gặp tiếng chuông kêu lớn.

Hai vợ chồng trở lại trong huyệt động của mình, Vân Hạo Tuyết đối Bạch Nguyên Tùng sảng giọng: “Chàng nha! Nhìn chàng keo kiệt như vậy! Nếu Bạch Bạch nguyện ý, chàng để tiểu tử kia thực hiện được có làm sao sao?” Hồ tiên đối với chuyện nam nữ vốn không giống phàm nhân câu nệ như vậy, Vân Hạo Tuyết trong nội tâm nhận Mặc Yểm con rể này rồi, hẳn với nữ nhi cùng phòng thân mật cũng không còn cái gì không được, chỉ cần chuyện người tình ta nguyện là được.

Bạch Nguyên Tùng hừ hừ nói: “Dễ dàng để hắn đắc thủ, hắn sẽ không hiểu được quý trọng.”

Kỳ thật mọi người lòng dạ biết rõ, những Linh Đương kia đối với Mặc Yểm mà nói, chẳng qua chỉ là bài trí mà thôi, nhưng thân là cha mẹ, tư thái này vẫn là muốn bày ra.

Bạch Bạch mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, trong lúc mơ màng liền thấy trên giường có một chân vừa dày vừa nặng, mở mắt ra theo ánh sáng dạ mình châu lờ mờ xem xét, liền gặp một bóng đen quen thuộc đặt ở trên người mình, một đôi mắt sáng ngời đen cách ánh mắt của nàng không đến một cánh tay, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng.

“A? Người. .... Người vào bằng cách nào?” Cho dù thấy không rõ mặt, dựa vào hương vị, nàng có thể phân biệt ra được sắc lang trên người nhất định là người đó!

Mặc Yểm cười nhẹ một tiếng, cúi đầu dùng chóp mũi đỉnh đỉnh Bạch Bạch, mập mờ nói: “Ngửi hương vị nàng tìm vào. ....”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Nấu cơm trước cầu hôn sau (1)

Bạch Bạch mở trừng hai mắt, bỗng nhiên nói: “Ta, ta cũng thích hương vị của người.” Chuyện nam nữ có chút không biết, nhưng nàng sẽ không hờn giận (lời nói giả tạo) để che dấu cảm giác chân thật của mình.

Một câu nói do nói điệu mềm mại của nàng trong tình cảnh này nói ra như vậy, chỉ khiến Mặc Yểm mừng đến không cách nào ức chế, nhẹ nhàng hôn lên mắt, khuôn mặt, chóp mũi của nàng, nhân cơ hội đặc ý nói: “Chỉ thích hương vị của ta thôi sao? Có phải là cũng yêu thích con người ta?”

”Ngươi..... Ngươi.....” Bạch Bạch nhìn ánh mắt quen thuộc kia, liên tiếp những nụ hôn dào dạt trên bầu ngực trắng nõn của nàng, đột nhiên cảm giác ngôn ngữ gì đều là dư thừa, nàng rất muốn rất muốn hôn nhẹ mặt nam nhân này, muốn có thể nhấm nháp hương vị vô cùng quen thuộc lại vô cùng hấp dẫn này!

Môi Mặc Yểm chậm rãi rơi trên môi của nàng, rất nhẹ rất dịu dàng, dù hoặc nàng không tự chủ được mở đôi môi cùng hắn chơi đùa.

Khẽ hôn rất nhanh biến thành hôn nồng nhiệt, một đôi tay Mặc Yểm từ bên gáy kéo đến bên thắt lưng Bạch Bạch thăm dò, gắt gao ôm lấy nàng, đầu lưỡi tìm kiếm trong miệng Bạch Bạch, quần quít lấy nàng dùng sức hút, muốn nuốt toàn bộ nàng vào nhiệt tình của hắn.

Bạch Bạch có chút sợ hãi, nhưng lại càng nhiều hưng phấn, trong lúc bất tri bất giác hai cánh tay của nàng ôm chặt lấy cổ Mặc Yểm, nhiệt liệt hưởng ứng.

Cổ áo Bạch Bạch trong lúc hỗn loạn bị kéo ra hơn phân nửa, trên người đường cong linh lung như ẩn như hiện, Mặc Yểm nhìn thấy trong mắt đầu còn nhìn được, gần như thô lỗ vươn tay ra nâng nàng lên, trước ngực chỉ còn lại da thịt trắng trẻo đầy đặn, cúi đầu hôn lên nụ hoa hồng nhạt thấp thoáng nửa lộ ra bên ngoài của nàng.

Bạch Bạch đã cùng hắn thân mật nhiều, thủ đoạn học được không thể so với Mặc Yểm nhưng cũng không kém cạnh, lôi kéo vạt áo của hắn, hai ba cái liền cởi hết hắc bào vương bên trên người hắn, thân thể vừa lật ngược ép lên trên người hắn, học động tác của hắn, cúi đầu liếm hôn trước ngực của hắn.

Mặc Yểm khoái ý buông lỏng thân thể mặc cho nàng làm, đôi bàn tay nhỏ bé của Bạch Bạch trên người hắn châm lửa bốn phía, hắn khoái hoạt rên lên một tiếng, tiểu hồ ly này quả thực trò giỏi hơn thầy, thật muốn lấy mạng!

Đôi mắt Bạch Bạch to, khờ dại, tinh khiết vì trong tình dục trở nên mông lung vũ mị, ngồi ở ngang ngang hông của hắn nhẹ cởi áo lộ ra mảnh da thịt trơn trượt như tuyết, mái tóc dài màu nâu xoã ra như tơ gấm như nước chảy, mái tóc lướt qua thân thể Mặc Yểm, lạnh lạnh trơn bóng, mang theo một ít xúc cảm nhiệt tình khiêu khích ôn nhu, không ngôn ngữ nào hình dung được.

Trong thoáng chốc, Mặc Yểm cảm giác mình dường như đã bị sợi tóc cùng mùi của nàng vây quanh, sâu trong thân thể lửa cháy ngày càng mãnh liệt, Bạch Bạch lại như cố ý trêu chọc hắn, động tác càng ngày càng chậm, một đôi chân dài chậm rãi hoạt động từng chút từng chút đi tới chỗ nóng rực nhất trên thân thể của hắn, từ cái eo nhỏ nhắn phập phồng vụng về, Mặc Yểm thậm chí có thể cảm giác được cách một tầng vải ở chỗ tư mật mỗi một đường cong trên thân thể nàng cùng da thịt hắn ma sát tinh tế.

Động tác chậm rãi như vậy dường như trêu chọc Mặc Yểm điên rồi, hắn rất muốn đưa tay ra nắm lấy tiểu hồ ly mê người, hung hăng xâm nhập nàng, vò nát nàng, coi nàng là một ngum nuốt vào trong bụng, nhưng mà gần như tự làm khổ giờ phút này muốn nhìn Tiểu yêu tinh chủ động vô cùng quyến rũ này nhiều một chút, muốn cho nàng một khắc mất hồn hóa thành vĩnh hằng.

Hắn cảm thấy một đêm này, hắn cùng với Bạch Bạch sẽ bắt đầu không giống như trước, hắn âm thầm vì ngọt ngào thần bí chờ mong mà nín hơi nhẫn nại.

Bạch Bạch không để cho hắn thất vọng, thậm chí cực kỳ vượt khỏi nguyện vọng của hắn.

Một người xinh đẹp uyển chuyển một cái động thân đi vào, không chỉ là nam cùng nữ trong lúc đó thân thể hai người tiếp xúc thân thiết nhất, tình cảm mãnh liệt trong mê loạn, sợi tóc hai người vương cùng một chỗ, hương vị nhập làm một thể, tâm cũng tan đến cùng một chỗ.....

Qua một hồi mây mưa, Mặc Yểm ôm Bạch Bạch ở trên người, cảm thấy thỏa mãn không thể tưởng tượng nổi, trong lòng thầm quyết định, từ nay về sau mỗi ngày đều phải ôm tiểu hồ ly ngủ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, nhìn không được đắc ý lại hôn mi tâm Bạch Bạch.

“Gả cho ta, được không?” Chỉ cần giải quyết vấn đề này, từ nay về sau tiểu hồ ly chính thức là của hắn, ai cũng không đoạt được!

Bạch Bạch mở to hai mắt nhìn hắn, nhưng không mở miệng trả lời.

“Mau trả lời ta!” Kiên nhẫn của Mặc Yểm cực kỳ có hạn, vừa mở miệng đã mang theo mệnh lệnh với ý tứ rõ ràng thúc giục. Hắn rõ ràng cảm thấy, tiểu hồ ly cũng yêu mến hắn.

Bạch Bạch vẫn là không lên tiếng, Mặc Yểm sợ cứng rắn ép nàng lại khiến cho nàng sợ hãi phản kháng, vì vậy lập tức thở dài, biến thành dụ dỗ: “Nàng gả cho ta, ta sẽ cả đời sủng ái nàng, bảo vệ nàng, chiều cố nàng, nàng thích hoa hồng, Mặc Đàm có rất rất nhiều, nàng thích gà nướng, ta ngày nào cũng làm cho nàng ăn.....”

“Ngươi không được khi dễ ta, mắng ta!” Bạch Bạch meo meo nói ra yêu cầu quan trọng nhất.

Có yêu cầu chính là có hi vọng, Mặc Yểm liên tục gật đầu đáp ứng.

Bạch Bạch rốt cục khẽ gật đầu, Mặc Yểm muốn nghe chính miệng nàng đáp ứng, ôm sát nàng vừa hôn vừa vuốt ve, nói: “Nói nàng sẽ gả cho ta đi!”

”Ngươi gả cho ta!” Bạch Bạch nói theo ý của hắn.

Mặc Yểm sùng sốt một chút, tức giận nói: “Được! Tiểu hồ ly giáo hoạt này dám đùa ta!” Vừa nói vừa áp khuôn mặt Bạch Bạch xuống dưới, ép hỏi nói: “Thành thật chút trả lời ta một lần nữa!”

”Mới nói mà ngươi liền khi dễ ta.” Đôi môi Bạch Bạch cong cong, không có nửa điểm bộ dáng tức giận, thần sắc giáo hoạt tinh nghịch, giống tinh linh.

“Nàng gả cho ta, ta sẽ không khi dễ.” Mặc Yểm hôn nhẹ môi nàng, ngày càng tảo tợn buông lỏng thân thể đè lên nàng.

Bạch Bạch ra sức đẩy hân nhưng đẩy không ra, phát giác tay hân lại đến sờ bên cạnh eo của nàng, nàng có chút sợ ngửa, chịu không được hân cù như vậy, rốt cục đầu hàng nói: “Ta gả cho ngươi! Ngươi đừng .... a.. ta ngửa.....”

Mặc Yểm thấy nàng trả lời lập tức kéo nàng đến, mặc quần áo cho nàng xong, mình cũng nhanh chóng mặc quần áo tử tế, sau đó buông lỏng nàng liền đi ra ngoài. Bạch Bạch vừa rồi một môi một phen, cảm thấy lười biếng muốn ngủ, đối với cử động của hân vô cùng không hiểu.

“Ta lập tức đi hướng cha mẹ nàng cầu hôn!” Mặc Yểm hận không thể lập tức định được danh phận, sau đó trực tiếp lừa Bạch Bạch trở lại Mặc Đàm.

Bạch Bạch lại càng hoảng sợ, kéo hân nói: “Cha mẹ còn đang ngủ, ngày mai rồi nói sau.....”

Mặc Yểm hưng phấn quá độ, lúc này mới nhớ tới hiện tại đi quấy rầy thanh mộng nhạc phụ nhạc mẫu, tám chín phần mười chiếm không được hảo ý, chỉ đành phải buông tha. Bạch Bạch thấy mình mặc quần áo, bên người lại chỉ có Mặc Yểm, giữa lòng mây lóe lên ánh sáng trắng liền biến trở về hồ ly, nhảy mất trở lại trên giường đi ngủ, tính toán của Mặc Yểm không thành công đã rất buồn bực, lại thấy tiểu mỹ nhân nhuyển ngọc ôn hương lại biến thành tiểu động vật, có muốn thêm một phen ân ái cũng không được, trong nội tâm vô cùng buồn bực.

“Ta thích làm hồ ly! Ngươi đừng vọng tưởng nói với phụ thân mẹ ta biến trở về hồ ly.” Bạch Bạch chọn xong tư thế ngủ, vẫn không quên nhắc nhở Mặc Yểm không thể đi tiết lộ bí mật của nàng.

Mặc Yểm vừa nghe cảm thấy mình có cơ hội biểu hiện, tiến lên ôm lấy Bạch Bạch lỏng xù, ôn nhu nói: “Nàng là người, ta thích, là tiểu hồ ly ta cũng thích.”

Những lời này quả nhiên lừa Bạch Bạch mở cờ trong bụng, chủ động hôn một cái môi thơm hồ ly, nằm bên gối Mặc Yểm, ngủ trong những cái vuốt ve nhẹ nhàng ôn nhu của hân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Thẻ không thể loạn phát (1)

Sáng sớm hôm sau, Bạch Bạch trong nhớ thương mùi thơm gà nướng tỉnh lại, một mắt mở ra liền thấy trên bàn đá nhỏ đặt một con gà nướng vẫn còn bốc hơi nóng!

Bạch Bạch từ lúc trở lại Thiên đình đã hơn một tháng, chưa từng dính qua khói lửa, chớ nói chi là gà nướng, chỉ thấy ánh mắt thèm ăn của nàng bốc lên lục quang, trong lòng biết nhất định là Mặc Yểm đặc biệt làm cho nàng ăn, càng cảm thấy vui vẻ.

Lật người từ trên giường nhảy đến bàn đá nhỏ, Bạch Bạch há to miệng chuẩn bị dùng sức cắn một ngụm đùi gà, đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói: “Thơm quá! Mùi vị này..... Mùi vị này chẳng lẽ là gà nướng?!” Sau đó chợt nghe đến tiếng hít tiếng nước miếng rất lớn.

Bạch Bạch quay đầu hướng về cửa động hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

Tiếng nói một thiếu nữ có chút lẩm cẩm trả lời: “Ta, ta là Tô Vi Vi.” Nàng sáng sớm thức dậy muốn thăm hỏi Bạch Bạch một lần, không nghĩ tới xa xa lại thấy hương vị gà nướng thơm muốn chết.

Bạch Bạch vội vàng hóa ra hình người, đi đến cửa động mời nàng tiến vào, Tô Vi Vi vừa mới đi qua cửa động, từng đợt tiếng chuông vang dội đình đình đang vang lên. Bạch Bạch lúc này mới nhớ tới hân là phụ thân ngày hôm qua thiết kế cảnh linh trong này, không nghĩ tới đối Mặc Yểm một chút tác dụng không có, lại dùng trên người những người khác.

Tô Vi Vi hoảng sợ nhảy dựng lên, sờ sờ ngực nói: “Chỗ này sao lại có linh đang?”

Bạch Bạch bị hỏi có chút ngượng ngùng, kéo nàng đến trong động. Tô Vi Vi vốn cùng các hồ tiên khác coi Bạch Bạch thành thần tượng sùng bái, nhưng vừa thấy trên bàn đá nhỏ gà nướng thơm ngào ngạt nóng rất, lập tức thần tượng cũng quên để sang một bên, trong mắt trong nội tâm chỉ còn lại mỹ thực mấy chục năm không thấy này.

Bạch Bạch chỉ là một người nhiều tháng không có gà nướng, liền tham thành cái dạng kia, Tô Vi Vi thành tiên vài chục năm nay cũng không gặp qua, liền lại càng không phải nói. Bạch Bạch nghĩ đến mình muốn hạ phạm so với các nàng đơn giản hơn nhiều, muốn ăn gà nướng cũng coi như không phải rất khó khăn, vì vậy hào phóng đưa gà nướng đến trước mặt Tô Vi Vi nói: “Có cả một con, chúng ta chia ra ăn đi.”

Tô Vi Vi hạnh phúc quả thực có chút khó có thể tin, cũng chẳng để ý khách khí, tay duỗi ra đã muốn kéo xuống một mảnh thịt gà nhét vào trong miệng,

nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng chạm lấy gà nướng liền ngừng lại, nuốt nước miếng ngẩng đầu đối Bạch Bạch nói:” Adi cũng đã lâu không ăn gà nướng, ta phần một ít mang trở về cho nàng ăn được không?”

Bạch Bạch thấy bộ dáng này của nàng, cảm thấy lòng rất chua xót, thành tiên có cái gì tốt, ngay cả một con gà quay cũng không được ăn.....

” Chỗ này của ta còn, ngươi toàn bộ mang về cùng Tô Di ăn đi.” Bạch Bạch hào phóng nói.

Tô Vi Vi một bên nuốt nước miếng một bên khách khí nói: “Cái này làm sao không biết xấu hổ.....”

” Không sao, ngươi nhanh mang trở về đi, người sẽ không ăn ngon đâu.”

Tô Vi Vi vui vẻ tạ ơn Bạch Bạch, mang theo gà nướng nhanh như chớp bỏ chạy.

Trong động chỉ còn lại có mùi thơm gà nướng, Bạch Bạch hít hít cái mũi, có chút không muốn đi ra cửa tìm Mặc Yểm, hấn lợi hại như vậy, nói không chừng có thể lại lấy một con nữa cho nàng ăn!

Mặc Yểm trong suy nghĩ phiếu cơm toàn năng của Bạch Bạch đang cùng vợ chồng Bạch Nguyên Tùng trong huyết động, trời vừa sáng hấn liền không thể chờ đợi được thu thập một phen đi tìm cha mẹ nàng cầu hôn. Bạch Bạch đêm qua mất nhiều khí lực như vậy, hấn muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, cho nên cũng không có gọi nàng dậy.

Vân Hạo Tuyết đối con rể này đã không có phản nản gì, Bạch Nguyên Tùng trong nội tâm cũng chấp nhận, nhưng vừa nghĩ tới đáp ứng hôn sự, nữ nhi gả cho nam nhân này, lòng liền tràn đầy không muốn. Cho nên trên nguyên tắc đồng ý hôn sự, nhưng ngày thành hôn năm không tha, cứng nhắc muốn kéo dài một năm rưỡi nói sau.

Mặc Yểm hận không thể hôm nay cưới Bạch Bạch mang về Mặc Đàm, lại không muốn cường ngạnh đi uy hiếp nhạc phụ, chỉ phải dây dưa. Lại nói tiếp, trong tam giới này, có thể khiến hấn hạ mặt mũi như vậy để van cầu người, cũng chỉ có hai vị trước mắt này.

Hấn đối cõi Phật Đà Bồ Tát cũng chưa từng khách khí như vậy!

Song phương tranh chấp không xong, về sau càng nói càng bế tắc thì Bạch Bạch đến.

Vân Hạo Tuyết vừa thấy Bạch Bạch lập tức thờ phào nhẹ nhõm, Mặc Yểm đã bị tướng công “ngao cổ không thay đổi” nhà mình khiến cho phát hoá, trên người không tự giác tán mát ra khí thể sắc bén làm nàng kinh hồn bạt vía, vợ chồng bọn họ thấy qua thủ đoạn hấn trong chớp lát giết thượng tiên Thiên giới, tuy biết rõ hấn sẽ không làm thế với vợ chồng bọn họ, nhưng vẫn bị hấn uy thế ép tới khó thở, hết lần này tới lần khác Bạch Nguyên Tùng vẫn là không cúi đầu thỏa hiệp, nếu khiến hai nam nhân này nói tiếp, trời biết có thể gặp chuyện không may hay không.

Nhận thấy được khí tức Bạch Bạch, Mặc Yểm lập tức thu sát khí, thay về mặt ôn nhu hữu lễ, tốc độ trở mặt nhanh đến dọa người, ngay cả Bạch Nguyên Tùng cũng khó có chút thích ứng.

” Bạch Bạch, ăn gà nướng chưa? Ăn ngon không?” Về mặt Mặc Yểm ôn hoà quan tâm vấn đề no ấm của Bạch Bạch trước.

Bạch Bạch lắc đầu nói:” Vi Vi thật nhiều năm không ăn gà nướng, ta đưa cho nàng ăn, ngươi còn có ... hay không?” Trong lời nói lộ ra một chút làm nũng ỷ lại.

Nàng cảm thấy cha mẹ trong lúc này không khí có chút cổ quái nhưng không có suy nghĩ nhiều, ngồi thẳng xuống bên người mẫu thân –nơi này cách vị trí Mặc Yểm tương đối gần.

Mặc Yểm nhìn trong mắt nhưng trong nội tâm vẫn khó chịu, nếu như Bạch Bạch là thê tử của hấn, hiện tại có thể kéo nàng qua bên cạnh mình ngồi.

Vân Hạo Tuyết tự nhiên biết rõ gà nướng là thức ăn nữ nhi thích nhất, gà nướng muốn mỹ vị, phải vừa nướng vừa ăn, trên Thiên đình không thể nấu ăn gia cầm gia súc, muốn ăn gà nướng phải tốn nhiều sức lực. Vợ chồng bọn họ cũng không nghĩ xoay trời chuyển đất cấp gà nướng cho nàng ăn, Mặc Yểm lại nghĩ tới, phần tâm ý này đáng khen ngợi, Vân Hạo Tuyết nhìn về phía ánh mắt Mặc Yểm lại thêm vài phần thoả mãn.

Bạch Nguyên Tùng nhìn kỹ thần thái nữ nhi, khờ dại như trước làm mất đi thần vận trong lòng lộ ra vũ mị, nàng ngồi ở bên người thê tử, ánh mắt như nước long lanh thỉnh thoảng hướng về phía Mặc Yểm, sóng mắt ngọt ngào mừng rỡ, rõ ràng là thần thái tiểu nữ nhi thân hãm trong tình yêu!

Tiểu tử Mặc Yểm này xem như triệt để lừa khuê nữ nhà mình đến tay, bản thân lần nữa cản trở lại có ích lợi gì?

” Bạch Bạch chúng ta gả cho ngươi không sao, nhưng ngươi phải lập lời thề.” Bạch Nguyên Tùng nghĩ khó khăn che chở nữ nhi lớn lên, lập tức phải giao cho người khác, trong nội tâm chua xót có thể nhớ ra đám chua.

Mặc Yểm nghe xong lời này, trong lòng vui sướng giống như con dâu nhiều năm rốt cục nhìn thành bà, miễn cưỡng đè nén kích động xuống nói:” Nhạc phụ mời nói.”

Bạch Nguyên Tùng thần sắc cứng đờ, Vân Hạo Tuyết nhìn không được cười trộm, vị con rể này đổi tên thật là nhanh.

” Ngươi thề vĩnh viễn không thể thương tổn Bạch Bạch, nếu có một ngày ngươi thay lòng đổi dạ mà nàng không muốn đợi bên cạnh ngươi, ngươi sẽ đưa nàng bình an về Thanh Lương Quan. Từ nay về sau nam hôn nữ gả đều không liên quan!” Đây là điều kiện Bạch Nguyên Tùng đã sớm nghĩ kỹ.

”Người nói cái gì?!” Mặc Yểm vụt thoáng cái đứng lên, gần như không thể tin được lỗi tai mình. Mới vừa rồi bị Bạch Nguyên Tùng mọi cách làm khó để hắn đều nhận được không bộc phát, bây giờ vừa nghe đối phương yêu cầu cái lời thề này, lập tức giống như ăn hỏa được nhảy người lên, như muốn ăn thịt người hung hăng trừng mắt Bạch Nguyên Tùng.

Bạch Nguyên Tùng bị thần sắc tối tăm của hắn làm cho hoảng sợ, hắn chẳng qua là sợ một ngày kia hắn thay đổi với Bạch Bạch rồi làm chút ít chuyện thương tổn nàng, cho nên hắn kích động như vậy là sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Âm Áp (12)

Ba người nhà Bạch thị nói chuyện với Mặc Yểm gặp rắc rối, Bạch Bạch không hề nghĩ ngợi đứng ra ngăn ở trước mặt cha mẹ, về mặt đề phòng nhìn hắn.

Mặc Yểm tuy giận sôi lên, nhưng kịp phát hiện bản thân làm các nàng sợ, vợ chồng Bạch thị dọa thì còn được, Bạch Bạch thật vất vả mới lừa được, nếu như giật mình dọa nàng chạy, còn không biết mất bao nhiêu thời gian mới có thể kéo trở về. Cho nên hắn dù tức giận, cũng chỉ có thể dùng lực hít sâu vài cái, áp con tức xuống dưới, tận lực ôn hòa nói: “Ta cùng với Bạch Bạch một khi lập gia đình, thì phải là cả đời gần nhau, nhạc phụ không cần phải lo lắng ta sẽ thương tổn Bạch Bạch, làm chuyện khiến cho nàng thương tâm.”

Vợ chồng Bạch thị đưa mắt nhìn nhau, hóa ra con rể bộc lộ bộ mặt hung ác không vui khi nghe được chuyện bọn họ nói tương lai khả năng sẽ thay đổi chia lìa với Bạch Bạch, nhưng nếu bỏ qua lời hắn phát thề kia, bọn họ lại cảm thấy nữ nhi sau này không có bảo đảm.

Mặc Yểm dùng sức nhắm mắt lại, nói:” Ta Mặc Yểm thề đời này kiếp này tuyệt không làm thương tổn ái thê Bạch Bạch, nếu không hồn phi phách tán vĩnh không siêu sinh!”

Lời thề chém đinh chặt sắt, một nhà Bạch thị đều có thể nghe ra ý trang trọng trần khấn trong đó. Nhưng lại nghe câu kế tiếp kia của hắn, liền lập tức cười khò.

” Bạch Bạch gả cho ta, kiếp này là vợ của ta, có chuyện xảy ra cũng không thể thay đổi!”

Đáp ứng hôn sự này, chẳng phải bằng giống như bán đứt nữ nhân cho hắn sao?! Vợ chồng Bạch thị chẳng những không vì hắn “kiên trinh không thay đổi” mà cao hứng, ngược lại càng do dự nghiêm trọng.

Hồ tộc thiên tính đa tình, hôm nay Bạch Bạch đúng là thích hắn, khó bảo toàn sau này có thể thích người khác hay không, đến lúc đó nếu như Mặc Yểm còn gắng giữ nàng ở bên người, chẳng lẽ không phải muốn thống khổ cả đời sao?

Song phương giằng co một hồi, Bạch Nguyên Tùng biết rõ Mặc Yểm tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, một nhà ba người muốn cùng hắn đối kháng quả thực chính là châu chấu đá xe, trong đầu linh quang lóe lên nói:” Bạch Bạch một khi đã bái sư, hôn sự phải hỏi ý kiến tôn sư của nàng.” Thiếu chút nữa đã quên còn có Minh Át chân nhân là chỗ dựa lớn, sau này hôn sự Bạch Bạch chẳng may có chuyện, cũng không lo không có người làm chỗ dựa.

Minh Át? Người đầu tiên muốn bán Bạch Bạch cho ta chính là hắn! Mặc Yểm cười thầm trong lòng, sáng khoái gạt đầu đồng ý.

Một khi trên nguyên tắc vợ chồng Bạch thị đã đồng ý hôn sự của nữ nhi, Mặc Yểm hành động liền lớn mật hơn, một tay kéo Bạch Bạch đang bảo vệ cha mẹ vào trong ngực, hỏi lộ nói:” Chúng ta đi ăn gà nướng!” Hướng nhạc phụ nhạc mẫu gật đầu làm lễ, ôm Bạch Bạch nghênh ngang xuất môn đi nói chuyện yêu đương.

Bạch Bạch một hồi vừa rồi thật khẩn trương, bây giờ nghe nói có gà nướng ăn, lập tức thật vui vẻ đi theo sát Mặc Yểm.

Bên ngoài son động mơ hồ truyền đến tiếng hai người đối thoại. ....

” Kêu phu quân nghe một chút!”

” Phu quân. .... Ta muốn ăn hai con gà nướng!”

” Ngoan! Lại kêu một tiếng.”

” Phu quân! Ta muốn thật nhiều gà nướng, người đều có thể biến ra không? Mười con có thể hay không thể?”

” Nàng muốn nhiều gà nướng như vậy làm gì?”

” Nơi này có rất nhiều đồng tộc của ta, bọn họ thật nhiều năm chưa ăn gà nướng.....”

” Buổi tối nàng ngoan ngoãn nghe lời, muốn cái gì cũng có thể!”

” Ban ngày có thể không nghe lời sao.....”

Vợ chồng Bạch thị lắc đầu, đối với nữ nhi nhà mình hoàn toàn hết chỗ nói, giáo dục thất bại!

Cũng không biết Mặc Yểm làm như thế nào, dù sao qua không lâu, Bạch Ngọc cốc liền bay đầy hương gà nướng, ngay cả Bạch Nguyên Tùng cùng Vân Hạo Tuyết hai hồ tiên này mới từ thế gian trở lại Thiên đình cũng cảm thấy thèm nhỏ dãi, chớ đừng nói chi là các hồ tiên khác đã ở Thiên đình đợi vài thập niên, mấy trăm năm.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, chạy đến Bạch Ngọc cốc tị nạn, lại vẫn có thể được chiêu đãi mỹ thực thế gian, mỗi người vui vẻ giống như ăn tết.

Bạch Bạch cùng Mặc Yểm không xuất hiện, chỉ có Tô Chi cùng Tô Vi Vi nâng một cái khay gà quay lớn đi ra cùng vui hồ tiên trong cốc, trong cốc các tiểu tiên khác cũng tới tham gia náo nhiệt, nói cười không ngừng.

Vợ chồng Bạch thị đã từng ở trong này nhiều năm, nhưng lại chưa bao giờ thử qua náo nhiệt vui mừng như vậy, cảnh tượng vui mừng nhanh như vậy, chỉ có cuộc sống nhiều năm trước tại thế gian thì mới có thể nhìn thấy.

Bởi vì Mặc Yểm không muốn đến Thanh Lương Quan, vì vậy chỉ viết phong thư dùng pháp thuật đem biến ra một con tiên tước trong Bạch Ngọc Cốc đưa đi, bọn họ đều ở lại Bạch Ngọc cốc chờ Minh Ất chân nhân đến. Gửi tước đi nhưng vẫn không mời được Minh Ất chân nhân đến, chỉ đem một phong thư trở lại, nói Minh Ất chân nhân sắp bế quan, muốn Bạch Bạch mau chóng trở về, có việc dặn dò.

Mặc Yểm nhìn thoáng qua lá thư, nhủ mày không nói, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy có chút chuyện gì đó không tốt lắm sắp xảy ra! Hắn không muốn Bạch Bạch đi đến Thanh Lương Quan.

Bạch Bạch ôm hắn nói: “Trong Thanh Lương Quan đều là sư phụ sư huynh của ta, nếu ngươi lo lắng, theo ta đi là được mà!”

Mặc Yểm mặt lạnh nói: “Trong tam giới, ta không muốn đi nhất đi chính là Thanh Lương Quan!”

” Là vì chuyện cha nương ngươi sao?” Bạch Bạch cẩn thận hỏi thăm.

Mặc Yểm không nói gì, nhưng thân thể cứng ngắt đã rõ ràng cho thấy hắn có bao nhiêu chú ý đề tài này.

Bạch Bạch dùng sức cọ xát trong lòng hắn nói: “Quá khứ cũng trôi qua rồi, không cần phải thương tâm, được không? Ta sẽ ở cùng ngươi, không để ngươi một mình cô đơn.....”

Đối với Mặc Yểm mà nói, lời này không khác gì lời tâm tình êm tai nhất thiên hạ!

Hắn ôm chặt lấy Bạch Bạch, thân thể mềm mại mà ấm áp không ngờ an ủi hắn như thế, không để chút khe hở nào, ôm chặt như muốn hợp nhất thành một thể, bù đắp tất cả tiếc nuối cùng không trọn vẹn của hắn, trí nhớ bị đè nén dưới đáy lòng nhiều năm trước chậm rãi tuôn ra, vốn tưởng rằng sẽ đau nhức triệt nội tâm, nhưng mà kinh ngạc phát hiện, hóa ra không khổ sở giống như trong suy nghĩ.

Những tịch mịch bất lực kia, thời gian tuyệt vọng lạnh như băng, đã cách hắn rất xa rất xa.....

” Những chuyện kia, là Minh Ất nói cho nàng sao?” giọng nói của Mặc Yểm bình tĩnh thần kỳ.

” ù! Ta không biết khi còn bé ngươi khổ sở như vậy, một mình ngươi, phụ thân mẹ mẹ cũng không ở bên.” Bạch Bạch nói, trong giọng nói mang theo chút nước nở ghen ngào.

Tiểu hồ ly vì hắn khổ sở..... Đã nhiều năm như vậy, Mặc Yểm gặp qua vô số thần tiên yêu quái phạm nhân, có sợ hắn, hận hắn, mê luyến hắn, sùng bái hắn, còn chưa có ai sẽ vì hắn khổ sở.

Hắn chưa từng nhắc tới chuyện chính mình trải qua với ai, trong mắt tất cả mọi người, tồn tại của hắn trong tam giới là cường hãn nhất! Ngoại trừ một ít người biết, không có ai biết lai lịch của hắn, cho dù biết rõ cũng không có khả năng vì hắn khổ sở!

Hắn có được pháp lực cao cường thần tiên yêu ma tha thiết ước mơ, cho dù Thiên đế chúa tể của tất cả thần tiên, đối với hắn cũng tránh lui ba phần, chỉ cần hắn nguyện ý, muốn nhất thống tam giới cũng không phải không có khả năng. Ngay cả chính hắn cũng cho rằng, không cần có người vì hắn khổ sở.

Nhưng khi ôm tiểu hồ ly nằm ở trong lòng ngực của hắn vì hắn khóc, hắn đột nhiên cảm giác được, cảm giác có người đau lòng thương tiếc tốt như vậy, trong nội tâm còn chút lạnh như băng như bị ngâm mình ở trong ôn tuyền, từng chút tiêu tán, chỉ còn lại có lòng tràn đầy ôn nhu.

Hóa ra cũng không phải là không cần, chỉ là mất đi thời gian ấm áp quá lâu, khiến hắn sinh ra một loại ảo giác, hắn đã thành thói quen một mình. Khi có một ngày, chính thức một lần nữa cảm nhận được ấm áp, mới phát hiện cuộc sống bận rộn đương nhiên kia sao chán nản lãnh đạm

May mắn! May mắn gặp tiểu hồ ly này!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đốc Tiếu Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Nghịch thiên tu luyện pháp thuật (1)

Dựa theo ước định vợ chồng Bạch thị trước kia cùng Minh Át chân nhân, Bạch Bạch mỗi ngày đến Thanh Lương Quan hai canh giờ, theo sư phụ và các sư huynh học tập pháp thuật, buổi tối có thể trở về Bạch Ngọc cốc qua đêm, cùng bọn họ cùng cố tình cảm gia đình.

Chỉ là hiện tại kế hoạch có thay đổi, vốn nghĩ để Bạch Bạch ở lại Bạch Ngọc cốc vài ngày cùng Mặc Yêm ở chung tìm hiểu, nhưng Minh Át chân nhân đột nhiên quyết định muốn bế quan tu luyện, một lần bế quan ngắn thì mấy năm, lâu là mấy chục năm, rất nhiều chuyện phải sớm dọn dẹp rõ ràng, cho nên Bạch Bạch nhận được thư cùng ngày liền quay trở về Thanh Lương Quan.

Mặc Yêm cuối cùng cũng không đi đến Thanh Lương Quan, hắn cần một ít thời gian dần dần thích ứng dùng tâm tính bình tĩnh đối mặt quá khứ. Hắn vẫn lo lắng cho Bạch Bạch như cũ, nhưng nghĩ trên người nàng còn có pháp chú chính mình hạ, có chuyện gì hắn đều có thể biết rõ trước tiên, lường trước hắn là không đến mức xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy đưa Bạch Bạch đến gần Thanh Lương Quan liền chuẩn bị rời đi.

Trước khi sắp chia tay, Mặc Yêm nói với Bạch Bạch:” Minh Át muốn bế quan, không hiểu bao lâu mới có thể ra, hôn sự của chúng ta không thể kéo dài được nữa, nàng nói với hắn, ba ngày sau ta sẽ đến lấy người. Bí tịch tu tiên trong Mặc Đàm rất nhiều, không thua Thanh Lương Quan, nàng có thể đến Mặc Đàm từ từ tu luyện pháp thuật, ta dạy cho nàng!”

Hắn vừa nói như vậy ngược lại nhắc nhở Bạch Bạch muốn thay tiểu Hắc hỏi vấn đề, vì vậy giữ chặt tay áo của hắn hỏi: “Người đến tốt cùng là tu luyện như thế nào? Vì sao lại lợi hại như vậy? Có phải là có bí quyết gì đặc biệt không?”

Mặc Yêm sừng sốt một chút, đưa tay sờ sờ tóc dài Bạch Bạch, lạnh nhạt nói:” Bí quyết tu luyện của ta, người bên ngoài không học được, quá mạo hiểm. Hiện tại pháp lực của nàng đã không kém, đến lúc đó ta dạy cho nàng chút pháp thuật chơi đùa.”

Bạch Bạch bĩu môi, lắc lắc cánh tay của hắn làm nũng nói:” Không cần phải nhỏ mọn như vậy mà! Người ta hiểu kỳ.....”

Mặc Yêm cúi đầu nhìn nàng một cái, đánh giọng nói:” Ta tu luyện tất cả pháp môn, bí tịch luyện dễ dàng tẩu hỏa nhập ma nói thế nào ta liền luyện như vậy, kết quả trong lúc vô tình vượt qua một cửa lại một cửa..... Biện pháp này quá mức nguy hiểm, Bạch Bạch nàng ngoan ngoãn ngoan vạ không cần phải đi thử.”

Bạch Bạch nghe xong khần trương nói:” Người tại sao phải mạo hiểm như vậy, chẳng may có chuyện thì làm sao bây giờ!”

Mặc Yêm cười cười không nói gì, Bạch Bạch đột nhiên mơ hồ hiểu rõ nguyên nhân hắn làm như vậy, bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn khóc lớn lên.

Mặc Yêm không nghĩ tới nàng nói khóc liền khóc, cái dạng này sao khiến hắn có thể yên tâm rồi đi? Chỉ đành phải ôm nàng đi đến trong rừng cây nhỏ gần Thanh Lương Quan ngồi xuống, đưa tay nhẹ vỗ về bờ vai của nàng tay chân luống cuống lừa nói:” Bạch Bạch ngoan, đừng khóc, quá khứ đều trôi qua, ta từ nay về sau sẽ không đi mạo hiểm..... Nàng là hồ ly ngọc làm từ nước hay sao mà thích khóc như vậy?”

Bạch Bạch chui đầu vào trước ngực hắn ô ô khóc, hoàn toàn không để ý tới hắn vụng về an ủi.

Mặc Yêm bắt đầu dĩ, nghĩ nghĩ nói:” Khi đó mẫu thân mất tích, phụ thân cũng rời nhà mà đi, còn lại một mình ta ở lại Mặc Đàm, lúc đó ta còn rất nhỏ, là hài tử nhận hết sủng ái của cha mẹ, một lần biến thành cô nhi không người để ý tới, trong nội tâm rất khó qua, thậm chí muốn làm những thứ gì dễ phát tiết. Mẫu thân thích thu thập nghiên cứu các loại bí tịch tu luyện, phụ thân vì làm nàng vui, hao tổn tâm cơ tìm tới rất nhiều rất nhiều.”

Bạch Bạch nghe được lời Mặc Yêm nói, sự chú ý bị phân tán đi một ít, tiếng khóc chậm rãi nhỏ lại, Mặc Yêm sợ nàng lại khóc, không dám dừng lại, tiếp tục nói: “Ta một mình mỗi ngày đối với những bí tịch tu luyện kia, cũng không có ai nói cho ta biết luyện được hay không, rốt cục có một lần tẩu hỏa nhập ma, hôn mê..... Khi... tỉnh lại nhìn thấy phụ thân ngồi ở bên giường, rất tiêu sái, bộ dáng so với trong trí nhớ ta già đi thật nhiều. Người nói ta đã ngủ mê nửa năm, người đang trên đường tìm kiếm mẫu thân, cảm thấy trong nội tâm bất an, cảm thấy tựa hồ nghe đến ta đang gọi người, vì vậy quay về Mặc Đàm, phát hiện ta trong tình thất hôn mê, chỉ còn lại có một tia nguyên khí, người thật vất vả mới đem ta cứu trở về.”

” Vì thương thế của ta, phụ thân lần đầu tiên ở lại Mặc Đàm cùng ta trọn vẹn một tháng, tuy người luôn không yên lòng, cũng không cười nữa, nhưng ta vẫn cảm thấy rất vui vẻ..... Đây là lần đầu tiên sau khi mẫu thân mất tích, người ở cùng ta lâu như vậy. Đáng tiếc ngày vui chẳng được bao lâu, thân thể của ta khôi phục rất nhanh, phụ thân thấy ta không có gì trở ngại, lại lần nữa rời đi.....”

” Ta nhớ lời phụ thân nói, người mặc dù đang ngăn dậm bên ngoài, lại có thể nghe được ta cầu cứu, mẫu thân có phải là cũng có thể nghe được không? Nàng thương yêu ta như vậy, thậm chí so với phụ thân còn yêu quý ta hơn, nhất định là bởi vì có chút chuyện, cho nên mới không có thể trở lại bên cạnh ta. Nếu như ta có chuyện, nàng nhất định sẽ nghe được kêu gọi của ta, nhất định sẽ trở về Mặc Đàm, đến lúc đó, chúng ta có thể đoàn tụ. Lúc ấy ta là nghĩ như vậy, cho nên bắt đầu cố ý đi ngược lại, tu luyện lung tung, hy vọng có thể lại một lần nữa tẩu hỏa nhập ma.”

Bạch Bạch biết rõ, mẫu thân Mặc Yêm sau khi rời Mặc Đầm, cho đến khi trọng phụ bỏ mình cũng không có trở về, nàng thấp giọng hỏi:” Về sau người tu luyện ngược lại như vậy mà không có việc gì sao?”

” Làm sao có thể không có việc gì? Mỗi lần tẩu hỏa nhập ma, cái loại cảm giác này so với chết còn khó chịu hơn, chỉ là không biết cái duyên cớ gì, ta một lần lại một lần tìm được đường sống trong chỗ chết. .... Mẫu thân một mực không có xuất hiện, phụ thân về sau cũng không trở về nữa, có lẽ bọn họ đều đi quá xa, đã không nghe được cầu cứu của ta, có lẽ bởi vì ta cũng không có thực sự sinh tử đến đường khải yếu quan đầu.”

Bạch Bạch nghe, đột nhiên cảm giác được có chút thống hận phụ thân Mặc Yêm, hẳn chỉ biết mình mất đi thể tử, lại chưa từng nghĩ tới, con của mình mất đi mẫu thân, bởi vì hẳn cố chấp, nên bốn phận phụ thân này của hẳn cũng mất đi. Nếu như hẳn chịu đem tâm đối thể tử chia một ít cho Mặc Yêm, nếu như ở đoạn đen tối kia trong cuộc sống, hẳn nguyện ý cho Mặc Yêm thêm một chút quan tâm, có lẽ hai phụ tử đều không hề có kết quả như vậy.

Đáng tiếc không có nếu như.

” Về sau, ta rốt cục từ từ thất vọng, cảm thấy cứ chết như vậy cũng không còn cái gì không tốt, dù sao đã không có người sẽ nhớ rõ ta, để ý ta, vì vậy ta lúc tu luyện càng làm trầm trọng thêm, ta thậm chí tưởng tượng thấy một ngày kia cha mẹ của ta trở lại Mặc Đầm, phát hiện được thi thể của ta, không biết sẽ là cái biểu lộ gì? Không biết bọn họ có thể hay không hỏi hận tử ta đi. .... Chính là ta càng muốn chết, hết lần này tới lần khác càng không chết được, ngược lại luyện thành một thân pháp lực cổ quái. Coi như là trong họa có phúc đi.”

Mặc Yêm cho tới bây giờ không có nghĩ nói ra chuyện quá khứ của mình, hẳn là cường giả, không có thói quen cũng không muốn tỏ khổ, tỏ ra yếu thế với người khác, nhưng đối mặt Bạch Bạch, chẳng biết tại sao lại có thể tự nhiên mà chậm rãi nói ra đoạn trí nhớ không dám nhớ lại này như vậy.

Những lời này để ở trong lòng của hẳn quá lâu, cha mẹ của hẳn cho đến khi qua đời, cũng chưa từng nghĩ tới bọn họ để lại đau xót gì cho hải tử, hôm nay nói ra với Bạch Bạch, dường như rồi đi tảng đá lớn ở trong lòng, cảm giác vô cùng thoải mái.

Nước mắt Bạch Bạch khiến hắc bào trước ngực hẳn ướt đầm một lần lại một lần, hai người cứ như vậy ngồi ở trong rừng cây, ôm ấp lẫn nhau không nói một lời, nàng không có nói thêm câu an ủi nữa.

Mặc Yêm cúi đầu hôn nhẹ môi nàng mang theo vị mặn nước mắt, ôn nhu nói: “Nàng ngay cả phần nước mắt của ta cũng chảy hết rồi, ta sẽ không khổ sở nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Sinh tử kiếp (1)

Không để ý một chút mà trời đã tối rồi, Bạch Bạch chợt nhớ ra mình phải về Thanh Lương quan gặp sư phụ, thế mà lại ở cùng Mặc Yêm trong rừng cây nhỏ đến giờ này.

“Ta phải trở về, nếu không sư phụ và sư huynh sẽ lo lắng.” Đang trong lòng Mặc Yêm Bạch Bạch bỗng đứng dậy, đôi mắt hồng hồng, những vệt nước mắt còn đọng trên khuôn mặt thanh lệ.

Mặc Yêm lấy chiếc khăn lụa giúp Bạch Bạch lau sạch khuôn mặt, nói: “Khó thành diễn viên hồ ly hí khúc rồi, người khác không biết lại tưởng ta bắt nạt nàng. Ngoan ngoãn chờ ta, ngoài ra bây giờ là vợ của ta rồi, không cho phép nàng quá thân cận với Minh Ất và mấy sư huynh của nàng, biết không?”

Bạch Bạch bĩu môi, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, đây cũng là chuyện mà sư phụ nàng đã từng nói qua, làm người thật là phiền toái!

“Mọi việc đều phải cẩn thận, không có việc cần thiết thì không được ra khỏi Thanh Lương quan. Nếu nàng phải về Bạch Ngọc cốc thì phải tìm người đi cùng nàng, ban ngày trở lại Thanh Lương quan thì cũng phải để cha nàng đi cùng.” Trong lòng Mặc Yêm không ngừng dấy lên cảm giác bất an.

“Như vậy không phải là quá phiền phức sao? Hay là không về Thanh Lương quan nữa, ở lại đây còn tốt hơn.” Bạch Bạch cảm thấy Mặc Yêm có phần thái quá.

“Cũng được, ta nói với cha mẹ nàng một tiếng, nàng cũng đừng về Bạch Ngọc cốc nữa, dù sao khi nàng gả cho ta, bọn họ có thể đến Mặc Đầm ở bất cứ lúc nào.” Mặc Yêm càng nghĩ càng thấy chủ ý này không tồi.

Hắn tuy không thích Thanh Lương quan, nhưng ở đó có sư phụ, sư huynh của Bạch Bạch, nàng ở đó càng an toàn. Nhưng đương nhiên tốt nhất là hẳn sẽ đưa Bạch Bạch về Mặc Đầm, nhưng nếu như vậy thì cha mẹ nàng sẽ mất hứng.

Bạch Bạch lưu luyến không rời, tạm biệt Mặc Yêm trở về Thanh Lương quan, đúng lúc gặp đồng tử bên cạnh sư phụ là Huyền Thư đang đợi nàng ở cửa trước, nói rằng Minh Ất chân nhân ngày mai bế quan, các sư huynh đều đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu nàng.

Bạch Bạch vội vàng chạy đến tình thất của sư phụ, quả nhiên gặp sư phụ cùng với sáu vị sư huynh đang ở đó, sắc mặt sư phụ trầm trọng.

Minh Át chân nhân vẫy tay gọi Bạch Bạch và Vân Hư đến ngồi gần, sau đó nói: “Ngày mai ta muốn bế quan tu luyện, nhưng thực ra là muốn chữa thương, chuyện này Vân Sơ và Vân Khởi đã biết rõ từ trước, nếu như mọi việc diễn ra thuận lợi, đại khái ba năm sau ta sẽ xuất quan, nếu chẳng may có chuyện gì, có lẽ giải thể trùng tu”

Cả bảy đệ tử đều biến sắc, Vân Sơ và Vân Khởi tuy đã biết trước tình hình của Minh Át chân nhân, nhưng thực sự không nghĩ đến tình hình lại chuyển biến xấu như thế này. Bạch Bạch cũng biết giải thể trùng tu là một sự việc nghiêm trọng như thế nào, tương đương với việc tiên nhân tử vong, tuy nhiên tiên tịch không thay đổi, cũng không cần tới Địa phủ luân hồi đầu thai, nhưng tu vi thì bị hủy hoàn toàn, tất cả phải bắt đầu lại từ đầu, thân tiên nhân không thể giữ lại, phải tới Dục tiên tri định hình lại tiên hồn.

Cho dù ngàn vạn năm sau có thành công trọn vẹn thì tất cả sự tình của kiếp này cũng không nhớ lại được, không giống một phạm nhân đầu thai lại làm người.

Minh Át chân nhân không chờ các đệ tử hỏi, mà giải thích luôn: “Tình hình chưa hẳn đã nghiêm trọng đến mức thế, các ngươi không cần quá lo lắng. Hôm nay ta tuyên bố, nếu quả thật phát sinh tình huống xấu nhất, Thanh Lương quan sẽ giao cho Vân Sơ chủ trì, các ngươi phải tận lực trợ giúp sư huynh.”

Đây quả thật giống như đang dặn dò hậu sự!

Vân Sơ sững người run giọng nói: “Sư phụ, chẳng lẽ thật sự đã đến mức này rồi sao? Không còn phương pháp nào khác có thể trị thương ả?”

Minh Át chân nhân chỉ vào quyền sách trên tay nâng, nói: “Pháp lực của ngươi rất mạnh, nhưng mạnh là do tiên đơn thảo dược, dựa theo phương pháp tu luyện bình thường thì khó mà tiến triển được, cho nên trong sách đều ghi lại các loại tiên hoa thảo dược và các phương pháp rèn luyện, sau này ngươi phải nghiên cứu phân này, như vậy mới giúp pháp lực của ngươi tăng lên được. Tâm hồn của ngươi đơn giản tinh khiết, lại có pháp lực mạnh làm căn cơ, học tập sẽ vấn đề gì cũng dễ dàng hơn, hơn nữa Mặc Yểm sẽ chỉ dạy cho ngươi, như vậy sư phụ cũng đỡ phải lo lắng. Sư phụ chỉ hy vọng ngươi giữ được tâm hồn như hiện nay, thế gian có rất nhiều chuyện bất bình, không cần cứ một chút là nổi oán hận, hiểu không?”

Bạch Bạch ra sức gật đầu, bỗng nhiên nói: “Sư phụ, đệ đệ biến thành hồ ly được không?”

Minh Át chân nhân sững sốt một lát, nói: “Đương nhiên là được.” Trong nháy mắt, tiểu nữ nhân bạch y đã không còn thấy bóng dáng, chỉ thấy một bóng trắng nho nhỏ lông mềm chạm vào ngực hắn, sau đó chợt nghe Bạch Bạch ô ô khóc rống nói: “Sư phụ, ta không thể mất người! Người nhất định phải mạnh khỏe quay trở ra...”

Tiểu hồ ly này đúng là làm cho người ta cảm thấy ôn hòa, dễ chịu... Minh Át chân nhân ôm lấy nàng, trong lòng ngổn ngang trăm điều. Bạch Bạch biết rõ nếu nàng đang trong hình dáng con người thì hẳn sẽ không chịu thân cận với nàng, cho nên biến trở về hình dạng hồ ly. Hẳn biết Bạch Bạch vô cùng tin tưởng hắn, phải nói rằng năm trăm năm nay nàng càng tin nhiệm hắn hơn, thậm chí năm trăm năm qua hắn còn không ngừng tăng ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng nhiều hơn là cha mẹ nàng, nhưng xét cho cùng thì hẳn chỉ muốn lợi dụng tiểu hồ ly này mà thôi. Tuy nhiên năm trăm năm hắn ở trên Thiên đình chứng kiến nàng ngày một lớn lên, tình cảm của hắn đối với nàng thân thiết hơn so với các đệ tử khác.

Trông thấy Bạch Bạch quá thương tâm, Minh Át chân nhân chỉ có thể cười khổ. Dù lý do của hắn có vĩ đại như thế nào cũng không thay đổi được sự thật là hắn lợi dụng nàng. Một sư phụ hèn hạ như hắn lại lấy được sự tin nhiệm hoàn toàn của nàng, vậy thì so với Mặc Yểm hẳn tốt hơn ở điểm nào?

Còn một đêm cuối này, Minh Át chân nhân dường như muốn đền bù những thiệt thòi cho Bạch Bạch, hắn ôm Bạch Bạch vào lòng, không còn khoảng cách giữa thầy trò nữa, tất cả những gì giữ trong lòng sư đồ họ đều bộc lộ ra ngoài, muốn đem hết tình cảm sư đồ thể hiện trong tối hôm nay.

Vân Sơ chờ cho các sư đệ sư muội biết hết chuyện, một khi sư phụ có mệnh hệ gì, Thanh Lương quan còn phải dựa vào bọn họ. Bọn họ không thể để cho tâm huyết của sư phụ và các liệt tổ liệt tông bị hủy trong tay bọn họ. Cho nên tất cả đều nén đau thương, tận dụng nốt đêm nay có điều gì không hiểu về quá trình tu luyện đều đồng loạt nhờ Minh Át chân nhân chỉ giáo.

Không lâu sau trời đã sáng, Minh Át chân nhân hơi mệt mỏi đứng dậy, cuối cùng nói: “Tình trạng của ta tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài, Thanh Lương quan tuy không tranh quyền đoạt thế, nhưng cũng không tránh khỏi bọn tiểu nhân thời cơ càn quấy. Sau khi rời khỏi tình thất nhất định phải kín mồm kín miệng, cho dù là ai hỏi cũng không được tiết lộ nửa lời”

Các đệ tử nghiêm túc đồng ý, cùng hộ tống Minh Át chân nhân vào động phía sau núi bế quan, sau đó tự đề nén cảm xúc, vờ như không có gì xảy ra, trở về phòng nghỉ ngơi.

Vân Hư lo lắng cho Bạch Bạch nên đưa nàng về phòng nghỉ ngơi, vừa đi qua hoa viên thì một bóng đàn lóe lên trước mặt, tiểu Hắc đang chặn đường đi của hai người.

“Các ngươi đi theo ta, ta có chuyện quan trọng muốn nói với các ngươi!” Tiểu Hắc nói xong, không quay đầu lại mà đi trước dẫn đường, chạy đến chỗ mảnh đất trống trước hoa viên.

Bạch Bạch và Vân Hư cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nhưng thấy tiểu Hắc nghiêm túc bộ dạng thần bí nên hai người chần chừ lại tinh thần đi theo hắn.

Tiểu Hắc cảnh giác nhìn bốn phía một lúc, bốn phía lúc này không có gì che chắn, đến một con sau cũng không thể ẩn nấp, tiểu Hắc nhìn vị trí này tương đối hải lòng, lúc này mới nói: “Con vẹt lam trong phòng Bạch Bạch có vấn đề, tốt nhất là đuổi nó đi ngay lập tức!”

Vân Hư giật mình nói: “Ngươi gọi chúng ta đến chỗ này chỉ để nói như vậy thôi sao? Ngươi chán ghét con vệt đỏ đến vậy à?”

“Hắn không phải thứ tốt đẹp! Hắn là gian tế!” Tiểu Hắc hạ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Phát hiện của Tiểu Hắc (1 2)

“Hôm nay Mặc Yểm đưa ngươi đến sao?” Minh Át chân nhân ôn hòa hỏi, kỳ thật hắn đã biết sớm đáp án của vấn đề này, Huyền Thu từ xa đã nhìn thấy Mặc Yểm và Bạch Bạch đi cùng nhau, chỉ là không biết tại sao cả hai người không vào Thanh Lương quan mà lại đột ngột chuyển hướng đi vào rừng cây đến khi trời tối mới đi ra. Minh Át không muốn quấy rầy thời gian hai người ở bên nhau cho nên không cho Huyền Thu đến thúc giục.

Quả nhiên Bạch Bạch thẳng thắn gật đầu nói: “Ngày hôm qua hắn đi cùng cha mẹ của đệ tử, nhưng hắn không muốn vào Thanh Lương quan...” Nàng vừa nói vừa dò xét thần sắc của sư phụ, Mặc Yểm kháng cự Thanh Lương quan khiến cho nàng thấy không hay.

Minh Át không muốn làm nàng khó xử, tiếp tục hỏi: “Cha mẹ ngươi đồng ý cho các ngươi ở cùng một chỗ, có phải là đã đáp ứng lời cầu hôn của hắn không?”

“Vâng. Cha mẹ của đệ tử muốn hỏi qua ý kiến của sư phụ.”

“Đây là chuyện vui, sư phụ vui mừng thấy hắn thành thất, nhưng hôn lễ của Bạch Bạch, sư phụ không có cách nào tham dự được.” Minh Át chân nhân rất hiểu tính tình của Mặc Yểm, hắn chắc chắn không đợi bố cáo thiên hạ chuyện lấy Bạch Bạch mà sẽ mang nàng.

Nhìn thấy tiểu nữ nhi kiều mị Bạch Bạch trước mặt, hắn đột nhiên có chút ghen tỵ với Mặc Yểm. Từ nay về sau hắn có Bạch Bạch làm bạn, cuộc sống tiêu dao khoái hoạt! Hắn thậm chí còn có ý muốn giữ Bạch Bạch lại, nhưng hắn nhanh chóng cho rằng cảm xúc này của hắn giống như cảm xúc của bậc cha chú khi đem gả con gái đi.

Bạch Bạch nhớ đến việc lần này sư phụ bề quan không biết sinh từ thế nào, không nhìn được nghẹn ngào thấp giọng nói: “Sư phụ, Mặc Yểm có nói cho đệ tử biết quá trình tu luyện của hắn, hắn trải qua rất nhiều lần tẩu hỏa nhập ma nhưng đều không có vấn đề gì, hắn lợi hại như vậy, nhất định sẽ có biện pháp giúp sư phụ, ta đến nhờ hắn hỗ trợ có được không?”

“Không cần!” Minh Át chân nhân dường như không chút đắn đo cự tuyệt lời đề nghị này, hắn biết rõ pháp lực của Mặc Yểm cao cường đến mức nào, nếu như hắn bề quan chữa thương mà có Mặc Yểm ở bên cạnh thì có thể cảm chắc đến bảy tám phần sẽ vượt qua được kiếp nạn này.

Nhưng hắn không muốn cúi đầu trước Mặc Yểm.

Minh Át chân nhân và Mặc Yểm, một người ôn hòa thanh quý, một người ngạo nghễ bất khuất, nhưng mà có điểm tương đồng đồng là đều cực kỳ kiêu ngạo, hắn tuy không nói là oán hận, cũng không nói là đối địch với Mặc Yểm, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn thật sự bình tĩnh chấp nhận người anh này, trong lòng hắn có bất mãn thậm chí coi Mặc Yểm như đại địch.

Hắn đối với Mặc Yểm có thể lợi dụng, có thể uy hiếp nhưng tuyệt đối không mở miệng nhờ vả. Chẳng hạn như việc của Bạch Bạch, hắn xem trộm được thiên cơ, muốn lợi dụng Bạch Bạch để sai khiến Mặc Yểm làm theo những ý định của hắn, chứ hắn không bao giờ nghĩ tới việc hai bên thân thiện hữu hảo, anh em bắt tay hợp tác cùng hoàn thành mục tiêu.

Lần này mặc dù phải đối mặt với đại nạn sinh tử, Minh Át chân nhân vẫn giữ nguyên ý không chịu cúi đầu, hắn lo Bạch Bạch sẽ lén làm như vậy, nên nói: “Thương thế của sư phụ không đơn giản, Mặc Yểm cũng không đủ sức giúp đỡ. Bạch Bạch cùng hắn lập gia đình là sư phụ vui vẻ rồi, không cần vì việc này mà làm khó hắn.”

Bạch Bạch cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi lời của sư phụ, cho nên nàng nghĩ Mặc Yểm cũng không giúp được, lại càng thất vọng.

Minh Át chân nhân chỉ vào quyển sách trên tay nàng, nói: “Pháp lực của ngươi rất mạnh, nhưng mạnh là do tiên đơn thảo dược, dựa theo phương pháp tu luyện bình thường thì khó mà tiến triển được, cho nên trong sách đều ghi lại các loại tiên hoa thảo dược và các phương pháp rèn luyện, sau này ngươi phải nghiên cứu phần này, như vậy mới giúp pháp lực của ngươi tăng lên được. Tâm hồn của ngươi đơn giản tinh khiết, lại có pháp lực mạnh làm căn cơ, học tập sẽ vấn đề gì cũng dễ dàng hơn, hơn nữa Mặc Yểm sẽ chỉ dạy cho ngươi, như vậy sư phụ cũng đỡ phải lo lắng. Sư phụ chỉ hy vọng ngươi giữ được tâm hồn như hiện nay, thế gian có rất nhiều chuyện bất bình, không cần cứ một chút là nổi oán hận, hiểu không?”

Bạch Bạch ra sức gật đầu, bỗng nhiên nói: “Sư phụ, đệ đệ biến thành hồ ly được không?”

Minh Át chân nhân sững sốt một lát, nói: “Đương nhiên là được.” Trong nháy mắt, tiểu nữ nhân bạch y đã không còn thấy bóng dáng, chỉ thấy một bóng

trắng nhỏ nhỏ lông mềm chạm vào ngực hần, sau đó chợt nghe Bạch Bạch ô ô khóc rờn nói: “ Sư phụ, ta không thể mất người! Người nhất định phải mạnh khỏe quay trở ra...”

Tiểu hồ ly này đúng là làm cho người ta cảm thấy ôn hòa, dễ chịu. . . Minh Át chân nhân ôm lấy nàng, trong lòng ngổn ngang trăm điều. Bạch Bạch biết rõ nếu nàng đang trong hình dáng con người thì hần sẽ không chịu thân cận với nàng, cho nên biến trở về hình dạng hồ ly. Hần biết Bạch Bạch vô cùng tin tưởng hần, phải nói rằng năm trăm năm nay nàng càng tin nhiệm hần hơn, thậm chí năm trăm năm qua hần còn không ngừng tăng ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng nhiều hơn là cha mẹ nàng, nhưng xét cho cùng thì hần chỉ muốn lợi dụng tiểu hồ ly này mà thôi. Tuy nhiên năm trăm năm hần ở trên Thiên đình chứng kiến nàng ngày một lớn lên, tình cảm của hần đối với nàng thân thiết hơn so với các đệ tử khác.

Trông thấy Bạch Bạch quá thương tâm, Minh Át chân nhân chỉ có thể cười khổ. Dù lý do của hần có vĩ đại như thế nào cũng không thay đổi được sự thật là hần lợi dụng nàng. Một sư phụ hèn hạ như hần lại lấy được sự tín nhiệm hoàn toàn của nàng, vậy thì so với Mặc Yêm hần tốt hơn ở điểm nào?

Còn một đêm cuối này, Minh Át chân nhân dường như muốn đền bù những thiệt thòi cho Bạch Bạch, hần ôm Bạch Bạch vào lòng, không còn khoảng cách giữa thầy trò nữa, tất cả những gì giữ trong lòng sư đồ họ đều bộc lộ ra ngoài, muốn đem hết tình cảm sư đồ thể hiện trong tối hôm nay

Vân Sơ chờ cho các sư đệ sư muội biết hết chuyện, một khi sư phụ có mệnh hệ gì, Thanh Lương quan còn phải dựa vào bọn họ. Bọn họ không thể để cho tâm huyết của sư phụ và các liệt tổ liệt tông bị hủy trong tay bọn họ. Cho nên tất cả đều nén đau thương, tận dụng nốt đêm nay có điều gì không hiểu về quá trình tu luyện đều đồng loạt nhờ Minh Át chân nhân chỉ giáo.

Không lâu sau trời đã sáng, Minh Át chân nhân hơi mệt mỏi đứng dậy, cuối cùng nói: “ Tình trạng của ta tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài, Thanh Lương quan tuy không tranh quyền đoạt thế, nhưng cũng không tránh khỏi bọn tiểu nhân thời cơ càn quấy. Sau khi rời khỏi tinh thất nhất định phải kín mồm kín miệng, cho dù là ai hỏi cũng không được tiết lộ nửa lời”

Các đệ tử nghiêm túc đồng ý, cùng hộ tống Minh Át chân nhân vào động phía sau núi bệ quan, sau đó tự đề nén cảm xúc, vờ như không có gì xảy ra, trở về phòng nghỉ ngơi.

Vân Hư lo lắng cho Bạch Bạch nên đưa nàng về phòng nghỉ ngơi, vừa đi qua hoa viên thì một bóng đàn lóe lên trước mặt, tiểu Hắc đang chặn đường đi của hai người.

“ Các người đi theo ta, ta có chuyện quan trọng muốn nói với các người!” Tiểu Hắc nói xong, không quay đầu lại mà đi trước dẫn đường, chạy đến chỗ mảnh đất trống trước hoa viên.

Bạch Bạch và Vân Hư cả thảy xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi nhưng thấy tiểu Hắc nghiêm túc bộ dạng thần bí nên hai người chân chính lại tinh thần đi theo hần.

Tiểu Hắc cảnh giác nhìn bốn phía một lúc, bốn phía lúc này không có gì che chắn, đến một con sau cũng không thể ẩn nấp, tiểu Hắc nhìn vị trí này tương đối hài lòng, lúc này mới nói: “ Con vẹt lam trong phòng Bạch Bạch có vấn đề, tốt nhất là đuổi nó đi ngay lập tức!”

Vân Hư giật mình nói: “ Người gọi chúng ta đến chỗ này chỉ để nói như vậy thôi sao? Người chán ghét con vẹt đó đến vậy à?”

“ Hần không phải thứ tốt đẹp! Hần là gian tế!” Tiểu Hắc hạ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Ta tin tưởng ngươi (1)

Vân Hư nghe tiểu Hắc nói xong, có chút kinh ngạc, hỏi ngược lại: "Làm sao ngươi biết?"

Tiểu Hắc nói: " Tôi hôm qua ta thấy hần lén lút lút lút lật xem gì đó trong phòng Bạch Bạch, sau đó lại ra cửa Thanh Lương Quan bay một vòng, không biết muốn rình coi cái gì!" Tiểu Hắc ngay từ đầu đã đối đầu với lam vẹt, ngày hôm qua tức giận rồi đi, không lâu lại vụng trộm ở bên ngoài gian phòng Bạch Bạch nhìn chằm chằm vào hần.

" Ta nhớ nơi hần bị thương là trên cánh....." Thương thế Vân Hư tự mình xem qua, hần là bị linh thú cắn xé lưu lại, sâu đủ thấy xương, huyết nhục mơ hồ, chỉ thiếu một chút cánh bên phải sẽ bị xé tới xương. Thụ thương nặng như vậy, sao lại còn có thể bay một vòng trong Thanh Lương Quan?

Nhìn thấy Vân Hư rõ ràng không tin lời của nó, tiểu Hắc vô cùng phẫn nộ, tức giận nói: "Hần mà bị thương, đêm qua lúc ta thấy hần trộm đi, tinh thần rất tốt, một chút chuyện cũng không có!"

Vân Hư nghe giọng điệu hần khẳng định, có chút dao động, nghĩ nghĩ nói: " Ta đi thay được cho hần, thuận đường nhìn một cái hần bị thương thật hay là giả."

Tiểu Hắc liên tục gật đầu, thúc giục Vân Hư cùng Bạch Bạch nhanh hành động. Vân Hư trở về phòng lấy thuốc trị thương cùng băng vải, cùng Bạch Bạch một đường trở về gian phòng của nàng, lam vệt đang nằm trên mặt bàn bên cửa sổ, vị trí không khác nhiều lắm so với ngày hôm qua Bạch Bạch rời đi, chưa từng xê dịch.

Vân Hư tinh tế dò xét một phen, phát giác ánh mắt lam vệt đang đại ra người lộ ra đau đớn, thần thái ảm đạm, thân thể mềm nằm sấp trên mặt bàn, hữu khí vô lực rõ ràng là trọng thương chưa lành, hoài nghi trong nội tâm liền yếu đi vài phần.

Vốn miệng vết thương lam vệt hẳn là cứ ba ngày thay được một lần, được thay được rất dễ dàng ảnh hưởng việc phục hồi miệng vết thương như cũ, nhưng hiện tại vì nghiệm chứng lời nói tiểu Hắc, Vân Hư lại khá nhẫn tâm làm khổ hẳn một hồi.

Lam vệt dường như ý thức được ý đồ của hắn, vô cùng hợp tác tùy ý hắn mở băng vải trên cánh, lại nhẹ nhàng lau đi thuốc trị thương, lộ ra cái miệng vết thương đáng sợ -- quả thật là gãy cánh trọng thương.

Máu trên vết thương vốn đã ngừng, hiện tại lại bởi vì động tác của Vân Hư lại lần nữa chảy ra, tuy nhiên động tác của hắn đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng vẫn không thể tránh né động đến miệng vết thương.

Lam vệt hiển nhiên rất đau, trong cổ họng đau đớn rên rỉ mấy tiếng, thân thể bắt đầu không khống chế được run rẩy, xung quanh vết thương thậm chí bắt đầu có chút co giật, tình trạng cực kỳ thương cảm.

Vân Hư vô cùng hối hận tin vào "lời gièm pha" của tiểu Hắc lại đến động thủ thương tổn con chim vô tội này, vội vàng tập trung tinh thần một lần nữa bôi thuốc tốt nhất cho nó.

Liếc mắt nhiều lần người bị hại lương tâm lại càng thêm bất an, Vân Hư thu thập qua loa, nhanh chóng liền lui ra ngoài ý định đi tìm tiểu Hắc tính sổ.

Bạch Bạch do dự một chút, cuối cùng cũng theo Vân Hư đi, nàng sợ tiểu Hắc sẽ bị Vân Hư trách cứ chịu ủy khuất, tuy lam vệt cũng rất đáng thương, nhưng ở trong phòng nàng cũng không giúp được hắn gì.

Vân Hư trở lại gian phòng của mình, tiểu Hắc nhảy dựng nhảy đến trước mặt hắn nhanh tiếng hỏi: "Sao rồi?!"

Vân Hư thả mạnh hộp thuốc băng vải trên bàn, lớn tiếng nói: "Như ý nguyện của ngươi! Ngươi không thích hẳn không sao, tại sao phải nói dối gạt ta? Hại ta sớm đi thay thuốc cho nó, giày vò nó đến chết đi sống lại. Tiểu Hắc, ngươi khi nào thì trở nên nhẫn tâm như vậy?!"

Bạch Bạch chạy đến, vừa vặn nghe thấy âm thanh quở trách, biết nguy rồi, vội vàng xông vào gian phòng của hắn.

Tiểu Hắc nhìn thoáng qua trên hộp bị thay thế dính đầy vết máu cùng thuốc mỡ dính vào kính ngạc nói: "Ngươi xem rõ ràng? Miệng vết thương của nó là thật?"

"Ta thấy rõ ràng!" Vân Hư một ngón tay chỉ Bạch Bạch nói: "Bạch Bạch cũng nhìn thấy!"

Tiểu Hắc nhìn về phía Bạch Bạch, thấy Bạch Bạch yên lặng nhẹ gật đầu, hắn biết mình có khả năng trúng kế lam vệt, vừa tức vừa vội đi qua đi lại vài vòng trên mặt bàn, cả giận nói: "Ta muốn nhìn nữa!"

Vân Hư ngăn hắn lại nói: "Còn xem? Miệng vết thương của nó lại cho ngươi lộn xộn, cánh sẽ bị phé đi!"

Tiểu Hắc dùng sức mài mài chính móng vuốt mình trên mặt bàn, oán hận nói: "Ngươi không tin ta?!"

"Ngươi muốn ta tin ngươi như thế nào? Tiểu Hắc, nếu ngươi không thích hẳn, chờ thương thế hẳn tốt, ta đưa hẳn đi là được, ngươi không cần làm như vậy." Vân Hư nghĩ tiểu Hắc không muốn có người tranh sự quan tâm trong Thanh Lương Quan với nó, cho nên mới vu hãm cho lam vệt, dù sao hắn cùng tiểu Hắc cũng có nhiều năm cảm tình, không hy vọng hắn trở nên lòng dạ độc ác như vậy, cho nên câu nói phía sau trở thành ôn hòa khuyên bảo.

Thứ Tiểu Hắc muốn không phải cái này, hắn nhớ đến nay đều chưa từng chịu ủy khuất như vậy! Hắn rõ ràng thật sự trông thấy con lam vệt chết tiệt trong phòng Bạch Bạch trở mình gì đó, sau đó lại rình bốn phía trong Thanh Lương Quan, nhưng chỉ có một mình hắn trông thấy, thì có ích lợi gì chứ? Đáng giận nhất chính là tên hỗn đản Vân Hư này lại không tin hắn, hoài nghi hắn bởi vì đồ kỵ tùy ý hãm hại con vệt thối.

Hắn rất tức giận lại không biết nên làm cái gì bây giờ, hỗn đản đã nghĩ xông tới gian phòng Bạch Bạch tìm con lam vệt tính sổ! Vân Hư xem xét thần sắc hắn hung ác chỉ biết không tốt, đầu chịu thả hắn ra ngoài?

Một người một mèo, một kẻ muốn chạy, một kẻ muốn ngăn, hành động của tiểu Hắc trong mắt Vân Hư rõ ràng chính là thẹn quá hoá giận, pháp lực của hắn so với tiểu Hắc cao hơn rất nhiều, tiểu Hắc nhảy lên nhảy xuống những vẫn không thể chạy ra, tức giận đến xù lông.

Hắn thở hỗn hển mấy hơi, biết rõ mình không có biện pháp thuyết phục kẻ đồ đầu gỗ Vân Hư kia, nghiêng đầu đi hung dữ nói với Bạch Bạch: "Hồ ly ngốc, ngươi cũng không tin ta?!"

Bạch Bạch nhìn hắn lại nhìn Vân Hư, chần chờ một chút, khẳng định nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Vân Hư giật mình nói: "Bạch Bạch, ngươi vừa mới tận mắt thấy, ngươi còn tin tưởng hắn?"

Tiểu Hắc so với hán càng thêm giật mình, đã quên đi so đo lời của hán, chờ mong lại sợ bị thương tổn mạnh miệng nói: "Ngươi trên miệng nói tin tưởng, trong lòng vẫn là không tin!"

Bạch Bạch đi đến hai bước, cắn cắn môi nói: "Ta thật sự tin tưởng ngươi! Vân Hư sư huynh, tiểu Hắc sẽ không nói dối, hán..... Hán tuy tính tình xấu, lại hung ác, nhưng hán chưa bao giờ nói dối!"

Tiểu Hắc nghe nàng đánh giá xong, không biết nên vui vẻ hay là tức giận, tiểu hồ ly tin tưởng hán! Tiểu hồ ly thật sự tin tưởng hán! Tiểu Hắc cảm thấy oán khí cùng ủy khuất đầy mình thoáng chốc tiêu tán sạch sẽ.

Vân Hư tỉnh táo lại, không phải không thừa nhận Bạch Bạch nói không sai, tiểu Hắc ở Thanh Lương Quan chờ đợi mấy trăm năm, chuyện xấu đã làm nhiều lần, nhưng thật sự chưa bao giờ nói dối, cho dù làm sai gây họa, hán cũng thẳng thắn thừa nhận, tư thái quật cường có chết cũng không nhận sai. Bây giờ là thời khắc quan trọng sự phụ bề quan, xác thực hán là mọi chuyện phải cẩn thận, lam vệt đột nhiên xuất hiện không rõ lai lịch, không thể khinh thường! Nghĩ như vậy, thái độ Vân Hư lập tức mềm xuống: "Không nghĩ tới ta ở chung với ngươi mấy trăm năm, ngược lại không hiểu rõ ngươi bằng Bạch Bạch."

Tiểu Hắc biết rõ Vân Hư nói như vậy, cho dù không phải hoàn toàn tin tưởng hán, nhưng cũng đồng ý để lời nói của hán ở trong lòng, tâm tình lập tức tốt lên không ít, hất mặt "Hừ" một tiếng, dùng hành động tỏ vẻ "Ta còn chưa tha thứ cho ngươi"

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tương kế tựu kế (1)

Bạch Bạch rất đồng ý lời Vân Hư nói, gật đầu nói: "Đúng vậy, mọi người biết tiểu Hắc thời gian dài như vậy, sao có thể vì một con vệt vừa tới không lâu hoài nghi hán?"

Tiểu Hắc đối với tín nhiệm của Bạch Bạch âm thầm cảm kích, nhưng kích động qua đi lại đột nhiên cảm giác được ớn, trừng mắt hỏi: "Ngươi tin ta là bởi vì ngươi biết ta tương đối lâu?!"

"Đúng vậy!" Bạch Bạch trả lời theo thực tế.

Tiểu Hắc không nói gì, trầm nghĩ: Nếu như ta tới muộn hơn con thối vệt kia, vậy có phải tiểu hồ ly cũng không tin ta hay không?

Chuyện lam vệt nếu như là thật sự, như vậy không thể xem là việc nhỏ, Vân Hư không muốn rút dây động rừng, dẫn Bạch Bạch cùng tiểu Hắc đi gặp Vân Sơ cùng Vân Khởi.

Vân Khởi nghe qua tiểu Hắc tự thuật, trầm ngâm suy nghĩ một hồi nói: "Việc này chúng ta nắm chắc trong nội tâm là tốt rồi, chúng ta giả bộ như không tín nhiệm tiểu Hắc như trước, tiểu Hắc ngươi có thể tiếp tục quan sát cử động lam vệt."

Tiểu Hắc lắc đầu nói: "Không nên! Hán trông thấy ta đi theo hán, làm chuyện xấu nhất định sẽ càng thêm chú ý, muốn vạch trần hán càng khó!"

Vân Khởi cười nói: "Mục đích lam vệt ẩn vào Thanh Lương Quan chúng ta cũng không biết, giả thiết hán thật sự có ý đồ bắt lương, trải qua chuyện Vân Hư nghiệm thương vừa rồi, hán tất nhiên biết rõ ngươi đang ở đây âm thầm nhìn chăm chăm hán, mà hán bây giờ có lẽ đang cao hứng, bởi vì hán thành công hãm hại ngươi, Vân Hư nhất định không hề tin tưởng ngươi, người Thanh Lương Quan sau khi nghe nói chuyện này, nhất định cho rằng ngươi không thích hán cho nên nói dối vu oan hán. Mặc kệ sau này ngươi phát hiện hán có bất kỳ hành động gì, phản tin tưởng lời ngươi nói sẽ giảm đi. Cho nên ngươi không ngại thẳng thắn theo dõi hán, hán ngược lại sẽ không quá đề phòng ngươi, bởi vì hán cho rằng, ngươi mật báo cũng vô dụng, đối với hán đã không có tính uy hiếp."

Tiểu Hắc nghe lời này xong lập tức hiểu được, đặc ý nói: "Ta đây phải làm ra rất tức giận ủy khuất, tìm đủ mọi cách chứng minh mình trong sạch?!"

"Đúng!" Vân Khởi khen ngợi gật đầu.

Sau đó ngẩng đầu đối Bạch Bạch nói: "Bạch Bạch ngươi không giỏi che dấu giả bộ, ngươi có thể để lam vệt hiểu được thái độ của ngươi, chỉ là nhất định phải nhớ rõ, ngàn vạn lần không thể lộ ra chuyện chúng ta đã tin tưởng tiểu Hắc."

Bạch Bạch khó hiểu nói: "Một khi chúng ta đều cảm thấy hán có vấn đề, vì sao không dứt khoát bắt nó rồi đi? Mà phải phiền toái như vậy?"

Vân Sơ thay Vân Khởi đáp: "Mục đích của nó chúng ta hoàn toàn không biết gì, nếu để cho hán biết rõ chúng ta đã hiểu rõ thân phận gian tế của hán, rất có thể hán sẽ nghĩ ra biện pháp khác để đối phó chúng ta, đến lúc đó hán ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, chúng ta sẽ rất bị động. Chỉ là trong khoảng thời gian này phải vất vả tiểu Hắc."

Tiểu Hắc nhận được "nhiệm vụ quan trọng", cho là mình rất được coi trọng, chẳng những nửa điểm không biết là vất vả khó xử, ngược lại kích động vô cùng hưng phấn.

Bạch Bạch lo lắng xác định nói: "Ta chỉ cần không để lam vệt biết rõ tất cả mọi người tin tưởng tiểu Hắc, còn lại nói cái gì, làm cái gì cũng có thể sao?"

"Ừ! Lam vệt sẽ ở gian phòng của ngươi, nếu như tùy tiện bắt nó chuyển qua nơi khác đi, sẽ khiến hấn cảnh giác, sớm chiều ở chung, ngươi cũng rất khó che dấu đề phòng cảm xúc trước mặt hấn, so với giả vờ không tiết lộ, không bằng dứt khoát dùng giả bộ, như vậy sẽ khiến hấn cảm thấy đã nắm chắc tình huống, làm những chuyện càng không kiêng nể gì cả." Văn Khởi thấy rõ nhân tính, nói tâm lý chiến thuật ngươi lừa gạt ta công thủ tuyệt đối là cao thủ.

Thương nghị đã xong, mọi người đều tự tản đi, Bạch Bạch một mình trở về phòng, tiểu Hắc thì tiếp tục lưu luyến ở chỗ tối tắm trong hoa viên, gần như hiển nhiên giám thị lam vệt.

Lam vệt vẫn ghé vào trên mặt bàn dưới bệ cửa sổ như cũ, ồm yếu chuyển động đôi mắt vô thần dò xét thần sắc Bạch Bạch. Bạch Bạch có sự huyênh công đạo, cũng không tận lực che dấu cảnh giác cùng đề phòng trên mặt.

Một người một chim đối mặt một hồi, Bạch Bạch mở miệng hỏi: "Ngươi có thể nói?"

"Có một chút." Lam vệt nghĩ nghĩ, cố ý giọng gao nói đứt quãng một câu, khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy linh tính hấn không cao, nói chuyện khó khăn. Như vậy đã có thể thông qua thám thính tình hình Thanh Lương Quan, lại có thể giữ lại đường sống, nếu như đối phương hỏi hấn một ít vấn đề không trả lời tốt hay là thử thăm dò, hấn có thể nghĩ sau, thậm chí dùng lí do mồm miệng không lanh lợi, cự tuyệt trả lời.

"Vì sao tiểu Hắc lại trông thấy ngươi tìm gì đó trong phòng ta, lại bay ra ngoài rình tình hình Thanh Lương Quan? Ai phái ngươi tới? Thực ra ngươi tới là muốn làm gì?" Bạch Bạch liên tiếp hỏi ba vấn đề, bình tĩnh nhìn lam vệt và đợi câu trả lời của nó.

Lam vệt giả vờ ngửa đầu nhìn mắt Bạch Bạch, lo lắng, ý đồ hoạt động về phía trước cách gần nằng chút ít để giải thích, trong cổ họng phát ra vài âm chữ khàn khàn đơn độc: "Không có, không có....." Vừa nói thân thể lại nghiêng đông nghiêng tây.

Nếu như không phải tin tưởng tiểu Hắc, Bạch Bạch thấy tình cảnh như vậy nhất định sẽ bị lừa, lam vệt quả thực chính là trời sinh diễn kịch.

"Ngươi không thừa nhận cũng không sao, ta sẽ để ý ngươi." Lời này của Bạch Bạch không phải uy hiếp, mà là trần thuật sự thật.

Lam vệt chán nản ngã sấp trên mặt bàn, còn đang kiên trì đứt quãng nhiều lần: "Không có, không có, là giả,....." Trong ánh mắt rủ xuống lại hiện ra vài tia đùa cợt khinh thường, chỉ là góc độ của Bạch Bạch cái gì cũng không nhìn ra.

Điều này chứng tỏ con hồ ly nhìn như ngu ngốc này không tin tưởng hấn! Thật sự là mới lạ, hấn đã lừa gạt Văn Hư mà lại không lừa gạt được một bạch hồ ly ngốc như vậy! Có lẽ bởi vì con Hắc Miêu cùng nằng ta không phải người, cho nên nằng ta mới tin nhiệm con gọi tiểu Hắc Hắc Miêu như vậy ..... Tiền nhân phạm nhân đều là một dạng, tự cho là thông minh cơ trí, còn không bằng những động vật bọn họ, biết rõ phải tin vào đồng bọn.

Bạch Bạch hai ngày này đều không nghỉ ngơi tốt, trước mắt lam vệt không tin được, nhưng nằng biết rõ tiểu Hắc ở dưới cửa nhìn, nhất định sẽ không tùy ý để con lam vệt này gây bất lợi với nằng, cho nên nằng thoải mái thu thập xong giường chiếu, kéo chăn qua, đi ngủ.

Giấc ngủ này thẳng đến khi buổi chiều mới tỉnh lại, sau đó Bạch Bạch liền lưu lại lam vệt đi tỉnh thất tu luyện, tiểu Hắc ở dưới cửa nghe được tiếng đi, biết mình nên lên sân khấu, liền nhảy lên trên bệ cửa sổ, cười lạnh nói với lam vệt: "Ta xem ngươi còn giả bộ tới khi nào!"

Lam vệt nghiêng đầu nhìn nó, không che dấu chút nào ý lạnh lùng khiêu khích trong mắt. Tiểu Hắc nghĩ hấn hai lần hãm hại chính mình, còn thiếu chút có thể thành công, không cần giả bộ cũng đã vô cùng tức giận, nằng: "Bây giờ một người cũng không có, nhìn ngươi còn có thể làm mấy chuyện xấu không?! Lại làm hại bọn họ cho là ta nói dối?!"

Nói xong đi đến hai bước, gờ móng vuốt lên liền hướng lam vệt chụp lấy!

Cũng không thấy lam vệt có động tác gì, tiểu Hắc chỉ cảm thấy trước mắt lam ảnh lóe lên, đã không thấy tăm hơi bóng dáng của nó, gương mặt chung quanh, mới phát hiện rõ ràng con vệt cánh bị trọng thương lại đã bay lên trên xà nhà.

"Ngu không ai bằng, bọn họ đã không tin ngươi, ngươi cần gì phải lo lắng thay bọn họ? Những tiền nhân kia chưa từng để những chim thú hóa thân tiểu tiên chúng ta ở trong lòng?" Lam vệt lúc này nói chuyện trôi chảy, đâu còn có dáng ngốc đông cứng vừa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159: Ngươi là phiếu cơm dài hạn (1)

Tiểu Hắc đang muốn nhảy đến trên xà nhà đuổi theo đánh con vẹt, lại nghe hắc kêu thảm một tiếng, từ trên xà nhà nhảy xuống té trên mặt đất, trong miệng kêu lên đứt quãng: “Cứu, cứu..... Cứu mạng!”

”Tiểu Hắc ngươi đang ở đây làm gì?!” giọng nói của Vân Khởi từ sau lưng truyền đến, tiểu Hắc trong lòng rung mình, thảm kêu một tiếng nguy hiểm thật! May mắn bọn họ đã thông đồng trước, nếu không thấy cảnh tượng này ai cũng sẽ cho rằng hắc thừa dịp Bạch Bạch không ở đây, đi vào khiến lam vẹt rơi trên mặt đất!

Tiểu Hắc hung hăng trừng mắt liếc nhìn lam vẹt trên mặt đất, không nói một lời xoay người nhảy ra hướng ngoài cửa sổ, thân ảnh màu đen đảo mắt biến mất trong bụi hoa.

Vân Khởi đi vào gian phòng, cẩn thận nâng lam vẹt lên thả lại trên mặt bàn, quan tâm mà hỏi thăm:”Ngươi có khỏe không?”

Lam vẹt vô lực gật đầu, đứt quãng nói:”Không, không liên quan tiểu Hắc..... Chuyện, ta là..... Là ác mộng, rơi, rớt xuống, đi.” Những lời hắc nói sau này trong thời điểm ánh mắt mơ hồ, một bộ dáng kinh hồn chưa dứt.

Vân Khởi trong nội tâm thầm than, nếu như không phải Bạch Bạch vừa mới dùng thuật nhìn tình hình tiểu Hắc bên này, đổi lại ai cũng sẽ hiểu lầm tiểu Hắc khi dễ lam vẹt, mà lam vẹt ăn nhờ ở đậu, mềm yếu không dám cáo trạng, thậm chí còn chủ động che lấp thay tiểu Hắc.

Cái con lam vẹt này thực sự diễn trò!

Chẳng qua nói đến diễn trò, Vân Khởi cũng không kém, ôn hòa an ủi lam vẹt một phen, cũng lần nữa nói nếu như tiểu Hắc lại khi dễ, hắc nhất định phải lớn mật nói với những người khác, lại xin lỗi vài câu thay tiểu Hắc, lúc này mới rời khỏi gian phòng Bạch Bạch.

Tiểu Hắc chạy đến chỗ ở của Vân Khởi, Bạch Bạch đã ngưng làm phép một hồi, hắc vừa thấy Vân Hư đã tới, lập tức chỉ cao ngón tay lên trời, thảm nghĩ: Ngươi nghĩ oan uống cho ta rồi, hiện tại biết rõ sai rồi chứ.

Vân Hư cũng là người quang minh lỗi lạc, gặp mặt liền nói xin lỗi tiểu Hắc, lại nói: “Vẹt rõ ràng bị thương lợi hại, vì sao hành động lại linh hoạt như thế?”

”Hắc rất có thể là bị pháp thuật nào đó thao túng làm con rối.” Vân Khởi đi tới vừa vặn nghe thấy Vân Hư nghi vấn

”Nhị sư huynh từ trước nói qua, thuật điều khiển động vật đến trình độ nhất định, chỉ cần là vật còn sống đều có thể khống chế tự nhiên. Lam vẹt chính là bị người thao túng đến Thanh Lương Quan làm gian tế có đúng không?” Bạch Bạch lập tức nhớ tới lời Vân Khởi đã dạy gì đó trước kia.

Vân Khởi mỉm cười gật đầu nói:”Đúng!”

”Chúng ta phải nghĩ biện pháp bắt được người khống chế phía sau!” Vân Hư nghĩ đến chuyện mình bị người lừa gạt thiếu chút nữa hiểu lầm tiểu Hắc, đối với người phía sau màn độc thủ này càng thống hận.

”Trước mắt quan trọng là chúng ta tu luyện chăm chỉ, đồng thời bảo vệ sư phụ trong lúc bế quan không bị quấy rầy, chỉ cần nhất cử nhất động của lam vẹt trong khống chế của chúng ta, tạm thời không cần đối với nó làm gì.” Vân Khởi tuy không biết là người nào có ý đồ gây bất lợi đối với Thanh Lương Quan, nhưng dám ra tay với bọn họ, chỉ sợ thực lực sẽ không quá yếu, giờ phút này Thanh Lương Quan không nên sinh loạn, cho nên cũng không ý định chủ động xuất kích.

Tiểu Hắc tự động xin đi giết giặc nói:”Yên tâm đi, ta nhất định sẽ quan sát nó sít sao, hơn nữa hiện tại nó cho rằng đã thành công hãm hại ta, sẽ không che dấu cái gì ở trước mặt ta.”

Vân Khởi đuổi tay sờ sờ tiểu Hắc, nói:”Vay vạt và tiểu Hắc ngươi.”

Tiểu Hắc ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng đắc ý.

Thời gian bận rộn qua đi nhanh chóng, đào mắt đã qua nửa tháng, trong thời gian này, cha mẹ Bạch Bạch nhận lời mời của Mặc Yểm rời Bạch Ngọc cốc, đi Mặc Đàm hỗ trợ chuẩn bị công việc cần thiết cho hôn lễ nữ nhi.

Lam vẹt vẫn sống ở trong phòng Bạch Bạch như cũ, tiểu Hắc mỗi ngày canh giữ ở gần hắc một tấc cũng không rời, hắc ngoại trừ ngẫu nhiên thừa dịp Bạch Bạch không ở đó rình rập bốn phía, không có hành động gì đặc biệt nữa.

Lam vẹt thương thế đã tốt lắm, nói tên là ”Lam ngọc”, thường xuyên chủ động thay Bạch Bạch chiếu cố tiên thảo nàng nuôi, Bạch Bạch mặc dù biết hắc không có hảo ý, nhưng sư huynh đã phân phó không cần phải rút dây động rừng, cho nên nàng cũng không cố ý bài xích hắc, ngược lại cảm thấy Lam ngọc thường xuyên ở cùng nàng một chỗ, sẽ không cơ hội đi làm chuyện xấu, coi như là một thu hoạch.

Hơn nữa lam ngọc chẳng qua cũng là bị người khống chế, Bạch Bạch nghĩ đến thân thể của nó thân bất do kỷ, đối với nó ôn hòa một ít, hơn nữa lam ngọc đối với trồng hoa thảo phi thường tốt, Bạch Bạch cũng không khỏi bội phục hắc, một hồ ly một vẹt, cùng ở trong một phòng, tạm thời duy trì quan hệ hài hòa gần bó.

Ngày hôm đó Bạch Bạch đang ở trong phòng nghiền nát dược thảo chuẩn bị luyện đan, đột nhiên Huyền Thư nói bên ngoài có người tìm nàng, thần sắc sau khi truyền lời mập mờ, thấy Bạch Bạch rất kỳ quái, trong nội tâm không khỏi sinh ra vài phần chờ mong..... Chẳng lẽ là Mặc Yểm?!

Tưởng tượng như vậy, cũng nhìn không được nữa bước nhanh hướng cửa chính Thanh Lương Quan chạy tới, nhanh đến trước cửa sau đó đột nhiên

dừng lại, để ý quần áo tóc mai một lần, xác định trên người trên mặt mình sạch sẽ, không dính được chất, xinh đẹp trước sau như một, không có chỗ nào không ổn, lúc này mới từng bước một đi ra cửa.

Người đứng ở trước cửa Thanh Lương Quan một thân hắc y không phải Mặc Yểm, mà là đồng tử Mặc Đàm A Sâm! Bạch Bạch có chút thất vọng, nàng sớm biết Mặc Yểm sẽ không tới Thanh Lương Quan rồi, nhưng đồng tử hắc đã đến đây, nhất định có tin tức của hắn.

A Sâm vừa thấy Bạch Bạch, sừng sốt một chút, trên mặt lộ ra thần sắc kinh diễm, một hồi mới hồi phục tinh thần lại hành lễ nói: “Bái kiến phu nhân!”

Bạch Bạch xuất hiện ở Mặc Đàm phân lớn đều là bộ dáng hồ ly, khiến bọn người A Sâm đến nay vẫn chưa miễn dịch đối với dung mạo xinh đẹp của nàng, nếu như không phải nhớ tới chủ nhân phân phó, hắn còn không biết sẽ ngăn người với Bạch Bạch bao lâu.

Bạch Bạch kỳ quái nói: “Ta là Bạch Bạch, không phải là phu nhân gì đó!”

A Sâm nháy mắt nói: “Hơn mười ngày nữa, người chính là phu nhân nhà ta nha, tiểu nhân gọi sớm cho quen.”

” Là Mặc Yểm bảo người tới sao? Tìm ta có chuyện gì?” Bạch Bạch cảm thấy trên mặt nóng lên, vội vàng chuyển đề tài.

” Chủ nhân ở bên rừng cây nhỏ kia chờ người, người nhanh đi thôi!” A Sâm thần sắc mập mờ, thấp giọng nói.

Trong mắt Bạch Bạch nháy mắt sáng lên, vui vẻ gật đầu, liền hướng về rừng cây nhỏ mà đi, A Sâm cười tủm tỉm theo sát ở phía sau, hai người cũng không có chú ý, dưới mái hiên có một tiểu thân ảnh lam sắc.

Ánh mặt trời nồng đậm xuyên qua tán lá cây, nhẹ nhàng chiếu vào trên cỏ trong rừng cây nhỏ, hương thơm cây cỏ phiêu tán trong rừng, Bạch Bạch lại chỉ nghĩ thấy hương vị một người.

Nàng mới chạy vào rừng cây, đã bị người một giữ chặt ôm vào ngực, trước mắt là hắc bào quen thuộc, thân thể bị chủ nhân hắc bào vững vàng vây quanh, là Mặc Yểm đến gặp nàng!

Lúc không thấy hắn còn không cảm thấy, nhưng khi đứng trước mặt mới phát hiện hóa ra mình nhớ hắn như vậy, tưởng niệm hương vị hắn, tưởng niệm ngực của hắn.

” Mặc Yểm, ta nhớ ngươi!” Bạch Bạch ở trong lồng ngực của hắn cọ xát, lưu luyến không muốn xa rời nói.

” Nhớ như thế nào?” Mặc Yểm ôm nàng ngồi vào một bên trên tảng đá lớn, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ôn nhu hỏi.

” Như..... Như nhớ gà nướng và rượu hoa đào vậy!” Bạch Bạch tự hỏi một hồi rốt cục “nếu ví dụ thuyết minh” nói, Mặc Yểm hận đến muốn cắn nàng hai cái ngay lập tức.

Thì ra hắn trong suy nghĩ tiểu hồ ly liền đại biểu cho gà nướng cùng rượu hoa đào! Thật sự là tức chết người!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Hẹn hò trước khi cưới (1)

Hung hăng đưa đầu lưỡi nếm hương vị ngọt ngào khắp cánh môi của Bạch Bạch, Mặc Yểm rốt cục cảm thấy báo thù được bị đem thành gà nướng, rượu hoa đào, mới vừa lòng buông tiểu hồ ly mê người muốn chết trong ngực ra.

Bạch Bạch một đôi mắt to màu nâu ngập nước, khuôn mặt đỏ bừng, thờ nhẹ nhìn hắn, một tư thái dịu dàng ngoan ngoãn mặc cho người nhắm nháp, Mặc Yểm không thể không dùng hết tự chủ lớn nhất miễn cưỡng dịch chuyển ánh mắt, không cam lòng dùng sức đặt Bạch Bạch trong lồng ngực của mình xoa nhẹ vài cái.

Nếu như không phải thời gian cùng địa điểm không thích hợp, thật muốn ở trong này ăn hết tiểu hồ ly!

Bạch Bạch vô cùng vui vẻ khi Mặc Yểm có thể ở lúc này đến gặp nàng, sự phụ đột nhiên bề quan, sinh tử khó liệu, nàng tuy ngoài mặt cố giữ vững trấn định, không ngừng tự nói với mình, sự phụ lợi hại như vậy, nhất định sẽ bình an vô sự xuất quan, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy như mất đi chỗ dựa, bàng hoàng không yên, hơn nữa trong phòng nàng còn có một con lam vệt rập tâm hại người, nàng chỉ có thể chuyển chú tu luyện tạm thời quên phiền não.

Mặc Yểm tìm đến khiến nàng dễ dàng yên ổn mơ hồ bất an tâm trước kia, trời sập xuống còn không sợ, có hắn có thể dựa vào!

Tiểu hồ ly hôm nay phá lệ dính người, Mặc Yểm cao hứng rất nhiều cũng phát giác một chút khác thường, khẽ hôn thoáng cái lỗ tai của nàng hỏi: “Trong Thanh Lương Quan có phải là có chuyện gì xảy ra không? Có người khi dễ nàng sao?”

Bạch Bạch không muốn nói chuyện sư phụ không tốt với Mặc Yểm, lại không biết nên giải thích tâm tình của mình thế nào, đành phải chôn ở trong lòng ngực của hắn lắc đầu nói: “Ta không sao, ta nhớ cha mẹ ta.....”

” Qua hơn mười ngày nữa, ta sẽ mang nàng trở lại Mặc Đàm, đến lúc đó khi nào nàng muốn gặp cha mẹ cũng được, còn có Quế Nhi tỷ tỷ của nàng cùng Huyền Minh ma doi bây giờ đều ở Mặc Đàm, ngày chúng ta thành thân nàng có thể nhìn thấy bọn họ.” Mặc Yểm coi Bạch Bạch giống như tiểu hài tử ôm nhẹ nhàng vỗ về, nói nguyên cả một đồng tin tức tốt Bạch Bạch thích nghe.

Bạch Bạch trả lời bằng cách ngửa đầu thơm một cái vành đai ở cằm hắn.

” Đúng rồi, giá y cũng làm xong rồi, ta mang đến, nàng thử trước một lần.....” Mặc Yểm chỉ chỉ một cái hộp gấm lớn bên ngoài phủ tấm vải đỏ, xoay người tháo thắt lưng của Bạch Bạch. Bạch Bạch có chút thẹn thùng đẩy tay của hắn ra, nhay lên trên mặt đất gắt giọng: “Ta tự mình đổi!”

Kinh nghiệm đã qua nói cho nàng biết, Mặc Yểm bại hoại thoát y phục của nàng không khi dễ nàng một phen thì nàng không còn là nàng nữa!

Mặc Yểm có chút tiếc nuối rút tay về, nhìn Bạch Bạch ôm lấy cái hộp lóe thân một cái trốn đến sau rừng cây đi thay quần áo, chưa từ bỏ ý định trên chóc: “Muốn ta hỗ trợ hay không?”

” Không cần!” Bạch Bạch lớn tiếng phản đối, âm thanh quần áo lật qua lật lại nhanh hơn rất nhiều, hiển nhiên là sợ hắn không chịu nổi chạy tới “quan sát”.

Nàng không cho ta giúp nàng mặc, đợi đêm động phòng hoa chúc, ta giúp nàng thoát là được rồi! Mặc Yểm nghĩ đến đây liền mở cờ trong bụng, bắt đầu tưởng tượng Bạch Bạch mặc giá y đỏ rực thì bộ dáng tuyệt diệu.

Qua một hồi, sau rừng cây nhô ra một bàn tay nhỏ bé non mịn trắng gần như trong suốt, năm ngón tay cong cong bộ dáng ưu nhã như vén đám lá cây, hơn nữa so với tiểu tân nương trong tưởng tượng Mặc Yểm còn đẹp hơn ngàn vạn lần.

Mặc Yểm không tự chủ được ngừng thở, tất cả trước mắt quá mức hoàn mỹ, hắn dường như hoài nghi mình có đang ở trong mộng hay không, tân nương xinh đẹp này sắp thuộc về hắn sao? Ngay cả hắn cũng không tin được đây là sự thật!

Hắn thậm chí không dám nháy mắt, e sợ khi mở mắt, sẽ phát hiện trước mặt tất cả chỉ là ảo ảnh.

Gần như là thành kính, hắn chậm rãi đưa tay qua, một chút một chút bắt được đôi bàn tay nhỏ bé bạch ngọc kia, cảm giác mềm mại trắng nõn, rốt cục xác định người trong tay bắt được sẽ không biến mất.

” Bạch Bạch, nàng thật đẹp!” Giọng nói của Mặc Yểm nhẹ giống như thờ dài, hắn trông thấy trong đôi mắt to màu nâu trong ánh của Bạch Bạch thân ảnh ngược của hắn, thấy trong đó tin cậy cùng không muốn xa rời, hắn cảm thấy cứ nhìn nàng như vậy đã vô cùng hạnh phúc.

Bạch Bạch bị hắn nhìn không chút ý tứ, thấp giọng nói: “Người cũng không phải chưa thấy qua ta, làm cái gì nhìn ta như vậy...”

” Ta thấy nàng rất nhiều lần, nhưng trước kia không xinh đẹp giống hôm nay! Ngay lập tức muốn mang nàng tới thế gian thành hôn, như vậy nàng sẽ hoàn toàn là của ta.” Mặc Yểm tham lam cọ sát chớp mũi xoa khuôn mặt Bạch Bạch, hít một hơi đều là hương khí hoa quả ngọt sấp trên người nàng, dù hắn muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng.

Hai người ôm nhau không biết qua bao lâu, Bạch Bạch rốt cục nhớ tới thời gian mình đi ra quá dài, sẽ làm cho các sư huynh lo lắng, vì vậy đẩy đẩy Mặc Yểm nói: “Ta phải trở về.....”

Mặc Yểm không muốn nghe nhất chính là những lời này!

” Ta..... Ta chờ người.....” Bạch Bạch nũng nịu ném một câu, nhanh chóng lui về sau rừng cây đi thay hi phục.

Lưu luyến không rời cáo biệt Mặc Yểm, Bạch Bạch đi một mình ra rừng cây nhỏ, liền gặp A Sâm đang ngồi ở trên cỏ nhằm chán bện cỏ cách đó không xa, vừa thấy nàng đi ra lập tức nhảy lên, tiếp cận nói: “Phu nhân, ta đưa người trở về!”

Mặc Yểm lo lắng Bạch Bạch một mình trên đường bị lạc, lại không muốn bước vào phạm vi Thanh Lương Quan, cho nên đặc biệt dẫn theo thị đồng pháp lực mạnh nhất trong Mặc Đàm A Sâm đến phụ trách đưa đón. Bạch Bạch bị hắn gọi thế rất không tự nhiên, nhẹ gạt đầu đi trước trở về. A Sâm đưa nàng đến trước đại môn Thanh Lương Quan, rồi cáo từ rồi đi.

Trở lại gian phòng một lúc, lam ngọc mới bay trở về, tâm tư Bạch Bạch còn đọng lại trên người Mặc Yểm, cũng không chú ý hắn, cứ nhát một giã thảo được trong bát.

Lam ngọc cuộn người trong tiểu ỏ Bạch Bạch tạm thời chuẩn bị cho nó, có chút suy nghĩ nhìn về mặt ngọt ngào của Bạch Bạch, không tự giác lộ ra một thần sắc bi thương.

Gian phòng yên tĩnh bị từng đợt âm thanh phong linh gấp gấp đánh vỡ, Bạch Bạch ngây người thoáng cái mới kịp phản ứng, là tiếng vang ngày đó Tô Chi cùng Tô Vi Vi vì muốn cứu mạng dẫn phát — các nàng đã xảy ra chuyện!

Vân Khởi nghe thấy âm thanh chạy tới, Bạch Bạch vội vã cứu người, lần nữa buông được thảo đã già một nửa, nhảy ra ngoài cửa sổ đi cùng Vân Khởi lên tường vân hướng tới Bạch Ngọc cốc.

Trong Bạch Ngọc cốc im ắng chỉ còn lại trên đất bừa bãi, nhóm tiểu tiên hoa cỏ tinh tâm, a hộ ngã không ít, phòng ốc dựng tam cho bọn họ cũng bị đập vỡ nát, trên mặt đất vết máu khắp nơi, hiển nhiên là đã từng xảy ra một cuộc kịch chiến.

Bạch Bạch đưa mắt nhìn chung quanh, một bóng người cũng không thấy, lo lắng lớn tiếng kêu lên:” Tô Di! Tiểu Vi! Các người ở nơi nào?”

Qua một hồi, mới nghe đến một tiếng loảng xoảng, từ trong một căn phòng lán ra một gương đồng, mặt kính hướng lên phản xạ ra sắc trời, ánh sáng dần dần tụ lại thành một đạo sáng, sau khi ánh sáng ảm đạm biến mất, liền thấy hai bạch hồ người đẩy vết máu dựa sát vào nhau ngồi chồm hồm ngồi ở phía trên mặt kính, đứng là chân thân Tô Chi cùng Tô Vi Vi!

Bạch Bạch tiến lên vài bước, nhanh tiếng hỏi:” Ở đây thực ra là chuyện gì xảy ra? Những người khác đâu?”

Thân thể hai hồ loảng một cái hiện ra hình người, lên tiếng khóc rống với Bạch Bạch nói:” Bọn họ đều bị bắt đi! Nếu như không phải Ngưu bá bá giấu chúng ta trong gương trước một bước, chúng ta cũng bị bọn họ bắt đi!” Ngưu bá bá trong miệng nàng là một ngư tiên.

” Là ai muốn bắt các người? Bọn họ đã đi bao lâu rồi?” Vân Khởi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thần tiên lôi kéo tráng đinh. (1)

Hóa ra sáng sớm hôm nay trong Bạch Ngọc cốc đột nhiên một đại đội thiên binh thiên tướng đến đây, cũng tuyên bố là tất cả tiểu tiên trên Thiên đình đến Địa phủ Âm ti đi trấn áp phản quân, nhóm tiểu tiên thật vất vả có một nơi yên vui, cũng không nguyện ý rời nhà đi, hơn nữa những ngày trước ở Thiên đình, chịu đủ áp bách, bọn họ thậm chí muốn tạo phản, làm sao có ý để các thần tiên biến họ làm vật hi sinh cho Thiên đình.

Phản quân Địa phủ Âm ti đã náo loạn vài chục năm, trên Thiên đình mọi người biết rõ bọn họ khó đối phó bao nhiêu, truyền thuyết kể rằng nếu như thắng bảy không phải có đầy đủ sức lực Thanh Lương Quan gia nhập, bên trong lại có một nhân vật cường giả thần bí, phỏng chừng những phản quân kia đã sớm lao ra Địa phủ, đánh giết thế gian thậm chí là lên Thiên đình!

Bởi vì nhóm tiểu tiên lần lựa không chịu khởi hành, những thiên binh thiên tướng kia trở mặt tại chỗ, tuyên bố kháng mệnh chém người. Nhóm tiểu tiên thấy tình thế không đúng, đã muốn chạy trốn, kết quả thiên binh thiên tướng đã sớm có chuẩn bị, lúc này bao vây bọn họ lại xuất ra tiên tác trời buộc, ý đồ phản kháng đều bị bọn họ đã thương kéo đi.

Trong hỗn loạn, Tô Chi cùng Tô Vi Vi được Ngưu tiên nhân thu vào trong gương đồng dấu đi, các tiểu tiên khác không có vận khí tốt như vậy, cả đám đều bị đánh thương hoặc là cột vào kéo đi.

Hai hồ đều bị thương, ẩn thân trong gương đồng mới nhớ tới Bạch Bạch đã cho các nàng Linh Đàng cứu mạng, vội vàng đặt Linh Đàng ở trên vết thương, lau qua máu tươi, lúc này mới thông tri Bạch Bạch cùng Vân Khởi biết.

Vân Khởi nghe Tô Chi cùng Tô Vi Vi nói xong, cau mày nói: “Thiên đế hạ lệnh muốn bọn họ đến Địa phủ tác chiến, về tình về lý chúng ta không cách nào cản trở.” Dù sao đây là chuyện vì Thiên đình xuất lực, trên lý luận mỗi một phần tử trên Thiên đình đều có nghĩa vụ này, nhưng nếu rơi xuống đúng chỗ, một ít tiên nhân có quyền thế, hay là pháp lực, địa vị tương đối cao thì không nói làm gì.

Xa không nói, bản thân Thanh Lương quan cũng là như vậy, Minh Ất chân nhân nói không tham dự liền không tham dự, Thiên đình chỉ có thể mềm giọng muốn nhờ, mệnh lệnh bức bách đều không có tác dụng. Phần đông Thiên binh thiên tướng trong Địa phủ hy sinh, hoặc là lòng mang đại nghĩa chủ động đi trước, hoặc là vài tiên nhân trên thiên đình không quyền thế lại không được chào đón buộc đi hy sinh.

Trong Địa phủ đánh vài chục năm, cuối cùng như Long cung, không một ai bị tổn thương.

Trước kia cũng không phải không có lần chiêu tiểu tiên đến Địa phủ đi tham chiến, nhưng cũng không nói muốn tất cả tiểu tiên đi. Những tiểu tiên này ở Thiên đình ngày đêm vội vàng hầu hạ các nơi trong động phủ tiên nhân, căn bản ít có thể hảo hảo tu luyện pháp thuật, phái bọn họ đến Âm ti Địa phủ, căn bản là muốn bọn họ chịu chết.

Tô Chi đã sớm nghĩ tới chuyện này, cũng không nguyện để Bạch Bạch khó xử vì bọn họ, lôi kéo tay Tô Vi Vi nói:” Chúng ta ở trong Bạch Ngọc cốc quấy rầy nhiều chuyện, còn liên lụy trong cốc bị hạo kiếp này, thật sự là vô cùng bất hảo, Bạch Bạch người đã giúp chúng ta rất nhiều, lần này không cần vì chúng ta phiền não. Trốn được liền trốn, tránh không khỏi thì chết thôi, dù sao cũng còn hơn ở Thiên đình ngày ngày lo lắng hãi hùng, bị người khi dễ. Nếu có kiếp sau, chúng ta không tu tiên gì hết, không bằng ở thế gian làm tiểu hồ ly không biết thế sự khoái hoạt tự tại.”

Bạch Bạch nghe xong trong nội tâm khổ sở không nói ra lời, nàng không phải là chưa nghĩ tới hướng thiên đế cầu tình, nhưng nàng có khờ dại cũng mình bạch, Thiên đế hận một nhà bọn họ tàn xương, nếu không cũng sẽ không phải thượng tiên đuổi theo giết cha mẹ của nàng, nàng nếu như không phải có Thanh Lương Quan che chở, sớm không biết bị người của Thiên đế ám hại vài lần!

Nghĩ đến chuyện thượng tiên đuổi giết cha mẹ nàng, trước mắt Bạch Bạch đột nhiên sáng ngời, Mặc Yểm có lẽ sẽ có biện pháp cứu những tiểu tiên này?! Hơn nữa Quế nhi tỷ tỷ cùng Huyền Minh ma doi bây giờ đang ở Mặc Đàm, bọn họ là nhân vật đầu lĩnh rất lợi hại bên trong Địa phủ, vô cùng quen thuộc tình huống Địa phủ Âm ti, có bọn họ hỗ trợ, nói không chừng mọi người sẽ không có việc gì!

”Các ngươi vẫn nên tránh ở trong gương đồng trước đi! Ta suy nghĩ biện pháp!” Bạch Bạch không biết ý nghĩ của mình có được hay không, cho nên không nói ra, chỉ hy vọng bọn Tô Chi trước hết không cần phải tuyệt vọng.

Hai hồ tiên vốn đã hoang mang lo sợ, nghe xong lời này lập tức như tóm được một tia hy vọng, các nàng tin tưởng Bạch Bạch còn hơn bản thân, Bạch Bạch trong suy nghĩ các nàng là thần hộ mệnh có pháp lực cao cường, nàng đã nói sẽ nghĩ biện pháp, nàng liền nhất định có thể cứu các nàng ra!

Vân Khởi tuy không muốn phá chuyện, thực sự không đến mức nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, cho nên chủ động đưa ra ý để cho Bạch Bạch ấn dấu hai hồ trong gương đồng mang về Thanh Lương Quan, đảm bảo phải hết sức cẩn thận.

Cái gương đồng này chính là một bảo vật, bình thường nhìn phía trên hết sức bình thường, nhưng những người khác làm phép ẩn thân trong đó cho dù là tiên lực cao tới đâu cũng vô pháp phát giác.

Bạch Bạch cùng Vân Khởi trở lại Thanh Lương Quan, Vân Khởi xuất môn thăm tra theo hình thức hỏi thăm tiên hữu, chuyện đầu tiên Bạch Bạch làm chính là viết thư cho Mặc Yểm, nhờ vả hắn nghĩ biện pháp tránh cho những tiểu tiên trên Thiên đình uống mạng tại Địa phủ Âm ti. Viết thư xong mới phiền não không biết nên tìm ai đi đưa tin.

Vân Khởi hỏi thăm tin tức trở về, nhiều nhất còn có hai ba ngày, những tiểu tiên cũng sẽ bị phái mang đến Địa phủ, thời gian đã vô cùng gấp gáp.

Tình hình Địa phủ hiện tại còn không rõ ràng lắm, nếu như không phải đã vô cùng gấp gáp, Thiên đế cũng sẽ không được ăn cả ngã về không như thế. Hắn ra mệnh lệnh này, chẳng những các tiểu tiên gặp nạn, cả các đại thần tiểu tiên hưởng thụ quen hầu hạ chút ít cũng cảm giác bất mãn sâu sắc, bọn họ lập tức đều bị Thiên đế điều đi, chuyện trong động phủ bọn họ ai tới làm?!

Chỉ là bọn họ oán giận lại phàn nàn, Thiên đế đã nói ra lời nói ác độc, thiên binh thiên tướng hao tổn nghiêm trọng, nếu như không cho tiểu tiên thù hạ bọn họ hẳn đi, vậy hãy để cho bọn họ tự mình ra trận! Lời này vừa ra, các thần tiên đều trầm mặc, bọn họ ngày tốt lành còn không trải qua bao nhiêu, làm sao có thể nguyện ý đến Địa phủ Âm ti đi chịu chết?!

Nói tóm lại, lần này Thiên đế là tâm ý đã quyết, không có khả năng thay đổi mệnh lệnh.

Buổi chiều trong Thanh Lương Quan một đám các sư huynh đệ cứ theo lẽ thường cùng Bạch Bạch cùng một chỗ thảo luận chuyện tu luyện tâm đắc, Vân Khởi rất bất đắc dĩ nói với Bạch Bạch:”Nếu như giờ phút này chúng ta đi cầu tình vì các tiểu tiên, kết quả duy nhất chính là Thiên đế yêu cầu Thanh Lương Quan đến Địa phủ Âm ti bình định lần nữa, xưa có lẽ còn có thể suy nghĩ đáp ứng yêu cầu của hắn, nhưng giờ phút này tình huống sư phụ như vậy, chúng ta làm sao có thể yên tâm rời Thanh Lương Quan?”

Bạch Bạch hiểu được hắn nói rất có đạo lý, nhưng nàng ngay từ đầu sẽ không trông cậy vào Thiên đế sẽ giơ cao đánh khẽ, nàng có tính toán của mình:”Sư huynh, ta, ta nghĩ đến Mặc Đàm xem.”

Mọi người vừa nghe liền hiểu tâm tư của nàng, Vân Cảnh lại cố ý nháy mắt nói:”Huyền Thư không phải nói Tiểu sư muội mới thấy qua Mặc Yểm sao? Sao lại nhanh như vậy liền không chịu nổi tương tư?”

Bạch Bạch bị Vân Cảnh nói ý tứ không tốt, ngập ngừng nói:”Không, không phải, ta nghĩ thỉnh hắn giúp một việc, vốn muốn tìm người đưa tin, về sau nghĩ, vẫn là ta tự mình đi một chuyến. Quế nhi tỷ tỷ cùng Huyền Minh ma doi tình huống tình huống Địa phủ Âm ti, bọn họ hiện tại đang ở Mặc Đàm, ta nghĩ thỉnh bọn họ chiếu cố một chút các tiểu tiên đến Âm ti.”

”Thiên đế bây giờ đối với Thanh Lương Quan như hổ rình mồi, Bạch Bạch ngươi một mình xuất môn quá mức mạo hiểm.” Các sư huynh dường như cùng kêu lên phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Cầu xin người thương giúp đỡ (1)

Nghe Bạch Bạch nói muốn tới Mặc Đàm xin Mặc Yểm giúp đỡ, việc đầu tiên các sư huynh nghĩ đến chính là vấn đề an toàn của nàng, Mặc Yểm đã sắp là vị hôn phu của Bạch Bạch, mà sư phụ cũng lộ ra hy vọng Mặc Yểm có thể trấn thủ Âm ti Địa phủ, dùng thế lực bảo vệ cân đối tam giới, Bạch Bạch

hướng hẳn xin giúp đỡ cũng là chuyện đương nhiên.

Đổi lại ngày xưa, sư phụ ra mặt hoặc có thể thuyết phục Thiên đế không nên ép những tiểu tiên kia đi làm chuyện hy sinh vô vị, nhưng hiện tại sư phụ đang bế quan, Thiên đế ngộ nhờ do thám biết tin tức sư phụ trọng thương, để chuyện Địa phủ có thể nhất thời chờ không ra tay mà đối phó Thanh Lương Quan, chỉ cần trở lại, nhất định sẽ tăng thêm trả thù đối với Thanh Lương Quan.

Trước chợt nghe sư phụ nhắc tới Thiên đế lại phải thượng tiên đuổi theo giết cha mẹ Bạch Bạch, khó đảm bảo Bạch Bạch trên đường một mình đến Mặc Đàm sẽ phát sinh chuyện gì, Bạch Bạch pháp lực cao cường nhưng tâm tư quá mức đơn thuần, kinh nghiệm đối phó với địch lại ít, nếu như đối phương dùng âm mưu quỷ kế, nàng tám chín phần mười sẽ mắc mưu.

Thanh Lương Quan bây giờ thời buổi rối loạn, nếu như phải người đi cùng Bạch Bạch, lực lượng phòng thủ trong quan sẽ lại cực kì suy yếu.

Một mực ngồi ở một bên không lên tiếng Vân Lan bỗng nhiên nói: "Ta thay Bạch Bạch đi đưa tin."

Lời vừa nói ra, Vân Hư cùng Bạch Bạch sững sốt một chút, sau đó không hẹn mà cùng cười trộm, cười không ngừng khiến Vân Lan mặt đỏ tới mang tai, dường như thẹn quá hoá giận, nhưng ngay cả như vậy, hẳn vẫn kiên trì nghĩ thay Bạch Bạch đi đưa tin như cũ, bởi vì trong Mặc Đàm có người hẳn muốn gặp..... Truyện "Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Vân Lan tránh ở trong phòng vụng trộm về bức tranh nữ tử, cuối cùng một lần Bạch Bạch cùng tiểu Hắc kiên trì không ngừng phía dưới "rình coi" vạch trần thân phận người trong bức họa, lại đứng là Ngọc Lưu Ly yêu phi! Truyện "Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Lẽ ra bọn họ chỉ thấy qua một mặt, cũng không biết Ngọc Lưu Ly yêu phi có thể chịu được ánh mắt khó chịu của Thanh Lương Quan như thế nào, Bạch Bạch cùng tiểu Hắc cũng không đi tuyên dương việc này bốn phía, nhưng bọn họ thường xuyên cùng một chỗ Vân Hư cũng là biết.

Các sư huynh đệ khác nhìn thấy ba tiểu tử này thần sắc quái dị, cũng đoán được có nội tình khác, nhưng do Vân Lan đi trước xác thực là lựa chọn rất tốt, vì vậy chuyện này cứ quyết định như vậy, sáng sớm hôm sau Vân Lan liền mang theo thư của Bạch Bạch hạ phàm đi thẳng đến Mặc Đàm. Truyện "Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Trong Mặc Đàm, một đôi mỹ nhân lớn nhỏ đang ngồi ở bên cạnh bụi cây hoa hồng phơi nắng, Đại mỹ nhân là một thân hắc y Ngọc Lưu Ly yêu phi, tiểu mỹ nhân là cây hoa hồng hoa yêu Bích Bích. Bích Bích không sợ ý đồ người khác làm phiền thuyết phục Ngọc Lưu Ly yêu phi hiện ra chân thân cùng nàng chơi, Ngọc Lưu Ly yêu phi bị nhiệt tình của nàng khiến cho không thể làm gì được, rốt cục hiện nguyên hình. Một con mèo đen con xuất hiện ở trước mặt Bích Bích, Hắc Miêu một thân mèo lông xoà tung tỏa sáng, nhìn qua liền vô cùng mềm mại.

Bích Bích vui vẻ thu nhỏ lại vóc dáng chiều cao tới tay, nhảy lên trên lưng của nàng, hét lớn: "Người dẫn ta đi ra ngoài chơi được không?" Trước kia Bạch Bạch thường xuyên mang nàng du ngoạn Mặc Đàm như vậy.

Quê nhà không có ý kiến gì, bước ưu nhả lại lười biếng đi về sân nhỏ phía cửa chính.

Đi qua rừng cây bên cạnh một cái hồ nhỏ phía sau, đột nhiên hồng ảnh lóe lên, liền thấy một con dơi huyết sắc cực lớn từ trong hồ nhỏ nhảy ra, một bên tiếng nước nhỏ giọt, một bên hướng Bích Bích nịnh nọt nói: "Các người muốn đi ra ngoài chơi sao? Ta đi cùng người được không?"

Đây đúng là Huyền Minh ma dơi, hẳn vừa mới chợt nghe Bích Bích không ngừng khuyên bảo Ngọc Lưu Ly yêu phi hiện ra chân thân, thầm nghĩ Tiểu Hoa xinh đẹp này hóa ra thích xem chân thân người khác! Vì vậy vội vàng chủ động hiện ra tướng mạo sẵn có, ý định cho nàng một kinh hi.

Bích Bích lần đầu tiên nhìn thấy con dơi to đến dọa người như vậy, kinh hãi không nhỏ, lại nửa điểm không vui, nàng nghe được tiếng con dơi này là quái nhân thích trở mặt ra nhìn nàng, sắp vào thất lung tức giận nói: "Ai muốn đi cùng người? Người khó coi chết đi được! Giữa ban ngày tránh ở trong hồ dọa người làm cái gì?"

Huyền Minh ma dơi vỗ mông ngựa trên đùi ngựa (nịnh nọt), khàn khàn giải thích nói: "Thời tiết quá nóng, ta trong hồ ngâm nước mà thôi, người không thích chân thân của ta, ta biến trở về là được."

Nói xong thoáng cái quạt hai cánh thật lớn kia, bên ngoài con dơi khổng lồ đáng sợ lập tức biến mất, tại chỗ đứng là một thanh niên Hồng Y, mặt tuyết trắng còn anh tuấn, chỉ là nhìn ngang nhìn dọc đều lộ ra hương vị u ám.

Ngọc Lưu Ly yêu phi nghĩ đến đồng bạn, không đành lòng thấy hẳn kinh ngạc, mở miệng nói: "Người không sợ phơi nắng thì cùng đi theo đi."

Huyền Minh ma dơi cảm kích liếc nhìn nàng, liền thanh nói: "Không sợ, không sợ, chút mặt trời như vậy có gì phải sợ!?"

Kỳ thật hẳn rất chán ghét mặt trời! Hẳn càng thích ban đêm ở thế gian. Vừa tới thế gian, hẳn trông thấy mặt trời đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cuộc sống lâu dài trong Địa phủ, đã thích ứng hoàn cảnh âm đạm âm lãnh ở đó, sau khi trở lại thế gian cảm thấy mặt trời vừa ra tới quả thực tựa như khắc tinh hiện thể của hẳn, vừa nóng lại sáng, chẳng những chiếu lên khiến mắt hẳn mờ không ra, cũng giống như ném hẳn vào trong lửa nướng khô sở, hẳn cuối cùng mình bạch mình đã không giống năm đó, nếu không đã có khả năng thích ứng hoàn cảnh thế gian.

Hẳn hiện tại thầm nghĩ tham gia xong hôn lễ Mặc Yểm, mau chóng trở lại Địa phủ tiếp tục làm son Đại vương của hẳn, nhưng lại nhìn không được lưu luyến nơi phồn hoa thế gian, thực tế không nở xa cây hoa hồng hoa yêu xinh đẹp trước mặt này, hẳn chưa từng gặp hoa yêu đáng yêu thơm như thế! Xa xa đã nghĩ thấy được mùi trên người nàng, hẳn đã cảm thấy xương cốt đều vàng.

Đáng tiếc Tiểu Hoa yêu này dường như rất không thích hẳn.....

Bọn họ đi đến cửa chính Mặc Đàm, vừa vặn gặp Vân Lan tiến đến đưa tin, Vân Lan nhất thời không có chú ý tới Hắc Miêu trên mặt đất, hắn tại Địa phủ từng thấy Huyền Minh ma dơi, hiện tại ở Mặc Đàm thấy hắn, mừng rỡ trong lòng!

Bạch Bạch nói không sai, Huyền Minh ma dơi đã ở đây, Ngọc Lưu Ly yêu phi hơn phân nửa cũng ở đây! Vân Lan hai bước đi đến ôm quyền nói:” Bạch Bạch có thư muốn tận tay giao cho Mặc tiên sinh, thỉnh thay thông truyền một tiếng.”

Huyền Minh ma dơi đối với hắn không kiêng ngại không siểm nịnh thái độ hết sức hài lòng, Bích Bích nghe nói có tin tức của Bạch Bạch, vội vàng từ trên người Ngọc Lưu Ly yêu phi nhảy xuống, biến trở về người bình thường cỡ nhỏ, nói:” Bạch Bạch? Bạch Bạch có thư cho ta hay không?”

Vân Lan chưa bao giờ mạnh vì gạo, bạo vì tiền người, một thiếu nữ xinh đẹp bỗng nhiên tiến đến trước mặt hắn, hắn lập tức có chút không biết làm sao, rút lui hai bước nói:” Không có, không có.....”

Bích Bích thất vọng, Huyền Minh ma dơi nhìn mặt mà vội vàng nói an ủi:” Bạch Bạch cũng sắp đến Mặc Đàm, các người rất nhanh sẽ gặp nhau, làm sao còn phải viết thư?”

Bích Bích mếu máo nói:” Nhưng nàng viết thư cho chủ nhân!” Bạch Bạch gấp sắc quên bạn xấu!

Trên mặt đất Ngọc Lưu Ly yêu phi chớp mắt thân mình cũng biến ra hình người, nói với nàng:” Người cùng Huyền Minh ma dơi đi tìm chủ nhân báo tin, ta dẫn hắn đến đại sảnh.”

Huyền Minh ma dơi trong nội tâm đại khen Ngọc Lưu Ly yêu phi là người tốt, mang theo Bích Bích thật vui vẻ cùng đi tìm Mặc Yểm.

Vân Lan đột nhiên nhìn thấy giai nhân vương vấn trong lòng xuất hiện ở trước mặt, trong lòng kích động rồi lại không biết nên nói cái gì đó, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, thành thành thật thật đi theo sau lưng Lưu Ly yêu phi hướng đại sảnh tới. Hắn biết rõ Ngọc Lưu Ly yêu phi là một mèo yêu, chỉ là không nghĩ tới hôm nay gặp lại nàng lại dùng thân thể xuất hiện, tính toán trên đường trước kia sẽ đối nàng nói một câu tốt đẹp đều nói không ra miệng, nhìn bóng lưng ưu nhã thướt tha xinh đẹp trước mặt, Vân Lan cảm thấy mỗi một bước tựa hồ cũng giống như bước trên mây..... Hắn rốt cục đã gặp lại nàng!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Một lần trêu chọc

Vân Lan đối mặt Lưu Ly yêu phi, tay chân cũng khẩn trương không biết làm như thế nào, khó được trong đại sảnh chỉ có hai người, hắn nhẫn nhịn nửa ngày mà một câu đơn giản cũng không nói ra được, cuối cùng chỉ nói một câu bình thường không thể bình thường hơn nói:” Người..... Người gần đây có khỏe không?”

Lời này giọng nói còn đặc biệt nhỏ, nếu như không phải đại sảnh vô cùng yên tĩnh, Lưu Ly yêu phi lại thân là con miêu yêu thánh lực phi phàm, nói không chừng còn không nghe được.

Lưu Ly yêu phi sững sốt một chút mới kịp phản ứng người này nói chuyện với mình, nàng cùng hắn lại không thân quen lắm, vừa rồi nếu không phải ngay từ đầu hắn đã lộ rõ thân phận, nói không chừng nàng căn bản cũng không nhận ra mình đã từng gặp một người như vậy.

Vân Lan có bộ dạng thanh tú nhưng vừa nhìn chính là loại chất phác ít lời, người như vậy cả ngày không nói được lời nào với hắn cũng rất bình thường, Lưu Ly yêu phi cũng không phải chủ nhân nơi này, hắn thật sự không cần thiết phải chủ động tiến đến hàn huyên xã giao.

“Rất tốt, đa tạ quan tâm.” Lưu Ly yêu phi thân nhiên trả lời một câu, Vân Lan lập tức im bặt, cố gắng tự hỏi còn có lời nào có thể nói được, càng vội càng nghĩ không ra, sắc mặt càng ngày càng đỏ, thiếu chút nữa muốn chảy cả máu.

Lưu Ly yêu phi âm thầm dò xét hắn, nhìn hắn cái dạng này, thoáng cái giật mình, thẳng ngực này không ngờ lại hữu ý đối với nàng!

Nghĩ thông suốt tí mĩ nàng không khỏi âm thầm cảm thấy buồn cười. Những tiên nhân trên trời này đối với tiểu tiên tu thành từ hoa cỏ điều thú còn khinh thị, huống chi là loại yêu ma do động vật tu thành như nàng?! Rõ ràng là để trong lòng không tỏ ra ngoài mà lại giả vờ bộ dạng ra vẻ đạo mạo đức hạnh như thế này cho ai xem chứ?!

Vân Lan không ngờ lại bị giai nhân ngưỡng mộ trong lòng lấy lý do thoái thác, bối rối đã muốn cầm lấy chén trà bên cạnh định uống chút trà định thần, nhưng bàn tay đưa tới vừa sờ lại sờ vào khoảng không, đảo mắt xem xét, chỉ thấy chén sứ men xanh đã bị một bàn tay bạch ngọc nhẹ nhàng cầm lên, cái tay kia nhẵn nhụi không nhìn thấy một vết nhăn cùng tí vết nào, dường như giống cái chén sứ men xanh kia, bóng loáng nhu nhuận giống như là đồ sứ cực phẩm, chỗ móng tay sơn màu đỏ, tựa như vài cánh hoa đào mới nở bay xuống..... Vân Lan chưa từng nghĩ chỉ một tay bưng lấy một cái chén lại cũng có thể đẹp mắt như vậy.

“Vân Lan huynh đệ mời uống trà, thiếp thân hầu hạ huynh uống chén trà được không?” Lưu Ly yêu phi mị mắt liếc nhìn, một tay đặt lên đầu vai Vân Lan, một tay bung lấy chén trà đưa đến bên miệng hắn, hơi nghiêng người về phía trước dáng vẻ vô cùng thân thiết lại vô cùng hấp dẫn.

Vân Lan lại càng hoảng sợ ngồi ở trên ghế liền lui về phía sau, cái ghế ma sát với sàn nhà phát ra tiếng vang vang dội bén nhọn, hắn cũng bất chấp, mới nói ra một chút khoảng cách liền vọt một tiếng nhảy tới cái ghế đằng sau, co quắp chặt vật đỏ mặt nói: “Không, không cần. ....”

Lưu Ly yêu phi cơ hồ muốn cười to ra tiếng, nàng cho là hắn là giả vờ, nhưng hiện giờ xem ra lại không phải, nàng chẳng qua chỉ hơi làm ra vẻ, người này lại không tỏ ra sắc mặt nghiêm nghị, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, cũng không biết thời biết thế chiếm tiện nghi của nàng, ngược lại bị dọa thành như vậy, Thật sự thú vị! Người này thật là đệ tử Thanh Lương Quan trên Thiên đình sao? Thật là sư đệ của thầy tướng số phong lưu miệng ba hoa Vân Cảnh kia ư?

Rõ ràng đúng là thằng ngốc chưa thấy qua nữ nhân mà thôi!

Nàng còn muốn tiến tới trêu chọc một chút cái đầu gỗ động một chút lại mặt đỏ sừng sờ này, nhưng lại nghe thấy bên ngoài phòng truyền đến tiếng động, chắc là Mặc Yểm đến, nàng không nên làm lần nữa, chỉ đành tiếc nuối đứng thẳng lên thối lui sang một bên.

Vân Lan nghe được từng bước tiếng bước chân trì hoãn của bọn người Mặc Yểm, nhẹ nhàng thở ra, không dám nhìn Lưu Ly yêu phi nữa, cố gắng trấn định một chút, hy vọng chính mình nhìn qua có thể bình thường một chút.

Mặc Yểm nghe nói Bạch Bạch có thư đưa tới, trong lòng cảm thấy kỳ quái, có lời gì hôm qua nàng gặp mặt mình thì lại không nói, ngược lại hôm sau thỉnh người đến đưa tin.

Tiến vào đại sảnh, cũng không nói lời khách khí gì, nói thẳng: “Bạch Bạch cho người đưa tin tới? Xảy ra chuyện gì?” Hắn cũng không dám tự cho rằng Bạch Bạch sẽ bối vì tương tư khó nhịn mà đặc biệt viết thư tình để cho sư huynh đưa tới, chắc chắn là ngày hôm qua sau khi hắn rời đi đã xảy ra chuyện.

Vân Lan tự tay đem thư Bạch Bạch giao tận tay hắn, cũng không khách sáo, lời ít mà ý nhiều nói: “Sau khi xem xong cho ta lời đáp.”

Mặc Yểm một tay mở phong thư ra, rút giấy viết thư ra phần chần xem xét, trên mặt chỉ có mấy câu:

Mặc Yểm phu quân, Thiên đế muốn đem đám tiểu tiên trên Thiên đình kéo xuống Địa phủ đi tham chiến, trấn áp phản quân, bọn họ đi nhất định sẽ mất mạng, người có thể hỗ trợ cứu bọn họ không? Ta hôn nhẹ người, người đáp ứng ta đi!

Cuối thư kí tên “Bạch Bạch” bên cạnh còn có ấn móng vuốt hồ ly nho nhỏ.

Mặc Yểm vừa thấy xưng hô mở đầu đã cảm thấy tâm tình khoan khoái, hai mắt quét qua cả phong thư, chỉ cần không phải Bạch Bạch có việc là được, hơn nữa tiểu hồ ly lần này bày đặt sư phụ sư huynh ở bên người, lại chủ động viết thư để van cầu hắn, riêng điểm này đã khiến cho trong hắn nở hoa.

Hắn không thể không nghĩ tới đây là do Minh Át xúi giục nàng kêu mình làm việc, nhưng mà không sao, có thể làm cho Bạch Bạch biết rõ chính thức có thể ý lại phu quân gần gũi này là hắn là tốt rồi!

Hắn hiện giờ vẫn chưa biết Minh Át chân nhân đã bị thương nặng bế quan, Thanh Lương Quan thật sự không có năng lực đi xen vào việc của người khác, nếu không Bạch Bạch hơn phân nửa cũng không nghĩ ra có cái “chỗ dựa vững chắc” là hắn này có thể dùng được.

“Người trở về nói cho Bạch Bạch yên tâm được rồi.” Mặc Yểm thu hồi cho thư vào trong ngực, thầm nghĩ: Một cái hôn nhẹ làm sao mà đủ? Chờ tiểu hồ ly đến Mục Đàm, cảm phong thư này đưa cho nàng “ra sức cảm tạ ta nhiều chút” mới được.

Hai vợ chồng Bạch Nguyên Tùng nghe nói chạy đến, lại hỏi Vân Lan một lần chuyện Bạch Bạch, biết rõ nàng hết thấy mạnh khỏe, chỉ là đến nhờ Mặc Yểm hỗ trợ cứu nhóm tiên môn trên Thiên đình, mà Mặc Yểm lại đã đáp ứng rồi, lập tức an tâm.

Vân Lan chỉ cần không phải đối mặt Lưu Ly yêu phi, cho dù ngôn từ không khéo cũng không trở thành thất thố, lời ít mà ý nhiều sẽ khiến sự tình công đạo được rành mạch, tựa như là hai người so với lúc thất kinh vừa rồi.

Vân Hạo Tuyết nghĩ đến những đồng loại của mình chịu đủ ức hiếp, giọng căm hận nói: “Thiên đế làm trái như vậy, sao lại không gặp báo ứng chứ?!”

Mặc Yểm mỉm cười một cái, nói: “Cái gọi là báo ứng, chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt phạm nhân mà thôi.” Thiên hạ này xét đến cùng mà nói chính là thực lực, ai thực lực đủ mạnh, chính là người định đoạt.

Hắn ngoác gọi Huyền Minh ma cùng Lưu Ly yêu phi tới, nói: “Không biết phải nói sao, vẫn là muốn các người đi một chuyến, các người đi trước tìm hiểu tình thế tại Địa phủ, rồi quyết định cứu những tiểu tiên kia như thế nào.”

Dựa theo phương thức xử lý đơn giản thô bạo của Mặc Yểm ngày xưa, hắn nhất định là sẽ trực tiếp đánh lên Thiên đình, đánh cho bọn người Thiên đế nghe lời ngoan ngoãn thay đổi chủ ý, nhưng mà hiện tại tâm hồn của hắn sắp tới, tâm tình thư sướng lệ khí đại giảm, tạm thời không nghĩ tới đánh đánh giết giết.

Hơn nữa hắn đã đáp ứng Minh Át sẽ tiếp nhận việc Địa phủ, nên cũng bắt đầu lo lắng chuyện thế lực cân đối. Đại náo Thiên đình tuy thống khoái, nhưng Minh Át tám chín phần mười sẽ nhảy ra lái nhai nói một phen đạo lý, đến lúc đó Bạch Bạch chịu ảnh hưởng của sư phụ cũng lại giận dữ làm mình làm mảy với hắn, hắn ngược lại cũng không muốn làm người hai mặt.

Và lại cho dù lần này hấn trừ bạo giúp kẻ yếu là rất có đạo lý, nhưng thần Phật Tây Phương cực lạc chắc hẳn cũng sẽ không để mặc hấn hết lần một đến lần hai lại náo loạn Thiên đình.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Một lần giải quyết ba chuyện?

Trên Thiên đình, Thiên đế trong ngự thư phòng dương dương đắc ý đi tới đi lui, nói với thanh niên áo lam đứng ở trước mặt: “Hủy Dịch, ngươi quả nhiên là phó tướng của trẫm, ngươi đề nghị trẫm điều tất cả tiểu tiên trên Thiên đình đến Địa phủ để trấn áp yêu ma phản quân, thật sự là diệu kế! Ha ha ha!”

“Đám đại tiên các động phủ ở trên Thiên đình, ngoài mặt thì đối trẫm cung kính, thực tế lại bằng mặt không bằng lòng, nhắc tới muốn bọn họ lãnh binh đến Địa phủ bình loạn, thì chạy trốn không thấy bóng dáng! Trẫm không động được vào bọn họ, chẳng lẽ lại không động được thủ hạ người hầu của bọn họ?! Ngươi không biết chứ, hai ngày nay những đại tiên kia chau mày nhăn mặt tìm trẫm khóc lóc kể lể không có người nào đắc dụng, thấy biểu tình này trẫm an lòng a! Ha ha ha ha! Những tiểu tiên kia đến Địa phủ nườn nượp không quay về được, bọn họ cũng không phải cái thứ tốt gì, thực nghĩ tới con hồ ly tinh ở Thanh Lương Quan kia, trẫm sao phải sợ bọn họ việc không thành?! Đều chết sạch sẽ cả là tốt nhất, dù sao tiểu yêu thể gian tu tiên khá đông, đến lúc đó lại chiêu nạp một đám tiểu tiên mới biết nghe lời đến hầu hạ.”

Thiên đế thân thủ vỗ vỗ bả vai Hủy Dịch, khen ngợi nói: “Ngươi rất tốt, nếu như tiểu tiên trên Thiên đình đều trung thành tin cậy, suy nghĩ mọi chuyện vì trẫm như ngươi, vậy không cần phải đi Âm ti Địa phủ mất mạng! Ngươi không có bao che cho bọn họ, thông đồng làm bậy cùng bọn họ, rất tốt rất tốt!”

Hủy Dịch thấp giọng nói: “Thiên đế đối vi thần ân trọng như núi, vi thần tuyệt đối sẽ không phản bội Thiên đế ngài.”

Thiên đế nghe xong lời này càng cao hứng, đột nhiên lại chặn chờ nói: “Ngươi nói tiểu tử Minh Át kia lúc này đột nhiên béc quan là đạo lý gì?”

Hủy Dịch nghĩ nghĩ nói: “Vi thần cũng hiểu được có chuyện kỳ quặc, Thanh Lương Quan trên dưới đều giữ kín miệng như bưng về cái chuyện này, vi thần nhiều phen tìm hiểu cũng không có tin tức xác thật. Chỉ là lần này béc quan vô cùng đột ngột, vi thần cảm thấy rất có thể là Minh Át hẳn đã xảy ra chuyện!”

Thiên đế nghe xong tin tức này liền tinh thần chấn động, nhanh miệng hỏi: “Tại sao biết được?”

“Vi thần ở Thanh Lương Quan cũng không có tận mắt nhìn thấy Minh Át chân nhân, nhưng lại từng thấy đồng tử thân cận của hấn là Huyền Thư đi thu thập bằng liên bích thảo. Loại thảo dược này chứa vi độc mà lại thập phần hi hữu, rồi khỏi mặt đất sau ba ngày sẽ mất đi hiệu lực, chính là phương thức cổ truyền trị liệu tu vi bị hao tổn tẩu hỏa nhập ma, trên Thiên đình biết rõ công hiệu này của nó cũng không nhiều. Trong Thanh Lương Quan có vài đệ tử từng trúng độc ở Địa phủ không dùng được vị thuốc này, cũng không có người khác gần đây luyện công tẩu hỏa nhập ma, hơn phân nửa chính là Minh Át chính hấn phải dùng.”

Pháp lực Hủy Dịch không cao, nhưng trông tiên thảo, luyện đan chế dược lại là chuyên gia số một số hai trên Thiên đình, Thiên đế nghe hấn phân tích, lập tức liên tin nhiều hơn một chút.

“Tiểu tử Minh Át kia từ trước có thể chế ngự được Mặc Yểm coi như có chút tác dụng, không ngờ bây giờ hấn lại dùng nữ đồ đệ mỹ sắc câu kết với Mặc Yểm, lưu hấn lại làm gì?! Hắc hắc, Hủy Dịch, ngươi đang ở trong Thanh Lương Quan nếu như có cơ hội, không ngại.....” Thiên đế làm động tác chém đầu.

Hủy Dịch cúi đầu nói: “Vi thần nhất định sẽ không làm Thiên đế thất vọng!”

Thiên đế nghe xong ngửa mặt lên trời cười to, không phát hiện ra trong mắt Hủy Dịch có một chút khinh thường cùng băng lãnh.

Thiên đế nở nụ cười một hồi, nhìn chiến báo Địa phủ chất đống trên bàn, lại nhíu mày: “Diệt trừ Minh Át tạm thời không vội, nhưng hiện tại việc Địa phủ Âm ti lại nên giải quyết như thế nào? Còn cả Mặc Yểm..... Người này một ngày chưa chết, ta một ngày khó có thể an gối! Hủy Dịch, ngươi còn có diệu pháp gì không?”

Hấn hiện tại đã coi Hủy Dịch như cọng rơm cứu mạng, bất giác ý lại hấn mọi chuyện.

Hủy Dịch nhoen miệng cười nói: “Mặc Yểm cùng phụ thân hấn đều trọng tình như nhau, đã định hôn ước với bạch hồ Thanh Lương Quan, chỉ cần này khống chế bạch hồ tiên này trong tay, làm sao phải sợ hấn gây ra sóng gió gì? Hấn đã có thể trấn áp được phản quân Địa phủ Âm ti, không ngại khiến cho hấn đi liều mạng chết ta sống với đám phản quân, đợi Địa phủ bình định rồi, lại giải quyết hấn cũng không muộn.”

Thiên đế đối nhân xử thế bạc tình bạc nghĩa, vốn không tin có người sẽ vì thể tử tình nhân mà cam tâm hy sinh, nhưng là việc cha mẹ Mặc Yểm trong lòng hấn biết rõ, cảm thấy Mặc Yểm cũng sẽ như phụ thân hấn, vì một nữ nhân mà chết, nghĩ đến đây hấn liền nhịn không được mà cao hứng. Kể này

của Hủy Dịch một lần mà giải quyết hai vấn đề khó cho hắn!

“Bạch hồ pháp lực không kém, sợ là không dễ khống chế. Hủy Dịch nguoi nói như vậy, chính là đã có diệu kế?” Thiên đế vẻ mặt chờ mong nói.

Còn cần hành sự tùy theo hoàn cảnh, chỉ là có chút khó xử.....” Trên mặt Hủy Dịch lộ ra thần sắc chần chờ.

Thiên đế đã bị tiền cảnh miêu tả từ miệng hắn mê hoặc, luôn miệng truy vấn: “Có gì khó xử?”

“Vi thần muốn làm thành chuyện này, không thể tránh được sẽ phát sinh xung đột với Thanh Lương Quan, vi thần pháp lực thấp kém, cần thuyên chuyển thị vệ ngự tiền kim giáp cùng với nhiều người của Thiên đế để tương trợ. Vi thần hàng năm ẩn cư ở Thần Nông cốc, không hề quan hệ với chúng Thiên đình, lại là tiểu nhân, thấp cổ bé họng, trong tay dù có một phần chỉ dụ của Thiên đế, nhưng một khi điều động nhiều nhân thủ, vi thần sợ là khó có thể truyền lệnh điều động bọn họ kịp thời.....”

Hủy Dịch nói hợp tình hợp lý, thủ dụ chỉ là phần, lần này làm những chuyện như vậy không quang minh lắm, cũng không thể để cho hắn mang nhiều quan tướng Thiên đình đi lại giống trống khua chiêng trong Thiên đình biểu thị công khai thân phận hắn là đặc sứ khâm sai, vạn nhất hắn muốn điều động nhiều nhân mã, phải mang theo thủ dụ từng bước từng bước đi mời, trên Thiên đình có người biết Hủy Dịch, đếm trên đầu ngón tay, những thần tiên kia không thấy được thủ dụ sẽ liền trì hoãn chậm trễ thậm chí dứt khoát không vâng lệnh, là chuyện hoàn toàn có thể.

Thiên đế vừa nghe, liền ở ngự án nói: “Chuyện này có khó gì, trăm cho nguoi mười phần kim ấn dụ lệnh, nếu như cần, nguoi liền trực tiếp viết xong phái nguoi đưa đi là được. Hoàn toàn đủ rồi chứ?”

Hủy Dịch vội vàng gật đầu nói: “Thừa đủ rồi!”

Hắn không nghĩ tới Thiên đế lại ra tay rộng lượng như vậy, có thể thấy được trong lòng Thiên đế rất bức thiết muốn đối phó với hai huynh đệ Minh Át và Mặc Yểm. Vốn hắn cho rằng nhiều nhất chỉ có thể được hai ba phần, trên thực tế hắn chỉ cần có một phần dụ lệnh là đã đủ để được việc.

Thiên đế lập tức lệnh đồng tử đem mười phần dụ lệnh chuẩn bị cho tốt giao cho Hủy Dịch, một đường tiễn Hủy Dịch ra tới bên ngoài thư phòng, vẻ mặt ôn hoà nói: “Trăm đem việc nặng như vậy giao đến tay nguoi, nguoi chớ để trăm thất vọng. Sau khi xong được chuyện này, trăm cho nguoi chức quan trong Thiên đình dưới một nguoi trên vạn nguoi.”

Hủy Dịch khom người nói: “Vi Thiên đế cố gắng sức lực, là việc của vi thần.”

Thiên đế đối với thái độ cung khiêm như vậy thì cực kỳ thoả mãn, vuốt vuốt hàm râu dài, mặt đầy vui vẻ đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Hủy Dịch mang đến rất nhiều tin tức tốt, đã quét đi những lo lắng mấy năm qua của hắn, cho nên khi nghe thấy tiên tỷ báo Hương quán tiên phi Nam Đình câu kiến, lúc này liền vui vẻ bãi giá đi về phía hậu cung.

Nam đình chính là mẹ đẻ Quỳnh Nguyệt tiên tử, Quỳnh Nguyệt tiên tử gây họa bị trọng thương, bị Thiên đế răn dạy, lạnh nhạt hơn hai tháng, hôm nay nghe nói tiên tỷ thị đồng trong nội cung nói Thiên đế tâm tình rất tốt, liền muốn nhân cơ hội này để lấy được đế sủng.

Nam Đình ôn nhu kiều mỹ mềm giọng ôn tồn, lại thêm nữ nhân Quỳnh Nguyệt tiên tử trọng thương tư thái diễm đam đáng yêu, rất nhanh liền xua tan sạch sẽ bất mãn của Thiên đế trước đây đối với bọn họ, lại nói đã phái Hủy Dịch đối phó Thanh Lương Quan và Mặc Yểm, vì nữ nhi báo thù.

Quỳnh Nguyệt tiên tử nghe xong nhưng không có cao hứng, nàng kéo cánh tay Thiên đế yêu thanh nói: “Phụ hoàng, nghe người nói Hủy Dịch bất quá là con vẹt tu thành tiên, pháp lực thấp kém không nói..... nhưng không phải tộc của ta, nhất định có tâm khác a!”

Thiên đế lắc đầu, tự đắc nói: “Tiểu tiên khác không tin được, nhưng Hủy Dịch thì con không cần lo lắng, hắn tuyệt đối không thể phản bội trăm!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Tiên hoa có độc?

Ngày hôm đó, Vân Lan mang tin tức từ Mặc Đàm về, Mặc Yểm rất thoải mái đáp ứng việc Bạch Bạch yêu cầu. Vân Hạo Tuyết đề nghị cho Tô Chi và Tô Vi Vi trà trộn vào đám tiểu tiên đến Địa phủ để nội ứng ngoại hợp, để nếu Lưu Ly yêu phi và Huyền Minh yêu ma có cứu bọn họ thì Địa phủ cũng không nghi ngờ gì.

Đương nhiên nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nếu để thiên binh thiên tướng biết trong đội ngũ có kẻ thông đồng với bên ngoài thì dù hai nàng có trốn chạy đến nơi nào thì bọn chúng cũng bắt hai nàng về nghiền xương thành tro. Vậy nên Vân Hạo Tuyết đề Bạch Bạch đến gặp Tô Chi và Tô Vi Vi xem ý

hai nàng thế nào.

Hai hồ tiên nghe rằng có cách để cứu đồng loại thì không chút do dự đáp ứng ngay. Vân Lan ước định phương pháp liên lạc với Lưu Ly yêu phi và Huyền Minh yêu ma, sau đó cùng với Vân Khởi dùng kế thần không biết, quỷ không hay đưa các nàng trà trộn vào đội ngũ thiên binh thiên tướng.

Từ khi Minh Át chân nhân bế quan, Bạch Bạch cùng Vân Hư tiếp quản khu vực lớn được thảo phía sau núi, Lam Ngọc vẫn như ngày xưa, ngày ngày cùng nàng chăm sóc tiên thảo. Bạch Bạch phát hiện ra rằng ngoài miệng thì Lam Ngọc không chịu hợp tác nhưng lại là tay trồng thảo được rất cừ khôi. Lam Ngọc thường xuyên lên Thiên đình kiểm tra xem tiên thảo có vấn đề gì không, nếu có thì gọi Bạch Bạch cùng đi chăm sóc. Một hồ một chim có thể nói là hợp tác khăng khít với nhau.

“Tiểu sư đệ à, ngươi xem xem từ khi sư muội tiếp quản vườn thuốc đến nay thì vườn thuốc tốt lên trông thấy, so với ngươi thì tiểu sư muội chăm sóc tốt hơn đi?” Vân Cảnh vừa tấm tắc đánh giá mùi hương của thảo dược bay vào mũi, vừa lấy khuỷu tay hích vào Vân Hư đứng bên cạnh.

Nhiều ngày liên tục tu luyện, hôm nay hai huynh đệ muốn ra ngoài tản bộ, ngẫu nhiên lại đi tới được viên, thấy được viên thay đổi hoàn toàn.

Vân Hư nhìn vườn dược thảo sum xuê, có chút hồ thẹn lại pha chút hiếu kỳ hỏi Bạch Bạch: “Bạch Bạch, trước đây ngươi từng học qua phương pháp trồng tiên thảo à?”

Bạch Bạch lắc đầu nói: “Không có ạ! Muội mới bắt đầu học, là do chính Vân Hư huynh dạy cho muội mà, huynh quên rồi sao?”

Vân Hư tròn mắt há mồm tỏ vẻ bị kích động lớn. Cho dù dược viên có tốt xấu như thế nào cũng được hắn quản lý vài thập niên rồi, vậy mà lại chẳng bằng một tiểu cô nương mới học một tháng.

Vân Cảnh vỗ bả vai của hắn, hà hê nói: “Ta đã nói từ trước cho ngươi biết là Tiểu sư muội học cái gì cũng nhanh. Chiều đầu tiên của Lăng Ba huyền kiếm nàng chỉ cần một ngày là học được, đáng thương cho ta năm đó mất ba ngày mới học xong đó! Tiểu sư đệ, ngươi không cần quá tự ti như thế, chỉ là sư muội của chúng ta quá thông minh mà thôi!”

Rốt cục cũng có người rơi vào hoàn cảnh như hắn, mà Vân Hư so với hắn thì bị đả kích còn nặng hơn, thế nên hắn ngay lập tức tìm lại được cảm giác tự tin của mình, ngoài miệng thì nói là đáng thương nhưng trong lòng thì dương dương đắc ý.

Bạch Bạch lắc đầu, chỉ nhánh cây về phía Lam Ngọc nói: “Không phải chỉ một mình muội chăm sóc, Lam Ngọc giỏi hơn muội nhiều, ở đây có rất nhiều tiên thảo, muốn làm nhanh cũng không được, nhưng Lam Ngọc chỉ cần liếc mắt là biết cây có vấn đề gì hay không, muội chỉ làm theo Lam Ngọc thôi.”

Vân Cảnh cười hi hi nói: “Thật là không ngờ, Lam Ngọc thật có bản lĩnh nha.”

Lam Ngọc tựa như xấu hổ, nghe được Vân Cảnh và Bạch Bạch nói chuyện, nàng cúi đầu, lui lại hai bước, nhỏ giọng nói: “Không có gì, không có gì.”

Hai sư huynh đệ nhìn nhau thắc mắc, thầm nghĩ: Chỉ là một con vẹt bình thường thì làm sao lại có bản lĩnh như vậy? Không biết chủ nhân của Lam Ngọc là ai?

Vân Cảnh cùng Vân Hư vừa cười vừa nói đi khỏi vườn tiên thảo. Bạch Bạch ngồi xổm người, dùng pháp thuật đi theo phương vị Bát quái, chậm chậm tưới nước vào cây tiên thảo có màu hoàng kim bên cạnh, sắc mặt vô cùng tập trung, cả người nàng giống như một khối ngọc lưu ly tinh khiết. Lam Ngọc lặng lẽ nhìn nàng, nhất thời có chút ngây dại.

Người trước mặt làm cho Lam Ngọc nhớ đến bạch hạc tiên từ nhiều năm trước đã dạy Lam Ngọc các trồng tiên thảo. Trong lòng Lam Ngọc chợt dấy lên dao động.

Bạch Bạch tưới nước xong, ngẩng đầu lên thấy Lam Ngọc đang nhìn mình chăm chăm, nàng sờ khuôn mặt hỏi: “Làm sao vậy? Trên mặt ta dính cái gì à?”

Lam Ngọc lắc đầu nói: “Làm sao ngươi biết cách tưới nước như vậy?” Lam Ngọc thấy rõ ràng thủ pháp độc môn của nàng bị tiểu hồ ly này học được. Chẳng qua nàng mới dùng có một lần vậy mà Bạch Bạch đã sử dụng được lại còn cải tiến đi một chút.

“Chính là cách ngươi tưới nước mà! Lần trước ngươi mang hoàn ngọc để trị cho tiên thảo cũng dùng chính phương pháp này, ta về suy nghĩ hôm nay thông suốt được một chút, muốn làm thử xem có làm được không.” Bạch Bạch nói mà không hề do dự.

Lam Ngọc âm thầm kinh hãi, Bạch Bạch chỉ cần nhìn qua một lần là đã có thể hiểu được cốt yếu của phương pháp, còn có thể căn cứ vào chủng loại tiên thảo khác nhau mà tìm ra phương pháp thích hợp, thông minh như vậy thì thật quá mức đáng sợ! Nếu như nàng không phải là người mà Mặc Yểm đề ý nhất thì với thiên tư như vậy, chỉ cần là đệ tử của Lam Ngọc, Lam Ngọc sẽ dốc sức bồi dưỡng, thành tựu sau này nhất định sẽ vượt qua cả Lam Ngọc.

Đáng tiếc a đáng tiếc.....

Bạch Bạch không hiểu nội tâm phức tạp của Lam Ngọc, vừa đi thụ phấn hoa, vừa lẩm bẩm: “Ngươi lợi hại như vậy, tại sao phải hãm hại tiểu Hắc? Nếu như ngươi không làm chuyện xấu, chú ý luyện tiên thảo thì không biết ngươi có thể cứu được bao nhiêu người, nhất là các tiểu tiên trên Thiên đình... Bọn họ bị đối xử rất thâm trọng, đáng tiếc là ta không có cách nào để che chở cho họ, nếu như ta có pháp lực mạnh mẽ như Mặc Yểm thì tốt quá rồi, ta có thể bảo vệ họ khỏi bị bắt nạt. Ai...” Nói đến đây nàng lại nhớ đến phương pháp tu luyện tự làm khổ mình của Mặc Yểm, lập tức thấy đau lòng.

“Chỉ biết trông chờ vào người khác cứu vớt thì đã quá vô dụng rồi còn gì.” Lam Ngọc đột nhiên không còn nói lắp mà diễn thuyết một câu rất trôi chảy.

Bạch Bạch cảm thấy câu này rất lạnh lùng, sừng sốt một lúc không biết phải phản bác như thế nào, cũng không hề để ý đến sự khác thường của Lam Ngọc, gục đầu xuống không nói gì.

Lam Ngọc liếc nhìn là hiểu Bạch Bạch không đồng ý với ý kiến của mình, nhưng Lam Ngọc cũng ko nói gì thêm. Lam Ngọc giương cánh bay đến gốc cây đại thụ khác, đứng lúc nhìn thấy cách đó không xa có một bóng đen đang dẩu mình trong bụi cỏ... Chính là tiểu Hắc quanh quần mãi không chịu biến đi! Lam Ngọc cười lạnh, quay đầu nói với Bạch Bạch: “Linh Mục Lan Diệp bên này hình như có vấn đề.”

“A!” Bạch Bạch lên tiếng, mang theo bình đầy nước và các dụng cụ đi đến dưới cây linh mục lan đại thụ.

Vị trí tiểu Hắc đang chú ẩn không thể nhìn thấy Bạch Bạch...

Bạch Bạch không chút nghi ngờ, ngồi xổm xuống, sờ vào lá cây, đột nhiên một cơn buồn ngủ ập tới, thân thể ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chẳng qua chỉ là đồ chơi

Lam Ngọc lạnh lùng nhìn Bạch Bạch mê man nằm trên mặt đất, hần nói khe khẽ vừa đủ cho bản thân nghe: “Ta mà giết người thì chắc chắn Mặc Yểm sẽ liều chết mà giết Thiên đế và hủy diệt Thiên đình cho hả giận...”

Tiểu Hắc đã phát hiện ra sự việc, Lam Ngọc không được phép do dự. Ánh mắt hần lộ vẻ khó xử, Lam Ngọc phẩy tay, một luồng sáng màu lam nhạt bắn về phía mi tâm của Bạch Bạch.

Khi luồng sáng chạm vào người Bạch Bạch bỗng trước ngực Bạch Bạch xuất hiện một vầng sáng màu hồng, vầng sáng ấy tựa như một bùa chú. Lam Ngọc vừa nhìn thấy thì giật mình, nhanh chóng thu hồi luồng sáng lam nhạt.

Bùa chú trên người Bạch Bạch và trên người hần sao lại có nét tương đồng thế kia? Rõ ràng đó là loại bí thuật của tiên nhân hoặc ma nhân có pháp lực cao cường dùng pháp chú thu thập yêu ma, tinh thú và tiểu tiên. Nói thẳng ra đây là một loại bùa chú để kiểm soát, khống chế của con người dành cho vật nuôi của họ. Khi thi triển bùa chú này, thì người thi triển không những hoàn toàn điều khiển được người bị thi triển mà còn do thám được hành tung và suy nghĩ của người bị thi triển.

Loại bí thuật này đã thất truyền từ rất lâu, trong tam giới, người biết được loại bùa chú này không quá ba người. Theo phản ứng của bùa chú thì người thi triển bùa chú lên Bạch Bạch không ai khác là Mặc Yểm.

Lam Ngọc hiểu rõ nếu mình hút hồn phách của Bạch Bạch ra khỏi cơ thể, để chiếm lấy thể xác của nàng thì Mặc Yểm sẽ để ý và kế hoạch sẽ khó thành công...

Đột nhiên nhớ ra trên người Bạch Bạch có cái gương đồng của Tô Chi và Tô Vi Vi, Lam Ngọc hai mắt sáng ngời, miệng niệm thần chú, chiếc gương đồng từ tay áo Bạch Bạch tự động bay ra, mặt gương xuất hiện luồng ánh sáng màu vàng kim, Bạch Bạch nhanh chóng hóa thành một đám khói rồi bị hút vào trong gương, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lam Ngọc cất kỹ chiếc gương đồng, loáng thoáng nghe tiếng tiểu Hắc cách đó không xa, chuyện Bạch Bạch mất tích sẽ nhanh chóng bị truyền ra ngoài, không thể ở lại Thanh Lương quan được nữa.

Lam Ngọc đành phải giương cánh ra, bay thẳng lên trời không quay đầu lại, trong nháy mắt đã biến mất trong mây mù.

Tiểu Hắc nhận thấy vị trí quan sát không tốt, muốn đổi chỗ khác, nhưng lại bị mấy cây hoa cản đường, nếu là trước đây thì hần đã mặc kệ không quan tâm, hần sẽ dẫm lên cây hoa mà đi. Nhưng bây giờ thảo viên do Bạch Bạch trông nom, nếu cây thuốc nào bị héo úa, nàng sẽ tự trách bản thân, Bạch Bạch nhất định sẽ không mắng hần nhưng cũng sẽ khó xử, cho nên tiểu Hắc không thể không đi vòng một đoạn đường xa để tới chỗ Bạch Bạch.

Hần không giấu diếm việc mình giám thị Lam Ngọc nên căn bản không cần sợ đối phương phát hiện, nhưng bây giờ Lam Ngọc đang ở cùng Bạch Bạch, nên hần phải giám sát khéo léo, hần và tất cả mọi người trong Thanh Lương quan đều nghĩ Lam Ngọc sẽ không hại được Bạch Bạch.

Thứ nhất, pháp lực của Bạch Bạch rất mạnh, Lam Ngọc không thể so bì được. Thứ hai, muốn mang vật nguy hiểm vào Thanh Lương quan là không thể vì tất cả các loại pháp bảo trước khi muốn vào Thanh Lương quan đều được kiểm tra rất gắt gao. Thứ ba, nếu sử dụng loại pháp thuật hơi nguy hiểm một chút thì sẽ bị người trong Thanh Lương quan phát hiện ra ngay, như vậy làm sao Lam Ngọc tác oai tác quái được?

Cho nên khi tiểu Hắc đến chỗ Bạch Bạch tưới cây, chỉ thấy trên mặt đất lưu lại bình nước, Bạch Bạch một giây trước còn nói chuyện với Lam Ngọc, bây giờ đã không còn thấy bóng dáng của cả hai, thì hẳn vô cùng kinh ngạc.

Vân Sơ và Vân Khởi vừa nhận được tin liền vội vã tìm khắp Thanh Lương quan, kết quả không cần nói nhiều, Bạch Bạch và Lam Ngọc biến mất, chỉ tìm được trong phòng Bạch Bạch một phần thủ dụ của Thiên đế, trên thủ dụ viết mấy chữ đơn giản: Đệ tử Thanh Lương quan, hồ tiên Bạch Bạch cầu kết cùng yêu ma.

Vân Sơ mặt tái nhợt nhìn thủ dụ, trên thủ dụ còn có ngự ấn của Thiên đế, tuyệt đối không thể giả, chẳng nhẽ Lam Ngọc là do Thiên đế phái đến để truy sát Bạch Bạch? Hẳn động thủ như thế nào? Vì sao lại không lưu lại dấu vết gì?

Thiên đế cố tình giết Bạch Bạch thì không kỳ quái, nhưng qua việc đuổi giết cha mẹ Bạch Bạch đã làm liên lụy đến sáu gã thượng tiên thì Thiên đế cũng nên hiểu là Mặc Yểm bảo vệ Bạch Bạch rất chặt chẽ. Địa phủ thì vẫn đang hỗn loạn, lúc này mà sát hại Bạch Bạch thì đồng thời cũng đắc tội với Thanh Lương quan và với Mặc Yểm, Thiên đế chẳng khác nào tìm đường chết!

Hiện tại sinh tử của Bạch Bạch không biết thế nào, sư phụ mới nhập quan không lâu, đến Tiểu sư muội mà bọn họ bảo vệ cũng không được, bản thân Vân Sơ và các vị sư huynh đều cảm thấy lo lắng và xấu hổ. Vân Ngưng tính tình nóng nảy, một quyền đánh nát cái bàn, nổi giận nói: “Ta đánh tới Thiên cung đây, liều cái mạng của ta cũng phải giết chết tên Thiên đế kia!”

Vân Cảnh và Vân Hư cũng muốn trả thù, hai hàm răng nghiến ken kết, phụ họa nói: “Chúng ta đi cùng ngươi!”

Vân Khởi so ra vẫn còn tỉnh táo hơn, ngăn họ lại nói: “Dựa vào một thủ dụ này thì nhiều lắm chỉ kết tội Thiên đế có ý đồ giết người mà thôi. Bây giờ Bạch Bạch sống không thấy người, chết không thấy xác, có rất nhiều điều đáng ngờ, chúng ta không suy nghĩ mà tấn công Thiên đế, chỉ sợ trúng kế của kẻ khác. Sư phụ còn đang bế quan, chúng ta rời khỏi Thanh Lương quan, chẳng may có người thừa dịp xông vào thì phải làm sao bây giờ?”

Vân Ngưng nén nóng nảy, đi tới đi lui nói: “Chẳng nhẽ cứ ngồi chờ? Bạch Bạch thì phải tính như thế nào?” Bọn họ đều tin rằng Bạch Bạch chưa bị sát hại và thầm mong năng gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn nên mất tích mà thôi.

Vân Khởi cười khổ nói: “Tại ta sơ suất quá, ta cứ cho rằng bên trong Thanh Lương quan thì không cần phải lo lắng, chỉ cần đề phòng người bên ngoài mà thôi.”

Giờ phút này mọi người đều lo lắng, không ai còn truy cứu là lỗi của ai, không ai trách ai, chỉ muốn Bạch Bạch an toàn trở về.

Vân Khởi bình tĩnh nói: “Hiện tại chắc Bạch Bạch không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng. Dựa theo những gì tiểu Hắc kể lại, thời gian Bạch Bạch không ở trong tầm mắt của tiểu Hắc chỉ có một chén trà nhỏ, trên Thiên đình không có ai có khả năng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà ra tay với Bạch Bạch không để lại dấu vết. Chúng ta tuy bắt tài nhưng không đến mức có kẻ muốn giết người trong Thanh Lương quan mà lại không biết. Có nhiều khả năng Bạch Bạch bị bắt cóc bởi một thủ pháp đặc biệt. Vậy nên hiện tại quan trọng nhất là do thám tin tức của Bạch Bạch. . . Vân Hư, ngươi hãy đến Mặc đảm thông báo cho Mặc Yểm biết việc này, nhưng nhớ không được nhắc đến thủ dụ của Thiên đế.”

Vân Ngưng cá giận nói: “Đến lúc này mà ngươi vẫn còn bao che cho Thiên đế sao?”

Vân Khởi nói: “Từ trước đến nay Mặc Yểm hận Thiên đế thấu xương, một khi hắn biết chuyện này chỉ sợ hắn sẽ ngay lập tức lên Thiên đình đại náo một phen, đến lúc đó hậu quả khó có thể đoán trước được! Phần thủ dụ này mặc dù là thật, nhưng nó xuất hiện vào đúng thời điểm này thì chắc chắn có ý dẫn dụ chúng ta đấu đá với Thiên đế đến một sống một còn. Thiên đế chết chúng ta không tiếc, nhưng nếu chúng ta vì đánh nhau với Thiên đế mà chậm cứu Bạch Bạch thì mới là hối tiếc không kịp.”

Vân Cảnh oán hận nói: “Chuyện lần này dù không phải do Thiên đế cầm đầu nhưng hắn cũng không thoát khỏi có liên quan. Bạch Bạch ôn nhu thiện lương như vậy, năng chỉ có oán thù với nổi Thiên đế và tên Long Vương hỗn đản kia mà thôi!”

Vân Khởi nói với Vân Hư: “Ngươi để cho Mặc Yểm bắt tay vào điều tra, không cần phải kích hắn, khiến cho hắn làm ra những chuyện điên rồ.”

Vân Hư gật đầu, nhanh chóng rời khỏi Thanh Lương quan đi đến Mặc đảm

Vân Khởi nhìn khắp phòng Bạch Bạch một lượt, bỗng hỏi: “Trước đây Bạch Bạch có một chiếc gương đồng, các ngươi có nhìn thấy không?”

Vân Cảnh có chút chú ý đến những vật dụng của nữ tử, nên lập tức đáp: “Có, sau khi Tô Chi và Tô Vi Vi đi khỏi, Bạch Bạch mang gương đồng theo người. . . A! Bạch Bạch bị Lam Ngọc giấu trong gương đồng đưa đi?”

Mấy người còn lại cũng hiểu ra vấn đề, Vân Sơ cau mày nói: “Nhưng ta không rõ, Lam Ngọc dùng phương pháp gì khiến cho Bạch Bạch không thể phản kháng mà bị hút vào gương đồng?”

“Bạch Bạch mất tích ở vườn thảo dược. . . Trong vườn thảo dược có loại tiên thảo nào khiến người ta vô lực hôn mê không?” Vân Khởi từ từ nói. Tiểu Hắc từ nãy vẫn im lặng bỗng nhiên nói: “Không có, hàng ngày ta đều chạy khắp vườn, nhưng không gặp loại thảo dược nào khiến người ta hôn mê cả.”

Các sư huynh đệ lo tiểu Hắc bỏ sót chi tiết gì, mọi người cẩn thận kiểm tra dược viên một lần, nhất hoa cỏ gần nơi Bạch Bạch mất tích, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Những loại tiên thảo này đều do Minh Át chân nhân tự tay chọn lựa, chắc chắn không có một loại cây nào vừa chậm phải đã khiến người ta sinh ra phản

ứng nghiệm trọng cả.

Hiện tại người trong Thanh Lương quan không nhiều, bọn họ không thể phải trợ thủ đắc lực đi tìm kiếm Bạch Bạch được, chỉ có thể một mặt đề cao phòng thủ, một mặt chờ tin tức của Mặc Yểm.

“Những tiên thảo kia quả thật không có vấn đề gì, kể cả trộn lẫn với nhau cũng không có vấn đề gì, chỉ là ta dùng phương pháp đặc biệt, từng loại một kích phát theo trình tự tới khí vị của họ, ngữi phải nhiều lần hơn nữa cuối cùng còn thêm vị linh mục lan như vừa rồi là xong.....” Lam Ngọc nói nhỏ với sự tự đắc.

Hắn vô cùng kiêu ngạo, trong tam giới, có thể cao minh thực hiện được phương pháp này chỉ có một mình hắn, những người khác chỉ sợ nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra. Cho nên hắn không cần nhọc sức, mà chỉ cần lợi dụng thảo viên bên cạnh mình khiến cho Bạch Bạch hôn mê, cũng may mắn là hắn dùng phương pháp này nên người của Thanh Lương quan không thể phát hiện và Mặc Yểm cũng thế!

Hắn không ngờ Mặc Yểm lại thi triển bí thuật trên người tân nương của mình, chỉ cần trong quá trình hắn động thủ với Bạch Bạch có sự cố gì hoặc tinh thần của Bạch Bạch kích động thì Mặc Yểm sẽ phát hiện ra ngay và cũng sẽ nhanh chóng tìm đến, đến lúc đó thì kế hoạch của hắn không thể thực hiện được.

Hắn vốn muốn mượn thân xác của Bạch Bạch để làm không ít chuyện, như vậy hắn phải nhập hồn vào cơ thể nàng, nhưng khi phát hiện Mặc Yểm yểm bùa, nếu hắn vẫn cứng nhắc chiếm dụng thân thể Bạch Bạch, nhất định sẽ phải yểm bùa chú chiếm đoạt, dây dưa với hồn phách của Bạch Bạch cùng một chỗ, hắn đương nhiên không dám mạo hiểm như vậy. Nếu vội vàng hút hồn phách Bạch Bạch, sẽ gây ra phản ứng, Mặc Yểm sẽ biết Bạch Bạch xảy ra chuyện.

Hắn cũng không nắm chắc trong thời gian ngắn có thể giải quyết bùa chú, chỉ có thể tạm thời thay đổi kế hoạch, tuy nhiên không cần sát hại Bạch Bạch, trong lòng hắn cũng mơ hồ thấy nhẹ nhõm hơn.

Bạch Bạch rất giống người trong lòng hắn, nên như có thể hắn không muốn làm thương tổn đến nàng.

Cách hắn không xa, Bạch Bạch đang nằm trên giường đá, bỗng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, mí mắt giật giật, mở mắt ra phát hiện chung quanh cực kỳ xa lạ, nàng nhớ lại mọi chuyện, nhưng người mềm nhũn, muốn nhúc nhích ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Nàng hiểu rằng mình đã gặp chuyện không hay.

Nàng nhìn thấy cách đó không xa là thân ảnh quen thuộc, lớn tiếng chất vấn: “Ngươi đưa ta đến chỗ này đúng không? Nơi này là nơi nào? Ngươi muốn làm gì?”

Lam Ngọc nghiêng đầu đáng giá nàng, hai cánh vung lên biến thành một thiếu niên áo lam thanh tú tái nhợt gầy yếu, hắn nhìn Bạch Bạch lạnh lùng nói: “Ta định giết ngươi, nhưng thấy ngươi đáng thương nên lưu lại cho ngươi một mạng.”

“Ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi lại muốn giết ta? Là Thiên đế phái ngươi tới à?” Bạch Bạch cũng biết nàng đối đầu với hai nhà là Thiên đế và Long cung.

“Ngươi chết thì Mặc Yểm mới giết sạch bọn tiên nhân dối trá, âm hiểm, vô sỉ trên Thiên đình được.” Lam Ngọc biết Bạch Bạch không thể thoát khỏi bàn tay mình nên cũng không ngại ngần nói cho nàng chân tướng sự việc.

“Bọn họ hãm hại ngươi sao?” Bạch Bạch đối với tiên nhân cũng không có hảo cảm, nhưng mà không thống hận như Lam Ngọc với tiên nhân. Dù sao trên Thiên đình cũng có không ít tiên nhân tốt. Sư phụ và các sư huynh trong Thanh Lương quan thì không nói, Lôi công điện mẫu, Cự uy tinh quân và Thái Bạch tinh quân đều đối xử với nàng rất ôn hòa, bằng hữu của các sư huynh cũng rất tốt.

“Hại ta? Bọn họ đâu chỉ hại ta! Những ngày chúng ta trên Thiên đình, trong mắt bọn tiên nhân, chúng ta là heo, chó, là kiến hôi, tùy ý bọn chúng nô dịch ăn hiếp, nói cho cùng bọn ta tu luyện thành tiên là để trở thành người hầu nô bộc cho bọn chúng, bọn chúng không hề coi chúng ta là một phần trên Thiên đình.” Lam Ngọc nói những lời này thì cực kỳ bình tĩnh, tựa như đang bàn luận về chuyện hoa cỏ vậy.

Bạch Bạch tán thành lời hắn nói nhưng cũng không quên kháng nghị hành vi của hắn: “Bọn họ không tốt, chúng ta sẽ có biện pháp thay đổi, ngươi bắt ta đến chỗ này làm gì?”

“Pháp lực của ta quá yếu, không thể làm gì được bọn chúng. Không phải Mặc Yểm rất đề ý đến ngươi sao? Nếu như ngươi chết thảm trong tay Thiên đế, hẳn nhất định sẽ lên Thiên đình, cho dù trên Thiên đình có rất nhiều tiên nhân, nhưng chắc chắn hẳn hoàn toàn có thể giết được Thiên đế. Hơn một nghìn năm trước, hắn đã từng làm như vậy, đáng tiếc Minh Ất cản trở, nếu không Thiên đế đã chết từ sớm rồi!” Kế hoạch mượn đao giết người của Lam Ngọc là như vậy.

“Cho nên ngươi muốn giết ta giả họa cho Thiên đế? Nhưng tại sao lại đưa ta đến đây?” Bạch Bạch cảm thấy lời Lam Ngọc rất hung ác nhưng lại không có ác ý với nàng, sợ hãi trong lòng cũng giảm đi chút ít, nhưng vẫn lo lắng, sợ Mặc Yểm sẽ lên Thiên đình, tiên nhân có nhiều người tốt, sợ Mặc Yểm bị thương, cũng sợ liên lụy tới những người vô tội không biết gì.

“Ta không giết ngươi vì phát hiện ngươi thật sự rất đáng thương!” Lam Ngọc bỗng nở nụ cười tràn đầy bi thương.

Bạch Bạch khó hiểu nhìn hắn, hắn nói tiếp: “Ngươi cho rằng Mặc Yểm thật sự thích ngươi? Trong suy nghĩ của hắn, ngươi cùng lắm chỉ là đồ chơi mà thôi!”

“Ngươi nói vậy!” Bạch Bạch lớn tiếng phản bác. Tâm ý của Mặc Yểm đối với những người thân của nàng, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, hơn thế nữa thế gian có người nào sống chết muốn kết hôn với đồ chơi của mình? Mặc Yểm đã dùng hành động biểu đạt thành ý lớn nhất của hắn, không có gì có thể hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Cũng không phải thứ gì tốt (1+2+3)

Lam Ngọc liếc Bạch Bạch trong ánh mắt lộ vẻ đồng tình thương hại: “Hắn thi triển bí thuật trên người của ngươi, ngươi biết không?”

“Bí thuật gì?” Bạch Bạch thật sự không biết chuyện này.

Lam Ngọc nói ra hết công hiệu bùa chú của Mặc Yểm trên người nàng, sau đó hỏi: “Mùi vị bị người khác khống chế như thế nào? Nếu như không phải coi ngươi trở thành đồ chơi, vì sao dùng bùa chú với ngươi như vậy?”

Bạch Bạch nhớ tới trước đây ở Địa phủ đã từng trải qua hai lần rõ ràng muốn phản kháng, thân thể lại hoàn toàn không nghe sai sử, làm y theo mệnh lệnh của Mặc Yểm, lúc ấy tưởng bởi vì Mặc Yểm pháp lực thật lợi hại, bây giờ nghe Lam Ngọc nói như vậy, chính là bởi vì trên người bị thi triển bí thuật?!

Không khó để nói đó chính là gạt người đi, Mặc Yểm bại hoại như thế nào có thể khi dễ nàng như vậy?!

“Mọi người chính là ích kỷ vô sỉ như vậy, tự cho quyền điều khiển vạn vật chi linh, thậm chí không chế chiếm hữu vạn vật thế gian, chưa từng nghĩ sẽ cùng chung sống hoà bình với chúng nó? Chưa từng nghĩ tới chúng nó có phải là nguyện ý bị bọn họ khống chế không?!”

Lam Ngọc khinh miệt cười cười, lại nói: “Cho nên bọn họ đều đáng chết! Bất kể là Thiên đế, là Minh Át, Mặc Yểm, hay là tiên nhân Ma quân chó má khác, hết thảy đều đáng chết!”

Bạch Bạch gục đầu xuống không nói chuyện, qua một hồi nói: “Sư phụ là người tốt, Mặc Yểm... Mặc Yểm hắn cũng là thật sự thích ta...”

Lam Ngọc đối với con tiểu hồ tiên ngoan cố này, quả thực cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư phụ ngươi là người tốt? Ha ha, thật sự là chuyện chọc cười thiên hạ, hắn cũng chẳng qua là lợi dụng ngươi mà thôi!”

Bạch Bạch cả giận nói: “Trong mắt ngươi tất cả mọi người đều là người xấu sao? Tất cả mọi người đối với người khác không gây hấn thì là lợi dụng ngươi ta sao?”

Lam Ngọc cười lạnh nói: “Minh Át trên Thiên đình có danh vọng ra sao?! Ngươi có từng hỏi sư huynh của ngươi đã phải trải qua bao nhiêu khảo nghiệm gian nan mới được hắn thu vào môn hộ hay không, thân phận Thiên đế như vậy muốn cầu Minh Át thu nhận nữ nhi của hắn làm đồ đệ cũng không được, ngươi có chỗ nào hiếm có, mà làm cho hắn chú động tìm tới cửa dạy bảo từ nhỏ? Ngay cha nương của ngươi cũng đều là hướng ánh sáng của ngươi mới có thể được Minh Át nhắm mắt che chở, ngươi chẳng lẽ không có cảm thấy kỳ quái sao, hắn vì sao chiều ý ngươi như vậy. Sao ngươi cái gì cũng đều không hiểu thế hả Tiểu Bạch hồ?”

Bạch Bạch cho tới bây giờ chưa hề nghĩ tới vấn đề này, từ khi nàng có nhận thức, Minh Át chính là sư phụ của nàng, tuy chưa từng lộ diện, nhưng có thể thường thường nghe được giọng nói của người, thực tế những lúc tu luyện khẩn cấp quan trọng cần giúp đỡ nhất, luôn luôn có người chỉ dẫn cổ vũ, mấy trăm năm qua đã cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, có ai lại đi suy nghĩ nguyên nhân của nó?

“Sư phụ trước gặp gỡ cha mẹ ta, rồi mới thu ta làm đồ đệ.” Bạch Bạch nhớ cha mẹ thường nói như thế, nhớ về chuyện tình năm đó sư phụ ra tay giúp đỡ vợ chồng bọn họ, giúp bọn họ đứng hàng tiên ban như thế nào.

“Bởi vì ngươi nên Minh Át mới tìm đến cha mẹ ngươi!” Lam Ngọc khẳng định.

Bạch Bạch không tin nói: “Khi đó ta cũng còn chưa sinh ra! Chẳng lẽ sư phụ còn có thể dự đoán được phụ thân mẹ mẹ sẽ sinh ra ta?!”

”Người khác không đoán được, nhưng Minh Át lại hoàn toàn có thể!”

“Ngươi càng nói càng kỳ quái, cho dù sư phụ thực sự có năng lực này, hắn thu ta làm đồ đệ từ thì có gì tốt? Ngươi muốn châm ngòi ly gián, ngươi là đồ bại hoại!” Bạch Bạch trong miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng đã có chút ít bất an, nhưng nàng không muốn nghĩ sâu hơn.

Lam Ngọc dường như nhìn thấu nàng phô trương thanh thế, bị chửi cũng không tức giận, thần nhiên nói: “Hắn dự đoán ngươi sẽ cùng Mặc Yểm kết

duyên, không chế được người, chẳng phải đã không chế được Mặc Yểm, cho nên hẳn mới chấp nhận phí mấy trăm năm thời gian trên người một nhà ba người các người.”

“Người nói hươu nói vượn! Ta không nghe người nói nữa!” Bạch Bạch co lại thành một bọc hai tay che lại lỗ tai lớn tiếng nói.

Lam Ngọc nhìn hành động buồn cười lừa mình dối người của nàng, biết rõ nàng kỳ thật đã tin tưởng chút ít lời hắn nói, chỉ là sợ hãi đối mặt với chân tướng. Bạch Bạch luôn có bộ dạng khờ dại không biết sâu bí, làm cho hắn âm thầm căm ghét ghen ghét không biết bao nhiêu lần.

Đồng dạng đều là chim thú tu thành tiên, hồ ly ngọc Bạch Bạch lại có được tất cả hạnh phúc hắn mong mỏi đã lâu mà hết lần này tới lần khác không chiếm được, nàng có cha mẹ yêu thương nàng tận xương tủy, rồi sư phụ sư huynh quan tâm nàng đầy đủ, có tình nhân coi nàng như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, có đồng đạo tiểu tiên tín nhiệm kính ngưỡng, hơn nữa có pháp lực cao cường cùng dung nhan làm cho người ta mê muội.

Hắn lại chẳng có gì hết, chỉ còn lại có ngập tràn cừu hận.....

Hắn muốn nói cho nàng, cái nàng đương nhiên cho rằng đó là hạnh phúc là giả!

Người khác cảm thấy Minh Át bí hiểm, nhưng là từ hắn hơn một nghìn năm trước khuyên Mặc Yểm thoái lui, bắt đầu thời khắc này đã phá hủy kế hoạch phá vỡ Thiên đình của Lam Ngọc, Lam Ngọc đã âm thầm lưu ý lấy nhất cử nhất động của hắn, có thể nói, Lam Ngọc là người trên Thiên đình hiểu rõ Minh Át nhất.

Tuy chuyện Minh Át tự tôn tu vi rình thiên cơ, hắn không tận mắt nhìn được, nhưng là dựa theo hiểu biết của hắn đối tiên thảo tiên dược, hắn đã sớm phát hiện Minh Át không ổn, đồng từ Huyền Thư của Thanh Lương Quan những năm gần đây một mực đi tìm thảo dược, hắn đã tìm hiểu được rõ ràng, đã sớm nhìn ra có chút tiên thảo rải rác không quy củ, tình mất đoán được trong Thanh Lương Quan có người bị Thiên khiển phản thế, bản thân thụ trọng thương.

Đám người ở Thanh Lương Quan đều đơn giản, người có tu vi rất mạnh chẳng qua chỉ có Minh Át chân nhân cùng vài đệ tử của hắn, những người này thỉnh thoảng có ra ngoài, nhưng Lam Ngọc pháp lực yếu kém, sợ bị phát hiện không dám tới gần quan sát, cho nên cũng không có thể xác định rốt cục là ai bị trọng thương.

Về sau Minh Át bắt đầu ngoài sáng trong tối nhiều lần tiếp xúc với bạch hồ tộc thế gian, tựa hồ đang tìm đối tượng đặc biệt gì, cuối cùng cùng vợ chồng Bạch Nguyên Tùng kết thâm giao, Lam Ngọc chỉ cảm thấy kỳ quái nhưng không nghĩ ra.

Mãi đến gần đây, Lam Ngọc thờ ơ lạnh nhạt nhìn sự tình diễn ra, cuối cùng mới đem sự tình từ đầu đến cuối hợp lại thành một, cho tới nay, bị trọng thương khó khỏi chính là Minh Át, pháp lực cao cường, không có khả năng vô duyên vô cớ đi làm chút ít chuyện vi thiên đạo, chắc chắn là vì mục tiêu trọng yếu gì mới nguyện ý hy sinh như thế. Bạch Bạch cùng Mặc Yểm bất ngờ kết duyên, Minh Át ngoài sáng trong tối trợ giúp, chính là đã sớm có sự chuẩn bị, Mặc Yểm không ngờ vì Bạch Bạch chịu truy sát phản quân Địa phủ, mọi chuyện liên hệ cùng với nhau, chứng minh một việc, Minh Át đã sớm biết Mặc Yểm cùng Bạch Bạch sẽ trở thành vợ chồng, cho nên mới ra tay trước để được lợi thế, lôi kéo một nhà Bạch Bạch đến bên cạnh mình.

Lam Ngọc không ngại mà đem chứng cứ quan sát của chính mình vài năm nay từng chuyện từng chuyện bày ra trước mặt Bạch Bạch, xem nàng từ kinh ngạc không tin đến thương tâm khổ sở, trong lòng nổi lên một sự vui vẻ không tên.

Bất kể là thần tiên yêu ma hay là phàm nhân, chỉ cần là người đều không phải thứ tốt, bọn họ đâu lại đi vô duyên vô cớ để những chim thú khác tộc này của bọn họ ở trong lòng?

Cái gì tình thầy trò, cái gì tình yêu nam nữ, đều là giả! Không phải là để thuận tiện lợi dụng, thì là đùa bỡn bọn họ thôi!

“Thế nào? Có phải là vẫn đang cảm thấy kẻ sư phụ kia của người là người tốt?” Lam Ngọc đắc ý hỏi.

Bạch Bạch ngậy người một hồi, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ... Sư phụ là người tốt!” Thanh âm tuy nhỏ nhẹ, nhưng ngữ khí lại thập phần khẳng định.

Lần này đến phiên Lam Ngọc bị bất ngờ: “Hắn lợi dụng người như vậy, người không tức giận? Người không hận hắn sao? Còn nói hắn là người tốt?!”

“Cho dù sư phụ thật sự lợi dụng ta, nhưng mấy trăm năm nay, người quả thực đối với ta rất tốt, những điều này là sự thật. Coi như là lợi dụng ta, người cũng không có từng thương tổn ta và phụ thân mẹ mẹ, ngược lại hết lần này đến lần khác giúp chúng ta, cứu chúng ta. Sư phụ người không phải người xấu!” Bạch Bạch mắt đỏ ửng ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Lam Ngọc.

Lam Ngọc cơ hồ bị con hồ ly ngọc “ngoan cố không thay đổi” này tức chết, hắn chỉ vào con hồ ly ngọc không chịu thua kém này, tức giận nói: “Người tên ngu ngọc này!”

”Người mới là đồ ngọc! Sư phụ coi như là lợi dụng ta, cũng không có ý xấu gì, người bất quá muốn tam giới thái bình, không cần đánh tới đánh lui, có cái gì không đúng?!” Bạch Bạch cũng phát giận, mạnh mẽ phản bác.

Kỳ thật nàng thật sự rất khó chịu, chỉ là không muốn ở trước mặt Lam Ngọc yếu thế thôi.

”Được! Sư phụ người vĩ đại! Dem người nuôi lớn đưa cho Mặc Yểm làm đồ chơi, tam giới liền thái bình! Ha ha ha! Thật sự là buồn cười!” Lam Ngọc không lưu tình chút nào mỉa mai nói.

“Mặc Yểm thích ta, không có coi ta làm đồ chơi!” Mặc kệ hắn nói cái gì, mặc kệ trong lòng có nhiều đau đớn, Bạch Bạch vẫn như trước ngoan cố lớn

tiếng phản bác.

Nàng không muốn hận sự phụ, không muốn hận Mặc Yêm, không muốn chính mình trở nên giống như Lam Ngọc, thống hận mọi người.

“Không có sao? Người quên là, hẳn một tay hủy diệt năm trăm năm đạo hạnh của người? Hẳn thi triển bí thuật trên người người, muốn cho người cả đời đều không thoát khỏi được sự khống chế của hắn. .... Nếu như không phải bởi vì hắn cảm thấy người vĩnh viễn trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, người như hắn, làm sao lại buông lỏng đi thân cận với người? Người chẳng lẽ không biết, cha mẹ của hắn chết như thế nào?” Lam Ngọc một mực đem Mặc Yêm trở thành người có thể thay mình đạt thành tâm nguyện sát khí, hao tổn công phu trên người hắn không ít hơn hao tổn trên người Minh Ất.

Bạch Bạch nhớ tới cha mẹ Mặc Yêm, có thể nói đúng là chết vì âm mưu của Thiên đế, nhưng lại càng chết vì thâm tình để ý lẫn nhau, Mặc Yêm chứng kiến cha mẹ bất hạnh, không muốn lại đơn giản cho phép mình dùng thâm tình đối với người khác cũng có thể giải thích được— không có để ý người ta, sẽ không cần phải sợ hãi một ngày kia vì mất đi mà bị thương gần chết. Nghĩ đến đây, oán giận của Bạch Bạch đối Mặc Yêm ngược lại giảm bớt không ít.

Hắn hạ bí thuật trên người nàng, sẽ không cần phải lo lắng nàng sẽ đột nhiên rời hắn mà đi. .... Bạch Bạch đột nhiên cảnh giác nói: “Người gạt người! Người nói bí thuật Mặc Yêm có thể biết rõ hành tung cùng tâm tư của ta, vì sao hắn đến bây giờ vẫn còn không có phát hiện ta bị người bắt, vì sao còn chưa cứu ta?”

Nói đến đây Lam Ngọc đắc ý, hắn cười ha ha nói: “Tất nhiên là bởi vì, ta đã giải phù chú trên người người!”

Có thể phá giải cái bí thuật này, chính là thứ cuối cùng mà nàng đã để lại cho hắn, là một trong các kiệt tác hắn đắc ý nhất cả đời, đáng tiếc vẫn luôn không cách nào tuyên bố với mọi người, Bạch Bạch đã nhắc tới, hắn rất thích thú khoe khoang một phen.

“Ba ngàn năm trước, ta vốn là một con vệt bình thường trong Thiên cung, chủ nhân của ta là tiên tỷ trong Thiên cung, chân thân của nàng là một con bạch hạc xinh đẹp, tên là Vận nhi, phụ trách trông nom Dược Viên trong Thiên cung. Có một lần, ta bị thân ung chồ thanh hoa Đại Đế nuôi cẩn thương, thiếu chút nữa mất mạng nhỏ, là nàng không để ý nguy hiểm cứu ta, vừa tỉ mỉ chữa thương thế của ta cho tốt. Nàng là tiên tử thông minh nhất thiện lương nhất trên thế gian, bản lĩnh chăm sóc tiên thảo của ta tài bồi chính là học với nàng.” Những sự tình này Lam Ngọc cho tới bây giờ đều chưa từng nói với bất kỳ kẻ nào.

Bạch Bạch không biết hắn vì sao lại đột nhiên nói đến chuyện cũ của mình, bất quá chắc hẳn có liên quan tới việc hắn có thể cởi bỏ bí thuật Mặc Yêm, cho nên không có lên tiếng quấy rầy, lẳng lặng nghe hắn nói tiếp.

“Tiên thảo trong Dược Viên chỉ dùng để luyện chế đan dược, nhìn cũng không đẹp, mấy người gọi là quý nhân trong Thiên cung kia đều chú ý mất cái nơi hoang vu này, Vận nhi tỷ tỷ cùng ta sống ở đó vô cùng khoái hoạt tự tại. Thường xuyên có vài tiên tỷ tiên đồng đến đòi dược, bọn họ đều là chim thú hóa thành tiểu tiên, cho tới giờ đều mặc người trong Thiên cung đánh chửi, Vận nhi tỷ tỷ tâm địa vô cùng tốt, luôn vụng trộm luyện chế thuốc trị thương chữa cho bọn họ.”

Lam Ngọc nói đến “Vận nhi tỷ tỷ” thì ánh mắt đã trở nên ôn nhu, hận khí kỳ quái trên người cũng phai nhạt xuống, Bạch Bạch cũng có thể cảm giác được hắn đối với tiên tử bạch hạc kia rất quyến luyến gương mặt.

Lam Ngọc đắm chìm trong ký ức, đó là hồi ức đẹp nhất trong đời hắn, tuy đã rời hắn mà đi, nhưng mỗi lần nhớ tới luôn làm cho trong lòng của hắn dâng lên từng đợt nhu tình ngọt ngào. Hắn cuối cùng thay đổi chủ ý, không có hạ sát đối với Bạch Bạch, cố nhiên là bởi vì lúc ấy thời gian cấp bách, không kịp giải trừ bí thuật mà Mặc Yêm hạ trên người Bạch Bạch hạ, thêm nữa bởi vì bộ dáng Bạch Bạch chuyên tâm chăm sóc tiên thảo, rất giống Vận nhi năm đó.

“Ta ham chơi thích bay ra bên ngoài, mỗi lần trở về luôn chứng kiến thần sắc Vận nhi tỷ tỷ lo lắng rồi lại thư thả, nàng nói sợ ta đụng phải thần tiên bên ngoài, sẽ bắt ta lại, nàng sẽ tìm không được ta. Ta lúc đầu cũng không tin thần tiên trên trời có thể không nói đạo lý như vậy, về sau gặp nhiều những tiểu tiên bị thần tiên giày vò đến hấp hối hơn, mới biết được Thiên đình không tốt đẹp giống nhìn bề ngoài như vậy, cho nên hạ quyết tâm chuyên tâm sống trong Dược Viên.”

“Không biết bắt đầu từ lúc nào, có một tiên nhân anh tuấn nho nhã thường xuyên xuất hiện ở Dược Viên, hắn biết ăn nói, tuy nhìn bề ngoài tuổi có chút lớn, nhưng là chưa thấy qua quá nhiều ngoại nhân nên Vận nhi tỷ tỷ rất nhanh liền cùng hắn yêu nhau, Vận nhi tỷ tỷ rất thận trọng, mỗi lần cùng hắn cùng một chỗ đều tránh ta, trong nội tâm của ta mặc dù có chút đố kỵ kẻ tiên nhân kia, nhưng là cũng mừng cho nàng. Chúng ta đều đã quên mất, các thần tiên cao cao tại thượng lại làm sao có thể thiết tình yêu thích chúng ta – những kẻ tộc này? Chẳng qua là cảm thấy mới lạ muốn chơi đùa thôi. Chớ đừng nói chi là, tên tiên nhân này chính là thủ lĩnh thần tiên Thiên đình, mà Vận nhi tỷ tỷ bất quá trong mắt của hắn chỉ là một bạch hạc đệ tiện mà thôi.”

Lam Ngọc nghĩ đến Vận nhi tỷ tỷ năm đó tưởng nhớ tới cái tiên nhân kia thì biểu tình ngọt ngào, cùng Bạch Bạch nhớ tới Mặc Yêm thì thần thái sao mà giống nhau thế, rồi lại nghĩ đến người nọ lạnh lùng tàn nhẫn vô tình, trong ngực như có một thanh lửa độc thiêu đốt.

Bạch Bạch nghe đến đó khẽ kêu một tiếng, không dám tin nói: “Cái tiên nhân kia, là .... Thiên đế?”

Lam Ngọc thần sắc dữ tợn đứng dậy, hung hăng nói: “Đúng, chính là Thiên đế, phát hiện Vận nhi tỷ tỷ không nhận ra hắn, vì vậy làm bộ như tiên nhân bình thường cùng nàng kết giao, hẳn đại khái cảm thấy như vậy rất mới lạ rất thú vị!”

“Vận nhi tỷ tỷ sau khi thành tiên cơ hồ đều là đợi trong Dược Viên, cùng Thiên đế đàm luận chủ đề cũng không rời khỏi bảo bối tiên thảo của nàng, ngẫu nhiên cùng hắn nhắc tới có vài loại tiên thảo hỗn hợp có thể luyện ra đan dược mất đi trí nhớ, Thiên đế nghe xong muốn nàng luyện chế một ra loại đan dược có thể cho tiên nhân quên chuyện đã xảy ra ba trăm năm trước. Vận nhi tỷ tỷ cảm thấy kỳ quái, truy vấn nguyên nhân, Thiên đế cũng không chịu nhiều lời.”

Bạch Bạch càng nghe càng cảm thấy không đúng, mất đi trí nhớ... Mất đi trí nhớ... Chẳng lẽ chính là Thiên đế dùng thuốc để hại mẫu thân Mặc Yểm?!

”Vận nhi tỷ tỷ nàng thật sự luyện ra thuốc?” Bạch Bạch run giọng hỏi, cái loại thuốc này là thù phạm hại cha mẹ Mặc Yểm a!

Lam ngọc cười cười cổ quái nói” Vận nhi tỷ tỷ tâm địa tốt như vậy, như thế nào biết làm chuyện tình hại người?”

Bạch Bạch chớp chớp mắt, cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy.

Lam ngọc tiếp tục nói” Vận nhi tỷ tỷ trong lòng hoài nghi, để cho ta thám thính một lần đến tột cùng thuốc này là muốn dùng để làm gì, ta theo dõi Thiên đế, rốt cục phát hiện thân phận của hắn, cũng biết hắn là muốn lấy thuốc đi cho Huyền Diệu ngọc nữ ăn, Huyền Diệu ngọc nữ này chính là mẹ ruột của Mặc Yểm cùng Minh Ất! Thiên đế vì nhiệm vụ quan trọng nhiệm Thanh Lương Quan, muốn đem Huyền Diệu ngọc nữ gả cho hắn, tuy nhiên người ta đã ở thế gian cùng phụ thân Mặc Yểm song túc song tề kết làm vợ chồng, Thiên đế tự tiện định ra hôn sự. Hắn sợ hãi hôn đả tội người Thanh Lương Quan, vừa hận Huyền Diệu ngọc nữ không chịu nghe theo ý chỉ của hắn, vì vậy đã nghĩ dùng thuốc này làm nàng quên vị hôn phu thế gian, ngoan ngoãn gả đi Thanh Lương Quan.”

“Ta đem sự tình làm rõ ràng, trở về nói cho Vận nhi tỷ tỷ, Vận nhi tỷ tỷ thương tâm một đêm, ngày hôm sau lúc Thiên đế đến, nàng quả quyết cự tuyệt yêu cầu của hắn. Thiên đế nói, chỉ cần nàng đáp ứng, liền phong nàng làm tiên phi, từ nay về sau không cần tiếp tục ở Dược Viên sống uống quang âm, hưởng vinh hoa phú quý vô cùng. Hắn không biết, Vận nhi tỷ tỷ rất yêu mến hoa cỏ trong Dược Viên, rất e ngại thế giới bên ngoài... Vận nhi tỷ tỷ cố ý cự tuyệt, rốt cục chọc giận cái tên nhảm tâm vô liêm sỉ kia, hắn cường chế hạ bí thuật trên người Vận nhi tỷ tỷ, cười lạnh nói, bất quá là con chim chóc dễ tiện, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, thực cho là hắn không làm gì được nàng? Nói xong cũng vận dụng bí thuật, bức bách Vận nhi tỷ tỷ làm các loại việc khó khăn, cùng hắn tìm niềm vui.”

Lam ngọc nói đến đây, ánh mắt đã có điểm điên cuồng, hắn trừng mắt nhìn Bạch Bạch, từng chữ từng chữ nói: “Bí thuật Thiên đế dùng, chính là cái Mặc Yểm dung ở trên người của người.”

Bạch Bạch bị hắn nhìn toàn thân sợ hãi, bị loại bí thuật khống chế, cảm giác sợ hãi thân bất do kỷ nàng đến nay vẫn còn nhớ rõ, Mặc Yểm dù sao không có chủ tâm làm nhục nàng, so với Vận nhi tỷ tỷ của lam ngọc, nàng xem như vận khí rất tốt.

”Vận nhi tỷ tỷ bị người yêu trong lòng đối đãi như thế, lòng bị thương, màn đêm buông xuống liền tự vận... Nàng sợ ta cũng bị Thiên đế bức hiếp, trước khi chết đem phương pháp phá giải bí thuật nghĩ ra nói cho ta biết... Nàng rõ ràng có thể phá giải, vì sao, vì sao còn muốn tự vận? Là Thiên đế hại nàng, Thiên đế đáng chết! Ha ha ha! Hơn một nghìn năm trước, hắn tránh được lần thứ nhất, hôm nay hắn nhất định trốn không thoát! Ha ha ha ha!” Lam ngọc điên cuồng mà cười ha ha.

Bạch Bạch nghe xong khô sở thay Vận nhi tỷ tỷ kia, Thiên đế quả thực là chết tiệt, khó trách lam ngọc hận hắn như vậy.

”Ta vì hôm nay, đã đợi quá lâu, rốt cục để cho ta đợi được!” Lam ngọc cười cuồng loạn, lại xuất hiện thần sắc đặc ý.

”Vận nhi tỷ tỷ sau khi chết, ta đem thuốc Thiên đế muốn luyện chế ra, hiến cho Thiên đế, để tỏ lòng trung tâm, chủ động làm cho Thiên đế ở trên người của ta thi triển bí thuật đồng dạng. Phương pháp Vận nhi tỷ tỷ dạy rất có hiệu quả, cái phù chú kia đảo mắt đã bị ta giải, nhưng Thiên đế vẫn u mê không biết, cho rằng vô duyên có được đại sư luyện dược kiêm tay sai trung thành với mình. Hắn khen ta trung tâm, đối với ta không chút nghi ngờ, đem Thần Nông cốc ban cho ta, để cho ta tại đó bí mật vì hắn luyện chế dược vật có thể khống chế các tiên nhân khác, bí thuật mặc dù dùng tốt, nhưng mà chỉ có thể dùng trên người chim thú tu thành tiểu tiên, hắn làm sao sẽ thỏa mãn.”

“Thuốc hại cha mẹ Mặc Yểm, là người luyện?!” Bạch Bạch tức giận không thôi, mặc dù biết lam ngọc cũng không phải thiệt tình trợ giúp Thiên đế, nhưng là hành vi của hắn hại một nhà Mặc Yểm thảm như vậy nha!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Ta sẽ theo người (1+2)

Lam Ngọc hào phóng thừa nhận nói: “Đúng! Về sau ta mới biết được loại dược đó cũng có phương pháp phá giải, nhưng không có nghĩ đến Huyền Diệu ngọc nữ lại sinh ra Mặc Yểm đưa con pháp lực cao cường như vậy, ý trời a! Ta bắt đầu thăm nghĩ lấy tín nhiệm của Thiên đế để tìm cơ hội báo thù, không nghĩ tới lại bởi vậy có người có thể giúp ta báo thù.”

Bạch Bạch tức giận đến không muốn nói chuyện, cả nhà Mặc Yểm thống khổ dĩ nhiên là do ý muốn báo thù của người trước mắt này gây ra. Hắn tuy đáng thương, nhưng cũng là vô cùng đáng hận!

“Sau khi biết người Mặc Yểm này, ta âm thầm suy nghĩ các biện pháp khiến cho hắn biết rõ âm mưu năm đó của Thiên đế, kích được hắn cuồng tính đại phát, truy sát đến Thiên đình, thiếu một chút sẽ chém đứng Thiên đế trong Thiên cung, đáng hận Minh Ất lại ra mặt phá hư chuyện tốt!” Lam Ngọc nhớ tới hơn một nghìn năm trước sắp thành lại bại, đối Minh Ất vẫn còn thống hận không thôi.

Nếu như là từ trước, Bạch Bạch sẽ vụng trộm oán sư phụ vì sao xen vào việc của người khác, lại đi cứu cái tên Thiên đế hại người bại hoại kia. Nhưng là nàng hiện tại đã biết, Thiên đế tuy đáng chết, nhưng quả thực không thể chết được, hấn mà vừa chết, sự tình liền đại biến.

Cũng không phải bản thân Thiên đế có bao nhiêu lợi hại trọng yếu cỡ nào, mà là vị trí Thiên đế này tự bản thân là nguyên khí máu chốt gắn bó Thiên đình. Chỉ cần Thiên đế tại vị, cho dù hấn ngu ngốc bất dụng thế nào, cũng có thể bảo trụ nguyên khí Thiên đình không tán, Thiên đình mới có thể tồn tại bình thường. Mà một khi trên vị trí Thiên đế này không người, nguyên khí Thiên đình sẽ điên cuồng tiết ra ngoài, đến lúc đó chẳng những Thiên môn sụp đổ, nhay cả yêu ma quỷ quái cũng có thể xông tới Thiên đình làm loạn, ngay nhân gian cũng phải chịu ảnh hưởng này mà tai hoạ liên tục. Cho đến khi Thiên đế kế nhiệm đăng cơ thì lâu hơn nữa mới từ từ khôi phục.

Bây giờ còn xa xa chưa tới lúc Chân Vũ Đại Đế kế nhiệm Thiên đế, nếu như lúc này Thiên đế bất ngờ bỏ mình, vậy chỉ có thể mất thấy tam giới đại loạn, sinh linh đồ thán. Minh Át chân nhân làm sao không oán hận Thiên đế chứ, chính là bởi vì không muốn ân oán bản thân làm họa tới tam giới, cho nên mới ra mặt cứu Thiên đế.

”Sư phụ là không muốn người khác chịu liên lụy.” Bạch Bạch thay sư phụ giải thích.

Lam Ngọc hừ một tiếng, mắng: “Giả nhân giả nghĩa!”

Bạch Bạch biết rõ hấn đối với sư phụ có thành kiến sâu đậm, cũng không còn ý muốn tranh luận với hấn, vì vậy học bộ dáng của hấn, đáp trả hấn một tiếng” Hừ” càng lớn bày ra kháng nghị từ nay về sau, liền không nói.

”Năm đó hấn có thể ngăn được, hôm nay hấn tự thân khó bảo toàn, ta xem hấn còn cản trở chuyện của ta như thế nào!” Lam Ngọc nghĩ đến kế hoạch của mình. . . Hiện tại trò hay hấn là mở màn rồi đi!

”Người muốn làm gì?” Bạch Bạch hiếu kỳ nói.

Lam Ngọc như cười như không nhìn nàng liếc: “Cho dù ta không giết người đi giá họa cho Thiên đế, chỉ cần có người đang ở trong tay, ta làm cho Mặc Yểm đi giết Minh Át, hấn cũng nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, huống chi ta chẳng qua làm cho hấn đi giết cừu nhân của hấn Thiên đế?!”

”Người bắt ta đến đây, chính là muốn áp chế Mặc Yểm!” Bạch Bạch hoàn toàn hiểu được, không khỏi cực kỳ sốt ruột, nàng không muốn Mặc Yểm vì nàng xông vào đại họa, còn họa tới nhiều sinh linh vô tội như vậy.

Lam Ngọc thú vị nhìn Bạch Bạch nhảy người lên ý đồ xông tới, chạy hai bước liền mềm nhũn ngã trên mặt đất, cười nói: “Vô dụng, ta tuy pháp lực không bằng người, nhưng là nói đến luyện được, coi như là Thái Thượng Lão Quân cũng thua xa không bằng ta, người đã ăn đan dược của ta, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, pháp lực người đều không có, khí hư lực nhược. Người liền ngoan ngoãn ở chỗ này trong gương chờ ta mang đầu Thiên đế trở về đi.”

Lam Ngọc từ trong ngực lấy một cuốn vớ đến bên người Bạch Bạch, nói: “Ta không muốn làm cho bản lĩnh của Vạn nhi tỷ tỷ thất truyền, người coi như là thiên tư cũng được, học tập cho tốt các thứ trong cuốn này đi.”

Bạch Bạch nhìn cũng không nhìn cái cuốn kia, trừng mắt với hấn nói: “Ta không muốn học, người thả ta đi!”

Lam Ngọc thấy nàng không biết tốt xấu như thế, giận dữ, bất quá nghĩ lại rồi lại bật cười: “Khi học hết mọi thứ trên cuốn này, phong ấn trên gương sẽ mở ra, đến lúc đó người muốn chạy đi đâu cũng không thành vấn đề.”

Dứt lời, Lam Ngọc ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, trò hay chính mình tự tay bố trí hấn là lên sân khấu, hấn quay người lại biến mất trước mặt Bạch Bạch.

Thần Nông cốc, bên trong một khoảng cỏ cây đặt một cái gương đồng, đột nhiên mặt gương lóe lên kim quang, Lam Ngọc xuất hiện ở trên gương.

Hấn rời khỏi gương đồng ảo cảnh, lấy ra phong ấn phù chú áp vào trên gương. Những phù chú này hấn dùng bức tranh hoa nước “u hồn hoa trăm tuổi”, dùng tiên ma hấn giam cầm, trong vòng trăm năm cho dù đối phương pháp lực thông thiên cũng không xông ra được.

Đem gương bỏ vào trong hộp gỗ, Lam Ngọc nhíu mày nghĩ đến: Tiếp tục giấu kguong ở nơi nào mới có thể bảo đảm Mặc Yểm tìm không thấy? Có rồi!

Lam Ngọc đã tính toán xong, nhỏ xuống một đoạn “dây leo thiên lý” đem cái hộp đặt trên dây leo, trong miệng niệm chú ngữ, dây leo thiên lý nhanh chóng thật dài ra, dường như thật sự giống như vô cùng vô tận, mang theo hộp gỗ hướng dưới mặt đất đào xuống, rất nhanh bóng dáng liền biến mất.

Lam Ngọc làm xong những chuyện này, lập tức biến ra nguyên thân giương cánh rời đi, hấn muốn tới Thanh Lương Quan đi xác định lại một lần, Minh Át sẽ không đột nhiên xuất quan làm hỏng chuyện của hấn. ....

Lúc Vân Hư đến Mặc đảm bảo, Mặc Yểm cùng vợ chồng Bạch thị đang thương lượng việc đón đầu, hấn không nghĩ bước vào phạm vi Thanh Lương Quan, vợ chồng Bạch thị biết rõ khúc mắc của hấn, vì vậy ý định quay lại cùng Minh Át chân nhân thương lượng, để bọn người Vân Sơ xuất môn đưa hôn, bọn họ ở bên ngoài tiếp người, đang nói cao hứng, chợt nghe Bạch Bạch lại vô có mất tích ở Thanh Lương Quan, vợ chồng Bạch thị liền thay đổi sắc mặt ngay lúc đó.

Mặc Yểm nghĩ mình thi triển bí thuật ở trên người Bạch Bạch, tuy sốt ruột, nhưng lại không quá kinh hoàng, an ủi vợ chồng Bạch thị nói: “Không có việc gì, để ta đi tìm nàng trở về.”

Vợ chồng Bạch thị được chứng kiến pháp lực khôn cùng của hắn, cũng biết liền lập tức yên lòng.

Mặc Yểm nhắm mắt khu động pháp chú, lại mở to mắt lúc pháp chú đã biểu hiện đến chỗ Bạch Bạch. Nơi này là góc một tòa rừng cây nhỏ nào đó trên Thiên đình, phóng mắt chung quanh nhưng không có nhìn thấy bóng dáng tuyết trắng quen thuộc kia, chỉ là khối đá trước mặt có một cái hộp gỗ nho nhỏ đặt bên trên.

Mặc Yểm trong lòng biết không ổn, một tay mở cái hộp kia ra, chỉ thấy trong hộp là bùa chú màu đen mà mình thi triển trên cơ thể Bạch Bạch đang quấn quanh một nắm lông hồ ly tuyết trắng!

Bùa chú trên người Bạch Bạch đã bị giải, người đó đã bắt Bạch Bạch đi!

Trong tam giới biết rõ loại bí thuật này chỉ có cực ít người, mà người này không ngờ có thể trong lúc hắn vô ý giải trừ loại bí thuật này!

Mặc Yểm ngoài khiếp sợ, chỉ cảm thấy chân tay lạnh buốt, một loại khủng hoảng tràn đầy trong lòng. Bạch Bạch của hắn không thấy! Hắn rốt cuộc không cảm nhận được năng, rốt cuộc tìm không ra năng nữa!

Cái dưới hộp có lộ ra lá thư nho nhỏ, Mặc Yểm hai tay phát run cầm lấy tờ giấy mỏng, trên mặt chỉ viết mấy chữ:

Trong hôm nay giết Thiên đế, nếu không Bạch Bạch sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh!

Giết Thiên Đế!

Mặc Yểm chậm rãi nắm chặt nắm tay, đem tờ giấy mỏng vò lại một cục... Thiên đế chết có thể đổi Bạch Bạch của hắn trở về, vậy hãy để cho hắn đi chết a! Dù sao hắn đã sớm đáng chết!

Thân hình Mặc Yểm lóe lên, như một mũi tên màu đen nhọn hướng về phía Thiên đình mà tới.

Trong Thanh Lương Quan, Vân Hư mang theo cha mẹ Bạch Bạch một đường trở về, vợ chồng Bạch Nguyên Tùng nghe qua ngọn nguồn câu chuyện, đổi Thiên đế càng hận vài phần, tuy nhiên cũng biết sự tình có phần kỳ quái, thật là không chắc Thiên đế xúi giục, nhưng cuối cùng hắn rước lấy mầm tai vạ, làm cho họ không dám cũng không nguyện ý tin tưởng Bạch Bạch đã gặp bất trắc, chỉ là hy vọng năng thật là bị người cướp đi, Mặc Yểm sẽ mau chóng có thể tìm năng trở về.

Minh Át bế quan ở thạch động bên ngoài cách đó không xa, một con vẹt lam đứng ở trên một nhánh cây đại, ẩn thân trong cành lá um tùm trong đó, chú ý động tĩnh chung quanh thạch động.

Hiện tại canh giữ ở trước động chính là Vân Cảnh cùng Vân Lan, bọn họ vừa mới thay ca cho Vân Sơ cùng Vân Hư, xem ra vài đệ tử của Minh Át là ý định mỗi ngày ba nhóm thay nhau bảo vệ sự phụ.

Bọn họ không chia ra, tự nhiên sẽ không người có thể đi ngăn cản Mặc Yểm giết Thiên đế.

Chỉ cần Thiên đế vừa chết, Thiên đình sẽ đại loạn, những tiểu tiên đã sớm đi Địa phủ Âm ti kia, Thiên đình sụp cũng nghĩa là bọn họ không phải làm, không có Thiên đình chúng tiên áp bức lăng nhục, bọn họ sau này hẳn là sẽ rất tốt.

Lam Ngọc tuy khinh thường tiểu tiên mềm yếu, nhưng cuối cùng đối với bọn họ còn có vài phần tình cảm hương khói.

Tâm niệm Lam Ngọc thay đổi thật nhanh, ngược lại bay về phía chỗ ở của đồng tử Huyền Thư, hắn phải làm tiếp chút gì đó, bảo đảm người Thanh Lương Quan tuyệt đối không cách nào phá hỏng chuyện của hắn! Nếu như có thể, hắn không muốn để báo cho Minh Át thuận tiện như năm đó đã phá hư kế hoạch trả thù của hắn.

Lam Ngọc bay đi không lâu, dưới bóng cây một cái bóng đen vô thanh vô tức đi theo.

Huyền Thư đang ở trong phòng luyện chế đan dược, đan màu xanh đen bị chân hỏa cừ Tam Muội đốt thành toàn thân đỏ rực, đan dược trong lò đan liên quan đến Minh Át chân nhân có thể thuận lợi vượt qua đại kiếp bình yên xuất quan được hay không, nửa điểm sơ sẩy cũng không được, cho nên tuy trong phòng đan dược hết sức oi bức, hắn vẫn y nguyên, một khắc cũng không rời mà canh giữ ở bên trong.

Trong phòng đan dược còn có hai gã tiểu đồng trợ thủ chính thay phiên dùng khí bảo trì độ lửa thích hợp, cũng đồng dạng gần như bị thiếu mất hai tầng da, thật vất vả đợi cho Huyền Thư hết lớn một tiếng: “Tốt rồi! Mở lò!” Hai gã đồng tử pháp khí vừa thu lại, sau liền nhảy ra, mặt khác hai người bắn tờ vàng đi lên móc cái nắp trên lò lên, ba viên kim đan chậm rãi từ trong lò bay lên.

Huyền Thư giờ bình ngọc trong tay lên, gương miệng bình hướng tới Kim Đan phương, ba viên kim đan có như có sinh mạng bay vào trong bình. Cách cái chai còn có thể cảm giác được lộ ra nhiệt khí kim đan vừa mới ra lò. Huyền Thư thoả nấn giờ cái chai lên nói với bốn gã tiểu đồng: “Khổ cực rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đã, ngày mai còn phải vất vả các vị!”

Bốn gã đồng tử liền nói không dám, giúp nhau đi ra cửa. Từ khi Minh Át chân nhân bế quan, bọn họ mỗi ngày đều luyện chế Kim Đan như vậy, cứ ba ngày luyện thành một lò, trong lúc luyện đan không thể rời đi khỏi đan phòng nửa bước, trong hoàn cảnh lửa cháy hun khói làm tiêu thể lực, cho dù bọn họ là tiên thân, cũng rất có chút ăn không tiêu.

Huyền Thư nhìn bóng lưng của bọn hắc thủ dài, nếu như không phải đan dược không thể để lâu, bọn họ cũng không cần vất vả như thế, chỉ hy vọng phương thuốc này thật có thể giúp chân nhân vượt qua tử kiếp, vậy bọn họ vất vả cũng có giá trị.

Ngoài cửa sổ cách đó không xa, Lam Ngọc khinh thường chú ý quá trình bọn họ luyện đan, thấy khắc sau chỉ còn một mình Huyền Thư, trong lòng biết cơ hội ngay ở trước mắt. Hắc hắc miệng đang muốn phun ra thuốc bột chuẩn bị đã lâu, đột nhiên cảm giác được sau lưng một trận gió ập đến, hắc hắc giật mình một hơi nghẹn lại, một ít thuốc bột liền không có phun ra, thân thể của hắc hắc xông về trước để muốn tránh đi tập kích sau lưng, nhưng vẫn là đã muộn một bước.

Đau đớn bèn nhón từ trên lưng truyền đến, hắc hắc chỉ thấy cảnh tượng trước mắt rất nhanh xẹt qua, tiếp theo dưới thân liền truyền đến mãnh lực va chạm dần theo đau nhức kịch liệt, một cái bóng đen một mực bao phủ ở phía trên hắc hắc, là Tiểu Hắc đột nhiên từ phía sau nhảy ra, trực tiếp bổ nhào hắc hắc vào hòn đá nhỏ trên đường dưới tàng cây.

Lam Ngọc giận dữ, gậy dựa suy nghĩ làm phép phản kháng, bất quá hết thảy đã quá muộn, Tiểu Hắc đắc ý “meo meo” một tiếng nhảy ra, một cái lưới tơ màu bạc chụp xuống đầu, pháp lực hắc hắc vừa mới thi triển đã bị phản xạ trở về, Lam Ngọc liền chịu trọng kích, rốt cục không giữ được một tiếng kêu thảm ngã xuống trong lưới.

Huyền Thư vừa mới đi ra, đứng ở vị trí của hắc hắc biến thành Vân Khởi, Vân Khởi không nói một lời trước liên tục làm phép, dùng vài loại định thân pháp định trụ Lam Ngọc, khiến hắc hắc phần không thể động đậy, sau đó mới tiến lên một tay nhắc lưới tơ lên, mỉm cười nói: “Tiểu Hắc nói người còn có thể lại đến, ta còn không tin, không nghĩ tới lại thật làm cho hắc hắc đoán trúng.”

Tiểu Hắc dương dương đắc ý nhảy lên trên vai Vân Khởi, lớn tiếng nói: “Cái khác không dám nói, bắt chim chóc ai có thể so được với chúng ta những con mèo linh mãnh lại nhanh nhẹn này?” Bình thường hắc hắc là không dám tùy ý nhảy lên Vân Sơ, Vân Khởi, bọn họ không thoải mái giống Vân Cảnh cùng Vân Hư, luôn một bộ nghiêm nghị thanh quý không thể xâm phạm. Nhưng hôm nay bất đồng, hôm nay hắc hắc lập công lớn, chắc hẳn đi đứng trên đầu vai Vân Khởi hắc hắc cũng sẽ không để ý.

“Nói mau! Người đem Bạch Bạch giấu đi nơi nào?” Tiểu Hắc hiện tại quan tâm nhất chính là vấn đề này.

Bất đắc dĩ Lam Ngọc hiện tại liền miệng lưới đều không nhúc nhích được, tự nhiên cũng vô pháp trả lời. Vân Khởi sợ hắc hắc có cái quái chiêu gì, không có làm biện pháp tốt phòng hộ trước thì không dám tùy ý cời bỏ thuật định thân trên người hắc hắc, chỉ phải an ủi Tiểu Hắc nói: “Như thế này, ta gọi Thêm Vân Sơ cùng vài vị sư đệ cùng thăm vấn hắc hắc.”

Tiểu Hắc nghe rằng trọn mắt uy hiếp nói: “Tốt nhất Bạch Bạch không có việc gì, bằng không... Hừ hừ! Xem ta không một miệng một ngậm nuốt gọn người!”

Lam Ngọc không nghĩ tới chính mình hôm nay lại bị một con Hắc Miêu còn chưa tu ra hình người bắt được trên tay, chỉ mong bên Mặc Yểm hết thảy thuận lợi, như thế hắc hắc cho dù chết cũng đáng! Chỉ tiếc không thấy được tình trạng Thiên Đế chết thảm...

Huyền Thư tiến đến nói: “Chúng ta vẫn là trước đưa thuốc cho chân nhân đã, nhằm canh giờ có thể không ổn.”

Vân Khởi gật gật đầu, dẫn theo Lam Ngọc trong lưới bạc, cùng hắc hắc một đường hướng thạch động Minh Át chân nhân bế quan mà tới, Tiểu Hắc cơ hội khó có được ngồi ở đầu vai Vân Khởi, nhìn quanh ra vẻ, rất uy phong.

Bọn họ mới đi đến trước thạch động, đột nhiên nghe thấy xa xa trước đại môn Thanh Lương Quan tiếng người huyền ảo, tựa hồ xảy ra chuyện biến cố gì, Vân Khởi cùng Vân Cảnh Vân Lan canh giữ ở trước cửa động liếc nhau, vội vàng dặn dò: “Các người ở trong này trông coi, không được rời khỏi nửa bước, ta đi xem phía trước đã xảy ra chuyện gì.”

Không đợi hắc hắc đi xem, người đưa tin đã tới rồi, chính là vợ chồng Bạch Nguyên Tùng, Bạch Nguyên Tùng vừa thấy bọn họ liền vội vàng nói: “Thiên Đế đến đây!”

Vân Cảnh hừ mũi một tiếng nói: “Hắc hắc còn có mặt mũi đến?!”

Vân Khởi trừng mắt nhìn hắc hắc, trách hắc hắc không giữ miệng, có gì chính là giữ chặt trong lòng là được rồi, làm gì phải nói ra miệng?

Quay đầu đối Bạch Nguyên Tùng nói: “Có biết tại sao hắc hắc đến không?”

Vân Hạo Tuyết thần sắc rất có vài phần cổ quái, làm như ngoài ý nghĩ hoặc như là buồn cười nói: “Hắc hắc mặc quan phục cũng không chỉnh tề, lại một đội võ sĩ kim giáp hộ vệ, như là chạy trốn chết đến tị nạn...”

Vân Hạo Tuyết cười tùm tùm nói: “Hơn phân nửa là...” Đột nhiên thần sắc biến đổi, kinh hãi nói: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Bạch Bạch bị Thiên Đế hại, cho nên... Cho nên...”

Bạch Nguyên Tùng sắc mặt cũng khó xem đến cực điểm, ôm lấy đầu vai thê tử cười lớn an ủi: “Sẽ không, Bạch Bạch cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì...”

Tiểu Hắc nghe không nổi nữa, lớn tiếng nói: “Bạch Bạch chính là bị cái con vẹt lam chết tiệt này bắt đi, chúng ta mang nó đến trước mặt Thiên Đế đổi chất đi!”

Vợ chồng Bạch thị lúc này mới chú ý tới, cái ‘thứ’ đang nói ở trên tay Vân Khởi.

Vân Khởi chủ động đề nghị cùng bọn họ tiến đến tìm Thiên đế hỏi rõ ràng, Vân Cảnh cùng Vân Lan có nhiệm vụ trong người không được tự ý rời đi, chỉ có thể kéo dài cổ nhìn bọn họ đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Ta sẽ theo người (3+4)

Hôm nay là ngày Thiên đế này kinh hồn táng đảm nhất trong hơn một ngàn năm qua, thay đổi rất nhanh chỉ trong một ngày.

Vốn hắn đang ở trong Thiên cung ôm tiên phi Nam Đình làm mộng đẹp, trong mộng Minh Át chân nhân bị thương nặng không chữa trị được bỏ mình, Hủy Dịch bắt được bạch hồ tiên, Mặc Yểm bị ép cùng Địa phủ phản quân đầu đến cả hai bên đều thương tích đầy mình, sau đó hắn ở trước mặt Mặc Yểm đang hấp hối tự tay xử tử con bạch hồ chết tiết này, nhìn Mặc Yểm bị phần thổ huyết mà chết. Sau đó dùng bí thuật, linh đan mà Hủy Dịch nghiên cứu chế tạo ra, có thể không chế tiên nhân, từ nay về sau, Thiên đình từ trên xuống dưới đối với hắn cúi đầu nghe theo, nghe lệnh là phải theo...

Cái mộng này thật sự rất đẹp, Thiên đế trong giấc mộng cũng nhìn không được nữa cất tiếng cười to, đột nhiên lại bị người dùng sức đẩy tỉnh, vừa mở mắt vừa vận trông thấy vẻ mặt Nam Đình khủng hoảng nhìn hắn, trong điện tràn vào vài tên vệ sĩ kim giáp, một tên cầm đầu lớn tiếng nói: “Thiên đế, không xong rồi! Mặc Yểm xông thẳng vào Thiên cung...”

Chưa rời đi từ trong mộng đẹp phục hồi tinh thần lại, vui vẻ không giảm thuận miệng hỏi: “Nói cái gì?”

Thủ lĩnh vệ sĩ kim giáp nuốt nước miếng một cái nói: “Nói muốn lấy, lấy đầu Thiên đế ngài...”

Thiên đế ngẩn người, chậm rãi rồi mới phản ứng, giật mình nói: “Người vừa mới nói cái gì? Ai tới?”

Tên này là vệ sĩ kim giáp thân tín của Thiên đế, đã từng kinh qua “đại nạn” hơn một nghìn năm trước, trầm nghĩ thúc giục Thiên đế mau mau chạy nhanh, cũng chẳng quan tâm mạo phạm, lớn tiếng lập lại một lần nói: “Mặc Yểm đã giết thân tiên ngoài cửa Thiên cung, nói muốn lấy đầu Thiên đế ngài!”

Thiên đế lúc này cũng nghe đến xa xa phía cánh cửa truyền đến trập trập tiếng kêu, mộng đẹp cùng sự thật như mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển vô cùng lớn, hắn ngẩn ngơ tại chỗ, chỉ cảm thấy thế giới này quá không chân thực! Hắn rõ ràng chứng kiến Mặc Yểm kiệt lực thương tâm mà chết, như thế nào chỉ chớp mắt hắn liền đánh đến Thiên cung muốn lấy tính mạng mình?!

Thủ lĩnh thị vệ gấp đến độ cơ hồ muốn thổ huyết, không để ý lễ nghi xông về phía trước hai bước gấp giọng nói: “Thiên đế thỉnh nhanh định đoạt, các huynh đệ chèo chống không được bao lâu!”

Hắn nói chính là sự thật, trong Thiên cung lúc này quân tình nhuệ đã ra hết, tiếng chuông cảnh tỉnh cầu viện lại gõ lớn, gọi tiên nhân trên Thiên cung về tiến đến hộ giá, bắt đầu thực lực Mặc Yểm quá mức cường đại, với công phu lần này, tiếng kêu tựa hồ lại tới gần không ít.

”Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...” Thiên đế tức thì hoang mang lo sợ, hắn đột nhiên nghĩ đến, hiện tại người cứu mạng Minh Át chân nhân đang bế quan, nói không tốt còn khả năng bị Hủy Dịch ám hại, hiện tại ai có thể cứu hắn?!

Vệ sĩ thủ lĩnh tinh thể cấp bách nhanh trí, đề nghị nói: “Không bằng Thiên đế đi giá đến Thanh Lương Quan.” Hắn cũng biết gần đây Thiên đế cùng Thanh Lương Quan quan hệ thập phần gay gắt, đôi phương chưa hẳn lại chịu đến cứu giúp, nhưng bọn hắn nếu chạy đến Thanh Lương Quan, chắc hẳn Minh Át chân nhân cũng sẽ không mất thấy Mặc Yểm trên địa bàn của hắn sát hại Thiên đế a.

Thiên đế sớm bị tin tức Mặc Yểm đánh giết sợ tới mức không có chủ ý, vừa nghe xong cảm giác khả thi, hưng hăng đẩy Nam Đình đang hoảng sợ muốn khóc không thôi bên người ra, cũng chẳng quan tâm ý quan không ngay ngắn, do vệ sĩ kim giáp hộ vệ từ cửa hông Thiên cung chạy thoát ra ngoài, chạt vật chạy trời chết về phía Thanh Lương Quan.

Đến Thanh Lương Quan trước cũng chẳng quan tâm lễ nghi thông truyền cái gì, trực tiếp xô cửa mà vào. Vân Sơ, Vân Chỉ cùng Vân Hư nghe tiếng chạy đến, vừa vận trông thấy một đám tàn binh bại tướng bay vọt vào, vài người không thể không ở lại tiền điện an trí bọn họ, thỉnh vợ chồng Bạch thị đi tìm Vân Khởi thương lượng nên ứng phó như thế nào.

Lúc Vân Khởi chạy tới, Thiên đế đang ngồi ở trên ghế, hai tay phát run bụng lấy một ly trà xanh cho đỡ sợ, hắn giờ phút này hoàn toàn không có thân là Thiên đế uy nghi, hai mắt thỉnh thoảng nhìn chằm chằm ra phía cửa chính, đứng ngồi không yên, muốn nói lại thôi, hắn muốn hỏi tình hình Minh Át chân nhân, lại sợ hắn đã bị hại hoặc kiên trì bế quan không ra, hắn còn muốn hỏi Thanh Lương Quan còn có chỗ nào an toàn ẩn thân, mật thất cũng được, chỉ cần làm cho hắn tránh thoát Mặc Yểm kinh khủng kia, cho dù chuồng chó hắn cũng nguyện ý chui vào.

Chứng kiến Thiên đế như vậy, thật là khó làm cho người ta đối với hắn nổi lên cái gì sùng kính, mọi người ở Thanh Lương Quan thêm cả vợ chồng Bạch thị, gặp Thiên đế thì chỉ có Vân Sơ cùng Vân Khởi hai người, Vân Khởi đi ra phía trước nhậm thị lễ nói: “Không biết Thiên đế giá lâm, không có tiếp

đón từ xa.”

Thiên đế bầy ra ra một nụ cười so với khóc càng khó coi nói: “Khách khí, khách khí, nhiều ngày không thấy chân nhân, trăm thật là thấy nhớ, đặc biệt đến...” Một câu còn chưa nói hết, đã bị một luồng sát ý mãnh liệt chặn, trên điện mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa chính, bên ngoài cửa lớn mở rộng cách đó không xa, một người áo đen đang ngẩng đầu mà đứng, không phải Mặc Yêm thì là ai?!

“Trung Kiên, đi ra nhận lấy cái chết!” Mặc Yêm đối với Thiên đế chán ghét đến cực điểm, dứt khoát gọi thẳng kỳ danh, ngay cả mộ tiếng “Thiên đế” cũng bỏ đi. Nếu như không phải hắn có cảm giác quá mức bài xích Thanh Lương quan, chỉ sợ giờ phút này đã đi đến chặt đầu Thiên đế xuống.

Thiên đế cũng bất chấp oán hận nhục nhã vì bị người khác gọi thẳng kỳ danh trước mặt mọi người, hắn vừa thấy Mặc Yêm liền nhớ lại kinh nghiệm đáng sợ hơn một nghìn năm trước, hắn vào thẳng Thiên cung, loại cảm giác tuyệt vọng khủng bố lần nữa trào lên trong lòng, toàn thân hắn chấn động, lập tức bị dọa đến trượt từ ghế ngã xuống đất.

Vợ chồng Bạch thị vốn đứng ở một góc đại điện thấy Mặc Yêm, Vân Hạo Tuyết nhìn không được đi đến hai bước run giọng hỏi: “Bạch Bạch đâu? Người muốn giết hắn, chính là hắn, hắn hại Bạch Bạch?” Nàng sợ nhất chính là Mặc Yêm nóng lòng đuổi giết Thiên đế như thế, là vì muốn thay Bạch Bạch báo thù.

“Giết hắn, có thể đổi Bạch Bạch về.” Mặc Yêm đối với mẫu thân Bạch Bạch, rốt cục thực phá lệ cho hơn vài phần mặt mũi cùng nhẫn nại.

“Trung Kiên, người đi ra ta liền cho người thông khoái, nếu không, ta khiến cho người muốn sống không được muốn chết không xong.” Mặc Yêm thâm nghĩ mau chóng giết Thiên đế, đổi được Bạch Bạch về, hắn rất muốn đem Bạch Bạch ôm vào trong ngực xác định nàng bình an, hắn không thể dễ dàng dễ dàng bỏ qua một chút khả năng mất đi Bạch Bạch.

Vân Khởi nghe ra manh mối, lập tức đoán được là có người giữ Bạch Bạch, bức Mặc Yêm tới giết Thiên đế, lại nghĩ tới Lam Ngọc để lại thủ dụ Thiên đế trong phòng Bạch Bạch, tựa hồ cũng là hy vọng giả họa cho Thiên đế, giống như làm cho Mặc Yêm đi giết hắn, giữa tên Lam Ngọc này và Thiên đế rốt cục có thù hận gì?

Thiên đế tuy đáng chết, nhưng giờ phút này nếu hắn chết, nguyên khí Thiên đình lập tức tiết ra ngoài, lâm vào đại loạn, Vân Khởi trong nội tâm tuy trăm ngàn không muốn, vẫn là không thể không lấy đại cục làm trọng. Hắn xoay người đi đến lấy Lam Ngọc mà Vân Hư vừa rồi giao cho hắn tạm thời trông giữ, đi đến hai bước nói với Mặc Yêm ngoài cửa: “Bạch Bạch là bị hắn bắt đi, chúng ta đang định hỏi hắn giấu Bạch Bạch ở đâu.”

Nói xong giương lưới tơ trên tay lên, trong lưới Lam Ngọc tròn đôi mắt nhỏ lên, như muốn phun ra lửa.

Thiên đế mới kịp phản ứng, hắn vừa thấy Lam Ngọc lập tức liền như gặp được cứu tinh, giãy dụa đứng lên đi vài bước nói: « Hủy Dịch, là người bắt Bạch tiểu thư? Trong chuyện này chắc chắn hiểu lầm, sao người lại tự chủ trương? »

Trong lòng hắn đều nghĩ đến bởi vì Bạch Bạch trong tay Hủy Dịch, cho nên Mặc Yêm sói ruột mới đến làm khó cho mình, vừa nghĩ đến “hoàng bài” trên tay mình hắn lập tức trầm tĩnh lại, giọng cũng không run, trên mặt rất vui vẻ, bạch hồ trong tay Hủy Dịch, chẳng khác nào trong tay hắn? Sớm biết như thế, hắn còn chạy cái gì?

Chỉ cần đưa bạch hồ ra, quả quyết Mặc Yêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, nói không chừng hôm nay còn có thể chuyển bại thành thắng, đem Mặc Yêm làm khổ một phen! Thiên đế càng nghĩ càng vui vẻ, ý sợ hãi trên mặt tiêu hết, tùy tiện hiện ra vài tia đắc ý, một tay đẩy vệ sĩ kim giáp ngăn trước người ra, đối mặt với Mặc Yêm đằng xa.

Vân Khởi nhìn qua con vệt lam trong lưới tơ bạc nói: “Thì ra người gọi Hủy Dịch?”

Mặc Yêm nghe nói Bạch Bạch là bị con vệt lam này bắt, duỗi ngón tay ra, lưới tơ bạc liền tự động bay đến trên tay hắn, hắn tiện tay cời bỏ định thân pháp trên người Hủy Dịch, chợt nghe hắn lớn tiếng nói: “Ta gọi là Lam Ngọc.” Lam Ngọc là Vận nhi tỷ tỷ đặt cho hắn, Hủy Dịch chẳng qua là hắn dùng tên giả lừa gạt Thiên đế — Thiên đế không có tư cách gọi tên mà Vận nhi tỷ tỷ đặt!

Thiên đế không biết hắn vì sao sửa lại tên, nhưng mà cũng không lo lắng thứ trên tay Mặc Yêm sẽ bị bức cung, trên người hắn có thi triển bí thuật của mình, tuyệt đối sẽ không phản bội mình!

Mặc Yêm lạnh giọng nói: “Ta mặc kệ người tên gì, Bạch Bạch ở đâu?”

Hủy Dịch cũng chính là Lam Ngọc cười lạnh nói: “Người giết Thiên đế, Bạch Bạch sẽ bình an vô sự trở lại bên cạnh người!”

Lời vừa nói ra, cuối cùng kinh hãi lại trở lại Thiên đế, hắn không dám tin chỉ vào Lam Ngọc nói: “Người, người nói cái gì? Người dám...”

Lam Ngọc khanh khách cười quái dị nói: “Người cho rằng bí thuật thi triển ở trên người của ta, ta sẽ đối với người nói gì nghe nấy, cả đời không phản kháng? Ha ha ha! Đồ ngu, người dùng thủ đoạn hèn hạ bức tử Vận nhi tỷ tỷ, còn muốn hại ta?! Bí thuật người thi triển ta đã sớm giải!”

“Vận nhi... Vận nhi là gì của người?” Thiên đế trong nháy mắt nhớ tới chuyện lúc trước, cái con vệt lam chết tiệt này thì ra một mực tính toán hắn!

Lam Ngọc bị bắt, đã sớm biết phải chết, hắn lớn tiếng nói: “Vận nhi tỷ tỷ không chịu luyện được cho người đi hại Huyền Diệu ngọc nữ, người lại dùng bí thuật khống chế nàng nhục nhã, làm cho nàng tự vẫn bỏ mình! Người đáng chết! Mặc Yêm, giết hắn, Bạch Bạch sẽ trở về!” Câu nói sau cùng âm bi thảm tràn đầy dụ hoặc cùng hận ý.

Hắn nhắc tới mẫu thân của Mặc Yểm – Huyền Diệu ngọc nữ, quả nhiên làm sát ý trong mắt Mặc Yểm càng tăng lên.

Thiên đế âm thầm khu động pháp chú thi triển trên người Lam Ngọc, quả nhiên không phản ứng chút nào, biết rõ hắn nói có thể coi bỏ bí thuật cũng không phải là nói bừa, lại nghe hắn luôn mồm muốn Mặc Yểm giết mình, chỉ cảm thấy như toàn thân trên dưới rơi vào hầm băng mà run lên.

Mặc Yểm nheo nheo mắt muốn động thủ, Vân Khởi xông về phía trước một bước nói: “Đã biết rõ Lam Ngọc không chế Bạch Bạch, người hỏi hắn là được, Thiên đế chết tam giới đại loạn, chắc hẳn Bạch Bạch cũng không nguyện ý chứng kiến bởi vì chính mình mà sinh linh phải oán thán.”

Trong lòng Mặc Yểm hơi động, hắn quả thật có ý giết Thiên đế báo thù cho cha mẹ, nhưng Bạch Bạch vô cùng thiện lương mềm lòng, là trước thì hắn cũng không thêm để ý tam giới đại loạn phải chết bao nhiêu người, hiện tại vừa nghĩ tới Bạch Bạch, hắn liền chân chờ.

Lam Ngọc cũng không sợ hắn nghiêm hình bức cung, hắn chỉ lo lắng Mặc Yểm sẽ bị người khác lay động, buông tha Thiên đế, trong thiên hạ biết nơi giấu Bạch Bạch cũng chỉ có mình hắn!

Lam Ngọc cười lạnh lạnh, đáng tiếc hắn nhìn không được một màn Thiên đế chết thảm. Vận nhi tỷ tỷ cũng là người thiện lương lại mềm lòng, nàng nhất định cũng không vui về vì báo thù cho mình mà khiến cho tam giới đại loạn a, bất quá không quan hệ, Vận nhi tỷ tỷ đối với hắn tốt như vậy, hắn van cầu nàng, nàng sẽ tha thứ hắn. . . Chỉ là không biết kiếp sau hắn có cơ hội gặp nàng hay không. . .

Mặc Yểm đang định truy vấn Lam Ngọc chỗ giấu Bạch Bạch, đột nhiên Lam Ngọc trong mắt trong miệng chảy ra lượng lớn máu đen, trong nội tâm cả kinh, đang định quát hỏi, lại nghe Lam Ngọc đứt quãng nói: “Giết Thiên đế, dùng máu của hắn ngâm cái hộp gỗ ta đưa cho người kia, Bạch Bạch sẽ trở về, nếu không, người rút cuộc sẽ không được gặp nàng. . .”

Đứt lời đầu nghiêng một cái liền đứt khí, Mặc Yểm muốn cứu hắn đã muộn, Lam Ngọc ăn vào chính là tiên dược kịch độc chính hắn tự tay luyện chế, căn bản không có thuốc nào cứu được, thậm chí, thi thể hắn đảo mắt đã bắt đầu hư thối, hóa thành một vũng máu.

Mặc Yểm dứt bỏ lưới tơ bạc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thiên đế, trong mắt chỉ còn lại có sát ý lạnh như băng.

Vân Khởi chờ vài người không nghĩ tới Lam Ngọc lại cận kề cái chết cũng muốn buộc Mặc Yểm giết Thiên đế, trong lòng biết hôm nay Mặc Yểm cùng Thiên đế nhất định là không chết không được. Lần trước Mặc Yểm sát thiên cung là tới phát tiết xúc động phần nộ trong nội tâm, còn có đường sống khuyên giải, nhưng lần này lại liên quan đến sống chết của Bạch Bạch, trừ phi có thể đem Bạch Bạch mang về cho hắn, nếu không cho dù Minh Át chân nhân lần nữa ra tay, hắn cũng sẽ không lui một bước.

Mặc Yểm xa xa nhìn mọi người trên đại diện Thanh Lương Quan hoảng sợ bất an, biết rõ Thiên đế tuyệt đối không chịu đưa cô ra chịu tội, hắn cắn răng một cái, đi nhanh hướng về Thanh Lương Quan. Trong nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu – giết Thiên đế, Bạch Bạch sẽ trở về!

Thiên đế nhìn hắn đến gần, sợ tới mức quát to một tiếng, xoay người liền trốn.

Trong lúc bối rối cũng không có nhận ra phương hướng con đường, chạy vài bước, liền thấy phía trước ba người đi tới, người chính giữa dĩ nhiên là Minh Át chân nhân!

Thiên đế quả thực cảm thấy là ở chỗ tuyệt gặp sinh, một thân bỏ nhào vào trước mặt hắn kêu cứu nói: “Chân nhân cứu mạng a!” Hắn giờ phút này đã sớm quên không lâu trước đây, hắn còn mơ ước Minh Át chân nhân tốt nhất bị thương nặng không trị được bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Ta sẽ theo ngươi (5+6+7)

Minh Át chân nhân sắc mặt tái nhợt, Vân Cảnh cùng Vân Lan đứng ở bên cạnh hắn âm thầm đến đỡ, hắn mới có thể đi được tự nhiên. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Mặc Yểm, khẽ mỉm cười nói: “Qua nhiều năm như vậy, ngươi lần đầu tiên bước vào Thanh Lương Quan. . . Kỳ thật ngươi từ trước đã từng đã tới rồi.”

Mặc Yểm nhìn người trước mặt có khuôn mặt có chút tương tự với mình, ung dung như thế mà nhắc tới khúc mắc của hắn với Thanh Lương Quan, một con tức giận phun lên trong lòng, đây xem như khoe khoang hay là thương cảm?! Lấy Minh Át thông minh, không khó đoán được hắn vì sao một mực không chịu đặt chân vào Thanh Lương Quan, trong này có kỷ ức tốt đẹp Minh Át lúc nhỏ một nhà ba người hạnh phúc hòa thuận, thực sự đúng là làm hắn cùng phụ thân thương tâm gần chết.

“Cút ngay! Ta không rảnh ôn chuyện với ngươi!” Mặc Yểm hung hăng đi qua, hắn hiện tại thậm chí mau mau giết Thiên đế, nhanh tìm Bạch Bạch của hắn về, có Bạch Bạch bên người, tất cả bi thương, cô độc, băng lãnh đều đi xa khỏi hắn!

”Ngươi không thể giết hắn!” Minh Át vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

Trong lúc nói chuyện, Vân Sơ cùng vài tên đệ tử với vợ chồng Bạch thị đều đuổi tới, vệ sĩ kim giáp cũng chạy đến, bất quá Thiên đế không để ý đến bọn

hắn, hiện tại khả năng hữu dụng duy nhất bảo vệ tánh mạng hắn chính là Minh Át trước mắt, những người khác tới nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

“Người không tránh, ngay cả người ta cũng giết!” Mặc Yểm cũng không phải là nói đùa đe dọa, hắn hiện tại quả thực sự tình gì cũng có thể làm ra được.

Lời vừa nói ra, đệ tử Thanh Lương Quan mỗi người đều trừng mắt nhìn hắn, Vân Hạo Tuyệt vội vàng khuyên nhủ: “Không thể... Chân nhân là sư phụ Bạch Bạch.” Trong lòng nàng mong mỏi Mặc Yểm đi giết Thiên đế, cái gì tam giới đại loạn nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ cần nữ nhi bình an là tốt rồi, nhưng lại không thể chống mắt nhìn bọn họ vì thế mà huynh đệ tương tàn, không nói ân tình Minh Át chân nhân đối Bạch Bạch, chính là sau khi Bạch Bạch bình an trở, thì như thế nào đối mặt sự thật vị hôn phu giết chết sư phụ?

Lời của nàng cuối cùng nổi lên chút ít tác dụng, Mặc Yểm lại nhìn Minh Át, trong mắt sát ý đã qua, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không thể giết người, người cũng không còn sống được bao lâu, làm gì còn đi lo lắng tam giới loạn hay không?” Hắn thấy rõ ràng, thương thế Minh Át rất nặng, hiện nay lại cường chế xuất quan tới cứu Thiên đế, đã bắt đầu như đèn hết dầu.

Những đệ tử này của Minh Át chân nhân vài người biết được rõ ràng, lại nghe Mặc Yểm nói như vậy, trên mặt mọi người cũng không khỏi lộ ra thần sắc bi thương.

Minh Át chân nhân tự mình lại làm như không thêm đề ý, lạnh nhạt nói: “Ta còn chưa có chết, nên trách nhiệm của ta, vẫn là phải làm.”

Mặc Yểm nếu như muốn xông vào, Minh Át kỳ thật đã không còn nổi khí lực ngăn cản, Mặc Yểm nhìn ra hắn phô trương thanh thế, cười lạnh một tiếng muốn vượt qua hắn đi động thủ. Minh Át biến sắc, nghiêng người muốn đi ngăn cản, Mặc Yểm hua tay hư chiêu lóe lên người đã đến phía sau của hắn, cũng không nói nhiều lời, giơ tay lên liền hướng vị trí trái tim thiên đế đâm tới!

Mắt thấy Thiên đế sắp bị hắn tại chỗ mổ bụng lấy tim gan, lúc đầu ngón tay Mặc Yểm chạm đến quần áo Thiên đế, bên cạnh đột nhiên một cảnh liễu xanh nhạt lướt nhẹ qua, lại khiến hắn sấm vang chớp giật một chiêu lay động tách ra.

”Thu hạ lưu tình!” Trên bầu trời vạn đạo hào quang, một đóa Bạch Liên cực đại từ trên trời giáng xuống, trên đài sen một Bạch y nhân đứng, trong tay cầm bình ngọc, một tay chậm rãi nhặt cành dương liễu đem trở lại bình ngọc, thần sắc từ bi lộ ra trong trẻo nhưng thanh lạnh đậm nhiên, dáng người trang nghiêm, chính là Quan Âm nương nương!

Vừa rồi ngăn cản sát chiêu của Mặc Yểm chính là cành dương liễu nhìn qua như không chịu nổi một chiêu trên tay bà, bà vừa xuất hiện, sát khí căng cứng không bỏ trên trận lập tức ngừng một chút, Thiên đế tìm được đường sống trong chỗ chết, dưới chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Quan Âm Bồ Tát đã đến đây, hôm nay hắn xem như bảo trụ cái mạng nhỏ.

Mặc Yểm mặc kệ ai tới, vẫn muốn ra tay tiếp tục truy kích, Quan Âm Bồ Tát hắn cũng không lạ lắm, nhưng đối với mình mà nói, cho dù Phật Như Lai đến đây, hắn cũng không thể không giết Thiên đế!

Từ đài Sen Quan Âm Bồ Tát đi tới trước người Mặc Yểm, chặn đường đi của hắn, khuyên nhủ: “Thiên đế tuy làm việc không ổn, nhưng vận số hắn đã hết, Mặc Yểm người làm sao khổ vì tư tình bản thân mà đẩy chúng sinh vào nơi nước lửa?”

”Chúng sinh rơi vào nơi nước lửa có quan hệ gì tới ta đâu? Lúc ta rơi vào nơi nước lửa ngay cả cha mẹ đều vứt bỏ ta không để ý, đã có ai từng để ý ta? Hắn phạm phải các loại chuyện ác, ta chính là giết hắn trăm ngàn lần cũng không ngại nhiều!” Mặc Yểm ba lần bốn lượt bị người cản trở, đã sớm tâm sinh bực bội, lại đang ở trong Thanh Lương Quan, trong lòng ngực một cơn áp lực ngàn năm oán hận đau khổ muốn phá ra.

Quan Âm Bồ Tát chậm rãi nói: “Cha mẹ của người cũng không có vứt bỏ người không để ý, năm đó nếu như phụ thân của người không đem hơn phân nửa tu vi đều truyền cho người, người cho rằng người như vậy nghịch thiên đi tu luyện lung tung, còn có thể sống đến hôm nay? Nếu không có mẹ của người lúc hấp hối nhưng không quên hứa nguyện cầu phúc cho người, dùng hạnh phúc ba đời đổi cho người một đoạn lương duyên, người làm sao có thể gặp được Bạch Bạch?”

Cái gọi là hạnh phúc ba đời, nghĩa là Huyền Diệu ngọc nữ từ nay về sau tam sinh tam thế đều chỉ có thể làm một người vô phúc, thừa nhận vô tận tai nạn khổ sở, ốm đau tai họa bất ngờ, không được chết an lành, một cái giá lớn như vậy không thể bảo là không lớn.

Lời của bà không khác gì một đạo kinh lời nổ vang bên tai Mặc Yểm, trước mắt Mặc Yểm lóe lên kim quang, hắn thấy được hơn một nghìn năm trước, hắn lần đầu tiên tái hòa nhập ma chỉ còn lại có một hơi thở, phụ thân vội vàng đuổi tới, ôm hắn hôn mê khóc không thành tiếng, sau đó không chút do dự đem hơn phân nửa tu vi trên người truyền vào trên người hắn, chữa thương cho hắn. Sắc mặt của hắn từng chút từng chút tốt dần lên, dung nhan tuấn lãng của phụ thân trong nháy mắt già nua hơn mười tuổi... Khó trách ngày đó hắn tỉnh lại, phụ thân lại tiêu tụy như vậy...

Kim quang lại lóe lên, hắn thấy mẫu thân nhớ lại chuyện cũ, sau khi trở lại Mặc Yểm tìm không thấy phụ thân, thương tâm mà chết, mẫu thân nhìn hắn, trong miệng nói lầm bầm, hắn không biết mẫu thân nói gì đó, nhưng hiện tại lại nghe được rành mạch: “Thân là mẹ người, lại không thể tận trách, khiến con ta cơ khổ trăm năm, ta nguyện dùng hạnh phúc ba đời đổi lương duyên cuộc đời này cho Mặc Yểm nhi tử ta, cầu được một giai ngẫu cùng hắn làm bạn cả đời, hoà thuận vui vẻ bình an, thiên địa làm chứng...”

“Ta nguyện hạnh phúc ba đời đổi lương duyên cuộc đời này cho Mặc Yểm nhi tử ta...”

Lời thề giống nhau lặp lại nhiều lần, toàn bộ nội dung đúng là mẫu thân trước khi đi đã nói.

Kim quang tan đi, Mặc Yểm ngờ ngác đứng ở tại chỗ, trên mặt một mảnh ảm lạnh... Cha mẹ tuy không thể cùng ở bên cạnh hắn, nhưng cũng không có quên hắn, bọn họ vì đối phương tự tử, lại dùng toàn bộ kể cả tánh mạng còn lại toàn tâm toàn ý yêu hắn. Khó trách cha mẹ hắn tu vi như vậy lại sớm mất

đi, mà hẩn dưới đáy lòng vẫn oán trách bọn họ... Thì ra là như vậy...

Thanh âm của Quan Âm Bồ Tát tựa ôn nhu tựa thanh lạnh vang lên bên tai: “Bạch Bạch bình an vô sự, người dụng tâm đi cảm giác, nhất định có thể tìm được nàng.”

Không biết qua bao lâu, Mặc Yểm lại mở to mắt, phát hiện mình đã đang ở Mặc đầm, Quan Âm Bồ Tát, Minh Át, Thiên đế, Lam Ngọc dường như chỉ là nhất thời.

Bạch Bạch! Mặc Yểm đột nhiên cả kinh, lại còn muốn theo lời Lam Ngọc nói, từ trong tay áo lấy ra hộp gỗ hẩn lưu lại mở ra xem xét, bên trong chỉ còn lại một ít nhúm lông hồ ly tuyết trắng, bùa chú quần quanh bên trên của hẩn đã biến mất không thấy.

Sau khi bùa chú rời vật thể, vốn là sẽ không bảo tồn được bao lâu, trước Mặc Yểm bị Lam Ngọc kích động, một lòng chỉ muốn giết chết Thiên đế, dùng máu trong tim của hẩn ngấm hộp gì đó, giờ phút này khúc mắc đã giải, tinh táo lại cẩn thận cảm giác một lần, phát hiện lông hồ ly cùng phong thư trong hộp đều không có bất kỳ pháp thuật hoặc phong ấn gì, nói cách khác, Lam Ngọc lừa hẩn, cho dù dựa theo lời của hẩn làm, Bạch Bạch cũng sẽ không hiện ra...

Bạch Bạch rốt cục bị giấu ở nơi nào?

Dụng tâm đi cảm giác... bí thuật trên người Bạch Bạch đã giải, hẩn làm sao có thể cảm giác được hành tung của nàng?

Mặc Yểm mờ mịt bước chậm bất lực trong Mặc đầm, dường như quay về rất nhiều rất nhiều năm trước, hẩn một mình tịch tịch trông coi Mặc đầm, trong lòng trống rỗng, chỉ có từng tiếng kêu gọi quanh quần: Bạch Bạch, nàng ở đâu?!

Lúc này, Bạch Bạch đang trong gương đồng ảo cảnh khổ học.

Lam Ngọc nói qua, nàng học hết mọi thứ trong cuốn sách, phong ấn trên gương sẽ mở ra, nàng có thể đi ra ngoài gặp Mặc Yểm... Chính nàng cũng không phát hiện, người nàng muốn gặp nhất lặng lẽ từ cha mẹ sư phụ, biến thành Mặc Yểm.

Nàng muốn nói cho Mặc Yểm âm mưu của Lam Ngọc, muốn ngăn cản Mặc Yểm đi giết Thiên đế.

Còn muốn nói cho hẩn biết, nàng tức giận, nếu hẩn còn dám ở trên người nàng thì triển cái bí thuật gì, nàng cũng sẽ không để ý đến hẩn nữa!

Ai... Kỳ thật cái bí thuật kia cũng không có cái gì không tốt, nếu như còn ở đó, hiện tại Mặc Yểm có thể tìm được nàng, Bạch Bạch rất không khá lên được chút nào, hiện tại liền tha thứ Mặc Yểm.

Để có thể mau chóng rời khỏi, Bạch Bạch không ngại không ngừng đọc thuộc lòng nội dung trên cuốn, một cuốn nhỏ nhỏ lại tựa hồ chứa vô cùng vô tận, văn tự trên mặt một đoạn đóng lại một đoạn khác hiện ra, cũng không biết cái nào là đầu, cuối là người khác chỉ sợ đều muốn điên mất rồi.

Bạch Bạch từ nhỏ chính là một hồ ly ở Ngọc Sơn tu luyện, bản lĩnh khác không có, nhưng tính nhẫn nại cùng chuyên chú lại là nhất đẳng, hướng chi nội dung trên cuốn sách vẫn làm nàng cảm thấy hứng thú nhất là phương pháp trồng tiên thảo luyện đan, nàng không bận tâm không ngừng đọc thuộc lòng, hoàn toàn không biết thời gian trôi qua.

Thẳng đến một ngày nào đó, nội dung trên cuốn rốt cục mới không xuất hiện nữa, Bạch Bạch kinh hi phát hiện, nàng đã đã học thuộc xong hết cuốn rồi!

Nàng rất vui vẻ lớn tiếng đem nội dung cả cuốn từ đầu tới đuôi đọc thuộc lòng một lần, lại chán nản, thất vọng phát hiện, phong ấn trên gương đồng cũng không có còi báo— Lam Ngọc lừa nàng!

Bạch Bạch thương tâm khóc lớn lên: “Ô ô ô! Mặc Yểm bại hoại, người mau tới cứu ta, ô ô ô! Ta nhớ người, người mau tới cứu ta! Ô ô ô!”

...

”Mặc Yểm, Mặc Yểm...” Mặc Yểm thoáng cái từ trong mộng bừng tỉnh, hẩn lại nghe đến Bạch Bạch gọi, tựa hồ ngay gần hẩn. Hẩn xoay người đứng dậy cẩn thận đi nghe, lần này lại cái gì cũng nghe không được.

Ba tháng, hẩn mỗi ngày đều nhớ Bạch Bạch, hẩn thậm chí đem chỗ ở của Lam Ngọc Thần Nông cốc cùng Dược Viên trong Thiên cung đều cẩn thận lật ra một lần, như cũ không thu hoạch được gì, Thiên đế đã triệt để trở thành chim sợ cành cong, nghe nói Mặc Yểm xuất hiện ở Thiên đình, sáng sớm liền xa xa lách mình tránh ra, tùy ý hẩn ở trong Thiên cung hoành hành không ngăn trở.

Hẩn cũng thử đi qua Tây phương cực lạc tìm Quan Âm Bồ Tát, nhưng là đối phương chỉ mỉm cười bảo hẩn dụng tâm đi cảm giác. Mặc Yểm rất muốn đem Quan Âm Bồ Tát cổ làm ra về thân bí cũng sửa chữa một phen, bắt đắc dĩ pháp lực của đối phương hơn xa mình, vì vậy chỉ đành quay về Mặc đầm.

Chẳng biết tại sao, hẩn cảm giác, cảm thấy, chỉ cần đang ở Mặc đầm, liền tựa hồ cách Bạch Bạch đặc biệt gần, ngẫu nhiên hẩn còn có thể như vừa rồi nghe được thanh âm Bạch Bạch gọi hẩn như vậy, nhất là gần đây, tiếng kêu gào càng ngày càng rõ ràng cũng càng ngày càng nhiều.

Hỏi người bên cạnh, nhưng không có một ai có thể nghe được, đây là hẩn ảo giác?

Hay là Bạch Bạch đã bị giấu ở Mặc đầm?!

Dụng tâm đi cảm giác... Chẳng lẽ đây là trong lòng Bạch Bạch đang gọi hần? Nàng cũng đang chờ đợi hần sao?!

Nghĩ như vậy, Mặc Yểm càng thêm khẳng định, Bạch Bạch nhất định ngay tại Mặc đầm! Lấy sự giao hoạt của Lam Ngọc, Mặc đầm đúng là nơi tất cả mọi người dễ dàng xem nhẹ nhất!

Mặc Yểm chờ mong lại sợ bị thương tổn mà gọi tên Bạch Bạch ở trong lòng, không biết qua bao lâu, hần quả nhiên lại nghe được thanh âm của Bạch Bạch, nàng hình như đang khóc, từng tiếng lại từng tiếng gọi: Mặc Yểm, Mặc Yểm!

Hần vừa ở trong lòng phụ họa, vừa theo cảm giác đi ra ngoài, càng ngày càng gần, Bạch Bạch nhất định ngay gần đây!

Mặc Yểm tâm như nổi trống kích động nhảy lên, hô hấp cũng chậm chậm trở nên ồ ồ, máu hưng phấn tuôn trào trong thân thể... Chính là loại cảm giác này, Bạch Bạch ngay gần đây!

Trong mắt thấy trong hoa viên Mặc đầm là một cái ao nhỏ, Mặc Yểm không chút nghĩ ngợi, thả người nhảy đến trong ao, thị đồng A Sâm xa xa thấy vậy chạy như điên tới, trong miệng la hét nói: “Không tốt a! Có ai không! Chủ nhân nhảy xuống nước tự vẫn a!”

Tiếng kêu của hần quá mức thê lương, nội dung cực độ kinh hãi, lập tức khiến tất cả mọi người ở Mặc đầm kinh động, đều chạy về phía bên này.

Bích Bích chân thân ngay gần đó, nàng đầu tàu chạy đến bên cạnh hồ nước, vừa sợ vừa giận đối A Sâm đã nhảy vào trong ao quát: “Người nói bấy bạ gì đó? Cái gì nhảy nước tự vẫn?! Chủ nhân... Chủ nhân làm sao có thể bị chìm, chìm trong nước mà... như vậy...” Nàng cũng nghĩ qua chủ nhân có thể sẽ tự vẫn, nhưng là cho dù phải chết, cũng sẽ không chọn một cái ao nhỏ như vậy a, yêu mà bình thường chìm xuống nước cũng không chết, huống chi là chủ nhân pháp lực cao cường?!

Lý trí nghĩ như vậy, nhưng cảm tình trên mặt vẫn là không cách nào đem chữ “chết” nói ra miệng.

Bùm, bùm... Liên tiếp truyền đến vài tiếng nhảy cầu, lại có vài tên không rõ chân tướng vậy xem nhảy đến trong nước đi “cứu người”.

Đang trong nước tìm Bạch Bạch Mặc Yểm rốt cục không thể nhìn được nữa, làm phép đem toàn bộ người nhảy cầu trở lại trên bờ.

A viêm tương đối dễ dàng kích động, nhưng sau khi xuống nước lúc này khóc rống nghẹn ngào, gào khóc nói: “Chủ nhân người nghĩ rộng một chút, Bạch tiểu thư nhất định có thể tìm được, người như thế nào có thể tự sát a!”

Tiếng khóc của hần rất có sức cuốn hút, trên bờ khóc thành một loạt, ngay cả Bích Bích cũng bị hần khiến cho mất đồ ngẫu.

Ao một tiếng nước Mặc Yểm “ý nghĩ nông cạn”, đột nhiên “hoàn toàn tỉnh ngộ”, tự động tự phát nhảy ra khỏi hồ nước, kích động ôm một cái hộp gỗ té ngổ trên mặt đất.

A khuê xoa xoa con mắt, ngây ngốc thốt ra một câu: “Thì ra chủ nhân là xuống nước đi tìm bảo a...”

Mặc Yểm trước vạn chúng chờ mong mở hộp gỗ ra, trong hộp không có vàng bạc châu báu, chỉ có gương đồng một mặt dán lá bùa. Mặc Yểm run rẩy cởi bỏ lá bùa trên gương đồng, trầm thấp kêu một tiếng: “Bạch Bạch...”

Bạch Bạch trong gương đồng ảo cảnh đang nhớ Mặc Yểm khóc đến thương tâm, đột nhiên nghe thấy có một thanh âm quen thuộc rõ ràng vô cùng gọi tên của mình, còn tưởng rằng lại là bởi vì quá tưởng niệm Mặc Yểm mà sinh ra nghe nhầm, chân chờ lại nghe được một tiếng, như cũ rõ ràng vô cùng!

Nàng không dám tin ngẩng lên đầu, phát hiện trên đỉnh đầu bùa chú cự đại đã biến mất, chỉ lộ ra gương mặt tuấn mỹ vô cùng quen thuộc, tưởng niệm vô cùng ở phía trên, ôn nhu lại chờ mong nhìn mình... Bùa chú đã giải khai?! Mặc Yểm tới cứu nàng!

Bạch Bạch nhảy lên liền hướng Mặc Yểm nhảy xuống...

Hoa nở hoa tàn không biết qua bao nhiêu năm, Bạch Bạch cùng Mặc Yểm đã thành thân, Mặc Yểm đi nơi nào đều đem nàng mang theo bên người, Bạch Bạch một mối sẽ biến thành hồ ly đến ống tay áo của hần hoặc trong vạt áo ngủ. Ngoại trừ ngẫu nhiên đến Địa phủ dò xét, đại bộ phận về sau, hai người đều ở tại Mặc đầm.

Bạch Bạch tại Mặc đầm trồng rất nhiều loại tiên hoa tiên thảo, chỗ này không phải Thiên đình, nếu là người bên ngoài nhất định không cách nào trồng quy mô lớn hoa cỏ cực kỳ quý trọng ở nhân gian được, bất quá Bạch Bạch được Lam Ngọc truyền lại tuyệt học, cơ hồ là loại gì giống gì, cũng không câu nệ điều kiện khí hậu ánh mặt trời hạn chế.

Lúc trời nắng ấm, Mặc Yểm liền cùng Bạch Bạch nằm ở chỗ hoa cỏ phơi nắng, Bạch Bạch bình thường thích biến thành hồ ly, Mặc Yểm sẽ không để ý.

Hôm nay một người một hồ tại trong vườn hoa ngủ trưa tĩnh lại, Bạch Bạch ngồi chồm hóm ở trên ngực Mặc Yểm, tự hào nhìn trời nói: “Ta thật sự là hồ ly rất lợi hại!”

Từ năm bị Lam Ngọc tính kế về sau, Bạch Bạch liền lập chí làm một hồ ly rất lợi hại, như vậy ngay cả người dám khi dễ nàng cũng không có, lợi dụng năng uy hiếp Mặc Yểm làm chuyện xấu.

Mặc Yểm buồn cười vươn tay xoa xoa lông trắng mềm mại bông xù trên người nàng, nói: “Đúng vậy, rất lợi hại, so với ta còn kém một chút mà thôi!”

Bạch Bạch không phục nói: “Pháp lực ngươi hơn ta, nhưng ta hơn ngươi ở cái khác”

Mặc Yểm rất có hào hứng trêu chọc nàng: “Được, chúng ta xem khắp nơi, xem nàng biết cái gì ta không biết?”

Bạch Bạch cọ xát bàn tay của hắn, thoải mái mà ghé vào ngực hắn đuổi cái lưng mồi nói: “Ta dùng loại tiên thảo, sẽ luyện được, sẽ ngâm rượu, biết làm gà quay, sẽ giải độc chữa bệnh cho người...” Nàng tuôn ra rất nhiều bản lĩnh những năm nay nàng học được.

Mặc Yểm đợi nàng nói hết, mới mỉm cười nói: “Nàng biết những cái này, ta cũng đều biết, hơn nữa dường như tinh thông hơn nàng.”

Lời này là sự thật, Bạch Bạch những năm gần đây mặc kệ làm cái gì Mặc Yểm cũng sẽ ở bên cạnh làm cùng. Mặc Yểm cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, rất nhiều cái chỉ cần xem một lần có thể hiểu, huống chi Bạch Bạch học được gì, có rất nhiều cái vẫn là Mặc Yểm dạy, vẫn là cùng Mặc Yểm cùng một chỗ cân nhắc nghiên cứu ra.

Bạch Bạch bị đá kích lớn, cảm thấy rất không cam tâm, nóng nảy đột nhiên nghĩ đến một cái phi thường phi thường thông minh giáo hoạt nhất định có thể làm cho Mặc Yểm chịu phục.

” Ta còn làm được một cái, ngươi chắc chắn sẽ không làm được!” Bạch Bạch thần khí hiện ra như thật, chồm hóm ngời xuống, đắc ý lắc lư đuôi to.

” A? Là cái gì?” Mặc Yểm tò mò nàng nghĩ tới tuyệt chiêu gì.

” Ta sẽ theo ngươi! Ta sẽ theo Mặc Yểm!” Bạch Bạch lớn tiếng tuyên bố nói, Mặc Yểm cũng không thể chính mình bởi chính mình a, ha ha!

Mặc Yểm giật mình, Bạch Bạch không biết, câu này đối với hắn mà nói, so với tất cả lời dễ ngon dễ ngọt trong thiên hạ đều êm tai gấp một ngàn lần một vạn lần!

“Được rồi! Ta nhận thua, nhưng mà cái này không tính!” Mặc Yểm kèm chế trong nội tâm nguyên một dòng hạnh phúc phía sau tiếp phía trước xuất hiện, ý định thừa cơ hội dụ dỗ Bạch Bạch một lần nữa cho hắn càng nhiều.

“Vì sao không tính?” Bạch Bạch tròn một đôi mắt hồ ly màu nâu lên, hết sức bất mãn kháng nghị nói, đây là tuyệt chiêu nàng thật vất vả mới nghĩ được!

“Nàng cứ giận dữ là nói muốn chạy tới tìm phụ thân muội muội nàng, sư phụ sư huynh, chứng minh nàng theo ta cũng là ngẫu nhiên, không coi là bản lĩnh của nàng.” Mặc Yểm đôi trắng thay đen, trên thực tế, những năm gần đây Bạch Bạch hầu hết thời gian đều là ở bên cạnh hắn, chỉ là ngẫu nhiên đi thăm cha mẹ cùng sư phụ sư huynh.

” Ta sẽ một mực theo ngươi, đời này đều cùng ngươi!” Bạch Bạch khó được có dạng gì đó có thể thắng Mặc Yểm, đương nhiên không thể quên đi như vậy.

Hai người ở trong hoa viên liền đem vấn đề ” kỹ năng của Bạch Bạch cùng Mặc Yểm ” thương lượng nửa ngày, lấy Mặc Yểm cam bái hạ phong, Bạch Bạch toàn thắng chấm dứt.

Chẳng qua Mặc Yểm hoàn toàn không có nửa điểm tự giác thất bại ấy, cười đến miệng cơ hồ chạm đến sau tai, một bộ trúng giải thưởng lớn.

Mấy ngày sau, vợ chồng Bạch thị đến Mặc đầm thăm xem Bạch Bạch, hai mẹ con nhốt ở trong phòng nói chuyện riêng, Bạch Bạch dương dương đắc ý khoe khoang chiến tích chính mình đại thắng Mặc Yểm với mẫu thân, Vân Hạo Tuyết nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: “Ngươi cứ như vậy đáp ứng hắn đòi đòi kiếp kiếp đều theo hắn? Ngươi cái này coi là thắng sao? Rõ ràng là đem bản thân bán đứt cho hắn!”

Nữ nhi ngoan của nàng nhất định cho Mặc Yểm ăn sạch sẽ.

Bạch Bạch trong nội tâm cũng rõ ràng chính mình chịu thiệt, bất quá nàng cũng rất ủy khuất: “Hắn thật lợi hại, ngoại trừ cái này, thứ ta làm được hắn đều làm được a...”

” Bạch Bạch ngốc, ngươi sẽ sinh tiểu hồ ly, hắn sẽ làm được sao?” Vân Hạo Tuyết điểm điểm cái trán Bạch Bạch, dạy nàng tuyệt chiêu.

” Đúng nha! Hắn cho dù có thể biến thành con cái đi sinh tiểu hài tử, sinh cũng sẽ không là tiểu hồ ly...” Bạch Bạch bừng tỉnh đại ngộ.

Màn đêm buông xuống, Bạch Bạch chăm chú nghiêm túc cường điệu chính mình có nhiều hơn một kỹ năng, hơn nữa Mặc Yểm cả đời đều học không được.

Mặc Yểm mê muội ôm Bạch Bạch biến thành bộ dạng thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, không quá chuyên tâm thuận miệng hỏi: “Nàng biết cái gì? Sẽ yêu ta?”

Bạch Bạch không mắc mưu, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên lớn tiếng tuyên bố nói: “Ta sẽ sinh tiểu hồ ly!”

Mặc Yểm lần nữa giật mình, sau đó cười đến thập phần tà ác mà đem Bạch Bạch ép đến trên giường, cắn lỗ tai của nàng mập mờ nói: “Ta không phục, nàng chứng minh cho ta xem một chút trước đã...”

HẾT

Chương 171: Phiên ngoại: Được đền bù như mong muốn

Hôm nay là ngày Bạch Bạch thành thân, từ sang sớm Mặc Đàm đã nổi tiếng chiêng trống ầm ĩ, nhà cửa xung quanh treo đầy đèn lồng đỏ, cùng các tua rua trang trí.

Trên tường, trên cửa khắp nơi đều dán chữ “Hỷ” đỏ thắm, người hầu ra vào Mặc Đàm đều cả người y phục màu đỏ. Bên trong Mặc Đàm hoa tươi không phân biệt mùa toàn bộ đều đang nở rộ, đua nhau khoe sắc, mỹ lệ phi phàm.

Hôn lễ đã trì hoãn đủ một năm so với thời gian đã định, bởi vì ba tháng đó tân nương Bạch Bạch bị người ta bắt đi, không tìm thấy.

Sau đó cũng bởi vì tân lang tân nương có chuyện quan trọng, không rảnh thành hôn.

Đầu tiên là bận túi bụi chuyện địa phủ nháo loạn, tân lang một bụng oán khí bị ép quay về địa phủ bình loạn, chờ hấn vát và xử lý bọn yêu ma quỷ quái ở địa phủ trở về thì tân nương lại vội vàng chế thuốc chữa thương cho sư phụ, nói một câu “Trước khi sư phụ khỏi hẳn ta không lấy chồng”, tân lang bạo phát tức giận tại chỗ, sau cùng phải nghiêng răng nghiêng lợi chủ động chữa thương cho sư phụ của tân nương, cái người đệ đệ cùng mẹ kia.

Đối phó xong hết thảy, đã tròn một năm. Kỳ thực cũng là may mắn có thời gian một năm chuẩn bị, bằng không nhiều tân khách như vậy đứng là khó mà ứng phó nổi. Trong tam giới, những thần tiên có chút giao tình cùng chủ nhân của Mặc Đàm và Thanh Lương quan đều được mời tham dự, tình huống chưa bao giờ có.

Theo ý của Mặc Yểm, chính là muốn cho tất cả mọi người biết, Bạch Bạch là thê tử của hấn, ai cũng không cho phép có ý định khi dễ nàng nữa.

Bởi vì tân khách đông, nhân lực không đủ, Mặc Yểm phải từ Quỷ môn quan, dẫn theo 3000 yêu ma Địa phủ tới Mặc Đàm hỗ trợ, yêu ma địa phủ sớm bị hấn trị nên dễ bảo, ngoan ngoãn mặc hi phục, bắt đầu bày ra khuôn mặt âm thầm tươi cười đứng ở khắp nơi trong Mặc Đàm làm tiếp đãi khách, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười lại càng làm đã cổ quái càng thêm cổ quái.

Khó có được một chuyến tới nhân gian, đám yêu ma đều rất muốn ra bên ngoài đi dạo, bất quá Mặc Yểm đã từng nói trước, dám ở hôn lễ hấn gây rối làm việc ác, giết không tha!

Mặc Yểm hung danh cực nổi, những yêu ma địa phủ này quả thực không dám cả gan vì một lúc thống khoái mà tự sát, cho nên tất cả đều có nền nếp vô cùng. Ngoại trừ về bên ngoài có chút phá hỏng mỹ quan, làm mọi chuyện đều hoàn toàn tuân thủ quy củ, đối xử với mọi người lễ độ, bảo vệ hoa cỏ, quý trọng của công, đúng là người dân lương thiện tiêu chuẩn hạng nhất.

Số người bên tân lang hoành tráng, trịnh trọng lạ thường, đội ngũ rước dâu cũng không thể khinh thường, ngoại trừ các vị sư huynh Thanh Lương Quan cùng các tiên nhân có giao hảo tốt, các tiểu tiên trên Thiên đình hầu như đều tự động tham gia đội đưa dâu, trùng trùng điệp điệp kéo dài hơn mười dặm, cho dù là đại hôn của Thiên đế năm đó cũng không có phô trương như thế.

Các tiểu tiên là cam tâm tình nguyện đến dự ngày náo nhiệt này, về phần Bạch Bạch vì sao có nhiều sự giúp đỡ của mọi người như vậy, sẽ phải nói lại chuyện của một năm trước.

Lúc đầu để bảo vệ các tiểu tiên được phái đến địa phủ, Bạch Bạch cùng các sư huynh đã thỉnh Tô Chi cùng Tô Vi Vi và các thiên binh thiên tướng nội ứng ngoại hợp, nhờ hai phản quân dưới trướng của Lưu Ly yêu phi cùng Huyền Minh Ma Doi che chở, khiến cho bọn họ có thể miễn được tham chiến, tất cả tiểu tiên đều không bị thương vong.

Các phản quân địa phủ cũng sẽ không khách khí đối với thiên binh thiên tướng, Thiên đình phái quân xuống dưới đều lũ lượt chiến bại, trước bởi vì có Mặc Yểm cùng đệ tử Thanh Lương Quan nhúng tay vào mà giành được chiến thắng, binh tướng còn lại miễn cưỡng bảo vệ quỷ môn quan, đã vô lực để giao chiến với phản quân, toàn bộ âm ti địa phủ đều thành thiên hạ của đám phản quân.

Thiên đế thiếu chút nữa chết trong tay Mặc Yểm, bị hù dọa mất mật, biết các tiểu tiên làm phản một tiếng cũng không nói, Mặc Yểm bận việc tìm tung tích Bạch Bạch bị Lam Ngọc bắt đi, cũng không tiếp tục kiểm chuyện với hấn, Thiên đế cuối cùng dứt khoát lui về thiên cung hoàn toàn không để ý đến mọi chuyện.

Thế nhưng các thần tiên khác trong Thiên cung cũng không nguyện buông tha hấn, đơn giản là bởi vì các tiểu tiên vốn là nô tỳ thủ hạ của bọn họ toàn bộ đều tới địa phủ âm ty hết rồi, mà các yêu tinh trên thế gian cũng biết đãi ngộ của Thiên đình, ai cũng không chịu lên Thiên đình làm việc, dẫn đến người trên Thiên đình không đủ, Hằng Nga cùng Ô cương trong Nguyệt cung đều phải tự mình động thủ gỡ thuốc – thổ ngọc cũng bị chiêu mộ đến địa phủ tham chiến, cũng theo dòng chảy lớn tạo phản đến nương tựa yêu phi Ngọc Lưu Ly cùng Huyền Minh Ma Doi, xem tình hình này cũng sẽ không trở lại.

Các thần tiên bị ép mọi chuyện đều tự mình phải động thủ thì phần nộ, bọn họ nghĩ tất cả đây đều là do Thiên đế ngu ngốc tạo thành, đều đi tìm Thiên đế để lấy công bằng.

Uy tín của Thiên đế vốn đã mất sạch, lần này đổi lại càng thành giống như chuột chạy qua đường, nhưng cũng chỉ có thể cầm điếc ăn hoàng liên.

Sau rốt cuộc Mặc Yểm cũng tìm được Bạch Bạch, ở chỗ Minh Át chân nhân đang trọng thương nói chuyện một phen, đáp ứng sớm thực hiện hứa hẹn, mất mấy tháng thời gian để thu phục yêu ma qui quái nơi địa phủ, địa phủ rối loạn nhiều năm rốt cuộc mới chậm rãi khôi phục bình thường.

Lúc Mặc Yểm đưa Bạch Bạch đến thiên cung tìm Thiên đế, có người nói là đàm phán, bất quá trên cơ bản thiên đế thủy chung lo lắng vấn đề an toàn của nhân thân, không có dũng khí phản đối một câu.

Một cuộc đàm phán thuận lợi khác thường, ngày hôm sau Đế nhị Thiên đế liền thành thành thật thật ban hạ dụ lệnh, từ nay về sau tất cả tiểu tiên cùng tiên nhân đều có đãi ngộ ngang bằng nhau, bất luận kẻ nào cũng không được sai khiến đánh chửi, vũ nhục, thương tổn.

Nhờ Bạch Bạch trấn an, các tiểu tiên lần lượt trở lại thiên đình, từ nay về sau bọn họ có thể ở Thiên đình tự do tự tại sinh hoạt, các tiên nhân cần hạ nhân làm việc, có thể dùng đan dược tiên thảo đổi lấy sức lao động của các tiểu tiên cần thực vật.

Lúc bắt đầu những tiên nhân quen chiếm tiện nghi thập phần bất mãn, nhưng chung quy kiêng kỵ Bạch Bạch cùng Thanh Lương Quan, càng đừng nói đằng sau nàng là Mặc Yểm, nhân vật kia một khi nổi giận lên thì ngay cả Thiên đế cũng giám giết, cho nên dù có bất mãn cũng chỉ có thể nín nhịn, Thiên đình tạm thời khôi phục yên bình.

Bây giờ các tiểu tiên sống khá dễ chịu, tự nhiên sẽ không quên tới giúp đỡ chỗ dựa lớn vững chắc của họ. Bạch Bạch hiện tại rốt cuộc đã là thủ lĩnh tinh thần của các tiểu tiên trên Thiên đình, nàng muốn xuất giá, chuyện lớn nhà nàng dĩ nhiên là bọn họ tranh nhau tới đưa tiễn.

So sánh mà nói, bề ngoài các tiểu tiên trong đội ngũ đưa dâu còn cao hơn rất nhiều những yêu ma bên Mặc Đàm. Khi mọi người tại Mặc Đàm nhìn thấy chú rể đứng giữa những yêu ma quý quái, tân khách và bạn bè cùng đội đưa dâu quả thực chấn kinh, trong lúc nhất thời hoàn toàn quên mất tân lang trước mặt là kẻ một năm trước truy sát Thiên đế, có danh tiếng hung ác hiển hách, đại sát tứ phương ở Địa phủ, chỉ cảm thấy tân lang tuấn mỹ tuyệt luân này thật sự là mỹ nam tử vô tiền khoáng hậu* trong tam giới! (*trước sau chưa từng có)

Có thể tưởng tượng, bất cứ một nam nhân tướng mạo đoan chính nào ở trong cái đám kia cũng sẽ được tôn lên vài phần anh vĩ bất phàm, huống chi Mặc Yểm lại đẹp trai đến không chịu nổi?!

Mặc Yểm nhìn hỉ nương đỡ tân nương hỉ phục đồ thẩm ra từ trong kiệu, kích động tiến lên vài bước nghĩ muốn đem nàng ôm vào trong lòng, may là Bích Bích một bên nhanh tay lẹ mắt lấy hồng trù nhét vào tay hắn, hắn mới nhớ đến, phải thi lễ bái đường trước.

Các tân khách lần đầu tiên nhìn thấy tân lang vội vàng như thế, mọi người đều che miệng cười rộ lên.

Bắt đầu từ hôm nay, Bạch Bạch cùng hắn vĩnh viễn bên nhau, chẳng tách rời. . .

(Nỗi lòng Minh Át T_T)

Minh Át lẳng lặng ngồi một bên nhìn bọn họ tay cầm hồng trù* (*tắm lụa đỏ) chậm rãi bước đi, khi đi qua trước mặt hắn, trong lòng đã vui vẻ cho bọn họ nhưng cũng có thoáng mất mát khó nói nên lời.

Cả sảnh đường vui mừng, trên mặt mọi người đều lộ vẻ tươi cười, bao gồm hắn, chỉ là hắn ở trong cảnh vui náo nhiệt này, nhưng hình như cùng tất cả mọi người không có quan hệ vậy.

Mặc Yểm có Bạch Bạch làm bạn cùng y cả đời, còn hắn thủy chung là một người ngoài cuộc cô quạnh mà thôi.

Nhìn bóng lưng hai người từ từ đi xa, Minh Át bỗng nhiên nhớ tới năm trăm năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu bạch hồ một thân tuyết trắng đáng yêu này, khi đó nàng trong trạng thái vô tri vô thức, giống như những con cáo bình thường, dùng đôi mắt nâu ngầy thơ nhìn hắn, ôm tay hắn chơi đùa. Dưới lớp lông xù, cảm giác mềm mại mà ấm áp vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ của hắn, hắn biết mình đã tìm được mục tiêu mà mình muốn tìm.

Vì không muốn Mặc Yểm sớm biết quan hệ của hắn cùng Bạch Bạch, từ khi Bạch Bạch bắt đầu tu luyện khí, hắn giấu diếm danh tính, hơn nữa còn không xuất hiện trước mặt nàng, chỉ ở nơi nàng không nhìn thấy được mà nhìn nàng từng chút từng chút tiến bộ, từng chút từng chút lớn lên.

Thời gian bọn họ thực sự tiếp xúc không quá một năm, nhưng kỳ thực đã lặng lẽ làm bạn năm trăm năm.

Hắn nhớ rõ, nàng duyên dáng nũng nịu hướng hắn kể những khó khăn khi tu luyện, nàng nhớ cha mẹ đã tu luyện thành tiên nhường nào, từng việc nhỏ nhặt khi nàng sinh sống ở Ngọc Sơn.

Hắn còn nhớ rõ, Bạch Bạch hóa thành thiếu nữ, lần đầu tiên ôm cánh tay hắn, dính sát bên người hắn nói: “Bạch Bạch nhất định nghe lời sư phụ!”

Hắn càng nhớ kỹ nàng ngầy thơ tuyên bố: “Con thích sư phụ, sư phụ thích con, chúng ta lưỡng tình tương duyệt!”

Còn cả đêm trước khi hắn bế quan trị thương, Bạch Bạch biến thành hồ ly nhào vào lòng hắn khóc lớn. . .

Hắn đã từng nghĩ tới, nếu như hắn tạm thời quên trách nhiệm, tạm thời quên đạo nghĩa, lợi dụng sự ngây thơ và tín nhiệm hắn của nàng giữ nàng lại bên người, biết đâu cuối cùng có một ngày nàng sẽ thực sự yêu hắn, sẽ làm bạn cùng hắn. . . Đáng tiếc chỉ là ngã lại mà thôi, hắn rốt cuộc lựa chọn đẩy nàng ra, đem nàng cho Mặc Yểm. . .

Tất cả tiến triển theo sắp đặt của hắn, thậm chí so với hắn dự đoán còn thuận lợi hơn, hắn đã được đền bù như mong muốn, thế nhưng hắn cũng không vui sướng.

Trong ký ức của ngàn năm dài đằng đẵng, số ngày hắn thực sự vui sướng liệu có được bao nhiêu đây? Có lẽ chỉ là hơn mười năm ngắn ngủi lúc nhỏ thôi. Khi đó hắn có phụ thân nho nhã nhưng nghiêm khắc, có mẫu thân ôn nhu trầm tĩnh, che chở hắn...

Sau đó lại vào một ngày nào đó, tất cả đều thay đổi, đôi mắt dịu dàng của mẫu thân không còn nhìn hắn cùng phụ thân nữa, bắt đầu ngày đêm rơi lệ đó, mẫu thân đẩy phụ thân ra, bỏ hắn kiên quyết rời đi, không còn trở về nữa.

Phụ thân càng ngày càng tiêu tụy, cuối cùng buông bỏ tất cả, hắn đã biết nguyên nhân, nhưng không có trách cứ ai.

Không ai biết, kỳ thực hắn rất hâm mộ Mặc Yểm, y có thể đã oán có thể đã hận, có ý muốn trả thù... nhưng hiện tại Bạch Bạch đi theo y.

Còn hắn thì sao?

Hận Thiên để lừa dối rồi lại bởi vì trách nhiệm không những không thể giết hắn, ngược lại phải liều mạng bảo vệ hắn!

Hận mẫu thân vô tình? Mẫu thân vốn là bị người hại, bà chịu khổ cũng không ít.

Hận phụ thân vì sao không giữ mẫu thân lại? Trái tim chưa bao giờ là của ông ấy, ông cũng không thể làm được gì.

Hận một nhà Mặc Yểm? Nguyên bản chính là mình cùng phụ thân chiếm hạnh phúc gia đình vốn nên thuộc về bọn họ.

Thậm chí, nếu như không có tất cả sai lầm lần lừa dối như vậy, hắn căn bản sẽ không sinh ra trên đời này...

Mọi người thấy hắn thân nhiên như thường, hắn cao cao tại thượng, hắn tính toán hết mọi điểm, nhưng không ai nghĩ tới hắn chẳng qua là một thân đầy oán hận, nhưng mà lại mãi mãi không thể hận, không thể oán... chỉ là người đáng thương mà thôi.

Cho dù thân ở chốn phồn hoa nhưng vẫn toàn thân cô quạnh như xưa...

Cho dù được toại nguyện, nhưng lại trả giá ôm nỗi tiếc cả đời...

TOÀN VĂN + PHIÊN NGOẠI HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Dự Dỗ Tiểu Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.